

ประกาศพระราชบัญญัติ

และ

พระราชกำหนดต่างๆ รัชกาลที่ ๙

พ.ศ. ๒๔๗๕

พิมพ์ที่โรงพิมพ์บำรุงนุกตกิจ
ถนนบำรุงเมือง จังหวัดพระนคร

สารบัญ

กฎหมายประจำปี พ.ศ. ๒๕๓๘

พระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติ งบประมาณประจำปี พ.ศ. ๒๕๓๘ หน้า ๑

พระราชบัญญัติ คุ้มครองหมุดหลักฐานการแผนที่
พ.ศ. ๒๕๓๘ หน้า ๑๗

พระราชบัญญัติ โอนกรรมสิทธิ์ที่วัดโลกด้าบบ้าน
เกาะ อำเภอรุ่งเกา จังหวัดพระนครศรี
อยุธยา ให้แก่กระทรวงกลาโหม
พ.ศ. ๒๕๓๘ หน้า ๒๐

พระราชบัญญัติ โอนที่ดินซึ่งเป็นสาธารณสมบัติ
ของแผ่นดินตำบลคลองตัน อำเภอ
พระโขนง จังหวัดพระนคร ให้แก่
พระอโศกมนตรี (เรียม เสวตเศรษฐี)
พ.ศ. ๒๕๓๘ หน้า ๒๒

พระราชบัญญัติ ยกเลิกการเก็บเงินค่าที่สวน ใน
จังหวัดสุราษฎร์ธานี และจังหวัดชุมพร
พ.ศ. ๒๕๓๘ หน้า ๒๔

- พระราชบัญญัติ หวงห้ามและควบคุมการโอน
อสังหาริมทรัพย์บนเกาะพะงันและเกาะสมุย
จังหวัดสุราษฎร์ธานี พ.ศ. ๒๔๗๘ หน้า ๒๖
- พระราชบัญญัติ ว่าด้วยการหวงห้ามที่ดินรกร้าง
ว่างเปล่าอันเป็นสาธารณสมบัติ
ของแผ่นดิน พ.ศ. ๒๔๗๘ หน้า ๒๘
- พระราชบัญญัติ โรคระบาดปศุสัตว์และสัตว์พาหนะ
แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๔๗๘ หน้า ๓๓
- พระราชบัญญัติ เว้นคั่นอสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้าง
ทางรถไฟสายตะวันออกเฉียงเหนือ
พ.ศ. ๒๔๗๘ หน้า ๔๒
- พระราชบัญญัติ เก็บเงินอากรค่านำในตำบลทับคล้อ
ท้องที่อำเภอบางมูลนาก จังหวัดพิจิตร
พ.ศ. ๒๔๗๘ หน้า ๔๕
- พระราชบัญญัติ ควบคุมคุณภาพพริกไทยที่จะส่ง
ออกนอกประเทศ พ.ศ. ๒๔๗๘ หน้า ๔๗
- พระราชบัญญัติ การสร้างทาง พ.ศ. ๒๔๗๘ หน้า ๕๑
- พระราชบัญญัติ เครื่องแบบเจ้าหน้าที่ฝ่ายท้องถิ่น
พ.ศ. ๒๔๗๘ หน้า ๕๔

(๓).

- พระราชบัญญัติ แก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายลักษณะ
อาญา พ.ศ. ๒๔๗๘ (ฉบับที่ ๗) หน้า ๕๗
- พระราชบัญญัติ จราจรทางบกแก้ไขเพิ่มเติม
พ.ศ. ๒๔๗๘ หน้า ๖๒
- พระราชบัญญัติ สือเลื่อน พ.ศ. ๒๔๗๘ หน้า ๗๕
- พระราชบัญญัติ การทะเบียนราษฎรในเขตต์
เทศบาล พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๓๐๗
- พระราชบัญญัติ โอนกรรมสิทธิ์ที่ดินสงฆ์
วัดมเหยงคณ์ ตำบลท่าระหัด อำเภอ
ท่าพี่เลี้ยง จังหวัดสุพรรณบุรี ให้แก่
กรมชลประทาน พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๓๖๗
- พระราชบัญญัติ เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ ตำบล
โคกหม้อ อำเภอเมือง จังหวัดราชบุรี
พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๓๗๐
- พระราชบัญญัติ ว่าด้วยการโอนกรรมสิทธิ์ที่
วัดหมื่นคอง ตำบลศรีภูมิ อำเภอเมือง
จังหวัดเชียงใหม่ (ฉบับที่ ๒)
พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๓๕๘

(๔)

พระราชบัญญัติ ลดเงินอากรค่านา จำนวน

พ.ศ. ๒๔๗๗ ในตำบลวังศรีราช ตำบล
ป่าสะแก ท้องที่อำเภอเดิมบาง และ
ตำบลกระเสี้ยว ตำบลหนองโพ ท้องที่
อำเภอนางบวช จังหวัดสุพรรณบุรี

พ.ศ. ๒๔๗๕

หน้า ๔๐๑

พระราชบัญญัติ เก็บเงินอากรค่านา ในตำบล
คอหงษ์ ท้องที่อำเภอหาดใหญ่ จังหวัด
สงขลา พ.ศ. ๒๔๗๕

หน้า ๔๐๔

พระราชบัญญัติ เงินตรา (ฉบับที่ ๔)

พ.ศ. ๒๔๗๕

หน้า ๔๑๓

พระราชบัญญัติ พระราชทานวิสุงคามสีมา

พ.ศ. ๒๔๗๕

หน้า ๔๓๕

พระราชบัญญัติ อากรแสตมป์ (ฉบับที่ ๓)

พ.ศ. ๒๔๗๕

หน้า ๔๖๖

พระราชบัญญัติ จำกัดแร่ดีบุก (ฉบับที่ ๔)

พ.ศ. ๒๔๗๕

หน้า ๔๖๕

พระราชบัญญัติ การทำเหมืองแร่ (ฉบับที่ ๓)

พ.ศ. ๒๔๗๕

หน้า ๔๗๓

(๕)

พระราชบัญญัติ ออกโฉนดที่ดิน (ฉบับที่ ๕)

พ.ศ. ๒๔๗๕

หน้า ๔๗๕

พระราชบัญญัติ ยศทหาร พ.ศ. ๒๔๗๕

หน้า ๔๗๗

พระราชบัญญัติ ลดเงินอากรค่านา จำนวน

พ.ศ. ๒๔๗๘ ในตำบลบางปลาร้าและ
ตำบลบางตาเถร ที่อำเภอสองพี่น้อง

จังหวัดสุพรรณบุรี พ.ศ. ๒๔๗๕

หน้า ๔๘๒

พระราชบัญญัติ โอนที่ดินซึ่งเป็นสาธารณสมบัติ

ของแผ่นดิน ตำบลบางคอแหลม อำเภอ
บ้านทวาย จังหวัดพระนคร ให้แก่บริษัท

สยามอินเตอร์สเตรี่ จำกัด พ.ศ. ๒๔๗๕

หน้า ๔๘๕

พระราชบัญญัติ ยกเลิกการเก็บภาษีต้นตาล

โตนด พ.ศ. ๒๔๗๕

หน้า ๔๘๘

พระราชบัญญัติ โอนเงินในงบประมาณประจำปี

พ.ศ. ๒๔๗๕

หน้า ๔๙๐

พระราชบัญญัติ งบประมาณเพิ่มเติม

พ.ศ. ๒๔๗๕

หน้า ๔๙๕

พระราชบัญญัติ ลดพิกัดเก็บเงินค่านา

พ.ศ. ๒๔๗๕

หน้า ๕๐๐

(๖)

พระราชบัญญัติ ลักษณะเก็บเงินค่านา (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๔๗๕	หน้า ๕๐๓
พระราชบัญญัติ บันรายใต้บำรุงเทศบาล พ.ศ. ๒๔๗๕	หน้า ๕๑๐
พระราชบัญญัติ การเลือกตั้ง แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๗๕	หน้า ๕๑๔
พระราชบัญญัติ จัดระเบียบเทศบาล (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๗๕	หน้า ๕๔๒
พระราชบัญญัติ การเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่น พ.ศ. ๒๔๗๕	หน้า ๕๔๘
พระราชบัญญัติ แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมาย แพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. ๒๔๗๕	หน้า ๕๗๘
พระราชบัญญัติ คลังออมสิน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๗๕	หน้า ๕๘๒
พระราชบัญญัติ เงินกู้เทศบาล พ.ศ. ๒๔๗๕	หน้า ๕๘๘
พระราชบัญญัติ โอนกรรมสิทธิ์ที่ธรณีสงฆ์ วัดอัมรินทราราม ตำบลโคกหม้อ อำเภอเมือง จังหวัดราชบุรี ให้แก่ กระทรวงกลาโหม พ.ศ. ๒๔๗๕	หน้า ๕๕๓

(๗)

พระราชบัญญัติ โอนกรรมสิทธิ์ที่ดินซึ่งเป็น
สาธารณสมบัติของแผ่นดิน ตำบล
บ่อมปราบศัตรูพ่าย อำเภอบ่อมปราบ
ศัตรูพ่าย จังหวัดพระนคร ให้แก่
พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าจุลจักรพงษ์
พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๕๕๖

พระราชบัญญัติ โอนที่ดินซึ่งเป็นสาธารณสมบัติ
ของแผ่นดิน ตำบลมะขามหย่ง อำเภอ
บางปลาสร้อย จังหวัดชลบุรี ให้แก่
นางสาวมอญ แซ่ตัน พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๕๕๕

พระราชบัญญัติ โอนที่ดินซึ่งเป็นสาธารณสมบัติ
ของแผ่นดิน ตำบลบ้านแก่ง อำเภอตรอน
จังหวัดอุตรดิตถ์ ให้วัดมงคลนิมิตร
พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๖๐๑

พระราชบัญญัติ เวนถิ่นอสังหาริมทรัพย์ เพื่อ
จัดสร้างโรงพยาบาลโรคจิตต์ จังหวัด
ลำปาง พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๖๐๔

พระราชบัญญัติ การสำรวจสำมะโนครัว
พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๖๐๖

(๘)

พระราชบัญญัติ ภาพยนตร์ (ฉบับที่ ๒)

พ.ศ. ๒๔๗๕

หน้า ๖๑๒

พระราชบัญญัติ อนุญาตให้รัฐบาล ให้กู้ยืมเงิน
แก่เทศบาลเมืองสองแห่ง เพื่อทำการ
ตัดและขยายถนนกับเพื่อลงทุนหาผล
ประโยชน์อื่น ๆ ให้แก่เทศบาล

พ.ศ. ๒๔๗๕

หน้า ๖๑๗

พระราชบัญญัติ เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ เพื่อ
จัดสร้างการชลประทาน แควสุพรรณบุรี

พ.ศ. ๒๔๗๕

หน้า ๖๓๕

พระราชบัญญัติ จัดตั้งเทศบาลนครกรุงเทพฯ ฯ

พ.ศ. ๒๔๗๕

หน้า ๖๓๗

พระราชบัญญัติ จัดตั้งเทศบาลนครธนบุรี

พ.ศ. ๒๔๗๕

หน้า ๖๔๓

พระราชบัญญัติ การค้าเหมืองแร่ (ฉบับที่ ๔)

พ.ศ. ๒๔๗๕

หน้า ๖๔๗

พระราชบัญญัติ การเดินเรือในน่านน้ำสยาม

(ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๔๗๕

หน้า ๖๕๑

(๘)

- พระราชบัญญัติ ว่าด้วยการจดทะเบียนและออก
ใบอนุญาต สำหรับเรือจับสัตว์น้ำสยาม
(ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๖๕๓
- พระราชบัญญัติ รักษาป่า (ฉบับที่ ๒)
พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๖๖๕
- พระราชบัญญัติ การสถิติพยากรณ์ พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๖๗๐
- พระราชบัญญัติ ทะเบียนพาณิชย์ พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๖๘๑
- พระราชบัญญัติ บำรุงและรักษาพันธุ์ปลุสัตว์
และสัตว์พาหนะ พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๖๙๐
- พระราชบัญญัติ ควบคุมการก่อสร้างอาคาร
พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๖๙๖
- พระราชบัญญัติ ราชทัณฑ์ พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๗๐๖
- พระราชบัญญัติ เว้นถิ่นอสังหาริมทรัพย์เพื่อตัด
และขยายถนน ตำบลสะแกกรัง อำเภอ
น้ำขุ่น จังหวัดอุทัยธานี พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๗๓๘
- พระราชบัญญัติ โอนที่ดินสาธารณะสมบัติ
ของแผ่นดิน ตำบลสะแกกรัง อำเภอ
น้ำขุ่น จังหวัดอุทัยธานี ให้เป็นทรัพย์สิน
ของเทศบาลเมืองอุทัยธานี พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๗๘๖

- พระราชบัญญัติ เวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อตัด
และขยายถนน ตำบลบ้านโป่ง อำเภอ
บ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๗๘๕
- พระราชบัญญัติ โอนที่ดินสาธารณะสมบัติ
ของแผ่นดิน ตำบลบ้านโป่ง อำเภอ
บ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี ให้เป็นทรัพย์สิน
ของเทศบาลเมืองบ้านโป่ง พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๗๘๓
- พระราชบัญญัติ ชง พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๗๘๖
- พระราชบัญญัติ เสือครุฑเนติบัณฑิต
พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๘๑๗
- พระราชบัญญัติ เวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อ
สร้างถนน ตอนเหนือกรุงเทพ ฯ
พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๘๒๐
- พระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือน
พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๘๖๗
- พระราชบัญญัติ ควบคุมแร่ดีบุก พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๙๒๓
- พระราชบัญญัติ เก็บเงินอากรค่านา ในตำบล
ทุ่งเสลี่ยม ท้องที่อำเภอวังไม้ขอน
จังหวัดสวรรคโลก พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๑๐๗๖

(๑๑)

พระราชบัญญัติ โรคติดต่อ (ฉบับที่ ๒)

พ.ศ. ๒๔๗๕

หน้า ๑๑๕๒

พระราชบัญญัติ อากรแสดมปี (ฉบับที่ ๔)

พ.ศ. ๒๔๗๕

หน้า ๑๑๕๖

พระราชบัญญัติ ความคุ้มครองเรือในแม่น้ำ

ลำคลอง พ.ศ. ๒๔๗๕

หน้า ๑๑๖๑

พระราชบัญญัติ โอนที่ดินซึ่งเป็นสาธารณ

สมบัติของแผ่นดิน บริเวณคลังแสง

ตำบลท่าพระจันทร์ อำเภอพระนคร

จังหวัดพระนคร พ.ศ. ๒๔๗๕

หน้า ๑๒๔๘

พระราชบัญญัติ เวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้าง

ไร่อ้อยตัวอย่าง ตำบลเกาะคา ตำบล

ศาลา ตำบลวังพร้าว อำเภอเกาะคา

จังหวัดลำปาง พ.ศ. ๒๔๗๕

หน้า ๑๒๕๑

พระราชบัญญัติ พิภคัตตราสุทธการ

(ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๗๕

หน้า ๑๒๖๕

พระราชบัญญัติ เก็บภาษีไม้ขีดไฟซึ่งทำใน

พระราชอาณาเขตต์ (ฉบับที่ ๓)

พ.ศ. ๒๔๗๕

หน้า ๑๒๗๔

(๑๒)

พระราชบัญญัติ ควบคุมแร่ดีบุก (ฉบับที่ ๒)

พ.ศ. ๒๔๗๕

หน้า ๑๒๗๗

พระราชบัญญัติ เรือนจำทหาร พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๑๒๗๖

พระราชบัญญัติ ว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดน

ระหว่างสยามและเบลเยียม พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๑๒๕๕

พระราชบัญญัติ ว่าด้วยการเปลี่ยนสัญชาติ

เนื่องจากการเปลี่ยนเส้นเขตต์แดน

ระหว่างสยาม และพม่า ตอนแม่น้ำ

ปากจั่น พ.ศ. ๒๔๗๕

หน้า ๑๓๒๐

พระราชบัญญัติ โอนเงินในงบประมาณประจำปี

พ.ศ. ๒๔๗๕ (ฉบับที่ ๒)

หน้า ๑๓๓๑

พระราชบัญญัติ ลดพิกัดอัตราเงินอากรค่านา

ในตำบลบ้านขอม ท้องที่อำเภอเมือง

สมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร

พ.ศ. ๒๔๗๕

หน้า ๑๓๓๖

พระราชบัญญัติ เก็บเงินอากรค่านา ในตำบล

ทุ่งลูกนก ท้องที่อำเภอกำแพงแสน

จังหวัดนครปฐม พ.ศ. ๒๔๗๕

หน้า ๑๓๓๘

พระราชกฤษฎีกา

- พระราชกฤษฎีกา จัดหน่วยย่อยในกระทรวง
กลาโหม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๗๕ หน้า ๓๖
- พระราชกฤษฎีกา กำหนดอัตราเงินเดือน
ข้าราชการพลเรือนสามัญกระทรวง
เศรษฐการ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๗๕ หน้า ๖๖
- พระราชกฤษฎีกา กำหนดเขตต์ที่ดินซึ่งจะต้อง
เวนคืน ตำบลลาดขัวญ และตำบล
บางตะนาวศรี อำเภอนนทบุรี จังหวัด
นนทบุรี พ.ศ. ๒๕๗๕ หน้า ๖๕
- พระราชกฤษฎีกา กำหนดเขตต์ที่ดินซึ่งจะต้อง
เวนคืน ตำบลสะแกกรัง อำเภอน้ำขุ่น
จังหวัดอุทัยธานี พ.ศ. ๒๕๗๕ หน้า ๗๓
- พระราชกฤษฎีกา ให้ใช้พระราชบัญญัติการ
สาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๗๗ หน้า ๗๖
- พระราชกฤษฎีกา ให้ใช้พระราชบัญญัติคว
มคุมการก่อสร้างในเขตต์เพลิงไหม้
พ.ศ. ๒๕๗๖ ทุกมาตราในเขตต์เพลิง
ไหม้ ที่ตำบลสะแกกรัง อำเภอน้ำขุ่น
จังหวัดอุทัยธานี พ.ศ. ๒๕๗๕ หน้า ๕๖

พระราชกฤษฎีกา กำหนดอัตราเงินเดือนข้าราชการ
การพลเรือนสามัญ กระทรวงมหาดไทย
(ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๔๗๕

หน้า ๕๕

พระราชกฤษฎีกา กำหนดที่ดินซึ่งจะต้อง
เวนคืน ตำบลบ้านโป่ง อำเภอบ้านโป่ง
จังหวัดราชบุรี พ.ศ. ๒๔๗๕

หน้า ๑๑๓

พระราชกฤษฎีกา ให้ใช้พระราชบัญญัติควบคุม
การก่อสร้าง ในเขตต์เพลิงไหม้
พ.ศ. ๒๔๗๖ ทุกมาตราในเขตต์เพลิง
ไหม้ที่ตำบลบ้านโป่ง อำเภอบ้านโป่ง
จังหวัดราชบุรี พ.ศ. ๒๔๗๕

หน้า ๑๑๖

พระราชกฤษฎีกา เปลี่ยนชื่อท้องที่ซึ่งระบุไว้ใน
พระราชกฤษฎีกากำหนดเขตต์ที่ดินซึ่ง
จะต้องเวนคืน ตำบลบางเขน อำเภอบางเขน
จังหวัดพระนคร พ.ศ. ๒๔๗๘
เป็น “ตำบลลาดยาว อำเภอบางซ้อ
จังหวัดพระนคร” พ.ศ. ๒๔๗๕

หน้า ๑๕๓

พระราชกฤษฎีกา ระเบียบพนักงานเทศบาล

พ.ศ. ๒๔๗๕

หน้า ๑๕๖

(๑๕)

พระราชกฤษฎีกา กำหนดวิธีการคัดเลือกบุคคล
เพื่อบรรจุตำแหน่งที่มีเหตุพิเศษในกอง
ประชุมคณะรัฐมนตรี และกองประมวล
สถิติพยากรณ์ กรมเลขาธิการคณะ
รัฐมนตรี พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๑๘๓

พระราชกฤษฎีกา กำหนดอัตราเงินเดือนข้าราชการ
การพลเรือนสามัญกระทรวงการคลัง
(ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๑๘๕

พระราชกฤษฎีกา กำหนดอัตราเงินเดือนข้าราชการ
การพลเรือนสามัญ กระทรวงมหาดไทย
(ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๑๘๒

พระราชกฤษฎีกา กำหนดวิธีการคัดเลือกบุคคล
เพื่อบรรจุตำแหน่งที่มีเหตุพิเศษใน
สำนักงานปลัดกระทรวงธรรมการ
พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๑๘๔

พระราชกฤษฎีกา กำหนดวิธีการคัดเลือกบุคคล
เพื่อบรรจุตำแหน่งที่มีเหตุพิเศษ ในกรม
เจ้าพนักงาน พ.ศ. ๒๔๗๖ หน้า ๒๐๑

- พระราชกฤษฎีกา กำหนดวิธีการคัดเลือกบุคคล
เพื่อบรรจุตำแหน่งที่มีเหตุพิเศษ ในกรม
สรรพากร พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๒๑๐
- พระราชกฤษฎีกา กำหนดวิธีการคัดเลือกบุคคล
เพื่อบรรจุตำแหน่งที่มีเหตุพิเศษในกรม
บัญชีกลาง พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๒๑๓
- พระราชกฤษฎีกา กำหนดอัตราเงินเดือน
ข้าราชการพลเรือนสามัญ กระทรวง
มหาดไทย (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๒๑๗
- พระราชกฤษฎีกา มอบอำนาจบางอย่างตาม
พระราชบัญญัติประถมศึกษาให้แก่
เทศบาล หน้า ๒๒๓
- พระราชกฤษฎีกา ว่าด้วยอัตราค่าพาหนะและ
เบี้ยเลี้ยงเดินทาง พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๒๒๕
- พระราชกฤษฎีกา กำหนดอัตราเงินเดือนข้าราชการ
พลเรือนสามัญ กระทรวงการคลัง
(ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๒๔๕
- พระราชกฤษฎีกา กำหนดอัตราเงินเดือนข้าราชการ
พลเรือนสามัญ กระทรวงเกษตรราธิการ
(ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๒๕๒

(๑๗)

- พระราชกฤษฎีกา ว่าด้วยการยกเลิกการบังคับ
ตามกติกาสันนิบาตชาติ พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๒๕๕
- พระราชกฤษฎีกา เรียกประชุมสามัญแห่งสภา
ผู้แทนราษฎร พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๒๖๐
- พระราชกฤษฎีกา กำหนดวิธีการคัดเลือกบุคคล
เพื่อบรรจุตำแหน่งที่มีเหตุพิเศษในกรม
มหาดไทย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๒๖๒
- พระราชกฤษฎีกา กำหนดอัตราเงินเดือน
ข้าราชการพลเรือนสามัญกระทรวง
มหาดไทย (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๒๖๕
- พระราชกฤษฎีกา กำหนดอัตราเงินเดือน
ข้าราชการพลเรือนรัฐพาณิชย์
การประปากรุงเทพ ฯ และการไฟฟ้า
หลวงกรุงเทพ ฯ กรมโยธาเทศบาล
กระทรวงมหาดไทย พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๒๘๕
- พระราชกฤษฎีกา กำหนดเขตที่ดินซึ่งจะต้อง
เวนคืน อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี
และอำเภอหนองโดน จังหวัดสระบุรี
พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๒๘๘

พระราชกฤษฎีกา กำหนดเขตต์หวงห้ามที่ดิน
อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี และอำเภอ
หนองโดน จังหวัดสระบุรี พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๒๕๗

พระราชกฤษฎีกา ว่าด้วยการบังคับให้ใช้วิธี
มาตรา ชั่ง, ตวง, วัด และจำนวน
หน่วยกับเครื่องชั่ง, เครื่องตวง, เครื่องวัด
ที่ตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติมาตรา ชั่ง,
ตวง, วัด พ.ศ. ๒๔๖๖ ในจังหวัดต่าง ๆ
พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๓๐๐

พระราชกฤษฎีกา ให้ใช้พระราชบัญญัติ
การสาธารณสุข พ.ศ. ๒๔๗๗
(ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๓๑๕

พระราชกฤษฎีกา กำหนดเขตต์หวงห้ามที่ดิน
อำเภอปากน้ำโพ อำเภอพยุหะคีรี
อำเภอโกรกพระ จังหวัดนครสวรรค์
พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๓๒๑

พระราชกฤษฎีกา ให้ใช้พระราชบัญญัติ
การสาธารณสุข พ.ศ. ๒๔๗๗
(ฉบับที่ ๓)
09/10/2566 หน้า ๓๒๔

- พระราชกฤษฎีกา ให้ใช้พระราชบัญญัติ
การสาธารณสุข พ.ศ. ๒๔๗๗
(ฉบับที่ ๔) หน้า ๓๒๖
- พระราชกฤษฎีกา จัดวางระเบียบราชการ
สำนักงานและกรมในกระทรวงมหาดไทย
(ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๓๓๓
- พระราชกฤษฎีกา กำหนดอัตราเงินเดือน
ข้าราชการพลเรือนสามัญ กระทรวง
มหาดไทย (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๓๓๖
- พระราชกฤษฎีกา ระเบียบการเบิกจ่าย
การรักษาเงิน และการตรวจเงิน
ของเทศบาล พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๓๔๕
- พระราชกฤษฎีกา กำหนดอัตราเงินเดือนข้าราชการ
พลเรือนสามัญกระทรวงธรรมการ
(ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๓๕๓
- พระราชกฤษฎีกา ถอนการหวงห้ามที่ดินบางส่วน
อันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่
หาดสวนยา บ้านหาดสวนยา ตำบลธาตุ
อำเภอวารินทรบุรี จังหวัดอุบล
ราชธานี^{๒๕} พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๓๗๔

(๒๐)

- พระราชกฤษฎีกา ให้ใช้พระราชบัญญัติ
การสาธารณสุข พ.ศ. ๒๔๗๗
(ฉบับที่ ๕) หน้า ๔๐๖
- พระราชกฤษฎีกา กำหนดอัตราเงินเดือน
ข้าราชการพลเรือนสามัญสำนักงานยก
รัฐมนตรี (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๔๐๘
- พระราชกฤษฎีกา ให้ใช้พระราชบัญญัติควบคุม
การเหมืองฝายและพั้ง พ.ศ. ๒๔๗๗
(ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๔๑๖
- พระราชกฤษฎีกา กำหนดเขตที่ดินซึ่งจะต้อง
เวนคืน ตำบลหนองยาง ตำบลปงแสนทอง
และตำบลนาแก้ว อำเภอเมือง จังหวัด
ลำปาง พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๔๒๔
- พระราชกฤษฎีกา จัดวางระเบียบราชการสำนักงาน
และกรมในกระทรวงเกษตรธิการ
(ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๔๓๐
- พระราชกฤษฎีกา กำหนดอัตราเงินเดือน
ข้าราชการพลเรือนสามัญกระทรวง
เกษตรธิการ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๔๓๒

(๒๑)

พระราชกฤษฎีกา ยกเลิกพระราชกฤษฎีกากำหนด
เขตที่ดินซึ่งจะต้องเวนคืน ตำบลบางเขน
อำเภอบางเขน จังหวัดพระนคร พ.ศ. ๒๔๗๘
และพระราชกฤษฎีกาเปลี่ยนชื่อท้องที่ซึ่ง
ระบุไว้ในพระราชกฤษฎีกากำหนดเขต
ที่ดินซึ่งจะต้องเวนคืน ตำบลบางเขน
อำเภอบางเขน จังหวัดพระนคร
พ.ศ. ๒๔๗๘ เป็น “ตำบลลาดยาว
อำเภอบางซื่อ จังหวัดพระนคร”

พ.ศ. ๒๔๗๘

หน้า ๔๓๔

พระราชกฤษฎีกา ปิดสมัยประชุมสามัญแห่ง
สภาผู้แทนราษฎร. พ.ศ. ๒๔๗๘

หน้า ๔๓๗

พระราชกฤษฎีกา ให้ใช้พระราชบัญญัติการ
สาธารณสุข พ.ศ. ๒๔๗๗ (ฉบับที่ ๖)

หน้า ๕๗๕

พระราชกฤษฎีกา กำหนดเขตที่ดินซึ่งจะต้อง
เวนคืน อำเภอพระโขนง จังหวัดพระนคร
พ.ศ. ๒๔๗๕

หน้า ๖๒๓

พระราชกฤษฎีกา กำหนดเขตที่ดินหวงห้ามที่ดิน
อำเภอจันทัก จังหวัดนครราชสีมา

พ.ศ. ๒๔๗๕

หน้า ๗๓๐

พระราชกฤษฎีกา จัดตั้งเทศบาลเมืองกระบี่	
จังหวัดกระบี่ พ.ศ. ๒๔๗๕	หน้า ๗๓๓
พระราชกฤษฎีกา จัดตั้งเทศบาลเมืองขุนันธ์	
จังหวัดขุนันธ์ พ.ศ. ๒๔๗๕	หน้า ๗๓๗
พระราชกฤษฎีกา จัดตั้งเทศบาลเมืองชุมพร	
จังหวัดชุมพร พ.ศ. ๒๔๗๕	หน้า ๗๔๒
พระราชกฤษฎีกา จัดตั้งเทศบาลเมืองชัยนาท	
จังหวัดชัยนาท พ.ศ. ๒๔๗๕	หน้า ๗๔๖
พระราชกฤษฎีกา จัดตั้งเทศบาลเมืองชัยภูมิ	
จังหวัดชัยภูมิ พ.ศ. ๒๔๗๕	หน้า ๗๕๐
พระราชกฤษฎีกา จัดตั้งเทศบาลเมืองนครราชสีมา	
จังหวัดนครราชสีมา พ.ศ. ๒๔๗๕	หน้า ๗๕๕
พระราชกฤษฎีกา จัดตั้งเทศบาลเมืองปทุมธานี	
จังหวัดปทุมธานี พ.ศ. ๒๔๗๕	หน้า ๗๕๙
พระราชกฤษฎีกา จัดตั้งเทศบาลเมืองพิจิตร	
จังหวัดพิจิตร พ.ศ. ๒๔๗๕	หน้า ๗๖๓
พระราชกฤษฎีกา จัดตั้งเทศบาลเมืองสมุทร	
สงคราม จังหวัดสมุทรสงคราม	
พ.ศ. ๒๔๗๕	หน้า ๗๖๘

- พระราชกฤษฎีกา จัดตั้งเทศบาลเมืองอ่างทอง
จังหวัดอ่างทอง พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๗๗๓
- พระราชกฤษฎีกา เรียกประชุมวิสามัญแห่งสภา
ผู้แทนราษฎร พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๘๕๕
- พระราชกฤษฎีกา กำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่
ที่จะเวนคืนในจังหวัดนครนายก และ
จังหวัดปราจีนบุรี พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๘๖๑
- พระราชกฤษฎีกา กำหนดแนวทางและเขต
ที่ดินซึ่งจะต้องเวนคืนเพื่อสร้างทางหลวง
สายดอนเมือง-สระบุรี พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๘๑๐
- พระราชกฤษฎีกา เปิดประชุมวิสามัญแห่งสภา
ผู้แทนราษฎร พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๘๒๑
- พระราชกฤษฎีกา จัดวางหัวข้อหลักสูตรในการ
สอบไล่เพื่อปริญญาสำหรับแผนกวิชาต่าง ๆ
ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๘๓๓
- พระราชกฤษฎีกา ให้ใช้พระราชบัญญัติการ
สาธารณสุข พ.ศ. ๒๔๗๗ (ฉบับที่ ๗) หน้า ๘๕๑
- พระราชกฤษฎีกา กำหนดเขตหวงห้าม
ที่ดิน อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี
พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๘๕๗

(๒๔)

พระราชกฤษฎีกา กำหนดเขตที่ดินในบริเวณ
ที่จะเวนคืน ตำบลเกาะคา ตำบลศาลา
และตำบลวังพร้าว อำเภอเกาะคา จังหวัด
ลำปาง พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๑๐๔๑

พระราชกฤษฎีกา ให้ใช้พระราชบัญญัติควบคุม
การเหมืองฝายและพลัง พ.ศ. ๒๔๗๗
(ฉบับที่ ๔) หน้า ๑๐๔๘

พระราชกฤษฎีกา เรียกประชุมวิสามัญแห่งสภา
ผู้แทนราษฎร พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๑๐๕๐

พระราชกฤษฎีกา จัดวางระเบียบราชการ
สำนักงานและกรมในกระทรวงเศรษฐกิจ
(ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๑๐๕๓

พระราชกฤษฎีกา กำหนดเขตหวงห้ามที่ดิน
ตำบลลาดบัวขาว อำเภอจันทัก จังหวัด
นครราชสีมา พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๑๐๖๒

พระราชกฤษฎีกา กำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่
ที่จะเวนคืน ตำบลหนองซอนกว้าง
อำเภอหมากแข้ง จังหวัดอุดรธานี
พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๑๐๗๘

(๒๕)

พระราชกฤษฎีกา จัดตั้งเทศบาลเมืองนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี พ.ศ. ๒๔๗๕	หน้า ๑๐๘๓
พระราชกฤษฎีกา จัดตั้งเทศบาลเมืองน่าน จังหวัดน่าน พ.ศ. ๒๔๗๕	หน้า ๑๐๘๘
พระราชกฤษฎีกา จัดตั้งเทศบาลเมืองบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์ พ.ศ. ๒๔๗๕	หน้า ๑๐๙๓
พระราชกฤษฎีกา จัดตั้งเทศบาลเมืองพังงา จังหวัดพังงา พ.ศ. ๒๔๗๕	หน้า ๑๐๙๘
พระราชกฤษฎีกา จัดตั้งเทศบาลเมือง มหาสารคาม จังหวัดมหาสารคาม พ.ศ. ๒๔๗๕	หน้า ๑๑๐๒
พระราชกฤษฎีกา จัดตั้งเทศบาลเมืองยะลา จังหวัดยะลา พ.ศ. ๒๔๗๕	หน้า ๑๑๐๗
พระราชกฤษฎีกา จัดตั้งเทศบาลเมืองร้อยเอ็ด จังหวัดร้อยเอ็ด พ.ศ. ๒๔๗๕	หน้า ๑๑๑๑
พระราชกฤษฎีกา จัดตั้งเทศบาลเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน พ.ศ. ๒๔๗๕	หน้า ๑๑๑๖
พระราชกฤษฎีกา จัดตั้งเทศบาลเมืองสตูล จังหวัดสตูล พ.ศ. ๒๔๗๕	หน้า ๑๑๒๑

(๒๖)

พระราชกฤษฎีกา จัดตั้งเทศบาลเมืองสุรินทร์

จังหวัดสุรินทร์ พ.ศ. ๒๔๗๕

หน้า ๑๑๒๖

พระราชกฤษฎีกา กำหนดเขตต์หวงห้ามที่ดิน

อำเภอเมืองลพบุรี อำเภอบ้านเช่า

อำเภอโคกสำโรง จังหวัดลพบุรี และ

อำเภอปากเพรียว อำเภอหนองโดน

อำเภอชัยบาดาล จังหวัดสระบุรี

พ.ศ. ๒๔๗๕

หน้า ๑๑๓๑

พระราชกฤษฎีกา กำหนดเขตต์ที่ดินในบริเวณ

ที่จะเวนคืน อำเภอเมืองลพบุรี อำเภอ

บ้านเช่า อำเภอโคกสำโรง จังหวัด

ลพบุรี และอำเภอปากเพรียว อำเภอ

หนองโดน อำเภอชัยบาดาล จังหวัด

สระบุรี พ.ศ. ๒๔๗๕

หน้า ๑๑๓๔

พระราชกฤษฎีกา กำหนดเขตต์หวงห้ามที่ดิน

บริเวณพระพุทธบาท ตำบลขุนโขลน

อำเภอหนองโดน จังหวัดสระบุรี

พ.ศ. ๒๔๗๕

หน้า ๑๑๖๗

(๒๗)

- พระราชกฤษฎีกา กำหนดเขตต์หวงห้ามที่ดิน
อำเภอพยุหะคีรี จังหวัดนครสวรรค์
พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๑๑๗๐
- พระราชกฤษฎีกา จัดตั้งเทศบาลเมือง
กำแพงเพชร จังหวัดกำแพงเพชร
พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๑๑๗๓
- พระราชกฤษฎีกา จัดตั้งเทศบาลเมืองตาก
จังหวัดตาก พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๑๑๗๗
- พระราชกฤษฎีกา จัดตั้งเทศบาลเมืองพัทลุง
จังหวัดพัทลุง พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๑๑๘๑
- พระราชกฤษฎีกา จัดตั้งเทศบาลเมืองเพชรบูรณ์
จังหวัดเพชรบูรณ์ พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๑๑๘๗
- พระราชกฤษฎีกา จัดตั้งเทศบาลเมือง
แม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน
พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๑๑๘๑
- พระราชกฤษฎีกา จัดตั้งเทศบาลเมืองระนอง
จังหวัดระนอง พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๑๑๘๕
- พระราชกฤษฎีกา จัดตั้งเทศบาลเมืองเลย
จังหวัดเลย พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๑๒๐๑

(๒๘)

พระราชกฤษฎีกา จัดตั้งเทศบาลเมืองสกลนคร
จังหวัดสกลนคร พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๑๒๐๕

พระราชกฤษฎีกา จัดตั้งเทศบาลเมือง
สวรรคโลก จังหวัดสวรรคโลก
พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๑๒๑๐

พระราชกฤษฎีกา จัดตั้งเทศบาลเมืองอุดรธานี
จังหวัดอุดรธานี พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๑๒๑๕

พระราชกฤษฎีกา ปิดประชุมสมัยวิสามัญแห่ง
สภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๑๒๘๑

กฎสำนักนายกรัฐมนตรี

กฎสำนักนายกรัฐมนตรี ออกตามความใน
มาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติเครื่องแบบ
ข้าราชการฝ่ายพลเรือน พ.ศ. ๒๔๗๘
(ฉบับที่ ๒) หน้า ๑๖

กฎสำนักนายกรัฐมนตรี ออกตามความในมาตรา
๗ แห่งพระราชบัญญัติเครื่องแบบข้าราชการ
ฝ่ายพลเรือน พ.ศ. ๒๔๗๘ (ฉบับที่ ๓) หน้า ๓๕๗

(๒๕)

กฎสำนักนายกรัฐมนตรี ออกตามความใน
มาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติเครื่องแบบ
ข้าราชการฝ่ายพลเรือน พ.ศ. ๒๔๗๘
(ฉบับที่ ๕)

หน้า ๑๑๓๗

กฎกระทรวง

กระทรวงกลาโหม

กฎกระทรวง ว่าด้วยเครื่องแบบทหารเรือ
(ฉบับที่ ๓) ออกตามความในมาตรา ๕
และมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติ
เครื่องแบบทหาร พ.ศ. ๒๔๗๗

หน้า ๔๐

กฎกระทรวง ว่าด้วยเครื่องแบบทหารอากาศ
พ.ศ. ๒๔๗๕

หน้า ๑๑๕

กฎกระทรวง ว่าด้วยเครื่องหมายเขตต์ปลอดภัย
ในราชการทหาร และเครื่องหมายห้าม
การเข้าในเขตต์ปลอดภัย พ.ศ. ๒๔๗๕

หน้า ๔๒๕

กฎกระทรวง ว่าด้วยเครื่องแบบทหารบก
(ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๔๗๕

หน้า ๘๒๓

09/10/2566

๐๙๑๐๕๖

(๓๐)

กระทรวงการคลัง

กฎกระทรวง ออกตามความในพระราชบัญญัติ

ควบคุมคุณภาพพริกไทยที่จะส่งออก

นอกประเทศ พ.ศ. ๒๔๗๘

หน้า ๒๕๘

กฎกระทรวง ออกตามความในมาตรา ๑๑

แห่งพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ

พ.ศ. ๒๔๗๖

หน้า ๓๘๒

กระทรวงเกษตรธิการ

กฎกระทรวง เรื่องค่าธรรมเนียมใบแทนใบอนุญาต

ขุดหาพลอย ออกตามความในมาตรา ๘๒

แห่งพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่

พ.ศ. ๒๔๖๑

หน้า ๔๑

กฎกระทรวง ออกตามความในมาตรา ๖๓ แห่ง

พระราชบัญญัติควบคุมจำกัดยาง

พ.ศ. ๒๔๗๗ (ฉบับที่ ๕)

หน้า ๑๕๕

กฎกระทรวง ออกตามความในมาตรา ๖๓

แห่งพระราชบัญญัติควบคุมจำกัดยาง

09/10/2566

พ.ศ. ๒๕๗๗ (ฉบับที่ ๖)

หน้า ๘๒๒

(๓๑)

กฎกระทรวง ออกตามความในมาตรา ๖
และมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติ
ควบคุมแร่ดิบ พ.ศ. ๒๔๗๕ (ฉบับที่ ๑) หน้า ๑๐๐๐

กฎกระทรวง ออกตามความในมาตรา ๖๓
แห่งพระราชบัญญัติควบคุมจำกัดยาง
พ.ศ. ๒๔๗๗ (ฉบับที่ ๗) หน้า ๑๐๔๔

กฎกระทรวง ออกตามความในมาตรา ๖๓
แห่งพระราชบัญญัติควบคุมจำกัดยาง
พ.ศ. ๒๔๗๗ (ฉบับที่ ๘) หน้า ๑๐๔๖

กฎกระทรวง ออกตามความในพระราชบัญญัติ
การทำเหมืองแร่ พ.ศ. ๒๔๖๑
(ฉบับที่ ๑๔) หน้า ๑๐๕๒

กฎกระทรวง ออกตามความในมาตรา ๖๓
แห่งพระราชบัญญัติควบคุมจำกัดยาง
พ.ศ. ๒๔๗๗ หน้า ๑๒๕๓

กระทรวงมหาดไทย

กฎกระทรวง ออกตามความในมาตรา ๕ แห่ง
พระราชบัญญัติล้อเลื่อน พ.ศ. ๒๔๗๘ หน้า ๑๐๒

(๓๒)

กฎกระทรวง ออกตามความในมาตรา ๑๘ แห่ง

พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๔๗๐

และมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติ

คนเข้าเมืองแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๔๗๔

(ฉบับที่ ๗)

หน้า ๑๕๑

กฎกระทรวง ออกตามความในมาตรา ๔ และ ๑๗

แห่งพระราชบัญญัติการพนัน

พ.ศ. ๒๔๗๘ (ฉบับที่ ๒)

หน้า ๓๐๖

กฎกระทรวง ออกตามความในมาตรา ๗ แห่ง

พระราชบัญญัติเครื่องแบบเจ้าหน้าที่

ฝ่ายท้องถิ่น พ.ศ. ๒๔๗๘

หน้า ๓๒๘

กฎกระทรวง ประกอบพระราชบัญญัติการ

สาธารณสุข พ.ศ. ๒๔๗๗

หน้า ๔๕๕

กฎกระทรวง ออกตามความในพระราชบัญญัติ

การเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่น

พ.ศ. ๒๔๗๕

หน้า ๖๒๖

กฎกระทรวง ออกตามความในพระราชบัญญัติ

การสำรวจสำมะโนครัว พ.ศ. ๒๔๗๕

หน้า ๕๑๓

(๓๓)

กฎกระทรวง ออกตามความในมาตรา ๗ แห่ง
พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน
วัตถุระเบิด และดอกไม้เพลิง พ.ศ. ๒๔๗๗
(ฉบับที่ ๔) หน้า ๕๕๔

กฎกระทรวง ออกตามความในพระราชบัญญัติ
การทะเบียนราษฎรในเขตเทศบาล
พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๑๐๕๕

กฎกระทรวง ออกตามความในพระราชบัญญัติ
การเลือกตั้ง พ.ศ. ๒๔๗๕ แก้ไข
เพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๑๐๖๕

กฎกระทรวง ออกตามความในพระราช
บัญญัติธง พ.ศ. ๒๔๗๕ หน้า ๑๐๘๑

กฎกระทรวง ออกตามความในพระราชบัญญัติ
รถยนต์ พ.ศ. ๒๔๗๓ (ฉบับที่ ๕) หน้า ๑๒๒๐

กฎกระทรวง ออกตามความในพระราชบัญญัติ
จราจรทางบก พ.ศ. ๒๔๗๗ (ฉบับที่ ๒) หน้า ๑๒๓๐

กฎกระทรวง ออกตามความในพระราชบัญญัติ
ล้อเลื่อน พ.ศ. ๒๔๗๘ (ฉบับที่ ๒) หน้า ๑๒๔๑

(๓๔)

กฎกระทรวง ออกตามความในมาตรา ๑๗ แห่ง

พระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ. ๒๔๗๘

(ฉบับที่ ๓)

หน้า ๑๒๕๕

กระทรวงยุติธรรม

กฎกระทรวง ออกตามความในพระราชบัญญัติ

จัดตั้งศาลแขวงสำหรับหัวเมือง

พ.ศ. ๒๔๗๘ (ฉบับที่ ๒)

หน้า ๗๒

กฎกระทรวง ออกตามความในพระราชบัญญัติ

ให้ใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ

แพ่ง พ.ศ. ๒๔๗๗ (ฉบับที่ ๒)

หน้า ๑๒๕๗

กฎกระทรวง ออกตามความในพระราชบัญญัติ

ให้ใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ

แพ่ง พ.ศ. ๒๔๗๗ (ฉบับที่ ๓)

หน้า ๑๒๖๐

กฎกระทรวง ออกตามความในพระราชบัญญัติ

ให้ใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ

แพ่ง พ.ศ. ๒๔๗๗ และพระราชบัญญัติ

ให้ใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ

อาญา พ.ศ. ๒๔๗๗

หน้า ๑๒๘๓

กระทรวงเศรษฐกิจ

กฎกระทรวง ว่าด้วยการนำร่อง (ฉบับที่ ๒)

ออกตามความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำสยาม แก้ไข

เพิ่มเติม พ.ศ. ๒๔๗๗ (ฉบับที่ ๒) หน้า ๓๗๗

กฎกระทรวง ออกตามความในพระราชบัญญัติ

ไปรษณีย์ พ.ศ. ๒๔๗๗ (ฉบับที่ ๒) หน้า ๔๑๑

กฎกระทรวง ออกตามความในพระราชบัญญัติ

ไปรษณีย์ พ.ศ. ๒๔๗๗ (ฉบับที่ ๓) หน้า ๔๒๗

กฎ ก.พ.

กฎ ก.พ. ออกตามความในพระราชบัญญัติ

ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๗๕
(ฉบับที่ ๑) หน้า ๑๑๔๐

กฎ ก.พ. ออกตามความในพระราชบัญญัติ

ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๗๕
(ฉบับที่ ๒) หน้า ๑๑๔๑

กฎ ก.พ. ออกตามความในพระราชบัญญัติ

ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๗๕
(ฉบับที่ ๓) หน้า ๑๑๔๗

(๓๖)

กฎ ก.พ. ออกตามความในพระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๗๕
(ฉบับที่ ๔) หน้า ๑๑๕๐

กฎ ก.พ. ออกตามความในพระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๗๕
(ฉบับที่ ๕) หน้า ๑๒๖๑

กฎ ก.พ. ออกตามความในพระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๗๕
(ฉบับที่ ๖) หน้า ๑๒๖๓

ประกาศ

ประกาศ ตั้งประธานและรองประธานสภา
ผู้แทนราษฎร หน้า ๓๐๔

ประกาศ แต่งตั้งรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง
เศรษฐกิจ หน้า ๘๖๕

ประกาศ กระทรวงมหาดไทย เรื่องวันสำรวจ
สำมะโนครัว หน้า ๘๑๗

แถลงการณ์

เรื่องการสำรวจสำมะโนครัว พ.ศ. ๒๔๘๐ หน้า ๘๑๘

เรื่องการควบคุมติดต่อระหว่างประเทศ หน้า ๑๐๒๒

ประกาศแผนการศึกษาชาติ หน้า ๑๒๖๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕)
อาทิตย์ทิพอาภา
เจ้าพระยาอมราช.
พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรโยธิน
ตราไว้ ณ วันที่ ๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๗๕
๐๙/๑๐/๒๕๖๖ เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรกำหนดตั้งงบประมาณประจำปี พุทธศักราช ๒๔๗๕

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติงบประมาณประจำปี พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๕

มาตรา ๓ งบประมาณรายจ่ายประจำปี พุทธศักราช ๒๔๗๕ ให้ตั้งจ่ายในยอด ๑๐๐,๕๘๑,๓๓๐ บาท จำแนกดังนี้

(๑) เงินงบประมาณมหากษัตริย์	๔๗๕,๒๐๐ บาท คือ
ก. เงินใช้จ่ายในพระองค์ระหว่าง	
ทรงพระเยาว์	๑๐๐,๐๐๐ บาท
ข. เงินพระราชกุศล	๑๒๐,๐๐๐ บาท
ค. เงินบคณผู้สำเร็จราชการ	
แทนพระองค์	๕๕,๒๐๐ บาท
ง. เงินปีพระบรมวงศานุวงศ์	๒๐๐,๐๐๐ บาท

- (๒) การกู้เงิน ๘,๓๗๒,๔๕๗ บาท คือ
- ก. เงินกู้ต่างประเทศ ๗,๑๗๐,๔๕๗ บาท
- ข. เงินกู้ในประเทศ ๑,๒๐๒,๐๐๐ บาท
- (๓) เงินจ่ายตามข้อผูกพัน ๖,๗๓๓,๒๗๗ บาท คือ
- ก. เงินเจ้านคร ๑๖๗,๔๐๐ บาท
- ข. เงินส่วนแบ่งค่าต่อไม้ ๑๐,๐๐๐ บาท
- ค. เงินส่วนแบ่งอื่นๆ ๒๑,๘๗๗ บาท
- ง. เงินอุดหนุนสันนิบาตชาติ ๑๓๔,๐๐๐ บาท
- จ. เงินเบี้ยหวัดและบำนาญ ๖,๔๐๐,๐๐๐ บาท
- (๔) เงินสำรองจ่าย ๑๕๐,๐๐๐ บาท
- (๕) เงินบำรุงกำลังทางเรือ ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท
- (๖) สำนักนายกรัฐมนตรี ๑,๓๗๐,๐๕๕ บาท คือ
- ก. สำนักงานเลขานุการนายกรัฐมนตรี
- เงินเดือน ๘๕,๗๔๕ บาท
- ค่าใช้สอย ๑๗,๔๑๖ บาท
- ข. กรมเลขาธิการคณะรัฐมนตรี
- เงินเดือน ๑๕๓,๕๓๒ บาท
- ค่าใช้สอย ๘๓,๗๔๐ บาท
- การจร ๔,๐๐๐ บาท

ค. คณะกรรมการกฤษฎีกา

เงินเดือน	๑๔๖,๘๗๔ บาท
-----------	-------------

ค่าใช้สอย	๑๔,๒๗๐ บาท
-----------	------------

ง. คณะกรรมการข้าราชการพลเรือน

เงินเดือน	๕๐,๕๖๕ บาท
-----------	------------

ค่าใช้สอย	๔๑๐,๖๑๔ บาท
-----------	-------------

จ. คณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน

เงินเดือน	๒๓๗,๐๖๕ บาท
-----------	-------------

ค่าใช้สอย	๒๒,๕๗๕ บาท
-----------	------------

ฉ. สำนักงานโฆษกการ

เงินเดือน	๕๐,๔๐๓ บาท
-----------	------------

ค่าใช้สอย	๔๘,๕๐๐ บาท
-----------	------------

(๗) กระทรวงกลาโหม	๒๒,๓๐๐,๐๐๐ บาท
-------------------	----------------

(๘) กระทรวงการคลัง	๘,๒๖๓,๕๓๔ บาท คือ
--------------------	-------------------

ก. สำนักงานเลขาธิการรัฐมนตรี

เงินเดือน	๔๑,๐๓๕ บาท
-----------	------------

ข. สำนักงานปลัดกระทรวง

เงินเดือน	๑๒๖,๕๔๐ บาท
-----------	-------------

ค่าใช้สอย	๑๑,๗๕๐ บาท
-----------	------------

ค. กรมคลัง	
เงินเดือน	๑๕๓,๐๕๒ บาท
ค่าใช้สอย	๗๗,๗๕๑ บาท
การจร	๓๕๖,๗๐๐ บาท
ง. กรมบัญชีกลาง	
เงินเดือน	๗๑๔,๑๕๕ บาท
ค่าใช้สอย	๗๕,๕๐๐ บาท
การจร	๔,๕๔๘ บาท
จ. กรมพัสดุ	
เงินเดือน	๓๕,๓๕๘ บาท
ค่าใช้สอย	๘,๑๗๐ บาท
การจร	๑,๐๐๐ บาท
ฉ. กรมศุลกากร	
เงินเดือน	๖๐๗,๕๖๒ บาท
ค่าใช้สอย	๑๒๕,๑๖๐ บาท
การจร	๕๒,๒๕๘ บาท
ช. กรมสรรพสามิต	
เงินเดือน	๑,๐๕๐,๕๔๑ บาท
ค่าใช้สอย	๒,๒๐๗,๔๐๐ บาท
การจร	๓๐,๐๐๐ บาท

- ข. กรมสรรพากร
เงินเดือน	๑,๒๘๘,๒๕๔ บาท
ค่าใช้สอย	๑,๒๓๖,๔๑๐ บาท
การจร	๑๒,๓๑๐ บาท
- (๕) กระทรวงการต่างประเทศ ๘๐๓,๔๕๘ บาท คือ
- ก. สำนักงานเลขาธิการรัฐมนตรี
เงินเดือน	๒๔,๙๔๕ บาท
- ข. สำนักงานปลัดกระทรวง
เงินเดือน	๑๒๕,๔๕๖ บาท
ค่าใช้สอย	๔๗,๙๔๔ บาท
- ค. กรมการเมือง
เงินเดือน	๖๐,๐๒๑ บาท
ค่าใช้สอย	๓๘,๘๖๐ บาท
การจร	๑๐,๐๐๐ บาท
- ง. สถานทูตต่าง ๆ
เงินเดือน	๒๓๘,๘๒๗ บาท
ค่าใช้สอย	๒๕๑,๔๐๕ บาท
การจร	๖,๐๐๐ บาท

๓

(๑๐) กระทรวงเกษตรราธิการ ๔,๒๖๕,๗๘๑ บาท กือ

ก. สำนักงานเลขานุการรัฐมนตรี

เงินเดือน ๒๖,๓๕๖ บาท

ข. สำนักงานปลัดกระทรวง

เงินเดือน ๕๓,๒๖๕ บาท

ค่าใช้จ่าย ๑๐,๐๔๗ บาท

ค. กรมเกษตรและการประมง

เงินเดือน ๔๔๘,๗๓๕ บาท

ค่าใช้จ่าย ๓๐๓,๕๘๐ บาท

การจร ๓๓๗,๕๘๕ บาท

ง. กรมชลประทาน

เงินเดือน ๓๘๔,๗๓๓ บาท

ค่าใช้จ่าย ๕๗๘,๕๖๑ บาท

การจร ๒๐๒,๒๖๓ บาท

จ. กรมที่ดินและโลหกิจ

เงินเดือน ๘๑๗,๖๕๔ บาท

ค่าใช้จ่าย ๑๓๕,๖๗๕ บาท

การจร ๖,๓๗๕ บาท

ณ. กรมป่าไม้

เงินเดือน ๔๒๖,๗๒๗ บาท

ค่าใช้สอย ๓๖๕,๕๓๐ บาท

การจร ๑๘,๕๐๐ บาท

ช. กรมสหกรณ์

เงินเดือน ๑๐๑,๓๔๕ บาท

ค่าใช้สอย ๔๔,๐๑๐ บาท

(๑๑) กระทรวงธรรมการ ๑๑,๑๘๑,๔๐๒ บาท กือ

ก. สำนักงานเลขาธิการรัฐมนตรี

เงินเดือน ๒๕,๖๔๘ บาท

ข. สำนักงานปลัดกระทรวง

เงินเดือน ๕๔๕,๙๓๑ บาท

ค่าใช้สอย ๑๖๑,๖๕๑ บาท

การจร ๕๐๐ บาท

ค. กรมธรรมการ

เงินเดือน ๔๕,๘๙๕ บาท

ค่าใช้สอย ๑๖๒,๔๓๘ บาท

ง. กรมพลศึกษา

เงินเดือน ๗๙,๖๒๔ บาท

ค่าใช้สอย	๑๕,๘๗๐ บาท
การจร	๓๓,๐๐๐ บาท
จ. กรมมหาวิทยาลัย	
เงินเดือน	๖๓๓,๑๓๔ บาท
ค่าใช้สอย	๔๑๒,๘๒๐ บาท
การจร	๒๘,๖๓๔ บาท
ฉ. กรมศิลปากร	
เงินเดือน	๑๘๕,๕๒๑ บาท
ค่าใช้สอย	๕๕,๓๐๐ บาท
การจร	๓๐,๔๒๐ บาท
ช. กรมศึกษาธิการ	
เงินเดือน	๒,๔๑๘,๘๕๔ บาท
ค่าใช้สอย	๕๒๒,๒๖๔ บาท
การจร	๑๐๕,๖๓๐ บาท
ซ. เงินการประถมศึกษา	๕,๖๕๗,๘๒๖ บาท
ญ. เงินอุดหนุนราชบัณฑิตยสถาน	๘,๐๐๐ บาท
(๑๒) กระทรวงมหาดไทย	๒๑,๒๓๐,๓๓๐ บาท
ก. สำนักงานเลขาธิการรัฐมนตรี	
เงินเดือน	๓๕,๐๐๒ บาท

ข. สำนักงานปลัดกระทรวง

เงินเดือน	๔๒๑,๔๔๘ บาท
ค่าใช้สอย	๔๗,๕๓๐ บาท

ค. กรมตำรวจ

เงินเดือน	๔,๒๑๕,๗๘๗ บาท
ค่าใช้สอย	๒,๑๖๕,๐๖๐ บาท
การจร	๔๘๖,๑๖๔ บาท

ง. กรมมหาดไทย

เงินเดือน	๒,๘๕๕,๘๖๘ บาท
ค่าใช้สอย	๕๕๘,๐๕๐ บาท
การจร	๕๑,๘๑๗ บาท
เงินส่งเสริมเทศบาล	๗๓๕,๐๖๖ บาท

จ. กรมโยธาเทศบาล

เงินเดือน	๘๖๕,๔๗๘ บาท
ค่าใช้สอย	๒,๕๓๐,๗๔๕ บาท
การจร	๔๘๓,๓๓๘ บาท

ฉ. กรมราชทัณฑ์

เงินเดือน	๖๗๕,๑๖๖ บาท
ค่าใช้สอย	๑,๓๓๓,๕๕๐ บาท
การจร	๘๘,๖๗๕ บาท

ข. กรมสาธารณสุข		
เงินเดือน		๘๙๘,๒๒๗ บาท
ค่าใช้สอย		๗๗๐,๕๘๕ บาท
การจร		๒๔๙,๗๙๐ บาท
ข. กรมอัยการ		
เงินเดือน		๖๕๕,๒๙๒ บาท
ค่าใช้สอย		๑๗๖,๓๕๘ บาท
การจร		๒,๔๐๐ บาท
(๑๓) กระทรวงยุติธรรม		๒,๓๓๘,๕๖๕ บาท กี่
ก. สำนักงานเลขาธิการรัฐมนตรี		
เงินเดือน		๒๓,๓๕๒ บาท
ข. สำนักงานปลัดกระทรวง		
เงินเดือน		๑๖๐,๗๕๘ บาท
ค่าใช้สอย		๔๔,๓๗๔ บาท
การจร		๕,๕๑๑ บาท
ค. ตุลาการ		
เงินเดือน		๑,๙๐๖,๔๖๐ บาท
ค่าใช้สอย		๑๓๒,๑๗๖ บาท
การจร		๖๕,๙๓๔ บาท

- (๑๔) กระทรวงเศรษฐกิจ ๑๑,๕๓๗,๗๔๕ บาทคือ
- ก. สำนักงานเลขานุการรัฐมนตรี
เงินเดือน ๒๘,๖๘๖ บาท
- ข. สำนักงานปลัดกระทรวง
เงินเดือน ๕๕,๓๗๔ บาท
ค่าใช้สอย ๒๕,๑๓๐ บาท
การจร ๓๑,๕๐๐ บาท
- ค. กรมเจ้าท่า
เงินเดือน ๓๑๕,๓๔๘ บาท
ค่าใช้สอย ๖๗,๓๕๐ บาท
การจร ๑๓,๐๐๐ บาท
- ง. กรมทะเบียนการค้า
เงินเดือน ๕๕,๗๖๑ บาท
ค่าใช้สอย ๒๕,๕๓๐ บาท
- จ. กรมไปรษณีย์โทรเลข
เงินเดือน ๑,๓๒๘,๖๕๑ บาท
ค่าใช้สอย ๘๒๘,๗๖๕ บาท
การจร ๒๑๖,๘๕๖ บาท

ณ. กรมพาณิชย์

เงินเดือน	๕๕,๐๓๒ บาท
ค่าใช้สอย	๕๕,๖๐๐ บาท
การจร	๓๐,๐๐๐ บาท

ช. กรมวิทยาศาสตร์

เงินเดือน	๑๑๔,๑๕๕ บาท
ค่าใช้สอย	๕๐,๔๕๐ บาท
การจร	๑๕,๐๐๐ บาท

ฑ. กรมรถไฟ

เงินเดือน	๒,๕๐๕,๔๒๗ บาท
ค่าใช้สอย	๔,๒๒๐,๐๐๐ บาท
การจร	๑,๔๐๐,๐๐๐ บาท

(๑๕) สภาผู้แทนราษฎร ๓๘๗,๓๘๖ บาท คือ

เงินเดือน	๒๖๔,๘๕๖ บาท
ค่าใช้สอย	๑๒๒,๕๓๐ บาท

(๑๖) สำนักพระราชวัง ๔๘๒,๘๘๓ บาท คือ

เงินเดือน	๓๓๖,๔๖๖ บาท
ค่าใช้สอย	๑๔๖,๔๑๗ บาท

(๑๗) สำนักงานราชเลขาณูการ	
ในพระองค์	๔๘,๘๑๓ บาท ก่อ
เงินเดือน	๓๗,๕๖๓ บาท
ค่าใช้สอย	๑๐,๘๕๐ บาท

มาตรา ๔ งบประมาณรายได้ประจำพุทธศักราช ๒๔๗๕ ให้ตั้งรับในยอด ๑๐๗,๐๔๒,๐๓๕ บาท จำแนกดังนี้

(๑) อากร	๓๗,๖๓๒,๑๒๔ บาท
(๒) ภาษี	๕๑,๑๑๕,๖๐๐ บาท
(๓) ค่าธรรมเนียม	๑๐,๔๑๖,๕๑๒ บาท
(๓) เบ็ดเตล็ด	๑,๘๗๗,๗๙๙ บาท

มาตรา ๕ งบประมาณเงินจ่ายพิเศษ ให้ตั้งจ่ายในยอด ๑๒,๔๘๔,๕๕๐ บาท จากเงินคงคลัง มีรายการจำแนกดังนี้

(๑) การรถไฟ	๒,๓๑๐,๘๐๐ บาท
(๒) การชลประทาน	๕๗๕,๓๙๗ บาท
(๓) การไปรษณีย์โทรเลข	๔๑๕,๐๐๐ บาท
(๔) การสหกรณ์	๑,๔๐๐,๐๐๐ บาท
(๕) การสร้างสนามบินพาณิชย์	๒๓,๐๐๐ บาท

(๖) ทนสำรองสร้างทาง	๔,๕๐๐,๐๖๐ บาท
(๗) การทำกระดาม	๕๕๔,๔๑๐ บาท
(๘) การสร้างสนามกีฬา	๒๑๗,๓๘๐ บาท
(๙) การนำร่อง	๗๓,๒๕๐ บาท
(๑๐) การจัดการน้ำมันเชื้อเพลิง	๕๔๓,๐๐๐ บาท
(๑๑) การทำฝ้าย	๑๔๘,๑๐๐ บาท
(๑๒) การส่งเสริมการค้าปศุสัตว์	๑๐,๐๐๐ บาท
(๑๓) การเกษตรกรรม	๕๐,๐๐๐ บาท
(๑๔) การส่งเสริมอุตสาหกรรม ฝ้าย	๓๗๕,๖๐๓ บาท
(๑๕) การไฟฟ้า	๘๕,๐๐๐ บาท

มาตรา ๖ ให้กระทรวงมหาดไทยปฏิบัติการเบิกจ่ายงบประมาณที่ได้รับอนุญาตนั้นตามระเบียบการจ่ายเงินแผ่นดิน

มาตรา ๗ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

กฎสำนักนายกรัฐมนตรี

ออกตามความในมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติ
เครื่องแบบข้าราชการฝ่ายพลเรือน
พ.ศ. ๒๔๗๘ (ฉบับที่ ๒)

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติ
เครื่องแบบข้าราชการฝ่ายพลเรือน พ.ศ. ๒๔๗๘ นายก
รัฐมนตรีออกกฎไว้ ดังต่อไปนี้
เครื่องแบบข้าราชการสตรีนั้น ให้แต่งตามประเพณี
นิยมว่าสุภาพ

กฎให้ไว้ในวันที่ ๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๘

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

๑๗

พระราชบัญญัติ

คุ้มครองหมุดหลักฐานการแผนที่

พุทธศักราช ๒๕๗๘

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๘)

อาทิติยที่พอาภา

พล. อ. เจ้าพระยาพิชัยเนทรโยธิน

ตราไว้ในวันที่ ๗ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๗๘

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรที่จะตราพระราช
บัญญัติว่าด้วยการคุ้มครองหมุดหลักฐานการแผนที่

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

09/10/2566

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติคุ้มครองสมุดหลักฐานการแผนที่ พุทธศักราช ๒๔๗๘”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“สมุดหลักฐานการแผนที่” หมายความว่า วัตถุแข็งที่ฝัง หรือก่อสร้างขึ้นในที่ต่างๆ สำหรับใช้ในราชการแผนที่ มีอักษรจารึกแสดงไว้ให้เห็นว่าเป็นของกรมแผนที่ จะเป็นอักษรย่อหรือเต็มก็ตาม เช่นสมุดสามเหลี่ยมเล็ก กรมแผนที่, สมุดสามเหลี่ยมใหญ่ กรมแผนที่, สมุดระดับชั้นที่ ๑ กรมแผนที่, สมุดแม่เหล็ก กรมแผนที่, สมุดวงรอบ กรมแผนที่, สมุดเส้นฐาน กรมแผนที่, ผ.ท.บ., ก.ผ.ท., ก.ผ., B.M., ก.ผ.ร.ด., ร.ด., ก.ผ.ม.ล., เป็นต้น

มาตรา ๔ ผู้ใดกระทำให้สมุดหลักฐานการแผนที่อย่างหนึ่งอย่างใดเคลื่อนที่หรือกระทำให้เสียหายด้วยประการใดๆ ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาท หรือจำคุกไม่เกินสามปี หรือทั้งปรับทั้งจำ

๑๕

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมและ
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่รักษาการให้เป็น
ไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๘ เมษายน หน้า ๑๗)

จ่านักหอสมุด

พระราชบัญญัติ

โอนกรรมสิทธิ์ที่วัดโลก ตำบลบ้านเกาะ อำเภอกรงเก่า
จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ให้แก่กระทรวงกลาโหม

พุทธศักราช ๒๕๗๘

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๘)

อาทิตย์ทิพอาภา

พล.อ. เจ้าพระยาพิชโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๗ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๗๘

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรโอนกรรมสิทธิ์
ที่วัดโลก ตำบลบ้านเกาะ อำเภอกรงเก่า จังหวัดพระนคร
ศรีอยุธยา ให้แก่กระทรวงกลาโหม เพื่อประโยชน์แห่งราชการ
จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
โอนกรรมสิทธิ์ที่วัดโลก ตำบลบ้านเกาะ อำเภอกรงเก่า

จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ให้แก่กระทรวงกลาโหม พุทธศักราช ๒๔๗๘”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้โอนกรรมสิทธิ์ที่วัดโลก ตำบลบ้านเกาะ อำเภอกรุงเก่า จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีเนื้อที่ประมาณ ๒๐๖๔๐ ตารางเมตร ทิศเหนือจดที่ดินโฉนดที่ ๓๐๐๗, ๓๐๐๘, ๓๐๐๙ ทิศใต้จดที่ดินโฉนดที่ ๓๐๑๕, ๗๔๒๓ ทิศตะวันออกจดที่ดินโฉนดที่ ๓๐๑๖, ๘๒๔๖ ทิศตะวันตกจดที่ดินโฉนดที่ ๓๐๑๑, ๘๒๕๗ มีแนวเขตต์ตามแผนที่ท้ายพระราชบัญญัตินี้ ให้แก่กระทรวงกลาโหม

มาตรา ๔ ให้กระทรวงธรรมการจัดการโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๓ ให้กระทรวงกลาโหมภายในเวลาอันสมควร

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงธรรมการ มีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

09/10/2566

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๘ เมษายน หน้า ๒๐)

พระราชบัญญัติ

โอนที่ดินซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน
ตำบลคลองตัน อำเภอพระโขนง จังหวัดพระนคร
ให้แก่พระอโศกมนตรี (เรียม เสวตเสรณี)

พุทธศักราช ๒๔๗๘

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๘)

อาทิตยทิพชาภา

พล.อ. เจ้าพระยาพิชัยเนตรโยธิน
ตราไว้ ณ วันที่ ๗ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๘
เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรโอนที่ดิน
สาธารณสมบัติของแผ่นดิน ตำบลคลองตัน อำเภอพระโขนง
จังหวัดพระนคร ให้แก่พระอโศกมนตรี (เรียม เสวตเสรณี)
ซึ่งจะต้องโอนคูและทางในโฉนดที่ดินระวาง ๑-๑ ต. หมายเลข
๓-๔ อ.

เลขที่ ๑๓๖-๒๔๒ ตำบลคลองตัน อำเภอพระโขนง จังหวัด

พระนคร ให้เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน เพื่อทางราชการจะได้รับมาใช้เป็นกุและถนนสาธารณต่อไป

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติโอนที่ดินซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ตำบลคลองตัน อำเภอพระโขนง จังหวัดพระนคร ให้แก่พระอโศกมนตรี (เวียม เสวตเสรณี) พุทธศักราช ๒๔๗๘”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้โอนที่ดินกุสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ตำบลคลองตัน อำเภอพระโขนง จังหวัดพระนคร ตามแผนที่หมายเลขแดงท้ายพระราชบัญญัตินี้ให้แก่พระอโศกมนตรี (เวียม เสวตเสรณี)

มาตรา ๔ ให้กระทรวงมหาดไทยจัดการโอนที่ดินกุตั้งระบุไว้ในมาตรา ๓

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

09/10/2566 นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๘ เมษายน หน้า ๒๓)

พระราชบัญญัติ

ยกเลิกการเก็บเงินค่าที่สวนในจังหวัด

สุราษฎร์ธานี และจังหวัดชุมพร

พุทธศักราช ๒๔๗๘

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๘)

ชาติติยทิพอาภา

พล. อ. เจ้าพระยาพิชโยนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๗ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๘

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรยกเลิกการเก็บเงินค่าที่สวนในจังหวัดสุราษฎร์ธานีและจังหวัดชุมพร

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติยกเลิกการเก็บเงินค่าที่สวนในจังหวัดสุราษฎร์ธานีและจังหวัดชุมพร พุทธศักราช ๒๔๗๘”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๕ ให้ยกเลิกการเรียกเก็บเงินค่าที่สวนในจังหวัดสุราษฎร์ธานีและจังหวัดชุมพรนั้นเสีย

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา
นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๘ เมษายน หน้า ๒๖)

พระราชบัญญัติ

หวงห้ามและควบคุมการโอนอสังหาริมทรัพย์บนเกาะ
พะงัน และเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี
พุทธศักราช ๒๕๗๘

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๘)

อาทิตยทิพอาภา

พล.อ. เจ้าพระยาพิชัยเนตรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๗ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๗๘

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรหวงห้ามที่ดิน
และควบคุมการโอนอสังหาริมทรัพย์บนเกาะพะงันและเกาะ
สมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี ไว้เพื่อประโยชน์ราชการ

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
09/10/2566
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
หวงห้ามและควบคุมการโอนอสังหาริมทรัพย์บนเกาะพะงัน
และเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี พุทธศักราช ๒๕๓๘”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ บรรดาที่ดินบน เกาะพะงัน และเกาะสมุย
จังหวัดสุราษฎร์ธานี ซึ่งยังไม่มีผู้ใดถือกรรมสิทธิ์เป็นเจ้าของ
ให้หวงห้ามไว้เพื่อประโยชน์ราชการเป็น กำหนดเวลาห้าปี
กำหนดเวลาที่ว่านี้ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมี
อำนาจประกาศขยายออกไปอีกได้ไม่เกินคราวละห้าปี และ
กำหนดเวลาที่ขยายนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา
แล้วให้ใช้บังคับได้

ภายในกำหนดเวลาที่กล่าวนี้ ห้ามมิให้ผู้ใดขุดถือ
ครอบครองที่ดินซึ่งหวงห้ามนี้

มาตรา ๔ ภายในกำหนดเวลาห้าปีซึ่งบัญญัติไว้ในมาตรา
ก่อน หรือซึ่งจะพึงขยายออกตามมาตรานี้ ห้ามมิให้โอน
อสังหาริมทรัพย์ซึ่งเป็นกรรมสิทธิ์ของเอกชน อันอยู่บน

เกาะพะงันและเกาะสมุยจังหวัดสุราษฎร์ธานี เว้นแต่จะได้
รับอนุญาตเป็นหนังสือจากกระทรวงมหาดไทยให้โอนได้

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๘ เมษายน หน้า ๒๘)

๒๕

พระราชบัญญัติ
ว่าด้วยการหวงห้ามที่ดินรกร้างว่างเปล่าอันเป็น
สาธารณสมบัติของแผ่นดิน
พุทธศักราช ๒๔๗๘

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๘)

อาทิตยทิพอาภา

พล.อ. เจ้าพระยาพิชัยเนทรโยธิน
ตราไว้ณวันที่ ๗ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๘
เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรวางวิธีการ
หวงห้ามที่ดินรกร้างว่างเปล่าอันเป็นสาธารณสมบัติของ
แผ่นดินขึ้นไว้

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

๑๙/10/25๖๓

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติว่าด้วยการหวงห้ามที่ดินรกร้างว่างเปล่าอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน พุทธศักราช ๒๔๗๘”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ตั้งแต่วันใช้พระราชบัญญัตินี้เป็นต้นไป ให้ยกเลิกบรรดากฎหมาย กฎ และข้อบังคับอื่น ๆ ในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ถ้ารัฐบาลต้องการจะหวงห้ามที่ดินรกร้างว่างเปล่าอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินเพื่อประโยชน์ใด ๆ ก็ให้ดำเนินการหวงห้ามตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ การหวงห้ามที่ดินรกร้างว่างเปล่า ให้ออกเป็นพระราชกฤษฎีกาและประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ในพระราชกฤษฎีกานั้นให้ระบุ

(๑) ความประสงค์ที่หวงห้าม

(๒) เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจในการหวงห้าม

(๓) ^{๐๙/๑๕๒๕๖๖}ที่ดินซึ่งกำหนดว่าต้องหวงห้าม

ให้มีแผนที่แสดงเขตที่ดินดังกล่าวแล้วติดไว้ท้ายพระราชกฤษฎีกา แผนที่ที่กล่าวนี้ให้ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งแห่งพระราชกฤษฎีกา แต่ในกรณีหวงห้ามที่ดินริมทางหลวงนั้น จะกำหนดเขตที่ดิน ซึ่งหวงห้ามนับจากเส้นกลางทางหลวงออกไปเป็นระยะทางตั้งจะได้ออกไปกำหนดไว้ในพระราชกฤษฎีกาก็ได้

มาตรา ๖ เมื่อได้ประกาศพระราชกฤษฎีกาในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้เจ้าหน้าที่มอบสำเนาอันถูกต้องพร้อมทั้งแผนที่ท้ายพระราชกฤษฎีกา เพื่อให้ผู้มีส่วนได้เสียตรวจดูได้ ไว้วันที่

ก. ที่ทำการข้าหลวงประจำจังหวัด ซึ่งที่ดินที่หวงห้ามนั้นตั้งอยู่

ข. ที่ว่าการอำเภอหรือหออทะเบียนที่ดินในท้องที่ซึ่งที่ดินที่หวงห้ามนั้นตั้งอยู่

มาตรา ๗ ถ้าการหวงห้ามนั้นมิได้กำหนดเวลาไว้ เมื่อจะถอนการหวงห้ามทั้งหมดหรือแต่บางส่วน ก็ให้ออกเป็นพระราชกฤษฎีกา ในพระราชกฤษฎีกานั้นจะระบุเงื่อนไขในการถอนไว้ก็ได้

การถอนหวงห้ามแต่บางส่วนให้นำบทบัญญัติแห่งมาตรา ๕ และมาตรา ๖ ว่าด้วยแผนที่มาใช้โดยอนุโลม

การถอนหวงห้ามที่ว่ามานี้ ให้รวมทั้งการหวงห้ามที่มีไว้
ก่อนใช้พระราชบัญญัตินี้ด้วย

มาตรา ๘ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจ
ออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามบทแห่งพระราช
บัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว
ให้ใช้บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๘ เมษายน หน้า ๓๑)

พระราชบัญญัติ

โรคระบาดปศุสัตว์และสัตว์พาหนะ
แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๕๗๘

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๘)

อาทิตย์ทิพอาภา

พล.อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรวโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๗ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๗๘

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขเพิ่มเติม
พระราชบัญญัติโรคระบาด ปศุสัตว์และ สัตว์พาหนะ พ.ศ.
๒๕๗๔ เพื่อสะดวกแก่การจัดการป้องกันโรคระบาดปศุสัตว์
และสัตว์พาหนะ

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติโรคระบาดปศุสัตว์และสัตว์พาหนะแก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๕๗๘”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติโรคระบาดปศุสัตว์และสัตว์พาหนะ พ.ศ. ๒๕๗๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้เป็นกฎหมายตั้งแต่วันที่ได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป”

มาตรา ๔ ให้เพิ่ม ความต่อไปนี้ เป็นมาตรา ๑๐ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติโรคระบาดปศุสัตว์และสัตว์พาหนะ พ.ศ. ๒๕๗๔

“มาตรา ๑๐ ทวิ นอกจากกรณีที่มีโรคระบาดปศุสัตว์และสัตว์พาหนะเกิดขึ้นแล้วก็ดี หรือซึ่งสงสัยว่าจะมีโรคระบาดปศุสัตว์และสัตว์พาหนะเกิดขึ้นก็ดี หรือในกรณีปกติก็ดี เมื่อรัฐมนตรีเห็นสมควรเพื่อเป็นการป้องกันมิให้เกิดโรคระบาดปศุสัตว์และสัตว์พาหนะขึ้นในท้องที่ใด ก็มี

อำนาจที่จะกำหนดขอบเขตต์ เพื่อจัดการป้องกันโรคระบาด ตามที่เห็นสมควรเป็นท้องที่ ๆ ไป ในกรณีเช่นว่านี้ให้นำ บทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้มาใช้บังคับได้โดยอนุโลม”

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรราธิการ มี หน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๘ เมษายน หน้า ๓๕)

พระราชกฤษฎีกา
จัดหน่วยย่อยในกระทรวงกลาโหม (ฉบับที่ ๒)
พุทธศักราช ๒๕๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๔)

อาทิตย์ ทิพอาภา

พล. อ. เจ้าพระยาพิชัยเนตรโยธิน

ตราไว้เมื่อวันที่ ๗ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชกฤษฎีกาจัด
หน่วยย่อยในกระทรวงกลาโหม พุทธศักราช ๒๕๗๓ เพื่อให้
เหมาะสมยิ่งขึ้น

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๐
แห่งพระราชบัญญัติจัดระเบียบราชการกระทรวงกลาโหม
พุทธศักราช ๒๕๗๓ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกา นี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกา จัดหน่วยย่อยใน กระทรวง กลาโหม (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกา นี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความใน มาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกา จัดหน่วยย่อยใน กระทรวง กลาโหม พุทธศักราช ๒๔๗๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕ สำนักงานปลัดกระทรวง แบ่งส่วนราชการ ดังนี้

๑. กรมเสมียนตรา
๒. กรมเสนาบดี
๓. กรมพระธรรมนูญ
๔. กรมปลัดบัญชา”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความใน มาตรา ๖ แห่งพระราชกฤษฎีกา จัดหน่วยย่อยใน กระทรวง กลาโหม พุทธศักราช ๒๔๗๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๖ กองทัพบก แบ่งส่วนราชการ ดังนี้

๑. กองบังคับการกองทัพบก
๒. กรมเสนาธิการทหารบก
๓. มณฑลทหารบกที่ ๑
๔. มณฑลทหารบกที่ ๒
๕. มณฑลทหารบกที่ ๓
๖. มณฑลทหารบกที่ ๔
๗. มณฑลทหารบกที่ ๕
๘. กรมพลธิการทหารบก
๙. กรมป้องกันต่อสู้อากาศยาน
๑๐. กรมแผนที่
๑๑. กรมแพทย์ทหารบก
๑๒. โรงเรียนรบ ”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความใน มาตรา ๘ แห่งพระราชกฤษฎีกาจัดหน่วยย่อยใน กระทรวงกลาโหม พุทธศักราช ๒๔๗๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ มาตรา ๘ กรมทหารอากาศ แบ่งส่วนราชการ ดังนี้

๑. กองบังคับการกรมทหารอากาศ
๒. กองโรงงานทหารอากาศ
๓. กองบินน้อยที่ ๑

๔. กองบินน้อยที่ ๒
๕. กองบินน้อยที่ ๓
๖. กองบินน้อยที่ ๔
๗. กองบินน้อยที่ ๕”

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้.

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๙ เมษายน หน้า ๓๙)

กฎกระทรวงกลาโหม

ว่าด้วยเครื่องแบบทหารเรือ (ฉบับที่ ๓)

ออกตามความในมาตรา ๕ และมาตรา ๗ แห่ง
พระราชบัญญัติเครื่องแบบทหาร พุทธศักราช ๒๔๗๗

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ และมาตรา ๗ แห่ง
พระราชบัญญัติเครื่องแบบทหาร พุทธศักราช ๒๔๗๗ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมออกกฎว่าด้วยเครื่องแบบทหารเรือไว้ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ ให้แก่กฎกระทรวงกลาโหม ว่าด้วยเครื่องแบบทหารเรือออกตามความในมาตรา ๕ และมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติเครื่องแบบทหาร พุทธศักราช ๒๔๗๗ ลงวันที่ ๒๒ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๘ มาตรา ๑ ข้อ ๑ อย่างที่ ๓ บรรค ๒ คือให้ขีดฆ่าคำว่า “ และมีอักษรพระปรมาภิไธยย่อเป็นตัวทองคำกับข้างหน้าและข้างท้ายวรรคอักษร ” ออกเสียแล้วเติมความใหม่ว่า “ และมีสมอสวมพระมหามงกุฎเป็นตัวทองคำกับข้างหน้าและข้างท้ายวรรคอักษร ”

กฎให้ไว้ในวันที่ ๔ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๘

พิบูลสงคราม

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม

กฎกระทรวงเกษตรราชการ
เรื่องค่าธรรมเนียมใบแทนใบอนุญาตขาดพลอย
ออกตามความในมาตรา ๘๒ แห่งพระราชบัญญัติ
การทำเหมืองแร่ พ.ศ. ๒๔๖๑

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๘๒ แห่งพระราชบัญญัติ
การทำเหมืองแร่ พ.ศ. ๒๔๖๑ รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
เกษตรราชการออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ในการออกใบแทนใบอนุญาตขาดพลอย ให้เรียก
เก็บค่าธรรมเนียมฉบับละหนึ่งบาท

กฎให้ไว้ณวันที่ ๓ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๕

พ.อ. ฤทธิอัคนย์

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรราชการ

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๒ เมษายน หน้า ๔๓)

พระราชบัญญัติ

เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ เพื่อสร้างทางรถไฟ
สายตะวันออกเฉียงเหนือ พุทธศักราช ๒๕๗๘

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๘)

น. อ. อาทิตยทีพอาภา ร. น.

พล. อ. เจ้าพระยาพิชัยเนทรโยธิน
ตราไว้ ณ วันที่ ๗ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๗๘
เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรจัดการเวนคืน
ที่ดินและอสังหาริมทรัพย์อย่างอื่น ตามที่กำหนดเขตต์ไว้
ในพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตต์ที่ดินเพื่อสร้างทางรถไฟ
ต่อจากขอนแก่นไปหนองคายและนครพนม ลงวันที่ ๒๑
มีนาคม ๒๕๖๒ และได้ขยายเวลามาครั้งหนึ่งตาม

พระราชกฤษฎีกาตั้งวันที่ ๘ เมษายน พ.ศ. ๒๕๗๕ นั้น เพื่อปลดเปลื้องเจ้าของหรือผู้ปกครองทรัพย์สินซึ่งมีต้องประสงค์จะเวนคืนให้พ้นจากเขตต์หวงห้ามตามพระราชกฤษฎีกาที่กล่าวข้างต้น บัดนี้กรมรถไฟได้สำรวจแนวทางอันแน่นอนเสร็จแล้ว ตั้งแต่จังหวัดขอนแก่นจนถึงจังหวัดอุดร

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ เพื่อสร้างทางรถไฟสายตะวันออกเฉียงเหนือ พุทธศักราช ๒๕๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้เวนคืนที่ดินและอสังหาริมทรัพย์อย่างอื่นซึ่งได้กำหนดเขตต์ไว้ ในแผนที่ท้ายพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งปรากฏรายนามผู้เป็นเจ้าของหรือผู้ปกครองโดยชอบด้วยกฎหมายตามบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจการมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๕ เมษายน หน้า ๔๔)

พระราชบัญญัติ

เก็บเงินอากรค่านาในตำบลทับคล้อ
 ท้องที่อำเภอบางมูลนาก จังหวัดพิจิตร
 พุทธศักราช ๒๔๗๘

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
 คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
 (ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
 ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๘)

อาทิตยทิพอาภา

พล.อ. เจ้าพระยาพิชัยเนทรโยธิน

ตราไว้ณวันที่ ๑๔ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๘
 เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า เนื่องจากทางฝ่าย
 ปกครองได้จัดตั้งตำบลทับคล้อขึ้นใหม่ ในอำเภอบางมูลนาก
 จังหวัดพิจิตร ในท้องที่เดิมของตำบลที่เคยเก็บเงินอากรค่านา
 มาแล้วแต่เดิมเป็นนาฟ้างลอยชั้นตรี สมควรให้จัดเก็บเงิน
 อากรค่านาในท้องที่ตำบลทับคล้อซึ่งตั้งขึ้นใหม่ ตามอัตราเดิม
 จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
 คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
เก็บเงินอากรค่านาในตำบลทับคล้อ ที่อำเภอบางมูลนาก
จังหวัดพิจิตร พุทธศักราช ๒๔๗๘”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๗๘ เป็นต้นไป ให้เก็บเงิน
อากรค่านาตำบลทับคล้อ ที่อำเภอบางมูลนาก จังหวัด
พิจิตร เป็นนาฟางลอยชั้นตรี

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา
นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๕ เมษายน หน้า ๔๓)

พระราชบัญญัติ

ควบคุมคุณภาพพริกไทยที่จะส่งออกนอกประเทศ

พุทธศักราช ๒๕๗๘

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๘)

อาทิตย์ทิพอาภา

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรวชิริน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๔ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๗๘

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า เป็นการสมควรที่จะ
ควบคุมคุณภาพพริกไทยที่จะส่งออกนอกประเทศ เพื่อมิให้
พริกไทยอันเจือปนออกนอกประเทศ

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
ควบคุมคุณภาพพริกไทยที่จะส่งออกนอกประเทศ พุทธ
ศักราช ๒๔๗๘”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาแล้วสามเดือน เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“พริกไทย” หมายความว่า เมล็ด (ซึ่งจะได้ป็นหรือ
มิได้ป็นก็ตาม) แห่งพริกไทยชนิดต่าง ๆ ซึ่งรัฐมนตรีผู้มี
หน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้จะได้อำหนด
ในกฎกระทรวงต่อไป

มาตรา ๔ ให้ควบคุมคุณภาพพริกไทยที่จะส่งออกนอก
ประเทศ เพื่อมิให้ส่งพริกไทยอันเจือปนออกนอกประเทศ

มาตรา ๕ เพื่อประโยชน์แห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ถือ
ว่าพริกไทยได้ถูกเจือปน

(ก) ถ้ามีสิ่งอื่นใดผสมหรือรวมอยู่ด้วย ซึ่งทำให้
คุณภาพของพริกไทยนั้นเสียไป

(ข) ถ้าเอาสิ่งใด ๆ มาแทนพริกไทยนั้น ไม่ว่าทั้งหมด
หรือแม้แต่ส่วนหนึ่งส่วนใดก็ดี

(ค) ถ้าเอาส่วนประกอบอันมีค่าอย่างใด ๆ แห่งพริกไทยนั้นออกเสียทั้งหมดหรือแม้แต่ส่วนหนึ่งส่วนใดก็ดี

(ง) ถ้าเอาพริกไทยนั้นผสม แป้งสาลี ป่นแป้ง หรือทำให้ต่างพร้อยด้วยประการใด ๆ ซึ่งเป็นการซ่อนเร้นความเสียหายหรือความบกพร่อง

(จ) ถ้าพริกไทยนั้นมีความชื้นเป็นน้ำหนักเกินกว่าอัตราที่จะได้กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

มาตรา ๖ การส่งพริกไทยอันเจือปนอย่างใด ๆ ออกนอกประเทศนั้น เป็นการผิดกฎหมาย

มาตรา ๗ ผู้ใดส่ง หรือพยายามส่งออกนอกประเทศ หรือช่วยเหลือด้วยประการใด ๆ ในการส่งออกนอกประเทศ ซึ่งพริกไทยอันเจือปน อันเป็นการขัดต่อพระราชบัญญัตินี้ หรือไม่ปฏิบัติตาม ข้อบังคับที่จะได้บัญญัติไว้ในกฎกระทรวง ซึ่งรัฐมนตรีผู้มีหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ จะได้ออก เพื่อควบคุมพริกไทยที่จะส่งออกนอกประเทศนั้น มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

ทรัพย์สินใด ๆ อันเนื่องด้วยความผิดหรือการพยายามกระทำความผิดต่อพระราชบัญญัตินี้ ให้ริบเสียสิ้น โดยมีศักดิ์คำนึงว่าบุคคลผู้ใดจะต้องรับโทษหรือหาไม่

มาตรา ๘ บรรดาบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๔๖๕ ว่าด้วยการห้ามส่งของออกนอกประเทศ และอำนาจของพนักงานศุลกากรเกี่ยวแก่การนั้น ให้เป็นอันใช้บังคับแก่ของซึ่งอยู่ในบังคับแห่งพระราชบัญญัตินี้ด้วย เท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับความในพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๙ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง เป็นผู้ทำหน้าที่รักษาการให้เป็นที่ไปตามพระราชบัญญัตินี้ และเพื่อการนั้น ให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงตั้งเจ้าพนักงานวางข้อบังคับสำหรับการเก็บและตรวจตัวอย่างและสำหรับการทั่ว ๆ ไป ในอันจะปฏิบัติตามบทพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา แล้ว ให้เป็นอันใช้บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๘ เมษายน หน้า ๔๘)

พระราชบัญญัติ

การสร้างทาง พุทธศักราช ๒๔๗๘

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๘)

อาทิตยทิพอาภา

พต.อ. เจ้าพระยาพิชัยเนนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๕ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๘

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า ประเทศสยามยังขาด
ทางอยู่อีกเป็นอันมาก สมควรจัดสร้างทางเพิ่มเติมขึ้นเพื่อ
ส่งเสริมความเจริญของประเทศ

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
การสร้างทาง พุทธศักราช ๒๔๗๘”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๕ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“สร้าง” หมายความว่า การจัดทำทางขึ้นใหม่ หรือการเปลี่ยนสภาพทางที่มีอยู่แล้วให้ดีขึ้น และให้หมายความตลอดถึงการสำรวจแนวทาง การสำรวจ การทดลอง หรือการค้นคว้าวัสดุสำหรับก่อสร้าง

“ทาง” หมายความว่า ทางบก นอกจากทางรถไฟและทางรถราง และให้หมายความตลอดถึงเครื่องมือ เครื่องใช้ เครื่องอุปกรณ์และเครื่องประกอบต่าง ๆ ในการสร้างทาง

มาตรา ๔ ให้มีเงินทุนสำรองขึ้นเรียกว่า “เงินทุนสำรองสำหรับก่อสร้างทาง”

มาตรา ๕ ให้กระทรวงมหาดไทยจัดสร้างทางภายในความหมายแห่งมาตรา ๓ ทางที่จะจัดทำขึ้นใหม่จะได้ประกาศแนวทางขึ้นไว้ โดยพระราชกฤษฎีกาเป็นคราวๆ ไป

มาตรา ๖ ภายในเวลาห้าปีนับตั้งแต่วันใช้พระราชบัญญัตินี้ ให้จ่ายเงินไม่เกินสามสิบล้านบาทจาก “เงินทุนสำรองสำหรับก่อสร้างทาง” ให้แก่กระทรวงมหาดไทยเป็นงวดๆ ตามจำเป็นเพื่อจัดสร้างทางตามความในมาตรา ๕

มาตรา ๗ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังและ
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่รักษาการให้เป็น
ไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๕ เมษายน หน้า ๕๕)

พระราชบัญญัติ
เครื่องแบบเจ้าหน้าที่ฝ่ายท้องถิ่น
พุทธศักราช ๒๕๓๘

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๓๘)

ชาติติยัตติพชกา

พล.ต. เจ้าพระยาพิชเยนทรโยธิน
ตราไว้ณวันที่ ๑๔ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๓๘
เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรที่จะกำหนดให้
มีเครื่องแบบเจ้าหน้าที่ฝ่ายท้องถิ่น และปรับปรุงกฎหมาย
อันว่าด้วยเครื่องแบบ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน เสียใหม่

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
เครื่องแบบเจ้าหน้าที่ฝ่ายท้องถิ่น พุทธศักราช ๒๕๓๘”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๘ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชกำหนดเครื่องแต่งตัว กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน พ.ศ. ๒๔๕๘

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“เจ้าหน้าที่ฝ่ายท้องถิ่น” หมายความว่า สมาชิกสภา จังหวัด สมาชิกของสภาเทศบาล มன்றของเทศบาล และ พนักงานเทศบาลต่าง ๆ ซึ่งแต่งตั้งขึ้นตามกฎหมายจัดระเบียบ เทศบาล และกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน สารวัตรตำบล แพทย์ ประจำตำบล ซึ่งแต่งตั้งขึ้นตามกฎหมายลักษณะปกครองท้องที่ “เครื่องแบบ” หมายความว่า เครื่องแต่งกายทั้งหลาย ที่กำหนดให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายท้องถิ่นแต่ง รวมทั้งเครื่องหมาย แสดงตำแหน่งหน้าที่ หรือเครื่องหมายและสิ่งประกอบ เครื่องแต่งกายอย่างอื่น ๆ ด้วย

มาตรา ๕ ลักษณะ ษะนิต และประเภทของเครื่องแบบตามมาตรา ๔ จะสมควรอย่างไร จะให้แต่งเมื่อไร และโดยเงื่อนไขอย่างใดนั้น ให้เป็นไปตามข้อกำหนดใน กฎกระทรวง

๕๖

มาตรา ๖ ผู้ใดไม่มีสิทธิที่จะแต่งเครื่องแบบเจ้าหน้าที่ฝ่ายท้องถิ่นได้โดยชอบด้วยกฎหมาย บังอาจแต่งเครื่องแบบตามพระราชบัญญัตินี้ เพื่อจะให้คนทั้งหลายหลงเชื่อว่าตนเป็นเจ้าของงานฝ่ายท้องถิ่น มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาทหรือจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๗ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวง

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๘ เมษายน หน้า ๕๗)

พระราชบัญญัติ

แก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายลักษณะอาญา
พุทธศักราช ๒๔๗๘ (ฉบับที่ ๗)

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๘)

อาทิตยที่พิชานา

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๖ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๘

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรยกเลิกและ
แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติ ในกฎหมายลักษณะอาญาบาง
มาตราเพื่อให้เหมาะสมกับการปกครองระบอบประชาธิปไตย
จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายลักษณะอาญา พุทธศักราช ๒๔๗๘ (ฉบับที่ ๗)”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกมาตรา ๕๕, ๑๐๐ และ ๓๓๕ (๒๐) ในกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. ๑๒๗ นั้นเสีย

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติแก้ไขกฎหมายลักษณะอาญา พ.ศ. ๒๔๗๐ มาตรา ๔ ที่แก้ไขกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. ๑๒๗ มาตรา ๑๐๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้เป็นแทน

“มาตรา ๑๐๔ ๑) ผู้ใดกระทำการให้ปรากฏแก่คนทั้งหลายด้วยวาจาหรือลายลักษณ์อักษร หรือเอกสารตีพิมพ์ หรือด้วยอุบายอย่างใด ๆ ดังต่อไปนี้

ก) ให้เกิดความดูหมิ่นต่อพระมหากษัตริย์หรือรัฐบาล หรือราชการแผ่นดินในหมู่ประชาชนก็ดี

ข) ที่จะให้ เกิด การ เปลี่ยน แปลง ใน รัฐบาล หรือ ใน กฎหมายแผ่นดิน โดยให้กำลังบังคับหรือกระทำร้ายก็ดี

ค) ที่จะให้เกิดความปั่นป่วนหรือกระด้างกระเดื่องในหมู่ประชาชนถึงกับจะก่อความไม่สงบขึ้นในแผ่นดินก็ดี

ง) ยุยงประชาชนให้ล่วงละเมิดกฎหมายแผ่นดินก็ดี
 ผู้ที่มีความผิด ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินกว่าเจ็ดปี และให้ปรับไม่เกินกว่าสองพันบาทด้วยอีกโสดหนึ่ง

แต่ถ้าวาจาหรือลายลักษณ์อักษรหรือเอกสารตีพิมพ์หรืออุบายอย่างใด ๆ ที่ได้กระทำไปภายในความมุ่งหมายแห่งรัฐธรรมนูญ หรือเพื่อสาธารณประโยชน์ หรือเป็นเพียงการแสดงความคิดเห็นโดยสุจริตหรือเป็นเพียงการติชมตามปกติวิสัยในบรรดาการกระทำของรัฐบาล หรือของราชการแผ่นดิน การกระทำนั้นไม่ให้ถือว่าเป็นความผิด

๒) ผู้ใดยุยง เสี้ยมสอน หรือแนะนำให้เกิดการนัดหยุดงานหรือการปิดงานงดจ้าง หรือการนัดหยุดการค้าขายใด ๆ เพื่อความประสงค์ที่จะให้มีการเปลี่ยนแปลงในรัฐบาล หรือในกฎหมายแผ่นดิน หรือประเพณีของบ้านเมือง หรือจะบังคับใจรัฐบาลหรือจะข่มขู่ประชาชน ผู้ที่มีความผิดต้อง

ระวางโทษจำคุกไม่เกินกว่าเจ็ดปี และให้ปรับไม่เกินกว่าสองพันบาทด้วยอีกโสดหนึ่ง

ผู้ใดทราบความประสงค์ดังกล่าวแล้วข้างต้นนี้ และบังอาจเข้ามามีส่วนด้วยในการนัดหยุดงาน หรือการปิดงานงต้าง หรือการนัดหยุดการค้าขายดังกล่าวแล้วนั้น ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินกว่าห้าปี และให้ปรับไม่เกินกว่าพันบาทด้วยอีกโสดหนึ่ง

๓) ผู้ใดบังคับหรือพยายามบังคับด้วยทำให้กลัว หรือขู่ว่าจะทำร้าย หรือใช้กำลังกระทำร้ายด้วยประการใด ๆ ให้บุคคลผู้หนึ่งผู้ใดเข้ามามีส่วนในการนัดหยุดงาน หรือการปิดงานงต้าง หรือการนัดหยุดการค้าขายดังที่ได้กล่าวไว้ในข้อ ๒ แห่งมาตราที่สี่นี้ หรือให้ช่วยเหลือในการนัดหยุดงาน หรือการปิดงานงต้าง หรือการนัดหยุดการค้าขายดังว่านั่นก็ดี ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินกว่าเจ็ดปี และให้ปรับไม่เกินกว่าสองพันบาทด้วยอีกโสดหนึ่ง

๔) ผู้ใดกระทำความผิดอย่างหนึ่งอย่างใดดังที่ได้ระบุไว้ในมาตราที่สี่นี้ และการกระทำผิดนั้นเป็นส่วนหนึ่งของแผนการที่จะล้างล้มรัฐบาล หรือจะให้เปลี่ยนแปลงประเพณี

การเมือง หรือเศรษฐกิจด้วยใจกำลังบังคับ หรือกระทำร้าย
ผู้ที่มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีขึ้นไป จนถึง
ตลอดชีวิต”

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๕ เมษายน หน้า ๖๑)

พระราชบัญญัติ
จรรยาบรรณแก่ไขเพิ่มเติม
พุทธศักราช ๒๕๗๘

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๘)
อาศัยที่พิพอาภา
พล. อ. เจ้าพระยาพิชัยเนตรโยธิน
ตราไว้เมื่อวันที่ ๑๖ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๗๘
เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขเพิ่มเติม
บทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติจรรยาบรรณ พ.ศ. ๒๕๗๗
บางมาตรา

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
จรรยาทางบกแก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๘”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ ภายหลังจากสามสิบวัน
นับจากวันที่ได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรค ๓ และวรรค ๔
ของมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติจรรยาทางบก พ.ศ. ๒๔๗๗
“ ขบวนแห่ต่าง ๆ หรือรถที่นำมาใช้ฉะเพาะการโฆษณา
สินค้าหรือมหรสพที่แห่หรือโฆษณาไปตามทาง จะต้องรับ
อนุญาตจากเจ้าพนักงานจราจร เว้นแต่การนั้นเป็นทาง
ราชการ

รถที่ใช้โฆษณาสินค้าหรือมหรสพดังกล่าวในวรรคก่อน
นั้น ถ้าเข้าขบวนแห่ที่รับอนุญาตแล้ว และในการอนุญาต
นั้นได้ระบุรถที่ห้ามไว้ด้วยแล้ว รถนั้นไม่จำเป็นต้องได้รับอนุญาต”

มาตรา ๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรค ๒ และวรรค ๓
ของมาตรา ๕๔ แห่งพระราชบัญญัติจรรยาทางบก พ.ศ. ๒๔๗๗

“ ขบวนแห่ที่รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานจราจรแล้ว แลว
หรือขบวนทหาร ตำรวจ ลูกเสือ หรือนักเรียน ที่มีผู้บังคับ
บัญชาตามระเบียบจะเดินในทางก็ได้ และถ้าไม่มีความจำเป็น

ก็ให้เดินใกล้ขอบทางด้านขวา หากด้านขวานั้นมีถรางเดิน ก็ให้เดินใกล้ขอบทางด้านซ้าย

ห้ามมิให้ผู้ใดตัดหรือผ่านขบวน ตั้งกล่าวในวรรคก่อน เว้นแต่พนักงานเจ้าหน้าที่จะเห็นเป็นการสมควรและอนุญาตให้ไปได้ เมื่อถึงช่องหรือระยะของขบวนนั้น”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖๗ แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๓๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๖๗ การกระทำผิดต่อพระราชบัญญัตินี้ซึ่งผู้ต่อกฎหมายอันผิดเกี่ยวแก่รถนั้น ๆ โดยฉะเพาะก็ดี ให้ตำรวจภูธร ตำรวจนครบาล หรือตำรวจเทศบาลตำแหน่งตั้งแต่ผู้บังคับกองหรือสารวัตรขึ้นไป หรือหัวหน้าสถานีตำรวจชั้นมัชฌันสัญญาบัตร หรือนายตำรวจสัญญาบัตรผู้ทำการแทนในตำแหน่งนั้น ๆ มีอำนาจเปรียบเทียบปรับได้ แต่ถ้าผู้ที่ได้ละเมิดต่อบทบัญญัติใด ๆ ตั้งกล่าวแล้วได้บังอาจฝ่าฝืนคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามความในมาตรา ๖๔ นั้นด้วยแล้ว ห้ามมิให้เปรียบเทียบ”

๖๕

มาตรา ๖ ให้ตัดคำ “หรือ” ในอนุมาตรา ๕ ของ
มาตรา ๗๐ แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๓๗
และให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นอนุมาตรา ๖ ของมาตรา ๗๐ แห่ง
พระราชบัญญัตินั้น

“(๖) กำหนดจำนวน ลักษณะและการใช้โคมไฟ
หรือ”

มาตรา ๗ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๕ เมษายน หน้า ๖๖)

พระราชกฤษฎีกา

กำหนดอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญ

กระทรวงเศรษฐการ (ฉบับที่ ๓)

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิติยทิพอาภา .

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรว โยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๖ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชกฤษฎีกากำหนด
อัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญกระทรวงเศรษฐการ
(ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๗๕ เพื่อให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖

แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๗๖
จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกา
กำหนดอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญกระทรวง
เศรษฐการ (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกตำแหน่งและอัตราเงินเดือนเฉพาะ
ตำแหน่ง “ประจำแผนกอัตรา ๑๑๐-๑๓๐” ในแผนก
นำร่อง กองตรวจท่า กรมเจ้าท่า กระทรวงเศรษฐการที่ตรา
ไว้ในมาตรา ๔ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดอัตราเงินเดือน
ข้าราชการพลเรือนสามัญกระทรวงเศรษฐการ (ฉบับที่ ๒)
พุทธศักราช ๒๔๗๕ นั้นเสีย และให้ตั้งตำแหน่งและอัตรา
เงินเดือนขึ้นไว้แทนตำแหน่งนั้น ดังต่อไปนี้

“พนักงานอัตรานำ ๑๑๐-๑๓๐”

๖๘

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจมหนาท
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกาน

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๕ เมษายน หน้า ๘๖)

พระราชกฤษฎีกา
กำหนดเขตที่ดินซึ่งจะต้องเวนคืน
ตำบลตลาดขวัญและตำบลบางตะนาวศรี
อำเภอนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี
พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔)

อาทิตยทิพอาภา

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทวิโยธิน

ตราไว้ณวันที่ ๑๖ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรจะสร้างโรงพยาบาลโรคจิตตั้งขึ้นใน
ตำบลตลาดขวัญ และตำบลบางตะนาวศรี อำเภอนนทบุรี
จังหวัดนนทบุรี

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖

แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พ.ศ. ๒๔๗๗ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินซึ่งจะต้องเวนคืน ตำบลตลาดขวัญ และตำบลบางตะนาวศรี อำเภอนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้ได้มีกำหนดสามปี นับตั้งแต่วันประกาศใช้เป็นต้นไป

มาตรา ๔ ให้กระทรวงมหาดไทยเป็นเจ้าหน้าที่เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ตามพระราชกฤษฎีกานี้

มาตรา ๕ ที่ดินบริเวณ ตำบลตลาดขวัญ และตำบลบางตะนาวศรี อำเภอนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี ซึ่งจะต้องเวนคืนนั้นคือที่ดินภายในเขตที่เส้นหมายสีแดง ปราบกฏตามแผนที่ท้ายพระราชกฤษฎีกานี้

๗๑

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๕ เมษายน หน้า ๗๓)

กฎกระทรวงยุติธรรม
ออกตามความในพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวง
สำหรับหัวเมือง พ.ศ. ๒๔๗๘
(ฉบับที่ ๒)

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงสำหรับหัวเมือง พ.ศ. ๒๔๗๘ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมออกกฎกระทรวงกำหนดวัน เริ่มเปิดศาลแขวงไว้ดังต่อไปนี้

ให้เปิดศาลแขวงแม่สอด และศาลแขวงตะกั่วป่า เพื่อทำการพิจารณาพิพากษาคดีตั้งแต่วันที่ ๑๕ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๔๗๘ เป็นต้นไป

กฎให้ ไว้ณวันที่ ๑๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๘

มหิธร

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๕ เมษายน หน้า ๑๖)

๗๓
พระราชกฤษฎีกา

กำหนดเขตที่ดินซึ่งจะต้องเวนคืน

ตำบลสะแกกรัง อำเภอน้ำขุ่น จังหวัดอุทัยธานี

พุทธศักราช ๒๕๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕)

เจ้าพระยามรราช

พล.อ. พิชัยเนตรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๒๗ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรจะตัดและขยายถนนในเขตที่ดินเพลิง
ไหม้ตำบลสะแกกรัง อำเภอ น้ำขุ่น จังหวัดอุทัยธานี เพื่อ
จะได้บำรุงกันและระงับอัคคีภัย เพื่อประโยชน์อนามัยและ
เพื่อให้การจราจรสะดวกรวดเร็วยิ่งขึ้น

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ใน พระปรมาภิไธย สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๗๗ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินซึ่งจะต้องเวนคืน ตำบลสะแกกรัง อำเภอน้ำขมิ จังหวัดอุทัยธานี พุทธศักราช ๒๕๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้ได้มีกำหนดสองปี นับตั้งแต่วันประกาศใช้เป็นต้นไป

มาตรา ๔ ให้เทศบาลเมืองอุทัยธานี และคณะกรรมการจังหวัดอุทัยธานีเป็นเจ้าหน้าที่เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ตามพระราชกฤษฎีกานี้

มาตรา ๕ ที่ดินบริเวณตำบลสะแกกรัง อำเภอน้ำขมิ จังหวัดอุทัยธานี ซึ่งจะต้องเวนคืนตามพระราชกฤษฎีกานี้คือที่ดินภายในเขตต์เส้นสีแดงตามแผนที่ท้ายพระราชกฤษฎีกานี้

๗๕

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๗ เมษายน หน้า ๗๗)

พระราชกฤษฎีกา

ให้ใช้พระราชบัญญัติการสาธารณสุข

พุทธศักราช ๒๔๗๗

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๘)

เจ้าพระยามรราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชโยนทรโยธิน

ตราไว้ณวันที่ ๒๗ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๘

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรให้ใช้พระราชบัญญัติการสาธารณสุข
พ.ศ. ๒๔๗๗ ในเขตต์เทศบาลบางแห่ง

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒

แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๗ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกาให้ใช้พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๗”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ เมื่อพ้นกำหนดสามสิบวัน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ นับแต่วันใช้พระราชกฤษฎีกานี้ ให้ใช้พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๗ ทุกบททุกมาตราในเขตเทศบาลเมืองจันทบุรี จังหวัดจันทบุรี เทศบาลเมืองพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เทศบาลเมืองฉะเชิงเทรา จังหวัดฉะเชิงเทรา เทศบาลเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี เทศบาลเมืองเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี เทศบาลเมืองสุราษฎร์ธานี จังหวัดสุราษฎร์ธานี เทศบาลเมืองสุพรรณบุรี และเทศบาลตำบลสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี

๓๘

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้
รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๓ เมษายน หน้า ๘๐)

๗๕

พระราชบัญญัติเลือกตั้ง

พุทธศักราช ๒๕๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕)

อาทิตย์พิพอาภา

เจ้าพระยาอมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรรวบรวมกฎหมาย
อันว่าด้วยเลือกตั้งและตราขึ้นใหม่

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

ข้อความเบื้องต้น

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
ล้อเลียน พุทธศักราช ๒๔๗๘”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน
พุทธศักราช ๒๔๗๘ เป็นต้นไป และเพาะประเกทล้อเลียนใน
ท้องที่ที่ได้ใช้พระราชบัญญัติล้อเลียน พระพุทธศักราช ๒๔๖๐
อยู่แล้ว ถ้าจะให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ในท้องที่ใด เมื่อใด
จะได้ประกาศให้ใช้ โดยพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๓ นอกจากพระราชบัญญัติแก้ไขพระราชบัญญัติ
ล้อเลียน พุทธศักราช ๒๔๗๘ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติ
ล้อเลียน พระพุทธศักราช ๒๔๖๐ และบรรดาพระราชบัญญัติ
ล้อเลียนแก้ไขเพิ่มเติมกับบรรดากฎหมาย กฎ และข้อ
บังคับอื่น ๆ ในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือ
ซึ่งแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่พระราชบัญญัติ
ขนาดเกวียน พระพุทธศักราช ๒๔๕๕ พระราชบัญญัติรถลาก
รัตนโกสินทรศก ๑๒๐ และพระราชบัญญัติรถจ้าง รัตน

โกสินทรศก ๑๒๔ กับบรรดาประกาศพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัตินั้น ๆ

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่จะมีข้อความแสดงให้เห็นเป็นอย่างอื่น

(๑) “ล้อเลื่อน” หมายความว่า ยานพาหนะ เช่น รถเกวียนอันประกอบด้วยเพลและล้อ ซึ่งเคลื่อนไปได้ด้วยกำลังคนหรือสัตว์ ทั้งนี้ไม่รวมถึงรถลากและรถจ้างซึ่งกล่าวไว้ในพระราชบัญญัติรถลากและรถจ้างในท้องที่ที่ใช้พระราชบัญญัตินั้น ๆ หรือล้อเลื่อนสำหรับเด็กซึ่งผู้ใหญ่มิอาจใช้เป็นพาหนะได้

(๒) “ล้อเลื่อนรับจ้าง” หมายความว่า ล้อเลื่อนซึ่งใช้สำหรับขนส่งโดยมีสินจ้าง นอกจากเกวียน

(๓) “ขั้วขี้” หมายความว่า ตลอดถึงการลากเข็นด้วย

(๔) “พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า เจ้าพนักงานที่ได้รับการแต่งตั้งเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงในกรณีต่อไปนี้ได้

(๑) กำหนดระยะเวลาเสี่ยค่าธรรมเนียม อัตราค่าธรรมเนียม แบบพิมพ์ในการจดทะเบียนและการออกใบอนุญาตล้อเลื่อน และผู้ขับขี่ล้อเลื่อน ค่าธรรมเนียมนั้นให้พิจารณากำหนดตามสภาพแห่งท้องถิ่นในจังหวัดนั้น ๆ แต่ต้องไม่เกินกว่าอัตราในท้ายพระราชบัญญัตินี้

(๒) กำหนดยกเว้น การจดทะเบียน หรือค่าธรรมเนียม ในการจดทะเบียน หรือ การออกใบอนุญาตแก่ล้อเลื่อนบางประเภท หรือล้อเลื่อนซึ่งใช้เพื่อประโยชน์อย่างหนึ่งอย่างใด โดยเฉพาะ หรือล้อเลื่อนในบางแห่งซึ่งมีทางที่ใช้ล้อเลื่อนนั้นได้โดยจำกัด ทั้งนี้ให้รวมตลอดถึงผู้ขับขี่ล้อเลื่อนนั้น ๆ ด้วย

(๓) กำหนดลักษณะ และราคาเครื่องหมายสำหรับล้อเลื่อนซึ่งจดทะเบียนกับ เครื่องหมายสำหรับผู้ขับขี่ล้อเลื่อนรับจ้าง แต่ต้องไม่เกินกว่าอัตราในท้ายพระราชบัญญัตินี้

(๔) กำหนดรูป ลักษณะ ขนาดและน้ำหนักของล้อเลื่อน กับน้ำหนักบรรทุก ซึ่งจะพึงจดทะเบียนได้

(๕) วางข้อกำหนดให้ล้อเลื่อนซึ่งจดทะเบียน และรับใบอนุญาตต้องปฏิบัติเกี่ยวกับเครื่องอุปกรณ์หรือส่วนควบ เช่น ตะเกียง ห้ามล้อ อาณัติสัญญาณ เครื่องยึดเหนี่ยว 09/10/2566 เครื่องหมายทะเบียนและอื่น ๆ

(๖) ในส่วนที่เกี่ยวกับล้อเลื่อนรับจ้าง ให้มีอำนาจตั้ง
ต่อไปนี้ด้วย

(ก) วางข้อกำหนดเกี่ยวกับการรับจ้าง ตลอดถึงเครื่อง
แต่งกายของผู้ขับขี่ และผู้เก็บค่าโดยสาร

(ข) กำหนดจำนวนล้อเลื่อนที่จะอนุญาตให้จดทะเบียน
ในจังหวัดหนึ่ง ๆ

(ค) กำหนดให้เจ้าของล้อเลื่อนรับจ้างมีสมุดบัญชีแสดง
รายการในการใช้ล้อเลื่อนรับจ้าง

(๗) ตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อปฏิบัติกรตามพระราช
บัญญัตินี้

(๘) กำหนดการอื่น ๆ เพื่อปฏิบัติให้เป็นไปตามพระราช
บัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา
แล้ว ให้ใช้บังคับได้

หมวด ๑

การจดทะเบียนและออกใบอนุญาตล้อเลื่อน

มาตรา ๖ ล้อเลื่อนจะไต่บนทางหลวงได้ต่อเมื่อได้จดทะเบียนและรับใบอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ เว้นแต่จะนำล้อเลื่อนไปจดทะเบียนหรือขายจนล้อเลื่อนนั้น

ล้อเล่นซึ่งเป็นของกระทรวงกลาโหม ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมมีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ขึ้นเพื่อการจดทะเบียนและออกใบอนุญาต

ล้อเล่นซึ่งเป็นของกรมโยธาเทศบาล หรือของเทศบาล หรือล้อเล่นของรัฐบาลหรือของสภาอากาศสยามซึ่งใช้ในการแพทย์ของรัฐบาล หรือของสภาอากาศสยามเป็นปกติ ต้องจดทะเบียน และรับใบอนุญาต แต่ไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียม

มาตรา ๓ ใบอนุญาตล้อเล่นมี ๒ ชนิด คือ

- (๑) ใบอนุญาตล้อเล่นส่วนบุคคล
- (๒) ใบอนุญาตล้อเล่นรับจ้าง

มาตรา ๔ ล้อเล่นที่จดทะเบียนรับใบอนุญาตเป็นล้อเล่นส่วนบุคคลนั้น นอกจากเกี่ยวแล้ว ห้ามมิให้ไว้รับจ้าง

มาตรา ๕ ห้ามมิให้รับจดทะเบียนและออกใบอนุญาตล้อเล่นใดๆ เว้นแต่จะปรากฏว่าล้อเล่นนั้นมั่นคงแข็งแรง และได้ปฏิบัติตามข้อกำหนดกระทรวง

พนักงานเจ้าหน้าที่จะเรียกให้เจ้าของล้อเล่นนำล้อเล่นไปให้ตรวจก่อน เพื่อจดทะเบียนณ เวลาและสถานที่ตามแต่พนักงานเจ้าหน้าที่จะเห็นสมควรก็ได้

มาตรา ๑๐ สำหรับล้อเลื่อนที่นำจากต่างประเทศมาใช้
ในราชอาณาจักรชั่วคราวนั้น ถ้ารัฐบาลสยามกับรัฐบาลของ
ประเทศที่นำล้อเลื่อนมานั้นมิได้ตกลงกันไว้เป็นอย่างอื่น
ต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินั้นเว้นแต่ล้อเลื่อนของนักท่องเที่ยว
เที่ยวทางไกล

มาตรา ๑๑ ใบอนุญาตล้อเลื่อนส่วนบุคคล ให้ใช้ได้
ทั่วราชอาณาจักร

ใบอนุญาตล้อเลื่อนรับจ้างให้ใช้ได้ภายในเขตต์ออกใบ
อนุญาตให้ เว้นแต่จะใช้สำหรับขนส่งออกนอกเขตต์ชั่วคราว
ครั้งคราวเป็นพิเศษ

ล้อเลื่อนรับจ้าง จะใช้ขนส่งออกนอกเขตต์ที่ได้รับ
อนุญาตเข้าไปในเขตต์ ที่อัตราค่าธรรมเนียมสูงกว่าได้
ต่อเมื่อได้เสียค่าธรรมเนียมเพิ่มขึ้นให้เท่าอัตราของเขตต์
ที่เข้าไป

มาตรา ๑๒ ใบอนุญาตล้อเลื่อนทุกชนิดนอกจากเวียน
ใหม่อายุใช้ได้เพียงวันที่ ๓๑ มีนาคม ไม่ว่าใบอนุญาตนั้น
จะออกเมื่อใด

มาตรา ๑๓ ล้อเลื่อนซึ่งได้จดทะเบียนและรับใบอนุญาต
จะต้องติดเครื่องหมายตามที่พนักงานเจ้าหน้าที่จัดให้

ห้ามมิให้เปลี่ยนแปลงแก้ไขเครื่องหมายหรือนำเครื่องหมายเช่นว่านี้ไปติดล้อเลื่อน

มาตรา ๑๔ ห้ามมิให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองล้อเลื่อนยอมให้บุคคลอื่น ซึ่งไม่มีใบอนุญาต ขับขี่ล้อเลื่อน ขับขี่ล้อเลื่อนเว้นแต่เกวียน

มาตรา ๑๕ ถ้าปรากฏว่าล้อเลื่อนใดไม่มั่นคง หรือขาดรูปลักษณะซึ่งกำหนดไว้ในกฎกระทรวง ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจ

๑. ตรวจล้อเลื่อนหรือสั่งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองแล้วแต่กรณีนำล้อเลื่อนไปให้ตรวจก็ได้

๒. ยึดใบอนุญาตล้อเลื่อนไว้จนกว่าจะได้จัดให้ล้อเลื่อนนั้นมีความมั่นคงและรูปลักษณะถูกต้องตามที่กำหนดไว้ก็ได้
ระหว่างยึดใบอนุญาต จะใช้ล้อเลื่อนนั้นบนทางหลวงไม่ได้

มาตรา ๑๖ เมื่อมีการโอนกรรมสิทธิ์ล้อเลื่อน ให้ผู้โอนและผู้รับโอนพร้อมกันไปแจ้งณสำนักงานจดทะเบียนล้อเลื่อนหรือสถานีตำรวจแห่งใดแห่งหนึ่งภายในสิบห้าวัน นับแต่วันโอน

เมื่อเจ้าของล้อเลื่อนตาย ให้ทายาทผู้รับมรดก หรือ
ผู้จัดการมรดกแล้วแต่กรณี แจ้งต่อสำนักงานจดทะเบียน
ล้อเลื่อน หรือสถานตำรวจที่เจ้าของล้อเลื่อนมีภูมิลำเนาหรือ
ถิ่นที่อยู่ภายในสามเดือนนับแต่วันตาย

หมวด ๒

การจดทะเบียนและออกใบอนุญาตขับขี่

มาตรา ๑๗ การฝึกหัดขับขี่ล้อเลื่อนนั้น จะฝึกหัดบน
ทางหลวงก็ได้ แต่ต้องได้รับใบอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่

ใบอนุญาตให้ฝึกหัดขับขี่ล้อเลื่อนนั้นให้กำหนดวันเวลา
และเขตต์ทางหลวงที่อนุญาตให้ทำการฝึกหัด

มาตรา ๑๘ ห้ามมิให้บุคคลใดขับขี่ล้อเลื่อน นอกจาก
เกวียนบนทางหลวง เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตขับขี่จาก
พนักงานเจ้าหน้าที่

สำหรับผู้ขับขี่ล้อเลื่อนที่เป็นของกระทรวงกลาโหม ให้
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมมีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้า
หน้าที่ขึ้นเพื่อการออกใบอนุญาตขับขี่

มาตรา ๑๙ ใบอนุญาตขับขื่อนั้น แบ่งออกเป็นสองประเภท

(๑) ใบอนุญาตขับขี่รถจักรยาน

(๒) ใบอนุญาตขับขี่ล้อเลื่อนอื่นนอกจากเกวียน
ใบอนุญาตเหล่านี้ให้ใช้ได้ทั่วราชอาณาจักรตลอดเวลา
สิบสองเดือน นับแต่วันออกใบอนุญาต

มาตรา ๒๐ ห้ามมิให้นำใบอนุญาตขับขี่ล้อเลื่อนประเภท
หนึ่งไปใช้ขับขี่ล้อเลื่อนอีกประเภทหนึ่ง

มาตรา ๒๑ ล้อเลื่อนใดใช้กำลังบุคคลลากเข็นมากกว่า
คนหนึ่ง ในบรรดาผู้ลากเข็นนั้นจะมีใบอนุญาตขับขี่ล้อเลื่อน
เพียงคนเดียวก็ได้

มาตรา ๒๒ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่รับจดทะเบียนและออก
ใบอนุญาตให้เป็นผู้ขับขี่ล้อเลื่อนได้ แต่บุคคลซึ่งมีลักษณะ
และคุณสมบัติดังต่อไปนี้

- (๑) ล้อเลื่อนส่วนบุคคล
- (ก) มีอายุไม่ต่ำกว่า ๑๓ ปี
- (ข) มีร่างกายสมบูรณ์ประกอบและสามารถขับขี่ล้อเลื่อนได้
- (ค) รู้ข้อบังคับการจราจร
- (ง) รู้การขับขี่ล้อเลื่อนชนิดนั้น
- (๒) ล้อเลื่อนรับจ้าง

นอกจากมีลักษณะและคุณสมบัติดังบัญญัติไว้ในอนุมาตรา ๑ (ข) (ค) และ (ง) แล้ว ต้องมีลักษณะและคุณสมบัติดังต่อไปนี้

(ก) มีอายุไม่ต่ำกว่า ๑๗ ปี

(ข) มีความรู้ภาษาไทยพอสมควร

(ค) รู้ถนนหนทางแห่งเขตต์ซึ่งได้รับใบอนุญาตพอสมควร

(ง) ปราศจากโรคติดต่อซึ่งเป็นภัยหรือเป็นที่น่ารังเกียจแก่ประชาชน

(จ) ไม่เคยทำความผิดต้องรับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุกตามกฎหมายลักษณะอาญา

(๑) ฐานสมคบกันเป็นอั้งยี่และเป็นสื่อใจผู้ร้าย ตามมาตรา ๑๗๗ ถึงมาตรา ๑๘๔

(๒) ฐานกระทำให้เกิดภัยอันตรายแก่สาธารณชน ฯลฯ ตามมาตรา ๑๕๑ และมาตรา ๑๕๔

(๓) ฐานข่มขืนกระทำชำเราตามมาตรา ๒๔๓ มาตรา ๒๔๔ มาตรา ๒๔๕ วรรค ๒ และมาตรา ๒๔๖

(๔) ฐานประทุษร้ายแก่ชีวิตและร่างกาย ตามมาตรา ๒๔๕ ถึงมาตรา ๒๕๕

(๕) ฐานกระทำให้เสื่อมเสียอิสริยาภ ตามมาตรา ๒๖๘ ถึงมาตรา ๒๗๐ และมาตรา ๒๗๒ เฉพาะเกี่ยวกับ มาตรา ๒๗๐ กับมาตรา ๒๗๓ ถึงมาตรา ๒๗๗

(๖) ฐานลักทรัพย์ วิวาหรัพย์ ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ และฐานสลัดตามมาตรา ๒๕๓ ถึงมาตรา ๓๐๒

(๗) ฐานกรรโชก ตามมาตรา ๓๐๓

(๘) ฐานขี้กยอกทรัพย์อันต้องอาญา ตามมาตรา ๓๑๔ และมาตรา ๓๑๗ ถึงมาตรา ๓๑๘

(๙) ฐานรับของโจร ตามมาตรา ๓๒๑ ถึงมาตรา ๓๒๓

(๑๐) ฐานทำให้เสียทรัพย์ ตามมาตรา ๓๒๔ และมาตรา ๓๒๕

(๑๑) ฐานกระทำให้เกิดภัยอันตรายแก่สาธารณชน ฯลฯ ในความผิดลหุโทษ ตามมาตรา ๓๓๕ อนุมาตรา ๑๓

(๑๒) ฐานประทุษร้ายต่อทางไปมา ฯลฯ ในความผิด ลหุโทษ ตามมาตรา ๓๓๖ อนุมาตรา ๑๕

แต่ทั้งนี้ ถ้าพ้นโทษจำคุกมาแล้วไม่น้อยกว่า ๖ เดือน พนักงานเจ้าหน้าที่จะออกใบอนุญาตขับขี่ให้ก็ได้

มาตรา ๒๓ ผู้ขับขี่ล้อเลื่อนนอกจากเกวียนจะต้องมีใบ อนุญาตขับขี่อยู่กับตัวขณะขับขี่ และต้องนำออกแสดงเมื่อ พนักงานเจ้าหน้าที่เรียกตรวจ

มาตรา ๒๔ ถ้าผู้ถือใบอนุญาตฉบับชั่วคราวลักษณะหรือคุณสมบัติตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๒๒ พนักงานเจ้าหน้าที่อาจยึดใบอนุญาตนั้นไว้จนกว่าผู้ถือใบอนุญาต จะกลับ มีลักษณะหรือคุณสมบัติครบถ้วนตามที่กำหนดไว้ แต่ถาลักษณะหรือคุณสมบัติที่ขาดนั้นไม่อาจกลับคืนได้ ก็ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ออกร ใบอนุญาตนั้นได้ทันที

หมวด ๓

บทกำหนดโทษ

มาตรา ๒๕ ผู้ใด กระทำ ความผิดอย่างหนึ่ง อย่างใด ดังต่อไปนี้

(๑) ใหล้อเลื่อนที่มีใไล้จดทะเบียน และรับใบ อนุญาตหรือใหล้อเลื่อนซึ่งใบอนุญาตได้ถูกยึดหรือเพิกถอนเสียแล้ว

(๒) ใหล้อเลื่อนที่จดทะเบียนและรับอนุญาตแล้วบรรทุกคนหรือของเกินอัตราซึ่งกำหนดไว้ในกฎกระทรวง

(๓) ใหล้อเลื่อนโดยไม่ได้รับใบอนุญาตฉบับขั้ หรือโดยใบอนุญาตฉบับขั้ได้ถูกยึดหรือเพิกถอนเสียแล้ว

ให้ลงโทษปรับเป็นเงินไม่เกินร้อยบาท

มาตรา ๒๖ เจ้าของหรือผู้ครอบครองหรือผู้ขั้บขั้ กระทำ ความผิดอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้

(๑) ทะเลยไม่ติดเครื่อง หมายถึง ที่ล้อเลื่อนซึ่งได้จดทะเบียนและรับใบอนุญาตแล้วให้ครบถ้วน

(๒) ทะเลยไม่ปฏิบัติตามกฎกระทรวงซึ่งออกตามความในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัตินี้

(๓) ทะเลยไม่แจ้งความตามมาตรา ๑๖ วรรค ๑ ให้ลงโทษปรับเป็นเงินไม่เกินห้าสิบบาท

มาตรา ๒๗ ผู้ใดทะเลยไม่แจ้งความตามมาตรา ๑๖ วรรค ๒ หรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๓ มีความผิดต้องระวางโทษปรับเป็นเงินไม่เกินสิบสองบาท

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๓ พฤษภาคม หน้า ๘๓)

อัตราค่าธรรมเนียมการจดทะเบียนและ
ออกใบอนุญาตตลอดเดือน

เลขที่	ประเภท	อัตราอย่างสูง ไม่เกินปีละ	หมายเหตุ
๑	รถจักรยาน รถจักรยานไม่เกิน ๒ ล้อ รถจักรยานตั้งแต่ ๓ ล้อขึ้นไป สำหรับใช้ส่วนบุคคล	๓ บาท	
๒	รถจักรยานตั้งแต่ ๓ ล้อขึ้นไป สำหรับใช้รับจ้าง ในจังหวัด พระนครศรีอยุธยา ในจังหวัดอื่น ๆ	๔ บาท	
๓	รถจักรยานตั้งแต่ ๓ ล้อขึ้นไป สำหรับใช้รับจ้าง ในจังหวัด พระนครศรีอยุธยา	๑๒ บาท	
๔	รถจักรยานตั้งแต่ ๓ ล้อขึ้นไป สำหรับใช้รับจ้าง ในจังหวัด พระนครศรีอยุธยา ในจังหวัดอื่น ๆ	๖ บาท	
	รถจักรยานตั้งแต่ ๓ ล้อขึ้นไป สำหรับใช้รับจ้าง ในจังหวัด พระนครศรีอยุธยา ในจังหวัดอื่น ๆ	๑๕ บาท	

09/10/2566

เลขที่	ประเภท	อัตราอย่างสูง ไม่เกินปีละ	หมายเหตุ
๕	<p>๕ เดือน ซ่งลากเขนด้วยกำลัง คนเกินกว่า ๑ คน</p>	๑๐ บาท	
๖	<p>๕ เดือน ซ่งลากเขนด้วยกำลัง คน ๑ คน</p>	๕ บาท	๗.๕
๗	<p>๕ เดือน เกี่ยวน</p>	๑ บาท	<p>ใช้ได้ตลอดอายุของ เกี่ยวนและไ้รับเครื่อง หมายตามความในมาตรา ๑๓ ด้วย</p>

อัตราค่าธรรมเนียมการจดทะเบียนรับซื้อที่ดิน
และเครื่องหมาย

เลขที่	ประเภท	สำหรับการออกใบอนุญาต	สำหรับการซื้อขายใบอนุญาต	หมายเหตุ
๑	ผู้ขาย ใบอนุญาตซื้อขายที่ดิน จากภักขี	ครั้งละ ๑ บาท	ครั้งละ ๑ บาท	
๒	เครื่องหมาย เครื่องหมายสำหรับที่ดิน ซึ่งจดทะเบียน เครื่องหมายสำหรับที่ดิน เดือนรับจ้าง	ครั้งละ ๑ บาท ครั้งละ ๑ บาท	ครั้งละ ๑ บาท ครั้งละ ๑ บาท	
๓		แผ่นละ ๑ บาท		
๔		แผ่นละ ๑ บาท		

พระราชกฤษฎีกา

ให้ใช้พระราชบัญญัติควบคุมการก่อสร้าง
 ในเขตต์เพลิงไหม้ พ.ศ. ๒๔๗๖ ทุกมาตรา
 ในเขตต์เพลิงไหม้ที่ตำบลสะแกกรัง อำเภอน้ำซึม
 จังหวัดอุทัยธานี พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตย์ทิพอาภา

เจ้าพระยายมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรวโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๒ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชชกาลปัจจุบัน

โดยที่ได้เกิดเพลิงไหม้ขึ้นที่ตำบลสะแกกรัง อำเภอ
น้ำซึม จังหวัดอุทัยธานี เมื่อวันที่ ๑๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๗๘
สมควรควบคุมการก่อสร้างในบริเวณที่เพลิงไหม้นั้น เพื่อ
จะได้ป้องกันและระงับอัคคีภัย เพื่อความมั่นคงแข็งแรง
และเพื่อประโยชน์อนามัย

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ใน พระปรมาภิไธย .
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓
แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการก่อสร้างในเขตต์เพลิงไหม้
พ.ศ. ๒๔๗๖ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราช
กฤษฎีกาให้ใช้พระราชบัญญัติควบคุมการก่อสร้างในเขตต์
เพลิงไหม้ พ.ศ. ๒๔๗๖” ทุกมาตราในเขตต์เพลิงไหม้ที่ตำบล
สะแกกรัง อำเภอ น้ำซึม จังหวัดอุทัยธานี พุทธศักราช ๒๔๗๘”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ใช้บทแห่งพระราชบัญญัติควบคุมการ
ก่อสร้าง ในเขตต์เพลิงไหม้ พ.ศ. ๒๔๗๖ ทุกมาตราใน
เขตต์เพลิงไหม้ที่ตำบลสะแกกรัง อำเภอ น้ำซึม จังหวัด
อุทัยธานี ตามแนวเขตต์ในแผนที่ต่อท้ายพระราชกฤษฎีกานี้

๕๗

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๓ พฤษภาคม หน้า ๑๐๐)

พระราชกฤษฎีกา

กำหนดอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญ

กระทรวงมหาดไทย (ฉบับที่ ๕)

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตย์ทิพอาภา

เจ้าพระยายมราช

พล.อ. เจ้าพระยาพิชัยเนนทร โยธิน

ตราไว้ณวันที่ ๒ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชกฤษฎีกากำหนด
อัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญ กระทรวงมหาดไทย
เพื่อให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ใน พระปรมาภิไธย สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอภัยภูเบศรอำนาจตามความในมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๖ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกา กำหนดอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญ กระทรวงมหาดไทย (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๕๓๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓ แห่งพระราชกฤษฎีกา กำหนดอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญ กระทรวงมหาดไทย (ฉบับที่ ๑) พ.ศ. ๒๕๓๓ เฉพาะตอนที่ว่าด้วยกรมมหาดไทย ก. ราชการบริหารส่วนกลาง สำหรับตำแหน่งอธิบดี ผู้ช่วยอธิบดี ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง ผู้ช่วย ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตามที่แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกฤษฎีกา กำหนดอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญ กระทรวงมหาดไทย (ฉบับที่ ๑) แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๕๓๔ มาตรา ๓ อนุมาตรา ๑ นั้นเสีย และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“กรมมหาดไทย

“ก. ราชการบริหารส่วนกลาง

	อัตรา
“อธิบดี	๖๕๐-๕๐๐
“ผู้ช่วยอธิบดี	๔๕๐-๖๐๐
“ข้าหลวงตรวจการ	๓๐๐-๔๐๐
“ผู้ช่วยข้าหลวงตรวจการชั้น ๑	๒๐๐-๒๘๐
“ผู้ช่วยข้าหลวงตรวจการชั้น ๒	๑๔๐-๑๕๐”

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๓ พฤษภาคม หน้า ๑๐๓)

กฎกระทรวงมหาดไทย

ออกตามความในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติ

ล้อเลื่อน พุทธศักราช ๒๔๗๘

อาศัยอำนาจความในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติล้อ
เลื่อน พุทธศักราช ๒๔๗๘ รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
มหาดไทยออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

หมวด ๑

รูปลักษณะขนาดหน้าเหล็กล้อเลื่อนกับเครื่องอุปกรณ์

และเครื่องหมาย

ข้อ ๑ ล้อเลื่อนต้องมีรูปลักษณะขนาดและน้ำหนัก ดัง
ต่อไปนี้

๑. รถจักรยานไม่เกิน ๒ ล้อ ยอมให้บรรทุกของได้
ไม่เกิน ๓๐ ก. ก.

๒. รถจักรยานตั้งแต่ ๓ ล้อขึ้นไป สำหรับใช้รับขน
ส่งผู้โดยสาร

(ก) ต้องมีที่สำหรับผู้จับขังนั่งอยู่ตอนหน้า ผู้
โดยสารนั่งอยู่ตอนหลัง

(ข) ตัวรถสำหรับผู้โดยสารนั่งต้องมีรูปเป็น ตัวถัง

(ค) ต้องมีประทุน กันฝน และแดด สำหรับ ผู้โดยสาร

(ง) ระยะห่างระหว่างล้อหลังต้องไม่น้อยกว่า ๑ ม. และไม่เกินกว่า ๑.๑๐ ม.

(จ) น้ำหนักรถต้องไม่เกิน ๘๐ ก. ก.

(ฉ) บรรทุกผู้โดยสารอายุเกิน ๑๐ ขวบได้ ๒ คน กับเด็กอายุไม่เกิน ๑๐ ขวบด้วย ๑ คน เป็นอย่างมาก

รถชนิดนี้ห้ามบรรทุกของ เว้นแต่ของที่มิไปกับตัวผู้โดยสาร แต่ต้องไม่เกิน ๓๐ ก. ก.

๓. รถจักรยานตั้งแต่ ๓ ล้อขึ้นไปสำหรับใช้ขนส่งของ

(ก) ต้องมีที่สำหรับผู้ขับขี้นั่งอยู่ตอนหลังหรือข้าง

(ข) ระยะห่างระหว่างล้อด้านตรงข้าม ต้องไม่น้อยกว่า ๘๐ ซม. ม. และไม่เกินกว่า ๑.๑๐ ม.

(ค) น้ำหนักรถต้องไม่เกินกว่า ๘๐ ก. ก. และบรรทุกของได้ไม่เกินกว่า ๑๕๐ ก. ก.

๔. ล้อเลื่อนซึ่งลากเข็นด้วยกำลังคน ๑ คน

(ก) ขนาดกว้าง ของตัว ล้อ เกลื่อน ต้องไม่ เกินกว่า

(ข) น้ำหนักต้องไม่เกินกว่า ๑๐๐ ก. ก.

ถ้าขนาดและน้ำหนักเกินกว่านี้ ต้องจดทะเบียนเป็น
ล้อเลื่อนลากเข็นด้วยกำลังคนเกินกว่า ๑ คน

ล้อเลื่อนซึ่งลากเข็นด้วยกำลังคน ๑ คน บรรทุกของ
ได้ไม่เกินกว่า ๑๕๐ ก. ก.

๕. ล้อเลื่อนซึ่งลากเข็นด้วยกำลังคนเกินกว่า ๑ คน

(ก) ขนาดกว้างของ ตัวล้อ เลื่อน ต้องไม่ เกิน กว่า
๑.๓๐ ม.

(ข) น้ำหนักต้องไม่เกินกว่า ๒๒๐ ก. ก.

ล้อเลื่อนซึ่งลากเข็นด้วยกำลังคนเกินกว่า ๑ คน บรรทุก
ของได้ไม่เกินกว่า ๓๐๐ ก. ก.

ข้อ ๒ กำหนดการใช้ตะเกียง

๑. รถจักรยานไม่เกิน ๒ ล้อ ต้องมี

(ก) โคมไฟมีแสงสีขาวติดข้างหน้ารถไม่น้อยกว่า
๑ ดวง และ

(ข) กะจกรับแสง (รีเฟลคเตอร์) สีแดงวัดเส้น
ผ่าศูนย์กลางไม่น้อยกว่า ๓ ซม. ม. ติดที่บังโคลนท้ายรถให้
แสงส่องไปข้างหลังไม่น้อยกว่า ๑ อัน

๒. ล้อเลื่อนอื่น ๆ ต้องมีโคมไฟข้างละไม่น้อยกว่า ๑ ดวง โดยใช้กะจอกสีขาวด้านหน้าสีแดงด้านหลัง ติดไว้ให้เห็นส่วนกว้างของตัวถัง โดยให้เห็นแสงไฟทั้งจากข้างหน้าและข้างหลัง

ข้อ ๓ กำหนดการใช้เครื่องหมายดอ

๑. รถจักรยานไม่เกิน ๒ ล้อ ต้องมีเครื่องหมายล้อที่ใช้การได้ด้อย่างน้อย ๑ อัน

๒. รถจักรยานตั้งแต่ ๓ ล้อขึ้นไป ต้องมีเครื่องหมายล้อที่ใช้การได้ดีไม่น้อยกว่า ๒ อัน

ข้อ ๔. ลักษณะเครื่องหมายสำหรับ ล้อเลื่อน ซึ่งจดทะเบียนกำหนดไว้ดังนี้

๑. แผ่นป้ายเครื่องหมายรถจักรยานส่วนบุคคล

(ก) ขนาดกว้าง ๘ ซม. ยาว ๑๘ ซม.

(ข) อักษรไทยย่อ नामจังหวัด ๒ ตัวอักษร ดุจเดียวกับอักษรย่อ नामจังหวัดตามพระราชบัญญัติรถยนต์ ที่ใช้อยู่ และเลขหมายทะเบียนใช้เลขอารบิก

(ค) ตัวอักษรซ้อนกันตามแนวเส้นตั้งอยู่หน้าและกึ่งกลางระดับตัวเลข ระยะช่องไฟห่างกัน ๑ ซม.

(ง) ตัวอักษรมีขนาดสูง ๒.๕ ซม. กว้าง ๒.๕ ซม. ตัวเลขมีขนาดสูง ๓ ซม. กว้าง ๒.๕ ซม. เส้นโต ๗๕ ม.ม.

(จ) พิมพ์เขียว ตัวอักษรและตัวเลขสีขาว

๒. แผ่นป้ายเครื่องหมายจราจรยานตั้งแต่ ๓ ล้อขึ้นไป สำหรับใช้รับจ้าง

(ก) ขนาดกว้าง ๑๒ ซม. ยาว ๓๐ ซม.

(ข) อักษรไทยย่อนามจังหวัด ๒ ตัวอักษร คู่จตุรัส กับที่กำหนดไว้ในข้อ ๔ หมายเลข ๑ (ข) และเลขหมาย ทะเบียนใช้เลขอารบิก

(ค) ตัวอักษรซ้อนกันตามแนวเส้นตั้งอยู่หน้าและกึ่งกลางระดับตัวเลข ระยะช่องไฟห่างกัน ๑ ซม.

(ง) ตัวอักษรมีขนาดสูง ๕ ซม. กว้าง ๕ ซม. ตัวเลขมีขนาดสูง ๘ ซม. กว้าง ๕ ซม. เส้นโต ๑.๕ ซม.

(จ) พิมพ์น้ำเงิน ตัวอักษรและตัวเลขสีขาว

๓. แผ่นป้ายเครื่องหมาย ล้อเลื่อนอื่น ๆ นอกจากรถจักรยาน

(ก) ขนาดกว้าง ๑๐ ซม. ยาว ๑๖ ซม.

(ข) ตัวอักษรไทย ย่อ นาม จังหวัด ๒ ตัว อักษรจุด เดียวกับที่กำหนดไว้ในข้อ ๔ หมายเลข ๑ (ข) และเลข หมายเลขเบี่ยนไซ้เลขอารบิก

(ค) ตัวอักษรซ้อนกันตามแนวเส้นตั้งอยู่หน้าและ กึ่งกลางระดับตัวเลข ระยะช่องไฟห่างกัน ๑ ซม.

(ง) ตัวอักษรมีขนาดสูง ๓ ซม. กว้าง ๓ ซม. ตัวเลขมีขนาดสูง ๗ ซม. กว้าง ๓ ซม. เส้นโต ๑ ซม.

(จ) พื้นสีดำตัวอักษรและตัวเลขสีขาว

แผ่นป้ายเลขหมายเลขเบี่ยนรถจักรยานทุกชนิดให้ติดที่ ท้ายรถ ล้อเลื่อนชนิดอื่น ๆ ให้ติดด้านซ้ายของตัวถังในที่ ชึ่งเห็นได้โดยง่าย

ข้อ ๕ ลักษณะ เครื่อง หมายเลข สำหรับ ผู้ขับ ล้อ เลื่อน รับจ้างกำหนดไว้ดังนี้

(ก) เครื่องหมายเป็นรูปวงกลมกลางนูน วัสดุเส้นผ่าศูนย์กลาง ๕ ซม.

(ข) ตัวอักษรไทยย่อ นาม จังหวัด ๒ ตัว อักษรจุด เดียวกับที่กำหนดไว้ในข้อ ๔ หมายเลข ๑ (ข) และเลข หมายเลขเบี่ยนไซ้เลขอารบิก

(ก) ตัวอักษรและตัวเลขมีขนาดและระยะงามพอสมควร

(ง) พื้นสีน้ำเงิน ตัวอักษรและตัวเลขสีขาว เครื่องหมายนี้ ให้ติดไว้ที่นอกเสื่อของผู้ขับขี่เหนือราวนมด้านซ้าย

หมวด ๒

กำหนดเครื่องแต่งกายผู้ขับขี่รถจักรยานสำหรับ
ขนส่งผู้โดยสาร

ข้อ ๖ ผู้ขับขี่รถจักรยานสำหรับขนส่งผู้โดยสาร ต้องแต่งกายให้สะอาดเรียบร้อยรัดกุมเหมาะกับการขับขี่ และให้มีลักษณะดังต่อไปนี้ด้วย

(๑) เสื้อสีน้ำเงินหรือสีทากี้ ต้องปิดอกและมีแขนยาวถึงข้อศอก หรือกว่านั้น

(๒) กางเกงสีน้ำเงินหรือสีทากี้ ต้องยาวถึงเข่าหรือกว่านั้น

หมวด ๓

ล้อเลื่อนหยกเว้นไม่ต้องจดทะเบียน

และที่ยกเว้นค่าธรรมเนียม

ข้อ ๗ ล้อเลื่อนที่ทำขึ้นเพื่อกิจการใดโดยเฉพาะ และให้เจ้ากรวางเตี้ย เห็นล้อเลื่อนที่ทำขึ้นเขวคราวเพื่อใช้ลาก

เงินไม่ออกจากป่าและมีลักษณะไม่เป็นวัตถุถาวร ยกเว้นไม่
ต้องจดทะเบียน

ข้อ ๘ ล้อเลื่อนที่ทำขึ้นไว้เพื่อใช้ในพิธีกรรมทางศาสนา
โดยจะเพาะต้องจดทะเบียน แต่ไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียม

หมวด ๔

ค่าธรรมเนียม

ข้อ ๕ ค่าธรรมเนียมล้อเลื่อนให้เก็บดังนี้

เลขที่	ชื่อนิติกร	จังหวัดพระนคร และธนบุรี ปละ	จังหวัดอื่น ๆ ปละ
๑	รณจักรยานไม่เกิน ๒ ล้อ	๓ บาท	๑ บาท
๒	รณจักรยานตั้งแต่ ๓ ล้อขึ้นไปสำหรับใช้ ส่วนบุคคล	๔ บาท	๒ บาท
๓	รณจักรยานตั้งแต่ ๓ ล้อขึ้นไปสำหรับใช้ รับจ้าง	๑๒ บาท	๓ บาท
๔	ล้อเลื่อนซึ่งลากเข็นด้วยกำลังสัตว์นอกจาก เกวียน	๑๕ บาท	๕ บาท
๕	ล้อเลื่อนซึ่งลากเข็นด้วยกำลังคนเกินกว่า ๑ คน	๑๐ บาท	๕ บาท
๖	ล้อเลื่อนซึ่งลากเข็นด้วยกำลังคน ๑ คน	๕ บาท	๒ บาท

๑ ๑ ๐

- ข้อ ๑๐ ค่าแบบพิมพ์และแผ่นเครื่องหมายให้เก็บ ดังนี้
๑. ค่าแบบพิมพ์สำหรับ ทำคำขอ และแบบพิมพ์อื่น ๆ
แผ่นละ ๕ สตางค์
 ๒. ค่าใบแทนใบอนุญาตที่สูญหายหรือชำรุด ฉะบับ
ละ ๑ บาท
 ๓. ค่าแผ่นเลขหมายทะเบียนรถจักรยานส่วนบุคคล
ทุกชนิด แผ่นละ ๕๐ สตางค์
 ๔. ค่าแผ่นเลขหมายทะเบียนล้อเลื่อนอื่น ๆ
นอกจากเกวียน แผ่นละ ๑ บาท
 ๕. ค่าเครื่องหมายสำหรับผู้ขับขี่ย้อเลื่อนรับจ้าง
แผ่นละ ๑ บาท
 ๖. ค่าแผ่นป้ายแสดงการเสียค่าธรรมเนียม
ประจำปี แผ่นละ ๕ สตางค์

หมวด ๕

พนักงานเจ้าหน้าที่

ข้อ ๑๑ ในจังหวัดพระนครและธนบุรี ให้ผู้กำกับการ
กองตำรวจเทศบาลเป็นนายทะเบียน และให้หัวหน้าแผนก
ยานพาหนะพระนครและธนบุรีเป็นผู้ช่วย ในจังหวัดอื่น ๆ
ให้ผู้กำกับการตำรวจภูธรในสายหนึ่งๆ เป็นนายทะเบียน มี

๑๑๒

อำนาจภายในจังหวัดที่ขึ้นกับกองกำกับการนั้น ๆ และให้
ผู้บังคับกองตำรวจภูธรในสายกองกำกับการนั้น ๆ เป็นผู้ช่วย
นายทะเบียน มีอำนาจภายในจังหวัดที่ตนปกครอง

หมวด ๖

บทเฉพาะกาล

ข้อ ๑๒ ในระหว่างเวลาก่อนสิ้น พ.ศ. ๒๔๗๕ ห้าม
มิให้นำกฎกระทรวงข้อ ๑ (๒) (ก) มาใช้บังคับแก่รถจักรยาน
๓ ล้อพ่วงข้างที่ใช้อยู่แล้วในวันออกกฎกระทรวงนี้ และ
ในระหว่างเวลาที่กล่าวแล้ว ห้ามมิให้นำกฎกระทรวงข้อ ๖
เฉพาะที่ว่าด้วยสี่ของเครื่องแต่งกายมาใช้บังคับ

กฏให้ไว้ในวันที่ ๑ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

ธำรงนาวาสวัสดิ์

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๓ พฤษภาคม หน้า ๑๐๖)

พระราชกฤษฎีกา

กำหนดเขตที่ดินซึ่งจะต้องเวนคืน
ตำบลบ้านโป่ง อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี
พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตยที่พชาภา

เจ้าพระยายมราช

ตราไว้ ณ วันที่ ๕ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรจะตัดและขยายถนนในเขตที่ดินเพลิง
ไหม้ที่ตำบลบ้านโป่ง อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี
เมื่อวันที่ ๒๐ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๕ เพื่อจะได้บอ
กันและระงับอภัยสิทธิ์ เพื่อประโยชน์อนามัยและเพื่อให้
การจราจรสะดวกรวดเร็วยิ่งขึ้น

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ในพระปรมาภิไธย สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๗ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินซึ่งจะต้องเวนคืน ตำบลบ้านโป่ง อำเภอ บ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี พุทธศักราช ๒๕๓๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้ได้มีกำหนดสองปี นับตั้งแต่วันประกาศใช้เป็นต้นไป

มาตรา ๔ ให้เทศบาลเมืองบ้านโป่งและคณะกรรมการจังหวัดราชบุรี เป็นเจ้าหน้าที่เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ตามพระราชกฤษฎีกานี้

มาตรา ๕ ที่ดินบริเวณ ตำบลบ้านโป่ง อำเภอ บ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี ซึ่งจะต้องเวนคืนตามพระราชกฤษฎีกานี้ คือ ที่ดินภายในเขตต์เส้นสีแดงตามแผนที่ท้ายพระราชกฤษฎีกานี้

๑๑๕

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
(ตามมติคณะรัฐมนตรี)

พิบูลสงคราม
รัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๓ วันที่ ๑๐ พฤษภาคม หน้า ๑๑๖)

๑๑๖

พระราชกฤษฎีกา

ให้ใช้พระราชบัญญัติควบคุมการก่อสร้าง
ในเขตต์เพลิงไหม้ พ.ศ. ๒๔๗๖ ทุกมาตราในเขตต์
เพลิงไหม้ที่ตำบลบ้านโป่ง อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี
พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตย์ทิพอำภา

ยมนาที

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๔ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่ได้เกิดเพลิงไหม้ขึ้นที่ตำบลบ้านโป่ง อำเภอบ้าน
โป่ง จังหวัดราชบุรี เมื่อวันที่ ๒๐ เมษายน พ.ศ. ๒๔๗๕
สมควรควบคุมการก่อสร้างในบริเวณที่เพลิงไหม้นั้น เพื่อ

จะได้ป้องกันและระงับอัคคีภัย เพื่อความมั่นคงแข็งแรง และเพื่อประโยชน์อนามัย

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ในพระปรมาภิไธย สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการก่อสร้างในเขตต์เพลิงไหม้ พ.ศ. ๒๔๗๖ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกาให้ใช้พระราชบัญญัติควบคุมการก่อสร้างในเขตต์เพลิงไหม้ พ.ศ. ๒๔๗๖ ทุกมาตราในเขตต์เพลิงไหม้ที่ตำบลบ้านโป่ง อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ใช้บทแห่งพระราชบัญญัติควบคุมการก่อสร้างในเขตต์เพลิงไหม้ พ.ศ. ๒๔๗๖ ทุกมาตราในเขตต์เพลิงไหม้ที่ตำบลบ้านโป่ง อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี ตามแนวเขตต์ในแผนที่ต่อท้ายพระราชกฤษฎีกานี้

๑๑๘

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
(ตามมติคณะรัฐมนตรี)
พิบูลสงคราม
รัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๔ พฤษภาคม พ.ศ. ๑๙๑๐)

กฎกระทรวงวงกลาใหม่
ว่าด้วยเครื่องแบบทหารอากาศ
พุทธศักราช ๒๕๗๕

อาศัยอำนาจตามความในพระราชบัญญัติเครื่องแบบทหาร พุทธศักราช ๒๕๗๗ มาตรา ๗ และแก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๕๗๘ มาตรา ๓ และมาตรา ๔ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมออกกฎว่าด้วยเครื่องแบบทหารอากาศ ไว้ดังต่อไปนี้

หมวดที่ ๑

เครื่องแต่งตัวพลทหาร

มาตรา ๑

ประเภทเครื่องแต่งตัว

เครื่องแต่งตัวพลทหาร มี ๕ ประเภท

- (๑) เครื่องปกติ
- (๒) เครื่องหัด
- (๓) เครื่องทำงาน
- (๔) เครื่องสนาม
- (๕) เครื่องเต็มยศ

มาตรา ๒

เครื่องปกติพลทหาร

๑. หมวก มี ๒ อย่าง

อย่างที่ ๑ หมวกกันแดดสีเทา สายรัดคางหนังสีน้ำตาล กว้าง ๑ เซ็นติเมตร ที่ด้านหน้าของหมวกติดตราหน้าหมวก ทำด้วยโลหะสีทอง มีรูปปีก กับดาวสีเงินวางทับอยู่บนข้อ ขั้วพุกษสีทอง เบื้องบนมีอุปลั่งรัหมี

อย่างที่ ๒ หมวกทรงหม้อตาลสีเทา มีกะบังสีเทา สาย รัดคางหนังสีเทา กว้าง ๑ เซ็นติเมตร ปลายสายรัดคางมีตุ้ม สีเทาเกลี้ยงข้างละ ๑ ตุ้ม ที่หน้าหมวกติดตราหน้าหมวกมี ลักษณะเช่นเดียวกับอย่างที่ ๑ ประกอบด้วยผ้าพันหมวกสีเทา แก้

๒. เสื่อ เสื่อแบบราชการ ผ้าหรือสักหลาดสีเทา มี ตุ้มที่อกเสื่อ ๑ ตุ้ม กะเป๋าเย็บติดภายนอก กะเป๋าบนและ ล่างอย่างละ ๒ กะเป๋า กะเป๋าบนมีใบปกรูปมน ชายกลาง แแหลม มีแถบติดกึ่งกลางกะเป๋าตามทางตั้ง กะเป๋าล่างเย็บ เป็นข้อม มีใบปกรูปตัด ที่ปากกะเป๋าทั้ง ๔ ติดตุ้มสำหรับ จัดกับใบปกกะเข่าละ ๑ ตุ้ม กับมีอินทรธนูสีเดียวกับเสื่อ

เย็บติดเป็นแผ่นสี่เหลี่ยมรีวยจากทางด้านไหล่ไปทางคอ ติดอยู่เหนือบ่าห่าง ๒ ข้าง ด้านทางไหล่กว้าง ๓.๕ เซ็นติเมตร เย็บติดกับตะเข็บเสื้อ ด้านทางคอกว้าง ๒.๕ เซ็นติเมตร ปลายมนข้างตุ่มโดยวิธีเจาะเสื่อ สอดก้านตุ่มลงไปติดกับคอกภายในเสื้อตุ่มทั้งสองข้างแล้วมีลักษณะกลมแบน ทำด้วยวัสดุสีเทาเกลี้ยง

๓. กางเกง ทำด้วยผ้าหรือสักหลาดสีเทาแบบขาขาว ไม่พับปลายขา

๔. เข็มขัด ทำด้วยหนังสีน้ำตาลคาดทับเสื้อสีเทา หัวเข็มขัดเป็นลวดโลหะสีทอง ขดรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าทางตั้ง

๕. รองเท้า ทำด้วยหนังสีน้ำตาลหุ้มข้อชะนิตผูก

มาตรา ๓

เครื่องหัดของพลทหาร

ไว้แต่งเช่นเดียวกับเครื่องปกติ แต่ให้ใช้หมวกกันแดดหรือหมวกเหล็กสีเทา กับสวมสนับแข้งทำด้วยผ้าใบสีเทา ตั้งแต่ใต้เข่าจนถึงข้อเท้าตามแบบทหารอากาศ ส่วนเครื่องประกอบเครื่องหัดให้ดูใบแนบที่ ๑ ท้ายกฎนี้

มาตรา ๔

เครื่องทำงานของพลทหาร

๑. หมวก ใช้เช่นเดียวกับเครื่องปกติ
๒. เสื้อ ใช้เสื้อเชิ้ต คอพับ สีเทา แขนสั้น มีอินทราณู และกะเป๋านนเช่นเดียวกับเสื้อแบบราชการ
๓. กางเกง ใช้กางเกงขายาวสีเทา หรือขาตัดเพียงเข้า ประกอบกับผ้าพันแข้งสีเทา
๔. รองเท้า เช่นเดียวกับเครื่องปกติ

มาตรา ๕

เครื่องสนามของพลทหาร

ให้แต่งเช่นเดียวกับเครื่องหัด ส่วนเครื่องประกอบให้ดู
ใบแนบที่ ๒ ท้ายกฎนี้

มาตรา ๖

เครื่องเต็มยศพลทหาร

ให้แต่งเช่นเดียวกับเครื่องหัด

๑๒๓

หมวดที่ ๒

เครื่องแต่งตัวของนายสิบ

มาตรา ๑

ประเภทเครื่องแต่งตัว

เครื่องแต่งตัวของนายสิบ มี ๖ ประเภท

- (๑) เครื่องปกติ
- (๒) เครื่องหัด
- (๓) เครื่องทำงาน
- (๔) เครื่องสนาม
- (๕) เครื่องเต็มยศ
- (๖) เครื่องหนาว

มาตรา ๒

เครื่องปกตินายสิบ

๑. หมวก ใช้เช่นเดียวกับเครื่องปกติของพลทหาร

๒. เสื้อ ใช้เช่นเดียวกับเครื่องปกติของพลทหาร

สำหรับผู้เป็นนักบิน ให้ใช้ตุ้มโลหะสีทองคุณเป็นรูปปีก
กับดาว แทนตุ้มสีเทา

๑๒๔

๓. กางเกง ใช้กางเกงสีเดียวกับเสื้อ ขาววับปลายขา
๔. เข็มขัด ใช้เช่นเดียวกับเครื่องปกติของพลทหาร
๕. รองเท้า ทำด้วยหนังสีดำ หรือสีน้ำตาล หุ้มสัน
ชนิดผูก ถักเท้าสีเดียวกันกับรองเท้า

มาตรา ๓

เครื่องหัดนายสิบ

ให้แต่งเช่นเดียวกับเครื่องหัดของพลทหาร

มาตรา ๔

เครื่องทำงานนายสิบ

ให้แต่งเช่นเดียวกับเครื่องทำงานของพลทหาร แต่
อนุญาตให้สวมถุงกางสีเทาแทนผ้าพันแข้ง ประกอบด้วย
รองเท้าหนังสีดำหรือสีน้ำตาลหุ้มสันชนิดผูกได้ด้วย

มาตรา ๕

เครื่องสนามนายสิบ

ให้แต่งเช่นเดียวกับเครื่องสนามของพลทหารทุกประการ

มาตรา ๖

เครื่องเต็มยศนายสิบ

ให้แต่งเช่นเดียวกับเครื่องเต็มยศของพลทหารทุก
ประการ

09/10/2566

มาตรา ๗

เครื่องหนานายสิบ

ให้ใช้เสื้อคลุมกันหนาวสีเทา ไม่ต้องติดเครื่องหมาย
 ใดๆใดประกอบด้วยเครื่องแบบทหาร และอนุญาตให้ใช้เสื้อ
 สักหลาดสีน้ำเงินดำรูปหูนิก มีดุมโลหะสีทองลายดุนปักกับ
 คว ๒ แถว ๆ ละ ๕ ดุม คอเสื้อตั้งสูงเพียงเศษสามส่วน
 สี่แห่งคอประกอบด้วยเครื่องปกติสีเทา นอกจากนี้ให้ใช้
 หมวก และกางเกงสีขาวชนิดพับปลายขา ประกอบด้วย
 เสื้อกันหนาวสีน้ำเงินดำรูปหูนิกได้อีกด้วย

หมวดที่ ๓

เครื่องแต่งตัวจ่านายสิบ

มาตรา ๑

ประเภทเครื่องแต่งตัว

เครื่องแต่งตัวจ่านายสิบ มี ๖ ประเภท

- (๑) เครื่องปกติ
- (๒) เครื่องหัด
- (๓) เครื่องทำงาน
- (๔) เครื่องสนาม

(๕) เครื่องเต็มยศ

(๖) เครื่องทหาร

มาตรา ๒

เครื่องปกติจ่านายสิบ

เครื่องปกติ มี ๒ อย่าง

อย่างที่ ๑ เครื่องปกติสีเทา แต่งเช่นเดียวกับเครื่องปกตินายสิบ แต่ให้มีอินทรีเป็นสีเทาแก่ ตอนต้นของอินทรีมีขนาดกว้าง ๔ เซ็นติเมตร ต่อจากนั้นไปให้มีรูปเรียวไปตามด้านยาว ส่วนขนาดยาวนั้น ให้เท่ากับขนาดยาวแห่งบ่าของบุคคล และไม่ต้องใช้เข็มขัดคาดทับเสื้อ เสื้อให้ใช้ตุ้มโลหะสีทองคุณตั้งกล่าวมาแล้วสำหรับนายสิบที่เป็นนักบิน

อย่างที่ ๒ เครื่องปกติขาว

๑. หมวก ใช้หมวกทรงหม้อดาดสีขาว มีกระบังสีดำ สายรัดคางหนึ่งดำ กว้าง ๑ เซ็นติเมตร ปลายสายรัดคางติดตุ้มทำด้วยโลหะสีทองลายคุณเป็นรูปปีกกับดาวขนาดย่อม ติดตราหม้ออกชนิดโลหะ ประกอบด้วยผ้าพันหมวกสีเทาแก่

๒. เสื่อ เสื่อสี่ขาแบบราชการ ใช้อินทรีขนูสี่เท้าแก้
อย่างเดียวกับที่กำหนดไว้สำหรับเสื่อสี่เท้า และให้มีคุมชนิด
โลหะมีลายคูดัดที่อกเสื่อ ๕ คุม กับที่ปลายอินทรีขนูอีก
๒ คุม ที่อื่นนอกจากนั้นไม่ต้องมี

๓. กางเกง ใช้กางเกงขาวชายาวพับปลายขา

๔. รองเท้า ใช้รองเท้าหุ้มส้นชนิดผูกสี่ขา แต่ต้อง
มีส้น พื้นและส้นต้องไม่เป็นยางหรือหนังดิบ ประกอบด้วย
ถุงสี่ขา

มาตรา ๓

เครื่องหัดจ่านายสิบ

๑. หมวก ใช้หมวกเช่นเดียวกับเครื่องหัดของนายสิบ

๒. เสื่อ ใช้เสื่อแบบราชการสี่เท้า มีเข็มขัดสายโยง
หนังสีน้ำตาลคาดทับเสื่อ

๓. กางเกง ใช้กางเกงสี่เท้าชายาว

๔. รองเท้า ใช้รองเท้าหนังหุ้มข้อ ชนิดผูกสี่เท้าตาล
ประกอบด้วยสนับแข้งผ้าใบสี่เท้า

๑๒๘

มาตรา ๔

เครื่องทำงานจ่านายสิบ

แต่งเช่นเดียวกับเครื่องทำงานของนายสิบ

มาตรา ๕

เครื่องสนามจ่านายสิบ

แต่งเช่นเดียวกับเครื่องหัด เครื่องประกอบอื่น ๆ ตาม
แบบที่ ๒ ท้ายกฎ

มาตรา ๖

เครื่องเต็มยศจ่านายสิบ

แต่งเช่นเดียวกับเครื่องหัด

มาตรา ๗

เครื่องหนาวจ่านายสิบ

แต่งเช่นเดียวกับเครื่องหนาวนายสิบ

หมวดที่ ๔

เครื่องแต่งตัวนายทหาร

มาตรา ๑

ประเภทเครื่องแต่งตัว

เครื่องแต่งตัวนายทหาร มี ๗ ประเภท

(๑) เครื่องปกติ

- (๒) เครื่องหัด
- (๓) เครื่องทำงาน
- (๔) เครื่องสนาม
- (๕) เครื่องเต็มยศ
- (๖) เครื่องสโมสร
- (๗) เครื่องหนาว

มาตรา ๒

เครื่องปกตินายทหาร

แต่งเช่นเดียวกับเครื่องปกติของจ่านายสิบ แต่สายรัดคางหมวกทรงหม้อตาลขณะแต่งเครื่องปกติสีขาว ใช้สายรัดคางทองแทนสายรัดคางหนังสีดำ ตราน้ำหมวกทรงหม้อตาลทั้งขาวและแทนนี้ปักด้วยดุ้นแทนโลหะ และสำหรับชั้นนายพันเอกขึ้นไป ให้เพิ่มใบชัยพฤกษ์ปักด้วยดุ้นทองชนที่ขอบโค้งของกะบังหมวก ฉะเพาะเครื่องปกติขาว ๑ แถว นอกจากนั้นอนุญาตให้ใช้หมวกกันแดดสีขาว มีตราโลหะที่หน้าหมวก สายรัดคางทอง ประกอบกับเสื้อขาวได้อีกด้วย

มาตรา ๓

เครื่องหัดนายทหาร

แต่งเช่นเดียวกับเครื่องหัดจ่านายสิบ

มาตรา ๔

เครื่องทำงานนายทหาร

แต่งเช่นเดียวกับเครื่องทำงานจ่านายสิบ บั๊กเครื่อง
หมายยศที่อื่นทรนุด้วยใหม่เหลือง

มาตรา ๕

เครื่องสนามนายทหาร

แต่งเช่นเดียวกับเครื่องสนามจ่านายสิบ

มาตรา ๖

เครื่องเต็มยศนายทหาร

แต่งเช่นเดียวกับเครื่องหัด แต่ที่หมวกให้มีสายรัดคาง
ทอง และมีเข็มขัดชนิดทำด้วยสักหลาดสีเทาแก่ กว้าง ๔.๕
เซ็นต์มีเมตรมีแถบทองกว้าง ๑.๕ เซ็นติเมตรอยู่ตรงกลาง และ
ขนาด ๐.๕ เซ็นติเมตรขลิบริมทั้งด้านบนและด้านล่าง หัว
เข็มขัดทำด้วยโลหะสีทองดุนเป็นรูปแบบเดียวกับหน้าหมวก
โลหะ มีสายกะบี่สีเดียวกันเย็บติดกับเข็มขัด ๒ สาย กว้าง
๒.๐ เซ็นติเมตร กับมีแถบทอง กว้าง ๑.๐ เซ็นติเมตรทาบ
ตรงกึ่งกลางสาย มีหัวเข็มกลัดของสายกะบี่ทำด้วยโลหะ
สีทองคาดทับนอกเสื้อ

กางเกง ใช้กางเกงขายาวสีเดียวกับเสื้อไม่พับปลายขา
รองเท้าย ทำด้วยหนังสีดำมันชนิดขัดข้าง
สนับแข้ง ถ้าไม่ต้องบังคับแถว ก็ให้หึงดใช้สนับแข้ง
 ผ้าใบสีเทา

มาตรา ๗

เครื่องสโมสรมายทหาร

๑. หมวก ใช้อย่างเดียวกับเครื่องปกติสีขาว
๒. เสื้อ ใช้ผ้าสีขาวรูปเมสส์แย๊คเก็ต มีดุมโลหะ
 สีทองลายดุน ๒ แถว แถวละ ๒ ดุม กับมีดุมคู่อย่างเดียวกัน
 จัตุระหว่างรังดุมบน ๑ คู่ มีอินทรชนุดี้อย่างเสื้อแบบปกติ
 กับใช้เสื้อเชิ้ตอกแข็ง คอใช้ตแข็ง สีขาว ชั้นเดียวประกอบด้วย
 กับเสื้ออีกสีขาว ผ้าผูกคอแพรหรือไหมดำเงื่อนหูกะด้าย
๓. กางเกง ใช้กางเกงสักหลาดสีเทาไม่พับปลายขา
 มีเส้นลวดคู่สีเทาแก่ห่างกัน ๑ เซ็นติเมตร เย็บติดตามแนว
 ตะเข็บกางเกงด้านนอก
๔. รองเท้าย ใช้รองเท้ายหนังดำมันหุ้มข้อชนิดขัดข้าง
 หรือหุ้มสันชนิดผูก

อนึ่ง อนุญาตให้แต่งตั้ง เช่นเดียวกับ เครื่องปกติสีขาว
ได้ด้วย แต่รองเท้าต้องใส่ตามที่กำหนดไว้ในมาตรฐาน
หมายเลข ๔

มาตรา ๘

เครื่องหนานายทหาร

๑. หมวก ใช้หมวกปกติทรงหม้อตาลสีขาว หรือสีเทา
๒. เสื้อ มี ๒ อย่าง
อย่างที่ ๑ เสื้อคลุมกันหนาวสีเทา ไม่ต้องติดเครื่อง
หมายอย่างใด

อย่างที่ ๒ เสื้อสักหลาดสีน้ำเงินดำรูปทูนิก มีดุมโลหะ
สีทองลายดุน ปีกัดดาว ๒ แถว ๆ ละ ๔ ดุม คอเปิด
พับชาย แหวกที่อก ๒ ชาย ประกอบด้วยเสื้อเชิ้ตสีขาว
ผ้าผูกคอสีดำเงื่อนกะลาสี

๓. กางเกง ใช้กางเกงขายาวสีขาว หรือสีเทา ให้เป็น
สีเดียวกับหมวก พับปลายขา

๔. รองเท้า ใช้รองเท้าหุ้มส้นชนิดผูกสีขาว ประกอบ
กับกางเกงขาว และรองเท้าสีดำหรือสีน้ำตาลชนิดหุ้มส้น
ประกอบกับกางเกงสีเทา ใช้ถุงสีเดียวกับรองเท้า

หมวดที่ ๕

เครื่องหมายทหาร

มาตรา ๑

เครื่องหมายยศทั่วไป

นายสิบ

ใช้รูปหางนกแซงแซวเป็นแถบกว้าง ๑๒ มิลลิเมตร มี ๒ อย่าง

อย่างที่ ๑ ทำด้วยแถบไหมทองตรึงบนสักหลาดสีน้ำเงินดำ เหลือชายไว้เป็น ขอบจากแถบไหมทองกว้าง ๓ มิลลิเมตร สำหรับใช้กับเสื้อกันหนาวสีน้ำเงินดำ

อย่างที่ ๒ ทำด้วยแถบผ้าหรือสักหลาดสีเหลือง ตรึงบน ผ้าหรือสักหลาดสีเทาแก่ขนาดเช่นเดียวกันกับอย่างที่ ๑ สำหรับใช้กับเสื้อสีเทา

ทั้ง ๒ อย่างนี้ เมื่อทำเสร็จแล้วต้องมีขนาดกว้างจากมุม บ่าลงทั้งสองข้าง ๘ เซ็นติเมตร และให้ประดับมันที่แขน เสื้อข้างซ้าย กึ่งกลางระหว่างไหล่กับศอกมุมแหลมของบั้น อยู่เบื้องล่าง โดยมีจำนวนแถบบั้นตามชั้นยศดังนี้

นายสิบเอก

๓ บั้ง

นายสีบโท

๒ บัง

นายสีบตรี

๑ บัง

จ่านายสีบ

ใช้บังเช่นเดียวกับนายสีบ แต่เป็น ๔ บัง

นายดาบ

ให้มีขี้ตีสี่เทาแก่ กว้างครึ่งเซ็นต์เมตร เย็บติดข้อมือ
เสื้อด้านนอกทั้ง ๒ ข้าง ๆ ละ ๑ ขีด

นักเรียนทำการนายร้อย

แต่งอย่างนายทหารทุกประการ แต่ไม่มีเครื่องหมายยศ
ระดับบนอินทรชนุอย่างใดอีก

นายร้อยหรือนายเรือ

ใช้เครื่องหมายยศเป็นรูปแถบทองขนาดกว้าง ๑ เซนต์
เมตรและครึ่งเซ็นต์เมตรระดับตามขวางที่ต้นอินทรชนุเสื้อ
มีจำนวนแถบตามชั้นยศ คือ

นายร้อยเอกหรือนายเรือเอก แถบใหญ่ ๒ แถบ

นายร้อยโทหรือนายเรือโท แถบเล็ก ๑ แถบ แถบใหญ่

๑ แถบ

09/10/2566

นายร้อยตรีหรือนายเรือตรี แถบใหญ่ ๑ แถบ

นายพันหรือนายนาวา

ใช้เครื่องหมายประดับบนอินทรรณูเช่นเดียวกันกับนายร้อยหรือนายเรือ ดังต่อไปนี้

นายพันเอกหรือนายนาวาเอก แแถบใหญ่ ๔ แแถบ

นายพันโทหรือนายนาวาโท แแถบใหญ่ ๓ แแถบ

นายพันตรีหรือนายนาวาตรี แแถบใหญ่ ๒ แแถบ แแถบเล็ก ๑ แแถบแทรกระหว่างกลาง

เครื่องหมายยศดังกล่าวนี้ ถ้าเป็นนายทหารชั้นสัญญาบัตร ผู้มีหน้าที่ทำการบนอากาศ หรือเคยเป็นผู้ทำการบนอากาศ ทั้งมีประกาศนียบัตรสำหรับทำการบนอากาศ ถ้าและยังคงต้องแต่งกายเครื่องแบบของทหารอากาศตามกฎหมาย ให้มีดาวปักด้วยดันทองเหนือแแถบเครื่องหมายยศนั้นข้างละ ๑ ดาว

นายพล

ใช้แแถบทองขนาด ๔ เซ็นติเมตร ติดต้นอินทรรณู และมีดาวเงินติดทับบนแแถบทองคามชั้นยศ คือ

นายพลเอกหรือนายพลเรือเอก ๓ ดาว

นายพลโทหรือนายพลเรือโท ๒ ดาว

นายพลตรีหรือนายพลเรือตรี ๑ ดาว

สำหรับผู้ที่ติดตามมากกว่า ๑ ดาว ให้คิดเรียงตามขวางของ
อินทรธนู

จอมพล

ใช้แถบทองเช่นเดียวกับนายพล แต่มีคทาที่กระบี่
ทำด้วยโลหะสีเงินประดับบนอินทรธนู ทับแถบทอง

อนึ่ง การประดับแถบเครื่องหมายยศที่อินทรธนูนั้น
แถบตันที่สุดให้ห่างจากต้นอินทรธนู ๕ มิลลิเมตร และแถบ
ต่อๆ ไปไว้ช่องไฟห่างกัน ๕ มิลลิเมตร

มาตรา ๒

เครื่องหมายยศประกอบด้วยเสื่อกันหนาวสีน้ำเงินดำ

เครื่องหมายยศทหารประกอบด้วยเสื่อกันหนาวสีน้ำเงิน
ดำนั้น ดังต่อไปนี้

๑. นายสิบและจ่านายสิบ ใช้บังทงติดตามบศอย่าง
เสื่อปกติ

๒. นายตบ ให้ติดแถบทองกว้าง ๕ มิลลิเมตร ๑ แถบ
รอบข้อมือเสื่อ

๓. นักเรียนทำการนายร้อย ไม่มีเครื่องหมายอย่างใด

๔. นายร้อยหรือนายเรือ ให้ติดแถบทองเหมือนกับ
อินทรรณูตามชั้นสรอบแขนเสื้อ แต่เปลี่ยนขนาดใหญ่เป็น
๑๖ มิลลิเมตร ขนาดเล็กเป็น ๘ มิลลิเมตร

๕. นายพันหรือนายนาวา ให้ติดแถบทองเหมือนกับ
อินทรรณูตามชั้นยศ รอบแขนเสื้อ แต่ขนาดใช้เช่นเดียวกับ
กับนายร้อยหรือนายเรือ

๖. นายพล จอมพล ให้ติดแถบทองขนาด ๕๐ มิลลิ
เมตร ๑ แถบ และมีแถบทองขนาด ๑๖ มิลลิเมตร ประดับ
เหนือขึ้นไปรอบแขนเสื้อ ดังต่อไปนี้

นายพลตรีหรือนายพลเรือตรี	๑ แถบ
นายพลโทหรือนายพลเรือโท	๒ แถบ
นายพลเอกหรือนายพลเรือเอก	๓ แถบ
จอมพล	๔ แถบ

การประดับแถบเครื่องหมายยศที่แขนเสื้อทั้ง ๒ ข้าง
แถบล่างที่สุดให้อยู่ห่างจากปลายแขนเสื้อเป็นระยะดังต่อไปนี้
ชั้นจอมพล และนายพล ๒ เซ็นติเมตร นอกจากนี้
๖ เซ็นติเมตร และในระหว่างแถบทุกชั้นให้ไว้ระยะช่องไฟ
ตามสมควร แต่ต้องไม่ห่างเกินกว่า ๖ มิลลิเมตร

นายทหารชั้นสัญญาบัตรผู้ทำการในอากาศ ให้เพิ่มดาว
ปักด้วยดินทองเหนือแถบที่แขนเสื้อด้านนอกข้างละ ๑ ดาว

มาตรา ๓

เครื่องหมายจำพวกและสังกัด

เครื่องหมายจำพวกและสังกัดของทหารอากาศ ให้ติด
ที่คอเสื้อดังนี้

เหล่า, จำพวก	เบองขวา	เบองซ้าย
กองบังคับการกรม ทหารอากาศ	ดาวอยู่ต้นปีก	ดาวอยู่ต้นปีก
กองบังคับการกองโรง งานทหารอากาศ	ช. อยู่ต้นปีก	ช. อยู่ต้นปีก
กองโรงงาน	ช. อยู่ต้นปีก	เลขหมายกองอยู่ ต้นปีก
กองบินน้อย	ดาวอยู่ต้นปีก	เลขหมายกองอยู่ ต้นปีก
เสนารักษ์ทหารอากาศ	พระยานาคพัน กระบี่อยู่ต้นปีก	ดาวอยู่ต้นปีก
เสนารักษ์กองบินน้อย	พระยานาคพัน กระบี่อยู่ต้นปีก	เลขหมายกองอยู่ ต้นปีก
ทหารราบของกองบิน น้อย	ด้ายกะสุนอยู่ต้น ปีก	เลขหมายกองอยู่ ต้นปีก

อนึ่งทหารนอกประจำการ ที่ก่อเสื่อไม้ติดเครื่องหมาย
 ใดๆ แต่ให้ติดเครื่องหมายเหล่า. จำพวก ที่ได้ปกกะเบา
 เสื่อบนบ้านชาย

มาตรา ๔

เครื่องหมายวิทยฐานะ

๑. นักบิน หมายถึงนักบินประจำการในกรมทหารอากาศ
 และนักบินประจำการที่สังกัดในกองทัพบก เรือ ให้ใช้
 เครื่องหมายปักเป็นปีกนก ๒ ปีกด้วยดินทองขนาด ๑๐ เซนติ
 เมตร ที่ตอนกลางปักด้วยไหมเป็นรูปธงไตรรงค์เฉียงอยู่ใน
 อาร์ม มีขนาดกว้างประมาณ ๑.๕ เซนติเมตร เหนืออาร์ม
 มีรูปอนุณาโลม กับมีเส้นรัศมีแผ่ออกโดยรอบอนุณาโลม
 นั้นด้วย เครื่องหมายปักอยู่บนพื้นผ้า หรือสักหลาด
 สีเงินดำ

๒. นักบินนอกประจำการ ซึ่งยังต้องแต่งตัวอย่างทหารบก
 เรือ อากาศ ให้ใช้เครื่องหมายเช่นเดียวกับเครื่องหมาย
 นักบินประจำการ แต่ทำด้วยโลหะสีทอง ลงยาในส่วนที่
 เป็นธงชาติ ทั้งย่อส่วนให้ขนาดเล็กลง และมีความยาว
 เพียง ๘/๙ เซนติเมตร

๓. ผู้ตรวจการ มีเครื่องหมายเป็นรูปกลองสองตม อยู่ในอาร์ม มีปีกนกประกอบด้านข้างทั้ง ๒ ของอาร์ม ทำด้วยโลหะสีทอง

๔. ผู้หุงตุกระเบ็ด มีเครื่องหมายและการประดับเช่นเดียวกับผู้ตรวจการ แต่เปลี่ยนเครื่องหมายในอาร์มเป็นรูปตุกระเบ็ด ๑ ตุก ตั้งในทางตั้ง

๕. ช่างวิทยุ ที่ทำการอยู่บนเครื่องบินมีเครื่องหมายเช่นเดียวกับผู้ตรวจการ แต่เปลี่ยนเครื่องหมายในอาร์มเป็นรูปแสงสายฟ้าแลบ

๖. ช่างอากาศ ใช้อุปกรณ์ปีก, เกียร์, แสงสายฟ้าแลบไว้ด้วยกัน กับมีปีกนกติด ๑ ปีก ทำด้วยโลหะสีทอง

๗. ช่างเครื่องบิน ใช้อุปกรณ์เครื่องบินอยู่ในวงกลม กับมีปีกนกติด ๑ ปีก ทำด้วยโลหะสีทอง

๘. ช่างเครื่องยนตร์ ใช้เครื่องหมายเช่นเดียวกับช่างเครื่องบิน แต่ภายในวงกลมเปลี่ยนเป็นรูปเครื่องยนตร์รูปดาวมีใบพัด

๙. ช่างวิทยุหรือช่างไฟฟ้า ใช้เครื่องหมายเช่นเดียวกับช่างเครื่องบิน แต่ภายในวงกลมเปลี่ยนเป็นรูปแสงสายฟ้าแลบ

๑๐. ช่างถ่ายรูป ใช้เครื่องหมายเช่นเดียวกับช่างเครื่องบิน แต่ภายในวงกลมเปลี่ยนเป็นรูปกล้องถ่ายรูป

๑๑. ช่างอาวุธ ใช้เครื่องหมายเช่นเดียวกับช่างเครื่องบิน แต่ภายในวงกลมเปลี่ยนเป็นรูปปืนกล

เครื่องหมายตามที่กล่าวมาแล้วในหมวดนี้ ให้ประดับกับเครื่องแบบทุกประเภทที่ออกเสื่อเบี่ยงซ้าย เหนือแถบเครื่องราชอิสริยาภรณ์ ถ้าผู้ใดมีสิทธิและหน้าที่จะประดับได้หลายอย่าง ก็ให้ประดับได้เพียงแต่อย่างเดียว

อนึ่ง เครื่องหมายเหล่านี้จะประดับได้ต่อเมื่อผู้นั้นมีวิทยฐานะตามเกณฑ์ ซึ่งกรมทหารอากาศกำหนดขึ้น

มาตรา ๕

เครื่องหมายความสามารถ

ทหารผู้ใดมีความสามารถในการยิงปืนแม่นยำ ทั้งลูกกระบอกแม่นยำ ให้ประดับเครื่องหมายดังต่อไปนี้

๑. ยิงปืนแม่นยำ เป็นรูปเป้าสี่เหลี่ยมทำด้วยเงิน มีขนาด ๒ เซนติเมตรจัตุรัส มีวงกลมลงยาสีฟ้า ๒ วง วงในเป็นวงกลมทึบ เส้นผ่าศูนย์กลาง ๓ มิลลิเมตร วงนอกเส้นผ่าศูนย์กลาง ๑๔ มิลลิเมตร ขอบวงหนา ๓ มิลลิเมตร มีรูปปืนกลโลหะสีทองติดที่รูปเป้า

๒. ทั้งลูกกระเบิดแมน มีรูปลักษณะเช่นเดียวกับเครื่อง
หมายยิงปืนแมน แต่เปลี่ยนรูปปืนกลเป็นลูกกระเบิด

ผู้ใดมีความสามารถจนได้รับเครื่องหมายเงิน ๓ อันแล้ว
ให้เปลี่ยนเป็นทองได้ ๑ อัน

การประดับเครื่องหมายที่กล่าวนี้ ให้ประดับที่หน้าอก
เสื้อเมองขวา และจะประดับเกิน ๔ อันไม่ได้

๓. ผู้ที่เป็นนายทหารบก, นายทหารเรือ และนายตำรวจ
มาก่อนที่จะมารับราชการในกรมทหารอากาศ ถ้าและได้รับ
เครื่องหมายความสามารถทำนองเดียวกันกับที่กล่าวนี้ ก็
อนุญาตให้ประดับเครื่องหมายนั้น ๆ ได้ แต่ไม่ควรให้ขับ
รื้อนมากอย่างมากชะนิตจนถึงกับพื้นเนื้อ

มาตรา ๖

เครื่องหมายนายทหารของครึกษ์

นายทหารราชของครึกษ์ ให้มีสายขงยศใหม่ทอง หรือ
ไหมเหลืองเป็นสายถัก ๒ เส้นติดรวมที่ปลายอินทรชนุเสื้อ
ข้างขวา สำหรับสายถักให้คล้องใต้แขนขวา ๑ เส้น ผ่าน
หน้าอก ๑ เส้น สายเกลี้ยงให้ทำเป็นบ่วงคล้องใต้แขนขวา
๑ เส้น ส่วนอีก ๑ เส้นให้ผ่านทางหน้าอกมารวมกับสายถัก
ทั้ง ๒ เส้นที่คล้องเสื้อเมัดที่ ๑ กับมีอักษรพระปรมาภิไธยย่อ

ทำด้วยโลหะสีทองติดที่อินทรวงูข้างเดียวกัน เมื่อได้เป็น
ราชองครักษ์ขึ้นในรัชกาลใด ก็ให้ติดอักษรพระปรมา
ภิไธยย่อในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลนั้น

ในเวลาแต่งเสื่อขาว, เครื่องหนาว, เครื่องสโมสรม หรือ
เครื่องเต็มยศ ให้ใช้สายขงยศได้ ส่วนราชองครักษ์เวร
ประจำกรมราชองครักษ์ และราชองครักษ์เวรเฉพาะเวลาที่
อยู่เวรประจำพระองค์ ให้ใช้สายขงยศในเวลาแต่งเครื่อง
ปกติ และเครื่องหัดด้วย

การใช้สายขงยศนั้น ให้ใช้สายขงยศใหม่ทงเฉพาะ
เมื่อแต่งเต็มยศ นอกนั้นใช้สายใหม่เหลือ

มาตรา ๗

เครื่องหมายเชิดชูเกียรติคุณ

๑. ถ้ากองบินใหญ่, กองบินน้อย หรือฝูงบินฝูงใดทำ
ความดีความชอบในการรบบนอากาศ ได้รับคำชมเชยจาก
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม หรือแม่ทัพสนามเป็น
ลายลักษณ์อักษร ๒ ครั้ง ให้ทหารในหน่วยนั้นประดับสาย
ขงยศสีเขียว, ๔ ครั้งให้เปลี่ยนเป็นสายขงยศสีเหลือง,
๖ ครั้งให้เปลี่ยนเป็นสายขงยศสีแดง ถ้าถึง ๘ ครั้งให้ใช้
สายขงยศสายสีเหลืองสลับสายสีแดง

๒. สายขงยศที่กล่าวในมาตรานี้ มีลักษณะเป็นสายถัก ๑ เส้น ตีปลายอินทรรณูเสื่อข้างขวา คล้องใต้แขนขวา ผ่านหน้าอก ปลายข้างหนึ่งไปติดที่คุมเมล็ดที่ ๑ กับมีสายเกลี้ยงอีก ๑ เส้น ปลายทั้ง ๒ ข้างรวมติดกันที่ปลายอินทรรณูเสื่อข้างขวา ห่วงคล้องคุมเมล็ดที่ ๑

๓. ผู้ที่ประจำหน่วยบินในขณะเมื่อได้รับคำชมเชยที่วัน แม้จะย้ายไปรับราชการแห่งอื่น ถ้าจะต้องแต่งกายเครื่องแบบอย่างทหารอากาศ ทหารบก และทหารเรือแล้ว ก็ให้คงใช้สายขงยศนี้ได้ตลอดเวลา ส่วนผู้ที่เข้าประจำหน่วยบินภายหลัง หากหน่วยบินนั้นได้ใช้สายขงยศมาก่อนแล้วสัใด ก็มีสิทธิที่จะติดได้ทุกคน ฉะนั้นแม้ยังสังกัดอยู่ในหน่วยบินหน่วยนั้น แต่ถ้าต้องย้ายออกจากหน่วยบินที่มีสายขงยศนั้นเมื่อใด ก็หมดสิทธิในการใช้สายขงยศตามที่กำหนดไว้

๔. โดยปกติ ให้ถือว่าสายขงยศเชิดชูเกียรติคุณนี้ มีคุณค่าอยู่เหนือสายขงยศใด ๆ ทั้งสิ้น ผู้ที่มีสิทธิให้แต่งกายเครื่องแบบทหาร และประดับด้วยสายขงยศอย่างอื่น นอกจากสายขงยศเชิดชูเกียรติคุณนี้มิได้ เว้นแต่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมจะสั่งการเป็นอย่างอื่น

๕. หน่วยบินหน่วยใดได้รับความชมเชยครบ ๕ ครั้ง นอกจากจะให้ทหารที่สังกัดในหน่วยใช้สายของยศใหม่เหลือง สลับแดงตั้งกล่าวในมาตรฐานหมายเลข ๑ แล้ว ให้เปลี่ยน เครื่องหมายหน่วยบินที่เป็นรูปนักัศร เป็นเครื่องหมาย กะโหลกศีรษะ กับกะตุกไขว้กันบนพื้นสีประจำวันที่ได้ไป ทำการรบเป็นผลดีครั้งสุดท้ายนั้น

มาตรา ๘

เครื่องหมายทหารที่ไปในราชการสงคราม

หรือถูกอาวุธในเขตศัตรูทบบริเวณ

ทหารที่ไปในราชการสงคราม หรือถูกอาวุธในเขตศัตรูทบบริเวณ ให้มีบั้งเป็นเครื่องหมายติดที่แขนเสื้อเครื่องแบบทุกชนิด เว้นเสื้อกันฝน กันหนาว ตั้งต่อไปนี้

๑. สำหรับผู้ที่ไปในราชการสงคราม ให้ติดบั้งสีเทาแก่ สำหรับเสื้อสีเทา หรือบั้งไหมทองสำหรับเสื้อชนิดอื่นที่ แขนเสื้อข้างซ้ายด้านนอก เบื้องปลายตรงศูนย์กลางริม ตะเข็บข้อมือเสื้อ หันยอดมุมขนเบื้องบน จำนวนบั้งที่จะ ติดนั้น ถ้าเข้าไปทำการในเขตศัตรูทบบริเวณเป็นเวลาครบ ๓ เดือน ให้มีสิทธิติดได้ ๑ บั้ง ครั้นครบ ๑ ปีให้เพิ่มจน ๑ บั้ง และเพิ่มต่อ ๆ ไปปีละ ๑ บั้ง

๒. สำหรับผู้ที่ถูกอาวุชในยามสงครามถึงบาดเจ็บ ให้
ให้บั้งสีแดงขาดัดที่บนเสื้อข้างขวา วิธีตัดเช่นเดียวกัน
กับที่กล่าวแล้วในหมายเลข ๑ จำนวนบั้งที่ตัดก็คิดตาม
จำนวนครั้งที่ถูกอาวุช

มาตรา ๘

เครื่องหมายโตครัมชูชีพ

อนุญาตให้ประดับเครื่องหมายโตครัมชูชีพใต้เครื่องหมาย
นักบินได้

มาตรา ๑๐

เครื่องหมายสมาคม

ทหารซึ่งเข้าในสมาคมใดสมาคมหนึ่ง เมื่อสมาคมนั้น
มีเครื่องหมาย ก็อนุญาตให้ประดับเครื่องหมายของสมาคม
นั้นได้ แต่จะติดพร้อมกันมากกว่า ๑ อันไม่ได้

หมวดที่ ๖

เครื่องแต่งตัวพิเศษ

มาตรา ๑

เครื่องแต่งตัวผู้ขงมีหน้าที่ทำกรในอากาศ

๑. หมวก ทำด้วยหนังสีน้ำตาล หรือผ้า หรือสักหลาด

๒. แว่นตา

๓. เสื้อ มี ๓ อย่าง

อย่างที่ ๑ เช่นเดียวกับเสื้อแบบทำงาน

อย่างที่ ๒ เสื้อเชิ้ตแขนยาว รวบที่ข้อมือ ผ่าอก รัตเอน
ทับกางเกง ทำด้วยผ้าหรือสักหลาด หรือหนังสีเทา และมี
กระเป๋ามีเครื่องหมายยศเช่นเดียวกับเครื่องแบบทำงาน
แต่กระเป๋าคือติดที่อกเสื้อขอบรัตเอน

อย่างที่ ๓ เสื้อกางเกงติดกันสีเทา แขนยาวรวบที่ข้อมือ
คอปก มีเครื่องหมายยศและกระเป๋ารวมเช่นเดียวกับเครื่องแบบ
ทำงาน เสื้อแบบทั้ง ๓ นี้ ตั้งแต่ผู้บังคับกองบินน้อยขึ้นไป
เป็นผู้สั่งใช้ เพื่อให้เหมาะแก่อากาศและฤดูกาล

๔. กางเกง สีเทาขาวหรือขาตัด

๕. รองเท้า อนุโลมตามกาลใช้กางเกง

อนึ่ง ในเวลาทำการบินในระยะสูง หรือในประเทศ
หนาว ให้กรมทหารอากาศมีอำนาจกำหนดเพิ่มเครื่องแต่ง
กายเพื่อกันความหนาวได้อีกตามควร

มาตรา ๒

เครื่องแต่งตัวในโอกาสฝนตก

ในโอกาสที่ฝนตก อนุญาตให้ใช้เสื้อ หรือผ้าคลุมกันฝน สีเทา ไม่ต้องมีเครื่องหมายอย่างใดประกอบ

มาตรา ๓

เครื่องแต่งตัวบัณฑิต

ทหารที่มีสิทธิใช้เสื้อครุยบัณฑิต ให้สวมกับเครื่องแบบ ทหารได้ตามโอกาสแห่งระเบียบการใช้เสื้อครุยนั้น ๆ

มาตรา ๔

เครื่องแต่งตัวเวลาขีมา

ผู้ขีมา อนุญาตให้ใช้กางเกงรัดเข้าขณะขีมาติดต่อกับ ที่สนรองเท่าได้

หมวดที่ ๗

การประดับเครื่องราชอิสริยาภรณ์

ทหารซึ่งได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ หรือ ได้รับพระราชทานพระบรมราชานุญาตให้ประดับเครื่องราชอิสริยาภรณ์ต่างประเทศ ให้ประดับเครื่องราชอิสริยาภรณ์นั้น ๆ ในเวลาแต่งเต็มยศ แต่ถ้าแต่งเครื่องปกติ, เครื่องหัด,

เครื่องหนาว, เครื่องสนาม หรือเครื่องสโมสร์ ให้ใช้แพน
 แล็บของเครื่องราชอิสริยาภรณ์นั้น ๆ ทำเป็นแผ่นผ้ากว้าง
 ไม่นเกิน ๑ เซนติเมตรครึ่งติดอกเสื้อเบื้องซ้าย ในเวลาแต่ง
 เครื่องสโมสร์จะประดับเครื่องราชอิสริยาภรณ์จำลองขนาด
 ย่อมก้ได้ และถ้าในหมายหรือบัตรเชิญปรากฏว่าให้ประดับ
 เครื่องราชอิสริยาภรณ์ ก็ให้ประดับอย่างเครื่องเต็มยศ
 หรือถ้ามีว่าให้สวมสายสะพายด้วยก็ให้สวม

หมวดที่ ๘

ว่าด้วยสิทธิการแต่งเครื่องแบบ

๑. ห้ามมิให้เจ้านายสืบ, นายสืบ และพลทหารนอก
 ประจําการแต่งตัวด้วยเครื่องแบบทหารอากาศตามกฎนี้ หรือ
 ตามแบบอย่างเก่่าซึ่งยังคงใช้อยู่ในราชการทหารอากาศ เว้น
 ไว้แต่เมื่อเวลาเรียกระดม หรือเข้ารับราชการทหารอย่างใด ๆ
 ในตำแหน่งหน้าที่อันต้องแต่งตัวตามกฎนี้

๒. นายทหารชั้นสัญญาบัตรประจําการและนอกประจํา
 การ กับทั้งทหารประจําการต่ำกว่าชั้นสัญญาบัตรและนักเรียน
 ทหาร จะแต่งเครื่องแบบทหารอากาศได้ในโอกาสใดบ้าง
 หรือไม่นั้น ให้เป็นไปตามข้อบังคับทหารว่าด้วยการแต่งกาย
 ของกระทรวงกลาโหม

๑๕๐

หมวดที่ ๕

แปดเตี๊ยะ

มาตรา ๑

ห้ามประดับเครื่องแต่งตัวอย่างอนัทับเครื่องแบบทหาร

เวลาแต่งเครื่องแบบทหารอากาศ ห้ามมิให้ใช้เครื่องประดับกายอย่างอนัซึ่งมิได้กำหนดไว้ในกฎนี้ ติดหรือทับเครื่องแต่งตัวแบบทหาร เว้นแต่เครื่องหมายนั้นจะได้มีระเบียบบ่งไว้ในข้อบังคับของทหาร หรือในพระราชบัญญัติ

มาตรา ๒

ตัวอย่างเครื่องแบบ

เพื่อบ่งกันมิให้เกิดความเข้าใจผิด และมีการแต่งเครื่องแบบทหารอากาศผิดแปลกต่าง ๆ นา ๆ กันไป ให้สมุหบัญชัทหารอากาศทำตัวอย่างเครื่องแต่งตัวและเครื่องหมายต่าง ๆ ไว้ทุกสิ่ง มิให้ทหารใช้เครื่องแต่งกายผิดจากแบบนั้นเป็นอันขาด

กฎนี้ให้ไว้ในวันที่ ๑๕ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

พิบูลสงคราม

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๓ วันที่ ๒๔ พฤษภาคม หน้า ๑๒๒)

(๑๕๐ ก.)

ใบแนบที่ ๑

เครื่องประกอบเครื่องหัตถการ

ลำดับ	รายการ	เครื่องประกอบ	วิธีแต่ง	หมายเหตุ
๑	นายสืบ พลทหาร (ราบ)	ซองดาบปลายปืน กะเป๋ากะสุน	๑ ตัดเข็มขัดข้างซ้าย ๒ ตัดเข็มขัดทางขวา ขีดหัวเข็มขัด	
๒	นายสืบ พลทหาร (ช่างเครื่องและอื่นๆ)			
๓	นายสืบ พลทหาร (นักบิน)			
๔	จ่านายสืบ			
๕	นายทหาร			

หมายเหตุ ถ้าผู้บังคับบัญชาเห็นว่าสิ่งใดจำเป็นต้องใช้ หรือไม่จำเป็นก็ดี ก็ให้สั่งเพิ่มหรือลดได้ตามความจำเป็น ทั้งนี้ หมายความว่าเครื่องแต่งตัวและเครื่องประกอบด้วย

(๑๕๐ ข.)

ใบแนบที่ ๒

เครื่องประกอบเครื่องสนามสำหรับทหาร

ลำดับ	รายการ	เครื่องประกอบ	วิธีแต่ง	หมายเหตุ
๑	นายสิบ พลทหาร (ราบ)	เครื่องสนามพร้อม ย่ามผ้าใบ กะติกน้ำ หมวกากบ้องกันไอพิษ	๑ ๑ ๑ ๑	๑ ๑ ๑ ๑
๒	นายสิบ พลทหาร (ช่างเครื่องและอื่นๆ)	ย่ามผ้าใบ กะติกน้ำ หมวกากบ้องกันไอพิษ กะเป่าหนังสี	๑ ๑ ๑ ๑	๑ ๑ ๑ ๑
๓	นายสิบ พลทหาร (นักบิน)	กะติกน้ำ หมวกากบ้องกันไอพิษ ซองปืนพก	๑ ๑ ๑	๑ ๑ ๑
๔	จ่านายสิบ	กะติกน้ำ หมวกากบ้องกันไอพิษ ซองปืนพก	๑ ๑ ๑	๑ ๑ ๑
๕	นายทหาร	กะติกน้ำ หมวกากบ้องกันไอพิษ ซองปืนพก ซองกล้องส่อง กะเป่าหนังสี	๑ ๑ ๑ ๑ ๑	๑ ๑ ๑ ๑ ๑

หมายเหตุ ถ้าผู้บังคับบัญชาเห็นว่าสิ่งใดไม่ควรต้องใส่ หรือควรต้องใส่ ก็ให้สั่งลดหรือเพิ่มได้เท่าที่จำเป็น ทั้งนี้ หมายความว่าถึงเครื่องแต่งกาย และเครื่องประกอบด้วย

กฎกระทรวงมหาดไทย

ออกตามความในมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติ
 คนเข้าเมือง พุทธศักราช ๒๔๗๐ และมาตรา ๗ แห่ง
 พระราชบัญญัติคนเข้าเมืองแก้ไขเพิ่มเติม
 พุทธศักราช ๒๔๗๔ (ฉบับที่ ๗)

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติ
 คนเข้าเมือง พุทธศักราช ๒๔๗๐ และมาตรา ๗ แห่งพระราช
 บัญญัติคนเข้าเมืองแก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๔ รัฐ
 มนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้
 ข้อ ๑ ใบสำคัญถิ่นที่อยู่หรือใบอนุญาตให้กลับหรือใบ
 สำคัญแสดงรูปพรรณของคน ต่างตัวผู้ใดเป็นอันตรายหรือ
 ศูนย์หายไปด้วยประการใดๆ ก็ดี เมื่อคนต่างตัวนั้นมีความ
 ประสพที่จะได้ใบแทน ก็ให้ยื่นคำร้องขอต่อเจ้าพนักงาน
 ตามแบบซึ่งกำหนดไว้ เมื่อเจ้าพนักงานสอบสวนเป็นที่
 พอใจแล้ว ก็ให้ออกใบแทนให้ .

ข้อ ๒ ใบการออกใบแทนดังกล่าวมาในข้อ ๑ นั้น ให้
 เจ้าพนักงานใช้แบบใบสำคัญถิ่นที่อยู่หรือใบอนุญาตให้กลับ
 หรือใบสำคัญแสดงรูปพรรณตามแบบซึ่งกำหนดไว้ในข้อ ๑๑

และข้อ ๑๗ แห่งกฎกระทรวงมหาดไทย พ.ศ. ๒๔๗๐ ตาม
ที่ได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎกระทรวงฉบับที่ ๓ ลงวันที่ ๑๕
สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๗๔ ข้อ ๔ และข้อ ๗ แต่ให้หมายเหตุไว้
ด้วยหมึกแดงที่ด้านหน้าตอนบนทั้งต้นขั้วและฉบับซึ่งจะออก
ให้แก่คนต่างด้าวไปนั้นว่า “ออกให้แทนใบ.....ที่.....
ลงวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....” แล้ว
ลงนามเจ้าพนักงานกำกับไว้ให้ชัดเจนด้วย

ข้อ ๓ ในการออกใบแทนนั้น ให้เรียกค่าธรรมเนียม
ดังนี้ คือ

ก. ใบแทนใบสำคัญแสดงรูปพรรณ ให้เรียกเป็น
เงินสองบาท

ข. ใบแทนใบอนุญาตไถ่กลับ ให้เรียกเป็นเงินสี่บาท

ค. ใบแทนใบสำคัญถิ่นที่อยู่ ให้เรียกเป็นเงินยี่สิบบาท
กฎให้ไว้ลงวันที่ ๑๔ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

ศรีเสนา

สังฆการแทน

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

(๑๕๒ ก.)

แบบคำร้องขอใบแทนใบสำคัญถิ่นที่อยู่

ที่..... เขียนที่.....

วันที่..... เดือน..... พ.ศ.....

ข้าพเจ้า นาย.....
นาง.....

ชาติ..... อายุ..... ปี บังคับ.....

เกิดที่ตำบล..... อำเภอ..... จังหวัด.....

เกิดเมื่อวันที่..... เดือน..... พ.ศ..... ที่อยู่ประจำก่อน

เข้ามาประเทศไทยที่ตำบล..... อำเภอ.....

จังหวัด..... ประเทศ..... มาจากเมือง.....

ประเทศ..... เข้ามาในประเทศไทยโดย.....

เมื่อวันที่..... เดือน..... พ.ศ..... มีอาชีพ.....

เวลาน้อยในประเทศไทยที่ตำบล..... บ้านเลขที่.....

อำเภอ..... จังหวัด..... เคยรับใบสำคัญถิ่นที่อยู่

จากอำเภอ..... จังหวัด..... เมื่อวันที่..... เดือน.....

พ.ศ..... ใบสำคัญเลขที่..... ขอยื่นเรื่องราวต่อเจ้าพนักงาน

ด้วยข้าพเจ้ามีความประสงค์จะขอรับใบแทนใบสำคัญถิ่นที่อยู่เพราะ.....

ขอท่านได้ออกใบแทนใบสำคัญถิ่นที่อยู่ให้ข้าพเจ้าตามความประสงค์ด้วย ข้าพเจ้า
ได้ส่งรูปถ่ายขนาด ๖ x ๗ เซนติเมตร ๒ รูป มาพร้อมคำร้องนี้ด้วยแล้ว

(ลงนาม).....

(๑๕๒ ข.)

แบบคำร้องขอใบแทนใบอนุญาตให้กลับ

ที่..... เขียนที่.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ข้าพเจ้า นาย.....
นาง.....

ชาติ.....อายุ.....ปี บัณฑิต.....

เกิดที่ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....

เกิดเมื่อวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

มาจากเมือง.....ประเทศ.....

เข้ามาอยู่ในประเทศสยามตั้งแต่วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

มีอาชีพ.....อยู่ในประเทศสยามที่ตำบล.....

อำเภอ.....จังหวัด.....เคยได้รับใบอนุญาต

ให้กลับจากอำเภอ.....จังหวัด.....

เมื่อวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....ใบสำคัญที่.....

ขอขึ้นเรื่องราวต่อเจ้าพนักงาน.....

ด้วยข้าพเจ้ามีความประสงค์จะขอรับใบแทนใบอนุญาตให้กลับเพราะ.....

.....

.....

.....

ขอท่านได้ออกใบแทนใบอนุญาตให้กลับให้ข้าพเจ้าตามความประสงค์ด้วย ข้าพเจ้า

ได้ส่งรูปถ่ายขนาด ๖ x ๘ เซ็นติเมตร ๒ รูปมาพร้อมคำร้องนี้ด้วยแล้ว

(ลงนาม).....

(๑๕๒ ก.)

แบบคำร้องขอ ใบแทนใบสำคัญแสดงรูปพรรณ

ที่..... เขียนที่.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ข้าพเจ้า นาย.....ชาติ.....
นาง.....

อายุ.....ปี เกิดที่ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....

เกิดเมื่อวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....อาชีพ.....

ได้เข้ามาอยู่ในประเทศสยามตั้งแต่วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

รวมประมาณ.....ปี.....เดือน และเคยรับใบสำคัญแสดงรูปพรรณไปจาก

อำเภอ.....จังหวัด.....ใบสำคัญเลขที่.....

ลงวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....ขอยื่นเรื่องราวต่อ

เจ้าพนักงาน.....

ด้วยข้าพเจ้ามีความประสงค์จะขอรับใบแทนใบสำคัญแสดงรูปพรรณ เพราะ

.....

.....

.....

.....

ขอท่านได้ออกใบแทนใบสำคัญแสดงรูปพรรณให้ข้าพเจ้าตามความประสงค์ด้วย

ข้าพเจ้าได้ส่งรูปถ่ายขนาด ๖ x ๗ เซนติเมตร ๒ รูปมาพร้อมคำร้องนี้ด้วยแล้ว

(ลงนาม).....

ผู้ยื่นเรื่องราว

พระราชกฤษฎีกา

เปลี่ยนชื่อท้องที่ซึ่งระบุไว้ในพระราชกฤษฎีกา
กำหนดเขตต์ที่ดินซึ่งจะต้องเวนคืน ตำบลบางเขน
อำเภอบางเขน จังหวัดพระนคร พ.ศ. ๒๔๗๘
เป็น “ ตำบลลาดยาว อำเภอบางซื่อ จังหวัดพระนคร ”

พุทธศักราช ๒๔๗๘

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๘)

ชาติชายทิพอาภา

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๒๕ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๔๗๘

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรเปลี่ยนชื่อท้องที่ซึ่งระบุไว้ในพระราช
กฤษฎีกากำหนดเขตต์ที่ดินซึ่งจะต้องเวนคืน ตำบลบางเขน

อำเภอบางเขน จังหวัดพระนคร พ.ศ. ๒๔๗๘ เสียใหม่ให้
ถูกต้อง

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖
แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พ.ศ.
๒๔๗๗ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราช
กฤษฎีกาเปลี่ยนชื่อท้องที่ซึ่งระบุไว้ในพระราชกฤษฎีกากำหนด
เขตที่ดินซึ่งจะต้องเวนคืน ตำบลบางเขน อำเภอบางเขน
จังหวัดพระนคร พ.ศ. ๒๔๗๘ เป็น “ตำบลลาดยาว อำเภอ
บางซื่อ จังหวัดพระนคร” พุทธศักราช ๒๔๗๘”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกคำว่า “ตำบลบางเขน อำเภอ
บางเขน จังหวัดพระนคร” ในพระราชกฤษฎีกากำหนด
เขตที่ดินซึ่งจะต้องเวนคืน ตำบลบางเขน อำเภอบางเขน
จังหวัดพระนคร พ.ศ. ๒๔๗๘ นั้นเสีย และให้ใช้คำว่า

๑๕๕

“ตำบลลาดยาว อำเภอบางซ้อ จังหวัดพระนคร” แทน
ทุกแห่ง

และให้ยกเลิกคำว่า “ตำบลบางเขน” ในแผนที่แสดง
เขตต์ที่ดินซึ่งจะต้องเวนคืนทำพระราชกฤษฎีกานั้น และ
ใช้คำว่า “ตำบลลาดยาว” แทน

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลตพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๓๑ พฤษภาคม หน้า ๑๖๑)

๑๕๖

พระราชกฤษฎีกา
ระเบียบพนักงานเทศบาล
พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิติยทิพอาภา

พล.อ. เจ้าพระยาพิชัยเนตรโยธิน

ตราไว้ณวันที่ ๒๕ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรวางระเบียบพนักงานเทศบาล เพื่อ
อนุวรรณการณ์ให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล
พุทธศักราช ๒๔๗๖

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๖

มาตรา ๔๕ และมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล พุทธศักราช ๒๔๗๖ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีการะเบียบพนักงานเทศบาล พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชกฤษฎีกานี้

“พนักงานเทศบาล” หมายความว่า บุคคลที่ได้รับแต่งตั้งให้ทำกรงานของเทศบาล

“ก.ท.” หมายความว่า คณะกรรมการพนักงานเทศบาล

“อ.ก.ท.” หมายความว่า อนุกรรมการพนักงานเทศบาล

มาตรา ๔ พนักงานเทศบาลที่ได้รับ การ แต่งตั้ง ตามพระราชกฤษฎีกานี้ นอกจากพนักงานพิเศษ จะได้รับเงินเดือนตามอัตราในบัญชีท้ายพระราชกฤษฎีกานี้

คณะมนตรีเทศบาลที่ได้รับแต่งตั้งตามพระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล อาจได้รับคำบ่วยการตามอัตราคำบ่วยการท้ายพระราชกฤษฎีกานี้ ซึ่งรวมกันในปีหนึ่งไม่เกินกว่าร้อยละสิบสองแห่งรายได้ประจำปีของเทศบาลในกรณีแห่งเทศบาลตำบล ร้อยละแปดในกรณีแห่งเทศบาลเมือง และร้อยละสี่ในกรณีแห่งเทศบาลนคร

ในกรณีที่คำบ่วยการของนายกมนตรีจ่ายเป็นรายเดือน เงินรายเดือนนั้น กับคำบ่วยการของมนตรีอื่น ๆ รวมกันต้องอยู่ในเกณฑ์แห่งวรรคก่อน

พนักงานพิเศษของเทศบาลจะได้รับเงินเดือนเท่าใด ให้เป็นไปตามสัญญาจ้างเป็นราย ๆ ไป

ให้เป็นหน้าที่ของเทศบาลเจ้าสังกัดที่จะทำความตกลงกับ อ.ก.ท. หรือ ก.ท. กล่าวคือ ในกรณีแห่งเทศบาลตำบล ให้ทำความตกลงกับ อ.ก.ท. จังหวัด ในกรณีแห่งเทศบาลเมืองและเทศบาลนคร ให้ทำความตกลงกับ ก.ท. กำหนดอัตราเงินเดือนของตำแหน่งและจำนวนตำแหน่ง โดยคำนึงถึงคุณภาพและปริมาณแห่งงานสำหรับเทศบาลแห่งนั้น ๆ

แล้วให้นายกมนตรีตราขึ้นเป็นข้อบังคับตำแหน่งและอัตราเงินเดือนสำหรับเทศบาลนั้น ๆ ต่อไป

มาตรา ๕ พนักงานเทศบาลผู้ไปรับราชการทหารตามพระราชบัญญัติลักษณะเกณฑ์ทหาร เมื่อออกจากราชการทหารโดยไม่มี ความเสียหายและประสงค์จะเข้าทำ การงานของเทศบาลในตำแหน่งซึ่งไม่เกินกว่าตำแหน่งที่ได้รับอยู่เดิม ให้เทศบาลเต็มรับบรรจุก่อนผู้อื่นโดยไม่ต้อง สอบแข่งขัน ผู้ไปรับราชการทหารโดยอาสาหรือสมัครจะ ได้รับบรรจุตาม ความในมาตรานี้ก่อนผู้ที่ถูกเกณฑ์

ลักษณะ ๑

พนักงานเทศบาล

หมวด ๑

การแต่งตั้ง

มาตรา ๖ พนักงานเทศบาลมี ๒ ประเภท

(๑) คณะมนตรี

(๒) พนักงานประจำ

มาตรา ๗ พนักงานเทศบาลซึ่งเป็นพนักงานประจำ มีลำดับชั้นดังนี้

- (๑) พนักงานเอก
- (๒) พนักงานโท
- (๓) พนักงานตรี
- (๔) เสมียน

นอกจากนี้เทศบาลอาจจ้างบุคคลเพื่อให้ทำการทำงานของเทศบาลเป็นพนักงานพิเศษได้ ภายใต้บังคับมาตรา ๘ และมาตรา ๙

ส่วนตำแหน่งที่เรียกชื่ออย่างอื่น ถ้าหากจะพึงมี ให้ ก.ท. ทำเป็นข้อบังคับกำหนดเทียบกับชั้นที่กล่าวแล้วข้างต้น

มาตรา ๘ ให้เป็นหน้าที่ของ ก.ท. ที่จะตราเป็นข้อบังคับกำหนดลักษณะและประเภทของงานที่เทศบาลอาจจ้างบุคคลให้ทำการทำงานของเทศบาลเป็นพนักงานพิเศษได้ และให้มีอำนาจกำหนดการจ้างเต็มเวลาทำงานหรือแต่บางส่วนได้

มาตรา ๙ การจ้างบุคคลให้ทำการทำงานของเทศบาลเป็นพนักงานพิเศษ อาจทำได้โดยไม่ต้องสอบแข่งขัน แต่ต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และวิธีการดังต่อไปนี้

(๑) การจ้างโดยมีอัตราเงินเดือนไม่เกินเดือนละ ๒๐ บาท
09/10/2566
เป็นอำนาจของเทศบาลที่จะจ้างได้เอง

๑๖๑

(๒) การจ้างโดยมีอัตราเงินเดือนเกินกว่าเดือนละ ๒๐ บาท แต่ไม่เกิน ๑๕ บาท ต้องได้รับอนุมัติจาก อ.ก.ท. จังหวัด

(๓) การจ้างโดยมีอัตราเงินเดือนเกินกว่าเดือนละ ๑๕ บาท ต้องได้รับอนุมัติจาก ก.ท.

มาตรา ๑๐ การแต่งตั้งเสมียนและพนักงานตรี ให้
นายกมนตรี ตั้ง จาก ผู้ที่สอบ แข่ง ขัน วิชา พนักงาน เทศบาล
สำหรับตำแหน่งนั้น ๆ ดังนี้

(๑) ชั้นเสมียน ตั้งจากผู้ที่สอบแข่งขันวิชาเสมียนได้

(๒) ชั้นพนักงานตรี ตั้งจากผู้ที่สอบแข่งขันวิชา
พนักงานตรีได้

มาตรา ๑๑ ในการแต่งตั้งพนักงานโทและพนักงานเอก
นั้น ให้เทศบาลทำความตกลงกับ อ.ก.ท. จังหวัดที่จะกำหนด
วิธีคัดเลือกหรือสอบคัดเลือก เพื่อให้ได้แต่งตั้งโดยความ
เที่ยงธรรมที่จะได้ผู้มีความรู้และความสามารถในการเทศบาล
แล้วรายงานไปยัง ก.ท. เมื่อ ก.ท. เห็นชอบด้วยวิธีการ
นั้นแล้ว จึงให้นายกมนตรีตราขึ้นเป็นข้อบังคับสำหรับ
เทศบาลนั้น ๆ

09/10/2566

มาตรา ๑๒ ผู้ได้รับปริญญา อนุปริญญา หรือประกาศนียบัตร
วิชาชีพจากสำนักงานการศึกษาที่ ก.ท. รับรองแล้ว เทศบาลอาจ
คัดเลือกหรือสอบคัดเลือกบรรจุในตำแหน่งพนักงานเทศบาล
ที่ใช้วิชาชั้นนั้น ๆ ชั้นใด ๆ ที่ไม่สูงกว่าชั้นพนักงานตรีได้ตาม
หลักเกณฑ์และวิธีการซึ่ง ก.ท. จะได้วางขึ้นไว้

มาตรา ๑๓ ถ้าตำแหน่งใดว่างลงโดยยังมีผู้ซึ่งสอบ
แข่งขันได้ หรือในเหตุฉุกเฉินที่จะแต่งตั้งให้ทันทีไม่ได้
ให้นายกมนตรีมีอำนาจตั้งพนักงานเทศบาลผู้ที่เหมาะสมควรให้
รักษาการใน ตำแหน่ง ที่ว่างนั้นชั่วคราวจนกว่า จะได้ มีการ
บรรจุตามวิธีการดังกล่าวข้างต้น

แต่ถ้า จะกระทำดังกล่าวใน วรรคต้น จะเป็นการเสียหาย
แก่การงานของเทศบาลภายใต้บังคับมาตรา ๕ เทศบาลอาจ
จ้างผู้หนึ่งผู้ใดเข้าบรรจุใน ตำแหน่ง ที่ว่าง นั้น มีกำหนดเวลา
ไม่เกิน ๖ เดือนได้

มาตรา ๑๔ พนักงานเทศบาลใด อาจโอนไปรับตำแหน่ง
พนักงานเทศบาลอื่นซึ่งไม่สูงกว่าตำแหน่งเดิมได้ ในเมื่อ
การงานในตำแหน่งเดิมกับตำแหน่งใหม่มีลักษณะเช่นเดียว
กันโดยเทศบาลเจ้าสังกัดเดิมได้ตกลงยินยอมในการโอนนั้น

ในการโอนพนักงานชั้นตรีขึ้นไป ให้เทศบาลผู้จะรับโอนรายงานผ่าน อ.ก.ท. จังหวัด เพื่อเสนอ ก.ท. พิจารณาเมื่อ ก.ท. เห็นสมควรแล้วให้แจ้งไปยัง อ.ก.ท. จังหวัดเพื่อให้เทศบาลแต่งตั้ง

การโอนพนักงานเทศบาลชั้นเสมียนและพนักงานพิเศษจะทำได้แต่ในระหว่างเทศบาลในจังหวัดเดียวกัน

มาตรา ๑๕ การโยกย้ายพนักงานเทศบาลชั้นเดียวกันในเทศบาลเดียวกัน ให้อยู่ในอำนาจของ อ.ก.ท. เทศบาล

มาตรา ๑๖ พนักงานเทศบาลหรือสมาชิกสภาใดออกจากการงานโดยมิได้มีความผิดหรือมลทินความผิด ถ้าสมัครเข้าทำกรงานในเทศบาลใด ๆ ซึ่งไม่สูงกว่าตำแหน่งเดิม และเทศบาลนั้นต้องการรับเข้าทำงาน ให้ อ.ก.ท. จังหวัดทำการสอบสวนคุณสมบัติกับพื้นความรู้ เมื่อเห็นสมควรและเห็นว่าผู้สมัครจะทำประโยชน์แก่เทศบาลนั้นได้ ก็ให้อนุมัติรับไว้ได้โดยไม่ต้องสอบแข่งขันหรือสอบคัดเลือก

หมวด ๒

การสอบแข่งขัน การสอบคัดเลือก และการคัดเลือก

มาตรา ๑๗ ผู้สมัครสอบแข่งขัน สอบคัดเลือก และรับการคัดเลือกเป็นพนักงานเทศบาลประจำ จะต้องเป็นผู้ ^{๐๑/๑๐/๒๕๕๖}คุณสมบัติดังนี้

- (๑) มีสัญชาติเป็นชาวสยาม
- (๒) อายุไม่ต่ำกว่า ๑๘ ปีบริบูรณ์
- (๓) เป็นผู้เลื่อมใสในการปกครองระบอบรัฐธรรมนูญด้วยความบริสุทธิ์ใจ
- (๔) ไม่เป็นผู้มีกายทุพพลภาพ ไร้ความสามารถ หรือจิตต์ฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ
- (๕) ไม่เป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดี
- (๖) ไม่เป็นคนมีหนี้สินล้นพ้นตัว
- (๗) ไม่เป็นผู้อยู่ในระหว่างพักหน้าที่ราชการหรืองานเทศบาล
- (๘) ไม่เป็นผู้เคยถูกไล่ออกจากราชการหรืองานเทศบาล
- (๙) ไม่เป็นผู้ที่ต้องปลดออกจากราชการหรืองานเทศบาลโดยมีความผิดหรือมลทินความผิด
- (๑๐) ไม่เป็นผู้ต้องจำคุกโดยคำพิพากษาให้จำคุก เว้นแต่ความผิดฐานลหุโทษหรือความผิดอันได้กระทำโดยฐานประมาท
- (๑๑) ไม่เป็นสมาชิกแห่งสภาเทศบาลใด ๆ อยู่ในขณะนั้น

แต่ผู้^๔ที่ขาดคุณสมบัติตามอนุมาตรา (๕) (๖) (๗) (๘) และ (๑๐) อ.ก.ท. จังหวัดอาจพิจารณาสอบสวน ถ้าเห็นว่าผู้นั้นกลับประพฤติตนเป็นคนดีแล้ว ก็อาจยอมให้มีสิทธิเข้าสอบแข่งขันสอบคัดเลือก หรือรับการคัดเลือกเป็นพนักงานเทศบาลได้ แต่มติของ อ.ก.ท. จังหวัดในกรณีเช่นนี้ต้องเป็นเอกฉันท์

มาตรา ๑๘ ผู้สมัครสอบแข่งขันเป็นพนักงานเทศบาลต้อง^๕มี^๖พ^๗น^๘คว^๙ม^{๑๐}ร^{๑๑}ู^{๑๒}ต^{๑๓}ง^{๑๔}น

(๑) วิชาสามัญ

(ก) ผู้ได้ประกาศนียบัตรชั้นมัธยมบริบูรณ์ หรือเทียบวิทยฐานะเท่ามัธยมบริบูรณ์ แต่ถ้าในจังหวัดใดมีการศึกษายังไม่ถึงชั้นมัธยมบริบูรณ์ ก็ให้ อ.ก.ท. จังหวัดมีอำนาจกำหนด^{๑๕}พ^{๑๖}น^{๑๗}คว^{๑๘}ม^{๑๙}ร^{๒๐}ู^{๒๑}ไม่^{๒๒}ต่ำ^{๒๓}กว่า^{๒๔}ช^{๒๕}น^{๒๖}การ^{๒๗}ศ^{๒๘}ึก^{๒๙}ษา^{๓๐}สูง^{๓๑}สุด^{๓๒}ที่^{๓๓}มี^{๓๔}ใน^{๓๕}ห^{๓๖}อ^{๓๗}ง^{๓๘}ถ^{๓๙}ิ่น^{๔๐}นั้น แต่ห้ามมิให้กำหนดต่ำกว่าชั้นประถมสามัญ หรือ

(ข) ผู้มีความรู้ต่ำกว่ากำหนดแต่ได้เข้าฝึกหัดเป็นเสมียนหรือทำการเสมียนของเทศบาลอยู่แล้วในวันใช้พระราชกฤษฎีกา^{๔๑} ซึ่งหัวหน้า^{๔๒}การ^{๔๓}งาน^{๔๔}รับ^{๔๕}ร^{๔๖}อง^{๔๗}พ^{๔๘}น^{๔๙}คว^{๕๐}ม^{๕๑}ร^{๕๒}ู^{๕๓}ว่า^{๕๔}สม^{๕๕}ค^{๕๖}ว^{๕๗}ร^{๕๘}เข้า^{๕๙}ส^{๖๐}อบ^{๖๑}แข่งขัน^{๖๒}ได้

(๒) วิชาพนักงานตรี

(ก) ผู้ที่ได้ปริญญาตรีหรืออนุปริญญา หรือประกาศนียบัตรที่เทียบได้ ไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีหรืออนุปริญญา หรือ

(ข) เสมียนซึ่งทำงานของเทศบาล สุขาภิบาล หรือ รัฐบาลมาแล้วไม่ต่ำกว่า ๔ ปี

มาตรา ๑๘ หลักสูตรที่จะสอบแข่งขันให้แบ่งเป็นภาคดังต่อไปนี้

(๑) ภาควิชาการ

ให้สอบความรู้ในหลักวิชาการที่เกี่ยวกับตำแหน่งนั้น ๆ ให้มีคะแนนรวมคิดเป็นส่วนร้อยละ ๑๐๐ คะแนน ผู้สอบต้องได้ออย่างน้อย ๕๐ คะแนน จึงให้พิจารณาในภาคอื่นต่อไป

การสอบภาควิชาการให้มีการสอบเขียนหรือการสอบปากเปล่า หรือให้มีทั้งการสอบเขียนและการสอบปากเปล่านั้นก็ได้

(๒) ภาคปฏิบัติการ

ให้สอบการปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งนั้น ๆ ให้มีคะแนนรวมคิดเป็นส่วนร้อยละ ๑๐๐ คะแนน ผู้สอบต้องได้ออย่างน้อย

การสอบภาคปฏิบัติการอาจจัดให้มีการ สอบเขียนหรือ การสอบปากเปล่า หรือการทดลองกระทำการปฏิบัติตาม ความต้องการของตำแหน่ง หรือให้มีทั้งการสอบเขียนสอบ ปากเปล่า และทดลองกระทำการปฏิบัติดังกล่าวแล้วก็ได้

มาตรา ๒๐ ให้ อ.ก.ท. จังหวัดมีอำนาจจัดแบ่งการสอบ ออกเป็นประเภทต่าง ๆ ของตำแหน่งงานเทศบาลตามที่ จะ เห็นสมควร

มาตรา ๒๑ ภายใต้บังคับมาตรา ๑๗ ผู้สอบที่ได้คะแนน สูงมีสิทธิที่จะได้รับเลือกเข้าทำงานก่อนผู้ได้คะแนนต่ำ

มาตรา ๒๒ การสอบแข่งขันนั้น ให้มีกำหนดซึ่ง อ.ก.ท. จังหวัดเห็นสมควร แต่เมื่อใดมีการสอบแข่งขันใหม่อีกแล้ว บัญชีสอบแข่งขันได้คราวก่อนเป็นอันลบล้าง

หมวด ๓

การออกจากตำแหน่ง

มาตรา ๒๓ พนักงานเทศบาลจะต้องออกจากตำแหน่ง เมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) ปลดจากตำแหน่ง

มาตรา ๒๔ พนักงานเทศบาลผู้ใดจะลาออกจากงานก็ได้ เมื่อ อ.ก.ท. เทศบาลอนุมัติ

มาตรา ๒๕ ในการปลดพนักงานเทศบาลออกโดยไม่มี ความผิดนั้น ให้กระทำได้นะเพราะกรณีและโดยเงื่อนไข ต่อไปนี้

(ก) เมื่อพนักงานเทศบาลผู้ใดมีอายุครบ ๕๕ ปีบริบูรณ์ และเทศบาลไม่ประสงค์ที่จะให้คงทำกรงานของเทศบาลต่อไป หรือเมื่อมีอายุครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์แล้ว อ.ก.ท. เทศบาล อนุมัติปลดออกจากงานได้

(ข) เมื่อพนักงานเทศบาลผู้ใดหย่อนความสามารถหรือ ขาดคุณสมบัติตามมาตรา ๑๗ หรือไม่แสดงให้เห็นเพียงพอว่า เป็นผู้สนับสนุนการปกครองระบอบรัฐธรรมนูญด้วยความ บริสุทธิ์ใจ ในกรณีพนักงานเทศบาลต่ำกว่าชั้นตรี หรือ พนักงานพิเศษ เมื่อ อ.ก.ท. เทศบาลได้สอบสวนพิจารณา อนุมัติแล้ว หรือในกรณีพนักงานเทศบาลตั้งแต่ชั้นตรีขึ้นไป เมื่อ อ.ก.ท. จังหวัดได้สอบสวนพิจารณาอนุมัติแล้ว ให้ เทศบาลปลดออกจากงานได้

(ค) เมื่อพนักงานเทศบาลผู้ใดต้องหาว่าทำผิดวินัยและ
อ.ก.ท จังหวัดได้สอบสวนพิจารณาแล้วไม่ได้ความเป็นสัถย์
ว่ากระทำผิดที่จะต้องถูกไล่ออก แต่เห็นว่ามิมีมลทินหรือ
มีหมอง และเห็นว่าถ้าจะให้ทำงานต่อไปอาจเสียหายแก่
การงาน ก็ให้เทศบาลปลดผู้นั้นออกจากงานได้

ลักษณะ ๒

วินัยพนักงานเทศบาล

หมวด ๑

ข้อความทั่วไป

มาตรา ๒๖ วินัยของพนักงานเทศบาลให้อนุโลมตาม
วินัยข้าราชการพลเรือน

หมวด ๒

โทษผิดวินัย

มาตรา ๒๗ โทษผิดวินัยตามพระราชกฤษฎีกานี้มี ๔
สถาน คือ

- (๑) ไล่ออก
- (๒) ปลด
- (๓) ตัดเงินเดือน
- (๔) คำหนัโทษ

มาตรา ๒๘ การไล่ออ นั้นจะกระทำได้เมื่อพนักงานเทศบาลทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และ อ.ก.ท. จังหวัดได้สอบสวนพิจารณาอนุมัติแล้ว

มาตรา ๒๙ การปลดฐานผิดวินัยนั้นจะกระทำได้เมื่อพนักงานเทศบาลกระทำผิดวินัยยังไม่ร้ายแรงถึงกับจะต้องถูกไล่ออกจากงาน และ อ.ก.ท. จังหวัดได้สอบสวนพิจารณาอนุมัติแล้ว

มาตรา ๓๐ การตัดเงินเดือนจะกระทำได้เมื่อพนักงานเทศบาลทำผิดวินัยยังไม่ร้ายแรงถึงกับจะต้องถูกไล่ออกหรือปลด ในกรณีเช่นนี้ให้ผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจลงโทษสั่งลงโทษได้ แล้วจึงรายงานไปยังผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไปตามลำดับ ผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไปมีอำนาจที่จะสั่งให้เพิ่มลด หรือยกโทษได้ภายในกำหนด ๓๐ วัน นับแต่วันรับรายงาน เว้นแต่ในกรณีพิเศษซึ่งจะพิจารณาให้ทันภายในกำหนดนั้นไม่ได้ ก็ให้ขยายเวลาได้อีกไม่เกิน ๒ ครั้ง ครั้งหนึ่ง ๆ เป็นเวลาไม่เกิน ๑๕ วัน และผู้บังคับบัญชาต้องแสดงเหตุที่ต้องขยายเวลาไว้ด้วยทุกครั้ง เมื่อได้จัดการสถานใดให้รับรายงานต่อไปตามลำดับจนถึงคณะมนตรี ใน

ระหว่างที่รายงานตามลำดับนี้ให้ปฏิบัติตามคำสั่งผู้บังคับบัญชา
เดิมจนกว่าคณะมนตรีจะสั่งเป็นอย่างอื่น

ผู้บังคับบัญชาจะลงโทษตัดเงินเดือนแก่ผู้กระทำผิดวินัย
ได้ครั้งหนึ่งไม่เกินกำหนดในตารางต่อไปนี้

ผู้บังคับบัญชา	ผู้กระทำผิดวินัย	ตัดเงินเดือน	
		จำนวน เดือน	ส่วนเงิน เดือนที่ตัด
คณะมนตรี	๑. พนักงานเอก ๒. พนักงานโท ๓. พนักงานตรี ๔. เสมียน และ พนักงานพิเศษ	๑ ๒ ๓ ๔	๒๕ % ๒๐ % ๑๕ % ๑๐ %
พนักงานเอก	๑. พนักงานโท ๒. พนักงานตรี ๓. เสมียน และ พนักงานพิเศษ	๑ ๒ ๓	๒๐ % ๑๕ % ๑๐ %
พนักงานโท	๑. พนักงานตรี ๒. เสมียน และ พนักงานพิเศษ	๑ ๒	๑๕ % ๑๐ %
หัวหน้าส่วนงาน ที่ต่ำกว่าพนักงาน โท 09/10/2566	เสมียน และ พนักงานพิเศษ	๑	๑๐ %

มาตรา ๓๑ การดำเนินโทษจะกระทำได้ เมื่อพนักงานเทศบาลทำผิดวินัยยังไม่ร้ายแรงถึงกับจะต้องถูกไล่ออกหรือปลด และมีเหตุที่ผู้บังคับบัญชาเห็นว่าควรปรานี โดยไม่ตัดเงินเดือน ในกรณีเช่นนี้ให้แสดงความผิดของผู้นั้นให้ปรากฏเป็นลายลักษณ์อักษร และจะให้ทำทัณฑ์บนไว้ด้วยอีกก็ได้ ในการสั่งดำเนินโทษให้มีความโทษไว้ไม่เกิน ๓ ปีนับแต่วันสั่งลงโทษ แต่เมื่อผู้บังคับบัญชาเห็นว่าพนักงานผู้นั้นกลับปฏิบัติดีในการทำงาน จะส่งลงคำสั่งการดำเนินโทษนั้นก่อนครบกำหนด ๓ ปีก็ได้

การสั่งดำเนินโทษ ดัง กล่าวใน วรรคต้นให้ปฏิบัติตามวิธีการในมาตรา ๓๐

มาตรา ๓๒ เมื่อพนักงานเทศบาลใดมีกรณีที่ต้องสอบสวนเพื่อไล่ออก หรือปลดออกจากตำแหน่ง ถ้าผู้บังคับบัญชาที่พนักงานนั้นสังกัดเห็นว่าจะให้คงอยู่ในหน้าที่ระหว่างสอบสวนและพิจารณาจะเสียหายแก่การงาน คณะมนตรีมีอำนาจสั่งให้พนักงานได้

การให้พนักงานนั้น ให้พักตลอดเวลาที่สอบสวนและพิจารณา เมื่อสอบสวนและพิจารณาแล้ว ถ้าปรากฏว่าผู้ที่ถูกสั่งให้พักมิได้กระทำความผิด และไม่มีมลทินความ

ผิดเลย ต้องให้ผู้นั้นกลับคืนตำแหน่งเดิม ถ้าปรากฏว่า
 แม้การสอบสวนและพิจารณาจะไม่ได้ความเป็นสัจย์ว่า ผู้ที่
 ถูกสั่งให้พักได้กระทำความผิดแต่ก็มีมลทินความผิดอยู่ ให้
 คณะมนตรีฯ ใช้ความพินิจ ถ้าเห็นว่าจะให้กลับเข้ารับงานอีก
 อาจเสียหายแก่การงาน ก็ให้ปลดผู้นั้นออกจากงานได้ตาม
 มาตรา ๒๕ (ค) หรือถ้าเห็นว่าผู้นั้นยังอาจเป็นประโยชน์
 แก่การงานของเทศบาลในตำแหน่งงาน ที่มีลักษณะงานเช่น
 เดียวกันและไม่สูงกว่าตำแหน่งเดิม จะให้กลับเข้ารับ
 ตำแหน่งเช่นนั้นก็ได้

กรณีจะเป็นประการใดก็ตาม ห้ามมิให้จ่ายเงินเดือน
 ในระหว่างพักให้แก่ผู้ที่ถูกสั่งพัก และในระหว่างเวลาพักนั้น
 ภายในบังคับมาตรา ๕ เทศบาล อาจจ้างพนักงานพิเศษเข้า
 ทำงานในตำแหน่งของผู้ถูกพักนั้นได้

หมวด ๓

การรักษาวินัย

มาตรา ๓๓ ให้ผู้บังคับบัญชา มีหน้าที่ดูแลระมัดระวัง
 พนักงานเทศบาลในบังคับบัญชาของตนให้ปฏิบัติตามวินัย

ถ้าผู้บังคับบัญชารู้ว่าผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาทำผิดวินัย ผู้
 บังคับบัญชาต้องพิจารณาว่าความผิดของพนักงานเทศบาลนั้น

อยู่ในอำนาจของคนที่จะลงโทษได้หรือไม่ ถ้าอยู่ในอำนาจ
 ของคนที่จะลงโทษก็ให้สั่งลงโทษ แล้วรายงานไปยังผู้บังคับ
 บัญชาเหนือขึ้นไป ตามวิธีการที่กล่าวในหมวด ๒ ถ้า
 เห็นว่าความผิดนั้นควร จะต้อง ลงโทษ มากไป กว่าที่ ตนจะมี
 อำนาจลงโทษได้ ก็ให้แจ้งการลงโทษเท่ากับอำนาจที่ตนมี
 อยู่เสียชั้นหนึ่งก่อน แล้วรายงานต่อผู้บังคับบัญชาเหนือ
 ขึ้นไป ให้เพิ่มโทษและลงโทษตามลำดับ

ผู้บังคับบัญชาใดไม่จัดการลงโทษผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาที่ทำ
 ผิดวินัย ให้ถือว่าผู้บังคับบัญชานั้นทำผิดวินัย ฐานขาด
 ความระมัดระวังในหน้าที่ราชการ

มาตรา ๓๔ พนักงานเทศบาลตำแหน่งประจำผู้ใดถูกผู้
 บังคับบัญชาสั่งลงโทษฐานผิดวินัย พนักงานผู้นั้นต้องปฏิบัติ
 ตามทันที ถ้าไม่พอใจในคำสั่งนั้นก็มีสิทธิภายในกำหนด
 ๑๕ วันนับแต่วันได้ทราบคำสั่ง ลงโทษที่จะ อุตธรณ์คำสั่ง
 นั้นขึ้นไปตามลำดับ กล่าวคือผู้บังคับบัญชาในเทศบาลและ
 อ.ก.ท. จังหวัด

ผู้พิจารณาอุทธรณ์ ต้อง พิจารณา อุทธรณ์ ภายใน กำหนด
 ๓๐ วันนับแต่วันได้รับอุทธรณ์ และมีอำนาจสั่งยื่นคำสั่ง
 ลงโทษ หรือลด หรือยกโทษได้ แต่ในระหว่างที่ผู้พิจารณา

อุทธรณ์ยังมีได้มีคำสั่งเป็นอย่างอื่น ให้ดำเนินการลงโทษ
นั้นไปก่อนได้

ลักษณะ ๓

คณะกรรมการพนักงานเทศบาล

มาตรา ๓๕ ให้ ก.ท. มีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตาม
พระราชกฤษฎีกานี้ และมีอำนาจออกข้อบังคับ และวาง
ระเบียบเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

มาตรา ๓๖ ให้ อ.ก.พ. กระทรวงมหาดไทยเป็น ก.ท.
โดยตำแหน่งและให้มีอนุกรรมการ สามัญมีหน้าที่รักษาการ
ตามพระราชกฤษฎีกานี้ในจังหวัด และในเทศบาลหนึ่ง ๆ
ดังนี้

(๑) อ.ก.พ. จังหวัดเป็น อ.ก.ท. จังหวัดโดยตำแหน่ง

(๒) ให้ อ.ก.ท. เทศบาลประกอบด้วยคณะมนตรีและ
หัวหน้าส่วนการงานต่าง ๆ ในเทศบาลนั้น

ให้ ก.ท. มีอำนาจตั้งอนุกรรมการวิสามัญเพื่อทำการใด ๆ
แล้วทำความเห็นเสนอ ก.ท. ได้

๑๗๗

ลักษณะ ๔

บทบัญญัติระยะเวลา

มาตรา ๓๗ ในกรณีที่สุขาภิบาลใดได้เปลี่ยน สภาพเป็นเทศบาล ให้นำกมนตรีตั้งพนักงานสุขาภิบาลเป็นผู้รักษาการในตำแหน่งของ เทศบาล ซึ่งเทียบ เท่ากัน และมีลักษณะงานอย่างเดียวกับตำแหน่งหน้าที่ของพนักงานสุขาภิบาลนั้น

ภายในกำหนดหนึ่งปีนับแต่วันประกาศพระราชกฤษฎีกานี้ เมื่อผู้รักษาการสอบไล่ได้ หรือได้ผ่านการสอบคัดเลือกแล้วก็ให้รับเข้ารับตำแหน่ง

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑ มิถุนายน หน้า ๑๖๔)

อัตราค่าป่วยการสำหรับนายกมนตรีและมนตรีเทศบาล

เทศบาลซึ่งมีรายได้	ค่าป่วยการวันละไม่เกิน	
	นายกมนตรี	มนตรี
๑,๐๐๐,๐๐๑ บาทขึ้นไป	๑๐ บาท	๗ บาท
๑๐๐,๐๐๑-๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท	๗ บาท	๕ บาท
๕๐,๐๐๑-๑๐๐,๐๐๐ บาท	๕ บาท	๔ บาท
๓๐,๐๐๑-๕๐,๐๐๐ บาท	๔ บาท	๓ บาท
๑๐,๐๐๑-๓๐,๐๐๐	๓ บาท	๒ บาท
๕,๐๐๑-๑๐,๐๐๐ บาท	๒ บาท	๑.๕๐ บาท
ต่ำกว่า ๕,๐๐๐ บาท	๑.๕๐ บาท	๑ บาท

๑๗๘

อัตราเงินเดือนเสมียน

เทศบาลตำบล	เทศบาลเมือง	เทศบาลนคร
๑๑	๑๑	๑๑
๑๒	๑๒	๑๒
๑๔	๑๔	๑๔
๑๖	๑๖	๑๖
๑๗	๑๗	๑๗
๒๐	๒๐	๒๐
๒๒	๒๒	๒๒
๒๔	๒๔	๒๔
๒๖	๒๖	๒๖
๒๗	๒๗	๒๗
๓๐	๓๐	๓๐
	๓๔	๓๔
	๓๗	๓๗
	๔๒	๔๒
	๔๖	๔๖
	๕๐	๕๐
		๕๕
		๖๐
		๖๕
		๗๐
		๗๕

09/10/2566

๑๘๐

อัตราเงินเดือนพนักงานตรี

เทศบาลตำบล	เทศบาลเมือง	เทศบาลนคร
๓๔	๓๔	๓๔
๓๗	๓๗	๓๗
๔๒	๔๒	๔๒
๔๖	๔๖	๔๖
๕๐	๕๐	๕๐
๕๕	๕๕	๕๕
๖๐	๖๐	๖๐
๖๕	๖๕	๖๕
๗๐	๗๐	๗๐
๗๕	๗๕	๗๕
	๘๐	๘๐
	๘๐	๘๐
	๑๐๐	๑๐๐
	๑๑๐	๑๑๐
	๑๒๐	๑๒๐
	๑๓๐	๑๓๐
		๑๔๐
		๑๕๐
		๑๖๐
		๑๗๐
		๑๘๐
		๑๙๐

09/10/2566

๑๘๑

อัตราเงินเดือนพนักงานโท

เทศบาลตำบล	เทศบาลเมือง	เทศบาลนคร
๘๐	๘๐	๘๐
๙๐	๙๐	๙๐
๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐
๑๑๐	๑๑๐	๑๑๐
๑๒๐	๑๒๐	๑๒๐
๑๓๐	๑๓๐	๑๓๐
	๑๔๐	๑๔๐
	๑๕๐	๑๕๐
	๑๖๐	๑๖๐
	๑๗๐	๑๗๐
	๑๘๐	๑๘๐
	๑๙๐	๑๙๐
		๒๐๐
		๒๒๐
		๒๔๐
		๒๖๐
		๒๘๐
		๓๐๐
		๓๒๐
		๓๕๐
		๔๐๐

09/10/2566

๑๘๒

อัตราเงินเดือนพนักงานเอก

เทศบาลตำบล	เทศบาลเมือง	เทศบาลนคร
๑๔๐	๑๔๐	๑๔๐
๑๕๐	๑๕๐	๑๕๐
๑๖๐	๑๖๐	๑๖๐
๑๗๐	๑๗๐	๑๗๐
๑๘๐	๑๘๐	๑๘๐
๑๙๐	๑๙๐	๑๙๐
๒๐๐	๒๐๐	๒๐๐
	๒๒๐	๒๒๐
	๒๔๐	๒๔๐
	๒๖๐	๒๖๐
	๒๘๐	๒๘๐
	๓๐๐	๓๐๐
	๓๒๐	๓๒๐
	๓๕๐	๓๕๐
	๔๐๐	๔๐๐
		๔๕๐
		๕๐๐
		๕๕๐
		๖๐๐
		๖๕๐
		๗๐๐

พระราชกฤษฎีกา

กำหนดวิธีการคัดเลือกบุคคลเพื่อบรรจุตำแหน่ง
ที่มีเหตุพิเศษในกองประชุม คณะรัฐมนตรี

และกองประมวลสถิติพยากรณ์

กรมเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔)

อาทิตย์ ทิพอาภา

เจ้าพระยายมราช

ตราไว้ ณ วันที่ ๕ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรกำหนดวิธีการคัดเลือกบุคคลเพื่อบรรจุ
ตำแหน่งที่มีเหตุพิเศษใน กองประชุม คณะรัฐมนตรี และ
กองประมวลสถิติพยากรณ์ กรมเลขาธิการคณะรัฐมนตรีบาง
ตำแหน่ง

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ในพระปรมาภิไธย สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๓ วรรคสุดท้ายแห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พุทธศักราช ๒๔๗๖ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกาให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกากำหนดวิธีการคัดเลือกบุคคลเพื่อบรรจุตำแหน่งที่มีเหตุพิเศษในกองประชุมคณะรัฐมนตรี และกองประมวลสถิติพยากรณ์ กรมเลขาธิการคณะรัฐมนตรี พุทธศักราช ๒๔๗๕

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกาดังตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ตำแหน่งหน้าที่ในกองประชุมคณะรัฐมนตรี กรมเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ซึ่งจะต้องใช้วิธีการคัดเลือกตามพระราชกฤษฎีกานี้ คือ

(๑) หัวหน้ากอง

(๒) หัวหน้าแผนก

มาตรา ๔ การคัดเลือกบุคคลเพื่อบรรจุตำแหน่งหน้าที่
ตั้งระบุไว้ในมาตรา ๓ นั้น ให้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์
ดังนี้

(๑) หัวหน้ากอง ให้ อ.ก.พ. สำนักนายกรัฐมนตรี
สอบคัดเลือกจากผู้ที่เป็นหัวหน้าแผนกใน กองประชุมคณะ
รัฐมนตรีมาแล้วไม่น้อยกว่า ๓ ปี ถ้าได้ปริญญาตรีหรือ
ประกาศนียบัตรเทียบเท่าปริญญาตรีด้วยแล้ว ให้เป็นกำหนด
เวลาไม่น้อยกว่า ๒ ปี ถ้าได้ปริญญาโทหรือประกาศนียบัตร
เทียบเท่าปริญญาโทด้วยแล้ว ก็ให้กำหนดเวลาไม่น้อยกว่า ๑ ปี

(๒) หัวหน้าแผนก ให้ อ.ก.พ. สำนักนายกรัฐมนตรี
สอบคัดเลือกจากผู้ que ทำงานในกองประชุมคณะรัฐมนตรี ซึ่ง
มีตำแหน่งเป็นประจำแผนกมาแล้วไม่น้อยกว่า ๓ ปี ถ้าได้
ปริญญาตรีหรือประกาศนียบัตรเทียบเท่าปริญญาตรีด้วยแล้ว
ให้ เป็นกำหนดเวลาไม่น้อยกว่า ๒ ปี ถ้าได้ปริญญาโทหรือ
ประกาศนียบัตรเทียบเท่าปริญญาโทด้วยแล้ว ก็ให้กำหนด
เวลาไม่น้อยกว่า ๑ ปี

มาตรา ๕ ตำแหน่งหน้าที่ในกองประมวลสถิติพยากรณ์
กรมเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ซึ่งจะต้องใช้วิธีการคัดเลือก
ตามพระราชกฤษฎีกานี้ คือ

- (๑) หัวหน้ากอง
- (๒) หัวหน้าแผนก
- (๓) ประจําแผนก

มาตรา ๖ การคัดเลือกบุคคลเพื่อบรรจุตำแหน่งหน้าที่
ดังระบุไว้ในมาตรา ๕ นั้น ให้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์
ดังนี้

(๑) หัวหน้ากอง ให้ อ.ก.พ. สำนักนายกรัฐมนตรี
สอบคัดเลือกจากผู้ที่เป็นหัวหน้าแผนกในกองประมวลสถิติ
พยากรณ์มาแล้วไม่น้อยกว่า ๓ ปี ถ้าได้ปริญญาตรีด้วยแล้ว
ให้เป็นกำหนดเวลาไม่น้อยกว่า ๒ ปี ถ้าได้ปริญญาโทหรือ
ประกาศนียบัตรเทียบเท่าปริญญาโทในทางวิชาสถิติหรือ
เศรษฐศาสตร์หรือการบัญชีด้วยแล้ว ก็ให้เป็นกำหนดเวลา
ไม่น้อยกว่า ๑ ปี

(๒) หัวหน้าแผนก ให้ อ.ก.พ. สำนักนายกรัฐมนตรี
สอบคัดเลือกจากผู้ที่เป็นประจําแผนกใน กองประมวลสถิติ

พยากรณ์มาแล้วไม่น้อยกว่า ๓ ปี ถ้าได้ปริญญาตรีด้วยแล้ว ให้เป็นกำหนดเวลาไม่น้อยกว่า ๒ ปี ถ้าได้ปริญญาโทหรือประกาศนียบัตรเทียบเท่าปริญญาโทในทางวิชาสถิติหรือเศรษฐศาสตร์หรือการบัญชีด้วยแล้ว ก็ให้เป็นกำหนดเวลาไม่น้อยกว่า ๑ ปี

- (๓) ประจําแผนก ให้ อ.ก.พ. กรมเลขาธิการคณะรัฐมนตรีสอบคัดเลือกจากผู้ที่เป็นเสมียน ในกองประมวลสถิติพยากรณ์มาแล้วไม่น้อยกว่า ๔ ปี ถ้าได้ปริญญาหรือประกาศนียบัตรในทางวิชาสถิติด้วยแล้ว ก็ให้เป็นกำหนดเวลาไม่น้อยกว่า ๖ เดือน

มาตรา ๗ ให้สำนักนายกรัฐมนตรีทำความตกลงกับ ก.พ. ในการวางระเบียบการอบรมและการสอบคัดเลือกเลื่อนตำแหน่งตามความที่กล่าวไว้ในมาตรา ๕ และมาตรา ๖ แห่งพระราชกฤษฎีกานี้

มาตรา ๘ ในกรณีพิเศษอันมีอจกคัดเลือกตั้งได้ตามวิธีการและหลักเกณฑ์คัดเลือกตั้งระบุไว้ในมาตรา ๖ นั้น ในเบื้องต้นนี้ ถ้ามีความจำเป็นในการที่จะต้องบรรจุตัวบุคคลเข้ารับตำแหน่งใดๆ ที่กล่าวมาแล้ว ให้ อ.ก.พ. สำนักนายก

๑๒๕

รัฐมนตรีคัดเลือกจากบุคคลที่มีคุณวุฒิและความสามารถ
เหมาะสมแก่ตำแหน่งหน้าที่และลักษณะงานนั้น ๆ และจะตั้ง
ได้ต่อเมื่อได้รับอนุมัติของ ก.พ. แล้ว

มาตรา ๕ ให้นายกรัฐมนตรีมีหน้าที่รักษาการให้ เป็นไป
ตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา
นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑ มิถุนายน หน้า ๑๕๑)

๑๘๕

พระราชกฤษฎีกา

กำหนดอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญ

กระทรวงการคลัง (ฉบับที่ ๒)

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตย์ทิพอาภา

เจ้าพระยาอมรรต

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๓ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชกฤษฎีกากำหนด
อัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญ กระทรวงการคลัง
(ฉบับที่ ๑) พุทธศักราช ๒๔๗๓ เพื่อให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

09/10/2566

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ในพระปรมาภิไธย สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๗๖ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกากำหนดอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญ กระทรวงการคลัง (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๕๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๗๕ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกอัตราเงินเดือนในมาตรา ๓ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญ กระทรวงการคลัง (ฉบับที่ ๑) พุทธศักราช ๒๕๗๓ ที่กำหนดไว้สำหรับกรมสรรพากร ในส่วน ข. ราชการบริหารส่วนภูมิภาค นั้นเสีย และให้กำหนดอัตราเงินเดือนดังต่อไปนี้แทน

“ราชการบริหารส่วนภูมิภาค

สรรพากรจังหวัดชั้น ๑	๒๐๐-๒๘๐
09/10/256๘ สรรพากรจังหวัดชั้น ๒	๑๕๐-๑๕๐

ประจำแผนก	๑๑๐-๑๓๐
ประจำแผนก	๘๐-๑๐๐
สมุหบัญชชี้อำเภอชั้น พิเศษ	๘๐-๑๐๐
สมุหบัญชชี้อำเภอ	๕๕-๗๕
สมุหบัญชชี้อำเภอ	๔๖-๕๐
เสมียน	๕๕-๗๕
เสมียน	๓๔-๕๐
เสมียน	๒๐-๓๐''

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๗ มิถุนายน หน้า ๑๕๗)

๑๕๒

พระราชกฤษฎีกา

กำหนดอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญ
กระทรวงมหาดไทย (ฉบับที่ ๖)

พุทธศักราช ๒๔๗๘

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๘)

อาทิตย์ทิพอาภา

เจ้าพระยายมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชัยเนตรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๓ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๔๗๘

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชกฤษฎีกากำหนด
อัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญ กระทรวงมหาดไทย
เพื่อให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖
แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๗๖
จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ดังต่อไปนี้

09/10/2566

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกา กำหนด อัตราเงิน เดือน ข้าราชการพลเรือนสามัญ กระทรวงมหาดไทย (ฉบับที่ ๖) พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๕ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓ แห่งพระราชกฤษฎีกา กำหนดอัตราเงิน เดือน ข้าราชการพลเรือนสามัญ กระทรวงมหาดไทย (ฉบับที่ ๑) แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๔๗๔ ฉะเพาะตอนที่ว่าด้วยกรมมหาดไทย ข. ราชการบริหารส่วนภูมิภาค สำหรับตำแหน่งปลัดอำเภอชั้น ๒ และนายอำเภอ ฝักหัดนั้นเสีย และให้ใช้ความต่อไปนั้นแทน

“ปลัดอำเภอชั้น ๒ และนายอำเภอ ฝักหัด ๔๖-๕๐”

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑ มิถุนายน หน้า ๒๐๐)

พระราชกฤษฎีกา

กำหนดวิธีการคัดเลือกบุคคลเพื่อบรรจุตำแหน่ง
ที่มีเหตุพิเศษในสำนักงานปลัดกระทรวงธรรมการ

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔)

อาทิตยที่พอรภา

เจ้าพระยายมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรวโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๔ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรกำหนดวิธีการคัดเลือกบุคคลเพื่อบรรจุ
ตำแหน่งที่มีเหตุพิเศษในสำนักงานปลัดกระทรวงธรรมการ

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๓
วรรคสุดท้ายแห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน

พุทธศักราช ๒๔๗๖ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ตั้ง
ต่อไป

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราช
กฤษฎีกากำหนดวิธีการคัดเลือกบุคคลเพื่อบรรจุตำแหน่ง
ที่มีเหตุพิเศษในสำนักงานปลัดกระทรวงธรรมการ พุทธ
ศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ตำแหน่งหน้าที่ในสำนักงานปลัดกระทรวง
ธรรมการ ซึ่งจะต้องใช้วิธีการคัดเลือกตามพระราชกฤษฎีกานี้ คือ

- (๑) ข้าราชการตรวจการแผนกธรรมการ
- (๒) ธรรมการจังหวัด
- (๓) ธรรมการจังหวัดผู้ช่วย
- (๔) ธรรมการอำเภอ

มาตรา ๔ การคัดเลือกบุคคลเพื่อบรรจุในตำแหน่งหน้าที่
ดังระบุไว้ในมาตรา ๓ นั้น ให้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์
ดังนี้

(๑) ข้าหลวงตรวจการแผนกกรรมการชั้น ๑ ให้ อ.ก.พ. กระทรวงธรรมการ เลือกจากผู้ที่ เป็น ข้าหลวงตรวจการ แผนกกรรมการชั้น ๒ กรรมการจังหวัดชั้น ๑ อาจารย์ผู้ช่วย ชั้น ๑ หรือครูเอกชั้น ๑ มาแล้วไม่น้อยกว่า ๓ ปี

(๒) ข้าหลวงตรวจการแผนกกรรมการชั้น ๒ ให้ อ.ก.พ. กระทรวงธรรมการ เลือกจากกรรมการ จังหวัดชั้น ๑ อาจารย์ผู้ช่วยชั้น ๑ หรือครูเอกชั้น ๑

(๓) กรรมการจังหวัดชั้น ๑ ให้ อ.ก.พ. กระทรวงธรรมการ เลือกจากผู้ที่ เป็น กรรมการจังหวัดชั้น ๒ มาแล้วไม่น้อยกว่า ๓ ปี

(๔) กรรมการจังหวัดชั้น ๒ ให้ อ.ก.พ. กระทรวงธรรมการ เลือกจากผู้ที่ เคยเป็นครูชั้น ๑ หรือ กรรมการจังหวัดผู้ช่วย หรือกรรมการอำเภอชั้นพิเศษมาแล้วไม่น้อยกว่า ๓ ปี และเป็นผู้ที่สอบไล่ได้ตามหลักสูตร การสอบไล่เป็นกรรมการ จังหวัดของกระทรวงธรรมการ

(๕) กรรมการจังหวัดผู้ช่วย ให้ อ.ก.พ. กระทรวงธรรมการ เลือกจากกรรมการอำเภอชั้นพิเศษ หรือครูชั้น ๑

(๖) กรรมการอำเภอชั้นพิเศษ ให้ อ.ก.พ. กระทรวง
กรรมการเลือกจากผู้ที่เป็นกรรมการอำเภอชั้น ๑ มาแล้วไม่
น้อยกว่า ๒ ปี

(๗) กรรมการอำเภอชั้น ๑ ให้ อ.ก.พ. สำนักงานปลัด
กระทรวงกรรมการเลือกจากผู้ที่เป็นกรรมการอำเภอชั้น ๒
มาแล้วไม่น้อยกว่า ๓ ปี หรือจากผู้ที่เป็นครูชั้น ๒ มาแล้ว
ไม่น้อยกว่า ๑ ปี และเป็นผู้ที่สอบไล่ได้ตามหลักสูตรการ
สอบไล่เป็นกรรมการอำเภอ ของกระทรวงกรรมการ

(๘) กรรมการอำเภอชั้น ๒ ให้ อ.ก.พ. สำนักงานปลัด
กระทรวงกรรมการเลือกจากผู้เป็นครูชั้น ๓ มาแล้วไม่น้อย
กว่า ๑ ปี และเป็นผู้ที่สอบไล่ได้ตามหลักสูตรการสอบไล่
เป็นกรรมการอำเภอของกระทรวงกรรมการ

มาตรา ๕ บุคคลใดได้รับแต่งตั้งให้เป็นกรรมการจังหวัด
หรือ กรรมการอำเภออยู่ก่อนวันประกาศพระราชกฤษฎีกา
นี้ ให้ครองตำแหน่งต่อไปได้ตามหลักเกณฑ์ที่ ก.พ. จะ
ได้อนุมัติ

๑๕๘

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกรรมการมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑ มิถุนายน หน้า ๒๖๓)

กฎกระทรวงเกษตรราชการ

ออกตามความในมาตรา ๖๓ แห่ง

พระราชบัญญัติควบคุมจำกัดยาง พ.ศ. ๒๔๗๗ (ฉบับที่ ๕)

ตามกฎกระทรวงเกษตรราชการฉบับลงวันที่ ๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๗๘ ข้อ ๖ (๑๔) ความว่า “ใบสำคัญจำหน่ายยาง ตามความในมาตรา ๒๐ ให้ใช้แบบหมายเลข ข. ๑๔ ทำยกฎนี้” นั้น เห็นว่าแบบหมายเลข ข. ๑๔ ที่กล่าวนี้ยังมีข้อความ และรายการไม่ชัดและละเอียดพอ ไม่เป็นการสะดวกแก่ ผู้ใช้และแก่เจ้าพนักงานที่จะตรวจตราควบคุม

ฉะนั้นอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๓ แห่งพระราช บัญญัติควบคุมจำกัดยาง พ.ศ. ๒๔๗๗ รัฐมนตรีว่าการ กระทรวงเกษตรราชการออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกแบบหมายเลข ข. ๑๔ ตามความใน ข้อ ๖ (๑๔) แห่งกฎกระทรวงเกษตรราชการ ฉบับลงวันที่ ๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๗๘ เสีย และให้ใช้แบบหมายเลข ข. ๔๐ ทำยกฎนี้แทน ตั้งแต่วันที่ ๑๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๗๘ เป็นต้นไป

๒๐๐

ข้อ ๒ ราคาแบบพิมพ์หมายเลข บ. ๕๐ ที่กล่าวมาใน
ข้อ ๑ ให้คิดเล่มละ ๕ สตางค์

กฏให้ไว้ณวันที่ ๔ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๔๗๕

พ.อ. ฤทธิอัคนย์

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรธิการ

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๗ มิถุนายน หน้า ๒๐๘)

๒๐๑

พระราชกฤษฎีกา

กำหนดวิธีการคัดเลือกบุคคลเพื่อบรรจุตำแหน่งที่มีเหตุ

พิเศษในกรมเจ้าท่า

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔)

เจ้าพระยายมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชัยเนตรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๕ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรกำหนดวิธีการคัดเลือกบุคคลเพื่อบรรจุ
ตำแหน่งที่มีเหตุพิเศษในกรมเจ้าท่า

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๓
วรรคสุดท้ายแห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน

09/10/2566

พุทธศักราช ๒๕๗๖ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกากำหนดวิธีการคัดเลือกบุคคลเพื่อบรรจุตำแหน่งที่มีเหตุพิเศษในกรมเจ้าท่า พุทธศักราช ๒๕๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชกฤษฎีกากำหนดวิธีการคัดเลือกบุคคลเพื่อบรรจุตำแหน่งที่มีเหตุพิเศษในกรมเจ้าท่า พุทธศักราช ๒๕๗๗ และใช้ความในพระราชกฤษฎีกานี้แทน

มาตรา ๔ ตำแหน่งหน้าที่ในกรมเจ้าท่าซึ่งจะต้องใช้วิธีการคัดเลือกตามพระราชกฤษฎีกานี้ คือ

๑. เจ้าพนักงานนำร่อง
๒. เจ้าพนักงานตรวจท่า (ชั้น ๑-๒)
๓. หัวหน้าช่างตรวจเรือ
๔. นายช่างตรวจเรือ (ชั้น ๑-๒)
๕. ผู้บังคับการเรือเดินทะเล
๖. ต้นเรือเดินทะเล

๗. ต้นกลเรือเดินทะเล
๘. พนักงานอัคราน้ำ
๙. สรั่ง
๑๐. นายท้าย (ชั้น ๑-๒)
๑๑. ช่างหรือช่างเครื่อง (ชั้น ๑-๒-๓)

มาตรา ๕ การคัดเลือกบุคคลเพื่อบรรจุตำแหน่งหน้าที่ตั้ง
ได้ระบุไว้ในมาตรา ๔ นั้น ให้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์
ดังนี้

เจ้าพนักงานนำร่อง ให้ อ.ก.พ. กระทรวงเศรษฐกิจ
สอบคัดเลือกจากผู้ที่เป็น นายทหารเรือ พรรคนาวินแห่งราช
นาวิสยามที่ประจำการหรือนอกประจำการทุกประเภทโดย
ความรับรองและตกลงยินยอมของทางราชการทหารเรือ และ
ผู้นั้นจะต้องอยู่ในลักษณะและมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้ด้วย คือ

- (ก) ได้รับยศตั้งแต่ นายเรือเอกขึ้นไป
- (ข) ได้เคยเป็นผู้บังคับการเรือมาแล้ว
- (ค) ได้เคยอยู่ในราชการมาแล้วเป็นเวลาไม่ต่ำกว่า ๑๒
ปี หรือเคยเป็นบุคคลที่เคยรับราชการในตำแหน่งเจ้าพนักงาน
ตรวจทำชั้น ๒ มาแล้วเป็นเวลาไม่น้อยกว่า ๓ ปี และบุคคล

ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ที่สอบไล่ได้ประกาศนียบัตรแห่งความรู้ความ
ชำนาญในการนำร่องตามบทบัญญัติที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง
เสรษฐกิจการว่าด้วยการนำร่อง

เจ้าพนักงานตรวจท่าชั้น ๑ ให้ อ.ก.พ. กระทรวง
เสรษฐกิจการสอบคัดเลือกจากผู้ที่^๕เป็นเจ้าพนักงานตรวจท่าชั้น ๒
มาแล้วไม่น้อยกว่า ๓ ปี

เจ้าพนักงานตรวจท่าชั้น ๒ ให้ อ.ก. พ. กระทรวง
เสรษฐกิจการสอบคัดเลือกจากผู้ที่^๕เป็นนายทหารเรือพรคนาวิน
แห่งราชนาวีสยามที่ประจำการหรือนอกประจำการทุกประเภท
โดยความรับรองและตกลงยินยอมของทางราชการทหารเรือ
และผู้นั้นจะต้องอยู่ในลักษณะและมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้ด้วย
คือ

- (ก) ได้รับยศตั้งแต่ นายเรือเอกขึ้นไป
- (ข) ได้เคยเป็นผู้บังคับการเรือมาแล้ว
- (ค) ได้อยู่ในราชการมาแล้วเป็นเวลาไม่ต่ำกว่า ๑๒ ปี

หัวหน้านายช่างตรวจเรือ ให้ อ.ก.พ. กระทรวง
เส.ยฐกิจการสอบคัดเลือกจากผู้ที่^๕เป็นนายช่างตรวจเรือชั้น ๑
มาแล้วไม่น้อยกว่า ๓ ปี หรือเป็นบุคคลที่มีคุณสมบัติและ

วิทยฐานะในการตรวจเรือสูงกว่านายช่างตรวจเรือชั้น ๑ ซึ่ง
ทางราชการรับรอง

นายช่างตรวจเรือชั้น ๑ ให้ อ.ก.พ. กระทรวงเศรษฐกิจ
สอบคัดเลือกจากผู้ที่เป็นนายช่างตรวจเรือชั้น ๒ มาแล้วไม่
น้อยกว่า ๓ ปี หรือเป็นบุคคลที่มีคุณสมบัติและวิทยฐานะ
ในการตรวจเรือสูงกว่านายช่างตรวจเรือชั้น ๒ ซึ่งทางราชการ
รับรอง

นายช่างตรวจเรือชั้น ๒ ให้ อ.ก.พ. กระทรวงเศรษฐกิจ
สอบคัดเลือกจากผู้ที่เป็นนายทหารเรือพรรคกิตินแห่งราช
นาวิสยามที่ประจำการหรือนอกประจำการทุกประเภทโดย
ความรับรองและตกลงยินยอมของทางราชการทหารเรือ และ
ผู้นั้นจะต้องอยู่ในลักษณะและมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้ด้วย คือ

- (ก) ได้รับยศตั้งแต่ นายเรือเอกขึ้นไป
- (ข) เคยเป็นต้นกลเรือมาแล้ว
- (ค) ได้อยู่ในราชการมาแล้วเป็นเวลาไม่ต่ำกว่า ๑๒ ปี
หรือเป็นบุคคลที่มีคุณสมบัติและวิทยฐานะในทางตรวจเรือ
ซึ่งทางราชการรับรองเทียบไว้ในอันดับเดียวกัน

ผู้บังคับการเรือเดินทะเล ให้ อ.ก.พ. กระทรวงเศรษฐการ
 สอบคัดเลือกจากผู้ที่มีประกาศนียบัตร แสดงความรู้ความ
 สามารถในหน้าที่สำหรับนายเรือซึ่งกรมเจ้าท่าได้ออกให้ตาม
 นัยแห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำสยาม หรือ
 คัดเลือกจากผู้ที่มีประกาศนียบัตรแห่งราชนาวีสยามซึ่งทาง
 ราชการรับรอง และเทียบไว้ในอันดับเดียวกัน

ต้นเรือเดินทะเล ให้ อ.ก.พ. กระทรวงเศรษฐการสอบ
 คัดเลือกจากผู้ที่มีประกาศนียบัตร แสดงความรู้ความสามารถ
 ในหน้าที่สำหรับต้นหนซึ่งกรมเจ้าท่าได้ออกให้ตามนัยแห่ง
 พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำสยาม หรือคัดเลือก
 จากผู้ที่มีประกาศนียบัตรแห่งราชนาวีสยามซึ่งทางราชการ
 รับรอง และเทียบไว้ในอันดับเดียวกัน

ต้นกลเรือเดินทะเล ให้ อ.ก.พ. กระทรวงเศรษฐการ
 สอบคัดเลือกจากผู้ที่มีประกาศนียบัตร แสดงความรู้ความ
 สามารถในหน้าที่สำหรับต้นกลซึ่งกรมเจ้าท่าได้ออกให้ตาม
 นัยแห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำสยาม หรือคัด
 เลือกจากผู้ที่มีประกาศนียบัตรแห่งราชนาวีสยามซึ่งทางราช
 09/10/2566
 ราชการรับรอง และเทียบไว้ในอันดับเดียวกัน

พนักงานอัตรา ให้ อ.ก.พ. กระทรวงเศรษฐการสอบคัดเลือกจากผู้ซึ่งทางราชการรับรองว่ามีความรู้ในกิจการนำร่อง ฉะเพาะหน้าที่ซึ่งทางราชการกำหนดไว้ และรอบรู้อัตราระดับนำขบวนที่สันดอนปากน้ำเจ้าพระยาเป็นอย่างดี เพื่อประโยชน์แก่การเดินเรือบรรทุกสินค้าผ่านสันดอน หรือคัดเลือกจากผู้ที่เป็น นายทหารเรือพรคนาวิน แห่งราชนาวีสยามที่ประจำการ หรือนอกประจำการซึ่งมียศไม่ต่ำกว่า นายเรือตรี

สร้าง ให้ อ.ก.พ. กรมเจ้าท่าสอบคัดเลือกจากผู้ที่มีประกาศนียบัตรแสดงความรู้ความสามารถในหน้าที่สำหรับสร้างซึ่งกรมเจ้าท่าได้ออกให้ตามนัยแห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำสยาม หรือประกาศนียบัตรแห่งราชนาวีสยามซึ่งทางราชการรับรอง และเทียบไว้ในอันดับเดียวกัน

นายท้ายชั้น ๑ ให้ อ.ก.พ. กรมเจ้าท่าสอบคัดเลือกจากผู้ที่มีประกาศนียบัตรแสดงความรู้ความสามารถสำหรับนายท้ายเรือเดิน ทะเลซึ่งกรมเจ้าท่าได้ออกให้ โดยนัยแห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำสยาม หรือประกาศนียบัตรแห่งราชนาวีสยามซึ่งทางราชการรับรอง และเทียบไว้ในอันดับเดียวกัน^๖

นายท้ายชั้น ๒ ให้ อ.ก.พ. กรมเจ้าท่าสอบคัดเลือกจาก ผู้ที่ประกาศนียบัตรแสดงความรู้ความสามารถในหน้าที่สำหรับ นายท้ายเรือเดินลำน้ำซึ่งกรมเจ้าท่าได้ออกให้ตามประเภท ชั้นและชนิดของเรือหรือประกาศนียบัตรแห่งราชนาวีสยาม ซึ่งทางราชการรับรองและเทียบไว้ในอันดับเดียวกัน

ช่าง หรือช่างเครื่องชั้น ๑ ให้ อ.ก.พ. กระทรวงเศรษฐการ สอบคัดเลือกจากผู้ที่ เป็นช่าง หรือช่างเครื่องชั้น ๒ และมี ประกาศนียบัตรซึ่งแสดงวิทยฐานะสูงกว่าช่าง หรือช่างเครื่อง ชั้น ๒ ที่กรมเจ้าท่าได้ออกให้ตามประเภทและชั้นโดยนัยแห่ง พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำสยาม หรือประกาศ นียบัตรแห่งราชนาวีสยามซึ่งทางราชการรับรองและเทียบไว้ ในอันดับเดียวกัน

ช่าง หรือช่างเครื่องชั้น ๒ ให้ อ.ก.พ. กรมเจ้าท่าสอบ คัดเลือกจากผู้ที่ เป็นช่าง หรือช่างเครื่องชั้น ๓ และมี ประกาศนียบัตรซึ่งแสดงวิทยฐานะสูงกว่าช่าง หรือช่างเครื่อง ชั้น ๓ ที่กรมเจ้าท่าได้ออกให้ตามประเภทและชั้นโดยนัยแห่ง พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำสยาม หรือประกาศ นียบัตรแห่งราชนาวีสยามซึ่งทางราชการรับรองและเทียบไว้ ในอันดับเดียวกัน

ช่าง หรือช่างเครื่องชั้น ๓ ให้ อ.ก.พ. กรมเจ้าท่าสอบ
คัดเลือกจากผู้ที่มีประกาศนียบัตรแสดงความรู้ความสามารถ
ในหน้าที่สำหรับคนใช้เครื่องซึ่งกรมเจ้าท่าออกให้ตามประเภท
และชั้นของการใช้เครื่อง โดยนัยแห่งพระราชบัญญัติการ
เดินเรือในน่านน้ำสยาม หรือประกาศนียบัตรแห่งราชนาวิ
สยามซึ่งทางราชการรับรอง และเทียบไว้ในอันดับเดียวกัน

มาตรา ๖ ให้กระทรวงเศรษฐการทำความตกลงกับ ก.พ.
ในการวางระเบียบการอบรมและการสอบคัดเลือกเพื่อเลื่อน
ตำแหน่งตามความที่กล่าวไว้ในมาตรา ๕ แห่งพระราช
กฤษฎีกานี้

มาตรา ๗ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐการมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๔ มิถุนายน หน้า ๒๑๐)
09/10/2566

พระราชกฤษฎีกา

กำหนดวิธีการคัดเลือกบุคคลเพื่อบรรจุ
ตำแหน่งที่มีเหตุพิเศษในกรมสรรพากร
พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔)
เจ้าพระยามรราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชโยนทรวโยธิน
ตราไว้เมื่อวันที่ ๘ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๔๗๕
เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรกำหนดวิธีการคัดเลือกบุคคลเพื่อบรรจุ
ตำแหน่งที่มีเหตุพิเศษในกรมสรรพากร

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๓
วรรคสุดท้ายแห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน
พ.ศ. ๒๔๗๖ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราช
กฤษฎีกา กำหนดวิธีการคัดเลือกบุคคล เพื่อบรรจุตำแหน่งที่มี
เหตุพิเศษในกรมสรรพากร พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกา^๕ ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ตำแหน่งหน้าที่ในกรมสรรพากรซึ่งจะต้องใช้วิธีการคัดเลือกตามพระราชกฤษฎีกา^๕ นั้น คือ

(๑) สรรพากรจังหวัด (ชั้น ๑-๒)

(๒) สมุหบัญชีอำเภอชั้นพิเศษ

มาตรา ๔ การคัดเลือกบุคคลเพื่อบรรจุในตำแหน่งหน้าที่ดังระบุไว้ในมาตรา ๓ นั้น ให้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์ดังนี้

(๑) สรรพากรจังหวัดชั้น ๑ ให้ อ.ก.พ. กระทรวงการคลัง คัดเลือกจากผู้ที่ เป็น สรรพากรจังหวัดชั้น ๒ หรือข้าราชการสังกัดกรมสรรพากรชั้นหัวหน้าแผนกซึ่งได้ อยู่ในตำแหน่งนั้น ๆ มาแล้วไม่น้อยกว่า ๓ ปี แต่ถ้าเป็นผู้ที่ได้ปริญญาโทมาด้วยแล้วก็ให้มีกำหนดไม่น้อยกว่า ๒ ปี และถ้าเป็นผู้ที่ได้ปริญญาเอกมาด้วยแล้วก็ให้มีกำหนดไม่น้อยกว่า ๑ ปี

(๒) สรรพากรจังหวัดชั้น ๒ ให้ อ.ก.พ. กระทรวงการคลังสอบคัดเลือกจาก

(ก) ข้าราชการสังกัดกรมสรรพากรชั้นประจำแผนกและรับราชการมาแล้วไม่น้อยกว่า ๓ ปี แต่ถ้าเป็นผู้ที่ได้ปริญญาตรีมาด้วยแล้วก็ให้มีกำหนดไม่น้อยกว่า ๒ ปี และถ้าเป็นผู้ที่ได้ปริญญาโทหรือปริญญาเอกมาด้วยแล้วก็ให้มีกำหนดไม่น้อยกว่า ๑ ปี

๕๖๖ (ข) ข้าราชการสังกัดกรมสรรพากรผู้ที่ได้ปริญญาตรีหรือเทียบเท่าปริญญาตรี และรับราชการมาแล้วไม่น้อยกว่า ๓ ปี แต่ถ้าเป็นผู้ที่ได้ปริญญาโทมาด้วยแล้ว ก็ให้มีกำหนดไม่น้อยกว่า ๒ ปี และถ้าเป็นผู้ที่ได้ปริญญาเอกมาด้วยแล้ว ก็ให้มีกำหนดไม่น้อยกว่า ๑ ปี

(๓) สมทบบัญชีอำเภอชั้นพิเศษให้ อ.ก.พ. กระทรวงการคลังสอบคัดเลือกจากสมทบบัญชีอำเภอที่รับราชการมาแล้วไม่น้อยกว่า ๒ ปี แต่ถ้าเป็นผู้ที่ได้ปริญญาตรีหรือเทียบเท่าปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรีมาด้วยแล้ว ก็ให้มีกำหนดไม่น้อยกว่า ๑ ปี

มาตรา ๕ บุคคลใดได้รับแต่งตั้งให้เป็นสรรพากรจังหวัดหรือสมทบบัญชีอำเภออยู่ก่อนวันประกาศพระราชกฤษฎีกานี้ให้ครองตำแหน่งต่อไปได้ตามหลักเกณฑ์ที่ ก.พ. จะได้อนุมัติ

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

09/10/2566

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๔ มิถุนายน หน้า ๒๑๕)

๒๑๓

พระราชกฤษฎีกา
กำหนดวิธีการคัดเลือกบุคคลเพื่อบรรจุตำแหน่ง
ที่มีเหตุพิเศษในกรมบัญชีกลาง
พุทธศักราช ๒๕๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕)

เจ้าพระยามรราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชัยเนตรโยธิน
ตราไว้ณวันที่ ๕ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๗๕
เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรกำหนดวิธีการคัดเลือกบุคคลเพื่อบรรจุ
ตำแหน่งที่มีเหตุพิเศษในกรมบัญชีกลาง

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๓
วรรคสุดท้ายแห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน
พ.ศ. ๒๕๖๖ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกากำหนดวิธีการคัดเลือกบุคคลเพื่อบรรจุตำแหน่งที่มีเหตุพิเศษในกรมบัญชีกลาง พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ตำแหน่งหน้าที่ในกรมบัญชีกลางซึ่งจะต้องใช้วิธีการคัดเลือกตามพระราชกฤษฎีกานี้ คือ

๑. คลังจังหวัด (ชั้น ๑-๒)
๒. พนักงานดูเงิน (ชั้น ๑ ๒)

มาตรา ๔ การคัดเลือกบุคคลเพื่อบรรจุในตำแหน่งหน้าที่ดังระบุไว้ในมาตรา ๓ นั้น ให้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์ดังนี้

(๑) คลังจังหวัดชั้น ๑ ให้ อ.ก.พ. กระทรวงการคลังคัดเลือกจากคลังจังหวัดชั้น ๒ หรือข้าราชการสังกัดกรมบัญชีกลางชั้นหัวหน้าแผนกซึ่งได้อยู่ในตำแหน่งนั้น ๆ มาแล้วไม่น้อยกว่า ๓ ปี แต่ถ้าเป็นผู้ที่ได้ปริญญาโทมาด้วยแล้วก็ให้มีกำหนดไม่น้อยกว่า ๒ ปี และถ้าเป็นผู้ที่ได้ปริญญาเอกมาด้วยแล้วก็มีกำหนดไม่น้อยกว่า ๑ ปี

(๒) คลังจังหวัดชั้น ๒ ให้ อ.ก.พ. กระทรวงการคลัง
 สอดคัดเลือกลงจาก

(ก) ข้าราชการสังกัดกรมบัญชีกลางชั้นประจำแผนก
 และรับราชการมาแล้วไม่น้อยกว่า ๓ ปี แต่ถ้าเป็นผู้ที่ได้
 ปริญญาตรีมาด้วยแล้วก็มีกำหนดไม่น้อยกว่า ๒ ปี และ
 ถ้าเป็นผู้ที่ได้ปริญญาโทหรือปริญญาเอกมาด้วยแล้วก็มี
 กำหนดไม่น้อยกว่า ๑ ปี

(ข) ข้าราชการสังกัดกรมบัญชีกลางผู้ที่ได้ปริญญาตรี
 หรือเทียบเท่าปริญญาตรี และรับราชการมาแล้วไม่น้อย
 กว่า ๓ ปี แต่ถ้าเป็นผู้ที่ได้ปริญญาโทมาด้วยแล้วก็มี
 กำหนดไม่น้อยกว่า ๒ ปี และถ้าเป็นผู้ที่ได้ปริญญาเอกมา
 ด้วยแล้วก็มีกำหนดไม่น้อยกว่า ๑ ปี

(๓) พนักงานการเงินชั้น ๑ ให้ อ.ก.พ. กรมบัญชีกลาง
 คัดเลือกลงจากข้าราชการสังกัดกรมบัญชีกลาง

(ก) ผู้ที่เป็นพนักงานการเงินชั้น ๒ มาแล้วไม่น้อยกว่า ๓ ปี

(ข) ผู้ที่เป็นเสมียนอันดับ ๓ มาแล้วไม่น้อยกว่า ๕ ปี
 และมีความชำนาญในการการเงิน

(๔) พนักงานตุเงินชั้น ๒ ให้ อ.ก.พ. กรมบัญชีกลาง
คัดเลือกจากข้าราชการสังกัดกรมบัญชีกลางซึ่งมีความชำนาญ
ในการตุเงิน

- (ก) ผู้ที่เป็นเสมียนอันดับ ๒ มาแล้วไม่น้อยกว่า ๓ ปี
- (ข) ผู้ที่เป็นเสมียนอันดับ ๑ มาแล้วไม่น้อยกว่า ๘ ปี
- (ค) ผู้ที่เป็นคนใช้แผนกคลังมาแล้วไม่น้อยกว่า ๑๐ ปี

มาตรา ๕ ให้กระทรวงการคลังทำความตกลงกับ ก.พ
ในการวางระเบียบการอบรมและการคัดเลือกตามความที่กล่าว
ไว้ในมาตรา ๔ แห่งพระราชกฤษฎีกานี้

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๔ มิถุนายน หน้า ๒๒๓)

๒๑๗

พระราชกฤษฎีกา

กำหนดอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญ

กระทรวงมหาดไทย (ฉบับที่ ๑)

พุทธศักราช ๒๕๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕)

เจ้าพระยาอมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเยนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๑ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชกฤษฎีกากำหนด
อัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญกระทรวงมหาดไทย
(ฉบับที่ ๑) พ.ศ. ๒๕๗๕ และพระราชกฤษฎีกากำหนด
อัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญ กระทรวงมหาดไทย

09/10/2566

แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๗๘ เพื่อให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ใน พระปรมาภิไธย สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๗๖ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกากำหนดอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญ กระทรวงมหาดไทย (ฉบับที่ ๗) พุทธศักราช ๒๕๗๘”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป .

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญ กระทรวงมหาดไทย (ฉบับที่ ๑) พ.ศ. ๒๕๗๗ ตอนที่ ๖ ด้วยอัตราเงินเดือนในส่วนสำนักงานปลัดกระทรวง ก. ราชการบริหารส่วนกลาง และให้ยกเลิกความในมาตรา ๓ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือน

สามัญกระทรวงมหาดไทยแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๔)
พ.ศ. ๒๕๗๘ ตอนที่ว่าด้วยอัตราเงินเดือนในส่วน ข. ราชการ
บริหารส่วนภูมิภาค ในสำนักงานปลัดกระทรวง และให้
ใช้ความต่อไปน้แทน ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๗๘ เป็น
ต้นไป

“สำนักงานปลัดกระทรวง

ก. ราชการบริหารส่วนกลาง

ปลัดกระทรวง ๘๐๐-๑,๐๐๐

ผู้ช่วยปลัดกระทรวง ๕๐๐-๖๐๐

๑. กองกลาง

หัวหน้ากอง ๔๐๐-๕๐๐

(๑) แผนกรับส่ง

หัวหน้าแผนก ๒๐๐-๒๘๐

ประจำแผนก ๘๐-๑๐๐

เสมียน ๓๕-๕๐

เสมียน ๒๐-๓๐

(๒) แผนกโต้ตอบ

หัวหน้าแผนก ๒๐๐-๒๘๐

ประจำแผนก ๘๐-๑๐๐

เล่มขณ	๕๕-๗๕
เล่มขณ	๓๔-๕๐
เล่มขณ	๒๐-๓๐

(๓) แผนกเก็บ

หัวหน้าแผนก	๑๔๐-๑๕๐
ประจำแผนก	๘๐-๑๐๐
เล่มขณ	๓๔-๕๐
เล่มขณ	๒๐-๓๐

(๔) แผนกเบ็ดเตล็ด

หัวหน้าแผนก	๒๐๐-๒๘๐
ประจำแผนก	๘๐-๑๐๐
เล่มขณ	๕๕-๗๕
เล่มขณ	๓๔-๕๐
เล่มขณ	๒๐-๓๐

๒. กองคลัง

หัวหน้ากอง	๔๕๐-๖๐๐
------------	---------

(๑) แผนกเงิน

หัวหน้าแผนก	๓๐๐-๔๐๐
ประจำแผนก	๑๔๐-๑๕๐
ประจำแผนก	๘๐-๑๐๐

๒๒๑

เล่มขณ	๕๕-๗๕
เล่มขณ	๓๔-๕๐

(๒) แผนกบัญชี

หัวหน้าแผนก	๒๐๐-๒๘๐
ประจำแผนก	๑๔๐-๑๘๐
เล่มขณ	๕๕-๗๕
เล่มขณ -	๓๔-๕๐

(๓) แผนกพัสดุ

หัวหน้าแผนก	๒๐๐-๒๘๐
ประจำแผนก	๘๐-๑๐๐
เล่มขณ	๕๕-๗๕
เล่มขณ	๓๔ ๕๐
เล่มขณ	๒๐-๓๐
นายท้ายรถยนต์และเรือกลไฟ	๓๔-๕๐
ช่าง	๓๔-๕๐

๓. กองที่ปรึกษา

ที่ปรึกษา	๑,๐๐๐
เลขานุการ	๒๐๐-๒๘๐
เล่มขณ	๕๕-๗๕
เล่มขณ	๓๔-๕๐

ข. ราชการบริหารส่วนภูมิภาค

เสมียนตราจังหวัด	๘๐-๑๐๐
เสมียนตราจังหวัด	๕๕-๗๕
เสมียนตราจังหวัด	๔๖-๕๐
เสมียนตราอำเภอและเสมียน	๓๔-๕๐
เสมียนตราอำเภอและเสมียน	๒๐-๓๐
นายท้ายเรือยนต์และเรือกลไฟ	๕๕-๗๕
นายท้ายเรือยนต์และเรือกลไฟ	๓๔-๕๐
ช่าง	๕๕-๗๕
ช่าง	๓๔-๕๐

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

พระราชกฤษฎีกา

มอบอำนาจบางอย่างตามพระราชบัญญัติประถมศึกษา

ให้แก่เทศบาล พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

เจ้าพระยาอมรราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชโยนทรวโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๘ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรมอบอำนาจบางอย่างตามพระราชบัญญัติ
ประถมศึกษาให้แก่เทศบาล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๕
แห่งพระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๗๕ จึงให้ตรา
พระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกามอบอำนาจบางอย่างตามพระราชบัญญัติประถมศึกษาให้แก่เทศบาล พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ท้องถิ่นใดมีฐานะเป็นเทศบาลแล้ว มอบให้เทศบาลนั้น ๆ มีอำนาจจัดการตามมาตรา ๕, ๑๐, ๑๑, ๑๒, ๑๓, ๑๔ และ ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. ๒๔๗๕ ได้

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงธรรมการมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๘ มิถุนายน หน้า ๒๓๔)

๒๒๕

พระราชกฤษฎีกา

ว่าด้วยอัตราค่าพาหนะและเบี้ยเลี้ยงเดินทาง

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔)

เจ้าพระยามรราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชโยนทรโยธิน

ตราไว้เมื่อวันที่ ๒๐ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรแก้ไขและกำหนดอัตราค่าพาหนะและ
เบี้ยเลี้ยงเดินทางสำหรับข้าราชการทหาร พลเรือน และ
ตุลาการเสียใหม่

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ในพระปรมาภิไธย สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยอัตราค่าพาหนะและเบี้ยเลี้ยงเดินทาง พุทธศักราช ๒๕๓๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกกฎข้อบังคับว่าด้วยอัตราค่าพาหนะและเบี้ยเลี้ยงเดินทาง พ.ศ. ๒๕๓๕ และกฎข้อบังคับใด ๆ ซึ่งขัดหรือแย้งกับพระราชกฤษฎีกานี้

ทั่วไป

มาตรา ๔ ค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการของรัฐบาลจากสำนักงานประจำ จำแนกเป็น

- (๑) เบี้ยเลี้ยงเดินทาง
- (๒) ค่าพาหนะ

(๓) ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด

เบี่ยงเบนเดินทางนั้น คือ ค่าใช้จ่ายส่วนตัวในระหว่างเดินทาง และค่าเช่าที่พัก (ถ้ามี)

ค่าพาหนะนั้น คือ ค่าโดยสารรถ ค่าโดยสารเรือ ค่าระวางบรรทุก และค่าจ้างสัตว์พาหนะ หรือยานพาหนะ หรือคนที่ต้องจ้างแรงเป็นพาหนะทำนองคนหาบหามสิ่งของ ตามสมควรแก่ความจำเป็นที่จะต้องใช้เมื่อเวลาเดินทาง

ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ดนั้น คือ ค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ระหว่างเดินทางในหน้าที่ราชการ

มาตรา ๕ ผู้ที่จะเบิกเบี่ยงเบนเดินทาง หรือค่าพาหนะต้องเป็นข้าราชการทหาร พลเรือน ตุลาการ ซึ่งรับเงินเดือนตำแหน่งประจำการในงบประมาณแผ่นดินนอกจากลูกจ้าง

มาตรา ๖ ข้าราชการที่มีสัญญาับรัฐบาลกำหนดค่าใช้จ่ายในการเดินทางเป็นอย่างอื่น ไม่เข้าอยู่ในบทบังคับแห่งพระราชกฤษฎีกานี้

มาตรา ๗ การเดินทางในราชอาณาจักรถึงแม้จะต้องผ่านเขตต์แดนต่างประเทศ ก็นับเหมือนเดินทางภายในราชอาณาจักร

เบี่ยเลี้ยง

มาตรา ๘ เบี่ยเลี้ยงเดินทางจะเบิกไต่ถามเงินเดือนที่ได้รับจริงรวมทั้งเงินเพิ่มพิเศษซึ่งนับเข้าใน อัตราสำหรับคิดบำเหน็จบำนาญได้ด้วย

อัตราเบี่ยเลี้ยงเดินทางมีแจ้งในบัญชีต่อท้าย ดังนี้

การเดินทางในราชอาณาจักร หมายเลข ๑

การเดินทางนอกราชอาณาจักร หมายเลข ๒

มาตรา ๙ การคำนวณเบี่ยเลี้ยงเดินทาง ให้ถือเกณฑ์คำนวณดังนี้

(๑) การนับเวลาไปราชการ ให้นับตั้งแต่เวลาออกจากที่พักจนกลับถึงที่พัก

(๒) เวลาไปราชการตั้งแต่ ๑๒ ชั่วโมงขึ้นไป นับเป็นครั้งวัน

(๓) เวลาไปราชการตั้งแต่ ๑๒ ชั่วโมงขึ้นไปและค้างคืน หรือ ๒๔ ชั่วโมง นับเป็นหนึ่งวัน

มาตรา ๑๐ ในระหว่างเดินทางในเรือเมล์เดินทางเล็งมี
ค่าอาหารรวมอยู่ในค่าโดยสารด้วย ให้เบิกเบี่ยเลี้ยงได้เพียง
๑ ใน ๓ ของอัตรา

มาตรา ๑๑ ผู้ไปราชการในราชอาณาจักรเขตต์ต่างสำนักงาน
เพื่อช่วยทำงานหรือรักษาการแทนผู้อื่น ตามปกติให้ไปได้
ไม่เกิน ๓ เดือน ถ้าหากมีเหตุผลจำเป็นจะต้องอยู่เกินกว่า
กำหนดนี้ ก็ให้เจ้ากระทรวงชี้แจงเหตุผลทำความตกลงการ
เบิกจ่ายเบี่ยเลี้ยงกับกระทรวงการคลังเสียก่อน แต่รวม
ทั้งสิ้นต้องไม่เกินกว่า ๑ ปี

เบี่ยเลี้ยงสำหรับผู้ไปช่วยทำงานหรือไปรักษาการแทน
ผู้อื่น ในระหว่างรับราชการณที่สำนักงานนั้นให้เบิกเพียง
กึ่งอัตรา แต่ถ้ากึ่งอัตราต่ำกว่า ๕๐ สตางค์ ให้เบิกได้
๕๐ สตางค์

มาตรา ๑๒ ผู้ที่ได้รับเบี่ยเลี้ยงประจำหรือเบี่ยเลี้ยงตาม
มาตรา ๑๑ เมื่อไปราชการ ถ้าเบิกเบี่ยเลี้ยงเดินทาง จะต้อง
งดเบิกเบี่ยเลี้ยงประจำ หรือเบี่ยเลี้ยงตามมาตรา ๑๑

มาตรา ๑๓ การเดินทางไปมาด้วยราชการ แต่หยุดพัก
อยู่ที่แห่งใดด้วยเหตุอันไม่จำเป็น วันหยุดเหล่านั้นเบิก
เบี่ยเลี้ยงเดินทางไม่ได้
09/10/2566

ถ้าผู้ไปราชการเกิดเจ็บป่วยขึ้นในระหว่างที่เดินทางในราชอาณาจักรเป็นเวลาเกิน ๑๐ วัน จะเบิกเบี้ยเลี้ยงเดินทางได้เพียงวันที่เจ้ากระทรวงรับรอง และต้องมีใบตรวจของแพทย์ที่ผู้บังคับบัญชารับรอง

มาตรา ๑๔ ห้ามมิให้เบิกเบี้ยเลี้ยงเดินทางในกรณีดังกล่าวต่อไปนี้

- (๑) การย้ายตำแหน่ง
- (๒) การถูกเรียกมาไต่สวน ในเมื่อการไต่สวนนั้นปรากฏว่ามีมูล
- (๓) การเดินทางของผู้มีหน้าที่ต้องเดินทางเป็นประจำ

คำพาหนะ

มาตรา ๑๕ การเดินทางต้องใช้ยานพาหนะประจำทาง เช่น รถไฟ รถยนต์ เรือยนต์ เรือกลไฟ ที่ไปทางสั้นหรือทางตรง ซึ่งจะไปถึงที่มุ่งหมายโดยเร็วที่สุด และให้เป็นไปในทางประหยัด แต่ให้ถือความสำเร็จประโยชน์ของราชการเป็นสำคัญ

หากจำเป็นต้องจ้างยานพาหนะอื่นแล้ว ให้หัวหน้ากรมหรือข้าหลวงประจำจังหวัดพิจารณาและอนุญาตตามควรแก่กาลเทศะ

มาตรา ๑๖ การเดินทางในราชอาณาจักร จะเบิกค่าโดยสารหรือเรือได้เท่าที่จ่ายจริง แต่ไม่เกินอัตรา ดังต่อไปนี้

(๑) ค่าโดยสารชั้น ๑ อนุญาตแก่ข้าราชการพลเรือนและตุลาการ ตำแหน่งเทียบเสมอชั้นหัวหน้ากองและตำรวจที่มียศนายพันตำรวจตรีขึ้นไป กับนายทหารตำแหน่งชั้นนายพันและนายนาวาขึ้นไป

(๒) ค่าโดยสารชั้น ๒ หรือชั้นท่องเที่ยว (tourist) อนุญาตแก่ข้าราชการพลเรือนและตุลาการ ตำแหน่งเทียบเสมอชั้นประจำแผนกขึ้นไป และนายทหาร นายตำรวจชั้นสัญญาบัตรชั้นอื่น แต่ถ้าพาหนะนั้นชั้น ๒ เป็นชั้นต่ำที่สุดก็ให้โดยสารชั้น ๑ ได้

(๓) ค่าโดยสารชั้น ๓ หรือชั้นต่ำที่สุด อนุญาตแก่ข้าราชการนอกจากจำพวกที่กล่าวมาข้างต้น

(๔) ข้าราชการประจำการในต่างประเทศเดินทางในราชอาณาจักร ในเมื่อไปประจำการหรือกลับได้ตามชั้นที่จะโดยสารในต่างประเทศ

ถ้าการเดินทางโดยรถไฟต้องค้างคืนในรถ หรือตาม
ระเบียบต้องเสียค่าธรรมเนียมพิเศษ อนุญาตให้เบิกได้ตาม
ชั้นของตน

ถ้าการไปราชการนั้นเป็นการชั่วคราว จะเบิกสำหรับ
ครอบครัวด้วยไม่ได้

มาตรา ๑๗ การเดินทางในราชอาณาจักรซึ่งไม่มีอัตรา
ชั้นโดยสารให้ตกลงกับกระทรวงการคลังกำหนดพาหนะได้
ตามความจำเป็น

มาตรา ๑๘ การไปราชการทั้งในและนอกราชอาณาจักร
จะเบิกค่าพาหนะจากที่พักไปยังที่ทำการนั้นไม่ได้ เว้นแต่
มีเหตุจำเป็นและสมควร

มาตรา ๑๙ ผู้ที่บรรจุเข้าตำแหน่งแล้วเดินทางไปรับหน้าที่
ให้เบิกค่าพาหนะได้ตามอัตราชั้นของตำแหน่งใหม่

มาตรา ๒๐ ผู้ทำหน้าที่เลขานุการซึ่งต้องทำงานกับหัวหน้า
ในระหว่างเดินทางประเภทหนึ่ง ผู้ทำหน้าที่นำแขกเมือง
เดินทางประเภทหนึ่ง เจ้าพนักงานเดินทางชายแดนประเภท
หนึ่ง และเจ้าพนักงานถือหนังสือสำคัญ (Courier) จะ

เดินทางชั้นเดียวกับหัวหน้า หรือแขกเมือง หรือเจ้าพนักงาน
ฝ่ายต่างประเทศซึ่งเทียบตำแหน่งเสมอกันได้

มาตรา ๒๑ ถ้าเดินทางไปประจำการต่างสำนักงาน
ครอบครัวซึ่งต้องพึ่งผู้ย้าย จะได้รับค่าโดยสารและค่าเช่าที่
พักชั้นเดียวกับข้าราชการผู้นั้น ดังนี้

(๑) ภริยา ๑ คน

(๒) บุตรเท่าที่มี

ถ้าเดินทางไปประจำการในราชอาณาจักรก็ดี ก็อนุญาต
ให้เบิกสำหรับบิดามารดาของตัวข้าราชการและของภริยานั้น
ได้ด้วย

มาตรา ๒๒ ค่าพาหนะกลับภูมิลำเนา เบิกจ่ายได้ตาม
อัตราไปประจำการต่างสำนักงานในกรณี ดังต่อไปนี้

(๑) เบิกได้ตามตำแหน่งของข้าราชการผู้นั้น ถ้าการ
ออกจากราชการเป็นเพราะ (ก) บัวยเหตุพลภาพ (ข) ถูกปลด
โดยไม่มีควมผิด หรือมีความผิดอย่างไม่ร้ายแรง (ค) ลาออก
ในเมื่อไปประจำสำนักงานใหม่แล้วไม่น้อยกว่า ๑ ปี (ง) ถึง
แก่กรรม (ครอบครัวเป็นผู้เบิก)

(๒) เบิกได้ในอัตราชั้น ๓ ถ้าการออกจากราชการเป็นเพราะเหตุอื่นนอกจากกล่าวแล้วใน (๑)

(๓) ข้าราชการที่ออกจากราชการเพราะมีความผิดอย่างร้ายแรงนั้น ถ้าเจ้ากระทรวงเห็นสมควรจะไม่ให้ค่าพาหนะก็ได้

มาตรา ๒๓ ผู้ที่จะเบิกค่าพาหนะกลับภูมิลำเนานั้น ต้องไม่มีภูมิลำเนาในท้องที่ออกจากราชการนั้นเอง

“ภูมิลำเนา” หมายความว่า ถิ่นอันบุคคลนั้นมีสถานที่อยู่เป็นแหล่งสำคัญ

มาตรา ๒๔ ผู้ไปราชการจะเบิกค่าโดยสารชั้น ๓ หรือชั้นต่ำที่สุดได้สำหรับคนใช้ที่นำไปด้วย ตามอัตราในลำดับชั้นข้าราชการ ดังต่อไปนี้

ชั้น ๑ ข้าราชการพลเรือนและตุลาการตำแหน่งเทียบเสมอชั้นหัวหน้ากอง และตำรวจที่มียศนายพันตำรวจตรีขึ้นไป กับนายทหารตำแหน่งชั้นนายพันและนายนาวาขึ้นไป

ชั้น ๒ ข้าราชการพลเรือนและตุลาการตำแหน่งเทียบเสมอชั้นประจำแผนกขึ้นไป และนายทหารนายตำรวจชั้นสัญญาบัตรชั้นอื่น

ชั้น ๓ ข้าราชการพลเรือนและตุลาการตำแหน่งต่ำกว่า
ชั้นที่กล่าวแล้ว และข้าราชการทหารกับตำรวจชั้นประทวน

ไปประจำการ	ไปราชการ	ไปราชการ	ไปประจำการ
ต่างสำนักงาน	ชั่วคราว	ไม่เริ่มคืน	ต่างสำนักงาน
ในราชอาณาจักร	คืนในราช	ในราชอาณาจักร	นอกราชอาณาจักร
เขตต์ อัครา	อาณาเขตต์	เขตต์ อัครา	เขตต์ อัครา
คนใช้ไม่เกิน	อัคราคนใช้	คนใช้ไม่เกิน	คนใช้ไม่เกิน
	ไม่เกิน		

ชั้น ๑	๖ คน	๒ คน	๑ คน	๒ คน
ชั้น ๒	๔ คน	๒ คน	๑ คน	๑ คน
ชั้น ๓	๒ คน	-	-	-

ผู้ไปราชการต่างประเทศชั่วคราวจะเบิกค่าพาหนะสำหรับ
คนใช้ไม่ได้

มาตรา ๒๕ การบรรทุกสิ่งของให้เบิกจ่ายค่าพาหนะได้
ตามอัตราในบัญชีต่อท้ายหมายเลข ๓

ในการบรรทุกุให้ใช้พาหนะที่มีในท้องถิ่นซึ่งพึงจะจัดหา
ได้ด้วยราคาถูกลงและให้เป็นไปในทางประหยัด

อัตราบรรทุกสิ่งของตามข้อนี้ อนุญาตเพียงเครื่องเรือน และของใช้ตลอดจนสิ่งของในการครัวที่จำเป็นแก่ครอบครัว ส่วนยานพาหนะ หรือของเล่น เช่น ต้นไม้ และสัตว์ เลี้ยง ฯลฯ ถือว่าไม่เป็นสิ่งจำเป็นแก่ครอบครัว เบิกจ่าย ค่าพาหนะไม่ได้

มาตรา ๒๖ บรรดาสิ่งของของรัฐบาลที่นำไปใช้ในราชการในระหว่างเดินทาง อนุญาตให้เบิกค่าบรรทุกได้ตาม ที่ต้องจ่าย

ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด

มาตรา ๒๗ การเดินทางไปราชการในราชอาณาจักร เบิกค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ดที่จำเป็นได้ในรายการเหล่านี้ คือ

- (๑) ค่าเครื่องเขียน
- (๒) ค่าไปรษณีย์โทรเลข
- (๓) ค่าส่งรายงานสื่อสาร
- (๔) ค่าใช้จ่ายอื่น ๆ

มาตรา ๒๘ การเดินทางไปราชการต่างประเทศ เบิกค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ดที่จำเป็นได้ตามมาตรา ๒๗ และในรายการต่อไปนี้

(๑) คำเครื่องแต่งตัว ตามอัตราในบัญชีต่อท้าย
หมายเลข ๔

(๒) คำรับรอง เป็นทางราชการ ซึ่งจะต้องตกลงกับ
กระทรวงการคลังก่อนออกเดินทาง

การเบิกเงิน

มาตรา ๒๕ การไปราชการจะเบิกเงินล่วงหน้าได้ตาม
สมควรแก่เหตุการณ์ โดยยื่นบัญชีแสดงรายการประมาณค่า
ใช้จ่าย

มาตรา ๓๐ ในการเบิกเงินตามพระราชกฤษฎีกานี้ ผู้เบิก
ต้องยื่นรายงานเดินทางตามแบบต่อท้ายหมายเลข ๕ พร้อม
ด้วยใบสำคัญคู่จ่าย

มาตรา ๓๑ ข้าราชการที่ได้รับเงินค่าใช้จ่ายในการเดินทาง
ล่วงหน้าแล้วไม่ยื่นบัญชีและรายงานเดินทางพร้อมด้วยใบ
สำคัญคู่จ่ายภายในเวลา ๓ เดือนนับแต่วันกลับจากราชการแล้ว
กระทรวงการคลังอาจหักเงินที่จ่ายล่วงหน้าจากเงินเดือนหรือ
เงินใด ๆ ที่ข้าราชการผู้นั้นจะเบิกจากคลังในภายหน้าก็ได้

๒๓๘

มาตรา ๓๒ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๘ มิถุนายน หน้า ๒๓๖)

บัญชีหมายเลข ๑
(ตามความมาตรา ๘)

อัตราเบี้ยเลี้ยงเดินทางในราชอาณาจักรและค่าเช่าที่พัก
สำหรับข้าราชการทหาร พลเรือน และตุลาการ

๑. อัตราเบี้ยเลี้ยงมี ดังนี้

เงินเดือนสูงกว่า ๑,๕๐๐ บาท.....วันละ ๘ บาท

เงินเดือนสูงกว่า ๑,๐๐๐ บาท ถึง ๑,๕๐๐ บาท.....วันละ ๖ บาท

เงินเดือนสูงกว่า ๖๐๐ บาท ถึง ๑,๐๐๐ บาท หรือรัฐมนตรี
ที่มีชื่อเป็นผู้ว่าการหรือผู้ช่วยว่าการกระทรวง หรือ

ทบวง และมีได้เป็นข้าราชการประจำ.....วันละ ๔ บาท

เงินเดือนสูงกว่า ๔๐๐ บาท ถึง ๖๐๐ บาท.....วันละ ๓ บาท

เงินเดือนสูงกว่า ๑๕๐ บาท ถึง ๔๐๐ บาท.....วันละ ๒ บาท

เงินเดือนสูงกว่า ๗๕ บาท ถึง ๑๕๐ บาท.....วันละ ๑.๕๐ บาท

เงินเดือนสูงกว่า ๕๐ บาท ถึง ๗๕ บาท.....วันละ ๗๕ สตางค์

เงินเดือนตั้งแต่ ๑๖ บาท ถึง ๕๐ บาท.....วันละ ๕๐ สตางค์

๒. สำหรับผู้ทำการสำรวจกรากกรำในที่กันดาร เช่น ต้อง
เข้าป่าฝ่าห้วยป็นเขาเป็นเวลาตั้งแต่ ๓ เดือนขึ้นไป ให้เบิก
เบี้ยเลี้ยงเพิ่มอีกเท่าตัว

๒๕๐

๓. อัตราค่าเช่าที่พัก (ไม่รวมค่าอาหาร) เบิกได้เท่าที่จ่ายจริง แต่วันหนึ่งไม่เกินอัตราเบี้ยเลี้ยงเดินทางปกติ
๔. คนใช้ส่วนตัวเบิกค่าเช่าที่พักได้เท่าที่จ่ายจริง แต่คนหนึ่งไม่เกินวันละ ๒๕ สตางค์

๒๔๑

บัญชีหมายเลข ๒

(ตามความมาตรา ๘)

อัตราเบี้ยเลี้ยงเดินทางนอกราชอาณาเขตพร้อมค่าเช่าที่พัก
สำหรับข้าราชการทหาร พลเรือน และตุลาการ มีดังนี้

อัตรา ก. อัตรา ข. อัตรา ค.

เงินเดือนสูงกว่า ๑,๕๐๐ บาท

.....วันละ ๘๘ บาท ๖๖ บาท ๓๐ บาท

เงินเดือนสูงกว่า ๑,๐๐๐ บาท

ถึง ๑,๕๐๐ บาท.....วันละ ๖๖ บาท ๔๔ บาท ๒๐ บาท

เงินเดือนสูงกว่า ๖๐๐ บาท

ถึง ๑,๐๐๐ บาท หรือรัฐมนตรี
ที่มีชื่อเป็นผู้ว่าการหรือผู้ช่วย
ว่าการกระทรวง หรือทบวง
และมีได้เป็นข้าราชการประจำ

.....วันละ ๔๔ บาท ๓๓ บาท ๑๕ บาท

เงินเดือนสูงกว่า ๔๐๐ บาท

ถึง ๖๐๐ บาท วันละ ๓๓ บาท ๒๗.๕๐ บาท ๑๐ บาท

เงินเดือนสูงกว่า ๗๕ บาท

ถึง ๔๐๐ บาท วันละ ๒๗.๕๐ บาท ๒๒ บาท ๘ บาท

09/10/2566

อัตรา ก. อัตรา ข. อัตรา ค.

เงินเดือนตั้งแต่ ๑๖ บาท

ถึง ๑๕ บาท วันละ — — ๖ บาท

อัตรา ก. สำหรับผู้ไปราชการในยุโรป อเมริกา และ
ออสเตรเลีย

อัตรา ข. สำหรับผู้ไปราชการในญี่ปุ่น

อัตรา ค. สำหรับผู้ไปราชการในเมืองสิงคโปร์ ปีนัง

การไปราชการในประเทศอื่นหรือเมืองอื่นหรือไปกับเรือ
หลวงจะเบิกเบี้ยเลี้ยงได้ตามที่ตกลงกับกระทรวงการคลังเป็น
ครั้งคราว โดยพิจารณาค่าใช้จ่ายที่ต้องใช้ในประเทศนั้น

ในกรณีที่มีเหตุพิเศษ หรือไปราชการนาน ให้เจ้า
กระทรวง ตกลงกับ กระทรวงการ คลัง กำหนดอัตรา เบี้ยเลี้ยง
เดินทางลดลงจากอัตราที่ตั้งไว้ได้เป็นครั้งคราว

บัญชีหมายเลข ๓
(ตามความมาตรา ๒๕)

อัตราบรรทุกภายในราชอาณาจักร

๑. การขนส่งทางสะดวก คือ การขนส่งโดยทางรถไฟ
รถยนต์ เรือยนต์ เรือกลไฟ เรือบรรทุก จะเบิกค่าระวาง
บรรทุกได้ตามอัตราน้ำหนักมีผลความจุ ดังต่อไปนี้

ชั้น	ทหาร	พลเรือน	อัตรา ก.	อัตรา ข.
๑	ตำแหน่งชั้น นายพันเอก	ตำแหน่งเทียบ ตั้งแต่ชั้นหัวหน้า นายนาวาเอก กองและนายพัน จวนไป	น้ำหนัก ๓๐๐๐ ก.ก. ความจุ ๑๕ ม. ^๓	๔๐๐ ก.ก. ๒ ม. ^๓
๒	ตำแหน่งชั้น นายพันโท หรือตำแหน่ง นายนาวาโท ซึ่งเทียบชั้นหัว กับนายพันตรี หน้าแผนกและ นายนาวาตรี นายพันตำรวจ โท ตรี	น้ำหนัก ๒๐๐๐ ก.ก. ความจุ ๑๐ ม. ^๓	๓๐๐ ก.ก. ๑๕ ม. ^๓	

<u>ชั้น</u>	<u>ทหาร</u>	<u>พลเรือน</u>	<u>อัตรา ก.</u>	<u>อัตรา ข.</u>
๓	ตำแหน่งชั้น นายร้อย นายเรือ	ประจำแผนก หรือตำแหน่ง ชงเทียบชั้น	น้ำหนัก ๑๕๐๐ ก.ก. ความจุ ๗.๕ ม. ^๓	๒๐๐ ก.ก. ๑ ม. ^๓
		ประจำแผนก และนายตำรวจ ชั้นนายร้อย		
๔	ตำแหน่งชั้น ประทวน	เสมียนพนักงาน งานหรือตำแหน่ง ชงเทียบชั้น	น้ำหนัก ๖๐๐ ก.ก. ความจุ ๓ ม. ^๓	๘๐ ก.ก. ๐.๔ ม. ^๓
		เสมียนพนักงาน และตำรวจชั้น ประทวน		

การคำนวณความจุของพาหนะต่าง ๆ นั้น ให้ถือเกณฑ์
ดังนี้

รถยนต์บรรทุกคันหนึ่ง มีความจุ ๖ ม.^๓

รถบรรทุกกรมรถไฟ (ต.ญ.) ๒๔ ม.^๓

เรือบรรทุกขนาด ๑ ทาบ มีความจุ ๐.๑๕ ม.^๓

ถ้าเป็นพาหนะสำหรับโดยสารและจำเป็นต้องใช้เพราะ
ไม่มีพาหนะบรรทุกแล้ว ให้คำนวณเป็นความจุ บรรทุก
๑ คนเท่ากับ ๐.๑๕ ม.^๓

อัตรา ก. สำหรับไปประจำการต่างสำนักงาน

อัตรา ข. สำหรับไปราชการชั่วคราวแรมคืน

๒. การขนส่งทางกั้นदार จะใช้พาหนะได้ไม่เกิน ๒

ใน ๓ ของอัตราการขนส่งทางสะดวก โดยถือการคำนวณ
น้ำหนักบรรทุกของพาหนะ ดังนี้

(๑) ช้าง	๑ เชือก	บรรทุกได้	๖๐ ก.ก.
(๒) เกวียนโค	๑ เล่ม	,,	๑๕๐ ก.ก.
(๓) ม้าต่าง	๑ ต่าง	,,	๔๐ ก.ก.
(๔) ลาต่าง	๑ ต่าง	,,	๖๐ ก.ก.
(๕) โคต่าง	๑ ต่าง	,,	๕๐ ก.ก.
(๖) คนหาบหาม	๑ คน	,,	๑๕ ก.ก.

๓. ข้าราชการพลเรือนในกระทรวงกลาโหม เบิกจ่าย
ค่าพาหนะได้โดยอนุโลมตามอัตราสำหรับข้าราชการพลเรือน
และตุลาการ

บัญชีหมายเลข ๔
(ตามความมาตรา ๒๘)

อัตราค่าเครื่องแต่งตัวไปราชการต่างประเทศสำหรับผู้
เงินเดือนตั้งแต่ ๘๐ บาทขึ้นไป

๑. ไปราชการในยุโรป อเมริกา ออสเตรเลีย

ก. ค่าเครื่องแต่งตัวพลเรือน ๖๐๐ บาท

ข. ค่าเครื่องแต่งตัวทหาร ๔๐๐ บาท

๒. ในกรณีที่มีเหตุพิเศษหรือไปราชการในประเทศอื่น
หรือผู้เงินเดือนต่ำกว่า ๘๐ บาท จะเบิกค่าเครื่องแต่งตัว
ได้ตามที่ตกลงกับกระทรวงการคลังเป็นครั้งคราว

๓. ถ้าผู้ไปราชการได้ไปราชการครั้งหลังถัดมาไม่เกิน
๙ ปีให้จ่ายเป็นค่าซ่อมแซม และเพิ่มเติมพอสมควรไม่เกิน
ถึงอัตรา การเบิกจ่ายค่าเครื่องแต่งตัวให้จ่ายเป็นการเหมา

๒๔๗

บัญชีหมายเลข ๕

(ตามความมาตรา ๓๐)

ที่ทำการ.....

วันที่.....

ข้าพเจ้า.....ตำแหน่ง.....

ขอทำรายงานการเดินทางยื่นต่อ.....

ตามคำสั่งที่.....ข้าพเจ้าพร้อมด้วย.....คน

ออกจากที่พัก.....โดยพาหนะ.....

ตั้งแต่วันที่.....๒๔.....เวลา.....นาฬิกา

และได้กลับถึงที่พักเมื่อวันที่.....๒๔.....

เวลา.....นาฬิกา รวมเวลาไปราชการครั้งนี้.....วัน

ตั้งมีรายวันเดินทางและวันทำการต่อไปนี้

ออกจาก	วันที่	เวลา	ถึง	วันที่	เวลา	รายการ ประจำวัน

๒๔๘

รายการจ่ายมีดังนี้

รายการ	จำนวนเงิน	หมายเหตุ

ข้าพเจ้าขอเบิกเงิน.....บาท.....สตางค์ ได้ส่ง
ใบสำคัญคู่จ่ายมาด้วย.....ฉบับแล้ว

.....
ผู้เบิก

อนุญาต

ตรวจถูกต้องแล้ว

.....
เจ้าหน้าที่

๒๔๕

พระราชกฤษฎีกา

กำหนดอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญ
กระทรวงการคลัง (ฉบับที่ ๓)

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตย์ที่พออาภา

เจ้าพระยายมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๒๕ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชกฤษฎีกากำหนด
อัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญ กระทรวงการคลัง
(ฉบับที่ ๑) พุทธศักราช ๒๔๗๗ เพื่อให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ในพระปรมาภิไธย สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๗๖ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกากำหนดอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญ กระทรวงการคลัง (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกอัตราเงินเดือนตำแหน่งอธิบดีกรมศุลกากรตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๓ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญ กระทรวงการคลัง (ฉบับที่ ๑) พุทธศักราช ๒๔๗๗ และให้ใช้อัตราเงินเดือนต่อไปนี้แทนตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕ เป็นต้นไป

๒๕๑

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีหน้าที่
รักษาการให้ เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๕ กรกฎาคม หน้า ๒๖๐)

๒๕๒

พระราชกฤษฎีกา

กำหนดอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญ

กระทรวงเกษตรธิการ (ฉบับที่ ๒)

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตย์ทิพอาภา

เจ้าพระยายมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรโยธิน

ตราไว้ณวันที่ ๖ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชกฤษฎีกากำหนด

อัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญ กระทรวงเกษตร

ธิการ (ฉบับที่ ๑) พ.ศ. ๒๔๗๕ เพื่อให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

09/10/25๕6

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ใน พระปรมาภิไธย สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๗๖ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกา กำหนด อัตรา เงิน เดือน ข้าราชการ พลเรือน สำนัญกระทรวงเกษตรราธิการ (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๕๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๗๕ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกตำแหน่งและ อัตราเงินเดือนใน มาตรา ๔ แห่งพระราชกฤษฎีกา กำหนด อัตรา เงิน เดือน ข้าราชการพลเรือนสำัญ กระทรวงเกษตรราธิการ (ฉบับที่ ๑) พ.ศ. ๒๕๗๔ ฉะเพาะแผนกใต้ตอบก่องกลาง สำนักงาน ปลัดกระทรวง และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

๒๕๔

อัตราเงินเดือน

“แผนกโต้ตอบ

หัวหน้าแผนก	๒๐๐-๒๘๐
ประจำแผนก	๑๔๐-๑๙๐
ประจำแผนก	๘๐-๑๐๐
เสมียน	๕๕-๗๕
เสมียน	๓๔-๕๐
เสมียน	๒๐-๓๐”

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรธิการมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๒ กรกฎาคม หน้า ๒๖๓)

๒๕๕

พระราชกฤษฎีกา

ว่าด้วยการยกเลิกการบังคับตามกฎหมายกติกาสันนิบาตชาติ

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตยทิพอาภา

เจ้าพระยายมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชโยนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๔ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นว่าเมื่อพฤติการณ์ซึ่งทำให้จำเป็นต้องดำเนินการ
บังคับตามข้อ ๑๖ แห่งกติกาสันนิบาตชาติได้หมดสิ้นไป
และคำวินิจฉัยของสันนิบาตชาตินั้นเป็นอันได้ถอนแล้ว

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยความตามมาตรา ๔ แห่งพระราช

บัญญัติว่าด้วยการบังคับตามกติกาสนธิบัตรชาติ พุทธศักราช ๒๔๗๘ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการยกเลิกการบังคับตามกติกาสนธิบัตรชาติ พุทธศักราช ๒๔๗๘”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันที่ ๑๕ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๗๘ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ พระราชกฤษฎีกาดังต่อไปนี้ให้เป็นอันยกเลิก
พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการห้ามส่งอาวุธยุทโธปกรณ์ออกไปยังประเทศอิตาลี หรือดินแดนของอิตาลี พุทธศักราช ๒๔๗๘

พระราชกฤษฎีกาห้ามกิจการเงินบางอย่างเพื่ออิตาลี พุทธศักราช ๒๔๗๘

พระราชกฤษฎีกาห้ามการนำเข้าเครื่องสินค้าอิตาลี หรือสินค้าที่ส่งมาจากอิตาลี พุทธศักราช ๒๔๗๘

พระราชกฤษฎีกาห้ามการส่งสินค้าบางอย่างออกไปยังอิตาลี พุทธศักราช ๒๔๗๘

๒๕๗

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย, การคลัง และเศรษฐกิจ ต่างมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
พ.อ. พลพลพยุหเสนา
นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ หน้า ๑๔ อรรถาภิธาน หน้า ๒๖๖)

กฎกระทรวงการคลัง

ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุม
คุณภาพพริกไทยที่จะส่งออกนอกประเทศ

พุทธศักราช ๒๕๗๘

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓ และมาตรา ๕ แห่ง
พระราชบัญญัติควบคุมคุณภาพพริกไทยที่จะส่งออกนอก
ประเทศ พุทธศักราช ๒๕๗๘ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการ
คลังออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑. พริกไทยที่ต้องอยู่ในความควบคุมตามพระราช
บัญญัติควบคุมคุณภาพพริกไทยที่จะส่งออกนอกประเทศ พุทธ
ศักราช ๒๕๗๘ นั้นคือ พริกไทยดำ, พริกไทยขาว

ข้อ ๒. ให้เจ้าพนักงานสุทธภาพตรวจพริกไทยที่มีผู้จะส่ง
ออกนอกประเทศเพื่อให้รู้ว่า เป็นพริกไทยได้ถูกเจือปนตั้ง
ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมคุณภาพ
พริกไทยที่จะส่งออกนอกประเทศ พุทธศักราช ๒๕๗๘ หรือ
ไม่

ข้อ ๓. พริกไทยที่มีความชื้นเป็นน้ำหนักเกินกว่าร้อยละ
๑๕ ในอุณหภูมิ ๑๑๐ องศาเซลเซียส ให้ถือว่าพริกไทย
ได้ถูกเจือปนตามความในมาตรา ๕ (จ)

ข้อ ๔. การตรวจพริกไทยตามความในข้อ ๒ แห่งกฎนี้ ให้เจ้าพนักงานศุลกากรเลือกเอาตัวอย่างพริกไทยมีปริมาณพอสมควรทดลองด้วยเครื่องวิเคราะห์ความชื้นชนิด Schopper Moisture Tester ในกรณีที่เจ้าพนักงานศุลกากรสงสัย หรือเจ้าพนักงานศุลกากรตรวจพริกไทยได้ความชื้นใกล้จะได้อีกกำหนดน้ำหนักความชื้นที่กำหนดไว้ในข้อ ๓ แห่งกฎนี้ เจ้าพนักงานจะเลือกตัวอย่างพริกไทย เพื่อทดลองใหม่หรือเพื่อส่งไปให้กรมวิทยาศาสตร์ทดลองหาความชื้นอีกก็ได้

ข้อ ๕. เมื่อเจ้าพนักงานศุลกากรตรวจพบพริกไทยที่ถือว่าเป็นพริกไทยได้ถูกเจอปนตามความในพระราชบัญญัติควบคุมคุณภาพพริกไทยที่จะส่งออกนอกประเทศ พุทธศักราช ๒๔๗๘ มาตรา ๕ (ก) (ข) (ค) หรือ (ง) ก็ดี หรือตามความในข้อ ๓ แห่งกฎกระทรวงนี้ หรือในกรณีที่สงสัย และส่งตัวอย่างพริกไทยไปให้กรมวิทยาศาสตร์ทดลองหาความชื้นก็ดี ให้เจ้าพนักงานศุลกากรเก็บพริกไทยที่จะส่งออกนอกประเทศทั้งหมดไว้เพื่อดำเนินการตามพระราชบัญญัติ หรือเพื่อยรอผลของการทดลองหาความชื้นของ กรมวิทยาศาสตร์ต่อไปตามกรณี

กฎให้ไว้ ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๗๘
ไชยยศสมบัติ

09/10/2566

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๔ กรกฎาคม หน้า ๒๖๕)

๒๖๐

พระราชกฤษฎีกา
เรียกประชุมสามัญแห่งสภาผู้แทนราษฎร
พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตย์ทิพอาภา

เจ้าพระยายมราช

พล.อ. เจ้าพระยาพิชเยนทรโยธิน

ตราไว้เมื่อวันที่ ๑๔ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรได้กำหนดวันเริ่มสมัยประชุม
สามัญประจำปี พุทธศักราช ๒๔๗๕ ตามความในมาตรา ๒๘
แห่งรัฐธรรมนูญ ในวันที่ ๑ สิงหาคม และบัดนี้ใกล้จะถึง
กำหนดสมัยประชุมสามัญแล้ว

๒๖๑

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาเรียกประชุม
สภาผู้แทนราษฎรตามความในมาตรา ๓๐ แห่งรัฐธรรมนูญ
กำหนดเปิดประชุมในวันที่ ๑ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๒ วันที่ ๑๕ กรกฎาคม หน้า ๒๗๑)

๒๖๒

พระราชกฤษฎีกา
กำหนดวิธีการคัดเลือกบุคคลเพื่อบรรจุตำแหน่ง
ที่มีเหตุพิเศษในกรมมหาดไทย (ฉบับที่ ๒)

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตย์ที่พอลภา

เจ้าพระยาอมรราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๒๕ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรแก้ไขเพิ่มเติมความแห่งพระราชกฤษฎีกา
กำหนดวิธีการคัดเลือกบุคคลเพื่อบรรจุตำแหน่งที่มีเหตุ
พิเศษในกรมมหาดไทย พ.ศ. ๒๔๗๕

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ในพระปรมาภิไธย สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ภาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๓ วรยศสุดท้ายแห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๗๖ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกากำหนดวิธีการคัดเลือกบุคคลเพื่อบรรจุตำแหน่งที่มีเหตุพิเศษในกรมมหาดไทย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดวิธีการคัดเลือกบุคคลเพื่อบรรจุตำแหน่งที่มีเหตุพิเศษในกรมมหาดไทย พุทธศักราช ๒๔๗๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕ ให้กระทรวงมหาดไทยทำความตกลงกับ ก.พ. ในการวางระเบียบการคัดเลือกเลื่อนตำแหน่งตามความที่กล่าวไว้ในมาตรา ๔ แห่งพระราชกฤษฎีกานี้”

๒๖๔

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๖ กรกฎาคม หน้า ๒๗๑)

๒๖๕

พระราชกฤษฎีกา

กำหนดอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญ

กระทรวงมหาดไทย (ฉบับที่ ๘)

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตยทิพอารา

เจ้าพระยายมราช

พล.อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๒๗ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชกฤษฎีกากำหนด
อัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญ กระทรวงมหาดไทย
(ฉบับที่ ๑) พ.ศ. ๒๔๗๓ ฉะเพาะส่วนราชการในกรม
สาธารณสุข เพื่อให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

09/10/2566

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ในพระปรมาภิไธย สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๗๖ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกา กำหนดอัตรา เงินเดือน ข้าราชการพลเรือน สามัญ กระทรวงมหาดไทย (ฉบับที่ ๘) พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๕ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกตำแหน่ง และอัตราเงินเดือนใน มาตรา ๓ แห่งพระราชกฤษฎีกา กำหนดอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญ กระทรวงมหาดไทย (ฉบับที่ ๑) พ.ศ. ๒๔๗๗ ฉะเพาะกรมสาธารณสุข และให้ใช้ความต่อไปน้แทน

กรมสาธารณสุข

ก. ราชการบริหารส่วนกลาง

อธิบดี	๖๕๐-๕๐๐
นายแพทย์	๔๕๐-๖๐๐
นายแพทย์ตรวจการ	๓๐๐-๔๐๐

๑. สำนักงานเลขาธิการกรม

เลขานุการกรม	๓๐๐-๔๐๐
--------------	---------

(๑) แผนกสารบรรณ

หัวหน้าแผนก	๒๐๐-๒๘๐
-------------	---------

ประจำแผนก	๑๑๐-๑๓๐
-----------	---------

เสมียน	๕๕-๗๕
--------	-------

เสมียน	๓๔-๕๐
--------	-------

(๒) แผนกห้องสมุด

ประจำแผนก	๑๑๐-๑๓๐
-----------	---------

เสมียน	๕๕-๗๕
--------	-------

(๓) แผนกเบ็ดเตล็ด

ประจำแผนก	๑๑๐-๑๓๐
-----------	---------

เสมียน	๓๔-๕๐
--------	-------

๒. สำนักงานคณะกรรมการแพทย์

เลขาธิการนายทะเบียน	๓๐๐-๔๐๐
---------------------	---------

ผู้ช่วยเลขาธิการ	๑๔๐-๑๕๐
------------------	---------

ประจำแผนก	๘๐-๑๐๐
-----------	--------

เสมียน	๕๕-๗๕
--------	-------

เสมือน ๓๔-๕๐

เสมือน ๒๐-๓๐

๓. กองคลัง

หัวหน้ากอง ๓๐๐-๔๐๐

(๑) แผนกเงิน

ประจำแผนก ๑๔๐-๑๕๐

ประจำแผนก ๑๑๐-๑๓๐

เสมือน ๕๕-๗๕

เสมือน ๓๔-๕๐

(๒) แผนกบัญชี

ประจำแผนก ๘๐-๑๐๐

เสมือน ๕๕-๗๕

๑๓ เสมียน ๓๔-๕๐

(๓) แผนกพัสดุ

ประจำแผนก ๑๔๐-๑๕๐

เสมือน ๕๕-๗๕

๑๑ เสมียน ๓๔-๕๐

๑๑ ๔. กองสถิติพยากรณ์ชีพ

หัวหน้ากอง ๓๐๐-๔๐๐

(๑) แผนกกลาง

เสมือน	๕๕-๗๕
--------	-------

เสมือน	๓๔-๕๐
--------	-------

(๒) แผนกทะเบียน

ประจำแผนก	๑๑๐-๑๓๐
-----------	---------

เสมือน	๓๔-๕๐
--------	-------

(๓) แผนกสถิติ

หัวหน้าแผนก	๒๐๐-๒๘๐
-------------	---------

ประจำแผนก	๘๐-๑๐๐
-----------	--------

เสมือน	๕๕-๗๕
--------	-------

๕. กองสุขศึกษา

หัวหน้ากอง	๓๐๐-๔๐๐
------------	---------

(๑) แผนกกลาง

ประจำแผนก	๑๑๐-๑๓๐
-----------	---------

เสมือน	๓๔-๕๐
--------	-------

(๒) แผนกเอกสารสาธารณสุข

หัวหน้าแผนก	๑๔๐-๑๕๐
-------------	---------

ประจำแผนก	๘๐-๑๐๐
-----------	--------

เสมือน	๓๔-๕๐
--------	-------

(๓) แผนกหน่วยสุขศึกษา

หัวหน้าแผนก	๒๐๐-๒๘๐
นายแพทย์ผู้ช่วย	๑๑๐-๑๓๐
ปาฐก	๕๕-๗๕
เสมียน	๓๔-๕๐

๖. กองโรคติดต่อ

หัวหน้ากอง	๔๐๐-๕๐๐
------------	---------

(๑) แผนกกกลาง

ประจำแผนก	๑๑๐-๑๓๐
เสมียน	๕๕-๗๕
เสมียน	๓๔-๕๐

(๒) แผนกโรคติดต่อ

นายแพทย์ผู้ช่วย	๒๐๐-๒๘๐
นายแพทย์ผู้ช่วย	๑๔๐-๑๕๐
ผู้ช่วยแพทย์	๕๕-๗๕
ผู้ช่วยแพทย์	๓๔-๕๐
เสมียน	๓๔-๕๐

(๓) แผนกด่านกักโรค

นายแพทย์ผู้ช่วย	๒๐๐-๒๘๐
ผู้ช่วยแพทย์	๕๕-๗๕
เสมียน	๓๔-๕๐

(๔) แผนกตรวจคนเข้าเมือง

นายแพทย์ผู้ช่วย	๒๐๐-๒๘๐
นายแพทย์ผู้ช่วย	๑๔๐-๑๕๐
นายแพทย์ผู้ช่วย	๑๑๐-๑๓๐
ผู้ช่วยแพทย์	๘๐-๑๐๐

๗. กองชั้นสูตวโรค

หัวหน้ากอง	๓๐๐-๔๐๐
------------	---------

(๑) แผนกกลาง

เสมียน	๓๔-๕๐
--------	-------

(๒) แผนกตรวจวัตถุ

หัวหน้าแผนก	๑๔๐-๑๕๐
พนักงานวิทยาศาสตร์	๕๕-๗๕
พนักงานวิทยาศาสตร์	๓๔-๕๐

(๓) แผนกตรวจน้ำ

หัวหน้าแผนก	๑๔๐-๑๕๐
พนักงานวิทยาศาสตร์	๘๐-๑๐๐
พนักงานวิทยาศาสตร์	๓๔-๕๐

๘. กองสาธารณสุขท้องถิ่น

นายแพทย์	๔๐๐-๕๐๐
----------	---------

(๑) แผนกกลาง

ประจำแผนก	๘๐-๑๐๐
เสมียน	๕๕-๗๕
เสมียน	๓๔-๕๐

(๒) แผนกสุขาภิบาล

นายแพทย์ผู้ช่วย	๒๐๐-๒๘๐
นายแพทย์ผู้ช่วย	๑๔๐-๑๕๐
เสมียน	๕๕-๗๕
เสมียน	๓๔-๕๐
สารวัตรสุขาภิบาล	๕๕-๗๕
สารวัตรสุขาภิบาล	๓๔-๕๐

(๓) แผนกสงเคราะห์มารดาและเด็ก

นายแพทย์ผู้ช่วย	๑๔๐-๑๕๐
เสมียน	๓๔-๕๐

(๔) แผนกบำบัดโรค

นายแพทย์ผู้ช่วย	๒๐๐-๒๘๐
นายแพทย์ผู้ช่วย	๑๔๐-๑๕๐
นายแพทย์ผู้ช่วย	๑๑๐-๑๓๐
เภสัชกรผู้ช่วย	๘๐-๑๐๐
เสมียน	๓๔-๕๐
พยาบาล	๕๕-๗๕
พยาบาล	๓๔-๕๐

(๕) แผนกอาหารและยา

นายแพทย์ผู้ช่วย	๒๐๐-๒๘๐
ประจำแผนก	๑๔๐-๑๕๐
สารวัตรอาหารและยา	๘๐-๑๐๐
เสมียน	๕๕-๗๕
เสมียน	๓๔-๕๐

(๖) แผนกเชอโรค

หัวหน้าแผนก	๒๐๐-๒๘๐
นายแพทย์ผู้ช่วย	๑๑๐-๑๓๐
เสมียน	๓๔-๕๐

๕. กองสาธารณสุขพระนคร

นายแพทย์	๔๕๐-๖๐๐
----------	---------

(๑) แผนกกลาง

นายแพทย์	๓๐๐-๔๐๐
หัวหน้าแผนก	๑๔๐-๑๕๐
ประจำแผนก	๘๐-๑๐๐
เสมียน	๕๕-๗๕
เสมียน	๓๔-๕๐
นายแพทย์ผู้ช่วย	๒๐๐-๒๘๐
นายแพทย์ผู้ช่วย	๑๔๐-๑๕๐
นายแพทย์ผู้ช่วย	๑๑๐-๑๓๐
เภสัชกร	๘๐-๑๐๐

พยาบาล	๕๕-๗๕
พยาบาล	๓๔-๕๐

(๒) แผนกโรคติดต่อ

นายแพทย์ผู้ช่วย	๒๐๐-๒๘๐
นายแพทย์ผู้ช่วย	๑๔๐-๑๕๐
เสมียน	๕๕-๗๕
ผู้ช่วยแพทย์	๘๐-๑๐๐
ผู้ช่วยแพทย์	๕๕-๗๕
ผู้ช่วยแพทย์	๓๔-๕๐

(๓) แผนกสุขาภิบาล

นายแพทย์ผู้ช่วย	๒๐๐-๒๘๐
นายแพทย์ผู้ช่วย	๑๔๐-๑๕๐
สารวัตรสุขาภิบาล	๘๐-๑๐๐
สารวัตรสุขาภิบาล	๕๕-๗๕
สารวัตรสุขาภิบาล	๓๔-๕๐
เสมียน	๓๔-๕๐

(๕) แผนกสุขศาลา

นายแพทย์ผู้ช่วย	๒๐๐-๒๘๐
นายแพทย์ผู้ช่วย	๑๔๐-๑๕๐
พยาบาล	๘๐-๑๐๐
พยาบาล	๕๕-๗๕
พยาบาล	๓๔-๕๐
ผู้ช่วยแพทย์	๓๔-๕๐
เสมียน	๓๔-๕๐
เสมียน	๒๐-๓๐

(๕) แผนกสงเคราะห์มารดาและเด็ก

นายแพทย์ผู้ช่วย	๒๐๐-๒๘๐
นางสงเคราะห์	๘๐-๑๐๐
นางสงเคราะห์	๕๕-๗๕
นางสงเคราะห์	๓๔-๕๐
เสมียน	๓๔-๕๐

(๖) แผนกอาหารและยา

นายแพทย์ผู้ช่วย	๑๔๐-๑๕๐
สัตวแพทย์	๑๑๐-๑๓๐

สัตว์แพทย์ผู้ช่วย	๘๐-๑๐๐
สัตว์แพทย์ผู้ช่วย	๕๕-๗๕

(๗) โรงพยาบาลโรคติดต่อ

นายแพทย์ผู้ช่วย	๑๔๐-๑๕๐
พยาบาล	๘๐-๑๐๐
พยาบาล	๓๔-๕๐

๑๐. กองโสตศอนาสิก

หัวหน้ากอง	๓๐๐-๔๐๐
------------	---------

(๑) แผนกกลาง

ประจำแผนก	๘๐-๑๐๐
เสมียน	๕๕-๗๕
เสมียน	๓๔-๕๐
เสมียน	๒๐-๓๐

(๒) แผนกคลังเวชภัณฑ์

เภสัชกร	๒๐๐-๒๘๐
เภสัชกรผู้ช่วย	๘๐-๑๐๐

เสมียน	๕๕-๗๕
เสมียน	๓๔-๕๐
(๓) <u>แผนกจัดเวชภัณฑ์</u>	
เภสัชกร	๑๔๐-๑๕๐
เภสัชกรผู้ช่วย	๕๕-๗๕
เสมียน	๕๕-๗๕
เสมียน	๓๔-๕๐

๑๑. เวชียพยาบาล

ผู้อำนวยการ	๔๐๐-๕๐๐
-------------	---------

(๑) แผนกกลาง

นายแพทย์ผู้ช่วย	๒๐๐-๒๘๐
หัวหน้าพยาบาล	๑๔๐-๑๕๐
เสมียน	๕๕-๗๕
เสมียน	๓๔-๕๐

(๒) แผนกคนไข้นอก

นายแพทย์ผู้ช่วย	๒๐๐-๒๘๐
นายแพทย์ผู้ช่วย	๑๔๐-๑๕๐

พยานาถ	๗๐-๑๐๐
พยานาถ	๕๕-๗๕
พยานาถ	๓๔-๕๐

(๓) แผนกโอสถกรรม

นายแพทยผู้ช่วย	๑๔๐-๑๕๐
พยานาถ	๕๕-๗๕
พยานาถ	๓๔-๕๐

(๔) แผนกศัลยกรรม

นายแพทยผู้ช่วย	๑๔๐-๑๕๐
พยานาถ	๗๐-๑๐๐
พยานาถ	๕๕-๗๕
พยานาถ	๓๔-๕๐

(๕) แผนกสูติกรรมและโรคสตรี

นายแพทยผู้ช่วย	๑๔๐-๑๕๐
พยานาถ	๕๕-๗๕
พยานาถ	๓๔-๕๐

(๖) แผนกหูกอ จมูก

นายแพทย์ผู้ช่วย	๑๔๐-๑๕๐
พยาบาล	๕๕-๗๕
พยาบาล	๓๔-๕๐

(๗) แผนกเกสัชกรรม

เกสัชกร	๑๑๐-๑๓๐
เกสัชกรผู้ช่วย	๘๐-๑๐๐
เสมียน	๓๔-๕๐

๑๒. โรงพยาบาลกลาง

ผู้อำนวยการ	๔๕๐-๖๐๐
-------------	---------

(๑) แผนกกลาง

นายแพทย์ผู้ช่วย	๒๐๐-๒๘๐
นายแพทย์ผู้ช่วย	๑๔๐-๑๕๐
หัวหน้าพยาบาล	๑๑๐-๑๓๐
พนักงานวิทยาศาสตร์	๕๕-๗๕
เสมียน	๕๕-๗๕
เสมียน	๓๔-๕๐

(๒) แผนกคนไข้นอก

นายแพทย์ผู้ช่วย	๒๐๐-๒๕๐
นายแพทย์ผู้ช่วย	๑๔๐-๑๕๐
พยาบาล	๘๐-๑๐๐
พยาบาล	๕๕-๗๕
พยาบาล	๓๔-๕๐

(๓) แผนกคนไข้ใน

นายแพทย์ผู้ช่วย	๑๔๐-๑๕๐
พยาบาล	๘๐-๑๐๐
พยาบาล	๕๕-๗๕
พยาบาล	๓๔-๕๐

(๔) แผนกเภสัชกรรม

เภสัชกร	๑๑๐-๑๓๐
เภสัชกรผู้ช่วย	๘๐-๑๐๐
เภสัชกรผู้ช่วย	๕๕-๗๕

(๕) แผนกเอกซเรย์และตรวจสายตา

นายแพทย์ผู้ช่วย	๑๔๐-๑๕๐
พยาบาล	๕๕-๗๕

๑๓. โรงพยาบาลโรคจิตต์

ผู้อำนวยการ	๓๐๐-๔๐๐
-------------	---------

(๑) แผนกกลาง

นายแพทย์ผู้ช่วย	๒๐๐-๒๘๐
-----------------	---------

นายแพทย์ผู้ช่วย	๑๔๐-๑๕๐
-----------------	---------

พยาบาล	๘๐-๑๐๐
--------	--------

เภสัชกรผู้ช่วย	๘๐-๑๐๐
----------------	--------

เสมียน	๕๕-๗๕
--------	-------

เสมียน	๓๔-๕๐
--------	-------

(๒) แผนกชาย

นายแพทย์ผู้ช่วย	๑๔๐-๑๕๐
-----------------	---------

พยาบาล	๕๕-๗๕
--------	-------

พยาบาล	๓๔-๕๐
--------	-------

(๓) แผนกหญิง

นายแพทย์ผู้ช่วย	๑๑๐-๑๓๐
-----------------	---------

พยาบาล	๕๕-๗๕
--------	-------

พยาบาล	๓๔-๕๐
--------	-------

(๔) แผนกฝึกการอาชีพ

ช่าง	๘๐-๑๐๐
------	--------

๑๔. กองอนาถาพยาบาล

นายแพทย์ผู้ช่วย	๑๔๐-๑๕๐
เสมียน	๕๕-๗๕
เสมียน	๓๔-๕๐
พยาบาล	๗๐-๑๐๐
พยาบาล	๕๕-๗๕

๑๕. โรงพยาบาลโรคเรื้อน

นายแพทย์ผู้ช่วย	๒๐๐-๒๘๐
นายแพทย์ผู้ช่วย	๑๑๐-๑๓๐
ประจำแผนก	๑๑๐-๑๓๐
เสมียน	๕๕-๗๕
เสมียน	๓๔-๕๐
พยาบาล	๕๕-๗๕

๑๖. ราชการบริหารส่วนภูมิภาค

สาธารณสุขจังหวัดหรือนายแพทย์ผู้ช่วย	๒๐๐-๒๘๐
สาธารณสุขจังหวัดหรือนายแพทย์ผู้ช่วย	๑๔๐-๑๕๐
ผู้ช่วยสาธารณสุขจังหวัดหรือนายแพทย์ผู้ช่วย	๑๑๐-๑๓๐

เกสัชกรผู้ช่วย	๘๐-๑๐๐
เกสัชกรผู้ช่วย	๕๕-๗๕
พยาบาล	๕๕-๗๕
พยาบาล	๓๕-๕๐
สารวัตรสุขาภิบาล	๕๕-๗๕
สารวัตรสุขาภิบาล	๓๕-๕๐
ผู้ช่วยแพทย์	๓๕-๕๐
นางสงเคราะห์	๕๕-๗๕
นางสงเคราะห์	๓๕-๕๐
เสมียน	๓๕-๕๐
เสมียน	๒๐-๓๐

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

๒๘๕

พระราชกฤษฎีกา

กำหนดอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนรัฐพาณิชย์
การประจำกรุงเทพ ฯ และการไฟฟ้าหลวงกรุงเทพ ฯ
กรมโยธาเทศบาล กระทรวงมหาดไทย

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔)

อาทิตย์ที่พออาภา

เจ้าพระยาอภัยมหาราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชัยเนนทรโยธิน

ตราไว้ณวันที่ ๒๗ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่กระทรวงมหาดไทยได้ทำความตกลงกับ ก.พ.
กำหนดอัตราเงินเดือนขั้นต่ำและขั้นสูงของตำแหน่งข้าราชการ
พลเรือนรัฐพาณิชย์การประจำกรุงเทพ ฯ และการไฟฟ้า
หลวงกรุงเทพ ฯ กรมโยธาเทศบาล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖
แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๗๖
จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราช
กฤษฎีกากำหนดอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนรัฐพาณิชย์
การประจำกรุงเทพ ฯ และการไฟฟ้าหลวงกรุงเทพ ฯ กรม
โยธาเทศบาล กระทรวงมหาดไทย พุทธศักราช ๒๕๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ เงินเดือนข้าราชการพลเรือนรัฐพาณิชย์การ
ประจำกรุงเทพ ฯ และการไฟฟ้าหลวงกรุงเทพ ฯ กรมโยธา
เทศบาล กระทรวงมหาดไทย ตั้งแต่วันที่ ๑๒ มีนาคม
พ.ศ. ๒๕๗๗ ให้กำหนดขั้นต่ำและขั้นสูงไว้ดังนี้

อัตราเงินเดือน

๑. การประจำกรุงเทพ ฯ

นายช่างกำกับการ ๕๐๐ - ๖๐๐

(๑) แผนกสารบรรณ

หัวหน้าแผนก ๑๔๐ - ๑๕๐

09/18/2566
ประจำแผนก ๑๑๐ - ๑๓๐

อัตราเงินเดือน

เสมียน	๕๕-๗๕
เสมียน	๓๔-๕๐

(๒) แผนกสำรวจ

นายช่าง	๓๐๐-๔๐๐
ช่างเอก	๑๑๐-๑๓๐
ช่างเขียน	๘๐-๑๐๐
ช่างเขียน	๕๕-๗๕
เสมียน	๕๕-๗๕

(๓) แผนกท่อเรือ

ช่างเอก	๒๐๐-๒๘๐
ช่างเอก	๑๔๐-๑๕๐
ช่างเอก	๑๑๐-๑๓๐
ช่าง	๘๐-๑๐๐
ช่าง	๕๕-๗๕
ช่าง	๓๔-๕๐
เสมียน	๕๕-๗๕

(๔) แผนกคลังสงฆ์

ช่างเอก	๒๐๐ - ๒๗๐
ช่าง	๕๕ - ๗๕
นายตรวจ	๓๔ - ๕๐

(๕) แผนกโรงสุบและกรองน้ำ

นายช่าง	๔๐๐ - ๕๐๐
นายช่างผู้ช่วย	๒๐๐ - ๒๗๐
นายช่างผู้ช่วย	๑๔๐ - ๑๕๐
ช่างเอก	๑๑๐ - ๑๓๐
ช่าง	๕๕ - ๗๕
ช่าง	๓๔ - ๕๐

(๖) แผนกจำหน่ายน้ำ

ช่างเอก	๒๐๐ - ๒๗๐
ช่างเอก	๑๔๐ - ๑๕๐
ช่าง	๕๕ - ๗๕
ช่าง	๓๔ - ๕๐

อัตราเงินเดือน(๗) แผนกคลัง

หัวหน้าแผนก	๓๐๐-๔๐๐
พนักงานรายได้	๒๐๐-๒๘๐
พนักงานรักษาเงิน	๒๐๐-๒๘๐
ประจำแผนก	๑๕๐-๑๕๐
ประจำแผนก	๘๐-๑๐๐
พนักงานเก็บเงิน	๘๐-๑๐๐
เสมียน	๕๕-๗๕
เสมียน	๓๔-๕๐
เสมียน	๒๐-๓๐

๒. การไฟฟ้าหลวงกรุงเทพ ฯ

นายช่างอำนาจการ	๖๐๐-๗๐๐
-----------------	---------

(๑) แผนกสารบรรณ

หัวหน้าแผนก	๑๕๐-๑๕๐
ประจำแผนก	๑๑๐-๑๓๐
ประจำแผนก	๘๐-๑๐๐
เสมียน	๕๕-๗๕
เสมียน	๓๔-๕๐

อัตราเงินเดือน(๒) แผนกโรงจักร

นายช่าง	๔๐๐-๕๐๐
นายช่าง	๓๐๐-๔๐๐
นายช่างผู้ช่วย	๒๐๐-๒๘๐
นายช่างผู้ช่วย	๑๔๐-๑๕๐
ช่างเอก	๑๑๐-๑๓๐
ช่าง	๘๐-๑๐๐
ช่าง	๕๕-๗๕
ช่าง	๓๔-๕๐

(๓) แผนกแบบแผน

ช่างเขียนเอก	๑๔๐-๑๕๐
ช่างเขียน	๕๕-๗๕
ช่างเขียน	๓๔-๕๐

(๔) แผนกจำหน่ายไฟฟ้า

นายช่าง	๔๐๐-๕๐๐
นายช่าง	๓๐๐-๔๐๐
นายช่างผู้ช่วย	๒๐๐-๒๘๐
นายช่างผู้ช่วย	๑๔๐-๑๕๐

อัตราเงินเดือน

ช่างเอก	๑๑๐ - ๑๓๐
ช่าง	๘๐ - ๑๐๐
ช่าง	๕๕ - ๗๕
ช่าง	๓๕ - ๕๐

(๕) แผนกทดลองไฟฟ้า

นายช่างผู้ช่วย	๒๐๐ - ๒๘๐
ช่างเอก	๑๑๐ - ๑๓๐
ช่าง	๘๐ - ๑๐๐
ช่าง	๕๕ - ๗๕
ช่าง	๓๕ - ๕๐

(๖) แผนกคลัง

หัวหน้าแผนก	๓๐๐ - ๔๐๐
พนักงานพัสดุและร้านขายเครื่องไฟฟ้า	๒๐๐ - ๒๘๐
พนักงานบัญชีประมวลและการคลัง	๒๐๐ - ๒๘๐
ประจำแผนก	๑๔๐ - ๑๕๐
ประจำแผนก	๑๑๐ - ๑๓๐
ประจำแผนก	๘๐ - ๑๐๐

อัตราเงินเดือน

พนักงานเก็บเงิน	๙๐-๑๐๐
พนักงานเก็บเงิน	๕๕-๗๕
เสมียน	๕๕-๗๕
เสมียน	๓๔-๕๐
เสมียน	๒๐-๓๐

(๓) แผนกการไฟฟ้าหลวงเชียงใหม่

นายช่างผู้ช่วย	๑๔๐-๑๕๐
ช่าง	๙๐-๑๐๐
ช่าง	๓๔-๕๐
เสมียน	๕๕-๗๕
เสมียน	๓๔-๕๐

มาตรา ๔ ผู้ที่ครองตำแหน่งที่เทียบเสมอกับตำแหน่งใหม่^๕ เมื่อปรับเข้าอยู่ในตำแหน่งใหม่ ถ้าได้เงินเดือนสูงกว่าขั้นต่ำของตำแหน่งใหม่ ก็ให้คงได้เงินเดือนเท่าที่เคยได้รับอยู่ ถ้าได้เงินเดือนสูงกว่าอัตราขั้นสูงของตำแหน่งใหม่ ก็ให้ได้เงินเดือนเพิ่มขึ้นเฉพาะตัวเท่ากับที่ได้รับอยู่เดิม แต่ถ้าเงินเดือนต่ำกว่าขั้นต่ำของตำแหน่งใหม่ก็ให้เลื่อนเงินเดือน

๒๕๓

ขึ้นเหมือนดังการเลื่อนชั้นเงินเดือนประจำปีตามข้อบังคับว่า
ด้วยการแต่งตั้ง การเลื่อนตำแหน่ง การเลื่อนชั้นเงินเดือน
และการออกจากตำแหน่ง ของข้าราชการพลเรือนรัฐพาณิชย์
การประจำกรุงเทพฯ และการไฟฟ้าหลวงกรุงเทพฯ ซึ่ง ก.พ.
ได้อนุมัติแล้ว แต่ไม่ให้เกินขั้นต่ำของตำแหน่งใหม่ ทั้งนี้
ภายในวงเงินงบประมาณ

มาตรา ๕ ให้เป็นหน้าที่ของกระทรวงมหาดไทยกำหนด
จำนวนตำแหน่งตามอัตราในพระราชกฤษฎีกานี้ และทำความ
ตกลงกับ ก.พ. เพื่อตั้งขึ้นให้สมกับงาน

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒ สิงหาคม หน้า ๒๕๑)

๒๕๔

พระราชกฤษฎีกา

กำหนดเขตต์ที่ดินซึ่งจะต้องเวนคืน อำเภอเมือง
จังหวัดลพบุรี และอำเภอหนองโดน จังหวัดสระบุรี
พุทธศักราช ๒๕๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕)

อาทิตย์ทิพอาภา

เจ้าพระยาอมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเยนทรโยธิน

ตราไว้ณวันที่ ๕ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรกำหนดเขตต์ที่ดินอันควรต้องเวนคืน
อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี และอำเภอหนองโดน จังหวัด
สระบุรี ไว้สำหรับสร้างโรงทหาร และสนามฝึกของ
ทหาร เพื่อประโยชน์ในราชการทหาร

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ในพระปรมาภิไธย สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตราแห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๗ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินซึ่งจะต้องเวนคืน อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี และอำเภอหนองโดน จังหวัดสระบุรี พุทธศักราช ๒๕๓๘”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้ได้มีกำหนดห้าปี นับตั้งแต่วันประกาศใช้เป็นต้นไป

มาตรา ๔ ให้ผู้บังคับการจังหวัดทหารบกลพบุรี เป็นเจ้าหน้าที่เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ตามพระราชกฤษฎีกานี้

มาตรา ๕ ที่ดินบริเวณอำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี และอำเภอหนองโดน จังหวัดสระบุรี ซึ่งจะต้องเวนคืนตามพระราชกฤษฎีกานี้ คือที่ดินภายในแนวเขตต์เส้นสีดำตามแผนที่ท้ายพระราชกฤษฎีกานี้

๒๕๖

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๕ สิงหาคม หน้า ๓๐๖)

๒๕๗

พระราชกฤษฎีกา

กำหนดเขตต์หวงห้ามที่ดินอำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี
และอำเภอหนองโดน จังหวัดสระบุรี

พุทธศักราช ๒๕๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕)

อาทิตย์ทิพธำภา

เจ้าพระยาบรมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรวโยธิน

ตราไว้เมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควร จะกำหนดเขตต์หวงห้ามที่ดินอำเภอ
เมือง จังหวัดลพบุรี และอำเภอหนองโดน จังหวัดสระบุรี
ไว้สำหรับสร้างโรงทหาร และสนามฝึกของทหาร ไว้เพื่อ
ประโยชน์ในราชการทหาร

09/10/2566

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ในพระปรมาภิไธย สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการหวงห้ามที่ดินรกร้างว่างเปล่า อันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๑๘ จึงให้ตรา พระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกากำหนดเขตต์หวงห้ามที่ดินอำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี และอำเภอหนองไผ่ จังหวัดสระบุรี พุทธศักราช ๒๕๑๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ผู้บังคับการจังหวัดทหารบกลพบุรีเป็นเจ้าหน้าที่ผู้มอำนาจในการหวงห้ามที่ดินตามพระราชกฤษฎีกานี้

มาตรา ๔ ที่ดินรกร้างว่างเปล่าซึ่งอยู่ภายในแนวเขตต์หวงห้ามตามแผนที่ท้ายพระราชกฤษฎีกานี้ ห้ามมิให้ผู้ใดเข้าจับจองที่กร้างเข้าจัดทำ หรือปลูกสร้างด้วยประการใดๆ ในที่ดินเหล่านั้น เว้นแต่จะได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากเจ้าหน้าที่

๒๕๕

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมและ
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไป
ตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๕ สิงหาคม หน้า ๓๐๕)

พระราชกฤษฎีกา

ว่าด้วยการบังคับให้ใช้วิธีมาตราซัง, ตวง, วัด
 และจำนวนหน่วย กับเครื่องซัง, เครื่องตวง, เครื่องวัด
 ที่ตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติมาตราซัง, ตวง, วัด พ.ศ. ๒๔๖๖
 ในจังหวัดพิษณุโลก จังหวัดพิจิตร จังหวัดเพชรบูรณ์ จังหวัด
 กำแพงเพชร จังหวัดตาก จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดลำพูน
 จังหวัดเชียงราย จังหวัดแม่ฮ่องสอน จังหวัดแพร่ จังหวัด
 ลำปาง จังหวัดน่าน จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดชัยภูมิ
 จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดมหาสารคาม จังหวัด
 อุบลราชธานี จังหวัดขอนแก่น จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดอุดรธานี
 จังหวัดหนองคาย จังหวัดนครพนม จังหวัดขอนแก่น
 จังหวัดสกลนคร และ จังหวัดเลย

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๘)

ชาติศยทิพอาภา

เจ้าพระยาอมราช

พล.อ. เจ้าพระยาพิชเชนทวโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๓๑ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๗๘

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นว่า วิชชัง, ตวง, วัด ตามพระราชบัญญัติ
มาตราชัง, ตวง, วัด พ.ศ. ๒๔๖๖ เป็นปัจจัยสำคัญอันจะ
ช่วยบำรุงฐานะของชาวนา การทำนา และการค้าขายให้ดี
ยิ่งขึ้น

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔ แห่ง
พระราชบัญญัติมาตราชัง, ตวง, วัด พ.ศ. ๒๔๖๖ จึงให้ตรา
พระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า "พระราชกฤษฎ
ีกาว่าด้วยการบังคับให้ใช้วิธมาตราชัง, ตวง, วัด และ
จำนวนหน่วย กับเครื่องชั่ง, เครื่องตวง, เครื่องวัด ทดงชน
๐๙/๑๐/๒๕๖๖

ตามพระราชบัญญัติมาตราซึ่ง, ตวง, วัด พ.ศ. ๒๔๖๖ ใน
 จังหวัดพิษณุโลก จังหวัดพิจิตร จังหวัดเพชรบูรณ์ จังหวัด
 กำแพงเพชร จังหวัดตาก จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดลำพูน
 จังหวัดเชียงราย จังหวัดแม่ฮ่องสอน จังหวัดแพร่
 จังหวัดลำปาง จังหวัดน่าน จังหวัดนครราชสีมา จังหวัด
 ชัยภูมิ จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดมหาสารคาม
 จังหวัดอุบลราชธานี จังหวัดขอนแก่น จังหวัดสุรินทร์ จังหวัด
 อุดรธานี จังหวัดหนองคาย จังหวัดนครพนม จังหวัด
 ขอนแก่น จังหวัดสกลนคร และจังหวัดเลย พุทธ
 ศักราช ๒๔๗๕ ”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้เมื่อพ้นกำหนด
 ๕๐ วัน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ใช้วิธีมาตราซึ่ง, ตวง, วัด และจำนวน
 หน่วย กับเครื่องชั่ง, เครื่องตวง, เครื่องวัด ที่ตั้งขึ้นตาม
 พระราชบัญญัติมาตราซึ่ง, ตวง, วัด พ.ศ. ๒๔๖๖ ในจังหวัด
 พิษณุโลก จังหวัดพิจิตร จังหวัดเพชรบูรณ์ จังหวัดกำแพง
 เพชร จังหวัดตาก จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดลำพูน จังหวัด
 เชียงราย จังหวัดแม่ฮ่องสอน จังหวัดแพร่ จังหวัดลำปาง
 ๐๙/๑๐/๒๕๖๖

จังหวัดน่าน จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดชัยภูมิ จังหวัด
บุรีรัมย์ จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดมหาสารคาม จังหวัดอุบล
ราชธานี จังหวัดขอนแก่น จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดอุดรธานี
จังหวัดหนองคาย จังหวัดนครพนม จังหวัดขอนแก่น
จังหวัดสกลนคร และจังหวัดเลย

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐการมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๕ สิงหาคม หน้า ๓๑๒)

ประกาศ

ตั้งประธานและรองประธานสภาผู้แทนราษฎร

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๘)

อาทิตย์ทิพอาภา

เจ้าพระยาบรมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชัยเขนทรโยธิน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรได้ลงมติเมื่อวันที่ ๓ สิงหาคม
พุทธศักราช ๒๔๗๘ เลือกสมาชิกในสภาผู้แทนราษฎร ให้
เป็นประธานและรองประธานสภาผู้แทนราษฎร คือ

๑. พระยามานวราชเสวี (ปลอด - วิเชียร ณ สงขลา)
เป็นประธานสภาผู้แทนราษฎร

๒. นายพันเอก พระประจักษ์จันท์ (พุก มหาดีลัก)
เป็นรองประธานสภาผู้แทนราษฎรคนที่ ๑

๓. นายพลโท พระยาเทพหัสดิน (ผาด เทพหัสดิน
ณอยุธยา) เป็นรองประธานสภาผู้แทนราษฎรคนที่ ๒

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จึงให้ตั้งผู้มีนามตั้งกล่าวแล้ว เป็น
ประธานและรองประธานสภาผู้แทนราษฎร ตามความใน
รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรสยาม มาตรา ๒๒ ตั้งแต่บัดนี้
เป็นต้นไป

ประกาศมาณวันที่ ๓ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕
เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา
นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๕ สิงหาคม หน้า ๓๑๖)

กฎกระทรวงมหาดไทย

ออกตามความในมาตรา ๔ และ ๑๗ แห่งพระราช
บัญญัติการพนัน พ.ศ. ๒๔๗๘ (ฉบับที่ ๒)

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔ และ ๑๗ แห่งพระราช
บัญญัติการพนัน พ.ศ. ๒๔๗๘ รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
มหาดไทย ออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้เพิ่มการเล่นดังต่อไปนี้เข้าในบัญชี ข. ท้าย
พระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ. ๒๔๗๘ คือ

“๒๕. สะบ้าตอย”

“๒๖. สะบ้าชุด”

ข้อ ๒ กำหนดอายุในใบอนุญาตสำหรับการเล่นหมายเลข ๒๕ และ ๒๖ ในบัญชี ข. จะต้องไม่เกินวันหนึ่ง และอนุญาตให้เล่นได้ภายในกำหนดเวลาดังแต่ ๗ นาฬิกา ถึง ๒๔ นาฬิกา

ข้อ ๓ ให้เรียกค่าธรรมเนียมใบอนุญาตการเล่นหมายเลข ๒๕ และ ๒๖ ในบัญชี ข. วงหนึ่งวันละ ๑๐ บาท

กฎให้ไว้เมื่อวันที่ ๑๑ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๘

ดำรงนาวาสวัสดิ์

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

พระราชบัญญัติ
การทะเบียนราษฎรในเขตเทศบาล
พุทธศักราช ๒๕๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕)

อาทิตย์ทิพอาภา

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรวชิริน
ตราไว้เมื่อวันที่ ๑๘ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕
เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า เป็นการสมควรที่จะ
จัดการทะเบียนราษฎรในเขตเทศบาล

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้
โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

ข้อความเบื้องต้น

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
การทะเบียนราษฎรในเขตเทศบาล พุทธศักราช ๒๕๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ในท้องถิ่นซึ่งมีฐานะเป็นเทศบาลเมื่อพ้นกำหนดหกเดือนหลังจากได้ประกาศพระราชบัญญัตินี้ในราชกิจจานุเบกษา ส่วนในท้องถิ่นใดซึ่งยังมีได้มีฐานะเป็นเทศบาลในวันประกาศพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้เมื่อพ้นกำหนดหกเดือนหลังจากได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษายกฐานะท้องถิ่นนั้นเป็นเทศบาล

ในท้องถิ่นซึ่งใช้พระราชบัญญัตินี้ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติสำหรับทำบัญชีคน ในพระราชอาณาจักร ร.ศ. ๑๒๘ พระราชบัญญัติการตรวจสอบบัญชีสำมะโนครัวและการจดทะเบียนคนเกิด คนตาย คนย้ายตำบล พระพุทธศักราช ๒๔๖๐ กับกฎและข้อบังคับอื่น ๆ ซึ่งออกตามพระราชบัญญัตินั้น ๆ

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

(๑) “รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

(๒) “บ้าน” หมายความว่า โรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างซึ่งมีลักษณะสำหรับใช้เป็นที่อยู่อาศัยและให้หมายความ

รวมถึง แพ หรือเรือ ซึ่งจอดประจำและใช้เป็นที่อยู่อาศัย
ด้วย

บ้าน ตามความหมายดังกล่าวในวรรคก่อน บ้านเดี่ยว
หรือหลายบ้านภายในเขตหนึ่งซึ่งอยู่ในครอบครองของบุคคล
คนเดียวกันให้ถือว่าเป็นบ้านหนึ่ง

(๓) “เจ้าบ้าน” หมายความว่า บุคคลซึ่งครอบครอง
บ้านในฐานะเป็นเจ้าของ ผู้เช่า หรือในฐานะอย่างอื่นใด
ก็ตาม

ในกรณีที่เจ้าบ้านไม่อยู่ควบคุมบ้านเอง แต่ได้มอบ
หมายให้บุคคลใดควบคุมอยู่ ในระหว่างที่ควบคุมอยู่นั้น
ให้ถือว่าผู้ควบคุมเท่านั้นเป็นเจ้าบ้าน

(๔) “ผู้อยู่ในบ้าน” หมายความว่า บุคคลซึ่งกินอยู่
อาศัยในบ้านนั้นเป็นปกติ

(๕) “คนเกิด” หมายความว่า คนที่คลอดแล้วอยู่
รอดเป็นทารก

(๖) “คนตาย” หมายความว่า คนที่ไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป

(๗) “ทารกตายคลอด” หมายความว่า ทารกที่ได้
ปฏิสนธิและอยู่ในครรภ์มารดาเป็นเวลาเกินกว่ายี่สิบแปด
สัปดาห์และคลอดออกมาโดยไม่หายใจเลย

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจ
ออกกฎกระทรวง กำหนดค่าธรรมเนียม และกิจการอย่างอื่น
เพื่อปฏิบัติการตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา
แล้ว ให้ใช้บังคับได้

หมวด ๑

บทเปิดเสรีทั่วไป

มาตรา ๕ โดยอนุมัติของข้าหลวงประจำจังหวัด ให้
เทศบาลตั้งเข้าพนักงานเป็น นายทะเบียนท้องถิ่นสำหรับทำ
ทะเบียนราษฎรและบ้าน

โดยอนุมัติของเทศบาล ให้นายทะเบียนท้องถิ่นตั้งผู้
หนึ่งผู้ใดเป็นผู้ทำการแทนไว้เพื่อกระทำการแทน เมื่อตน
ไม่สามารถปฏิบัติกิจการในหน้าที่ได้

มาตรา ๖ ให้นายทะเบียนท้องถิ่นจัดให้มีทะเบียนตาม
วิธีการและจำนวนที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

ให้นายทะเบียนท้องถิ่นจัดลงไว้ในทะเบียน ซึ่งรายการ
อย่างใด ๆ ที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ และให้มี

หมายเหตุดังกล่าวไว้ ในทะเบียนต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ตาม
วิธีการที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

รายการอย่างหนึ่งอย่างใดที่จดลงในทะเบียนนั้น ให้
นายทะเบียนลงวัน เดือน ปี และลายมือชื่อตนรับรองไว้
เป็นสำคัญ

บุคคลผู้มีส่วนได้เสียคนหนึ่งคนใดจะขอตรวจดูทะเบียน
และคัดสำเนารายการซึ่งตนมีส่วนได้เสียได้ที่สำนักทะเบียน
ในระหว่างเวลาทำงาน โดยไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียม และ
จะขอสำเนารายการอย่างหนึ่งอย่างใดเช่นว่านั้น ที่ได้จดลง
ไว้ในทะเบียนซึ่งนายทะเบียนรับรองว่าถูกต้องจากนาย
ทะเบียนท้องถิ่นด้วยก็ได้ โดยเสียค่าธรรมเนียมไม่เกิน
หนึ่งบาท

มาตรา ๗ เมื่อมีผู้มาแจ้งความหรือแจ้งความตามบท
แห่งพระราชบัญญัตินี้ นายทะเบียนท้องถิ่นต้องออกใบสำคัญ
ให้

หมวด ๒

ทะเบียนราษฎรและบ้าน

มาตรา ๘ ให้นายทะเบียนท้องถิ่นจัดทำทะเบียนราษฎร
และบ้านในท้องถิ่นของตนขึ้นไว้

มาตรา ๘ ให้นำทะเบียนท้องถิ่นจัดให้ติดเลขหมายประจำบ้านที่อ่านได้ความไว้ทุกบ้าน

ให้เป็นหน้าที่ของเจ้าบ้านระวางรักษาเลขหมายประจำบ้านไว้ให้เห็นได้โดยชัดเจน ถ้าลบเลือนหรืออ่านไม่ได้ความก็ให้ทำใหม่ดังเดิม

มาตรา ๑๐ ผู้ใดซื้อหรือซื้อขายบ้านที่นายทะเบียนท้องถิ่นได้ติดเลขหมายไว้แล้ว ต้องนำเลขหมายไปติด่อนายทะเบียนท้องถิ่นภายในสิบห้าวันนับตั้งแต่วันเสร็จหรือซื้อขายเสร็จ

บทบัญญัตินี้ไม่ใช้บังคับในกรณีที่รื้อบ้านแล้วสร้างขึ้นใหม่ในเขตต์เดียวกัน

มาตรา ๑๑ ผู้ใดสร้างบ้านใหม่ไม่มีเลขหมายประจำบ้านต้องแจ้งให้นายทะเบียนท้องถิ่นทราบภายในสิบห้าวันนับตั้งแต่วันสร้างเสร็จ เพื่อนายทะเบียนท้องถิ่นจะได้จัดให้ติดเลขหมายประจำบ้าน

มาตรา ๑๒ รัฐมนตรีมีอำนาจสั่งให้มีการสำรวจทะเบียนราษฎรหรือบ้านในเขตต์เทศบาลใดๆ เป็นครั้งคราวตามที่เห็นสมควร การสำรวจทะเบียนเช่นว่านี้ต้องประกาศให้ทราบล่วงหน้าภายในเวลาอันสมควร

มาตรา ๑๓ เมื่อได้ประกาศให้ทราบล่วงหน้าตามความใน
มาตรา ๑๒ แล้ว ให้นายทะเบียนท้องถิ่น หรือบุคคลอื่นใด
ตั้งระบุไว้ในประกาศซึ่งได้แต่งตั้งเพื่อการนั้นมีอำนาจที่จะทำ
การสำรวจในเวลาอันสมควร และให้บันทึกรายการต่าง ๆ
เกี่ยวกับการทะเบียนซึ่งได้มาจากเจ้าบ้าน

มาตรา ๑๔ ให้เป็นหน้าที่ของเจ้าบ้านกรอกหรือจัดให้
มีการกรอกแบบพิมพ์ แสดงข้อความและจำนวนตามรายการ
ในแบบใบสำรวจของกระทรวงมหาดไทย ซึ่งนายทะเบียน
ท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานได้แจกให้

หมวด ๓

การย้ายที่อยู่

มาตรา ๑๕ เมื่อมีบุคคลย้ายจากบ้านใดไปอยู่ก่อน ให้
เป็นหน้าที่ของเจ้าบ้านแจ้งความต่อนายทะเบียนแห่งท้องถิ่น
ที่บ้านนั้นตั้งอยู่ ภายในหนึ่งเดือนนับตั้งแต่วันที่ย้ายไป

ถ้าภายหลังที่ได้แจ้งความตามที่กล่าวไว้ในวรรคก่อนแล้ว
บุคคลผู้นั้นย้ายกลับเข้ามาอยู่ในบ้านที่กล่าวไว้ก่อนพ้นกำหนด
หนึ่งเดือน ตั้งกล่าวมาแล้วข้างต้น ให้เจ้าบ้านบอกแก่

แจ้งความต่อนายทะเบียนท้องถิ่นภายในหนึ่งเดือนนับตั้งแต่วันที่ผู้นั้นกลับเข้ามาอยู่ในบ้านของตน

มาตรา ๑๖ ให้เป็นหน้าที่ของเจ้าบ้านซึ่งมีบุคคลย้ายเข้ามาอยู่ในบ้านของตน แจ้งความต่อนายทะเบียนท้องถิ่นที่บ้านนั้นตั้งอยู่ภายในหนึ่งเดือนนับตั้งแต่วันที่บุคคลนั้นย้ายเข้ามา

แต่ถ้าบุคคลที่ย้ายเข้ามานั้นอยู่ในบ้านเป็นเวลาน้อยกว่าหนึ่งเดือน ไม่จำเป็นต้องแจ้งความตามความในวรรคก่อน

หมวด ๔

การเกิด การตาย

มาตรา ๑๗ เมื่อมีคนเกิด คนตาย หรือทารกตายคลอดในย่านใด ให้เป็นหน้าที่ของเจ้าบ้านแจ้งความต่อนายทะเบียนท้องถิ่นภายในกำหนดเวลาต่อไปนี้

- (ก) คนเกิด ให้แจ้งภายในสิบห้าวัน นับตั้งแต่วันที่เกิด
- (ข) คนตาย ให้แจ้งภายในสี่สิบสี่ชั่วโมง นับตั้งแต่วันที่ตาย
- (ค) ทารกตายคลอด ให้แจ้งภายในสี่สิบสี่ชั่วโมง นับตั้งแต่วันที่คลอด

กำหนดเวลาให้แจ้งความตามข้อ (ข) และ (ค) นั้น ถ้า
ในท้องถิ่นใดการคมนาคมไม่สะดวก อาจขยายออกไปได้
โดยออกเป็นเทศบัญญัติ แต่กำหนดเวลาทั้งหมดต้องไม่
เกินเจ็ดสิบสองชั่วโมง

มาตรา ๑๔ เมื่อมีคนเกิด หรือทารกตายคลอดนอกบ้าน
ให้ เป็น หน้า ที่ ของ มารดา แจ้ง ความ ต่อ นาย ทะเบียนแห่ง
ท้องถิ่นซึ่งมีคนเกิด หรือทารกตายคลอดนั้นภายในหนึ่งเดือน
หน้าที่แจ้งความในวรรคก่อนนั้น ถ้ามารดาไม่อยู่ในสถานะ
จะแจ้งความได้ ให้เป็นหน้าที่ของบิดา ถ้าไม่มีบิดา หรือถ้า
ทั้งบิดาและมารดาไม่อยู่ในสถานะเช่นว่านั้น ให้เป็นหน้าที่
ของเจ้าบ้านที่มารดาอยู่อาศัย

มาตรา ๑๕ เมื่อมีคนตายนอกบ้าน ให้เป็นหน้าที่ของ
บุคคลที่ไปกับผู้ตายหรือ บุคคล ที่พบศพ แจ้ง ความ ต่อ นาย
ทะเบียนแห่งท้องถิ่นซึ่งมีคนตายหรือได้พบศพภายในยี่สิบสี่
ชั่วโมง

หากการแจ้งความตามวรรคก่อนไม่สะดวก ผู้มีหน้าที่
แจ้งความจะแจ้งต่อเจ้าพนักงานตำรวจแห่งท้องถิ่นซึ่งมีคนตาย
หรือได้พบศพนั้นก็ได้อ

มาตรา ๒๐ เมื่อเทศบาลเห็นเป็นการสมควรอาจออกเทศบัญญัติกำหนดให้แพทย์ นางผดุงครรภ์ หรือผู้มีวิทยฐานะอื่นใด มีหน้าที่แจ้งความต่อนายทะเบียนท้องถิ่นในเรื่องคนเกิด คนตาย หรือทารกตายคลอด ซึ่งตนได้รู้เห็นเนื่องในหน้าที่อันเป็นอาชีพของตน หรือเนื่องจากพฤติการณ์อันตั้งหวั่นไว้ในเทศบัญญัติก็ได้

มาตรา ๒๑ บิดาต้องแจ้งข้อบุตรต่อนายทะเบียนท้องถิ่นภายในสามเดือนนับตั้งแต่วันตั้งขอ

หน้าที่แจ้งความในวรรคก่อนนั้น ถ้าบิดาไม่อยู่ในสถานะจะแจ้งความได้ ให้เป็นหน้าที่ของมารดา และถ้าทั้งบิดาและมารดาไม่อยู่ในสถานะเช่นว่านั้น ให้เป็นหน้าที่ของบุคคลซึ่งพิทักษ์รักษาเด็กนั้น

ให้นายทะเบียนท้องถิ่นใส่ชื่อนั้นลงในต้นขั้วทะเบียนคนเกิด

มาตรา ๒๒ บุคคลผู้ใดพบทารกเกิดใหม่ซึ่งถูกทิ้งไว้ให้จัดการช่วยเหลือ และรีบแจ้งความต่อนายทะเบียนแห่งท้องถิ่นซึ่งตนพบทารกนั้น

หากการแจ้งความตามวรรคก่อนไม่สะดวก ผู้หน้าที่แจ้งความจะแจ้งต่อเจ้าพนักงานตำรวจแห่งท้องถิ่น ซึ่งตนพบทราบนั้นก็ได้

มาตรา ๒๓ ห้ามมิให้บุคคลผู้หนึ่งผู้ใดฝังหรือเผา หรือย้ายศพคนตายไป จากบ้าน ที่ ตาย หรือ สถานที่ที่เก็บศพก่อนได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนท้องถิ่น

เมื่อได้ออกใบอนุญาตเช่นว่านั้นแล้ว ห้ามมิให้ฝัง เผา ย้ายหรือเก็บศพในที่อื่น นอก จากที่ ระบุไว้ในใบอนุญาตนั้น เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตใหม่

หมวด ๕

บทกำหนดโทษ

มาตรา ๒๔ ผู้ใด

(๑) ละเลยไม่ปฏิบัติตามความในมาตรา ๑๐ และ ๑๑ หรือไม่ยอมปฏิบัติตามความในมาตรา ๑๔ หรือไม่แจ้งความ หรือไม่แก้แจ้งความดังที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ ให้ปรับไม่เกินสิบสองบาท

๓๑๘

(๒) ผ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามความในมาตรา ๒๓ ให้ปรับ
ไม่เกินร้อยบาท

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ หน้า ๒๓ สิงหาคม พ.ศ. ๓๑๘)

พระราชกฤษฎีกา

ให้ใช้พระราชบัญญัติการสาธารณสุข

พ.ศ. ๒๔๗๗ (ฉบับที่ ๒)

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๘)

อาทิตยทิพอรภา

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทวโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๕ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรให้ใช้พระราชบัญญัติการสาธารณสุข

พ.ศ. ๒๔๗๗ ในเขตเทศบาลบางแห่ง

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ในพระปรมาภิไธย

สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒ แห่ง

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๔๗๗ จึงให้ตรา

พระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกาให้ใช้พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๔๗๗ (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๗๘”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้เมื่อพ้นกำหนดสามสิบวัน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ใช้พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๔๗๗ หักมาตราในเขตต์เทศบาลเมืองตราด จังหวัดตราด เทศบาลเมืองระยอง จังหวัดระยอง เทศบาลเมืองชุมแสง จังหวัดนครสวรรค์ เทศบาลเมืองอุทัยธานี จังหวัดอุทัยธานี เทศบาลเมืองบางมูลนาก จังหวัดพิจิตร เทศบาลเมืองลพบุรี จังหวัดลพบุรี เทศบาลเมืองบ้านเช่า จังหวัดลพบุรี เทศบาลเมืองสิงห์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี เทศบาลเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา และเทศบาลตำบลหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

09/10/2566

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๓ สิงหาคม หน้า ๓๓๓)

๓๒๑

พระราชกฤษฎีกา

กำหนดเขตต์หวงห้ามที่ดิน อำเภอปากน้ำโพ
อำเภอพยุหะคีรี อำเภอโกรกพระ จังหวัดนครสวรรค์
พุทธศักราช ๒๕๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕)

อาทิตย์ทิพอารา

พล. อ. เจ้าพระยาพิชัยเนนทรโยธิน

ตราไว้ณวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรจะกำหนดเขตต์หวงห้ามที่ดิน อำเภอ
ปากน้ำโพ อำเภอพยุหะคีรี อำเภอโกรกพระ จังหวัด
นครสวรรค์ สำหรับไว้ใช้ในราชการทหาร

09/10/2566

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ในพระปรมาภิไธย สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการหวงห้ามที่ดินรกร้างว่างเปล่า อันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน พ.ศ. ๒๔๗๘ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกากำหนดเขตต์หวงห้ามที่ดินอำเภอปากน้ำโพ อำเภอพยุหะคีรี อำเภอโกรกพระ จังหวัดนครสวรรค์ พุทธศักราช ๒๔๗๘”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป.

มาตรา ๓ ให้ผู้บังคับการมณฑลทหารบกที่ ๔ เป็นเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจในการหวงห้ามที่ดินตามพระราชกฤษฎีกานี้

มาตรา ๔ ที่ดินรกร้างว่างเปล่า ซึ่งอยู่ภายในแนวเขตต์หวงห้ามตามแผนที่ท้ายพระราชกฤษฎีกานี้ ห้ามมิให้ผู้ใดเข้าจับจองหักร้าง เข้าจัดทำ หรือปลูกสร้างด้วยประการใดๆ ในที่ดินเหล่านั้น เว้นแต่จะได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากเจ้าหน้าที่

๓๒๓

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม และ
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย มีหน้าที่รักษาการให้
เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๓ สิงหาคม หน้า ๓๓๕)

พระราชกฤษฎีกา

ให้ใช้พระราชบัญญัติการสาธารณสุข
พุทธศักราช ๒๔๗๗ (ฉบับที่ ๓)

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๗)

อาทิตย์ทิพอาภา

พล. อ. เจ้าพระยาพิชัยเนตรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๒๕ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕
เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรให้ใช้พระราชบัญญัติการสาธารณสุข
พ.ศ. ๒๔๗๗ ในเขตจังหวัดพระนครและธนบุรี

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒
แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๔๗๗ จึงให้ตรา
พระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกาให้ใช้พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๗๗ (ฉบับที่ ๓)”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้เมื่อพ้นกำหนดสามสิบวัน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ใช้พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๔๗๗ ทุกบททุกมาตราในเขตจังหวัดพระนครและธนบุรี

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา
นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๓๐ สิงหาคม หน้า ๓๓๗)

พระราชกฤษฎีกา

ให้ใช้พระราชบัญญัติการสาธารณสุข
พุทธศักราช ๒๔๗๗ (ฉบับที่ ๔)

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๘)

อาทิติยทิพอาภา

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเยนทรโยธิน

ตราไว้ณวันที่ ๒๕ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรให้ใช้พระราชบัญญัติการสาธารณสุข
พ.ศ. ๒๔๗๗ ในเขตต์เทศบาลบางแห่ง

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒
แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๔๗๗ จึงให้ตรา
พระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกาให้ใช้พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๗๗ (ฉบับที่ ๔)”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้เมื่อพ้นกำหนดสามสิบวัน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ใช้พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๔๗๗ ทุกบทุกมาตราในเขตเทศบาลเมือง นครปฐม จังหวัดนครปฐม เทศบาลเมืองนครนายก จังหวัดนครนายก เทศบาลเมืองนครสวรรค์ จังหวัดนครสวรรค์ เทศบาลเมืองปราจีนบุรี จังหวัดปราจีนบุรี เทศบาลเมืองสระบุรี จังหวัดสระบุรี เทศบาลเมืองพิษณุโลก จังหวัดพิษณุโลก และเทศบาลเมืองตรัง จังหวัดตรัง

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

๐๙/๑๐/๒๕๖๖ นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๓๐ สิงหาคม หน้า ๓๓๕)

กฎกระทรวงมหาดไทย

ออกตามความในมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติ

เครื่องแบบเจ้าหน้าที่ฝ่ายท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๖๘

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติ
เครื่องแบบเจ้าหน้าที่ฝ่ายท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๖๘ รัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงมหาดไทยออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

หมวด ๑

เครื่องแบบสมาชิกสภาจังหวัด

สมาชิกสภาเทศบาล มนตรีเทศบาล และพนักงานเทศบาล

ข้อ ๑ เครื่องแบบสมาชิกสภาจังหวัด สมาชิกสภา
เทศบาล มนตรีเทศบาล และพนักงานเทศบาล ที่อยู่ใน
ตำแหน่งให้ประกอบด้วย

๑. หมวกกันแดดแบบราชการสีขาว สายรัดคางหนัง
สีน้ำตาล
๒. เสื้อแบบราชการสีขาวหรือสีฟ้า มีดุมเกลี้ยงทำ
ด้วยโลหะสีทอง ๕ ดุม
๓. กางเกงขายาวแบบราชการสีเหมือนสีเสื้อที่สวม

๔. รองเท้าหุ้มส้นสีเหมือนสีกางเกงที่สวม หรือสีดำ
ถูกเท่าสีเดียวกับรองเท้า

๕. แผ่นทาบคอเสื้อ ดังนี้

ก. สมาชิกสภาจังหวัด ใช้แผ่นทาบคอพื้นกำมะหยี่
สีขาว มีแถบทองขนาดกว้าง ๓ มิลลิเมตร ทาบกลางตาม
แนวยาว ๒ แถบขนานกัน ระยะขนานระหว่างแถบ ๕ มิลลิ
เมตร

ข. สมาชิกสภาเทศบาลนคร เทศบาลเมือง และ
เทศบาลตำบล ใช้แผ่นทาบคอพื้นกำมะหยี่สีขาว มีแถบ
ทองขนาดกว้าง ๑ เซนติเมตรทาบกลางตามแนวยาว ๑ แถบ

ค. มนตรีนคร มন্ত্রীเมือง และมนตรีตำบล ใช้
แผ่นทาบคอพื้นกำมะหยี่สีดำ มีแถบทองขนาดกว้าง ๑
เซนติเมตร ทาบกลางตามแนวยาว ๑ แถบ

ง. พนักงานเทศบาล ใช้แผ่นทาบคอพื้นกำมะหยี่
สีดำ มีแถบกำมะหยี่สีแดงขนาดกว้าง ๑ เซนติเมตร ทาบ
กลางตามแนวยาว ๑ แถบ

ข้อ ๒ พนักงานเทศบาลซึ่งมีหน้าที่ปฏิบัติภารกิจเกี่ยวข้องกับประชาชนนอกสำนักงานในขณะปฏิบัติภารกิจตามหน้าที่ ให้

ติดตั้งเครื่องหมายที่หน้าอกเสื้อชั้นนอกเบื้องซ้าย มีลักษณะดังนี้ คือ เครื่องหมายเป็นรูปโล่ที่ทำด้วยโลหะสีเงิน ขนาดตามส่วนกว้างที่สุด ๓ เซนติเมตร ส่วนสูงที่สุด ๔ เซนติเมตร ตอนบนมีอักษรบอกนามและประเภทเทศบาลที่พนักงานนั้นสังกัด ตอนล่างมีรูปหัวสิงห์蹲

หมวด ๒

เครื่องแบบกำนันผู้ใหญ่บ้าน

แพทย์ประจำตำบล และสาร์วัตรตำบล

ข้อ ๓ เครื่องแบบกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน แพทย์ประจำตำบล และสาร์วัตรตำบล ที่อยู่ในการตำแหน่งให้ประกอบด้วย

๑. เสื้อแบบราชการสีขาวหรือสีเทา มีคอก ๕ คอก
๒. กางเกงขาสั้นแบบราชการสีเหมือนสีเสื้อที่สวม หรือ ฟ้านุ่งสีเงินหรือสีกรมท่า
๓. ในสถานที่และเวลาอันควรแก่ความสะดวก จะใช้ กางเกงขาสั้นก็ได้
๔. ถ้าสวมรองเท้า ให้ใช้รองเท้าหุ้มส้นสีเหมือนสี กางเกงที่สวม หรือสีดำ ถูงเท้าสีเดียวกับรองเท้า ถ้าสวมกางเกงขาสั้นให้ใช้ถุงเท้ายาว และถ้านุ่งผ้า

ให้ใช้ร่องเท่าสี่ดำหรือสี่ขาว ถูงเท่ายาวสี่เดียวกับ
ร่องเท่า

๕. ให้ ติดเข็ม เครื่องหมายที่หน้าอกเสื้อชั้นนอกเบ้อง
ซ้าย ดังนี้

ก. กำนัน เข็มเครื่องหมายทำด้วยโลหะสีเงิน เป็น
รูปวงกลมมีขนาดวัดผ่าศูนย์กลาง ๓.๕ เซนติเมตร มีขอบ
ในเป็นลายเส้นคู่ มีขอบนอกเป็นลายเส้นเดี่ยว กลางมีรูป
สิงห์คู่ยืนบนแท่น

ข. ผู้ใหญ่บ้าน เข็มเครื่องหมายทำด้วยโลหะสีเงิน
เป็นรูปวงกลม มีขนาดวัดผ่าศูนย์กลาง ๓.๕ เซนติเมตร
มีขอบเป็นลายเส้นคู่ กลางมีรูปสิงห์คู่ยืนท่าเฟ่น และมีแท่น
รองที่สองเท่าหลัง

ค. แพทย์ประจำตำบล เข็มเครื่องหมายทำด้วย
โลหะสีเงินเป็นรูปไข่ มีขนาดวัดผ่าศูนย์กลาง ส่วนกลาง
๓ เซนติเมตร ทางสูง ๔ เซนติเมตร มีขอบเป็นลายเส้น
กลางมีรูปหัวสิงห์คู่ยืนอยู่บนแท่น

ง. สารวัตรตำบล เข็มเครื่องหมายทำด้วยโลหะสี
เงิน เป็นรูปห้าเหลี่ยม มีขนาดด้านประกอบมุมยอดยาว
ด้านละ ๓ เซนติเมตร ด้านฐานยาว ๒ เซนติเมตร ด้านตั้ง

๓๓๒

จากด้านฐานขวด้านละ ๑ เซนติเมตร และเส้นแบ่งครึ่ง
มุมยอดจตุฐานยาว ๓.๕ เซนติเมตร มีขอบเป็นลายเส้น
กลางมีรูปสิงห์ ลายกนกคุดนอยู่บนแท่น

หมวด ๓

กำหนดการแต่งเครื่องแบบ

ข้อ ๔ การแต่งเครื่องแบบที่กำหนดไว้ในข้อ ๑ แห่ง
กฎนี้ ให้อนุโลมแต่งตามหมายของสำนักพระราชวัง หรือ
คำสั่งกำหนดการของทางราชการ หรือเทศบาล

ข้อ ๕ บรรดาเจ้าหน้าที่ฝ่ายท้องถิ่นทุกประเภทที่กล่าว
ในกฎนี้ หากมีชนบธรรมเนียมเกี่ยวกับประเพณีหรือศาสนา
หรือเป็นสตรี ก็ให้แต่งกายได้ตามประเพณีนิยมที่สุภาพ

กฎให้ไว้ณวันที่ ๒๒ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

ศรีเสนา

สังราชการแทน

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๓๐ สิงหาคม หน้า ๓๔๒)

09/10/2566

พระราชกฤษฎีกา
จัดวางระเบียบราชการสำนักงานและกรม
ในกระทรวงมหาดไทย
(ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตยทิพอาภา

เจ้าพระยาอมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเยนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๕ กันยายน พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชกฤษฎีกาจัดวาง
ระเบียบราชการสำนักงานและกรมในกระทรวงมหาดไทย
เพื่อให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๔
แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยระเบียบราชการบริหารแห่งราช

อาณาจักรสยาม พ.ศ. ๒๔๗๖ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกา
ขึ้นไว้ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราช
กฤษฎีกาจัดวางระเบียบราชการสำนักงานและกรมในกระทรวง
มหาดไทย (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๗ แห่งพระราช
กฤษฎีกาจัดวางระเบียบราชการสำนักงานและกรมในกระทรวง
มหาดไทย พ.ศ. ๒๔๗๖ ตามที่ได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราช
กฤษฎีกาจัดวางระเบียบราชการสำนักงานและกรมในกระทรวง
มหาดไทย แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๔๗๘ นั้นเสีย และให้ใช้
ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๗ กรมมหาดไทยแบ่งส่วนราชการ ดังนี้

ก. ราชการบริหารส่วนกลาง

๑. สำนักงานเลขานุการกรม แบ่งเป็น ๒ แผนก คือ

(๑) แผนกสารบรรณ (๒) แผนกเบ็ดเตล็ด

๒. กองพลำพัง แบ่งเป็น ๔ แผนก คือ

(๑) ^{09/10/2566}แผนกกลาง (๒) แผนกปกครองท้องถิ่น

(๓) แผนกสาธารณะ (๔) แผนกตำแหน่งราชการ

๓. กองการต่างประเทศ แบ่งเป็น ๓ แผนก คือ
- (๑) แผนกสัญญาระหว่างประเทศ (๒) แผนกชายแดน
 - (๓) แผนกสัญชาติและที่ดิน
๔. กองทะเบียน แบ่งเป็น ๔ แผนก คือ
- (๑) แผนกสำมะโนครัว (๒) แผนกสัตว์พาหนะ
 - (๓) แผนกครอบครัว (๔) แผนกเบ็ดเตล็ด
๕. กองควบคุมเทศบาล แบ่งเป็น ๔ แผนก คือ
- (๑) แผนกสารบรรณ (๒) แผนกสถิติและรายงาน
 - (๓) แผนกการเงิน (๔) แผนกสาธารณูปโภค

ข. ราชการบริหารส่วนภูมิภาค

๑. ปลัดจังหวัด

๒. นายอำเภอผู้ช่วย · ปลัดอำเภอและนายอำเภอ
ฝึกหัด ”

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

พระราชกฤษฎีกา

กำหนดอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญ
กระทรวงมหาดไทย (ฉบับที่ ๕)
พุทธศักราช ๒๕๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕)

อาทิตย์ทิพอาภา

เจ้าพระยาอภัยมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชัยเนตรโยธิน
ตราไว้ ณ วันที่ ๕ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๗๕
เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชกฤษฎีกากำหนด
อัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญ กระทรวงมหาดไทย
เฉพาะส่วนราชการในกรมมหาดไทยเพื่อให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖
แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๗๖
จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกา^๕ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกากำหนดอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญ กระทรวงมหาดไทย (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกา^๕ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกตำแหน่ง และอัตราเงินเดือนในมาตรา ๓ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญ กระทรวงมหาดไทย (ฉบับที่ ๑) พ.ศ. ๒๔๗๗ ฉะเพาะกรมมหาดไทย และพระราชกฤษฎีกากำหนดอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญ กระทรวงมหาดไทย (ฉบับที่ ๑) แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๔๗๘ และพระราชกฤษฎีกากำหนดอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญ กระทรวงมหาดไทย แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๗๘ กับพระราชกฤษฎีกากำหนดอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญกระทรวงมหาดไทย (ฉบับที่ ๕ และ ๖) พ.ศ. ๒๔๗๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้เป็นแทน

“กรมมหาดไทย

ก. ราชการบริหารส่วนกลาง

อธิบดี

๖๕๐-๕๐๐

ผู้ช่วยอธิบดี

๔๕๐-๖๐๐

09/10/2566

ข้าหลวงตรวจการ	๓๐๐-๔๐๐
ผู้ช่วยข้าหลวงตรวจการชั้น ๑	๒๐๐-๒๘๐
ผู้ช่วยข้าหลวงตรวจการชั้น ๒	๑๔๐-๑๕๐

๑. สำนักงานเลขานุการกรม

(๑) แผนกสารบรรณ

หัวหน้าแผนก	๒๐๐-๒๘๐
ประจำแผนก	๑๑๐-๑๓๐
เสมียน	๓๔-๕๐
เสมียน	๒๐-๓๐

(๒) แผนกเบ็ดเตล็ด

หัวหน้าแผนก	๒๐๐-๒๘๐
ประจำแผนก	๘๐-๑๐๐
เสมียน	๕๕-๗๕
เสมียน	๓๔-๕๐
เสมียน	๒๐-๓๐

๒. กองพลำพัง

หัวหน้ากอง	๔๕๐-๖๐๐
------------	---------

(๑) แผนกกลาง

หัวหน้าแผนก	๒๐๐-๒๘๐
ประจำแผนก	๑๑๐-๑๓๐

เสมือน	๓๔-๕๐
เสมือน	๒๐-๓๐

(๒) แผนกปกครองท้องถิ่น

หัวหน้าแผนก	๒๐๐-๒๘๐
ประจำแผนก	๑๕๐-๑๕๐
ประจำแผนก	๑๑๐-๑๓๐
เสมือน	๕๕-๗๕
เสมือน	๓๔-๕๐
เสมือน	๒๐-๓๐

(๓) แผนกสาธารณะ

หัวหน้าแผนก	๒๐๐-๒๘๐
ประจำแผนก	๑๑๐-๑๓๐
เสมือน	๓๔-๕๐
เสมือน	๒๐-๓๐

(๔) แผนกตำแหน่งราชการ

หัวหน้าแผนก	๒๐๐-๒๘๐
ประจำแผนก	๑๑๐-๑๓๐
เสมือน	๓๔-๕๐

๓. กองการต่างประเทศ

หัวหน้ากอง	๔๐๐-๕๐๐
------------	---------

(๑) แผนกสัญญาระหว่างประเทศ

หัวหน้าแผนก	๒๐๐-๒๘๐
-------------	---------

ประจำแผนก	๑๑๐-๑๓๐
-----------	---------

เสมียน	๕๕-๗๕
--------	-------

เสมียน	๒๐-๓๐
--------	-------

(๒) แผนกชายแดน

หัวหน้าแผนก	๒๐๐-๒๘๐
-------------	---------

ประจำแผนก	๑๑๐-๑๓๐
-----------	---------

เสมียน	๓๔-๕๐
--------	-------

เสมียน	๒๐-๓๐
--------	-------

(๓) แผนกสัญชาติและที่ดิน

หัวหน้าแผนก	๒๐๐-๒๘๐
-------------	---------

ประจำแผนก	๑๑๐-๑๓๐
-----------	---------

เสมียน	๓๔-๕๐
--------	-------

๔. กองทะเบียน

09/10/2566 หัวหน้ากอง	๔๐๐-๕๐๐
--------------------------	---------

(๑) แผนกสามะโนครวั

หัวหน้าแผนก	๒๐๐-๒๘๐
ประจำแผนก	๑๑๐-๑๓๐
ประจำแผนก	๘๐-๑๐๐
เสมียน	๕๕-๗๕
เสมียน	๒๐-๓๐

(๒) แผนกสัตว์พาหนะ

หัวหน้าแผนก	๑๔๐-๑๕๐
ประจำแผนก	๑๑๐-๑๓๐
ประจำแผนก	๘๐-๑๐๐
เสมียน	๓๔-๕๐
เสมียน	๒๐-๓๐

(๓) แผนกครอบกรวั

หัวหน้าแผนก	๒๐๐-๒๘๐
ประจำแผนก	๑๑๐-๑๓๐
ประจำแผนก	๘๐-๑๐๐
เสมียน	๕๕-๗๕
เสมียน	๓๔-๕๐
09/10/2566 เสมียน	๒๐-๓๐

(๔) แผนกเบ็ดเตล็ด

หัวหน้าแผนก	๒๐๐-๒๘๐
ประจำแผนก	๑๑๐-๑๓๐
เสมียน	๓๔-๕๐
เสมียน	๒๐-๓๐

๕. กองควบคุมเทศบาล

หัวหน้ากอง	๔๐๐-๕๐๐
------------	---------

(๑) แผนกสารบรรณ

หัวหน้าแผนก	๒๐๐-๒๘๐
ประจำแผนก	๑๔๐-๑๕๐
ประจำแผนก	๘๐-๑๐๐
เสมียน	๕๕-๗๕
เสมียน	๓๔-๕๐
เสมียน	๒๐-๓๐

(๒) แผนกสถิติและรายงาน

หัวหน้าแผนก	๒๐๐-๒๘๐
ประจำแผนก	๑๔๐-๑๕๐
ประจำแผนก	๘๐-๑๐๐

สมัยน	๕๕-๗๕
สมัยน	๓๔-๕๐

(๓) แผนกการเงิน

หัวหน้าแผนก	๒๐๐-๒๘๐
ประจำแผนก	๑๑๐-๑๓๐
สมัยน	๕๕-๗๕
สมัยน	๓๔-๕๐
สมัยน	๒๐-๓๐

(๔) แผนกสาธารณูปโภค

หัวหน้าแผนก	๒๐๐-๒๘๐
ประจำแผนก	๘๐-๑๐๐
สมัยน	๕๕-๗๕
สมัยน	๓๔-๕๐

ข. ราชการบริหารส่วนภูมิภาค

ข้าหลวงประจำจังหวัดชั้นพิเศษ	๖๐๐-๗๐๐
ข้าหลวงประจำจังหวัดชั้น ๑	๔๕๐-๖๐๐
ข้าหลวงประจำจังหวัดชั้น ๒	๔๐๐-๕๐๐
รองข้าหลวงประจำจังหวัด	๓๐๐-๔๐๐
นายอำเภอชั้นพิเศษ	๓๐๐-๔๐๐

ปลัดจังหวัดและนายอำเภอชั้น ๑	๒๐๐-๒๙๐
ปลัดจังหวัดและนายอำเภอชั้น ๒	๑๔๐-๑๙๐
ปลัดจังหวัดผู้ช่วยและนายอำเภอผู้ช่วย ชั้น ๑	๑๑๐-๑๓๐
ปลัดจังหวัดผู้ช่วยและนายอำเภอผู้ช่วย ชั้น ๒	๘๐-๑๐๐
ปลัดอำเภอ อักษรเลข จำจังหวัดชั้น ๑	๕๕-๗๕
ปลัดอำเภอชั้น ๒ และนายอำเภอฝึกหัด อักษรเลข จำจังหวัดชั้น ๒	๔๖-๕๐
เสมียน	๓๔-๕๐
เสมียน	๒๐-๓๐

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

๓๔๕

พระราชกฤษฎีกา
ระเบียบการเบิกจ่าย การรักษาเงิน
และการตรวจเงินของเทศบาล
พุทธศักราช ๒๕๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕)

อาทิตย์ทิพอาภา

เจ้าพระยาอมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทว โยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๒ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรวางระเบียบการเบิกจ่าย การรักษาเงิน
และการตรวจเงินของเทศบาล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๒

09/10/2566

๔๔

มาตรา ๔๗ และมาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล พ.ศ. ๒๔๗๖ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีการะเบียบการเบิกจ่าย การรักษารักษาเงิน และการตรวจเงินของเทศบาล พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

หมวดที่ ๑

การเบิกจ่ายเงิน

มาตรา ๓ การเบิกเงินนั้น จะต้องตั้งฎีกาเบิกตามแบบที่กระทรวงมหาดไทยจะได้กำหนดไว้ เมื่อเจ้าหน้าที่แผนกคลังได้ตรวจสอบเห็นว่าถูกต้องและนายกมนตรีกับมนตรีอีกคนหนึ่งตรวจสั่งจ่ายเงินแล้ว จึงจะจ่ายเงินได้

มาตรา ๔ แบบฎีกาเบิกเงินมี ๔ แบบ คือ (๑) ฎีกาเงินเดือน (๒) ฎีกาค่าใช้สอย (๓) ฎีกาการจรและเงิน

จ่ายลงทุน และ (๔) ฎีกาเบิกเงินประเภทอื่นนอกจากที่กล่าวแล้ว

มาตรา ๕ การเบิกเงินเดือนโดยปกติจะเบิกได้ในวันต้นเดือนของเดือนใหม่ แยกตามแผนงานแสดงรายการเป็นรายตำแหน่งนามผู้รับเงิน อัตราเงินเดือน จำนวนเงินเดือน เงินเพิ่มหรือคงเบิก (ถ้ามี) และจำนวนเงินคงเบิก

มาตรา ๖ การเบิกเงินค่าให้สอย ให้เบิกเพื่อخذใช้เงินที่ได้จ่ายทหารออกไปแล้วอย่างหนึ่ง หรือเพื่อชำระหนี้ซึ่งเจ้าหนี้เรียกหรืออีกอย่างหนึ่ง และให้ทำบัญชีรายนามเจ้าหนี้รายการจ่ายเงิน และจำนวนเงินประกอบฎีกาที่ตั้งเบิกด้วย

มาตรา ๗ การเบิกเงินการจรหรือเงินจ่ายลงทุนนั้น จะเบิกได้ตามคราวที่ถึงกำหนดจ่าย ถ้ามีสัญญาระเบียบปฏิบัติไว้ก็ต้องมีใบรับรองแสดงว่าผู้ขอรับเงินได้ปฏิบัติตามการถูกต้องตามสัญญาแล้วด้วย

มาตรา ๘ การเบิกเงินประเภทอื่นนอกจากที่มุ่งประมาณอนุมัติไว้แล้วนั้น คณะมนตรีจะสั่งจ่ายได้ในเหตุฉุกเฉิน โดยผู้ขอเบิกจะต้องแสดงเหตุผลความจำเป็นการจ่าย และ

จำนวนเงิน ในการจ่ายเช่นนี้จะต้องเสนอเทศบัญญัติงบประมาณเพิ่มเติมต่อสภาเทศบาลโดยด่วน

ถ้าเป็นเงินยืมตามประเภทในงบประมาณที่อนุมัติไว้ คณะมนตรีเห็นสมควรจึงสั่งจ่ายได้ แต่ต้องกำหนดวันส่งใช้คืน ซึ่งต้องไม่เกิน ๑๕ วัน จากวันรับเงินไป

จำนวนเงินที่จ่ายได้ตามมาตรานี้ต้องไม่เกิน คราวละ ๑๐๐ บาท

มาตรา ๘ การจ่ายเงินนั้น เจ้าหน้าที่ผู้จ่ายเงินจะต้องเรียกใบเสร็จรับเงินจากผู้รับเงินทุกราย

การจ่ายเงินเป็นจำนวนต่ำกว่า ๔ บาทลงมา ผู้จ่ายเงินอาจทำใบรับรองแทนใบเสร็จรับเงินก็ได้

การจ่ายเงินรายใดที่ไม่สามารถจะเรียกใบเสร็จรับเงินจากผู้รับ ให้นายกมนตรีทำใบรับรองขึ้นไว้ และบันทึกเหตุที่เรียกใบเสร็จรับเงินไม่ได้

หมวดที่ ๒

การรักษาเงิน

มาตรา ๑๐ เงินรายรับทั้งสิ้น จะต้องนำฝากคลังหรือธนาคารหรือสถานที่ใดที่กระทรวงมหาดไทยเห็นชอบด้วย

มาตรา ๑๑ ในการรับเงิน เทศบาลจะต้องออกใบเสร็จรับเงินให้แก่ผู้นำเงินมาเสีย และต้องมีต้นขั้วใบเสร็จนั้นรักษาไว้ด้วย

มาตรา ๑๒ เงินรายจ่ายทั้งสิ้น จะต้องถอนมาจากคลังหรือธนาคาร ถ้ามีเงินที่รักษาไว้ในที่ทำการพอที่จะจ่ายก็อาจจ่ายไปก่อนได้แล้วดำเนินการถอนตามระเบียบ

มาตรา ๑๓ การรับหรือจ่ายเงินให้ลงรายการเป็นหลักฐานในสมุดบัญชีเงินสด และทำการลงบัญชีอย่างอื่นตามวิธีการบัญชี

มาตรา ๑๔ เงินรายรับที่ยังมิได้นำฝากคลังหรือธนาคารหรือเงินอื่นใดที่ยังคงรักษาไว้ในความรับผิดชอบของแผนกคลังนั้น ให้คณะมนตรีตั้งกรรมการรักษา ๓ คน ซึ่งต้องเป็นหัวหน้าในแผนกคลังคนหนึ่ง

มาตรา ๑๕ เงินคงเหลือประจำวันในมือกรรมการนั้น ให้ทำบัญชีแสดงรายละเอียดประจำวัน

มาตรา ๑๖ จำนวนเงินที่จะรักษาไว้ในที่ทำการต้องไม่เกินกว่า ๑๐๐ บาท เว้นแต่ในกรณีพิเศษ ข้าราชการประจำจังหวัดอาจอนุญาตให้ขยายวงเงินออกเป็นครั้งคราวก็ได้

วันที่มีจำนวนรายรับเกินกว่าอำนาจที่จะรักษาไว้ได้ ให้
จัดการนำฝากคลังหรือธนาคารให้เสร็จในวันนั้น แต่ถ้านำ
ฝากในวันนั้นไม่ทัน ให้จัดการนำฝากในวันรุ่งขึ้น

หมวดที่ ๓

การตรวจเงิน

มาตรา ๑๗ คณะมนตรีจะต้องงบบัญชีปีละครั้ง เมื่อ
สิ้นเดือนมีนาคม และทำบัญชีแสดงหนี้สินและสินทรัพย์
กับบัญชีรายได้รายจ่ายเทียบกับงบประมาณ และบัญชีอื่น ๆ
อันเกี่ยวกับการเงินของเทศบาลภายในเดือนพฤษภาคมของ
ปีใหม่

มาตรา ๑๘ ให้กระทรวงมหาดไทยมีอำนาจควบคุมการ
ตรวจเงินของเทศบาล โดยให้เจ้าหน้าที่ทำการตรวจสอบ
และให้คำรับรองบัญชีหนี้สินและสินทรัพย์ กับบัญชีเงิน
รายได้รายจ่าย และบัญชีอื่น ๆ อันเกี่ยวกับการเงินของ
เทศบาลตามกำหนดเวลาที่เห็นสมควร

นอกจากนี้ เทศบาลอาจตั้งผู้เชี่ยวชาญในการบัญชี หรือ
ผู้ที่กระทรวงมหาดไทยเห็นชอบ หรือกรรมการมีจำนวนไม่
ต่ำกว่า ๓ คน^{๖๖} ซึ่งข้าหลวงประจำจังหวัดเห็นชอบ ทำการ
ตรวจสอบตามความในวรรคก่อนเป็นการภายในได้

มาตรา ๑๘ ผู้สอบบัญชีตามมาตรา ๑๘ มีหน้าที่รายงานว่า

(๑) การบัญชีได้ทำไปโดยถูกต้องหรือไม่

(๒) การรับเงินได้เป็นไปตามพระราชบัญญัติ กฏ
กระทรวง เทศบัญญัติ และระเบียบข้อบังคับหรือไม่

(๓) การจ่ายเงินได้เป็นไปตามงบประมาณหรือไม่ และ
ถ้ามีการจ่ายเงิน อันไม่มีงบประมาณอนุมัติไว้ ก็ให้อ้าง
หลักฐานการจ่ายเป็นราย ๆ ไป

(๔) ได้สอบหลักฐานเอกสารต่าง ๆ และได้รับคำชี้แจง
เป็นที่พอใจแล้วทุกประการ

(๕) แสดงความเห็นอันใดอันเกี่ยวกับการเงินและการ
บัญชี

มาตรา ๒๐ บัญชีแสดงหนี้สินและสินทรัพย์ กับบัญชี
รายได้รายจ่าย และบัญชีอื่น ๆ อันเกี่ยวกับการเงินของ
เทศบาลนั้น ให้ส่งไปยังกระทรวงมหาดไทยพร้อมกับรายงาน
ของผู้สอบบัญชี ๑ สำรับ และให้ปิดสำเนาประกาศโดย
เปิดเผยในที่ทำการของเทศบาล ๑ สำรับ

๓๕๒

หมวดที่ ๔

ผู้รักษาพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๒๑ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๓ กันยายน หน้า ๓๖๑)

๓๕๓

พระราชกฤษฎีกา

กำหนดอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญ

กระทรวงธรรมการ (ฉบับที่ ๔)

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตย์ทิพอาภา

พล.อ. เจ้าพระยาพิชัยเนตรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๘ กันยายน พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชกฤษฎีกากำหนด
อัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญกระทรวงธรรมการ
เพื่อให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖ แห่ง

พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๗๖ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกากำหนดอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญกระทรวงธรรมการ (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้เพิ่มตำแหน่งและแก้ไขอัตราเงินเดือนของข้าราชการพลเรือนสามัญ ในกระทรวงธรรมการ ดังต่อไปนี้

สำนักงานเลขาธิการรัฐมนตรี

(๑) แผนกการเมือง

เสมียน	อัตรา ๕๕-๗๕
--------	----------------

สำนักงานปลัดกระทรวง

ผู้ช่วยปลัดกระทรวง	๔๕๐-๖๐๐
--------------------	---------

๑. กองกลาง

หัวหน้ากอง	๔๐๐-๕๐๐
------------	---------

กรมศึกษาธิการ

ผู้ช่วยอธิบดี	๔๕๐-๖๐๐
---------------	---------

๑. สำนักงานเลขาธิการกรม(๑) แผนกสารบรรณ

ประจำแผนก	๑๑๐-๑๓๐
-----------	---------

(๒) แผนกทะเบียน

ประจำแผนก	๘๐-๑๐๐
-----------	--------

(๓) แผนกสถิติและรายงาน

ประจำแผนก	๘๐-๑๐๐
-----------	--------

๒. กองสามัญศึกษา(๑) แผนกโรงเรียนรัฐบาล

ประจำแผนก	๑๑๐-๑๓๐
-----------	---------

ประจำแผนก	๘๐-๑๐๐
-----------	--------

(๒) แผนกโรงเรียนประชาบาล

ประจำแผนก	๘๐-๑๐๐
-----------	--------

เสมียน	๕๕-๗๕
--------	-------

เสมียน	๓๔-๕๐
--------	-------

๓๕๖

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงธรรมการมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๐ กันยายน หน้า ๓๖๘)

๐๙/๑๐/๒๕๖๖

กฎสำนักนายกรัฐมนตรี
ออกตามความในมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติ
เครื่องแบบข้าราชการฝ่ายพลเรือน
พ.ศ. ๒๔๗๘ (ฉบับที่ ๓)

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติ
เครื่องแบบข้าราชการฝ่ายพลเรือน พ.ศ. ๒๔๗๘ นายก
รัฐมนตรีออกกฎไว้ดังต่อไปนี้

เครื่องแบบพิเศษ

กระทรวงการคลัง

ว่าด้วยเครื่องแบบเจ้าพนักงานบางตำแหน่ง

ในกรมศุลกากร

ข้อ ๑ เครื่องแบบสารวัตร และนายตรวจ มีดังนี้

(๑) หมวก มี ๓ อย่าง

(ก) หมวกกันแดดสีขาวแบบราชการสายรัดคาง
หนังสีเหลือง

(ข) หมวกกันแดดสีทึบแบบเดียวกับ (ก)

(ค) หมวกสักหลาดสีน้ำเงินดำ ทรงหม้อตาล
กะบังหน้าหนังดำ มีแถบผ้าดำทอเป็นริ้วพันเชิงหมวกโดย

รอบ ที่กลางแถบตรงศูนย์กลางหน้าหมวกติดตราปักด้วย
 ดิ้นเงินบนพื้นสักหลาดดำ เป็นรูปอักษรย่อ ก.ศ.ก. บน
 กำมะหยี่สีดำนูนขนจากพื้นสักหลาดพอสมควร เบื้องบน
 อักษรย่อ ก.ศ.ก. มีรูปนกกายุภักษ์ปักด้วยดิ้นเงิน ตราหน้า
 หมวกตั้งกล่าวมา ให้มีขนาดกว้าง ๔ เซนติเมตร สูง
 ๕ เซนติเมตร มีสายรัดคางหนังดำกว้าง ๑ เซนติเมตร
 พาดไว้ที่เชิงหมวกหน้ากะบังหน้าโยงด้วยคุดมอักษรย่อ ก.ศ.ก.
 สีเงินขนาดย่อม ซึ่งติดไว้ที่เชิงหมวกชายกะบังหน้าข้าง
 ละ ๑ คุดม

(๒) เสื้อ มี ๓ อย่าง

(ก) เสื้อแบบราชการสีขาว มีคุดมตราอักษรย่อ
 ก.ศ.ก. ทำด้วยโลหะสีเงินที่อกเสื้อ ๕ คุดม

(ข) เสื้อแบบราชการสีกาฬี แบบเดียวกับ (ก)

(ค) เสื้อกันหนาว เป็นเสื้อสักหลาดสีน้ำเงิน
 ดำคอเปิดพับชายแหวงที่อก ๒ ชาย มีคุดมอักษรย่อ ก.ศ.ก.
 สีเงิน ๒ แถวๆ ละ ๔ คุดม ให้ติดเครื่องหมายตำแหน่งชั้น
 สารวัตร หรือนายตรวจที่เห็นอตะเข็บข้อมือเสื้อทาบตลอด
 ตามขวางข้อมือ เสื้อชนิดนี้ ให้ใช้เฉพาะเมื่อมีอากาศ

หนาว และให้ใช้เสื้อเชิ้ตสีขาวคอเชิ้ตสีขาวชั้นเดียวหรือ
๒ ชั้น ใช้ผ้าผูกคอสีดำ เงือกกลาสหรือหูกะต่าย

(๓) กางเกง มี ๒ อย่าง

(ก) กางเกงแบบราชการสีขา

(ข) กางเกงแบบราชการสี kaki

(๔) รองเท้าหนัง หุ้มข้อ หรือหุ้มส้น สีดำ ส้นน้ำตาล
หรือสีขาว

(๕) อินทรรณู พิณบนทำด้วยสักหลาดสีน้ำเงินดำ พื้น
ใต้หุ้มสักหลาดสีฟ้ารูปสี่เหลี่ยมปลายรอบกว้าง ๕ เซนติเมตร
ยาวตามสมควร ที่มุมรอบมีตุ้ม ก.ศ.ก. ขนาดย่อม ๑ ตุ้ม

อินทรรณูที่กล่าวมาแล้วนี้ มี ๖ ชั้น คือ

ชั้น ๑ มีแถบไหมเงินขนาด ๑.๒ เซนติเมตร ๔ แถบ

ชั้น ๒ มีแถบไหมเงินขนาด ๑.๒ เซนติเมตร ๓ แถบ

ชั้น ๓ มีแถบไหมเงินขนาด ๑.๒ เซนติเมตร ๒ แถบกับ
แถบไหมเงินขนาด ๐.๖ เซนติเมตร ๑ แถบ อยู่ระหว่าง
แถบขนาด ๑.๒ เซนติเมตร

ชั้น ๔ มีแถบไหมเงินขนาด ๑.๒ เซนติเมตร ๒ แถบ

ชั้น ๕ มีแถบไหมเงินขนาด ๑.๒ เซนติเมตร ๑ แถบกับ
แถบไหมเงินขนาด ๐.๖ เซนติเมตร ๑ แถบ

ชั้น ๖ มีแถบไหมเงินขนาด ๑.๒ เซนติเมตร ๑ แถบ
 เจ้าพนักงานผู้ใดจะใช้อินทรรณูชั้นใดเต็มทีกล่าวมานี้ได้
 ให้เป็นไปตามระเบียบข้อบังคับของรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
 การคลัง

ข้อ ๒ การแต่งกายด้วยเครื่องแบบที่กล่าวไว้ในข้อ ๑
 นั้น แยกออกเป็น ๓ อย่าง คือ

อย่างที่ ๑ เครื่องแบบขาว

- (๑) หมวกทรงหม้อตาลปลอกสีขาวหรือหมวกกันแดด
สีขาว
- (๒) เสื้อสีขาว
- (๓) อินทรรณู
- (๔) กางเกงสีขาว
- (๕) รองเท้า สีดำ สีน้ำตาล หรือสีขาว

อย่างที่ ๒ เครื่องแบบกากี

- (๑) หมวกทรงหม้อตาลปลอกกากี หรือหมวกกันแดด
สีกากี
- (๒) เสื้อสีกากี
- (๓) อินทรรณู

- (๔) กางเกงสีกากี
 (๕) รองเท้าสีดำ หรือสีน้ำตาล

อย่างที่ ๓ เครื่องแบบกันหนาว

- (๑) หมวกทรงหม้อตาลปลอกสีขาว
 (๒) เสื้อกันหนาว
 (๓) กางเกงสีขาว
 (๔) รองเท้าสีขาว

ข้อ ๓ เครื่องแบบเสมือนที่กำหนดให้ตรวจสินค้า มุ่งตั้ง

- (๑) หมวก มี ๓ อย่าง

(ก) หมวกกันแดดสีขาวแบบราชการ

(ข) หมวกกันแดดสีกากีแบบราชการ

(ค) หมวกทรงหม้อตาลสีน้ำเงินดำ ปลอก

หมวกสีขาว หรือกากี ที่ศูนย์กลางเชิงหน้าหมวกติดตรานำด้วยโลหะสีเงินเป็นรูปอย่างเดียวกับที่กล่าวไว้ในข้อ ๑ ขนาดเล็กกว่าประมาณกึ่งหนึ่ง มีสายรัดกางหนึ่งดำ กว้าง ๑ เซนติเมตรพาดไว้ที่เชิงหมวกหน้ากะบังหน้า โยงด้วยดุมอักษรย่อ ก.ศ.ก. สีเงินขนาดย่อมซึ่งติดไว้ที่เชิงหมวกชายกะบังหน้าข้างละ ๑ ดุม

(๒) เสื้อ มี ๒ อย่าง

(ก) เสื้อแบบราชการสีขาวย มีคุดมตราอักษรย่อ ก.ศ.ก. ทำด้วยโตะหะสีเงินติดที่อกเสื้อ ๕ คุดม

(ข) เสื้อแบบราชการสีกาบิ แบบเดียวกับ (ก) เสื้อทั้ง ๒ อย่างนี้ให้ มีฉันทรณูใช้ผ้าสีเดียวกับเสื้อเย็บเป็นแผ่นสีเหลี่ยมเรียวจากด้านไหล่ไป ทางด้านคอติดอยู่เหนือผ่าทั้ง ๒ ข้าง ด้านไหล่กว้าง ๓.๕ เซนติเมตร เย็บติดกับตะเข็บเสื้อ ด้านทางคอกว้าง ๒.๕ เซนติเมตร ปลายมน และขั้วคุดมตราอักษรย่อ ก.ศ.ก. ขนาดย่อมโดยวิธีเจาะเสื้อสอดก้านคุดมลงไปติดควงภายในเสื้อ

(๓) กางเกง มี ๒ อย่าง

(ก) กางเกงแบบราชการสีขาวย

(ข) กางเกงแบบราชการสีกาบิ

(๔) รองเท้าหนัง หุ้มข้อ หรือหุ้มส้นสีดำ สีน้าตาล หรือสีขาวย

ข้อ ๔ การแต่งกายด้วยเครื่องแบบที่กล่าวไว้ใน ข้อ ๓ นั้น แยกออกเป็น ๒ อย่าง

อย่างที่ ๑ เครื่องแบบขาวย

(๑) หมวกทรงหม้อตาลปลอกขาวย หรือหมวกกันแดดสีขาวย

- (๒) เสื้อสีขาว
 (๓) กางเกงสีขาว
 (๔) รองเท้าสีดำ สีนํ้าตาล หรือสีขาว
อย่างใด ๒ เครื่องแบบกางเกง

(๑) หมวกทรงหม้อตาลปลอกกากีหรือหมวกกันแดด
 สีกากี

- (๒) เสื้อสีกากี
 (๓) กางเกงสีกากี
 (๔) รองเท้าสีดำหรือสีนํ้าตาล
 ข้อ ๕ เครื่องแบบนายยาม มีดังนี้

(๑) หมวกทรงหม้อตาลสีนํ้าเงินดำไม่มีปลอก แบบ
 เดียวกับที่กล่าวไว้ในข้อ ๓ (ก)

(๒) เสื้อ แบบราชการผ้าสีนํ้าเงินดำสามตะเข็บ มี
 ดุมตราอักษรย่อ ก.ศ.ก. ทำด้วยโลหะสีเงิน ๔ ดุม มีแถบ
 ตายลักษณะขนาด ๘ มิลลิเมตร ทาบที่คอเสื้อขอบบนและล่าง
 ที่แนวอกเสื้อและที่ขอบปลายแขนทั้ง ๒ ข้าง มีอินทรีบน
 ผ้าสีเดียวกับเสื้อ เย็บเป็นแผ่นสีเหลือง เรียวจากด้านไหล่
 ไปทางด้านคอติดอยู่เหนือบ่าทั้ง ๒ ข้าง ด้านไหล่กว้าง
 ๓.๕ เซนติเมตร เย็บติดกับตะเข็บเสื้อ ด้านคอกว้าง
 ๒.๕ เซนติเมตร ปลายมนขัดดุมอักษรย่อ ก.ศ.ก. ขนาด

ย่อมโดยวิธีเจาะเสื่อสอดก้านดุมลงไปติดคงภายในเสื่อที่
ขอบอินทรรณุต่อนบนให้ใช้ด้ายขาวลักษณะ ๘ มิลลิเมตร
ทาบโดยรอบเว้นด้านไหล่

(๓) เสื่อ สำหรับนายยามแผนกตรวจค้นเรือให้ใช้
ผ้าสีน้ำเงินดำแบบเข้ตคอ ๒ ชั้น มีกะเป่าเย็บติดภายนอก
๒ ข้าง ๆ ตะกะเป่า และมีรังคุดที่โอบปกสำหรับขัดคุดซึ่ง
ติดอยู่ตรงปากกะเป่าข้างละ ๑ ดุม กับมีอินทรรณูผ้าสีเดียว
กับเสื่อเย็บเป็นแผ่นสีเหลี่ยมรียาวจากด้านไหล่ไปทางด้าน
คอติดอยู่เหนือบ่าทั้ง ๒ ข้าง ด้านไหล่กว้าง ๓.๕ เซนติเมตร
เย็บติดกับตะเข็บเสื่อด้านนอกกว้าง ๒.๕ เซนติเมตร ปลาย
มน และขัดคุดข้างละดุม ออกเสื่อผ้าตลอดแล้วติดคุด ๔ ดุม
ที่คอเสื่อเจาะรังคุดไว้ขัดคุดอีก ๑ ดุมด้วย ปลายแขนเสื่อ
ทั้ง ๒ รวบเข้าติดคุดข้างละ ๑ ดุม ดุมที่กล่าวมานี้มีลักษณะ
กลมมนทำด้วยวัสดุสีดำ

(๔) กางเกง แบบราชการผ้าสีน้ำเงินดำ ที่แนวตะเข็บ
ด้านนอกทั้ง ๒ ข้างทาบด้วยแถบด้ายขาวลักษณะ ๓.๕ เซน
ติเมตร ตลอดข้างละแถบ

(๕) รองเท้าหนัง หุ้มข้อ หรือหุ้มส้น สีดำหรือสีน้ำตาล

ข้อ ๖ เครื่องแบบศุลกากรักษ์ มีดังนี้

(๑) หมวกผ้าขาวแบบกลาสี ที่เชิงหมวกมีแถบผ้าสีดำขนาดโตเท่าขอบเชิงหมวกพันรอบ ที่ผ้าพื้นหมวกด้านหน้ามีอักษรสีทองเจ้านาม “ศุลกากร” และมีอักษรย่อ ก.ศ.ก. กับพระมหามงกุฎสีทองกำกับข้างหน้าและข้างท้ายอักษรนั้น ในหมวกมีแถบผ้าขาวกว้างประมาณ ๑.๕ เซนติเมตร เย็บติดทั้ง ๒ ข้างเป็นสายรัดคาง

(๒) เสื้อ ผ้าสีน้ำเงินดำ แขนยาวแบบกลาสี ที่คอเสื้อด้านหลังมีปกผ้าสีเดียวกับเสื้อเย็บต่อจากคอเสื้อเป็นปกคลุมพาดไหล่ มีด้ายขาวถักขนาด ๘ มิลลิเมตรทาบบนขอบปกหลังโดยรอบ ออกเสื้อผ่าตลอดติดคุดมตราอักษรย่อ ก.ศ.ก. สีเงิน ๔ คุด ที่แนวอกด้านซ้ายติดกะเป๋านอก ๑ กะเป๋า เหนือปากกะเป๋าดิจเลขประจำตัวทำด้วยโลหะสีขาว ที่ขอบแนวอกเสื้อขอบปลายแขนเสื้อทั้ง ๒ และขอบล่างของเสื้อโดยรอบ ให้ทาบด้วยด้ายขาวถักขนาด ๘ มิลลิเมตร

(๓) เสื้อ สำหรับศุลกากรักษ์แผนกตรวจค้น เรือนั้น
 09/19/2561
 อย่างเดียวกับที่ได้กล่าวไว้ในข้อ ๕ (๓)

(๔) กางเกง แบบราชการผ้าสีน้ำเงินดำ ที่แนวตะเข็บ
ด้านนอกทั้ง ๒ ข้างทำด้วยแถบด้ายขาวลักษณะ ๒ เซน
ติเมตร ตลอดข้างละแถบ

(๕) รองเท้าหนัง หุ้มข้อ หรือหุ้มส้น สีดำหรือสีน้ำตาล
ข้อ ๑ การแต่งกายด้วยเครื่องแบบที่กล่าวไว้ในข้อ
๕-๖ นั้น ให้แต่งได้เป็นแบบเดียวโดยใช้หมวก เสื้อ และ
กางเกงประกอบกัน ส่วนรองเท้านั้นจะใช้ด้วยหรือไม่นั้น ตาม
กาละและสะดวกแก่การงาน

ข้อ ๘ ศุลกากรักษ์ เมื่อไปอยู่ยามรักษาการ ให้มีเข็มขัด
หนังสีน้ำตาลคาดนอกเสื้อ และมีกะบองตามแบบซึ่งกรม
ศุลกากรอนุมัติให้ ใช้เพิ่มขึ้นจากเครื่องแบบในข้อ ๖ อีกด้วย
กฎให้ไว้เมื่อวันที่ ๑๘ กันยายน พุทธศักราช ๒๔๗๕

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๐ กันยายน หน้า ๓๗๑)

พระราชบัญญัติ

โอนกรรมสิทธิ์ที่ดินสงฆ์วัดมเหยงคณ์
ตำบลท่าระหัด อำเภอท่าพี่เลี้ยง จังหวัดสุพรรณบุรี
ให้แก่กรมชลประทาน พุทธศักราช ๒๕๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕)

อาทิตยทิพอาภา

เจ้าพระยาอมราช

พล.อ. เจ้าพระยาพิชัยเขนทร โยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๒๕ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรโอนกรรมสิทธิ์
ที่ดินสงฆ์วัดมเหยงคณ์ ตำบลท่าระหัด อำเภอท่าพี่เลี้ยง
จังหวัดสุพรรณบุรี ให้แก่กรมชลประทาน เพื่อประโยชน์
แห่งการชลประทาน

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราช
บัญญัติโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินสงฆ์วัดมเหยงคณ์ ตำบลท่าระหัด
อำเภอท่าพี่เลี้ยง จังหวัดสุพรรณบุรี ให้แก่กรมชลประทาน
พุทธศักราช ๒๔๗๕ ”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ โอนกรรมสิทธิ์ที่ดินสงฆ์วัดมเหยงคณ์
ตำบลท่าระหัด อำเภอท่าพี่เลี้ยง จังหวัดสุพรรณบุรี ทิศ
เหนือและทิศใต้กว้างด้านละ ๕๐ เมตร ทิศตะวันออกยาว
๕๒ เมตร ทิศตะวันตกยาว ๑๐๐ เมตร รวมเนื้อที่
๔,๘๐๐ ตารางเมตร มีแนวเขตต์ตามแผนที่ท้ายพระราช
บัญญัตินี้ ให้แก่กรมชลประทาน

มาตรา ๔ ให้กระทรวงธรรมการจัดการโอนกรรมสิทธิ์
ที่ดินตามระเบียบไว้ในมาตรา ๓ ให้กรมชลประทานภายในเวลา
อันสมควร

๓๒๕

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงธรรมการมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๔ ตุลาคม หน้า ๓๘๓)

๓๗๐

พระราชบัญญัติ

เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ ตำบลโคกหม้อ

อำเภอเมือง จังหวัดราชบุรี

พุทธศักราช ๒๕๓๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๓๕)

อาทิตย์ที่พออาภา

เจ้าพระยาบรมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรโยธิน

ตราไว้เมื่อวันที่ ๒๕ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๓๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรจัดการเวนคืน
อสังหาริมทรัพย์ ซึ่งอยู่ในเขตต์ที่ระบุไว้ใน พระราชกฤษฎีกา

09/10/2566

กำหนดเขตต์ที่ดินซึ่งจะต้องเวนคืน ตำบลโคกหม้อ อำเภอเมือง จังหวัดราชบุรี พุทธศักราช ๒๔๗๘ เพื่อประโยชน์ในราชการกระทรวงกลาโหม,

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ ตำบลโคกหม้อ อำเภอเมือง จังหวัดราชบุรี พุทธศักราช ๒๔๗๘”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ตามที่ระบุไว้ต่อไปนี้ ซึ่งมีหมายเลขภายในเส้นหมายเลขแดง ปราบกฏตามแผนที่ท้ายพระราชบัญญัตินี้แก่กระทรวงกลาโหม คือ

บ้านหัวบ่อหมุ่ที่ ๑

ที่ดินหมายเลข ๑ โฉนดที่ ๕๕ นายโมเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ เนื้อที่ ๑ ไร่ ๑ งาน ๖๔ ตารางวา

๓๗๒

ที่ดินหมายเลข ๒ โฉนดที่ ๑๕๑๕ นางกี พลจันทร์
เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ เนื้อที่ ๑ ไร่ ๑ งาน ๑๑ ตารางวา

บ้านวัดตาลหมู่ที่ ๒

ที่ดินหมายเลข ๑ โฉนดที่ ๑๕๒๑ นายปิ่น เป็นผู้ถือ
กรรมสิทธิ์ เนื้อที่ ๑ ไร่ ๑ งาน ๖๐ ตารางวา

ที่ดินหมายเลข ๒ โฉนดที่ ๑๕๒๒ นายสืบเอกเล็ก
อาจจะสุทธี เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ เนื้อที่ ๑ ไร่ ๕๔ ตารางวา

ที่ดินหมายเลข ๓ โฉนดที่ ๑๕๒๓ นางปิ่นภரியานายแฉ่ง
เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ เนื้อที่ ๓ งาน ๘ ตารางวา

ที่ดินหมายเลข ๔ โฉนดที่ ๑๒๓๓๕ นางม้วน กุลอาจุทธ
เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ เนื้อที่ ๑ ไร่ ๒ งาน ๔ ตารางวา

ที่ดินหมายเลข ๕ โฉนดที่ ๑๕๑๗ นางเมียน เป็นผู้ถือ
กรรมสิทธิ์ เนื้อที่ ๑ ไร่ ๑ งาน ๒๖ ตารางวา

ที่ดินหมายเลข ๖ โฉนดที่ ๑๕๑๕ นางเก็ก ชอบเจริญ
เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ เนื้อที่ ๓ งาน ๔๔ ตารางวา

๓๗๓

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๔ ตุลาคม หน้า ๓๘๖)

๓๗๔

พระราชกฤษฎีกา

ถอนการหวงห้ามที่ดินบางส่วน

อันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่หาดสวนยา
บ้านหาดสวนยา ตำบลธาตุ อําเภอรินทร์ชําราบ
จังหวัดอุบลราชธานี พุทธศักราช ๒๕๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕)

อาทิตย์ทิพอาภา

เจ้าพระยาบรมราช

พล.อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรวโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๒๕ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรถอนการหวงห้ามที่ดินบางส่วนอันเป็น
สาธารณสมบัติของแผ่นดินที่หาดสวนยา บ้านหาดสวนยา
ตำบลธาตุ อําเภอรินทร์ชําราบ จังหวัดอุบลราชธานี

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ในพระปรมาภิไธย สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการหวงห้ามที่ดิน รว้างว่างเปล่า อันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน พ.ศ. ๒๔๗๘ จึงให้ตรา พระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า "พระราชกฤษฎีกาถอนการหวงห้ามที่ดินบางส่วนอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่หาดสวนยา บ้านหาดสวนยา ตำบลธาตุ อำเภวารินทร์ชำราบ จังหวัดอุบลราชธานี พุทธศักราช ๒๔๗๕"

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ถอนการหวงห้ามที่ดินบางส่วนอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๔

มาตรา ๔ ที่ดินซึ่งถอนการหวงห้ามโดยพระราชกฤษฎีกานี้ อยู่ที่หาดสวนยาริมลำน้ำมูล บ้านหาดสวนยา ตำบลธาตุ

๓๗๖

อำเภวารินทร์จํารบ จังหวัดอุบลราชธานี ตั้งนํ้าภายใน
เขตค้ปรากฎตามแผนท้ประเมินค้ท้ยพระรําชกฤษฏีกานํ้า

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าท้
รักษาการให้เป็นไปตามพระรําชกฤษฏีกานํ้า

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๔ ตุลาคม หน้า ๓๘๐)

กฎกระทรวงเศรษฐกิจ
ว่าด้วยการนำร่อง (ฉบับที่ ๒)

ออกตามความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติ
การเดินเรือในน่านน้ำสยาม แก้ไขเพิ่มเติม
พ.ศ. ๒๔๗๗ (ฉบับที่ ๒)

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติ
การเดินเรือในน่านน้ำสยาม แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๔๗๗
(ฉบับที่ ๒) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจ ออกกฎ
กระทรวงว่าด้วยการนำร่อง แก้ไขเพิ่มเติม ไว้ดังต่อไปนี้

ให้ยกเลิกความในกฎกระทรวงเศรษฐกิจ ว่าด้วยการ
นำร่อง ออกตามความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการ
เดินเรือในน่านน้ำสยาม แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๔๗๗
(ฉบับที่ ๒) ลงวันที่ ๒๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๗๘ ข้อ ๑๓,
๕๓, ๕๔ และ ๗๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๑๓ ผู้สมัครสอบเป็นผู้นำร่องพิเศษนั้น จะต้อง
เคยเป็นนายเรือหรือผู้บังคับการเรือของเรือเดินทะเลที่ชัก
ธงสยาม และเดินติดต่อกับท่าเรือที่บังคับการนำร่องนั้นมา
แล้วเป็นเวลาไม่น้อยกว่า ๒ ปี และต้องเป็นนายเรือที่ชัก

ของสยามลำที่จะสมัครสอบไล่นั้น โดยให้นำเรือเข้าออก หรือใช้ผู้นำร่องแล้วไม่น้อยกว่า ๑๐ เกี้ยว การสอบไล่นี้ให้สอบโดยสอบตามชั้นและตามขนาดเรือที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น

ถ้าบุคคลใดสอบไล่ได้ใบใบอนุญาตให้เป็นผู้นำร่องพิเศษ ฉะนั้นเรือลำใดลำหนึ่งแล้หลังภายหลังจะขอย้ายไปเป็นผู้นำร่องพิเศษเรือลำอื่นที่ชักของสยามโดยได้รับตำแหน่งเป็น นายเรือลำที่ขอย้ายใหม่ ทั้งได้ให้นำเรือลำนั้นเข้าออก หรือใช้ผู้นำร่องในม่านน้ำนั้นแล้ระหว่าง ๕ ถึง ๓๐ เกี้ยว ก็ให้อธิบดีกรมเจ้าท่าพิจารณาผ่อนผันเปลี่ยนใบอนุญาตให้ใหม่ตามขนาดเรือโดยมิต้องสอบไล่ แต่บุคคลผู้นั้นต้องเสียค่าธรรมเนียมตามอัตราในข้อ ๖๖ แห่งกฎนี้ และในกรณีเช่นนั้น อธิบดีกรมเจ้าท่ามีสิทธิที่จะให้แพทย์ตรวจร่างกาย สายตา เสียก่อนก็ได้ หรือจะออกใบอนุญาตให้โดยไม่ต้องให้แพทย์ตรวจก็ได้”

“ข้อ ๕๓ เรือที่จะกล่าวต่อไปนี้ ให้ยกเว้นไม่ต้องบังคับใช้ผู้นำร่องภายในเขตที่บัญญัติไว้ในข้อ ๕๒ คือ

(๑) เรือของรัฐบาลสยาม

(๒) เรือรบต่างประเทศ

- (๓) เรือยอซ์ตอกทอม
- (๔) เรือจับสัตว์น้ำสยาม
- (๕) เรือที่มีขนาดต่ำกว่า ๒๕๐ ตันรีปัสเตอร์
- (๖) เรือกลไฟใช้กชงสยาม มีขนาดต่ำกว่า ๓๐๐ ตันรีปัสเตอร์ ใช้เฉพาะลำเดียวอย่างเดียวโดยไม่ใช้รับจ้างบรรทุกคนโดยสารเดินภายในอ่าวสยาม ทางฝั่งตะวันตกไม่เกินหัวหิน ทางฝั่งตะวันออกไม่เกินเกาะจวง

ถ้าเรือที่กล่าวในวรรคก่อน จำเป็นจะต้องออกไปนอกเขตต์ที่กำหนดไว้หรือจะใช้ในกิจการอื่นเป็นครั้งคราวก็ดี ให้ขออนุญาตต่อกรมเจ้าท่าก่อนทุกครั้ง เป็นหน้าที่ของอธิบดีกรมเจ้าท่าพิจารณาที่จะอนุญาตให้หรือไม่แล้วแต่กรณี และการออกใบอนุญาตชั่วคราวในกรณีเช่นนี้ ให้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมตามระเบียบหรือตกลงพิเศษเฉพาะรายทุกครั้งไป

(๗) เรือลำเลียงที่เคลื่อนเดินด้วยตนเองไม่ได้หรือเรือไประจายที่ใช้แล่นด้วยใบอย่างเดียว ซึ่งจดทะเบียนในสยามและมีขนาดต่ำกว่า ๓๐๐ ตันรีปัสเตอร์ หรือเรือทั้ง ๒ ประเภทที่กล่าวนี้มีขนาดเกินกว่าที่กำหนดไว้ในข้อนี้ แต่ได้เคยใช้ภายในน่านน้ำสยามอยู่ก่อนประกาศใช้กฎนี้แล้ว

บรรดาเรือที่ยกเว้นไม่ต้องบังคับให้ใช้ผู้นำร่องดังกล่าวนี้ ถ้าจะต้องการผู้นำร่องก็ได้ โดยยอมเสียค่าจ้างนำร่องตาม พิกัดเช่นเดียวกับเรืออื่น ๆ หรือตกลงพิเศษเฉพาะราย”

“ข้อ ๕๕ เรือเดินทะเลที่ชักธงสยามซึ่งนายเรือได้รับ อนุญาตให้เป็นผู้นำร่องพิเศษแล้วนั้น ให้เสียค่าจ้างนำร่อง เพียงกิโลตราระยะเพาะข้อ ๗๒ แห่งหมวด ๕ เท่านั้น”

“ข้อ ๗๕ ในกรณีที่เรือลำใดลำหนึ่งหรือหลายลำ ซึ่ง อยู่ในบังคับให้ใช้ผู้นำร่องไม่สามารถจะเคลื่อนเดินโดยลำพัง ตนเองได้ จำเป็นต้องใช้เรือธงของรัฐบาล หรือมีความ ประสงค์จะให้เรือธงของรัฐบาลพ่วงไปก็ดี เรือที่กล่าวนี้ต้อง เสียค่าเรือธงอีกต่างหาก การที่นายเรือหรือผู้แทนจะต้อง ทำความตกลงกับเจ้าพนักงานนำร่อง เป็นหนังสือเพื่อเป็น หลักฐานทุกรายไป

ถ้าเรือใดอยู่ในบังคับให้ใช้ผู้นำร่องของรัฐบาล ถูกพ่วง ไปพร้อมกับเรืออื่น ๆ ในคราวเดียวกัน เรือลำที่อยู่ในบังคับ ให้ใช้ผู้นำร่องนั้น ต้องเสียค่าจ้างนำร่องตามพิกัดที่กำหนด ไว้ในหมวด ๕ โดยคิดรวมจำนวนตันปริมาตรของเรือที่ถูก พ่วงทุก ๆ ลำเข้าด้วยกันกับเรือตน

ถ้าเรือที่อยู่ในบังคับให้ใช้ผู้นำร่องของรัฐบาล ต้อง
จงเรืออื่นๆ อีกด้วย การเสียค่าจ้างนำร่องก็ต้องคิดรวม
จำนวนตันรีบิสเตอร์ของเรือที่ถูกพ่วงเข้าด้วยกันเช่นกล่าวใน
วรรคก่อน”

กฎให้ไว้เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

พ.อ. บริรักษ์ย์ยุทธกิจ

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจ

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๔ ตุลาคม หน้า ๓๕๓)

กฎกระทรวงการคลัง

ออกตามความในมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติ

วิธีการงบประมาณ พุทธศักราช ๒๔๗๖

อาศัยความในมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติวิธีการ
งบประมาณ พุทธศักราช ๒๔๗๖ รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
การคลังออกกฎไว้ ดังต่อไปนี้

ส่วนที่ ๑

สภาพของงบประมาณแผ่นดิน

ข้อ ๑ งบประมาณ คือ บัญชียอดเงินแผ่นดินทั้งหมด
ที่ประมาณว่าจะได้และจะจ่ายในรอบปีหนึ่ง กำหนดแต่เดือน
เมษายนถึงเดือนมีนาคม

ข้อ ๒ งบประมาณแยกเป็น ๒ แผนก คือ

(๑) งบประมาณรายได้ เป็นบัญชียอดเงินซึ่งประมาณ
ว่าจะได้จากรายการต่างๆ ดังต่อไปนี้

ก. หมวดภาษีอากร เป็นรายได้ที่รัฐบาลเรียกเก็บเพื่อ
ประโยชน์แห่งรัฐ เช่น ภาษีเงินได้ ภาษีสรรพสามิต
และอากรแสตมป์ อากรมรดก อากรศุลกากร เป็นต้น

ข. หมวดค่าธรรมเนียม เป็นรายได้ที่เก็บโดยรัฐบาล ทำกิจการให้ เช่น ค่าธรรมเนียมอำเภอ ค่าธรรมเนียมเรือ ผ่านประตูน้ำ เป็นต้น

ค. หมวดผลประโยชน์ ได้แก่รายได้ซึ่งเกิดจากสมบัติของแผ่นดิน เช่น รายได้จากป่าไม้ เหมืองแร่ ดอกเบี้ย เงินฝาก ฯลฯ และการรัฐพาณิชย์ มีกهربาง การไปรษณีย์โทรเลข การไฟฟ้า การประปา เป็นต้น

ง. หมวดเบ็ดเตล็ด เป็นรายได้อื่นๆอันสงเคราะห์เข้าในหมวดหนึ่งหมวดใดไม่ได้ เช่น เงินเหลือจ่ายปีเก่าส่งคืน เป็นต้น

รายละเอียดประเภทรายได้ของหมวดต่างๆ มีแจ้งอยู่ในภาคผนวก ซึ่งอาจแก้ไขเพิ่มเติมตามควรแก่กาลในภายหน้าก็ได้

(๒) งบประมาณรายจ่าย เป็นบัญชียอดเงินซึ่งประมาณว่าจะจ่ายตามรายการต่างๆ ดังต่อไปนี้

ก. เงินเดือน คือ เงินที่จ่ายเป็นรายเดือนให้แก่ข้าราชการที่ได้รับแต่งตั้งในตำแหน่งประจำการในกระทรวง ทบวงกรมต่างๆ

ข. ค่าใช้สอย คือ เงินค่าใช้จ่ายซึ่งกระทรวงมหาดไทย
จ่ายเพื่อดำเนินกิจการไปโดยปกติ จำแนกเป็น ๕ ลักษณะ คือ

ลักษณะ ๑ ค่าจ้างและเบี่ยง เป็นเงินจ่ายให้แก่
บุคคลเป็นค่าจ้างแรงงาน และค่าเบี่ยงตามอัตราแล้ว
แต่กำหนด เช่น ค่าจ้างเช่าสถานที่ ค่าจ้างขนส่ง ค่าจ้าง
ล้าง กับค่าเบี่ยง เงินสินบนรางวัล ฯลฯ

ลักษณะ ๒ ค่าวัสดุ เป็นค่าสิ่งของเครื่องใช้ในสถาน
ที่ราชการ เช่น ตู้ โต๊ะ เก้าอี้ เครื่องพิมพ์ คอมพิวเตอร์ ฯลฯ

ลักษณะ ๓ ค่าบำรุงรักษาสถานที่ราชการ เป็นรายจ่าย
ค่าแรงและค่าของที่เกี่ยวข้องแก่การบูรณซ่อมแซมที่ทำการ เรือน
แพ ถนน สะพาน คลอง ประตูน้ำ และสิ่งติดตั้งที่ดิน ฯลฯ

ลักษณะ ๔ ค่าใช้สอยเบ็ดเตล็ด เป็นรายจ่ายเบ็ดเตล็ด
เช่น ค่าน้ำ ค่าแรงไฟ ค่าโทรเลขโทรศัพท์ ค่าเช่าสถานที่
ที่ ฯลฯ กับรายจ่ายอย่างอื่นซึ่งจะสงเคราะห์เข้าลักษณะหนึ่ง
ลักษณะใดไม่ได้ ที่ตั้งไว้ในลักษณะนี้

ลักษณะ ๕ เงินอุดหนุน เป็นรายจ่ายอุดหนุนและ
บำรุงสมาคม หรือสถานการกุศลต่างๆ เช่น อุดหนุน

ราชบัณฑิตยสถาน สภากาชาด โรงพยาบาลโรคเรื้อน ฯลฯ การบำรุง มีบำรุงสำนักงานสันนิบาตชาติลสังคโปร้ บำรุง สากลอุทกนิคม ฯลฯ

รายละเอียดประเภทรายจ่ายของลักษณะต่างๆ มีแจ้งอยู่ในภาคผนวก ซึ่งอาจแก้ไขเพิ่มเติมตามควรแก่กาลใน ภายหลังได้

ก. การจร คือ รายจ่ายที่มีลักษณะพิเศษไม่เป็นการ ประจำ โดยการกระทำนั้นจะไม่กระทำเสมอทุกปี คือ เมื่อ กิจการนั้นสำเร็จเสร็จสิ้นแล้วไม่ต้องจ่าย คงจำแนกออก ได้เป็น ๔ ลักษณะ คือ

ลักษณะ ๑ การก่อสร้าง คือ การก่อสร้างซึ่งกระทำ คราวเดียว เช่น สร้างตึก เรือน โรง ถนน สะพาน ฯลฯ

ลักษณะ ๒ การจัดซื้อ คือ การซื้อเครื่องมือ เครื่อง จักร เครื่องอาวุธยุทโธปกรณ์ ซึ่งเป็นการซื้อใหม่ หรือซื้อ เพิ่มเติมเป็นจำนวนเงินตั้งแต่พันบาทขึ้นไป หรือการจ้าง เหม่า หรือทำเครื่องพาหนะ ซึ่งกระทำคราวเดียวและรักษา ไว้ใช้ต่อไป

ลักษณะ ๓ การซ่อมแซมหรือทำเพิ่มเติม คือ การซ่อมแซมหรือทำเพิ่มเติม ตึก เรือน โรง ซึ่งเป็นการแก้ไข

รูปสัณฐาน หรือเปลี่ยนแปลงวัตถุเดิมทั่วไป หรือเป็นส่วนใหญ่ราคาเกินกว่าห้าร้อยบาทขึ้นไป หรือแม้การซ่อมแซมนั้นจะไม่เป็นการเพิ่มเติมหรือเปลี่ยนแปลงรูปสัณฐาน แต่ราคาเกินกว่าพันบาท

ลักษณะ ๕ การพิเศษ คือ รายจ่ายเป็นครั้งคราว เช่น ไปตุลาการต่างประเทศ หรือรับรองแขกเมือง

ง. รายจ่ายพิเศษ คือ การจ่ายคล้ายคลึงกับการจรณะเพาะอย่างยิ่งที่เป็นการจ่ายเพื่อบังเกิดผลโดยตรงหรือโดยอ้อม เช่น จ่ายสร้างทางรถไฟ จะต้องพิจารณาผลอันจะพึงบังเกิดจากการเดินรถด้วย เป็นต้น

ส่วนที่ ๒

วิธีทำงบประมาณ

ข้อ ๓ รายได้และรายจ่ายนั้น ให้คำนวณตั้งทุกยอด และให้ลงจำนวนที่คำนวณตั้งนั้นในงบประมาณ

ข้อ ๔ การประมาณตั้งเงินลงในงบประมาณนั้น ให้ลงจำนวนเต็มบาท เศษของบาทให้ตัดขึ้นเป็นหนึ่งบาท

ข้อ ๕ งบประมาณรายได้

การคำนวณยอดงบประมาณรายได้นั้น ให้ชี้แจงหลักเกณฑ์การคำนวณ และแจ้งข้อความดังต่อไปนี้ (ถ้ามี)
ด้วย คือ ๐๙/๑๐/๒๕๖๖

ก. รายได้จริงของปีก่อนๆ เป็นรายปีถัดขึ้นไป ๕ ปี

ข. รายได้จริง ๖ เดือนหลังของปีก่อนเท่าใด กับ ๖ เดือนต้นของปีปัจจุบันเท่าใด

ค. อัตราและเกณฑ์คำนวณที่ตั้งเก็บ และจำนวนซึ่งประเมินจะเก็บได้

ง. เงินค้างเก่าประมาณว่าจะยกมาเก็บเท่าใด และประเมินว่าจะเก็บได้เท่าใด

จ. เหตุผลอื่นๆ ที่ใช้ประกอบการประมาณตั้ง

ฉ. ถ้าจำนวนเงินที่ตั้งขึ้นต่างกับจำนวนเงินงบประมาณปีก่อนตั้งแต่ ๒๕ เปอร์เซ็นต์ หรือพันบาทขึ้นไป ก็ให้ชี้แจงโดยพิสดาร

ข้อ ๖ งบประมาณรายจ่าย

(๑) เงินเดือน

ก. ตำแหน่งอนุมัติแล้ว การคำนวณเงินให้คิดตั้งไม่เกิน ๑๒ เดือน ส่วนผู้ที่ได้รับตำแหน่งอัตราให้คำนวณในอัตราขั้นต่ำของตำแหน่งนั้น และทำบัญชีรายละเอียดแสดงจำนวนเงินรับจริงและจำนวนเงินที่ตั้งตามแบบ จ. ๑๔ ถ้าเป็นตำแหน่งที่ตั้งในปีเก่าและจ่ายจากเงินที่ตั้งปีก่อนในงบ

ประมาณปีเก่า หรือจ่ายในเงินโอนจากประเภทอื่น หรือ
จ่ายในงบประมาณเพิ่มเติม ก็ให้ทำบัญชีรายละเอียดประกอบ
ตามแบบ จ. ๑๕ และหมายเหตุในงบประมาณให้ชัดเจน

ข. เงินเพิ่มตามขั้น ข้าราชการผู้ใดได้รับเงินเดือนเข้า
อัตราขั้นต่ำแล้ว แต่ยังไม่ถึงอัตราขั้นสูง จะขอเพิ่มขึ้น
เงินเดือน ก็ให้ทำบัญชีตามแบบ จ. ๑๖ ขั้นต่างหากเฉพาะ
กรม แล้วขอยอดเงินที่ขอเพิ่มไปตั้งบวกไว้ข้างท้ายยอด
เงินเดือนของกรม รวมเป็นจำนวนเงินทั้งสิ้นที่ขอตั้งงบ
ประมาณเงินเดือนสำหรับกรมนั้น ๆ

ค. ตำแหน่งใหม่ ให้ตั้งยอดเพิ่มไว้ข้างท้าย และให้
ทำบัญชีตำแหน่งตามแบบ จ. ๑๗ และบันทึกคำชี้แจงแสดง
เหตุผลความจำเป็นที่ต้องตั้งเพิ่มขึ้น

(๒) ค่าใช้จ่าย

การคำนวณค่าใช้จ่ายลงในงบประมาณประจำปี ให้
ถือจำนวนเงินที่ได้จ่ายจริงในปีก่อนเป็นเกณฑ์กำหนด และ
ประมาณให้ใกล้เคียงที่จะจ่ายจริงในปีหน้า ทั้งนี้มุ่งหมาย
รายจ่ายทุกประเภท นอกจากรายจ่ายบางประเภทที่มีข้อ
ผูกพัน เช่น เงินอุดหนุนสมาคม เป็นต้น ถ้าประเภทใด

จำเป็นต้องตั้งเงินเพิ่มขึ้น ก็ให้ชี้แจงเหตุผลโดยละเอียด
 ค่าใช้สอยลักษณะใดมีประเภทเงินที่จะตั้งจ่ายเกินกว่า
 ๑ ประเภทขึ้นไป ให้รวมยอดเป็นลักษณะ แล้วรวม
 ยอดลักษณะเป็นยอดเงินค่าใช้สอยของกรมกองนั้น ๆ

(๓) การจร

การคำนวณการจรลงในงบประมาณประจำปี ต้อง
 กำหนดให้ใกล้เคียงที่จะจ่ายจริง และให้ส่งคำชี้แจงประกอบ
 แสดง

- ก. ลักษณะของงาน
- ข. ประมาณว่าจะต้องจ่ายทั้งสิ้นจนการนั้นสำเร็จเท่าใด
- ค. จำนวนเงินที่ได้จ่ายไปแล้วเท่าใด
- ง. จำนวนเงินที่ขอตั้งในงบประมาณประจำปีเท่าใด

(๔) รายจ่ายพิเศษ

การคำนวณเงินรายจ่ายพิเศษลงในงบประมาณประจำปี
 ต้องกำหนดให้ใกล้เคียงที่จะจ่ายจริง และให้ส่งคำชี้แจงเช่น
 เดียวกับการคำนวณการจร แต่ต้องแสดงประโยชน์หรือผล
 กำไรอันพึงจะได้รับจากงานนั้นด้วย

ข้อ ๓ งบประมาณเงินเดือน ค่าใช้สอย การจร หรือ
รายจ่ายพิเศษ ที่ได้รับอนุญาตเพิ่มเติมตามพระราชบัญญัติ
งบประมาณเพิ่มเติมประจำปี หรือเงินที่ได้โอนมาหรือลด
แล้วตามพระราชบัญญัติโอนเงินในงบประมาณประจำปี ให้
รวมยอดไว้ในงบประมาณประจำปีนั้นตามกรณี และให้
หมายเหตุแจ้งจำนวนเงินเพิ่มหรือโอนเพิ่มลดด้วย

ส่วนที่ ๓

โครงการณ์

ข้อ ๘ โครงการณ์ใดที่จะขอเพิ่มงบประมาณประจำปี
ให้ยื่นโครงการณ์นั้นต่อคณะกรรมการเพื่อพิจารณา และ
เมื่อได้รับอนุมัติแล้ว ให้ยื่นกระทรวงการคลังภายใน
วันที่ ๑๕ ตุลาคม การขอตั้งงบประมาณให้แยกไว้เฉพาะ
การนี้เป็นรายประเภทตามข้อ ๖

ส่วนที่ ๔

หน้าที่ผู้ทำงบประมาณ

ข้อ ๙ หัวหน้ากรมทำงบประมาณด้วยแบบ จ. ๘ (รายได้)
แบบ จ. ๕ (รายจ่าย) แบบ จ. ๑๐ (เงินเดือน) แบบ จ. ๑๑

(ค่าใช้สอย) แบบ จ. ๑๒ (การจร) แบบ จ. ๑๓ (รายจ่ายพิเศษ) ยื่นเจ้ากระทรวง คือ รายได้ภายในวันที่ ๑๕ ตุลาคม รายจ่ายภายในวันที่ ๓๑ ตุลาคม

ข้อ ๑๐ เจ้ากระทรวงพิจารณางบประมาณตามข้อ ๘ เสร็จแล้วให้ทำงบประมาณพร้อมด้วยคำชี้แจงอย่างละ ๑๐ สำหรับยื่นต่อกรมบัญชีกลาง กระทรวงการคลัง คือ รายได้ภายในวันที่ ๑ พฤศจิกายน รายจ่ายภายในวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน

ข้อ ๑๑ งบประมาณของกระทรวงใดจะยื่นภายในกำหนดไม่ได้โดยเหตุใดๆ เจ้ากระทรวงต้องชี้แจงเหตุขัดข้องไปยังกรมบัญชีกลาง กระทรวงการคลัง ภายในกำหนดเวลายื่นงบประมาณพร้อมด้วยจำนวนเงินโดยประมาณ แล้วให้ยื่นงบประมาณภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันครบกำหนดยื่นเป็นต้นไป

ข้อ ๑๒ ถ้ากระทรวงใดไม่ได้ยื่นงบประมาณภายในกำหนดกรมบัญชีกลาง กระทรวงการคลังจะคำนวณตั้งเงินให้ตามที่เห็นสมควร

ข้อ ๑๓ เมื่อกรมบัญชีกลาง กระทรวงการคลังรับงบประมาณของกระทรวงต่างๆ หรือคำนวณตั้งงบประมาณให้

ตามความในข้อ ๑๒ แล้ว ต้องตรวจสอบและทำบันทึกเสนอ
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังภายในวันที่ ๓๑ ธันวาคม

ข้อ ๑๔ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังนัดประชุมเจ้า
กระทรวง เพื่อพิจารณางบประมาณที่ยื่นไว้ อธิบดีกรม
บัญชีกลาง กระทรวงการคลัง เป็นผู้จัดบันทึกรายงานการ
พิจารณานั้น

ข้อ ๑๕ อธิบดีกรมบัญชีกลาง กระทรวงการคลังทำบัญชี
งบประมาณประจำปีตามที่พิจารณาแล้วในข้อ ๑๔ เสนอ
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังเพื่อลงนามยื่นต่อคณะรัฐมนตรี
ภายในวันที่ ๒๐ มกราคม

ข้อ ๑๖ การพิจารณางบประมาณในชั้น คณะรัฐมนตรี
เป็นหน้าที่เจ้ากระทรวงซึ่งแจ้งเหตุผลความจำเป็นและนโยบาย
ในการตั้งงบประมาณ การจัดบันทึกข้อตกลงอันเกี่ยวแก่
ยอดเงินเป็นหน้าที่อธิบดีกรมบัญชีกลาง กระทรวงการคลัง

ข้อ ๑๗ ยอดเงินงบประมาณรายใดที่คณะรัฐมนตรีได้
อนุมัติให้ตั้งเป็นงบประมาณประจำปีได้นั้น ให้กรมบัญชี
กลางกระทรวงการคลังรวบรวมยอด และร่างพระราชบัญญัติ

ข้อ ๑๘ การพิจารณางบประมาณในคณะกรรมการธิการของสภาผู้แทนราษฎร เป็นหน้าที่ผู้แทนรัฐบาลแถลงนโยบายและชี้แจงเหตุผล อธิบดีกรมบัญชีกลางหรือผู้แทนแถลงตัวเลขเกี่ยวแก่สถิติและบันทึกยอดเงินที่ตกลง

ข้อ ๑๙ เมื่อสภาผู้แทนราษฎรได้อนุมัติงบประมาณยอดเงินใดเพียงใด และประกาศใช้พระราชบัญญัติงบประมาณประจำปีแล้ว ให้กรมบัญชีกลาง กระทรวงการคลังทำรายละเอียดยอดเงินส่งไปยัง กระทรวงต่าง ๆ ภายในกำหนด ๑ เดือน นับจากวันประกาศใช้พระราชบัญญัตินั้น

ส่วนที่ ๕

การสั่งจ่าย

ข้อ ๒๐ เมื่อกระทรวงต่างๆ ได้รับรายละเอียดงบประมาณจากกรมบัญชีกลาง กระทรวงการคลังแล้วตามความในข้อ ๑๕ ให้ปฏิบัติการดังต่อไปนี้

(๑) เงินเดือน ให้เจ้าหน้าที่จัดการทำบัญชีขอถือจ่าย แสดงตำแหน่ง รายนาม และเงินเดือนตามแบบ จ. ๑๘ ส่งกระทรวงการคลัง สำหรับราชการบริหารส่วนกลาง ๒ สำหรับ สำหรับส่วนภูมิภาคให้ทำเป็นรายจังหวัดๆ ละ ๔ สำหรับ ภายในเดือนมิถุนายนของปีนั้น

(๒) ค่าใช้จ่าย ถ้ากระทรวงใดประสงค์จะตัดเงินไปตั้งจ่ายตามจังหวัดต่าง ๆ ก็ให้ทำบัญชีแสดงรายการละเอียดตามแบบ จ. ๑๘ ส่งกระทรวงการคลัง ๔ สำหรับภายในเดือนมิถุนายนของปีนั้น

(๓) การจรหรือรายจ่ายพิเศษ เมื่อกระทรวงใดประสงค์จะตัดเงินไปตั้งจ่ายทางจังหวัด ให้ทำประมาณการพร้อมด้วยรายละเอียดยื่นต่อกระทรวงการคลัง ๔ สำหรับ

(๔) เบี้ยหวัดหรือบำนาญ เมื่อกระทรวงใดประสงค์จะขอจ่ายทางจังหวัด ให้ทำบัญชีขอถือจ่ายตามแบบ จ. ๒๐ ส่งกระทรวงการคลัง ๔ สำหรับภายในเดือนพฤษภาคมของปีนั้น

ข้อ ๒๑ เมื่อกระทรวงใดประสงค์จะตัดเงินไปตั้งจ่ายทางต่างประเทศ ให้ทำบัญชีขอถือจ่าย สำหรับเงินเดือนตามแบบ จ. ๒๑ ค่าใช้สอยตามแบบ จ. ๒๒ (ถ้าเป็นเงินค่าเล่าเรียนนักเรียนในต่างประเทศให้ใช้แบบ จ. ๒๓) เบี้ยหวัดหรือบำนาญตามแบบ จ. ๒๔ แยกเป็นรายสถานทูตหรือสถานกงสุลประจำประเทศนั้น ๆ ส่งกระทรวงการคลังอย่างละ ๔ สำหรับภายในเดือนมิถุนายนของปีนั้น

ส่วนที่ ๖

การโอนเงินในงบประมาณ

ข้อ ๒๒ การโอนเงินเดือนเหลือจ่ายจากตำแหน่งหนึ่ง มาเพิ่มอีกตำแหน่งหนึ่งที่ไม่พอแก่การเบิกจ่าย หรือโอนเงินเดือนเหลือจ่ายมาตั้งเป็นตำแหน่งใหม่ จะโอนได้ต่อเมื่อได้รับความตกลงจากกระทรวงการคลัง

ข้อ ๒๓ การโอนเงินค่าใช้จ่ายระหว่างประเภทย่อยในลักษณะเดียวกัน หรือจากลักษณะหนึ่งไปเพิ่มอีกลักษณะหนึ่ง จะโอนได้ต่อเมื่อได้รับความตกลงจากกระทรวงการคลัง

ข้อ ๒๔ การโอนเงินการจรหรือเงินรายจ่ายพิเศษจากรายการหนึ่งไปอีกรายการหนึ่งในงานเดียวกัน หรือจากงานหนึ่งไปอีกรายการหนึ่ง จะโอนได้ต่อเมื่อได้รับความตกลงจากกระทรวงการคลัง

ข้อ ๒๕ การโอนเงินตามความในข้อ ๒๒, ๒๓, ๒๔ นั้น ให้จัดทำขึ้นกระทรวงการคลังก่อนสิ้นเดือน กุมภาพันธ์ ของปีงบประมาณปีนั้น ๆ

ข้อ ๒๖ การโอนระหว่างประเภทใหญ่ คือ เงินเดือน ค่าใช้สอย การจร และเงินรายจ่ายพิเศษ หรือโอนเงินงบประมาณต่างสำนักงาน จะโอนได้ด้วยบทแห่งพระราชบัญญัติ ซึ่งในระยะตอนต้นปี ให้จัดทำส่งกระทรวงการคลังภายในวันที่ ๑๕ กันยายน ระยะตอนปลายปี ภายในวันที่ ๑๕ มกราคม ของปีงบประมาณปีนั้น ๆ

ส่วนที่ ๓

งบประมาณเพิ่มเติม

ข้อ ๒๗ งบประมาณเพิ่มเติมจะทำได้เฉพาะในกรณีที่ปรากฏว่า

(๑) งบประมาณที่ได้รับอนุญาตไม่พอแก่ความต้องการ หรือ

(๒) มีความจำเป็นเกิดขึ้นในระหว่างปี อันมีรายจ่ายซึ่งมิได้เตรียมไว้สำหรับปีนั้น และ

(๓) ไม่มีเงินรายได้ในงบประมาณที่จะโอนมาได้

ทั้งนี้ ถ้าไม่ได้รับงบประมาณเพิ่มเติมจะบังเกิดความเสียหายแก่ราชการแล้ว จึงให้เจ้ากระทรวงนั้นยื่นงบประมาณเพิ่มเติมตามวิธีการงบประมาณประจำปี

๓๕๗

ส่วนที่ ๘

เบ็ดเตล็ด

ข้อ ๒๘ ในกรณีใดที่มีเหตุพิเศษสมควรจะยกเว้นจากการปฏิบัติตามความดังกล่าวแล้ว ก็ให้ทำความตกลงกับกระทรวงการคลัง

กฎให้ไว้ ณ วันที่ ๕ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

ไชยยศสมบัติ

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๘ ตุลาคม หน้า ๓๕๘)

ภาคผนวก
รายละเอียดประเภทรายได้

หมวด	หมู่	รายละเอียด
ก. รายได้อากร	๑. รายได้ต้น	อาคารค่านา อาคารสวน ภาษีโรงเรือน ภาษีโรงร้าน ภาษีไร่่อ้อย ภาษีต้นตาลโดนด ภาษีไร่ยาสูบ
	๒. รัชูปการ	
	๓. รายเงินได้	
	๔. รายการค้า	
	๕. รายธนาคารและ ประกันภัย	
	๖. อาคารค่านา	
	๗. อาคารแสดตมปี	
	๘. อาคารมรดก	
	๙. อาคารศุลกากร	อาคารขาออก อาคารข้าว อาคารยาง อาคารขาเข้า อาคารสุราต่างประเทศ อาคารขาเข้าอื่น ๆ
	๑๐. รายสรรพสามิตต์	เบ็ดเตล็ด ค่าธรรมเนียมเรือออก ค่าเรือนตะเกียง ค่าทำกรด่วงเวลา ค่าปรับ เบ็ดเตล็ดตต่าง ๆ ภาษีสุรารัฐบาลจัดทำ ภาษีสุราโรง ค่าใบอนุญาตจำหน่ายสุรา ค่าใบอนุญาตเตาต้มสุรา เตาต้มกลั่นรายเท เหมาเตา

หมวด	หมู่	รายละเอียด
ข. ค่าธรรมเนียม	๑. ค่าธรรมเนียมความ และค่าปรับ ๒. ค่าธรรมเนียมคนเข้า เมือง ๓. ค่าธรรมเนียมอำเภอ ๔. ค่าธรรมเนียมสัตว์ พาหนะ ๕. ค่าอาชญาบัตรฆ่าสัตว์ ๖. ค่าธรรมเนียมการพะนัน ๗. ค่าธรรมเนียมจด ทะเบียนเรือ ๘. ค่าธรรมเนียมเรือ ผ่าน ประตูน้ำ ๙. ค่าธรรมเนียมที่ดิน ๑๐. ค่าธรรมเนียมล้อเลื่อน ๑๑. ค่าธรรมเนียมนำร่อง ๑๒. ค่าธรรมเนียมการเรียน ๑๓. ค่าธรรมเนียมโรงรับ จำนำ ๑๔. ค่าธรรมเนียมอาวุธปืน และดอกไม้เพลิง ๑๕. ค่าปรับต่าง ๆ ๑๖. ค่าธรรมเนียมอื่น ๆ และใบอนุญาต	เตาต้มกลั่นรายครัวเรือน เตาต้มกลั่นเบียร์ ค่าปรับ เงินพิเศษสุรา การต้มกลั่น เบ็ดเตล็ด ภาษีไม้ขีดไฟ ภาษีหมันต์ ภาษีเบียร์ ค่าเครื่องแบบตำรวจ ค่าตำรวจรักษาการชั่วคราว ค่าตั้งสมาคม

หมวด	หมู่	รายละเอียด
ค. ผลประโยชน์	<p>๑. ผลประโยชน์ป่าไม้</p> <p>๒. ผลประโยชน์แร่</p>	<p>ค่าใบอนุญาตหญิงนครโสเภณี</p> <p>การขายทอดตลาดและค่าของเก่า</p> <p>การพิจารณาภาพยนตร์</p> <p>การควบคุมโรคระบาดปศุสัตว์และสัตว์พาหนะ</p> <p>ค่าเครื่องบินขึ้นลงบนสนามบิน</p> <p>ค่าใบอนุญาตจับช้างป่า</p> <p>การจดทะเบียนการค้าและขัง ทวง วัต</p> <p>ค่าธรรมเนียมการแพทย์</p> <p>การควบคุมและจำกัดยาง</p> <p>ค่าธรรมเนียมโรงแรม</p> <p>การจดทะเบียนครอบครัว</p> <p>สมุดเอกสารหนังสือพิมพ์</p> <p>การขอต้มลนินิ</p> <p>การตั้งสำนักงานจัดหางาน</p> <p>ค่าใบอนุญาตให้เก็บน้ำมันเชื้อเพลิง</p> <p>ค่าธรรมเนียมเรือผ่านท่า</p> <p>ค่าตรวจแผนผังต่างๆ</p> <p>การออกหนังสือสำคัญทางกระทรวงการต่างประเทศและสถานทูต</p> <p>ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตเบ็ดเตล็ดต่างๆ</p> <p>ค่าภาคหลวง</p> <p>ค่าภาคหลวงไม้สัก</p> <p>ภาษีไม้ซุง</p> <p>ค่าภาคหลวงและภาษีไม้กระยาเลย</p> <p>ค่าจำหน่ายไม้</p> <p>รายได้เบ็ดเตล็ด</p> <p>การจำหน่ายโบราณ</p> <p>เบ็ดเตล็ดต่างๆ</p> <p>ค่าภาคหลวง</p> <p>ค่าภาคหลวงตีบก</p> <p>ค่าภาคหลวงแร่</p>

หมวด	หมู่	รายละเอียด
		รายได้เบ็ดเตล็ด ค่าตัดราดื่บกและแร่ ค่าเช่าเหมืองแร่ ค่าใบอนุญาตหาแร่ ค่าใบอนุญาตร่อนแร่ ค่าธรรมเนียมต่าง ๆ เบ็ดเตล็ดต่าง ๆ
	๓. ค่าเช่าต่าง ๆ	ค่าเช่าตึกบ้าน โรงงาน ค่าเช่าที่ดิน
	๔. ค่าขายของต่าง ๆ	ค่าเช่าเบ็ดเตล็ด ค่าขายที่ดินและเรือน ค่าขายของกลาง ค่าขายของเบ็ดเตล็ด
	๕. การผูกขาดเก็บรังนก	
	๖. การผูกขาดเก็บฟองเต่า	
	๗. การรถไฟ	ค่าโดยสาร การสินค้า สัตว์มีชีวิต เบ็ดเตล็ด
	๘. การไปรษณีย์ โทรเลข	ไปรษณีย์ โทรเลข โทรศัพท์ วิทยุ สถานีเคเบิล
	๙. การประปา	ค่าจำหน่ายน้ำ ค่าเช่าเครื่องบอกจำนวนน้ำ เบ็ดเตล็ด
	๑๐. การไฟฟ้ากรุงเทพ ฯ	ค่าจำหน่ายแรงไฟฟ้า ค่าเช่าเครื่องบอกจำนวนไฟฟ้า เบ็ดเตล็ด
	๑๑. การไฟฟ้าเชียงใหม่	ค่าจำหน่ายแรงไฟฟ้า ค่าเช่าเครื่องบอกจำนวนไฟฟ้า เบ็ดเตล็ด
	๑๒. ดอกเบย	

หมวด	หมู่	รายละเอียด
ง. เบ็ดเตล็ด	๑๓. ค่าบวชการ ๑๔. ฝิ่นรัฐบาลจัดทำ	ค่าจำหน่ายฝิ่น เงินพิเศษฝิ่น ค่าใบอนุญาต ร้านฝิ่นรัฐบาลจัดทำ ค่าจำหน่ายมูลฝิ่น ค่าปรับ เบ็ดเตล็ด
	๑๕. การกำจัดอุจจาระ	ค่าตั้งถังประจำ ค่าตั้งถังชั่วคราว รายได้ข้ามสาธารณะ เบ็ดเตล็ด
	๑๖. ผลประโยชน์เบ็ดเตล็ด	หนังสือพิมพ์ราชการงานศึกษา หนังสือพิมพ์กสิกร แบบพิมพ์ศาล น้ำมันเชื้อเพลิง หลักเขตต์ที่ดิน เวชภัณฑ์ คูปองและแบบพิมพ์ในการจำกัดยาง ยาเสพติดให้โทษ ราชทัณฑ์ ค่าโดยสารเรือขนานขนตร น้ำประปาโรงฆ่าสัตว์ การขนขยะมูลฝอย เบ็ดเตล็ดต่าง ๆ

รายละเอียดประเภทค่าใช้จ่าย

ลักษณะ	ประเภท	รายละเอียด
<p>๑. ค่าจ้างและเบย์เลี้ยง</p>	<p>๑. ค่าจ้างชั่วคราว</p> <p>๒. ค่าทำการล่วงเวลา</p> <p>๓. ค่าทำงานไปรษณีย์ โทรเลข</p> <p>๔. ค่าสอน</p> <p>๕. ค่าทำนายความ</p> <p>๖. ค่ารางวัลต่าง ๆ</p>	<p>ค่าจ้างคนงาน</p> <p>ค่าจ้างคนเฝ้าสถานที่</p> <p>ค่าจ้างชั่วคราว</p> <p>ค่ารักษาสถานที่</p> <p>ค่าขนส่งในท้องถิ่น</p> <p>ค่าจ้างคนรถและคนเรือ</p> <p>ค่าทำความสะอาด</p> <p>ค่าสวมตมหาชาติค่าหลวง</p> <p>ค่าจ้างล่าม</p> <p>ค่าจ้างเก็บผักตบชวา</p> <p>ค่าจ้างคนเลี้ยงสัตว์</p> <p>ค่าจ้างคัดลอกหนังสือ</p> <p>ค่าจ้างแสงบและเขียนใบเสร็จเก็บเงิน</p> <p>ภาษีอากรต่าง ๆ</p> <p>ค่าหมอ</p> <p>ค่าใช้จ่ายในการขุดค้นวัตถุโบราณ</p> <p>ค่าจ้างคนทำงานนอกเวลา</p> <p>ค่าจ้างคนพิเศษในการไปรษณีย์ โทรเลข</p> <p>ค่าจ้างครูสอนวิชาพิเศษ</p> <p>ค่าจ้างทำนายความ</p> <p>ค่ารางวัลกรรมการเจ้าหน้าที่</p> <p>ค่ารางวัลความชอบและกล้าหาญ</p> <p>ค่ารางวัลในการจับของต้องห้ามหนีภาษี</p> <p>สกุลกากร</p> <p>ค่ารางวัลจับผู้ลักลอบฆ่าสัตว์โดยไม่ได้รับอนุญาต</p> <p>ค่ารางวัลจับผู้กระทำผิดอากรค่าน้ำ</p> <p>ค่ารางวัลเก็บงาช้างป่ามาเป็นของหลวง</p> <p>ค่ารางวัลจับขยาเสพติดให้โทษ</p> <p>ค่ารางวัลจับรณรงค์ปลอม</p> <p>ค่ารางวัลจับอาวุธปืนเถื่อน</p> <p>ค่ารางวัลจับผู้ไม่แจ้งทะเบียนคนเกิด</p> <p>คนตาบและย้ายตำบล</p> <p>ค่ารางวัลจับผู้ลักลอบขุดแร่</p>

ลักษณะ	ประเภท	รายละเอียด
		ค่าพาหนะและค่ารักษาพยาบาลผู้ที่ต้อง บาดเจ็บในขณะที่ไปทำการตามหน้าที่
	๗. ค่าปราบปรามโจรผู้ร้าย	ค่าประหารชีวิตนักโทษ ค่าเบี่ยงประชุม ค่ารางวัลกำนันผู้ใหญ่บ้าน ค่าสินบนรางวัลในการนำจับผู้ร้าย ค่าเผาศพหีบต่อสผู้ร้าย
	๘. ค่าปราบปรามการพนัน	ค่าใช้จ่ายในการสืบจับตลอดจนค่าพาหนะกิน อยู่เบี่ยงเลี้ยงกำนันผู้ใหญ่บ้านและราษฎร ค่ารางวัลในการนำจับผู้ลักลอบเล่นการ พนัน
	๙. ค่ารางวัลสินบนฝิ่นสุรา	ค่ารางวัลสินบนในการจับฝิ่นเถื่อนและสุรา เถื่อน
	๑๐. ค่านิตยภัตต์	เงินนิตยภัตต์สำหรับพระสมณศักดิ์และ เปรียญ
	๑๑. ค่าส่วนลด	ค่าส่วนลดภาษีอากรต่าง ๆ ค่าแบ่งค่าคำโทรเลขให้ประเทศอื่น
	๑๒. ค่าเบี่ยงเลี้ยงเดินทาง	ค่าเบี่ยงเลี้ยงเดินทางข้าราชการ ค่าภัตตาหารและค่าเดินทางเจ้าคณะออก ตรวจการคณะสงฆ์และพระสงฆ์ที่มาอบ รมการคณะสงฆ์และพระสงฆ์ย้ายอาราม
	๑๓. ค่าเบี่ยงเลี้ยงนักโทษ	ค่าเบี่ยงเลี้ยงเต็กติดสันดาน ค่าเบี่ยงเลี้ยงนักโทษ
	๑๔. ค่าเบี่ยงเลี้ยงผู้ต้องหา	ค่าเบี่ยงเลี้ยงคนต้องขังระหว่างไต่สวน
	๑๕. ค่าเบี่ยงเลี้ยง	ค่าเบี่ยงกันดาน ค่ากัปปิยะของฉันทัน ค่าอาหารคนเจ็บซึ่งมารักษาตัวที่โรงพยาบาล ค่าเบี่ยงเลี้ยงนายสืบและพลตำรวจ ค่าเบี่ยงเลี้ยงนายสืบและพลทหาร ค่าเบี่ยงเลี้ยงกลางเพลง (รัฐพาณิชย์) ค่าเบี่ยงเลี้ยงเวรรักษาราชการ ค่าเบี่ยงเลี้ยงนักเรียน ค่าเบี่ยงเลี้ยงพะยานอัยการและพะยาน จำเลย

ลักษณะ	ประเภท	รายละเอียด
๒. ค่าพัสดุ	๑๖. ค่าเบี้ยเลี้ยงคนใช้ งานโยธา ๑. ค่าช้อครุกภัณฑ์	ค่าเบี้ยเลี้ยงจ่ายให้แก่ผู้ที่ถูกเกณฑ์มา ใช้งาน ค่าเบี้ยเลี้ยงผู้ถูกใช้แรงงานแทนเงิน ราชการ ค่าเครื่องใช้ ในออฟฟิศและสถานที่ราชการ การ เช่นโต๊ะ เก้าอี้ ตู้ ชั้น นาฬิกา ฯลฯ ค่าเครื่องพิมพ์ ค่าเครื่องพินชนาการ ค่าเครื่องสรรพาวุธและกระสุนดินดำ ค่าเครื่องใช้ ในการดับเพลิง ค่าเครื่องมือทำแผนที่ ค่าเครื่องใช้ ในการตรวจแผนที่ ค่าเครื่องใช้ ในการจำหน่ายน้ำ ค่าเครื่องหนังสำหรับปืน ค่าสิ่งของคงคลัง ค่าเครื่องฝึกหัดทหาร ค่าเครื่องใช้ ในการสอน ค่าช้อพัตลม ค่าเครื่องจักรต่าง ๆ ค่าช้อเส้นกระแสนเหล็ก ค่าช้อกำปั้นและตุ้เซฟ ค่าเครื่องตัดหญ้าและลูกกลิ้งบดถนน ค่าเครื่องในการทำเซอร์เวย์ ค่าเครื่องสังคัง ค่าสิ่งของต่าง ๆ ในการถ่ายรูป ค่าสร้างพระบรมรูปเพื่อให้แก่สถานที่ ที่ช้อม หรือสร้างตามพระอารามต่าง ๆ หรือโรงเรียนต่าง ๆ ซึ่งได้ช้อมและ สร้าง เป็นจำนวนเงินตั้งแต่ ๑๐,๐๐๐ บาทขึ้นไป ค่าใช้จ่ายในการถ่ายรูปนักโทษ ค่าใช้จ่ายในการถ่ายรูปประกอบคดี ค่าใช้จ่ายในการถ่ายรูปผู้ร้ายสำคัญ ค่าเครื่องอุปกรณ์ไฟฟ้าและคอมไฟ ต่าง ๆ รวมทั้งค่าช้อมด้วย (นอกจาก ค่าเชอเพลิง)

ลักษณะ	ประเภท	รายละเอียด
	<p>๓. ค่าสมุดหนังสือพิมพ์</p> <p>๔. ค่าเครื่องเขียนและแบบพิมพ์</p> <p>๕. ค่าเครื่องมือต่าง ๆ</p> <p>๖. ค่าซื้อเครื่องพาหนะต่าง ๆ</p> <p>๗. ค่าเชื้อเพลิง</p> <p>๘. ค่าน้ำมันหยอดเครื่อง</p> <p>๙. ค่าเวชภัณฑ์</p>	<p>ค่าสมุดหนังสือต่าง ๆ</p> <p>ค่าหนังสือพิมพ์รายวัน รายเดือน ฯลฯ</p> <p>ค่าวิทยุรวมทั้งค่าเย็บเล่มทำปกด้วย</p> <p>ค่าซื้อแผนที่ประเทศสยามระวางต่าง ๆ</p> <p>ค่าจ้างพิมพ์หนังสือและแบบพิมพ์</p> <p>ค่าเครื่องเขียนรวมทั้งแฟ้มเก็บหนังสือ กาว และที่ทับกระดาษ ที่วางปากกา ฯลฯ</p> <p>ค่าเครื่องอุปกรณ์คนงานโยธา</p> <p>ค่าเครื่องมือสำหรับรถและเรือ</p> <p>ค่าเครื่องมือสำหรับเครื่องจักรต่าง ๆ</p> <p>ค่าเครื่องมือทำแบบอย่าง</p> <p>ค่าเครื่องใช้ในโรงพิมพ์และโรงงาน</p> <p>ค่าเครื่องมือสำหรับปืน</p> <p>ค่าเครื่องมือสำหรับทดลองแร่</p> <p>ค่าอาบน้ำและเครื่องน้ำ</p> <p>ค่าชอยานพาหนะ</p> <p>ค่าฟืน</p> <p>ค่าถ่าน</p> <p>ค่าถ่านหิน</p> <p>ค่าน้ำมันก๊าส น้ำมันเบนซิน</p> <p>ค่าน้ำมันใช้ในการบิน</p> <p>ค่าน้ำมันซีโล</p> <p>ค่าน้ำมันหยอดเครื่องมือต่าง ๆ</p> <p>ค่าน้ำมันหยอดเครื่องจักรต่าง ๆ</p> <p>ค่ายาต่าง ๆ รวมทั้งยารักษาโรค</p> <p>ค่ายารักษาสัตว์ต่าง ๆ</p> <p>ค่าซื้อสัตว์ทำพันธ์หนองฝูและทดลอง</p> <p>เครื่องยา</p> <p>ค่าหนองฝูและซีรัม</p> <p>ค่าเครื่องใช้ในโรงพยาบาล</p> <p>ค่าเครื่องมือและเครื่องยารักษาโรค</p> <p>ค่าเครื่องยาทำการต่าง ๆ</p> <p>ค่าบำเหน็จในการปลูกฝู</p> <p>ค่าใช้จ่ายในการป้องกันโรคภัย</p>

ลักษณะ	ประเภท	รายละเอียด
	<p>๑๐. ค่าเครื่องแบบ</p> <p>๑๑. ค่าที่นอนหมอนมุ้ง</p> <p>๑๒. ค่าที่อู่เคลือบและเครื่องประกอบ</p> <p>๑๓. ค่าของใช้ในการประปา</p> <p>๑๔. ค่าสร้างดวงตรา (แสตมป์)</p> <p>๑๕. ค่าซื้อเดินที่</p> <p>๑๖. ค่าเครื่องใช้ในการเลี้ยง</p> <p>๑๗. ค่าซื้อสัตว์พาหนะ</p> <p>๑๘. ค่าอาหารสัตว์</p> <p>๑๙. ค่าแร่ต่าง ๆ</p> <p>๒๐. ค่าทำเย็บไม้</p> <p>๒๑. ค่าถุงใส่เงินใส่สำนวนความ</p> <p>๒๒. ค่าซ่อมรถฝืน</p> <p>๒๓. ค่าเครื่องใช้ในการพิสูจน์รถฝืน</p> <p>๒๔. ค่าซ่อมเมตีดพันธ์พืชแจกชวาณา</p> <p>๒๕. ค่าทำพัศศ</p>	<p>ค่าเครื่องแบบต่าง ๆ</p> <p>ค่าเครื่องนุ่งห่มนักโทษ</p> <p>ค่าผ้าห่ม เสื้อหมอนที่นอนนักโทษ</p> <p>ค่าเตียงและที่นอนหมอนมุ้ง</p> <p>ค่าที่อู่สังกะสี</p> <p>ค่าเครื่องประกอบสำหรับที่อู่ต่าง ๆ</p> <p>ค่าสารส้ม</p> <p>ค่าต่างชนิด</p> <p>ค่าปูนขาว</p> <p>ค่าซื้อไปรษณียบัตร ตราไปรษณียากร</p> <p>ตราฤชากร ตราอากร</p> <p>ค่าผ้าใบสำหรับเดินที่</p> <p>ค่าเสามีกเดินที่</p> <p>ค่าเครื่องอุปกรณ์สำหรับเดินที่</p> <p>ค่างาน ชาม ถ้วย ช้อนช้อม มีดโต๊ะ</p> <p>ผ้าเช็ดมือ ผ้าปูโต๊ะ ถ้วยแก้ว ที่ชา</p> <p>กาแฟ ฯลฯ</p> <p>ค่าถังสังกะสี ชามเกลือสำหรับนักโทษ</p> <p>ค่าซ่อมม้า โกล กระบือ ฯลฯ</p> <p>ค่าข้าวเปลือก ข้าวโพด ข้าวต่าง ๆ ไร่</p> <p>หญ้า ฟาง ผักต่าง ๆ ฯลฯ</p> <p>ค่าตีบก ตะกั่ว ฯลฯ</p> <p>ค่าทำแบบบัตรออกเสียงเลือกตั้งผู้แทนราษฎร</p> <p>ค่าหีบบรรจุของใช้ในราชการ</p> <p>ค่าหีบเก็บเงินหรือบรรจุเงิน</p> <p>ค่าถุงใส่เงินเหรียญบาท</p> <p>ค่าถุงใส่สตางค์ชนิดต่าง ๆ</p> <p>ค่าถุงใส่สำนวนความ</p> <p>ค่าพันธุ์ข้าวต่าง ๆ</p> <p>ค่าพันธุ์พืชต่าง ๆ</p> <p>ค่าทำพัศศสำหรับพระสมณศักดิ์และเปรียญ</p>

ลักษณะ	ประเภท	รายละเอียด
๓. ค่าบำรุง และรักษา สถานที่ ราชการ	๒๖. ค่าเครื่องใช้ในการ สูบน้ำ ๑. ค่าซ่อมแซมสถานที่ ราชการ ๒. ค่าบำรุงและซ่อม แซมคลองและ ประตูน้ำ ๓. ค่าบำรุงถนนและ สะพาน ๔. ค่าปฏิสังขรณ์ ๕. ค่าบำรุงรักษาเสา และสาย ๖. ค่าซ่อมแซมสนาม บิน	ค่าเครื่องอาหรัยสำหรับเครื่องสูบน้ำ ค่าซ่อมแซมที่ทำการรัฐบาล ค่าซ่อมตึก บ้าน เรือน แพที่พุกขำราชการ ค่าลอกคลอง ค่าบำรุงและซ่อมแซมคลองและประตูน้ำ ค่าซ่อมถนน ค่าซ่อมสะพาน ค่าซ่อมแซมพระอาราม ค่าเปลี่ยนและซ่อมเสา โทรเลขโทรศัพท์ เสาไฟฟ้าและเสาวิทยุ ค่าเปลี่ยนและซ่อมสายโทรเลขโทรศัพท์ สายไฟฟ้าและสายวิทยุ ค่าบำรุงรักษาสายโทรศัพท์
๔. ค่าใช้สอย เบ็ดเตล็ด	๑. ค่าน้ำ ๒. ค่าแรงไฟ ๓. ค่าโทรเลขโทรศัพท์ ๔. ค่าตราไปรษณียากร	ค่าน้ำประปา ค่าแรงไฟฟ้า ค่าเช่าเครื่องวัดแรงไฟ ค่าใช้จ่ายในการติดตั้งไฟชั่วคราว ค่าค่าโทรเลข ค่าค่าวิทยุโทรเลข ค่าเช่า เครื่องโทรศัพท์ ค่าตราไปรษณียากร ค่าไปรษณียบัตร ค่าธรรมเนียมหนังสือฝาก (รียิสเตอร์) ค่าธรรมเนียมธนาคาร ค่าไปรษณีย์วัตถุ ค่าประกัน ค่าปรับหนังสือที่ปิดตราไปรษณียากร ค่าอัตรา

ลักษณะ	ประเภท	รายละเอียด
	<p>๕. ค่ายานพาหนะต่างๆ</p> <p>๖. ค่าเช่าสถานที่</p> <p>๗. ค่าโฆษณา</p> <p>๘. ค่าใช้จ่ายสำหรับออฟฟิศและจ่ายเบ็ดเตล็ด</p> <p>๙. ค่าซ่อมแซมครุภัณฑ์</p> <p>๑๐. ค่าซ่อมแซมยานพาหนะต่างๆ</p> <p>๑๑. ค่าใช้จ่ายในราชการลับ</p> <p>๑๒. ค่าซักฟอก</p> <p>๑๓. ค่าใช้จ่ายสำหรับโรงเรียน</p> <p>๑๔. ค่าใช้จ่ายในการถอนใบบอนด์</p> <p>๑๕. ค่าใช้จ่ายในการทำศพ</p>	<p>ค่าเช่ายานพาหนะ และค่าโดยสารรถเร็ว และอากาศยาน</p> <p>ค่าคนหาบหามและขนส่งของในการเดินทาง</p> <p>ค่าเช่าที่พักและค่าใช้จ่ายในการสื่อสารระหว่างเดินทาง</p> <p>ค่านั่งเรือเดินทาง</p> <p>ค่าเช่าสถานที่เป็นที่ทำงานของรัฐบาล</p> <p>ค่าเช่าสถานที่สำหรับข้าราชการพักอาศัย</p> <p>ค่าโฆษณาทางวิทยุ</p> <p>ค่าโฆษณาทางหนังสือพิมพ์</p> <p>ค่าพิมพ์ประกาศโฆษณา</p> <p>ค่าประกาศเมล์เข้าออก</p> <p>ค่าของใช้ในออฟฟิศ</p> <p>ค่าส่งเครื่องราชอิสริยาภรณ์และของต่างๆ รวมทั้งค่าระวางและค่าประกันไปต่างประเทศ</p> <p>เงินค่าธรรมเนียมสำหรับโฉนดสัญญา</p> <p>ค่าติดตั้งเครื่องโทรศัพท์ ไฟฟ้าและประปา</p> <p>ค่าใช้จ่ายในการออกแบบรูป</p> <p>ค่าซ่อมแซมเครื่องมือและเครื่องใช้ต่างๆ</p> <p>ค่าสี ยางขัดทองเหลือง ยุต กระดาษทราย ป้านเย็บ เชือกต่างๆ แปลงทาสี ฯลฯ</p> <p>ค่าเครื่องอาหุทัยต่างๆ สำหรับรถและเรือ</p> <p>ค่าซ่อมแซมต่างๆ ที่เกี่ยวกับยานพาหนะ</p> <p>ค่าซักเสื้อผ้าต่างๆ</p> <p>ค่าสระน้ำ</p> <p>เงินช่วยในการทำศพ</p>

ลักษณะ	ประเภท	รายละเอียด
	๑๖. ค่าการกุศล	<p>ค่าของใช้ในการทำศพตลอดจนพิธีพระราชทานเพลิง</p> <p>ค่าทำบุญเลี้ยงพระ</p> <p>ค่าของใช้ในการสอบพระปริยัติธรรมและอุดหนุนการเล่าเรียนพระปริยัติธรรม</p> <p>ค่านาทรงพระราชอุทิศถวายวัดมหาสมณาราม เพ็ชรบุรี</p> <p>ค่าส่วนลดค่านาทรงพระราชอุทิศถวายวัดต่าง ๆ ในท้องที่มณฑลอยุธยาเดิม</p> <p>ค่าเครื่องพระภูษาและตั้งสมณศักดิ์และเปรียญ</p> <p>ค่า กัณฑ์เทศน์สำหรับพระสงฆ์แสดงธรรมให้นักโทษฟัง</p>
	๑๗. ค่าจดทะเบียนต่าง ๆ	<p>ค่าทะเบียนรถ เรือ</p> <p>ค่าตราสิน</p> <p>ค่าใช้จ่ายในการจดทะเบียนต่าง ๆ</p> <p>ค่าใบอนุญาตกรมเจ้าท่า</p>
	๑๘. ค่าผ่านประตูน้ำ	
	๑๘. ค่าภาษีอากร	ค่าภาษีอากรต่าง ๆ
	๒๐. ค่าภาษีอากรถอนคืน	
	๒๑. ค่าส่งนักเรียนไปยุโรป	<p>ค่าเครื่องแต่งตัวนักเรียน</p> <p>ค่าโดยสารรถและเรือ</p> <p>ค่าใช้จ่ายสำหรับตัวระหว่างเดินทาง (Personal Allowance)</p>
	๒๒. ค่าเล่าเรียนนักเรียนในต่างประเทศ	<p>ค่าเล่าเรียน</p> <p>ค่าที่อยู่</p> <p>ค่าหนังสือ และเครื่องใช้ในการเรียน</p> <p>ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ดส่วนตัว (Pocket Money)</p>
	๒๓. ค่าซ่อมแซมเครื่องจำหน่ายน้ำ	
	๒๔. ค่าซ่อมแซมเครื่องวัดจำนวนน้ำ	
	๒๕. ค่าซ่อมเครื่องจักร	

ลักษณะ	ประเภท	รายละเอียด
	๒๖. ค่าบำรุงและซ่อม เครื่องไฟฟ้า ๒๗. ค่ารับรองต่าง ๆ ๒๘. ค่าส่งตัวอย่างสินค้า ๒๙. ค่าขนส่งไปรษณีย์ ๓๐. ค่าสิทธิหรือ ๓๑. ค่าอินชัวร์นซ์ ๓๒. ค่าธรรมเนียมความ	ค่าสัมเมตต์สิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ค่าส่งตัวอย่างสินค้า ค่าสิทธิหรือสำหรับเครื่องจักรและโรงงาน ค่าสิทธิหรือรถยนต์และเรือยนต์ ค่าประกันภัยแก่ของส่งทางน้ำและ ทางบก ค่าประกันภัยแก่ของส่งทางอากาศ ค่าประกันภัย
๕. เงินอุดหนุน	๑. ค่าอุดหนุนต่าง ๆ ๒. ค่าบำรุงประจำปีและ ค่าเข้าสมาคม	ค่าอุดหนุนโรงเรียนนวิชาวุธและโรงเรียน อื่น ๆ ค่าอุดหนุนราชบัณฑิตยสถาน ค่าอุดหนุนต่าง ๆ ค่าอุดหนุนสถานกาชาดสยาม ค่าอุดหนุนโรงพยาบาลเมคคอมิคเชียงใหม่ ค่าอุดหนุนโรงพยาบาลโรคเรื้อนเชียงใหม่ ค่าอุดหนุนโรงพยาบาลโรคเรื้อนนคร ศรีธรรมราช ค่าบำรุงสันนิบาตชาติที่สิงคโปร์ ค่าบำรุงสมาคมต่าง ๆ ค่าบำรุงสภาสากลอุทกนิคม ค่าบำรุงสำนักงานว่าด้วยการเก็บของด้วย อากาศเย็นกรุงปารีส ค่าบำรุงสหพันธ์วิชาชีพสถานระหว่างประเทศ กรุงบรัสเซลล์ ค่าบำรุงสำนักงานระหว่างประเทศว่าด้วย สถิติการพาณิชย์ กรุงบรัสเซลล์ ค่าบำรุงสำนักงานซึ่ง ดวง วัด ค่าบำรุงสมาคมมาตรามาตริก ค่าบำรุงสมาคมรถไฟที่กรุงบรัสเซลล์ ค่าบำรุงสมาคมจำกัดดีบุก

ลักษณะ	ประเภท	รายละเอียด
		<p>คำขอร้องสภาเกษตรกรรมที่กรุงโรม</p> <p>คำขอร้องสมาคมป้องกันโรคสัตว์ที่กรุงปารีส</p> <p>คำขอร้องพิมพ์พิภพอุตุนิยมวิทยาสุดถาวรนานาชาติ</p> <p>คำขอร้องสมาคมการเดินทางเรือ</p> <p>คำขอร้องศาลสงบศึก</p> <p>คำขอร้องสันนิบาตชาติกรุงเยเนวา</p> <p>คำขอร้องสำนักงานแม่น้ำโขง</p> <p>คำขอร้องและตกแต่งริมแม่น้ำโขง</p> <p>คำขอร้องสมาคมคุ้มครองวรรณกรรมและศิลปกรรมนานาชาติกรุงเบอร์ลิน</p> <p>คำขอร้องสมาคมว่าด้วยการเดินอากาศยานระหว่างประเทศ</p> <p>คำขอร้อง Union of Geodesy and Geophysics</p> <p>คำขอร้องสมาคม Marine Biology</p> <p>คำขอร้องสากลไปรษณีย์</p> <p>คำขอร้องสากลโทรเลข</p> <p>คำขอร้องสากลวิทยุ</p> <p>คำขอร้องสำนักงานนานาชาติว่าด้วยการถนน</p>

บัญชีงบประมาณรายได้ พ.ศ.

กระทรวง.....

กรม.....

หมวด	หมู่	รายการ	เงินได้จริง พ.ศ.	งบประมาณ อนุญาต พ.ศ.	+ เพิ่ม - ลด	งบประมาณ พ.ศ.	หมายเหตุ

หมวด.....

หมู่.....

กระทรวง.....

กรม.....

รายละเอียดงบประมาณรายจ่าย

ตอน ๑ รายการย่อ

จ่ายจริงปี..... งบประมาณปี..... งบประมาณปี.....

+ เพิ่ม
- ลด

งบประจำ

ก. ประเภทเงินเดือน.....

ข. ประเภทค่าใช้สอย.....

ค. ประเภทการจร

รวมงบประจำ

งบรายจ่ายพิเศษ

รวมทั้งสิ้น

วันที่.....

ตอน ๒ รายละเอียดประเภทเงินเดือน

จำนวนคน		ตำแหน่ง	อัตรา	งบประมาณจะจ่าย			หมายเหตุ
ปี.....	ปี.....			ปี.....	+ -	เพิ่ม ลด	

ตอน ๓ รายละเอียดประเภทค่าใช้จ่าย

ลำดับที่	รายการ	จ่ายจริงปี.....	งบประมาณจะจ่าย			หมายเหตุ
			ปี.....	+ - เพิ่ม ลด	ปี.....	
	<u>ลักษณะ ๑ ค่าจ้าง</u> <u>และเบี่ยง</u>					
	<u>ลักษณะ ๒ ค่าวัสดุ</u>					
	<u>ลักษณะ ๓ ค่าบำรุง</u> <u>รักษาสถานที่ราชการ</u> <u>การ</u>					
	<u>ลักษณะ ๔ ค่าใช้</u> <u>สอยเบ็ดเตล็ด</u>					
	<u>ลักษณะ ๕ เงินอุด</u> <u>หนุน</u>					
	09/10/2566					
	รวม					

(๓๕๓ ข.)

แบบ จ. ๑๔

บัญชีผู้รับเงินเดือนค่าอัตรา

นาม	ตำแหน่ง	อัตรา	รับจริง	เงินที่ตั้งใน งบประมาณ	หมายเหตุ

บัญชีเงินเพิ่มตามขั้น

นาม	ตำแหน่ง	เงินเดือน		ขอเพิ่ม		หมายเหตุ
		อัตรา	รับจริง	ในอัตรา ๑ ขั้น	กรณีพิเศษ	

(๓๕๗ ปี.)

แบบ จ. ๑๗

บัญชีตำแหน่งที่ขอตั้งใหม่

ตำแหน่ง	อัตรา	จำนวน ตำแหน่ง	จำนวนเงิน	หมายเหตุ

บัญชีค่าใช้จ่ายที่โอนไปตั้งจ่ายทางจังหวัด

กรม..... จังหวัด.....

กระทรวง..... แผนก.....

ประเภท	จำนวนเงิน	รวมเงิน	หมายเหตุ
<u>ลักษณะ ๑ ค่าจ้างและเบี้ยเลี้ยง</u>			
<u>ลักษณะ ๒ ค่าพัสดุ</u>			
<u>ลักษณะ ๓ ค่าบำรุงรักษาสถานที่ราชการ</u>			
<u>ลักษณะ ๔ ค่าใช้สอยเบ็ดเตล็ด</u>			
<u>ลักษณะ ๕ เงินอุดหนุน</u>			
		รวม	

(๓๕๗ พ.)

แบบ จ. ๒๑

บัญชีรายละเอียดขอโอนเงินเดือนข้าราชการต่างประเทศ

กรม.....กระทรวง.....สถานทูตหรือกงสุล.....

ตั้งแต่วันที่.....เป็นต้นไป

นาม	ตำแหน่ง	เงินเดือน		เงินเพิ่มพิเศษ		รวม	หมายเหตุ
		อัตรา	รับจริง	ประจำตำแหน่ง	สำหรับกรรยา		

(๓๕๗ ก.)

แบบ จ. ๒๒

บัญชีรายละเอียดขอต่อจ่ายค่าใช้จ่ายต่างประเทศ

กรม.....กระทรวง.....สถานทูตหรือกงสุล.....

ประจำปี พ.ศ.....

ประเภท	เงินต่างประเทศ	เงินสยาม	หมายเหตุ

(๓๕๗ ม.)

แบบ จ. ๒๓

บัญชีเงินค่าเล่าเรียนนักเรียนในต่างประเทศ

กรม.....กระทรวง.....สถานทูตหรือกงสุล.....

ประจำปี พ.ศ.....

รายนาม	เงินต่างประเทศ	เงินสยาม	หมายเหตุ

๓๕๘

พระราชบัญญัติ

ว่าด้วยการโอนกรรมสิทธิ์ที่วัดหมื่นคอง

ตำบลศรีภูมิ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ (ฉบับที่ ๒)

พุทธศักราช ๒๕๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕)

อาทิตย์ทิพอาภา

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเยนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๓ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไข

เพิ่มเติมความในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการโอน
กรรมสิทธิ์ที่วัดหมื่นคอง ตำบลศรีภูมิ อำเภอเมือง จังหวัด

เชียงใหม่ พุทธศักราช ๒๔๗๗ เพื่อระบุงเขตต์ที่ดินที่จะต้อง
โอนเสียใหม่ให้ถูกต้อง

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
ว่าด้วยการโอนกรรมสิทธิ์ที่วัดหมื่นคอง ตำบลศรีภูมิ อำเภอ
เมือง จังหวัดเชียงใหม่ (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓ แห่งพระราช
บัญญัติว่าด้วยการโอนกรรมสิทธิ์ที่วัดหมื่นคอง ตำบลศรีภูมิ
อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ พุทธศักราช ๒๔๗๗ และ
ให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓ ให้ โอนที่ดินวัดหมื่นคอง ตำบลศรีภูมิ อำเภอ
เมือง จังหวัดเชียงใหม่ ทิศเหนือและใต้ยาวด้านละ ๗๔.๘๗
เมตร ทิศตะวันออกและตะวันตกกว้างด้านละ ๓๗.๗๔
เมตร คิดเป็นเนื้อที่ ๒๘๒๕.๕๕ ตารางเมตร ให้แก่กระทรวง
การคลัง ๑๑/10/2566

๔๐๐

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงธรรมการมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา,
นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๑ ตุลาคม หน้า ๔๔๕)

พระราชบัญญัติ

ลดเงินอากรค่าเช่า จำนวน พ.ศ. ๒๔๗๗
 ในตำบลวังศรีราช ตำบลป่าสะแก ห้องที่อำเภอเดิมบาง
 และตำบลกระเสี้ยว ตำบลหนองโพ ห้องที่อำเภอนางบวช
 จังหวัดสุพรรณบุรี พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
 ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๘)

ชาติชายที่พออาภา

พล. อ. เจ้าพระยาพิชัยเนตรโยธิน

ตราไว้ณวันที่ ๓ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า การทำนาในตำบล
 วังศรีราช ตำบลป่าสะแก ห้องที่อำเภอเดิมบาง และตำบล
 กระเสี้ยว ตำบลหนองโพ ห้องที่อำเภอนางบวช จังหวัด
 สุพรรณบุรี เมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๗ มีการเสียหายเพราะน้ำน้อย
 ไม่พอหล่อเลี้ยงต้นข้าว เป็นเหตุให้ต้นข้าวมีน้ำตายอันเป็น

การเหลือวิสัยที่จะป้องกันได้ สมควรลดเงินอากรค่านาใน
ตำบลนั้น ๆ ฉะเพาะที่มิมีการเสียหายเกินกว่าหนึ่งในสาม

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติ
ลดเงินอากรค่านาจำนวน พ.ศ. ๒๔๗๗ ในตำบลวังศรีราช
ตำบลป่าสะแก ท้องที่อำเภอเดิมบาง และตำบลกระเสี้ยว
ตำบลหนองโพ ท้องที่อำเภอนางบวช จังหวัดสุพรรณบุรี
พุทธศักราช ๒๔๗๕"

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป .

มาตรา ๓ ให้ลดเงินอากรค่านาจำนวน พ.ศ. ๒๔๗๗ ใน
ตำบลวังศรีราช ตำบลป่าสะแก ท้องที่อำเภอเดิมบาง และ
ตำบลกระเสี้ยว ตำบลหนองโพ ท้องที่อำเภอนางบวช
จังหวัดสุพรรณบุรี ให้แก่ผู้ทำนาหรือเจ้าของนาฉะเพาะผู้
ซึ่งทำการเพาะปลูกแต่ได้รับความเสียหาย เพราะต้นข้าว
ม้วนตายด้วยน้ำน้อยเกินกว่าหนึ่งในสามตามที่เจ้าหน้าที่ได้
สำรวจไว้แล้วรวม ๕๕๔ ราย มีจำนวนเนื้อนา ๒๐,๕๗๕

ไว้ ๒ งาน ๕๕ ตารางวา คิดเป็นเงินอากร ๕,๖๖๕ บาท
๔ สดางค์ ส่วนเนื้อที่นานอกจากนี้ให้คงเก็บต่อไปตามเดิม
ทั้งนี้ตามจำนวนเนื้อที่นาจำนวนเงินอากรและท้องที่ตำบลใน
บัญชีแนบท้ายพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๑ ตุลาคม หน้า ๔๔๘)

(๔๐๓ ก.)

บัญชีแนบท้ายพระราชบัญญัติ

เลขที่	ตำบล	จำนวน ราย	เงินอากรที่ลดให้					เงินอากรที่จัดเก็บ					หมายเหตุ
			จำนวนเนื้อที่นา			จำนวนเงิน		จำนวนเนื้อที่นา			จำนวน		
			ไร่	งาน	วา	บาท	สต.	ไร่	งาน	วา	บาท	สต.	
๑	อำเภอเต็มบาง												
๑	วังศรีราช	๕๕	๒,๔๐๗	—	๕๘	๑,๒๐๔	๐๘	๓๓๖	๑	๕๒	๑๖๘	๒๗	
๒	ป่าสะแก	๒๔๒	๔,๓๗๗	—	๗๐	๑,๗๕๓	๗๒	—	—	—	—	—	
	อำเภอนางบวช												
๑	กระเสี้ยว	๔๕๑	๑๐,๓๐๗	๓	๘๖	๕,๑๕๕	๒๔	๔,๒๗๘	๑	๗๒	๒,๑๓๕	๕๕	
๒	หนองโพ	๑๒๖	๓,๘๘๖	๑	๘๕	๑,๕๕๖	๐๔	๑,๖๒๖	๑	๗๔	๖๕๑	๓๖	
	รวม	๕๕๔	๒๐,๕๗๘	๒	๕๙	๘,๖๖๕	๐๘	๖,๒๔๑	๑	๓๘	๒,๙๕๔	๑๗	

๔๐๔

พระราชบัญญัติ

เก็บเงินอากรค่านา ในตำบลคองหงษ์
ท้องที่อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตยทิพอาภา

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเยนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๓ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า เนื่องจากทางฝ่าย
ปกครองได้จัดตั้งตำบลคองหงษ์ขึ้นใหม่ในอำเภอหาดใหญ่
จังหวัดสงขลา ในท้องที่เดิมของตำบลนี้ เคยเก็บเงินอากร
ค่านามาแล้วแต่เดิมเป็นนาฟางลอยชั้นเบญจ สมควรให้
จัดเก็บเงินอากรค่านาในท้องที่ตำบลคองหงษ์ ซึ่งตั้งขึ้นใหม่
ตามอัตราเดิม^{๖๖}

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
เก็บเงินอากรค่านา ในตำบลคอหงษ์ ท้องที่อำเภอหาดใหญ่
จังหวัดสงขลา พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๗๕ เป็นต้นไป ให้เก็บเงิน
อากรค่านา ตำบลคอหงษ์ ท้องที่อำเภอหาดใหญ่ จังหวัด
สงขลา เป็นนาฟ้างลอยชั้นเบญจ

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

๕๐๖

พระราชกฤษฎีกา

ให้ใช้พระราชบัญญัติการสาธารณสุข
พุทธศักราช ๒๔๗๗ (ฉบับที่ ๕)

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๘)

อาทิตยทิพอาภา

พล.อ. เจ้าพระยาพิชัยเนตรโยธิน

ตราไว้เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๔๗๘

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรให้ ใช้พระราชบัญญัติการสาธารณสุข
พ.ศ. ๒๔๗๗ ในเขตต์เทศมณฑลบางแห่ง

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒
แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๔๗๗ จึงให้ตรา
พระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกาให้ใช้พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๗๗ (ฉบับที่ ๕)”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้เมื่อพ้นกำหนดสามสิบวัน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ใช้พระราชบัญญัติการสาธารณสุขพ.ศ.๒๔๗๗ ทั่วทุกมาตราในเขตเทศบาลเมืองราชบุรี จังหวัดราชบุรี เทศบาลเมืองโพธาราม จังหวัดราชบุรี เทศบาลเมืองแพะ จังหวัดแพะ เทศบาลเมืองสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร เทศบาลเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา และเทศบาลเมืองภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา
นายกรัฐมนตรี

พระราชกฤษฎีกา

กำหนดอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญ
 สำนักนายกรัฐมนตรี (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตยที่พอรามา

พล.อ. เจ้าพระยาพิชัยเนตรโยธิน

ตราไว้ในวันที่ ๑๐ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรเพิ่มเติมพระราชกฤษฎีกากำหนดอัตรา
 เงินเดือน ข้าราชการพลเรือนสามัญ สำนักนายกรัฐมนตรี
 พ.ศ. ๒๔๗๕ เพื่อให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ในพระปรมาภิไธย
 สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖
 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๗๖
 จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกากำหนดอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญ สำนักงานนายกรัฐมนตรี (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้เพิ่มเติมตำแหน่งและอัตราเงินเดือนในมาตรา ๓ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญ สำนักงานนายกรัฐมนตรี (ฉบับที่ ๑) พ.ศ. ๒๔๗๗ ตอนที่ว่าด้วยแผนกการเมือง สำนักงานเลขานุการนายกรัฐมนตรี ขึ้นอีกตำแหน่งหนึ่ง คือ

อัตราเงินเดือน

หัวหน้าแผนก

๒๐๐ - ๒๘๐

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญ สำนักงานนายกรัฐมนตรี (ฉบับที่ ๑) พ.ศ. ๒๔๗๗ เฉพาะที่ว่าด้วยหัวหน้าแผนกฐานันดร ลัญฉกร และทะเบียน กรมเลขาธิการคณะรัฐมนตรี และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๒) แผนกฐานันดร ลัญฉกร และทะเบียน
หัวหน้าแผนก ๒๐๐ - ๒๘๐”

มาตรา ๕ ให้ นายกรัฐมนตรี มีหน้าที่รักษาการให้
เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๔ ตุลาคม หน้า ๔๕๘)

กฎกระทรวงเศรษฐกิจการ

ออกตามความในพระราชบัญญัติไปรษณีย์

พ.ศ. ๒๔๗๗ (ฉบับที่ ๒)

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๐ และมาตรา ๘๒ แห่งพระราชบัญญัติไปรษณีย์ พ.ศ. ๒๔๗๗ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจการ ออกกฎกระทรวงกำหนดอัตราไปรษณียากรไว้ดังต่อไปนี้

หนังสือพิมพ์ตราสินค้าซึ่งกรมไปรษณีย์โทรเลขพิจารณาเห็นว่า เป็นหนังสือพิมพ์ซึ่งทางราชการ มุลนิธิ หรือองค์การณีสธารณะเป็นผู้ออกเพื่อสาธารณประโยชน์ ให้เสียค่าไปรษณียากรตามอัตรา ดังนี้

ส่งทางธรรมดา

ภายในน้ำหนัก ๒๒๕ กรัมแรก ค่าไปรษณียากร ๒ สตางค์
ทุกน้ำหนัก ๕๐ กรัมหลัง หรือเศษของ ๕๐ กรัม ค่าไปรษณียากร ๒ สตางค์

๕๑๒

ส่งทางอากาศไปรษณีย์

ภายในน้ำหนัก ๒๒๕ กรัมแรก ค่าไปรษณียากร ๔ สตางค์
ทุกน้ำหนัก ๕๐ กรัมหลัง หรือเศษของ ๕๐ กรัม ค่า
ไปรษณียากร ๔ สตางค์

กฎให้ไว้เมื่อวันที่ ๕ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

พ.อ. บริภัณฑ์ยุทธกิจ

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐการ

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๐ ตุลาคม หน้า ๕๖๑)

พระราชบัญญัติเงินตรา
(ฉบับที่ ๔) พุทธศักราช ๒๕๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕)

อาทิตย์ทิพอาภา

พล.อ. เจ้าพระยาพิชัยนาทโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๐ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขเพิ่มเติม
พระราชบัญญัติเงินตรา พุทธศักราช ๒๕๗๑ เพื่อให้มีเหรียญ
ทองแดงชนิดครึ่งสตางค์ออกใช้อีกราคาหนึ่ง

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
เงินตรา (ฉบับที่ ๔) พุทธศักราช ๒๕๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติเงินตรา พุทธศักราช ๒๔๗๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๗ รัฐมนตรีอาจให้ทำเหรียญกระษาปณ์ซึ่งจำแนกไว้ต่อไปนตามอัตราน้ำหนักอัตราเนื้อเงินบริสุทธิ์ และอัตราเพื่อเหลือเพื่อขาดซึ่งระบุไว้ในบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้ คือ

เหรียญเงิน

- (๑) หนึ่งบาท
- (๒) ห้าสิบบatangค์
- (๓) ยี่สิบบatangค์

เหรียญทองขาว

- (๑) สิบatangค์
- (๒) ห้าatangค์

เหรียญทองแดง

- (๑) หนึ่งatangค์
- (๒) ครึ่งatangค์”

๔๑๕

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกบัญชีท้ายพระราชบัญญัติเงินตรา
พุทธศักราช ๒๔๗๑ และให้ ใช้บัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้แทน

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๘ ตุลาคม หน้า ๔๖๓)

(๔๑๕ ก.)

บัญชี

ชนิดโลหะ	ชนิดเหรียญกระษาปณ์	อัตรา		อัตราเพื่อเหลือเพื่อขาด	
		น้ำหนัก	เนื้อโลหะ	น้ำหนัก	เนื้อโลหะ
เงิน	บาท	๑๕ ก.	เงิน ๕๐๐ ทองแดง ๑๐๐	๑ บาท ๕ ชก. ๑,๐๐๐ บาท ๑๒ ก.	๓ ส่วนในพัน
เงิน	ห้าสิบบาท	๗.๕ ก.	เงิน ๖๕๐ ทองแดง ๓๕๐	๑ เหรียญห้าสิบบาท ๘ ชก. ๑,๐๐๐ เหรียญห้าสิบบาท ๑๒ ชก.	๕ ส่วนในพัน
เงิน	ยี่สิบบาท	๓.๗๕ ก.	เงิน ๖๕๐ ทองแดง ๓๕๐	๑ เหรียญยี่สิบบาท ๕.๕ ชก. ๑,๐๐๐ เหรียญยี่สิบบาท ๖ ก.	๕ ส่วนในพัน
ทองขาว	สิบบาท	๓.๕ ก.	ทองขาวบริสุทธิ์	สิบบาท ๒๐ ชก.	
ทองขาว	ห้าสิบบาท	๒ ก.	ทองขาวบริสุทธิ์	ห้าสิบบาท ๑๕ ชก.	
ทองแดง	หนึ่งสิบบาท	๕ ก.	ทองแดง ๕๕ ดีบุก ๕ สังกะสี ๑	หนึ่งสิบบาท ๒๕ ชก.	
ทองแดง	ครึ่งสิบบาท	๒ ก.	ทองแดง ๕๕ ดีบุก ๕ สังกะสี ๑	ครึ่งสิบบาท ๑๕ ชก.	

พระราชกฤษฎีกา

ให้ใช้พระราชบัญญัติควบคุมการเหมืองฝายและพนัง

พ.ศ. ๒๔๗๗ (ฉบับที่ ๓)

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

ชาติไทยทิพอาภา

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรวชิริน

ตราไว้วันที่ ๑๐ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรให้ใช้พระราชบัญญัติควบคุมการเหมือง
ฝายและพนัง พ.ศ. ๒๔๗๗ ในท้องที่บางแห่ง

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒
แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการเหมืองฝายและพนัง พ.ศ.
๒๔๗๗ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกาให้ใช้พระราชบัญญัติควบคุมการเหมืองฝายและผนัง พ.ศ. ๒๔๗๗ (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ใช้พระราชบัญญัติควบคุมการเหมืองฝายและผนัง พ.ศ. ๒๔๗๗ ในท้องที่ต่างๆตั้งปรากฏอยู่ในบัญชีต่อท้ายพระราชกฤษฎีกานี้ เว้นแต่ในเขตตำบลประเทานอันปรากฏอยู่ในแผนที่ท้ายพระราชกฤษฎีกาจัดสร้างการชลประทาน

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตราธิการ มีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

๔๑๘

บัญชีท้องที่ซึ่งประกาศให้ใช้
พระราชบัญญัติควบคุมการเหมืองฝายและพนัง
พ.ศ. ๒๔๗๗

เลข ลำดับที่	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
๑	สุราษฎร์ธานี	กาญจนดิษฐ์ ท่าข้าม	กะเตาะ กะเงาะ ท่าทอง ดอนสัก ท่าอู่แท พุนพิน มะทวน หัวเตย
๒	กำแพงเพชร	เมืองกำแพงเพชร ขาณุ	นาบ่อคำ คลองสวนหมาก บ้านโคก คลองขลุ วังไทร วังแฉม วังยาง หัวถนน สลกบาตร

เลขลำดับที่	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
๓	กำแพงเพชร สระบุรี	กิ่งแสนตอ ปากเพรียว เสนาใหม่	แสนตอ ปากเพรียว พงลาว ดาวเรือง ถ้ำมะขาม บ้านกอก ปากเข้าสาร บ้านแก้ง ห้วยบง ตะกุด ภูแค หนองขาว กุดนกเป็ด หนองเอียน ตลิ่งชัน บ้านยาง ศาลาลี่ไทย พระยาทศ เริงราง ไก่อ่เส้า

เลขลำดับที่	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
	สระบุรี	เสาไห้ หนองไตน	ม่วงหวาน หนองกบ จวังาม ท่าช้าง ต้นตาล ศาลาลาว ม่วงลาว โคกสะอาด หัวปลวก สิบต๊ะ หนองไตน โคกลำพาน คอนทอง ไผ่หลิว ดงตะงาว ตลาดน้อย สะพานช้าง ห้วยป่าหวาย หนองบัว

เลขลำดับที่	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
	สระบุรี	<p>หนองโดน</p> <p>กิ่งพระพุทธบาท</p> <p>หนองแค</p>	<p>บ้านหลวง</p> <p>หนองแก</p> <p>ป่าตาล</p> <p>ดอนโพ</p> <p>ดอนพุด</p> <p>บ้านหม้อ</p> <p>หระเทพ</p> <p>บางโขมต</p> <p>บ้านครัว</p> <p>บ้านกล้วย</p> <p>กกโก</p> <p>ท่าศาลา</p> <p>ขุนไชลอน</p> <p>หนองตาเตี้ย</p> <p>บัวลอย</p> <p>หนองปลาแข่ง</p> <p>หนองแขม</p> <p>นาเรียง</p> <p>บ้านลำ</p> <p>คลองเรือ</p>

เลข ลำดับที่	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
	สระบุรี	หนองแค	หนองนาค โคกเข้ โพนทอง ห้วยขม้น หนองหมู แก่งคอบ
		แก่งคอบ	เตาปูน ท่ากล้อ ข้าฝักแพว หลุบเตา สองดอน ห้วยแห้ง มวกเหล็ก
๔	ฉะเชิงเทรา	ไชยบาดาล พนมสารคาม	ทุกตำบล บางคา เมืองเก่า
๕	เพชรบุรี	เขาชัย เขาข่อย	หนองแหน ดอนทราย หนองจิก หนองปรัง

09/10/2566

เลข ลำดับที่	จังหวัด	อำเภอ	ตำบล
	เพชรบุรี	<p>เขาย้อย</p> <p>ยางห้อย</p> <p>ท่าช้าง</p> <p>บ้านแหลม</p>	<p>หนองเข้</p> <p>ห้วยท่าช้าง</p> <p>บางตะบูนตก</p> <p>บางตะบูนออก</p> <p>บางเค็มเหนือ</p> <p>สระพัง</p> <p>หนองหญ้าปล้อง</p> <p>บางน้ำกลัดเหนือ</p> <p>บางน้ำกลัดใต้</p> <p>ชะหารบอน</p> <p>ยางห้อย</p> <p>วังไคร้</p> <p>กลัดหลวง</p> <p>สะพานไกร</p> <p>โรงเข้</p> <p>บ้านทาน</p> <p>แหลมผักเบี้ย</p>

๔๒๔

พระราชกฤษฎีกา

กำหนดเขตที่ดินซึ่งจะตั้งเวนคืน

ตำบลหนองยาง ตำบลปรางแสนทอง และตำบลนาก่วม

อำเภอเมือง จังหวัดลำปาง

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔)

เจ้าพระยามรราช

พต. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรว โยธิน

ตราไว้ณวันที่ ๑๖ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรจะสร้างโรงพยาบาลโรคจิตตั้งขึ้นใน
ตำบลหนองยาง ตำบลปรางแสนทอง และตำบลนาก่วม อำเภอ
เมือง จังหวัดลำปาง

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖

แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พ.ศ.
๒๔๗๗ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราช
กฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินซึ่งจะต้องเวนคืน ตำบลหนองยาง
ตำบลปงแสนทอง และตำบลนาก่วม อำเภอเมือง จังหวัด
ลำปาง พุทธศักราช ๒๔๗๘”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้ได้มีกำหนดห้าปี
นับตั้งแต่วันประกาศใช้เป็นต้นไป

มาตรา ๔ ให้กระทรวงมหาดไทยเป็นเจ้าหน้าที่เวนคืน
อสังหาริมทรัพย์ตามพระราชกฤษฎีกานี้

มาตรา ๕ ที่ดินบริเวณตำบลหนองยาง ตำบลปงแสนทอง
และตำบลนาก่วม อำเภอเมือง จังหวัดลำปาง ซึ่งจะต้อง
เวนคืนนั้น คือที่ดินภายในเขตที่เสี้ยนหมายสีดำนานี้ ปรากฏ
ตามแผนที่ท้ายพระราชกฤษฎีกานี้

๔๒๖

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๖๖)

กฎกระทรวงเศรษฐกิจ
ออกตามความในพระราชบัญญัติไปรษณีย์
พ.ศ. ๒๔๗๗ (ฉบับที่ ๓)

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๐ และมาตรา ๘๒ แห่งพระราชบัญญัติไปรษณีย์ พ.ศ. ๒๔๗๗ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจออกกฎกระทรวงกำหนดอัตราไปรษณียากร และค่าธรรมเนียมในประเทศเพิ่มเติมไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ อัตราไปรษณียากร มีดังนี้

ของตอบรับ

ในเขตต์จำกัดไปรษณีย์เดียวกัน ทุกน้ำหนัก
๒๐ กรัม หรือเศษของ ๒๐ กรัม ค่าไปรษณียากร ๕ สตางค์
ส่งไปในเขตต์จำกัดไปรษณีย์อื่น ทุกน้ำหนัก
๒๐ กรัม หรือเศษของ ๒๐ กรัม ค่าไปรษณียากร ๑๐ สตางค์
ส่งทางอากาศไปรษณีย์ ทุกน้ำหนัก ๒๐ กรัม
หรือเศษของ ๒๐ กรัม ๑๕ สตางค์

บัตรตอบรับ

ในเขตต์จำกัดไปรษณีย์เดียวกัน ฉบับละ ๒ สตางค์
ส่งไปในเขตต์จำกัดไปรษณีย์อื่น ฉบับละ ๓ สตางค์

๔๒๘

ส่งทางอากาศไปรษณีย์ ฉบับละ ๒ สตางค์

ข้อ ๒ คำธรรมเนียมนำส่งของตอบรับหรือบัตรตอบรับ

ฉบับละ

๒ สตางค์

กฎให้ไว้เมื่อวันที่ ๑๓ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

พ.อ. บริรักษ์ยุทธกิจ

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐการ

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๘ ตุลาคม หน้า ๔๗๕)

กฎกระทรวงยกเลิกใหม่
ว่าด้วยเครื่องหมายเขตต์ปลอดภัยในราชการทหาร
และเครื่องหมายห้ามการเข้าในเขตต์ปลอดภัย
พุทธศักราช ๒๕๗๕

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติ
ว่าด้วยเขตต์ปลอดภัยในราชการทหาร พ.ศ. ๒๕๗๕ รัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงกลาโหมออกกฎกระทรวงไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ เครื่องหมายบอกแนวเขตต์ปลอดภัยในราชการ
ทหารนั้นให้ใช้ป้ายพื้นสีขาวตัวอักษรสีดำมีความว่า “ เขตต์
ทหาร ”

ข้อ ๒ เครื่องหมายห้ามการเข้าในเขตต์ปลอดภัยนั้น
ให้ใช้ป้ายพื้นสีขาวตัวอักษรสีแดงมีความว่า “ เขตต์ทหาร
ห้ามเข้า ”

ข้อ ๓ เนื้อตัวอักษรตามที่กล่าวในข้อ ๑ และ ๒ ให้
มีเครื่องหมายกึ่งจักรสมอ ปีกไขว้ อยู่ใต้ มงกุฎ สีเดียวกับตัว
อักษรนั้น

กฎให้ไว้ ณ วันที่ ๑๔ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕
ที่พลสภกรรม

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม

พระราชกฤษฎีกา

จัดวางระเบียบราชการสำนักงานและกรม
ในกระทรวงเกษตรราธิการ (ฉบับที่ ๒)

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

ข้าพczykที่พชภา

เจ้าพระยายมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทวิโยชิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๖ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรแก่ไขพระราชกฤษฎีกาจัดวางระเบียบ
ราชการสำนักงานและกรมในกระทรวงเกษตรราธิการ พ.ศ.
๒๔๗๕ เพื่อให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

คณะผู้สำเร็จราชการแทน พระองค์ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๔
แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยระเบียบราชการบริหารแห่งราช

อาณาจักรสยาม พ.ศ. ๒๔๗๖ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกา
ขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราช
กฤษฎีกาจัดวางระเบียบราชการสำนักงานและกรมในกระทรวง
เกษตรราธิการ (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันที่ ๖ สิงหาคม
พุทธศักราช ๒๔๗๕ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๗ แห่งพระราช
กฤษฎีกาจัดวางระเบียบราชการสำนักงานและกรมในกระทรวง
เกษตรราธิการ พ.ศ. ๒๔๗๕ ฉะเพาะข้อ ๗ กองอำนวยการ และ
ในข้อ ๘ ให้แก่เลข ๘ เป็น ๗

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรราธิการมี
หน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

พระราชกฤษฎีกา
กำหนดอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญ
กระทรวงเกษตรราธิการ (ฉบับที่ ๓)

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตย์ทิพอาภา

เจ้าพระยายมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชโยนทรโยธิน
ตราไว้ ณ วันที่ ๑๖ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรแก้ไขพระราชกฤษฎีกากำหนดอัตรา
เงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญ กระทรวงเกษตรราธิการ
(ฉบับที่ ๑) พ.ศ. ๒๔๗๕ เพื่อให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖

แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๗๖
จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราช
กฤษฎีกากำหนดอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญ
กระทรวงเกษตรธิการ (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๕๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันที่ ๖ สิงหาคม
พุทธศักราช ๒๕๗๕ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกตำแหน่งและอัตราเงินเดือนใน
มาตรา ๔ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดอัตราเงินเดือน
ข้าราชการพลเรือนสามัญ กระทรวงเกษตรธิการ (ฉบับที่ ๑)
พ.ศ. ๒๕๗๔ เฉพาะกองอุดหนุน กรมชลประทาน และ
ให้แก่หมายเลขชลประทานภาคต่างๆ จาก ๘ เป็น ๗

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรธิการมี
หน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

09/10/2566

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๙๓ วันที่ ๒๕ ตุลาคม หน้า ๔๘๕)

เรื่อง **พระราชกฤษฎีกา**

ยกเลิกพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดิน
ซึ่งจะต้องเวนคืน ตำบลบางเขน อำเภอบางเขน
จังหวัดพระนคร พ.ศ. ๒๔๗๘ และพระราชกฤษฎีกาเปลี่ยนชื่อ
ท้องที่ซึ่งระบุไว้ในพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินซึ่งจะต้อง
เวนคืน ตำบลบางเขน อำเภอบางเขน จังหวัดพระนคร
พ.ศ. ๒๔๗๘ เป็น “ตำบลลาดยาว อำเภอบางซื่อ
จังหวัดพระนคร” พ.ศ. ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๘)

อาทิตย์ทิพอาภา

เจ้าพระยาอมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเยนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๖ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๔๗๘

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรจะไม่ย้ายกรมยุทธศึกษาทหารบกไปตั้ง
ในตำบลลาดยาว อำเภอบางซื่อ จังหวัดพระนคร

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ในพระปรมาภิไธย สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกายกเลิกพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินซึ่งจะต้องเวนคืน ตำบลบางเขน อำเภอบางเขน จังหวัดพระนคร พ.ศ. ๒๔๗๘ และพระราชกฤษฎีกาเปลี่ยนชื่อท้องที่ซึ่งระบุไว้ในพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินซึ่งจะต้องเวนคืน ตำบลบางเขน อำเภอบางเขน จังหวัดพระนคร พ.ศ. ๒๔๗๘ เป็น “ตำบลลาดยาว อำเภอบางซื่อ จังหวัดพระนคร” พ.ศ. ๒๔๗๘”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินซึ่งจะต้องเวนคืน ตำบลบางเขน อำเภอบางเขน จังหวัดพระนคร พ.ศ. ๒๔๗๘ และพระราชกฤษฎีกาเปลี่ยนชื่อท้องที่ซึ่งระบุไว้ในพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินซึ่งจะต้องเวนคืน ตำบลบางเขน อำเภอบางเขน จังหวัดพระนคร

๔๓๖

พ.ศ. ๒๔๗๘ เป็น “ตำบลลาดยาว อำเภอบางซ้อ จังหวัด
พระนครศรีอยุธยา” พ.ศ. ๒๔๗๘

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๕ ตุลาคม หน้า ๔๔๗)

พระราชกฤษฎีกา

ปิดสมัยประชุมสามัญแห่งสภาผู้แทนราษฎร

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตยที่เพชฌภา

เจ้าพระยามรวร

พล.อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๒๒ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นว่า สมัยประชุมสามัญแห่งสภาผู้แทนราษฎร
ซึ่งได้เปิดประชุมเมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕
ตามพระราชกฤษฎีกา ลงวันที่ ๑๔ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕
นั้น จะเสร็จสิ้นลงในวันที่ ๒๕ ตุลาคม นี้

๕๓๘

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาปิดสมัย
ประชุมสามัญแห่งสภาผู้แทนราษฎร ในวันที่ ๒๕ ตุลาคม
พุทธศักราช ๒๕๖๕ ตามความในมาตรา ๓๐ แห่งรัฐธรรมนูญ

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๕ ตุลาคม หน้า ๕๕๑)

๔๓๕

พระราชบัญญัติ

พระราชทานวิสุงคามสีมา

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

เจ้าพระยามรราช

พล.อ. เจ้าพระยาพิชัยเนตรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๓๐ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า ยังมีวัดที่สมควรจะได้
รับพระราชทานวิสุงคามสีมาเพื่ออุโบสถสังฆกรรมสืบไป

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้
โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติพระราชทานวิสุงคามสีมา พุทธศักราช ๒๕๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้วัดต่าง ๆ ที่มีชื่อปรากฏในพระราชบัญญัตินี้ได้รับพระราชทานวิสุงคามสีมา ดังกำหนดต่อไปนี้

จังหวัดกำแพงเพชร

วัดคงคาราม ตำบลวังยาง อำเภอเขาฉกรรจ์ เป็นเนื้อที่ ยาว ๑ เส้น (๔๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

จังหวัดขอนแก่น

วัดศรีบุญเรือง ตำบลบัวเงิน อำเภอน้ำพอง เป็นเนื้อที่ ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดโนนงาม ตำบลบ้านโคก อำเภอภูเวียง เป็นเนื้อที่ ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดบ้านวังคูน ตำบลหนองเม็ก อำเภอพล เป็นเนื้อที่ ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

จังหวัดจันทบุรี

วัดตะเคียนทอง ตำบลตะเคียนทอง อำเภอมะขาม เป็นเนื้อที่ยาว ๑ เส้น ๕ วา (๕๐ เมตร) กว้าง ๑๕ วา (๓๐ เมตร)

วัดพลวง ตำบลพลวง อำเภอมะขาม เป็นเนื้อที่ยาว ๑๕ วา (๓๐ เมตร) กว้าง ๑๐ วา (๒๐ เมตร)

วัดแปลงกะสัง ตำบลหนองตากง กิ่งกำพูช อำเภอมะขาม เป็นเนื้อที่ยาว ๑๕ วา (๓๐ เมตร) กว้าง ๑๐ วา (๒๐ เมตร)

วัดสำโรง ตำบลทรายขาว กิ่งกำพูช อำเภอมะขาม เป็นเนื้อที่ยาว ๑๕ วา (๓๐ เมตร) กว้าง ๑๐ วา (๒๐ เมตร)

จังหวัดฉะเชิงเทรา

วัดเทพนิมิตร ตำบลบ้านใหม่ อำเภอเมืองฉะเชิงเทรา เป็นเนื้อที่ยาว ๑๔ วา (๒๘ เมตร) กว้าง ๗ วา ๒ ศอก (๑๕ เมตร)

วัดญาณรังษาราม ตำบลโพรงอากาศ อำเภอบางน้ำเปรี้ยว เป็นเนื้อที่ยาว ๑ เส้น (๕๐ เมตร) กว้าง ๑๕ วา (๓๐ เมตร)

วัดแจ้ง ตำบลบางคล้า อำเภอบางคล้า เป็นเนื้อที่
ยาว ๑ เส้น (๔๐ เมตร) กว้าง ๑๕ วา (๓๐ เมตร)

วัดเขาดิน ตำบลบางฝาง อำเภอบางปลามะพร้าว เป็นเนื้อที่
ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดดอนกกสับ ตำบลเมืองใหม่ อำเภอพนมสารคาม
เป็นเนื้อที่ยาว ๑ เส้น (๔๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดน้ำฉ่ำ ตำบลดงน้อย อำเภอพนมสารคาม เป็นเนื้อ
ที่ยาว ๑ เส้น (๔๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

จังหวัดชลบุรี

วัดคลองตำหรุ ตำบลคลองตำหรุ อำเภอบางพลีราษฎร์
เป็นเนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดหนองหม้อ ตำบลหนองขาม อำเภอศรีราชา เป็น
เนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

จังหวัดชัยนาท

วัดคงคาราม ตำบลโพนางคำ อำเภอสรรพยา เป็น
เนื้อที่ยาว ๑ เส้น (๔๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดกรุณา ตำบลบางหลวง อำเภอสรรพยา เป็นเนื้อที่
ยาว ๑ เส้น ๕ วา (๕๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดหาคาษา ตำบลหาคาษา อำเภอสรรพยา เป็น
เนื้อที่ยาว ๑ เส้น ๒ วา (๔๔ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

จังหวัดชัยภูมิ

วัดบ้านตะกุด ตำบลบ้านค่าย อำเภอเมืองชัยภูมิ เป็น
เนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดบ้านหนองผักตบ ตำบลบ้านค่าย อำเภอเมืองชัยภูมิ
เป็นเนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดนครบาล ตำบลผักกั้ง อำเภอผักกั้ง เป็นเนื้อที่
ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดโหมแพง ตำบลกวางโจน อำเภอผักกั้ง เป็นเนื้อที่
ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดจุมทอง ตำบลบ้านมอญ อำเภอผักกั้ง เป็นเนื้อที่
ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดโพธิ์ ตำบลโนนกกอก อำเภอผักกั้ง เป็นเนื้อที่
ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดกุดกระบือ ตำบลบ้านหัน อำเภอผักกั้ง เป็นเนื้อที่
ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดคลองหว้า ตำบลบ้านขาม อำเภอจัตุรัส เป็นเนื้อที่
ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

จังหวัดเชียงใหม่

วัดชัยมงคล ตำบลช้างคลาน อำเภอเมืองเชียงใหม่ เป็นเนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดศรีดอนแก้ว ตำบลแม่สาว อำเภอเมืองฝาง เป็นเนื้อที่ยาว ๑ เส้น ๘ วา (๕๖ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

จังหวัดเชียงราย

วัดศรีเหนือ ตำบลบ้านครึ่ง อำเภอเชียงของ เป็นเนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดต้นปล่อง ตำบลต้นปล่อง อำเภอเชียงของ เป็นเนื้อที่ยาว ๑ เส้น ๑ วา ๑ ศอก (๔๒.๕๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดยาย ตำบลม่วงยาย อำเภอเชียงของ เป็นเนื้อที่ยาว ๑ เส้น ๖ วา ๑ ศอก (๔๒.๕๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดขอนแก่น ตำบลห้วยซ้อ อำเภอเชียงของ เป็นเนื้อที่ยาว ๑ เส้น ๑ วา ๒ ศอก (๔๓ เมตร) กว้าง ๑๗ วา (๓๔ เมตร)

จังหวัดตรัง

วัดนาเมืองเพชร ตำบลนาโต๊ะหมิง อำเภอทับเที่ยง
เป็นเนื้อที่ยาว ๑ เส้น (๕๐ เมตร) กว้าง ๑๕ วา (๓๐ เมตร)

จังหวัดตราด

วัดไพรทอง ตำบลหนองโสน อำเภอบางพระ เป็น
เนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๕๐ เมตร)

วัดช้างตุน ตำบลช้างตุน อำเภอเขาสมิง เป็นเนื้อที่
ยาว ๑ เส้น ๑๐ วา (๖๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๕๐ เมตร)

วัดท่ากระท้อน ตำบลเขาสมิง อำเภอเขาสมิง เป็น
เนื้อที่ยาว ๑ เส้น (๕๐ เมตร) กว้าง ๑๕ วา (๓๐ เมตร)

จังหวัดนครนายก

วัดดอนขยอ ตำบลบ้านเล่า อำเภอวังกระโจม เป็นเนื้อ
ที่ยาว ๑ เส้น ๔ วา (๔๘ เมตร) กว้าง ๑๖ วา (๓๒ เมตร)

วัดโคกกรวด ตำบลหนองโพ อำเภอวังกระโจม เป็น
เนื้อที่ยาว ๑ เส้น ๑๐ วา (๖๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๕๐ เมตร)

วัดเนินหินแฉ่ ตำบลหนองแสง อำเภอปากพลี เป็น
เนื้อที่ยาว ๑ เส้น ๑๐ วา (๖๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๕๐ เมตร)

วัดเขี้ยวโอสถ ตำบลองครักษ์ อำเภอองครักษ์ เป็น
เนื้อที่ยาว ๑ เส้น ๑๐ วา (๖๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๕๐ เมตร)

วัดพลอยกระจำศรี ตำบลพระอาจารย์ อำเภอองครักษ์
เป็นเนื้อที่ยาว ๑ เส้น (๔๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

จังหวัดนครปฐม

วัดสระสั้ยม ตำบลสระสั้ยม อำเภอบางปลา เป็นเนื้อ
ที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

จังหวัดนครพนม

วัดกลาง ตำบลไชยบุรี อำเภอท่าอุเทน เป็นเนื้อที่
ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดจำปา ตำบลนาเดื่อ อำเภอท่าอุเทน เป็นเนื้อที่
ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดศรีไคร ตำบลศรีบุญเรือง อำเภอมุกดาหาร เป็น
เนื้อที่ยาว ๑ เส้น ๑๐ วา (๖๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดศรีบุญเรือง ตำบลท่าค้อ อำเภอหนองบึก เป็น
เนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดโพธิ์ศรีบ้านยอดชาติ ตำบลหนองสังข์ อำเภอนาแก
เป็นเนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

จังหวัดนครราชสีมา

วัดบ้านท่าลาดขาว ตำบลท่าลาดขาว อำเภอกระโทก
เป็นเนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดบ้านกะदान ตำบลมะลั้ง อำเภอโนนลาว เป็นเนื้อ
ที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดบ้านยางนกกุง ตำบลตะขบ อำเภอบักโขงไชย เป็น
เนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

จังหวัดนครศรีธรรมราช

วัดน้ำสง ตำบลนาทราย อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช
เป็นเนื้อที่ยาว ๑๖ วา (๓๒ เมตร) กว้าง ๑๐ วา (๒๐ เมตร)

วัดหัวทุ่ง ตำบลพรหมโลก อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช
เป็นเนื้อที่ยาว ๘ วา (๑๖ เมตร) กว้าง ๖ วา (๑๒ เมตร)

วัดชายคลอง ตำบลควนกรด อำเภอทุ่งสง เป็นเนื้อ
ที่ยาว ๑ เส้น (๔๐ เมตร) กว้าง ๑๘ วา (๓๖ เมตร)

วัดลำทัย ตำบลลำทัย อำเภอทุ่งสง เป็นเนื้อที่ยาว
๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดวิหฺหลวง ตำบลควนพัง อำเภอรัตนพิบูลย์ เป็นเนื้อที่
ยาว ๑ เส้น (๔๐ เมตร) กว้าง ๑๕ วา (๓๐ เมตร)

วัดเทพมงคล ตำบลควนชุม อำเภอรัตนพิบูลย์ เป็น
เนื้อที่ยาว ๑ เส้น (๔๐ เมตร) กว้าง ๑๘ วา (๓๖ เมตร)

วัดคอนอินทนิล ตำบลสามตำบล อำเภอรัตนพิบูลย์
เป็นเนื้อที่ยาว ๑ เส้น (๔๐ เมตร) กว้าง ๑๘ วา (๓๖ เมตร)

วัดเขาน้อย ตำบลร่อนพิบูลย์ อำเภอร่อนพิบูลย์ เป็น
เนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๕๐ เมตร)

จังหวัดนครศรีธรรมราช

วัดหัวถนนกลาง ตำบลท่าตะโก อำเภอท่าตะโก เป็น
เนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๕๐ เมตร)

วัดหัวถนนใต้ ตำบลท่าตะโก อำเภอท่าตะโก เป็น
เนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๕๐ เมตร)

วัดสระงาม ตำบลท่ายี่ใหญ่ อำเภอท่าตะโก เป็นเนื้อ
ที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๕๐ เมตร)

วัดจันทเสน ตำบลจันทเสน กิ่งตาลลี อำเภอพยุหะคีรี
เป็นเนื้อที่ยาว ๑ เส้น (๕๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๕๐ เมตร)

วัดเก่าเลี้ยว ตำบลเก่าเลี้ยว อำเภอบรรพตพิสัย เป็น
เนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๕๐ เมตร)

จังหวัดนครราชสีมา

วัดฆองอ ตำบลเจ้ะเห อำเภอคางกบ เป็นเนื้อที่ยาว
๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๕๐ เมตร)

จังหวัดนนทบุรี

วัดเพรงาย ตำบลหนองเพรงาย อำเภอบางบัวทอง
เป็นเนื้อที่ยาว ๑ เส้น ๑๐ วา (๖๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น
(๕๐ เมตร)

จังหวัดน่าน

วัดพยาวัด ตำบลในเวียง อำเภอเมืองน่าน เป็นเนื้อ
ที่ยาว ๑๗ วา (๓๔ เมตร) กว้าง ๑๔ วา (๒๘ เมตร)

วัดบ่อสวก ตำบลสวก อำเภอเมืองน่าน เป็นเนื้อที่
ยาว ๑๘ วา (๓๖ เมตร) กว้าง ๑๖ วา (๓๒ เมตร)

วัดต้นแก้ว ตำบลไชยสถาน อำเภอเมืองน่าน เป็น
เนื้อที่ยาว ๑๔ วา (๒๘ เมตร) กว้าง ๑๑ วา (๒๒ เมตร)

วัดน้ำปาย ตำบลหมอเมือง อำเภอเมืองน่าน เป็น
เนื้อที่ยาว ๑๗ วา (๓๔ เมตร) กว้าง ๑๕ วา (๓๐ เมตร)

วัดตอมตัน ตำบลตอมมูล อำเภอเมืองน่านเป็นเนื้อที่
ยาว ๑๕ วา (๓๐ เมตร) กว้าง ๑๗ วา (๓๔ เมตร)

วัดมณฑล ตำบลข่วง อำเภอบุญยืน เป็นเนื้อที่ยาว ๑ เส้น
๓ วา (๔๖ เมตร) กว้าง ๑๘ วา (๓๖ เมตร)

วัดน้ำมวบ ตำบลข่วง อำเภอบุญยืน เป็นเนื้อที่ยาว
๑๘ วา (๓๖ เมตร) กว้าง ๑๖ วา ๒ ศอก (๓๓ เมตร)

วัดไผ่ ตำบลสร้าน อำเภอบุญยืน เป็นเนื้อที่ยาว ๑ เส้น
๓ วา (๔๖ เมตร) กว้าง ๑๕ วา ๓ ศอก (๓๑.๕๐ เมตร)

วัดนาเคียน ตำบลตาลชุม อำเภอบุญยืน เป็นเนื้อที่
ยาว ๑ เส้น ๑ วา (๔๒ เมตร) กว้าง ๑๖ วา (๓๒ เมตร)

วัดนาเหลืองใน ตำบลนาเหลือง อำเภอบุญยืน เป็น
เนื้อที่ยาว ๑ เส้น ๗ วา (๕๔ เมตร) กว้าง ๑๗ วา (๓๔ เมตร)

วัดพะเยาว์ ตำบลอำยานาไสย อำเภอบุญยืน เป็น
เนื้อที่ยาว ๑ เส้น ๖ วา (๕๒ เมตร) กว้าง ๑๗ วา (๓๔ เมตร)

วัดควรงด ตำบลเมืองกวาน อำเภอบ้านม่วง เป็นเนื้อที่
ยาว ๑๒ วา ๑ ศอก (๒๔.๕๐ เมตร) กว้าง ๘ วา ๑ ศอก
(๑๖.๕๐ เมตร)

วัดหลวง ตำบลเชียงม่วน อำเภอบ้านม่วง เป็นเนื้อที่
ยาว ๑๒ วา ๒ ศอก (๒๕ เมตร) กว้าง ๘ วา ๒ ศอก (๑๘ เมตร)

วัดหลาย ตำบลเมืองออย อำเภอบ้านม่วง เป็นเนื้อที่
ยาว ๑๑ วา ๒ ศอก (๒๓ เมตร) กว้าง ๘ วา (๑๖ เมตร)

วัดสระ ตำบลเมืองสระ อำเภอบ้านม่วง เป็นเนื้อที่
ยาว ๑๑ วา (๒๒ เมตร) กว้าง ๗ วา (๑๔ เมตร)

วัดควร ตำบลเมืองจิม อำเภอบ้านม่วง เป็นเนื้อที่
ยาว ๘ วา ๒ ศอก (๑๗ เมตร) กว้าง ๖ วา ๒ ศอก (๑๓ เมตร)

จังหวัดปทุมธานี

วัดจันทาราม ตำบลคูขวาง อำเภอลาดหลุมแก้ว เป็น
เนื้อที่ยาว ๑ เส้น (๔๐ เมตร) กว้าง ๑๕ วา (๓๐ เมตร)

วัดมงคลรัตน ตำบลลำไทร อำเภอลำลูกกา เป็นเนื้อที่ยาว ๑ เส้น ๑๐ วา (๖๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๕๐ เมตร)

วัดนิตยสารราษฎร์ประดิษฐ์ ตำบลลำไทร อำเภอลำลูกกา เป็นเนื้อที่ยาว ๑ เส้น ๑๐ วา (๖๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๕๐ เมตร)

วัดอติสร ตำบลบึงทองหลาง อำเภอลำลูกกา เป็นเนื้อที่ยาว ๑ เส้น ๑๐ วา (๖๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๕๐ เมตร)

จังหวัดปราจีนบุรี

วัดบึง ตำบลโคกไม้ตาย อำเภอเมืองปราจีนบุรี เป็นเนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๕๐ เมตร)

วัดบางคาง ตำบลหน้าเมือง อำเภอเมืองปราจีนบุรี เป็นเนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๕๐ เมตร)

วัดเนินผาสุข ตำบลห้วยหว้า อำเภอศรีมหาโพธิ์ เป็นเนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๕๐ เมตร)

วัดสระแก้ว ตำบลสระแก้ว กิ่งสระแก้ว อำเภอกบินทร์บุรี เป็นเนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๕๐ เมตร)

จังหวัดปัตตานี

วัดตานีนรสโมสร ตำบลอาเนาะรู อำเภอสะบารัง เป็นเนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๕๐ เมตร)

วัดหรั่ง ตำบลมะกรูด อำเภอมะกรูด เป็นเนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๕๐ เมตร)

วัดมะปรางบัน ตำบลป่าบอน อำเภอมะกรูด เป็นเนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๕๐ เมตร)

จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

วัดส้มเจริญहरัทธิ ตำบลบ้านทวาย อำเภอบ้านทวาย เป็นเนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๕๐ เมตร)

จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

วัดสุทธธีรจิราราม ตำบลบ้านกรวด อำเภอบางปะอิน เป็นเนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๕๐ เมตร)

วัดสี่พระวัง ตำบลบางนางร้า อำเภอบางปะหัน เป็นเนื้อที่ยาว ๑ เส้น ๑๐ วา (๖๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๕๐ เมตร)

วัดหน้าโลก ตำบลหน้าโลก อำเภอผักไห่ เป็นเนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๕๐ เมตร)

จังหวัดพิจิตร

วัดไชยมงคล ตำบลบางมูลนาค อำเภอบางมูลนาค เป็นเนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๕๐ เมตร)

วัดวังหัว ตำบลคลองคู อำเภอบางมูลนาก เป็น
เนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดวังกร่าง ตำบลเนินมะกอก อำเภอบางมูลนาก เป็น
เนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วันคลองคู่ ตำบลในเมือง อำเภอท่าหลวง เป็นเนื้อที่
ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

จังหวัดพิษณุโลก

วัดท่าโรง ตำบลวัดพริก อำเภอเมืองพิษณุโลก เป็น
เนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดราษฎร์ศรัทธาทำ ตำบลวงษ์อ้อม อำเภอพรหมพิราม
เป็นเนื้อที่ยาว ๑ เส้น (๔๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

จังหวัดแพร่

วัดจอมสวรรค์ ตำบลทุ่งกวาว อำเภอเมืองแพร่ เป็น
เนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดวังหลวง ตำบลวังหลวง อำเภอบ้านกลาง เป็น
เนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดแม่ปาน ตำบลห้วยอ้อ อำเภอเมืองลอง เป็นเนื้อ
ที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดแม่จอกน้ำพุ ตำบลแม่เป่าก อำเภอเมืองล่อง เป็นเนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดตอ ตำบลร่องกาศ อำเภอสูงเม่น เป็นเนื้อที่ยาว ๑ เส้น ๑๐ วา (๖๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดร่องกาศใต้ ตำบลร่องกาศ อำเภอสูงเม่น เป็นเนื้อที่ยาว ๑ เส้น ๑๒ วา (๖๔ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดค้างาม ตำบลคอนมูล อำเภอสูงเม่น เป็นเนื้อที่ยาว ๑ เส้น ๑๐ วา (๖๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดสบสาย ตำบลสบสาย อำเภอสูงเม่น เป็นเนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดพงสนุก ตำบลน้ำขำ อำเภอสูงเม่น เป็นเนื้อที่ยาว ๑ เส้น ๗ วา (๕๔ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดโตนเหนือ ตำบลสูงเม่น อำเภอสูงเม่น เป็นเนื้อที่ยาว ๑ เส้น ๑๐ วา (๖๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

จังหวัดพังงา

วัดทางช้าง ตำบลตากแดด อำเภอท้ายช้าง เป็นเนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดควนตำตัว ตำบลตำตัว อำเภอตะกั่วป่า เป็นเนื้อที่
ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

จังหวัดพัทลุง

วัดห้วยหมอน ตำบลนาโหนด อำเภอกุหาสวรรค์ เป็น
เนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดประดู่เรียง ตำบลมะกอกเหนือ อำเภอควนขนุน
เป็นเนื้อที่ยาว ๑๔ วา (๒๘ เมตร) กว้าง ๑๔ วา (๒๘ เมตร)

จังหวัดเพชรบุรี

วัดหนองจอก ตำบลหนองจอก อำเภอหนองจอก
เป็นเนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดชะอำ ตำบลชะอำ อำเภอหนองจอก เป็นเนื้อที่
ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดหนองแก ตำบลไร่กระท้อน อำเภอท่าช้าง เป็น
เนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดวังจันต์ ตำบลวังไคร้ อำเภอยางห้อย เป็นเนื้อที่
ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดถ้ำกลบ ตำบลธงไชย อำเภอกลองกระแซง เป็น
เนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

จังหวัดระยอง

วัดทะเลหารไร่ ตำบลตาสีหิ อําเภอบ้านค่าย เป็นเนื้อที่
ยาว ๑ เส้น ๑๐ วา (๖๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดกระเจต ตำบลมาบข่า อําเภอบ้านค่าย เป็นเนื้อที่
ยาว ๑ เส้น ๑๐ วา (๖๐ เมตร) กว้าง ๑๕ วา (๓๐ เมตร)

วัดสมอโพรง ตำบลชากกะพง อําเภอแกลง เป็น
เนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดเกาะลอย ตำบลพังราด อําเภอแกลง เป็นเนื้อที่
ยาว ๑ เส้น ๑๐ วา (๖๐ เมตร) กว้าง ๑๕ วา (๓๐ เมตร)

วัดพะลา ตำบลพะลา อําเภอท่าประดู่ เป็นเนื้อที่ยาว
๑ เส้น (๔๐ เมตร) กว้าง ๑๕ วา (๓๐ เมตร)

จังหวัดระยอง

วัดบ้านยางนอก ตำบลบ้านยาง อําเภอบ้านโป่ง เป็น
เนื้อที่ยาว ๑ เส้น (๔๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

จังหวัดร้อยเอ็ด

วัดสระทอง ตำบลในเมือง อําเภอเมืองร้อยเอ็ด เป็น
เนื้อที่ยาว ๑๕ วา (๓๐ เมตร) กว้าง ๑๐ วา (๒๐ เมตร)

วัดบ้านโพธิ์ขัน ตำบลขวาว อําเภอเสลภูมิ เป็นเนื้อที่
ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดบ้านโนนโพธิ์ ตำบลขวาว อำเภอเสลภูมิ เป็นเนื้อที่
ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดบ้านลาด ตำบลนาเมือง อำเภอเสลภูมิ เป็นเนื้อที่
ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดกลาง ตำบลกลาง อำเภอเสลภูมิ เป็นเนื้อที่ยาว
๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดบ้านคำพอง ตำบลขามเปี้ย อำเภอโพนทอง เป็น
เนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดบ้านโนนไชยศรี ตำบลโพนทอง อำเภอโพนทอง
เป็นเนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดบ้านตากแดด ตำบลคูก้อ อำเภอพนมไพร เป็น
เนื้อที่ยาว ๘ วา (๑๖ เมตร) กว้าง ๔ วา ๑ ศอก (๘.๕๐ เมตร)

จังหวัดลำปาง

วัดหมื่นกาศ ตำบลหัวเวียง อำเภอเมืองลำปาง เป็น
เนื้อที่ยาว ๑ เส้น ๕ วา ๒ ศอก ๑ คืบ (๕๑.๒๕ เมตร) กว้าง
๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดเมืองศาสน์ ตำบลเชียงราย อำเภอเมืองลำปาง
เป็นเนื้อที่ยาว ๑ เส้น (๔๐ เมตร) กว้าง ๑๕ วา (๓๐ เมตร)

วัดปงกา ตำบลแม่ทะ๊ะ กิ่งสบปราบ อำเภอเกาะคา
เป็นเนื้อที่ยาว ๑๐ วา (๒๐ เมตร) กว้าง ๕ วา (๑๐ เมตร)

จังหวัดลำพูน

วัดบ้านตอง ตำบลเวียงของ อำเภอเมืองลำพูน เป็น
เนื้อที่ยาว ๑ เส้น ๑๐ วา (๖๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น
(๔๐ เมตร)

วัดชัยชนะ ตำบลประตู่มา อำเภอเมืองลำพูน เป็น
เนื้อที่ยาว ๑ เส้น ๖ วา (๕๒ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดดอนมูล ตำบลท่าปลาตุก กิ่งแม่ทา อำเภอเมือง
ลำพูน เป็นเนื้อที่ยาว ๑ เส้น ๑๕ วา (๗๐ เมตร) กว้าง
๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดก้อท่า ตำบลบ้านก้อ อำเภอลี้ เป็นเนื้อที่ยาว ๑ เส้น
(๔๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดทุ่งม่าน ตำบลป่าพลู อำเภอป่ากบ่อง เป็นเนื้อที่ยาว
๑ เส้น ๑๐ วา (๖๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดป่ากล้ออง ตำบลน้ำดิบ อำเภอป่ากบ่อง เป็นเนื้อที่
ยาว ๑ เส้น ๑๐ วา (๖๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดน้ำดิบ ตำบลน้ำดิบ อำเภอป่ากบ่อง เป็นเนื้อที่ยาว
๑ เส้น ๑๐ วา (๖๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

จังหวัดลพบุรี

วัดคอกควาย ตำบลโลกกะเทียม อำเภอเมืองลพบุรี
เป็นเนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดโคกสุก ตำบลหนองเสา อำเภอบ้านเขว้า เป็นเนื้อที่
ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดท่าม่วง ตำบลชอนสาระเดช อำเภอโคกสำโรง เป็น
เนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

จังหวัดเลย

วัดจอมมะณี ตำบลวังสพุง อำเภอวังสพุง เป็นเนื้อที่
ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

จังหวัดสมุทรปราการ

วัดจุฬาทิศธรรมสมาธิ ตำบลท่าเทววงศ์ กิ่งเกาะสีชัง
อำเภอสมุทรปราการ เป็นเนื้อที่ยาว ๑๒ วา (๒๔ เมตร)
กว้าง ๘ วา (๑๖ เมตร)

จังหวัดสมุทรสาคร

วัดคลองครุ ตำบลท่าทราย อำเภอเมืองสมุทรสาคร
เป็นเนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

จังหวัดสมุทรสงคราม

วัดศรีทัศนารมย์ ตำบลบางจะเกร็ง อำเภอแม่กลอง เป็นเนื้อที่ยาว ๑ เส้น (๕๐ เมตร) กว้าง ๑๕ วา (๓๐ เมตร)

วัดอมรเทพ ตำบลวัดโบสถ์ อำเภอบางกล่ง เป็นเนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๕๐ เมตร)

จังหวัดสระบุรี

วัดท่าสะบัก ตำบลหินซ้อน อำเภอแก่งคอย เป็นเนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๕๐ เมตร)

วัดหนองบอน ตำบลหนองปลาเจ็ง อำเภอหนองแค เป็นเนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๕๐ เมตร)

วัดหนองพะบาง ตำบลหมองตาเตี้ย อำเภอหนองแค เป็นเนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๕๐ เมตร)

วัดสุจิตราวม ตำบลกนาเรียง อำเภอหนองแค เป็นเนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๕๐ เมตร)

จังหวัดสิงห์บุรี

วัดป่าหวาย ตำบลบ้านโรงช้าง อำเภอพรหมบุรี เป็นเนื้อที่ยาว ๑ เส้น ๑๐ วา (๖๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๕๐ เมตร)

จังหวัดสุพรรณบุรี

วัดสว่างอารมณ์ ตำบลพิหารแดง อำเภอท่าพี่เลี้ยง เป็นเนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดคอนเฑียรย์ ตำบลคอนมะสัง อำเภอท่าพี่เลี้ยง เป็นเนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดบ้านโพธิ์ตะวันออก ตำบลบ้านโพธิ์ อำเภอท่าพี่เลี้ยง เป็นเนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดคอนหอคอย ตำบลยั้งทะเลาย อำเภอจรเข้สามพัน เป็นเนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดบ่อกรู ตำบลบ่อกรู อำเภอเดิมบาง เป็นเนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดใหม่ไชยมงคล ตำบลบ้านช้าง อำเภอสองพี่น้อง เป็นเนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดสำเภาทอง ตำบลบางตะเคียน อำเภอสองพี่น้อง เป็นเนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดหนองโพธิ์ ตำบลหนองโพธิ์ อำเภอนางบวช เป็นเนื้อที่ยาว ๑ เส้น (๔๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

จังหวัดสุรินทร์

วัดหนองบัว ตำบลในเมือง อำเภอเมืองสุรินทร์ เป็นเนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดศาลาลอย ตำบลในเมือง อำเภอเมืองสุรินทร์ เป็นเนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดบ้านพรหมเทพ ตำบลพรหมเทพ อำเภอชุมพลบุรี เป็นเนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดธาตุ ตำบลสนม อำเภอรัตนบุรี เป็นเนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

จังหวัดสงขลา

วัดสถิตยัษฐคาร ตำบลจะหังหม้อ อำเภอเมืองสงขลา เป็นเนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดบ้านขาว ตำบลตะเสี๋ยะ อำเภอระโนด เป็นเนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดบึงจันดาราม ตำบลสะเดา อำเภอสะเดา เป็นเนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

จังหวัดอ่างทอง

วัดป่าพระเจ้า ตำบลคอนปัฐ อำเภอวิเศษไชยชาญ เป็นเนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดคลองพูน ตำบลบางจักร อำเภวิเศษไชยชาญ เป็นเนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดกำแพง ตำบลโพธิ์เขียว อำเภวิเศษไชยชาญ เป็นเนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดห้วยโรง ตำบลห้วยคันแหล่น อำเภวิเศษไชยชาญ เป็นเนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดวังทราย ตำบลยางซ้าย อำเภอโพธิ์ทอง เป็นเนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดยางมณี ตำบลองครักษ์ อำเภอโพธิ์ทอง เป็นเนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดสนธิธรรมิการาม ตำบลหนองแม่ไก่ อำเภอโพธิ์ทอง เป็นเนื้อที่ยาว ๑ เส้น (๔๐ เมตร) กว้าง ๑๐ วา (๒๐ เมตร)

วัดยาง ตำบลบ้านตาล อำเภอโพธิ์ทอง เป็นเนื้อที่ยาว ๑ เส้น (๔๐ เมตร) กว้าง ๑๐ วา (๒๐ เมตร)

จังหวัดอุบลราชธานี

วัดบ้านดงบัง ตำบลดอนมดแดง อำเภอเมืองอุบล เป็นเนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดบ้านโสกใหญ่ ตำบลห้วย อำเภอขุขันธ์ เป็นเนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดบ้านเสารัก ตำบลพะเนา อำเภอกุหลาบ เป็นเนื้อที่
ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดบ้านนายม ตำบลนาหม่อม อำเภอบึง เป็นเนื้อที่
ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดศรีบุญเรือง ตำบลหนองบัว อำเภอมัญจาคีรี
เป็นเนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดบ้านน้ำคำแดง ตำบลเตย อำเภอม่วงสามสิบ เป็น
เนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

จังหวัดอุตรธานี

วัดบ้านขาว ตำบลบ้านขาว อำเภอหมากแข้ง เป็น
เนื้อที่ยาว ๑ เส้น (๔๐ เมตร) กว้าง ๑๐ วา (๒๐ เมตร)

วัดดงยาง ตำบลสร้อยพร้าว อำเภอหนองหาน เป็น
เนื้อที่ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดบ่อน้ำร้อน ตำบลสะแบง อำเภอหนองหาน เป็นเนื้อที่
ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

จังหวัดอุดรธานี

วัดวังโพน ตำบลวังกะพือ อำเภอวังโพน เป็นเนื้อที่ยาว
๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดท่าทอง ตำบลป่าเช่า อำเภอบางโพ เป็นเนื้อที่ยาว
๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

วัดรามฎรีประดิษฐ์ ตำบลนาอิน อำเภอเมืองพิชัย
เป็นเนื้อที่ยาว ๑๕ วา (๓๘ เมตร) กว้าง ๑๕ วา (๓๐ เมตร)

วัดชุมพล ตำบลสมสนุก อำเภอน้ำป่าด เป็นเนื้อที่
ยาว ๒ เส้น (๘๐ เมตร) กว้าง ๑ เส้น (๔๐ เมตร)

มาตรา ๔ ให้คณะกรรมการอำเภอแห่งท้องที่ที่วัดนั้น
ตั้งอยู่ บัญชียานเขตต์ที่ไว้ถูกต้อง ตาม กำหนดใน พระราช
บัญญัตินี้

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงธรรมการและ
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย มีหน้าที่รักษาการให้
เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ เพียงเท่าที่เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่
ของกระทรวงนั้น ๆ

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พงศพัศพุกเสนา

นายกรัฐมนตรี

09/10/2566

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๘ พฤษภาคม หน้า ๔๕๓)

พระราชบัญญัติ

อกรแสดมปี (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๕๓๕

พุทธศักราช ๒๕๓๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๓๕)

เจ้าพระยาอมราช

พล.อ. เจ้าพระยาพิชัยเนตรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๓๐ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๓๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขพระราชบัญญัติอกรแสดมปี พุทธศักราช ๒๕๓๕ บางประการ

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติอกรแสดมปี (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๕๓๕"

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้แก้ไขข้อความในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติอากรแสตมป์แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๖ ดังต่อไปนี้

ก. ต่อก่อนมาตรา (๒) ให้เพิ่มข้อความต่อไปนี้เป็นอนุมาตรา ๒ ทวิ

“(๒) ทวิ ใบมอบอำนาจให้โอนหรือให้กระทำการใดๆ เกี่ยวกับสัตว์พาหนะประเภท โค กระบือ ซึ่งใช้ในทางเกษตรกรรม”

ข. ในอนุมาตรา ๓ เติมข้อความต่อไปนี้

“แล้วใช้ความต่อไปนี้แทน

ยกเว้นไม่ต้องเสียอากร

สัญญาค้ำประกันหนี้เนื่องแต่การที่รัฐบาลให้ราษฎรยืมข้าวเพื่อบริโภค หรือเพื่อการทำนา ทำไร่”

๕๖๘

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๘ พฤศจิกายน หน้า ๕๒๐)

๔๖๘

พระราชบัญญัติ
จำกัดแร่ดีบุก (ฉบับที่ ๔)

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔)

เจ้าพระยามหาวราช

พล.อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๓๐ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขเพิ่มเติม
พระราชบัญญัติจำกัดแร่ดีบุก พุทธศักราช ๒๔๗๔ บางมาตรา
เพื่อเพิ่มจำนวนแร่ในครอบครองของผู้ขุดหาแร่ให้มากขึ้น
กว่าเดิม

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
จำกัดแร่ดีบุก (ฉบับที่ ๔) พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๗ แห่งพระราช
บัญญัติจำกัดแร่ดีบุก พุทธศักราช ๒๔๗๔ และให้ใช้ความ
ต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๗ เมื่อครบกำหนดระยะเวลาโควตาครั้ง
หนึ่ง ๆ ผู้ขุดหาแร่ดีบุกไว้ในครอบครองของตนเองก็ดี หรือ
ในครอบครองของผู้แทนหรือลูกจ้างก็ดี ได้เป็นจำนวนไม่เกิน
หนึ่งในสามของโควตาในระยะเวลาโควตา แต่จำนวนหนึ่งใน
สามตั้งแต่วันให้รัฐมนตรีมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา
ขยายให้สูงขึ้นไปอีกได้เป็นครั้งคราวเมื่อเห็นสมควร

ผู้ใดมีแร่ไว้ในครอบครองเกินกว่าจำนวนที่จำกัดไว้ใน
วรรคก่อน เว้นแต่มีเหตุสุดวิสัย ผู้นั้นมีความผิดต้อง
ระวางโทษปรับครั้งหนึ่งไม่เกินสองพันบาท และจะริบแร่
ที่มีอยู่เกินจำนวนนั้นเสียด้วยก็ได้

จำนวนแร่ซึ่งผู้ต้องหาแรมีอยู่นั้น ถ้าไม่ถูกริบ ให้
ยกมารวมเป็นส่วนหนึ่งของโควตาสำหรับระยะเวลาโควตาต่อ
เนื่องกันนั้น "

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรธิการมี
หน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

พระราชบัญญัติจำกัดแร่ดิบทุก พ.ศ. ๒๔๗๔ มาตรา ๒๗ ที่พระราช
บัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมความดังนี้ "ผู้ต้องหาแร่ผู้ใด เมื่อครบกำหนด
ระยะเวลา โควตาครั้งหนึ่ง ๆ มีแร่ไว้ในครอบครองของตนเองก็ดี หรือ
ในครอบครองของผู้แทน หรือลูกจ้างก็ดี เป็นจำนวนเกินกว่าจำนวน
09/10/2566
ถัดของโควตาในครั้งหนึ่ง ๆ ในระยะเวลาโควตา (เว้นแต่มีเหตุสุด

วิสัย) ท่านว่าผู้้นกรกระทำผิด ต้องระวางโทษปรับครั้งหนึ่งไม่เกิน
สองพันบาท และ जरิบแร่ม้อยเกินจำนวนนั้นเสียด้วยก็ได้

จำนวนแร่มซึ่งผู้ชุดหาแร่ม้อยเกินนั้น ถ้าไม่ถูกริบ ให้ยกมารวม
เป็นส่วนของ โควตาดำหรับระยะเวลา โควตาค้อยเนื่องกันนั้น ”

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๘ พฤศจิกายน หน้า ๕๒๓ 1

พระราชบัญญัติ

การทำเหมืองแร่ (ฉบับที่ ๓)

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

เจ้าพระยาอมราช

พล. ข. เจ้าพระยาพิชัยเนตรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๓๑ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขพระราช
บัญญัติการทำเหมืองแร่ พุทธศักราช ๒๔๖๑

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัติให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
การทำเหมืองแร่ (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๘๕ แห่งพระราชบัญญัติการท่าเหมืองแร่ พุทธศักราช ๒๔๖๑ นั้นเสีย

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรธิการมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลหลนพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

พระราชบัญญัติการท่าเหมืองแร่ พ.ศ. ๒๔๖๓ มาตรา ๘๕ ซึ่งพระราชบัญญัติให้ยกเลิกมีความว่า "เจ้าพนักงานใดๆ ของกรมราชโลหกิจ ถ้าได้กระทำการในหน้าที่หรือในสิ่งซึ่งเชื่อว่าเป็นหน้าที่ตั้งแต่ได้ทำโดยสุจริตแล้ว ผู้นั้นผู้นั้นใดจะฟ้องร้องเจ้าพนักงานผู้นั้นไม่ได้ เว้นไว้แต่จะได้รับอนุญาตจากเด็หรบที่"

พระราชบัญญัติ
ออกโฉนดที่ดิน (ฉบับที่ ๕)
พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

เจ้าพระยาบรมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรวชิริน

ตราไว้แต่วันที่ ๓๑ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขพระราช
บัญญัติออกโฉนดที่ดิน ฉบับที่ ๒ พุทธศักราช ๒๔๕๕

ซึ่งมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
ออกโฉนดที่ดิน (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติออกโฉมที่ดิน ฉบับที่ ๒ พุทธศักราช ๒๔๕๕ นั้นเสีย

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรธิการมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

พระราชบัญญัติออกโฉมที่ดิน ฉบับที่ ๒ พ.ศ. ๒๔๕๕ มาตรา ๑๑ ซึ่งพระราชบัญญัติให้ยกเลิกมีความว่า “ในเรื่องออกโฉมที่ดินก็ดี ในเรื่องแกะทะเบียนก็ดี ถ้าเจ้าพนักงานได้ทำไปโดยสุจริตแล้ว ห้ามไม่ให้ผู้หนึ่งผู้ใดฟ้องร้องเจ้าพนักงานผู้นั้นได้ เว้นไว้แต่จะได้รับการอนุญาตจากเสนาบดีกระทรวงเกษตรธิการ”

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๘ พฤศจิกายน หน้า ๕๒๕)

พระราชบัญญัติ

ยศทหาร พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

เจ้าพระยาบวรราช

พล.อ. เจ้าพระยาพิชัยบริหาร โยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๓๑ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรมีพระราช
บัญญัติยศทหารขึ้นโดยฉะเพาะ

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้
โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติ
ยศทหาร พุทธศักราช ๒๔๗๕"

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ตั้งแต่วันใช้พระราชบัญญัตินี้ ให้ยกเลิก
 บรรดาบทกฎหมาย กฎ และข้อบังคับอื่น ๆ ในส่วนที่มี
 บัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดแย้งกับบท
 แห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ยกทหารมตามลำดับดังนี้

๑. สัญญาบัตร

ลำดับยศและเทียบยศ		
ทหารบก	ทหารเรือ	ทหารอากาศ
จอมพล	จอมพล เรือ	จอมพลอากาศ
นายพลเอก	นายพลเรือเอก	นายพลอากาศเอก
นายพลโท	นายพลเรือโท	นายพลอากาศโท
นายพลตรี	นายพลเรือตรี	นายพลอากาศตรี

ลำดับยศและเทียบยศ		
ทหารบก	ทหารเรือ	ทหารอากาศ
นายพันเอก	นายนาวาเอก	นายนาวาอากาศเอก
นายพันโท	นายนาวาโท	นายนาวาอากาศโท
นายพันตรี	นายนาวาตรี	นายนาวาอากาศตรี
นายร้อยเอก	นายเรือเอก	นายเรืออากาศเอก
นายร้อยโท	นายเรือโท	นายเรืออากาศโท
นายร้อยตรี	นายเรือตรี	นายเรืออากาศตรี

๒. ประทวน

ลำดับยศและเทียบยศ		
ทหารบก	ทหารเรือ	ทหารอากาศ
นายดาบ	—	—
จ่านายสิบเอก	พันจ่าเอก	พันจ่าอากาศเอก
จ่านายสิบโท	พันจ่าโท	พันจ่าอากาศโท
จ่านายสิบตรี	พันจ่าตรี	พันจ่าอากาศตรี
นายสิบเอก	จ่าเอก	จ่าอากาศเอก
นายสิบโท	จ่าโท	จ่าอากาศโท
นายสิบตรี	จ่าตรี	จ่าอากาศตรี

มาตรา ๕ ผู้ใดจะเป็นนายทหารสัญญาบัตรยศชั้นใดได้นั้น จะได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งขึ้น

มาตรา ๖ ผู้ที่จะเป็นนายทหารสัญญาบัตรนั้น ต้องเป็นผู้ที่มีวิทยะฐานะตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนดไว้ เว้นแต่ผู้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งเป็นพิเศษ

มาตรา ๗ การแต่งตั้งผู้ใดให้ว่าที่ยศนายทหารสัญญาบัตรชั้นใดชั่วคราว ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมมีอำนาจแต่งตั้งผู้นั้นให้ว่าที่ยศสัญญาบัตรชั้นนั้นชั่วคราวได้

มาตรา ๘ ผู้ใดจะเป็นนายทหารประทวนชั้นใดได้นั้น ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม หรือผู้บังคับบัญชาหน่วยทหารที่ขึ้นตรงต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม ออกประทวนแต่งตั้งได้

มาตรา ๙ ผู้ที่จะเป็นนายทหารประทวนนั้น ต้องเป็นผู้ที่มีวิทยะฐานะตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนดไว้ เว้นแต่ผู้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมแต่งตั้งเป็นพิเศษ

มาตรา ๑๐ ผู้ที่ได้รับยศทหารอยู่แล้วก่อนวันใช้พระราชบัญญัตินี้ให้คงมียศต่อไปตามเดิม

มาตรา ๑๑ ทหารผู้ใดที่มีได้มียศตามพระราชบัญญัตินี้ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมมีอำนาจออกกฎกระทรวง เทียบฐานะกับยศทหารได้

มาตรา ๑๒ การถอดหรือการออกจากยศสัญญาบัตรจะกระทำได้โดยประกาศพระบรมราชโองการ

มาตรา ๑๓ การให้ออกจากว่าที่ยศสัญญาบัตร หรือการถอด หรือการออกจากยศประทวน ให้ผู้มีอำนาจแต่งตั้งได้

มาตรา ๑๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้นเมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

๕๘๒

พระราชบัญญัติ

ลดเงินอากรค่านาจำนวน พ.ศ. ๒๔๗๘ ในตำบล
บางปลาร้า และตำบลบางตาเถร ท้องที่
อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี
พุทธศักราช ๒๔๗๘

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๘)

เจ้าพระยายมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรวชิริน

ตราไว้ ณ วันที่ ๓๑ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๔๗๘

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า การทำนาในตำบล
บางปลาร้า และตำบลบางตาเถร ท้องที่อำเภอสองพี่น้อง
จังหวัดสุพรรณบุรี เมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๘ มีการเสียหายเพราะ
น้ำมากเกินไป เป็นเหตุให้ต้นข้าวเน่าขาดหลุดลอย อัน
เป็นการเหลือวิสัยที่จะป้องกันได้ สมควรลดเงินอากรค่านา
ในตำบลนั้น ๆ ฉะนั้นการเสียหายเกินกว่าหนึ่งในสาม

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติลดเงินอากรค่าน้ำจำนวน พ.ศ. ๒๔๗๘ ในตำบลบางปลาร้า และตำบลบางตาเถร ท้องที่อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี พุทธศักราช ๒๔๗๘”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ลดเงินอากรค่าน้ำจำนวน พ.ศ. ๒๔๗๘ ในตำบลบางปลาร้า และตำบลบางตาเถร ท้องที่อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี ให้แก่ผู้ทำนาหรือเจ้าของนา ฉะเพาะผู้ซึ่งทำการเพาะปลูก แต่ได้รับความเสียหายเพราะต้นข้าวเน่าด้วยเหตุน้ำมากเกินไปหนึ่งในสามตามที่เจ้าหน้าที่ได้สำรวจไว้แล้ว รวม ๗๗๐ ราย มีจำนวนเนื้อที่นา ๒๕,๐๐๕ ไร่ ๑๔ ตารางวา คิดเป็นเงินอากร ๑๑,๖๐๖ บาท ๕๖ สตางค์ ส่วนเนื้อที่นาออกจากรัฐให้คงเก็บต่อไปตามเดิม ทั้งนี้ตามจำนวนเนื้อที่นาจำนวนเงินอากรและท้องที่ตำบลในบัญชีแนบท้ายพระราชบัญญัตินี้

๕๘๕

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๘ พฤศจิกายน หน้า ๕๓๖)

(๔๘๔ ก.)

บัญชีแนบท้ายพระราชบัญญัติ

เลขที่	ตำบล	จำนวน ราย	เนื้อที่และเงินอากรที่ลดให้					เนื้อที่และเงินอากรที่คงเก็บ					หมายเหตุ
			จำนวนเนื้อที่นา			จำนวนเงิน		จำนวนเนื้อที่นา			จำนวนเงิน		
			ไร่	งาน	ตารางวา	บาท	สต.	ไร่	งาน	ตารางวา	บาท	สต.	
๑	อำเภอสองพี่น้อง ตำบลบางปลา	๔๗๖	๑๒,๖๘๘	๒	๖๘	๕,๐๗๕	๖๒	๑๗,๑๓๕	๑	๑๖	๖,๘๖๓	๗๘	
๒	ตำบลบางตาเถร	๒๕๔	๑๖,๓๑๐	๑	๔๖	๖,๕๒๗	๙๔	๑๑,๔๐๓	๑	๕๐	๔,๕๖๘	๕๕	
	รวม	๗๓๐	๒๙,๐๐๘	--	๑๑๔	๑๑,๖๐๒	๑๕๖	๒๘,๕๓๘	๓	๒๖	๑๑,๔๓๑	๑๓๓	

๔๘๕

พระราชบัญญัติ

โอนที่ดินซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน
ตำบลบางคอแหลม อำเภอบ้านทวย จังหวัด
พระนคร ให้แก่บริษัทสยามอินดัสตรีส์ จำกัด

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

เจ้าพระยามรธา

พล. อ. เจ้าพระยาพิชัยเนตรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๓๑ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรโอนที่ดิน
สาธารณสมบัติของแผ่นดินตำบลบางคอแหลม อำเภอ
บ้านทวย จังหวัดพระนคร ให้แก่บริษัทสยามอินดัสตรีส์
จำกัด โดยที่บริษัทสยามอินดัสตรีส์ จำกัด จะโอนที่ดิน

บางส่วนในโฉนดที่ดินระวาง ๔ ต. }
 ๑ ฉ. } ๖ หมายเลขที่ ๑๕๕๖

—๑๕๕๗-๑๕๒๑ ตำบลบางคอแหลม อำเภอบ้านทวาย
 จังหวัดพระนคร ให้เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน เพื่อ
 ใช้เป็นทางสาธารณะต่อไป

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้
 โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
 โฉนดที่ดินซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ตำบลบาง
 คอแหลม อำเภอบ้านทวาย จังหวัดพระนคร ให้แก่บริษัท
 สยามอินดัสตรีส์ จำกัด พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศใน
 ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้โฉนดที่ดินสาธารณสมบัติของแผ่นดิน
 ตำบลบางคอแหลม อำเภอบ้านทวาย จังหวัดพระนคร มี
 เนื้อที่ประมาณ ๔๕.๕ ตารางวา ปรากฏแนวเขตต์ตามแผนที่
 หมายถึงแด่งท้ายพระราชบัญญัตินี้ให้แก่บริษัทสยามอินดัสตรีส์
 จำกัด

๕๘๗

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยจัดการ
โอนที่ดินตั้งระบุไว้ในมาตรา ๓ ให้แก่บริษัทสยามอินดัสตรีส์
จำกัด

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
พ.อ. พลพลพยุหเสนา
นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๘ พฤศจิกายน หน้า ๕๔๐)

๔๘๘

พระราชบัญญัติ

ยกเลิกการเก็บภาษีต้นตาลโดนด

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

เจ้าพระยามรราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชโยนทร โยธิน

ตราไว้ในวันที่ ๓ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรยกเลิกการเก็บ
ภาษีต้นตาลโดนด

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
ยกเลิกการเก็บภาษีต้นตาลโดนด พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๗๕ ให้ยกเลิกบรรดากฎหมาย กฎ และข้อบังคับ ที่เกี่ยวกับการเก็บภาษีต้นตาลโดนดเสียทั้งสิ้น และโดยฉะเพาะให้ยกเลิกประกาศแก้วิธีเก็บภาษีต้นตาลลงวันที่ ๘ กรกฎาคม ร.ศ. ๑๑๕ และประกาศเพิ่มเติมวิธีเก็บภาษีต้นตาลโดนดลงวันที่ ๒๑ เมษายน ร.ศ. ๑๒๐ นั้นเสีย

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน หน้า ๕๔๓)

๔๕๐

พระราชบัญญัติ

โอนเงินในงบประมาณประจำปี

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตย์ทิพอาภา

เจ้าพระยาอมราช

พต. อ. เจ้าพระยาพิชโยนทร โยธิน

ตราไว้ณวันที่ ๗ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรโอนเงินในงบประมาณประจำปี พุทธศักราช ๒๔๗๕ บางประเภทมาตั้งให้ถูกต้องตรงกับความเป็นและลักษณะการจ่าย

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
โอนเงินในงบประมาณประจำปี พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ โอนงบประมาณดังกล่าวต่อไปนี้

๑. สำนักนายกรัฐมนตรี

โอนงบประมาณสำนักงาน เลขานุการ นายกรัฐมนตรี
ประเภทเงินเดือนไปเพิ่มประเภทค่าใช้สอยเป็นเงิน ๑,๐๐๐
บาท

๒. กระทรวงการคลัง

ก. โอนงบประมาณกรมคลังประเภทเงินเดือนเป็นเงิน
๗,๔๐๐ บาท ประเภทค่าใช้สอยเป็นเงิน ๒๕,๔๑๐ บาท
ไปเพิ่มประเภทการจรเป็นเงิน ๓๒,๘๑๐ บาท

ข. โอนงบประมาณกรมบัญชีกลางประเภทเงินเดือน
เป็นเงิน ๑๐,๐๘๐ บาท ไปเพิ่มประเภทค่าใช้สอยเป็นเงิน
๕,๐๐๐ บาท ประเภทการจรเป็นเงิน ๑,๐๘๐ บาท

ค. โอนงบประมาณกรมพัสดุประเภทค่าใช้สอยไปเพิ่ม
ประเภทการจรเป็นเงิน ๗๕๐ บาท

ณ. โอนงบประมาณกรมสรรพากรประเภทค่าใช้สอยไป
เพิ่มประเภทการจร เป็นเงิน ๔,๑๑๒ บาท

๓. กระทรวงเกษตรราชการ

ก. โอนงบประมาณกรมเกษตรและการประมงประเภท
เงินเดือนเป็นเงิน ๑๘,๗๕๐ บาท ไปเพิ่มประเภทค่าใช้สอย
เป็นเงิน ๑๑,๗๕๐ บาท ประเภทการจรเป็นเงิน ๗,๐๐๐ บาท

ข. โอนงบประมาณกรมชลประทาน ประเภทเงินเดือน
เป็นเงิน ๘,๑๗๖ บาท ประเภทค่าใช้สอยเป็นเงิน ๗,๒๕๘ บาท
ไปเพิ่มงบประมาณกระทรวงกลาโหมเป็นเงิน ๑๕,๔๒๔ บาท

ค. โอนงบประมาณกรมที่ดิน และ โสภกิจ ประเภท
เงินเดือนไปเพิ่มประเภทการจรเป็นเงิน ๑๒,๗๕๒ บาท

ณ. โอนงบประมาณกรมป่าไม้ประเภทเงินเดือนไปเพิ่ม
ประเภทค่าใช้สอยเป็นเงิน ๘,๕๐๐ บาท

๔. กระทรวงธรรมการ

ก. โอนงบประมาณกรมธรรมการประเภทเงินเดือนไป
เพิ่มประเภทค่าใช้สอยเป็นเงิน ๔,๗๐๗ บาท

ข. โอนงบประมาณกรมพลศึกษาประเภทเงินเดือนไป
เพิ่มประเภทค่าใช้สอยเป็นเงิน ๓,๕๑๒ บาท

ค. โอนงบประมาณ กรมศึกษาธิการ ประเภท เงินเดือน เป็นเงิน ๕๘,๔๒๔ บาท ไปเพิ่มประเภทค่าใช้สอย เป็นเงิน ๑๗,๕๒๐ บาท ประเภทการจรเป็นเงิน ๘๐,๘๐๔ บาท

๕. กระทรวงมหาดไทย

ก. โอนงบประมาณกรมตำรวจประเภทเงินเดือนเป็นเงิน ๘๓,๑๘๐ บาทไปเพิ่มประเภทค่าใช้สอยเป็นเงิน๒๓,๐๖๒บาท ประเภทการจรเป็น ๖๐,๑๑๘ บาท

ข. โอนงบประมาณ กรมราชทัณฑ์ประเภทเงินเดือน เป็นเงิน ๕,๗๒๓ บาท ไปเพิ่มประเภทค่าใช้สอยเป็นเงิน ๘,๕๑๒ บาท ประเภทการจรเป็นเงิน ๑,๒๑๑ บาท

ค. โอนงบประมาณกรมจัยยการประเภทเงินเดือนไปเพิ่มประเภทค่าใช้สอยเป็นเงิน ๔๔๐ บาท

๖. กระทรวงยุติธรรม

โอนงบประมาณสำนักงานปลัดกระทรวงประเภทการจร เป็นเงิน ๖๐๐ บาท ตุลาคมประเภทเงินเดือนเป็นเงิน ๑๐,๕๔๘ บาท ไปเพิ่มงบประมาณตุลาการ ประเภทการจร เป็นเงิน ๑๑,๕๔๘ บาท

๓. กระทรวงเศรษฐกิจ

ก. โอนงบประมาณกรมเจ้าท่าประเภทค่าใช้จ่ายไปเพิ่ม
ประเภทการจรเป็นเงิน ๒๓,๘๖๕ บาท

ข. โอนงบประมาณกรมทะเบียนการค้าประเภทเงินเดือน
ไปเพิ่มประเภทการจรเป็นเงิน ๔,๐๐๐ บาท

๔. สำนักพระราชวัง

โอนงบประมาณประเภทเงินเดือนไปเพิ่มประเภทค่า
ใช้สอยเป็นเงิน ๒,๓๐๘ บาท

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังเป็น
เจ้าหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๘ พฤศจิกายน หน้า ๕๔๕)

๔๕๕

พระราชบัญญัติ
งบประมาณเพิ่มเติม
พุทธศักราช ๒๕๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕)

ชาติชาย ทัฬหอำรา

เจ้าพระยายมราช

พล.อ. เจ้าพระยาพิชัยยุทธ โยธิน

ตราไว้ในวันที่ ๗ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๗๕
เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า เงินที่อนุญาตไว้ตาม
งบประมาณประจำปี พุทธศักราช ๒๕๗๕ ไม่พอแก่การที่
ปรากฏว่า จะต้องใช้จ่ายประจำปี และมีความจำเป็นที่จะ
ต้องตั้งรายจ่ายสำหรับกิจการใหม่ขึ้นบางอย่าง

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
09/10/2566
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติงบประมาณเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้เพิ่มงบประมาณรายจ่ายประจำปี พุทธศักราช ๒๔๗๕ อีกเป็นจำนวนเงิน ๑,๔๖๕,๔๘๖ บาท จำแนก ดังนี้

๑. กระทรวงกลาโหม ๒๕๐,๐๐๐ บาท
๒. กระทรวงการคลัง ๖๕,๐๐๐ บาท คือ

กรมสรรพสามิต

ค่าใช้สอย ๖๕,๐๐๐ บาท

๓. กระทรวงเกษตรธิการ ๘๒,๔๐๐ บาท คือ

ก. กรมเกษตรและการประมง

ค่าใช้สอย ๑๘,๕๐๐ บาท

การจร ๓,๙๐๐ บาท

ข. กรมชลประทาน

การจร ๖๐,๐๐๐ บาท

๔. กระทรวงมหาดไทย ๔๘๕,๓๗๕ บาท คือ

09/10/2566

๔๕๗

ก. กรมมหาดไทย

ค่าใช้สอย	๔๔,๖๘๐ บาท
การจร	๑๕๑,๓๕๐ บาท

ข. กรมโยธาเทศบาล

ค่าใช้สอย	๗๘,๐๐๐ บาท
การจร	๔๘,๗๐๐ บาท

ค. กรมราชทัณฑ์

เงินเดือน	๑,๖๔๕ บาท
ค่าใช้สอย	๕,๐๐๐ บาท
การจร	๗,๐๐๐ บาท

ง. กรมสาธารณสุข

การจร	๑๐๕,๐๐๐ บาท
-------	-------------

๕. กระทรวงเศรษฐกิจ ๔๕,๓๐๐ บาท คือ

ก. กรมพาณิชย์

การจร	๑๓,๘๐๐ บาท
-------	------------

ข. กรมรถไฟ

เงินเดือน	๑๔,๐๐๐ บาท
ค่าใช้สอย	๑๗,๕๐๐ บาท

09/10/2566

บ. รายจ่ายพิเศษ	๕๓๖,๔๑๑ บาท	คือ
ก. การรถไฟ	๓๕๐.๐๐๐ บาท	
ข. การท่ากระดาน	๒๑,๔๑๑ บาท	
ค. การส่งเสริมการค้าปลูสัตว์	๕๕.๐๐๐ บาท	
ง. การอุตสาหกรรมน้ำตาล	๑๕๐,๐๐๐ บาท	

มาตรา ๔ ให้จ่ายเงินที่กล่าวในมาตรา ๓ จากเงินคงคลัง

มาตรา ๕ ให้กระทรวงเกษตรและกรมปฏิบัติการเบิกจ่ายงบประมาณที่ได้รับอนุญาตนั้นตามระเบียบการเบิกจ่ายเงินแผ่นดิน

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ. อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๘ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๐๐)

กฎกระทรวงมหาดไทย
ประกอบพระราชบัญญัติการสาธารณสุข
พุทธศักราช ๒๔๗๗

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติ
การสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๗๗ รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
มหาดไทยออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ผู้ใดประสงค์จะใช้สถานที่เพื่อประกอบกิจการค้า
ซึ่งอาจเป็นอันตรายแก่อนามัยตามความในมาตรา ๘ แห่ง
พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๗๗ ต้องยื่น
เรื่องราวขอรับใบอนุญาต หรือขอต่อใบอนุญาตต่อพนักงาน
ท้องถิ่นตามแบบ ก.ค. ๑ ห้ายกกฎกระทรวงนี้

ข้อ ๒ การอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ใช้สถานที่เพื่อ
ประกอบกิจการค้า ให้พนักงานท้องถิ่นแจ้งให้ผู้นั้นเรื่อง
ราวทราบภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันได้รับเรื่องราว ถ้าได้
กำหนดเงื่อนไขพิเศษไว้อย่างใดให้เขียนไว้หลังใบอนุญาต
และลงนามกำกับไว้

กฎนี้ให้ไว้ ณ วันที่ ๓๐ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕
ศรีเสนา
สั่งราชการแทน

๐9/10/2566 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย
(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๘ พฤศจิกายน หน้า ๕๕๔)

(๔๕๕ ก.)

ก.พ. ๑

เรื่อง ราชขอรับใบอนุญาตให้สถานที่เพื่อประกอบกิจการค้า
ซึ่งอาจเป็นอันตรายแก่อนามัย

(ที่อยู่)

(วัน เดือน ปี)

ถึง

ตามความในข้อ ๑ และ ๒ แห่งกฎกระทรวงมหาดไทยประกอบพระราช
บัญญัติการสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๗๗

ข้าพเจ้า.....(เจ้าของ) อายุ.....ปี ชาติ.....
บังคับ.....ตั้งบ้านเรือนอยู่เลขที่.....ถนน.....หมู่ที่.....
ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....อาชีพ.....

ขอยื่นเรื่องราชขอ อนุญาต ให้สถานที่เพื่อประกอบกิจการค้า
ต่อใบอนุญาต

ซึ่งอาจเป็นอันตรายแก่อนามัย คือ.....
(ชนิดการค้า)

ใช้ชื่อหรือชื่อของกิจการค้าว่า.....สถานที่ประกอบกิจการค้าตั้งอยู่
ณบ้านเลขที่.....ถนน.....หมู่ที่.....

ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....

ผู้จัดการในสถานที่ประกอบกิจการค้านี้ชื่อ.....อายุ.....ปี ชาติ.....

บังคับ.....ตั้งบ้านเรือนอยู่เลขที่.....ถนน.....

หมู่ที่.....ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....

อาชีพ.....

ข้าพเจ้าขอรับรองว่าจะปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับและเงื่อนไขที่
เจ้าพนักงานได้วางไว้ทุกประการ

ผู้ขออนุญาต

คำสั่งพนักงานท้องถิ่น

ลงนาม.....

ตำแหน่ง.....

วัน เดือน ปี

หมายเหตุ ๑ ถ้าขออนุญาตให้ชื่อกิจการค้าต่อใบอนุญาต ถ้าขอต่อใบอนุญาตให้
ชื่อกิจการค้าขออนุญาต และเรื่องราชขอต่อใบอนุญาตควรยื่นในระหว่าง
เดือนกุมภาพันธ์

09/10/2566

๕๐๐

พระราชบัญญัติ

ลดพิกัดเก็บเงินค่านา

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตยทิพอาภา

เจ้าพระยายมราช

พล.อ. เจ้าพระยาพิชัยเนทรโยธิน

ตราไว้ณวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรลดพิกัดเก็บ
เงินค่านา

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
ลดพิกัดเก็บเงินค่านา พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน
พ.ศ. ๒๔๗๕ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ เงินค่านาจำนวน พ.ศ. ๒๔๗๕ ทั้งฟางลอย
และคูโค่นั้น ให้คงเก็บตามอัตราที่ลดเหมือน พ.ศ. ๒๔๗๔
กล่าวคือ เรียกเก็บโดยพิกัดต่อไปนี้

นาคูโค

นาเอก	ไร่ละ ๕๐ สตางค์	งานละ ๑๒ สตางค์
นาโท	ไร่ละ ๔๐ สตางค์	งานละ ๑๐ สตางค์
นาตรี	ไร่ละ ๓๐ สตางค์	งานละ ๗ สตางค์
นาจตุร	ไร่ละ ๒๐ สตางค์	งานละ ๕ สตางค์
นาเบญจ	ไร่ละ ๑๕ สตางค์	งานละ ๓ สตางค์

นาฟางลอย

นาเอก	ไร่ละ ๖๐ สตางค์	งานละ ๑๕ สตางค์
นาโท	ไร่ละ ๕๐ สตางค์	งานละ ๑๒ สตางค์
นาตรี	ไร่ละ ๔๐ สตางค์	งานละ ๑๐ สตางค์

๕๐๒

นาข้าวนาไร่ละ ๓๐ สตางค์ งานละ ๗ สตางค์
นาเบญจนาไร่ละ ๒๐ สตางค์ งานละ ๕ สตางค์
มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา) เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๕ พฤศจิกายน หน้า ๕๕๖

๕๐๓

พระราชบัญญัติ

ลักษณะเก็บเงินค่านา (ฉบับที่ ๕)

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตย์ทิพอาภา

เจ้าพระยาอมรราช

พล. ศ. เจ้าพระยาพิชเชนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๐ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๗๕

ณ วันที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขเพิ่มเติม

พระราชบัญญัติลักษณะเก็บเงินค่านา ร.ศ. ๑๑๕ ให้สมบูรณ์

ยิ่งขึ้น

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย

คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

09/10/2566

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
ลักษณะเก็บเงินค่านา (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน
พุทธศักราช ๒๔๘๐ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้เพิ่มข้อความต่อไปนี้เป็นวรรคสองของ
มาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติลักษณะเก็บเงินค่านา ร.ศ. ๑๑๕

“ท้องที่ใดที่จัดเก็บเงินค่านาอยู่แล้วอย่างใด หรือยัง
มิได้จัดเก็บแม้ทางฝ่ายปกครองได้เปลี่ยนแปลงเขตต์หรือ
นามท้องที่ประการใด การเก็บเงินค่านาในท้องที่นั้นให้คง
เป็นไปตามเดิม”

มาตรา ๔ ให้เปลี่ยนนาคูโคในท้องที่อำเภอกรุงเก่า จังหวัด
พระนครศรีอยุธยา อำเภอเดิมบาง อำเภอนางบวช อำเภอ
สองพี่น้อง และอำเภอบางปลาม้า จังหวัดสุพรรณบุรี และ
อำเภอลับแล จังหวัดอุตรดิตถ์ เป็นนาฟางลอย และให้
จัดเก็บเงินค่านาตามอัตราที่กำหนดไว้ในบัญชีต่อท้ายพระราช
บัญญัตินี้

๕๐๕

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๕ พฤศจิกายน หน้า ๕๕๘)

บัญชีอัตรากำนาฟางลอย

ตามความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติลักษณะ
เก็บเงินค่านา (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๔๗๕

เลขที่	นามจังหวัด อำเภอและตำบล	ชั้น	อัตรากำนา ที่ให้จัดเก็บไว้ละ		หมายเหตุ
			บาท	สต.	
	จังหวัดพระนคร ศรีอยุธยา อำเภอกรุงเก่า				
๑	คลองสวนพลู	๒	๑	-	
๒	หอรตันไชย	๓	-	๘๐	
๓	บ้านรุน	๒	๑	-	
๔	คลองตะเคียน	๒	๑	-	
๕	หันตรา	๒	๑	-	
๖	เกาะเรียน	๒	๑	-	
๗	ไผ่ลิง	๒	๑	-	
๘	สำเภาล่ม	๓	-	๘๐	
๙	ปากกราน	๒	๑	-	
๑๐	คลองสระบัว	๓	-	๘๐	
๑๑	บ้านกะมัง	๒	๑	-	
๑๒	ท่าวาสุกรี	๓	-	๘๐	

เลขที่	นามจังหวัด อำเภอและตำบล	ชั้น	อัตราเงินค่านา ที่ให้จัดเก็บไร่ละ		หมายเหตุ
			บาท	สต.	
๑๓	บ้านบ่อม	๒	๑	-	
๑๔	บ้านเกาะ	๒	๑	-	
๑๕	หัวรอ	๒	๑	-	
๑๖	วัดตุม	๒	๑	-	
๑๗	บ้านใหม่มะขาม				
	ห้วยอ้ง	๒	๑	-	
๑๘	ลุมพุก	๒	๑	-	
๑๙	ภูเขาทอง	๒	๑	-	
๒๐	สวนพริก	๒	๑	-	
๒๑	ประตูจีน	๓	-	๕๐	
๒๒	หัวตุม	๒	๑	-	
	จังหวัดสุพรรณบุรี				
	อำเภอเดิมบาง				
๑	วังศรีราช	๒	๑	-	
๒	ป่าสะแก	๓	-	๕๐	
	อำเภอนางบวช				
๑	กระเสี้ยว	๒	๑	-	
๒	หนองโพ	๓	-	๕๐	

เลขที่	นามจังหวัด อำเภอและตำบล	ชั้น	อัตราเงินค่านา ที่ให้จัดเก็บไร่ละ		หมายเหตุ
			บาท	สต.	
	<u>อำเภอบางปลาม้า</u>				
๑	ภุชญา	๒	๑	-	
๒	จรเข้ใหญ่	๒	๑	-	
๓	ไผ่กองดิน	๒	๑	-	
๔	องครักษ์	๒	๑	-	
๕	สาลี	๒	๑	-	
๖	ตาบเงิน	๒	๑	-	
๗	โคกคราม	๒	๑	-	
๘	เก้าห้อง	๒	๑	-	
	<u>อำเภอสองพี่น้อง</u>				
๑	บ้านช้าง	๓	-	๕๐	
๒	บางปลาร้า	๓	-	๕๐	
๓	บางตาเถร	๓	-	๕๐	
	<u>จังหวัดอุตรดิตถ์</u>				
	<u>อำเภอลับแล</u>				
๑	ทุ่งขี้	๓	-	๕๐	
๒	ไผ่ล้อม	๓	-	๕๐	
๓	บ้านคุ้ม ²⁵⁶⁶	๓	-	๕๐	
๔	ไชยชุมพล	๓	-	๕๐	

เลขที่	นามจังหวัด อำเภอและตำบล	ชั้น	อัตราเงินค่านา ที่ให้จัดเก็บไร่ละ		หมายเหตุ
			บาท	สต.	
๕	ยางกะโต	๓	-	๕๐	
๖	ต้นม่วง	๓	-	๕๐	
๗	นาโป่ง	๓	-	๕๐	
๘	นาท่อม	๓	-	๕๐	
๙	พันแหวน	๓	-	๕๐	
๑๐	ห้วยไค้	๓	-	๕๐	
๑๑	แม่พล	๓	-	๕๐	
๑๒	น้ำริด	๓	-	๕๐	
๑๓	บ้านด่าน	๓	-	๕๐	

๕๑๐

พระราชบัญญัติ
บันรายได้อ่างรเทศบาล

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตยทิพอาภา

เจ้าพระยายมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรโยธิน

ตราไว้ณวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า เป็นการสมควรที่จะ
โอนและบันรายได้อ่างรเทศบาล

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
บันรยไต้บับรุงเทศบาล พุทธศักรรช ๒๕๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน
พุทธศักรรช ๒๕๘๐ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกบรรดากฎหมาย กฏ และข้อบับคับ
อื่น ๆ ซ่งมข้อควมขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ภายใ้โรงเรือนและภายใ้โรงร้นซ่งจะเพ็เรียก
เก็บใ้ในเขตต์เทศบาลไต้ ให้โอนใ้เทศบาลนั้นเรียก
เก็บ เป็น รยไต้ของเทศบาล และให้เทศบาลมีอำนาจ และ
หน้าที่แต่งตั้งเจ้าหน้าที่เรียกเก็บพิจรรณาทุทธธณ์ และเร่งรัด
ภายใ้

มาตรา ๕ ภายใ้บับคับแห่งมาตรา ๕ ก่าอาชญบัตร์
และผลประโยชน์อื่น ๆ เนื่องในการฆ่าสัตว์ในเขตต์เทศบาล
ไต้ ให้โอนใ้เทศบาลนั้นจัดเก็บเป็นรยไต้ของเทศบาล
และให้เทศบาลมีอำนาจและหน้าที่ แต่งตั้ง เจ้าหน้าที่ดำเนิน
การ

มาตรา ๖ บรรดาค่าใบอนุญาต ค่าธรรมเนียมและค่าปรับเนื่องในกิจการซึ่งเทศบาลใดได้รับมอบให้เป็นเจ้าหน้าที่อำนวยการตามกฎหมายให้เป็นรายได้ของเทศบาลนั้น

มาตรา ๗ ภายใต้งบกับแห่งมาตรา ๘ ภาษีรถยนต์และค่าธรรมเนียมล้อเลื่อนที่จัดเก็บในจังหวัดใด ให้บันทึให้แก่เทศบาลในจังหวัดนั้น ไม่น้อยกว่าร้อยละห้าสิบแห่งยอดที่เก็บได้ในปีก่อน

ในการแบ่งสรรรายได้ตามวรรคก่อนให้แก่บรรดาเทศบาลในจังหวัดหนึ่ง ๆ ให้เป็นอำนาจหน้าที่ของสภาจังหวัดนั้น ๆ จัดแบ่ง

มาตรา ๘ ภายใต้งบกับแห่งมาตรา ๘ เงินรัฐูปการที่จัดเก็บในเขตเทศบาลใด ให้บันทึให้แก่เทศบาลนั้น ไม่น้อยกว่าร้อยละสี่สิบแห่งยอดที่เก็บได้ในปีก่อน

มาตรา ๙ การโอนหรือบันทึรายได้ประเภทใด ให้เทศบาลใดตามความในมาตรา ๕, ๗ และ ๘ นั้น ให้มีผลต่อเมื่อได้ประกาศพระราชกฤษฎีกา กำหนดโอน หรือ บันทึให้เทศบาลเป็นราย ๆ ไป

มาตรา ๑๐ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง และ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๕๘ พุทธศักราช นพ ๕๖๖)

พระราชบัญญัติ

การเลือกตั้ง พ.ศ. ๒๔๗๕ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓)

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตยทิพอาภา

เจ้าพระยาอมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชัยเนนทร โยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๓ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้ง เพื่อให้ได้มีการเลือกตั้งผู้แทนราษฎรโดยตรง

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
การเลือกตั้ง พ.ศ. ๒๔๗๕ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓)
พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ตั้งแต่วันใช้พระราชบัญญัตินี้ ให้ยกเลิก
พระราชบัญญัติการเลือกตั้ง พ.ศ. ๒๔๗๕ แก้ไขเพิ่มเติม
พุทธศักราช ๒๔๗๖ (ฉบับที่ ๒) และให้ใช้บทบัญญัติ
ต่อไปนี้แทน

ภาค ๑

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรประเภทที่ ๑

หมวด ๑

บททั่วไป

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“เขตต์เลือกตั้ง” หมายความว่า เขตต์ภูมิภาค ซึ่ง
กำหนดให้ราษฎรในเขตต์นั้นเลือกตั้งผู้แทนราษฎรได้คนหนึ่ง

“หน่วยลงคะแนน” หมายความว่า ท้องถิ่นซึ่งกำหนด
เพื่อการลงคะแนนเลือกตั้งแห่งหนึ่ง

มาตรา ๕ การเลือกตั้งผู้แทนราษฎร จะทำได้ต่อเมื่อได้
มีพระราชกฤษฎีกาให้เลือกตั้งผู้แทนราษฎรแล้ว พระราช
กฤษฎีกานั้นให้ระบุระยะเวลารับสมัครผู้สมัครรับเลือกตั้งและ
ระยะเวลาอันจะพึงกำหนดวันเลือกตั้งด้วย

มาตรา ๖ เมื่อได้ประกาศพระราชกฤษฎีกาให้เลือกตั้ง
ผู้แทนราษฎรแล้ว ให้คณะกรรมการจังหวัดแห่งจังหวัดที่เขต
เลือกตั้งนั้นตั้งอยู่ ประกาศกำหนดวันเลือกตั้ง วันเลือกตั้ง
นั้นต้องอยู่ภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้ในพระราชกฤษฎีกา
และต้องประกาศกำหนดล่วงหน้าเพื่อให้ราษฎรทราบไม่น้อย
กว่าสิบห้าวัน

วันเลือกตั้งในเขตเลือกตั้งแห่งหนึ่งจะต้องกำหนดให้
เป็นวันเดียวกันทุกหน่วยลงคะแนน

มาตรา ๗ ให้ใช้เขตจังหวัดหนึ่งเป็นเขตเลือกตั้ง
เขตหนึ่ง ถ้าจังหวัดใดมีจำนวนราษฎรตามผลการสำรวจ
สำมะโนครั้งหลังที่สุดเกินกว่าสองแสนคน ให้จังหวัด
นั้นมีเขตเลือกตั้งเพิ่มขึ้นอีก เขตหนึ่งต่อจำนวนราษฎรทุก

09/10/2566

สองแสนคน เศษของสองแสนเท่าถึงหรือกว่าหนึ่งแสน
ให้นับเป็นสองแสน

ถ้าจังหวัดใดพรมีเขตต์เลือกตั้งกว่าเขตต์หนึ่ง ให้ประกาศ
แบ่งเขตต์ โดยพระราชกฤษฎีกาก่อนวันเลือกตั้งอื่น จะพึง
กำหนดไม่น้อยกว่าหกสัปดาห์ และในการแบ่งเขตต์นั้นให้
มีจำนวนราษฎรใกล้เคียงกันเท่าที่จะแบ่งได้ โดยใช้เขตต์ของ
บรรดาอำเภออันต่อเนื่องใกล้เคียงกันเป็นเขตต์ ในพระราช
กฤษฎีกานั้นให้ระบุว่าเป็นเขตต์เลือกตั้งที่เท่าใดในจังหวัดใด

มาตรา ๘ ในเขตต์เลือกตั้งใด ถ้ามีผู้สมัครรับเลือกตั้ง
เพียงคนเดียว ให้ถือว่าผู้สมัครนั้นพลเมืองใดเลือกตั้งแล้ว
โดยไม่ต้องลงคะแนนเลือกตั้ง

มาตรา ๙ นายจ้างทั้งปวงต้องให้ความสะดวกตามสมควร
แก่ลูกจ้างในอันที่จะใช้สิทธิเลือกตั้ง และสมัครรับเลือกตั้ง
บทบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับแก่ทะเบียนการเมืองด้วยโดยอนุโลม

มาตรา ๑๐ ในการสอบสวนใต้วินิจฉัยฟ้อง หรือ
พิจารณาคดี ผู้เลือกตั้งไม่จำเป็นต้องให้การว่าตนได้ลงคะแนน
เลือกตั้งผู้ใด

มาตรา ๑๑ นอกจากหน้าที่ซึ่งบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ ให้คณะกรรมการจังหวัดและคณะกรรมการอำเภอมีหน้าที่จัดการให้ความสะดวกและรักษาความสงบเรียบร้อยในการเลือกตั้ง

มาตรา ๑๒ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงวางระเบียบควบคุมการลงคะแนนและกิจการอื่น ๆ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้นเมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

หมวด ๒

สิทธิเลือกตั้งและการสมัครรับเลือกตั้ง

มาตรา ๑๓ ผู้มีสิทธิเลือกตั้งผู้แทนราษฎรต้องมีชื่อเป็นผู้ต้องค้ำขังอยู่โดยหมายของศาลในวันเลือกตั้ง ทั้งต้องมีคุณสมบัติตามมาตรา ๑๔ และไม่ขาดคุณสมบัติตามมาตรา ๑๕

มาตรา ๑๔ คุณสมบัติของผู้มีสิทธิเลือกตั้ง คือ

(๑) สัญชาติเป็นไทยตามกฎหมาย แต่ผู้มีสัญชาติเป็นไทยคนใด

(ก) ถ้าบิดาเป็นคนต่างประเทศซึ่งได้สมรสกับมารดา โดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ก็ตาม ต้องเป็นผู้ที่ได้เรียน ภาษาไทยจนได้รับประกาศนียบัตรไม่ต่ำกว่าชั้นมัธยมปีที่สาม ตามหลักสูตรของกระทรวงธรรมการ หรือได้รับราชการประจำ การตามกฎหมายลักษณะเกณฑ์ทหาร หรือเป็นข้าราชการ พนักงานเทศบาล พนักงานสุขาภิบาล หรือครูโรงเรียน ประชาบาล โดยมีเงินเดือนประจำมาแล้วไม่น้อยกว่าห้าปี

(ข) ถ้าเป็นบุคคลแปลงชาติเป็นไทย ต้องมีคุณสมบัติ อย่างใดอย่างหนึ่ง อันกำหนดไว้ใน (ก) หรือได้มีภูมิลำเนา ในราชอาณาจักรติดต่อกันนับแต่เมื่อแปลงชาติมาแล้วไม่น้อย กว่าสิบปี

(๒) อายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ ในวันแรกแห่งระยะเวลาซึ่งกำหนดให้มีการเลือกตั้งในพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๑๕ ผู้ขาดคุณสมบัติของผู้มีสิทธิเลือกตั้ง คือ

- (๑) บุคคลวิกลจริต หรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ
- (๒) บุคคลหูหนวกและเป็นใบ้ซึ่งไม่สามารถอ่านและ เขียนหนังสือได้

(๓๐๑/๑๐๒๒๒) สามเณร นักพรต หรือนักบวช

(๕) ผู้อยู่ในระหว่าง ถูกศาล พิพากษาให้ เพิกถอน สิทธิ
เลือกตั้ง

มาตรา ๑๖ ผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งต้องเป็นผู้มีสิทธิ
เป็นผู้เลือกตั้งตามมาตรา ๑๓ ไม่ขาดคุณสมบัติตามมาตรา
๑๗ และต้องเป็นผู้ไม่เคยต้อง คำพิพากษาให้ จำคุก ตั้งแต่
สองปี ขึ้นไป โดยได้พ้นโทษ มายังไม่ถึงห้าปี ในวันเลือกตั้ง
เว้นแต่ความผิดส่วนตัว หรือฐานประมาทกันทั้งต้องมีคุณสมบัติเพิ่มเติมดังต่อไปนี้ด้วย คือ

(๑) อายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบสามปีบริบูรณ์ ในวันแรกแห่ง
ระยะเวลาซึ่งกำหนดให้มีการเลือกตั้งในพระราชกฤษฎีกา

(๒) มีความรู้ไม่ต่ำกว่าประถมศึกษาสามัญตามหลักสูตร
ของกระทรวงธรรมการ หรือมีความรู้ซึ่งกระทรวงธรรมการ
รับรองว่าเทียบได้ไม่ต่ำกว่านั้น

มาตรา ๑๗ ผู้ขาดคุณสมบัติของผู้สมัครรับเลือกตั้ง คือ

(๑) ผู้อยู่ใน ฐานะ หนี้ การ เมือง ตาม รัฐ ธรรมนูญ
มาตรา ๑๑

(๒) บุคคลหูหนวก หรือเป็นใบ้ หรือตาบอดทั้งสอง

ข้าง

(๓) ผู้ติดยาเสพติดให้โทษ

(๔) บุคคลผู้ล้มละลายซึ่งศาลยังไม่สั่งให้พ้นจากคดี

มาตรา ๑๘ นอกจากข้าราชการ การเมือง ห้ามมิให้ข้าราชการ หรือพนักงานเทศบาลซึ่งมีเงินเดือนและตำแหน่งประจำในจังหวัดใด สมัครรับเลือกตั้งในจังหวัดนั้น

ถ้าข้าราชการหรือ พนักงาน เทศบาล ผู้ใดได้รับเลือกตั้งเป็นผู้แทนราษฎรต้องลาออกจากตำแหน่งประจำการ ในส่วนข้าราชการ นั้นให้มีสิทธิได้รับบำเหน็จ บำนาญด้วยเหตุทดแทนตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญ และถ้าเป็นข้าราชการ ทหารก็อาจรับเบี้ยหวัด แทนบำนาญตามระเบียบของทหาร

ถ้าข้าราชการผู้ใดได้รับเลือกตั้งเป็นผู้แทนราษฎร เมื่อออกจากสมาชิกภาพโดยไม่มี ความเสียหายแล้ว ประสงค์จะเข้ารับราชการในชั้นและอันดับที่ได้รับ อยู่ในขณะ ได้รับเลือกตั้ง ให้กระทรวงมหาดไทยการเดิมรับบรรจุที่เดียว

มาตรา ๑๙ ในการเลือกตั้งครั้งหนึ่ง ผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งจะสมัครรับเลือกตั้งเป็นผู้แทนราษฎรได้เฉพาะในเขตใดเลือกตั้งแต่เขตใดเดียว

มาตรา ๒๐ การสมัครรับเลือกตั้งเป็นผู้แทนราษฎรในเขตเลือกตั้งใด ผู้สมัครต้องไปยื่นใบสมัครณศาลากลางจังหวัด ซึ่งเขตเลือกตั้งที่ตนสมัครนั้นตั้งอยู่ภายในเวลาที่กำหนดไว้ในพระราชกฤษฎีกา

เมื่อข้าหลวงประจำจังหวัดได้รับใบสมัครแล้ว ต้องจัดให้มีการลงบันทึกการรับไว้เป็นหลักฐานในวันนั้น แล้วออกใบรับให้แก่ผู้ยื่นใบสมัคร

ใบสมัครให้ใช้แบบที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง โดยให้มีคำรับรองว่า ผู้สมัครรับเลือกตั้งมีความเลื่อมใสในการปกครองระบอบรัฐธรรมนูญด้วยความบริสุทธิ์ใจ

ให้ข้าหลวงประจำจังหวัดสอบสวนว่า ผู้สมัครรับเลือกตั้งจะสมัครรับเลือกตั้งตามพระราชบัญญัตินี้ได้หรือไม่ ถ้าได้ ก็ให้ประกาศรับไว้ณศาลากลางจังหวัด แล้วแจ้งให้ผู้สมัครรับเลือกตั้งทราบโดยเร็ว

มาตรา ๒๑ ถ้าข้าหลวงประจำจังหวัดไม่ยอมรับสมัครผู้สมัครรับเลือกตั้งมีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลจังหวัดนั้นได้ โดยไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียมศาลในการดำเนินกระบวนการพิจารณาเมื่อศาลได้รับคำร้องแล้วให้ดำเนินการพิจารณาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งโดยเร็ว และวินิจฉัยว่าให้รับ

สมัครหรือไม่ คำสั่งของศาลนั้นให้ถือว่าเป็นที่สุด แล้วให้ศาลแจ้งคำสั่งไปยังข้าหลวงประจำจังหวัดโดยเร็ว

ในกรณีที่ศาลสั่งให้รับสมัคร ให้ข้าหลวงประจำจังหวัดประกาศรับสมัครไว้ณศาลากลางจังหวัด และถ้าได้จัดตั้งกรรมการตรวจคะแนนขึ้นแล้ว ก็ให้ข้าหลวงประจำจังหวัดแจ้งคำสั่งศาลให้กรรมการตรวจคะแนนทราบโดยเร็ว การใดที่ข้าหลวงประจำจังหวัดและกรรมการตรวจคะแนนได้ปฏิบัติไปตามคำสั่งเดิมของข้าหลวงประจำจังหวัดก่อนได้รับทราบคำสั่งศาลเป็นอย่างอื่นนั้น เป็นอันสมบูรณ์ตามกฎหมาย

มาตรา ๒๒ ผู้สมัครรับเลือกตั้งคนใด ซึ่งข้าหลวงประจำจังหวัดได้ประกาศรับสมัครไว้แล้ว ต้องนำเงินสำหรับเข้าหน้าที่ใช้จ่ายในการเลือกตั้งเป็นจำนวนห้าสิบบาท และรูปถ่ายของตนขนาด ๒ นิ้ว เท่าจำนวนหน่วยลงคะแนน และจำนวนอำเภอที่จะพึงมี ในเขตเลือกตั้งที่ตนสมัครนั้น และเพิ่มขึ้นอีก ๒ รูปทั้งต้องนำเงินประกันการสมัครเป็นจำนวนเงินสามร้อยบาทไปมอบให้กับข้าหลวงประจำจังหวัดภายในกำหนดเจ็ดวัน นับแต่วันได้รับแจ้งการรับสมัคร

เงินประกันการสมัครนั้นเมื่อเสร็จการเลือกตั้งแล้ว ให้ข้าหลวงประจำจังหวัดคืนให้แก่ผู้สมัครรับเลือกตั้ง เว้นแต่

ผู้สมัครรับเลือกตั้งไม่ได้รับเลือกตั้งและไม่ได้คะแนนเลือกตั้งถึงร้อยละห้า ของจำนวน คะแนน ทั้งสิ้นในเขตเลือกตั้ง ชงตนสมัครนกกัด หรือถ้าผู้สมัครรับเลือกตั้งถอนการสมัคร เสียเองก็ดี ให้รับเงินนั้น

มาตรา ๒๓ เมื่อผู้สมัครรับเลือกตั้งได้มอบเงินและรูปถ่ายตั้งบัญชีในมาตรา ๒๒ แล้ว ให้ข้าหลวงประจำจังหวัด ประกาศชื่อ ผู้สมัครรับเลือกตั้งพร้อมทั้งรูปถ่าย และ เครื่องหมายประจำตัวผู้สมัครรับเลือกตั้งซึ่งจะใช้ ในการลงคะแนน ตามมาตรา ๓๗ ไว้ณศาลากลางจังหวัด ที่ว่าการอำเภอและ ที่เลือกตั้งทุกแห่งในเขตเลือกตั้งซึ่งผู้นั้นสมัครโดยเร็ว

ผู้สมัครรับเลือกตั้งคนใดไม่นำเงิน และรูปถ่ายตั้งบัญชี ในมาตรา ๒๒ มอบให้ข้าหลวงประจำจังหวัดภายในวันที่ กำหนดไว้ให้ถือว่าผู้นั้นพ้นจากเป็นผู้สมัครรับเลือกตั้ง และ ให้ข้าหลวงประจำจังหวัด ประกาศ ถอนชื่อผู้นั้น จาก เป็นผู้สมัครรับเลือกตั้ง

หมวด ๓

หน่วยลงคะแนน และที่เลือกตั้ง

มาตรา ๒๔ ตามปกติให้ใช้เขตตำบลหนึ่งเป็นหน่วย ลงคะแนนหน่วยหนึ่งและในหน่วยลงคะแนนหน่วยหนึ่งนั้น ให้มีที่เลือกตั้งแห่งหนึ่ง

09/10/2566

ในกรณีที่จำนวนราษฎรในตำบลที่มีเขตติดต่อเนื่องใกล้เคียงกัน ในอำเภอเดียวกัน รวมทั้งสิ้นไม่เกินสี่พันคน ตามผลการสำรวจสำมะโนครัวครั้งหลังที่สุด คณะกรรมการจังหวัดจะประกาศให้รวมตำบลเหล่านั้นเป็นหน่วยลงคะแนนหน่วยเดียวกันก็ได้ แต่ห้ามมิให้รวมกัน เกินกว่า สามตำบล ประกาศดังกล่าวนี้ต้องระบุชื่อทุกตำบลที่รวมเป็นหน่วยลงคะแนนหน่วยเดียวกันนั้นด้วย และต้องประกาศก่อนกำหนดวันเลือกตั้งไม่น้อยกว่าสามสิบวัน

มาตรา ๒๕ ให้คณะกรรมการอำเภอประกาศระบุที่เลือกตั้งไม่น้อยกว่าสามสิบวันก่อนวันเลือกตั้ง ที่เลือกตั้งนั้นต้องให้เป็นที่ซึ่งประชาชนเข้าออกได้เพื่อการเลือกตั้ง

มาตรา ๒๖ ที่ทำการเลือกตั้งใหม่ลักษณะและเครื่องประกอบต้องกำหนดไว้ในกฎกระทรวง

หมวด ๔

กรรมการตรวจคะแนน

มาตรา ๒๗ ก่อนวันเลือกตั้ง ให้คณะกรรมการอำเภอตั้งกรรมการตรวจคะแนนประจำหน่วยลงคะแนนหน่วยละสามคน กับกรรมการสำรองตามที่เห็นสมควร และให้ตั้ง

เสมียน คณะหน่วยงาน คณะหน่วยงาน ไม่น้อยกว่าหนึ่ง
คน และทำให้มีอำนาจปลดและตั้งบุคคลอื่นแทน

ให้ถือว่ากรรมการตรวจคณะและเสมียนคณะเป็น
เจ้าพนักงานตามกฎหมายตลอดเวลานับแต่ได้รับการแต่งตั้ง
จนสิ้นสุดแห่งการงานในหน้าที่

มาตรา ๒๘ กรรมการตรวจคณะ กรรมการสำรอง
และเสมียนคณะให้ตั้งบุคคลที่มีสิทธิเลือกตั้ง มีความ
ประพฤติดี และสามารถอ่านและเขียนหนังสือไทยได้ ห้าม
มิให้ตั้งข้าราชการประจำการ นายกรัฐมนตรี มন্ত্রী และ
พนักงานเทศบาลหรือผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็น กรรมการตรวจ
คณะหรือกรรมการสำรอง และห้ามมิให้ตั้งผู้สมัครรับ
เลือกตั้งเป็นเสมียนคณะ

มาตรา ๒๙ การวินิจฉัยในกิจการใด ๆ ของกรรมการ
ตรวจคณะให้เป็นไปตามเสียงข้างมาก

มาตรา ๓๐ ก่อนเวลาเปิดการรับลงคะแนนครึ่งชั่วโมง
ถ้ากรรมการตรวจคณะคนใด ยังมีไม่ถึงที่เลือกตั้ง ให้
กรรมการสำรองเข้าทำหน้าที่แทนจนกว่ากรรมการคนนั้นจะ
ไปถึง

ถ้ากรรมการตรวจคะแนนคนใด ไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ ได้อันอาจเสียหายแก่การงานแล้ว ก็ให้กรรมการสำรอง ปฏิบัติหน้าที่แทนจนกว่ากรรมการตรวจคะแนนนั้น จะ ปฏิบัติหน้าที่ได้

ถ้ากรรมการสำรองมีไม่พอ ก็ให้กรรมการตรวจคะแนน ซึ่งอยู่คนที่เลือกตั้งนั้น ตั้งบุคคลซึ่งเป็น กรรมการได้ตาม มาตรา ๒๘ เป็นกรรมการแทน

มาตรา ๓๑ กรรมการตรวจคะแนน มีอำนาจหน้าที่ รักษาความสงบเรียบร้อยในที่เลือกตั้ง หากปรากฏว่าผู้ใด กระทำตนเป็นที่ขัดขวางรบกวนในกิจการเลือกตั้ง หรือจะ ทำความไม่เรียบร้อยขึ้น กรรมการตรวจคะแนนมีอำนาจที่ จะให้ผู้นั้นออกไปเสียจากที่เลือกตั้งได้ แต่ต้องมีให้ขัด ต่อการที่ผู้มีสิทธิเลือกตั้งจะใช้สิทธิในการเลือกตั้ง

หมวด ๕

บัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้ง

มาตรา ๓๒ เมื่อประกาศพระราชกฤษฎีกาให้เลือกตั้ง ผู้แทนราษฎรแล้ว ให้คณะกรรมการอำเภอจัดทำบัญชีรายชื่อ ผู้มีสิทธิเลือกตั้งสำหรับหน่วยลงคะแนน แต่ละหน่วยขึ้นไว้ ในการทำบัญชีรายชื่อให้ถือตามทะเบียน สำมะโนครัวที่ได้

สำรวจครั้งสุดท้ายที่สุด และได้แก้ไขเพิ่มเติมเท่าที่มีหลักฐาน
จะทราบได้

มาตรา ๓๓ ก่อนวันเลือกตั้งไม่น้อยกว่าสามสิบวัน ให้
คณะกรรมการอำเภอประกาศรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้งไว้ ณ ที่ซึ่ง
เห็นได้งาย

ให้คณะกรรมการอำเภอประกาศรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้ง
สำหรับหน่วยลงคะแนนแต่ละหน่วยไว้ ณ ที่เลือกตั้งด้วย

มาตรา ๓๔ ผู้มีสิทธิเลือกตั้งมีชื่ออยู่ในบัญชีรายชื่อ
ผู้มีสิทธิเลือกตั้งสำหรับหน่วยลงคะแนนใด ให้ผู้มีสิทธิลง
คะแนนเลือกตั้งได้เฉพาะหน่วยลงคะแนนนั้น

มาตรา ๓๕ บุคคลใดไม่มีชื่อในบัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิเลือก
ตั้งในหน่วยลงคะแนนใด ถ้าเห็นว่าตนสมควรมีชื่อเป็นผู้
มีสิทธิเลือกตั้งได้ในหน่วยนั้น ให้ยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการ
อำเภอให้ลงชื่อตนในบัญชีรายชื่อผู้นั้นก่อนวันเลือกตั้งไม่น้อย
กว่าสิบห้าวัน ถ้าคณะกรรมการอำเภอเห็นว่าเป็นผู้มีสิทธิ
เลือกตั้งตามพระราชบัญญัตินี้ได้ ก็ให้เติมชื่อผู้ร้องลงใน
บัญชีรายชื่อโดยเร็ว

ถ้าคณะกรรมการอำเภอเห็นว่าผู้ร้องไม่มีสิทธิเลือกตั้งได้
ก็ให้สั่งยกคำร้องเสียโดยเร็ว ผู้ร้องมีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาล

จังหวัดใด และให้นำบทบัญญัติมาตรา ๒๑ มาใช้บังคับ โดยอนุโลม

มาตรา ๓๖ ผู้สิทธิเลือกตั้งคนใดเห็นว่า ตามบัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้งนั้น มีบุคคลที่ไม่มีสิทธิเลือกตั้งได้ ตามพระราชบัญญัตินี้ ก็มีสิทธิยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการอำเภอให้ถอนชื่อบุคคลนั้นออกจากบัญชีรายชื่อก่อนวันเลือกตั้งไม่น้อยกว่าสิบห้าวัน

เมื่อคณะกรรมการอำเภอพิจารณาแล้ว มีคำสั่งให้ถอนชื่อบุคคลนั้นออกเสียจากบัญชีรายชื่อได้ หรือมีคำสั่งให้ยกคำร้องก็ได้ ให้คณะกรรมการอำเภอแจ้งให้บุคคลทั้ง ๒ นั้นทราบโดยเร็ว บุคคลผู้ถูกถอนชื่อหรือผู้ร้องแล้วแต่กรณีมีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลจังหวัดใด และให้นำบทบัญญัติมาตรา ๒๑ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

หมวด ๖

การลงคะแนนเลือกตั้ง

มาตรา ๓๗ ให้บัตรเลือกตั้ง บัตรเลือกตั้งและเครื่องหมายประจำตัวผู้สมัครรับเลือกตั้งซึ่งจะใช้สำหรับการลงคะแนนให้มีลักษณะและขนาดดังที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

มาตรา ๓๘ ในวันเลือกตั้ง ให้เปิดการลงคะแนนตั้ง
แต่ ๗ นาฬิกา ถึง ๑๗ นาฬิกา

มาตรา ๓๙ ขณะจะเปิดการลงคะแนน ให้กรรมการ
ตรวจคะแนน ปิดหีบบัตรเลือกตั้ง แสดงให้ผู้มีสิทธิเลือกตั้ง
ซึ่งอยู่ที่เลือกตั้งนั้นเห็นว่า เป็นหีบเปล่า แล้วให้ปิดหีบบัตร
เลือกตั้งใส่กุญแจ ประจำครั้ง กับรูดกุญแจไว้จนเสร็จ การลง
คะแนน

มาตรา ๔๐ ในระหว่างเวลาเปิดการลงคะแนนห้ามมิให้
เปิดหีบบัตรเลือกตั้ง เว้นแต่มีความจำเป็นอันจะหลีกเลี่ยง
มิได้ จึงให้คณะกรรมการตรวจคะแนนเปิดได้โดยมิให้เอา
บัตรออกจากหีบแล้วให้ปิดไว้ตามเดิม ในกรณีเช่นนั้นให้
คณะกรรมการกระทำต่อหน้าผู้มีสิทธิเลือกตั้งซึ่งอยู่ที่เลือก
ตั้ง และให้ทำรายงานบันทึกแสดงเหตุในการเปิดหีบบัตร
เลือกตั้งนั้นไว้ด้วย

มาตรา ๔๑ ภายใน ปริมาตรสามสิบ เมตรแห่งที่
ทำการเลือกตั้ง ห้ามมิให้ผู้ใดชักชวนขอคะแนนหรือทำการ
โฆษณาเพื่อถรรเลือกตั้ง

มาตรา ๔๒ ห้ามมิให้บุคคลผู้มีได้มีสัญชาติเป็นไทย
กระทำการใดๆโดยเจตนาจะช่วยเหลือหรือสนับสนุนให้ผู้อื่น
ได้รับเลือกตั้งเป็นผู้แทนราษฎร

มาตรา ๔๓ ในวันเลือกตั้ง ให้ผู้มีสิทธิเลือกตั้งไป
แสดงตนต่อกรรมการตรวจคะแนน เพื่อให้ตรวจสอบบัญชี
รายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้ง และหมายเหตุไว้ในบัญชีรายชื่อ
แล้วจึงให้ผู้มีสิทธิเลือกตั้งดำเนินการลงคะแนน

ในขณะที่กรรมการตรวจคะแนนจะส่งบัตรเลือกตั้งให้แก่
ผู้ใดนั้น ต้องอ่านชื่อและที่อยู่ของผู้นั้นดังๆ หากผู้มีสิทธิ
เลือกตั้งคนใดทักท้วงว่ามีใบบุคคลผู้มีชื่อในบัญชีรายชื่อ ให้
กรรมการตรวจคะแนนวินิจฉัยชี้ขาดว่าจะให้มิสิทธิลงคะแนน
หรือไม่ คำชี้ขาดของกรรมการตรวจคะแนนนั้น ให้ถือ
เป็นที่สุด

มาตรา ๔๔ การลงคะแนนเลือกตั้ง ผู้มีสิทธิเลือกตั้ง
ลงคะแนนได้คะแนนเดียว และต้องไปลงคะแนนด้วยตนเอง
จะตั้งให้ผู้อื่นลงคะแนนแทนไม่ได้

มาตรา ๔๕ ผู้มีสิทธิเลือกตั้งคนใดได้รับบัตรเลือกตั้ง
เพื่อลงคะแนนแล้ว ไม่ประสงค์จะลงคะแนนให้ผู้อื่น ให้
คืนบัตรนั้นแก่กรรมการตรวจคะแนน และให้กรรมการตรวจ
คะแนนบันทึกไว้ในบัญชีรายชื่อ

หมวด ๓

การตรวจและรวมคะแนน

มาตรา ๔๖ เมื่อเปิดการลงคะแนนเลือกตั้งแล้ว ให้กรรมการตรวจคะแนนนับคะแนนโดยเปิดเผย ห้ามมิให้เลื่อนหรือประวิงการนับคะแนน ต้องทำต่อไปจนเสร็จในรวดเดียว

เมื่อการนับคะแนนเสร็จแล้ว ให้กรรมการตรวจคะแนนประกาศผลของการนับคะแนนที่เลือกตั้งนั้น แล้วรับทำรายงานแสดงผลของการนับคะแนนและปิดหีบบัตรเลือกตั้งเพื่อส่งไปยังคณะกรรมการอำเภอโดยเร็ว แบบประกาศและรายงานนี้ กับทั้งวิธีประกาศและวิธีเก็บบัตรเลือกตั้งบรรจุหีบ ให้ทำตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

ก่อนประกาศผลของการนับคะแนน ห้ามมิให้ผู้มีหน้าที่เป็นกรรมการตรวจคะแนนและเสมียนคะแนนแจ้งแก่ผู้ใดให้ทราบจำนวนบัตรเลือกตั้งซึ่งได้ลงคะแนนไว้ หรือให้ทราบจำนวนคะแนนอันได้ลงไว้สำหรับบุคคลใดหรือให้ทราบผู้ใดได้ลงคะแนนหรือไม่

มาตรา ๔๗ บัตรเลือกตั้งต่อไปนี้ให้ถือว่า เป็นบัตรเสีย
คือ

09/10/2566

- (๑) บัตรปลอม
- (๒) บัตรซึ่งลงเครื่องหมายเลขะเลือนไม่ได้ความชัดว่าเป็นเครื่องหมายของผู้สมัครรับเลือกตั้งคนใด
- (๓) บัตรซึ่งลงเครื่องหมายกว่าหนึ่งเครื่องหมาย
- (๔) บัตรซึ่งมิได้ลงเครื่องหมายเลย
- (๕) บัตรซึ่งปรากฏว่ามีบัตรซ่อนอยู่ในบัตรนั้นอีก
- (๖) บัตรซึ่งมีเครื่องหมาย เครื่องสังเกตหรือข้อความอื่นใดนอกจากที่กำหนดไว้

บัตรดังกล่าวข้างต้น ให้กรรมการตรวจคะแนนสลักหลังว่า “เสีย” และให้ลงลายมือชื่อกำกับไว้ทุกคน

ในการนับคะแนน หากปรากฏว่ามีบัตรเสีย ให้แยกบัตรเสียออกรวมไว้เป็นส่วนหนึ่ง และห้ามมิให้นับบัตรเสียเป็นคะแนนไม่ว่าในกรณีใด

มาตรา ๔๘ ให้คณะกรรมการอำเภอรักษาให้บัตรเลือกตั้งไว้เป็นเวลาหนึ่งปี แต่ในกรณีที่มีการคัดค้านการเลือกตั้งก็ให้เก็บไว้ต่อไปจนเสร็จการคัดค้าน

มาตรา ๔๙ ให้คณะกรรมการอำเภอส่งรายงานการเลือกตั้งไปยังคณะกรรมการจังหวัดโดยด่วน แต่ให้คณะกรรมการ

จังหวัดรวมยอดคะแนนการเลือกตั้ง และประกาศผลการเลือกตั้งโดยเร็ว แล้วรายงานไปกระทรวงมหาดไทยเพื่อรายงานไปยังสภาผู้แทนราษฎร

มาตรา ๕๐ ผู้สมัครรับเลือกตั้งคนใดได้คะแนนมากที่สุด ในเขตเลือกตั้งใด ให้ถือว่าผู้สมัครนั้นได้รับเลือกตั้งเป็นผู้แทนราษฎร ในกรณีคะแนนมากที่สุดเท่ากันให้ผู้สมัครรับเลือกตั้งซึ่งได้คะแนนเท่ากัน จับสลากกันว่าผู้ใดได้รับเลือกตั้งหรือไม่ ต่อหน้าคณะกรรมการจังหวัด

หมวด ๘

การคัดค้านการเลือกตั้ง

มาตรา ๕๑ ภายในสามสิบวันนับตั้งแต่วันที่คณะกรรมการจังหวัดประกาศผลของการเลือกตั้ง ผู้สิทธิเลือกตั้ง หรือผู้สมัครรับเลือกตั้งในเขตเลือกตั้งใด เห็นว่าการเลือกตั้งในเขตนั้นมิได้เป็นไปโดยชอบอันสมควรที่จะให้มีการเลือกตั้งใหม่ มีสิทธิยื่นคำร้องคัดค้านต่อศาลจังหวัดซึ่งเขตเลือกตั้งนั้นตั้งอยู่

มาตรา ๕๒ เมื่อศาลจังหวัดได้รับคำคัดค้านแล้ว ให้
09/10/2566
 ดำเนินการพิจารณาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ

แพ่งโดยเร็ว แล้วให้ทำความเห็นและส่งสำนวนไปยังศาลฎีกาเพื่อวินิจฉัย ในการวินิจฉัยนั้น ศาลฎีกาจะต้องฟังข้อเท็จจริงตามที่ศาลจังหวัดได้วินิจฉัยมาแล้วจาก พะยานหลักฐานในสำนวน เมื่อศาลฎีกาเห็นสมควรก็ให้อำนาจสั่งให้เลือกตั้งใหม่ได้

มาตรา ๕๓ เมื่อศาลฎีกามีคำสั่งอย่างใดแล้ว ให้ส่งสำเนาคำสั่งไปยังรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม เพื่อแจ้งให้ประธานสภาผู้แทนราษฎร และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยทราบ

ในระหว่างที่ศาลฎีกายังมิได้มีคำสั่งเป็นอย่างอื่น ให้ถือว่าผู้แทนราษฎรซึ่งถูกคัดค้านนั้นเป็นผู้แทนราษฎรโดยชอบ

หมวด ๕

บทกำหนดโทษ

มาตรา ๕๔ ผู้หน้าที่ในการเลือกตั้งผู้ใดบงอาจนับบัตรเลือกตั้งหรือคะแนนในการเลือกตั้งให้ผิดไปจากความจริงหรือจงใจรวมคะแนนให้ผิดไป หรือกระทำด้วยประการใด ๆ โดยมีได้มีอำนาจกระทำได้โดยชอบด้วยกฎหมาย ให้บัตรเลือกตั้งชำรุดหรือเสียหาย หรือให้กลายเป็นบัตรเสีย

หรือจงใจอ่านบัตร เลือกตั้งให้ผิดไปจากความจริง หรือจงใจ
ทำรายงานการเลือกตั้งไม่ตรงความจริง มีความผิดต้องระวาง
โทษจำคุกตั้งแต่เดือนหนึ่งขึ้นไป จนถึงห้าปี หรือปรับตั้งแต่
ห้าสิบบาทขึ้นไปจนถึงพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และ
ให้ศาลสั่งเพิกถอนสิทธิการเลือกตั้งเสียมีกำหนดเวลาไม่ต่ำ
กว่าสี่ปี และไม่เกินแปดปี

มาตรา ๕๕ ผู้มีหน้าที่ในทางเลือกตั้ง หรือเจ้าพนักงาน
ผู้ใดมีหน้าที่จัดการ ใดๆ ในการเลือกตั้งตามพระราช
บัญญัตินี้ จงใจไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ หรือกระทำการ
อันใดโดยเจตนาขัดขวางมิให้การเป็นไปตามกฎหมาย ข้อ
บังคับหรือคำสั่งของศาลอันเกี่ยวแก่การเลือกตั้งตามพระราช
บัญญัตินี้ มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือ
ปรับไม่เกินพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้ศาลสั่งเพิก
ถอนสิทธิการเลือกตั้งเสียมีกำหนดเวลาสี่ปี

มาตรา ๕๖ ข้าราชการประจำการ นายกรัฐมนตรี มন্ত্রী
และพนักงานเทศบาลผู้ใดใช้อำนาจในตำแหน่งหน้าที่โดย
มิชอบด้วยกฎหมายกระทำการใด ๆ อันเป็นอุปการะ หรือ
อันเป็นโทษแก่การเลือกตั้งของผู้สมัครรับเลือกตั้งคนใด มี
ความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกิน

พ้นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้ศาลสั่งเพิกถอนสิทธิ
การเลือกตั้งเสียมีกำหนดเวลาสี่ปี

มาตรา ๕๗ ผู้หน้าที่ในการเลือกตั้งคนใด อ่านหรือ
ตรวจดู หรือยอมให้ผู้อื่นอ่านหรือตรวจดูเครื่องหมายในบัตร
เลือกตั้งก่อนการคลี่บัตรออกเพื่อ นับคะแนนต้องระวางโทษ
จำคุกไม่เกิน ๓ เดือน หรือปรับไม่เกินสองร้อยบาทหรือ
ทั้งจำทั้งปรับ และให้ศาลสั่งเพิกถอนสิทธิการเลือกตั้งมี
กำหนดเวลาสี่ปี

มาตรา ๕๘ ผู้หน้าที่ในการเลือกตั้งผู้ใด กระทำการ
ละเมิดต่อมาตรา ๕๖ วรรค ๓ มีความผิดต้องระวางโทษจำคุก
ไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินสองร้อยบาท หรือ
ทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๙ ผู้สมัครรับเลือกตั้งหรือผู้ใดให้หรือให้คำมั่น
ว่าจะให้ทรัพย์สิน หรือผลประโยชน์อย่างใด ๆ แก่ผู้มีสิทธิ
เลือกตั้งคนใดโดย เจตนาจะจูงใจให้ผู้มีสิทธิเลือกตั้งนั้นลง
คะแนนเลือกตั้งให้แก่ตนเองก็ดี หรือให้แก่ผู้ใดก็ดี หรือ
ให้งดเว้นมิให้ลงคะแนนให้แก่ผู้ใดก็ดี มีความผิดต้องระวาง
โทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินพันบาท หรือ

ทั้งจำทั้งปรับ และให้ศาลสั่งให้เพิกถอนสิทธิการเลือกตั้ง
เสียมีกำหนดเวลาแปดปี

มาตรา ๖๐ ผู้ใดรู้อยู่แล้วว่าตนไม่มีสิทธิสมัครรับเลือก
ตั้งบ้างอาจเข้าสมัครรับเลือกตั้ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน
หนึ่งปี หรือปรับไม่เกินพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และ
ให้ศาลสั่งเพิกถอนสิทธิการเลือกตั้งมีกำหนดเวลาแปดปี

มาตรา ๖๑ ผู้สมัครรับเลือกตั้งผู้ใด จักรถหรือเรือหรือ
ยานพาหนะใด ๆ นำผู้มีสิทธิเลือกตั้งไปยังที่เลือกตั้งเพื่อ
การเลือกตั้ง หรือนำกลับจากที่เลือกตั้ง หรือจัดให้
ผู้มีสิทธิเลือกตั้งไปยังที่เลือกตั้ง หรือนำกลับจากที่เลือกตั้งโดย
ไม่ต้องเสียค่าโดยสารยานพาหนะซึ่งต้องเสียตามปกติ หรือ
ผู้ใดกระทำการเช่นนั้นเพื่อประโยชน์แก่ผู้สมัครรับเลือกตั้ง
คนใด มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน
หรือปรับไม่เกินสองร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และ
ให้ศาลสั่งให้เพิกถอนสิทธิการเลือกตั้งเสียมีกำหนดเวลาสี่
ปี

มาตรา ๖๒ บุคคลผู้มีได้มีสัญชาติเป็นไทยผู้ใด กระทำ
การละเมิดต่อมาตรา ๕๒ มีความผิดต้องระวางโทษจำคุก
ไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๖๓ ผู้มีสิทธิเลือกตั้งผู้ใดเรียกหรือรับทรัพย์สินหรือผลประโยชน์อย่างใด ๆ เป็นประโยชน์แก่ตนเองหรือผู้อื่นเพื่อรับสัญญาว่าจะลงคะแนนเลือกตั้ง หรืองดเว้นไม่ลงคะแนนเลือกตั้งผู้ใด มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้ศาลสั่งให้เพิกถอนสิทธิการเลือกตั้งเสียมีกำหนดเวลาแปดปี

มาตรา ๖๔ ภายหลังแต่เวลาที่ได้ปิดหีบบัตรเลือกตั้งไว้เพื่อการลงคะแนน แล้วก็ได้ หรือภายหลังแต่เวลาที่ได้ปิดหีบบัตรนั้นเพื่อรักษาไว้ เมื่อการเลือกตั้งได้เสร็จสิ้นแล้วก็ได้ ผู้ใดบังอาจเปิดหีบบัตรเลือกตั้งนั้นโดยมิได้อำนาจจะทำได้โดยชอบด้วยกฎหมาย มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้ศาลสั่งให้เพิกถอนสิทธิการเลือกตั้งมีกำหนดเวลาสี่ปี

มาตรา ๖๕ ผู้ใดมิได้อำนาจจะทำได้โดยชอบด้วยกฎหมาย กระทำด้วยประการใด ๆ โดยเจตนาขัดขวางหรือหน่วงเหนี่ยวมิให้ผู้มีสิทธิเลือกตั้งไปลงคะแนนเลือกตั้ง หรือ

เข้าไปลงคะแนน หรือมิให้ ไปถึงลงคะแนนภายใน
กำหนดเวลาที่ลงคะแนนเลือกตั้งได้ มีความผิดต้อง
ระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าร้อย
บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้ศาลสั่งเพิกถอนสิทธิ
การเลือกตั้งมีกำหนดเวลาสี่ปี

มาตรา ๖๖ ผู้ใดโดยเจตนาทุจริตลงเครื่องหมาย
ในบัตรเลือกตั้ง ซึ่งมีชื่อของตนหรือผู้ใดมิได้มีอำนาจจะทำ
ได้โดยชอบด้วยกฎหมาย บังอาจทำเครื่องหมาย หรือ
เครื่องสักรูปโดยวิธีใด ๆ ไร ที่บัตรเลือกตั้ง มีความผิด
ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกิน
ห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้ศาลสั่งให้เพิกถอน
สิทธิการเลือกตั้งมีกำหนดเวลาสี่ปี

มาตรา ๖๗ ผู้ใดลงคะแนนเลือกตั้ง หรือพยายาม
ลงคะแนนเลือกตั้งโดยรั้อยแล้วว่าตนไม่มีสิทธิเลือกตั้ง หรือ
ไม่มีสิทธิลงคะแนนเลือกตั้งในหน่วยลงคะแนนนั้นได้ก็ดี
หรือหอดบัตร หรือพยายามหอดบัตรมากกว่าบัตรหนึ่งก็ดี มี
ความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือนหรือปรับไม่เกิน
สองร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้ศาลสั่งให้เพิก
ถอนสิทธิการเลือกตั้งเสียมีกำหนดเวลาสี่ปี

มาตรา ๖๘ ผู้สิทธิเลือกตั้งผู้ใด โดยเจตนาทุจริตในการเลือกตั้ง ไม่เกินบัตรเลือกตั้งให้กรรมการตรวจคะแนนตามมาตรา ๔๕ มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินกว่าหกเดือนหรือปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้ศาลสั่งเพิกถอนสิทธิเลือกตั้งมีกำหนดเวลาสี่ปี

มาตรา ๖๙ ผู้ใดก่อให้เกิดการวุ่นวายขึ้นในที่เลือกตั้งหรือในที่ประชาชนชุมนุมกันอยู่เพื่อรอการเข้าไปลงคะแนนเลือกตั้ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินกว่าสามเดือน หรือปรับไม่เกินสองร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗๐ ผู้ใดกระทำการละเมิดต่อมาตรา ๕ มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินกว่าร้อยบาท

มาตรา ๗๑ ผู้ใดกระทำการละเมิดต่อมาตรา ๔๑ มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินกว่าหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินกว่าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

09/10/2566

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๙๓ วันที่ ๑๙ พฤศจิกายน หน้า ๕๗๐)

๕๕๒

พระราชบัญญัติ

จัดระเบียบเทศบาล (ฉบับที่ ๒)

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตย์ทิพอาภา

เจ้าพระยาอมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทวิโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๒ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่าสมควรแก้ไขพระราช

บัญญัติจัดระเบียบเทศบาล พุทธศักราช ๒๔๗๖

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้

09/10/2566

โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
จัดระเบียบเทศบาล (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖ แห่งพระราช
บัญญัติจัดระเบียบเทศบาล พุทธศักราช ๒๔๗๖ และให้ใช้
ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๖ สภาตำบลประกอบด้วยสมาชิกอย่างน้อยเก้าคน
ซึ่งพลเมืองในหมู่บ้านเลือกตั้งชนหมู่บ้านละหนึ่งคน ถ้าหมู่บ้าน
ใดมีราษฎรมากกว่าสองร้อยคน ให้พลเมืองในหมู่บ้าน
นั้นเลือกตั้งสมาชิกเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งคนทุกๆ สองร้อยคน เศษ
ของสองร้อยถ้าถึงหรือกว่าหนึ่งร้อยให้นับเป็นสองร้อย

ถ้าคำนวณตามเกณฑ์ในวรรคก่อนไม่ได้สมาชิกครบ
จำนวนอย่างน้อยเก้าคนแล้วให้ใช้เกณฑ์ดังนี้แทน คือ เอา
สภานumerจำนวนราษฎรในเทศบาลตำบลนั้น หมู่บ้านใดมี
ราษฎรน้อยกว่าหรือเท่าจำนวนผลลัพท์ ก็ให้หมู่บ้านนั้นมี
สมาชิกหนึ่งคน แต่ถ้าหมู่บ้านใดมีราษฎรมากกว่าผลลัพท์

ก็ให้หมู่บ้านนั้นมีสมาชิกเพิ่มขึ้นหนึ่งคนทุกจำนวนผลหลัก ในการคำนวณนี้ให้ใช้หลักพิเศษดังกล่าวในวรรคต้น ”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล พุทธศักราช ๒๔๗๖ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๗ การเลือกตั้งสมาชิกสภาตำบลให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่น ”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล พุทธศักราช ๒๔๗๖ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๔ สภาเมืองประกอบด้วยสมาชิกอย่างน้อยสิบแปดคนซึ่งพลเมืองในหมู่บ้านเลือกตั้งชนหมู่บ้านละหนึ่งคน ถ้าหมู่บ้านใดมีราษฎรมากกว่า สร้อยคนให้พลเมืองในหมู่บ้านนั้นเลือกตั้งสมาชิกเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งคนทุก ๆ สร้อยคนเศษของสร้อยถ้าถึงหรือกว่าสองร้อยให้นับเป็นสร้อย

ถ้าคำนวณตามเกณฑ์ในวรรคก่อนไม่ได้สมาชิกครบจำนวนอย่างน้อยสิบแปดคนแล้ว ให้ใช้เกณฑ์ดังนี้แทน คือเอายี่สิบหารจำนวนราษฎรในเทศบาลเมืองนั้น หมู่บ้าน

ใดมีราษฎรน้อยกว่าหรือเท่า จำนวน ผลลัทธิให้หมู่บ้านนั้นมี สมาชิกหนึ่งคน แต่ถ้าหมู่บ้านใดมีราษฎรมากกว่าผลลัทธิให้หมู่บ้านนั้นมีสมาชิกเพิ่มขึ้นหนึ่งคนทุกจำนวนผลลัทธิ ในการคำนวณนี้ให้ ไซ้หลักบัตรพิเศษดังกล่าวในวรรคก่อน

ให้นำบทบัญญัติว่าด้วยสภาตำบลมาใช้บังคับในเรื่องสภาเมืองโดยอนุโลม เว้นแต่อำนาจซึ่งกำหนดว่าเป็นของนายอำเภอให้นำเป็นอำนาจของข้าหลวงประจำจังหวัด”

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล พุทธศักราช ๒๔๗๖ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕๐ สภานครประกอบด้วยสมาชิกอย่างน้อย สามสิบหกคนซึ่งพลเมืองในตำบลภายในนครนั้น เลือกตั้งขึ้นตำบลละหนึ่งคน ถ้าตำบลใดมีราษฎรมากกว่าสี่พันคน ให้พลเมืองในตำบลนั้น เลือกตั้งสมาชิกเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งคนทุก ๆ สี่พันคน เศษของสี่พันถ้าถึงหรือกว่า สองพันให้นับเป็นสี่พัน

ถ้าคำนวณตามเกณฑ์ใน วรรคก่อน ไม่ได้สมาชิกครบจำนวนอย่างน้อยสามสิบหกคนแล้ว ให้ไซ้เกณฑ์ตั้งนี้แทน

คือเอาสี่สิบหารจำนวนราษฎรในเทศบาลนครนั้น ตำบลใดมีราษฎรน้อยกว่าหรือเท่าจำนวนผลลัทธิให้ตำบลนั้นมีสมาชิกหนึ่งคน แต่ถ้าตำบลใดมีราษฎรมากกว่าผลลัทธิให้ตำบลนั้นมีสมาชิกเพิ่มขึ้นหนึ่งคนทุกจำนวนผลลัทธิ ในการคำนวณนี้ให้ใช้หลักตัดเศษตั้งกล่าวในวรรคก่อน

ให้นำบทบัญญัติว่าด้วยสภาเมืองมาใช้บังคับในเรื่อง สภา นครโดยอนุโลม "

มาตรา ๗ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา
นายกรัฐมนตรี

พระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล พุทธศักราช ๒๔๗๖ มาตรา ๖, ๗, ๔๔ และ ๕๐ ที่พระราชบัญญัตินี้ให้ยกเลิกมีความดังนี้

" มาตรา ๖ สภาตำบลประกอบด้วยสมาชิก ซึ่งพดเมืองในหมู่บ้านเป็นเด็กออกตงชนหมู่บ้านละหนึ่งนาย ถ้าหมู่บ้านใดมีราษฎรมากกว่า ๒๐๐ คน ให้หมู่บ้านนั้นเด็กตงสมาชิกเพิ่มขึ้นอีก ๓ นายทุก ๆ

๒๐๐ คน เศษของ ๒๐๐ ถ้าถึงครึ่งให้นับเป็น ๒๐๐ ถ้าต่ำกว่าครึ่ง ไม่นับ”

“มาตรา ๗ คุณสมบัติแห่งผู้เลือกตั้งและผู้สมัครรับเลือกตั้งอีก หงวชิเลือกตั้ง ให้อนุโลมตามกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งผู้แทน ตำบล”

“มาตรา ๔๔ ให้นำบทบัญญัติว่าด้วยสภาตำบลมาใช้บังคับในเรื่องสภาเมืองโดยอนุโลม เว้นแต่อำนาจซึ่งกำหนดไว้ว่าเป็นของ นายอำเภอ นั้น ให้เป็นอำนาจของข้าหลวงประจำจังหวัด”

“มาตรา ๕๐ สภานคร ประกอบด้วยสมาชิกซึ่งพลเมืองใน ตำบลภายในนครนั้น เลือกตั้งตำบลละ ๓ นาย ถ้าตำบลใดมีราษฎร มากกว่า ๒,๐๐๐ คน ให้ตำบลนั้นเลือกตั้งสมาชิกเพิ่มขึ้นอีก ๓ นาย ทุก ๆ ๒,๐๐๐ เศษของ ๒,๐๐๐ ถ้าถึงครึ่งให้นับเป็น ๒,๐๐๐ ถ้าต่ำกว่าครึ่งไม่นับ

ให้นำบทบัญญัติว่าด้วยสภาเมืองมาใช้บังคับในเรื่องสภานคร โดยอนุโลม”

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๕ พฤษภาคม หน้า ๕๘๘)

๕๔๘

พระราชบัญญัติ
การเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่น
พุทธศักราช ๒๕๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕)

ชาติตย์ทิพอาภา

เจ้าพระยายมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชัยเนนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๒ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรจัดวางระเบียบ
การเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

09/10/2566

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
การเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่น พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกบรรดาบทกฎหมาย ฎีกา และข้อบังคับ
อื่น ๆ ซึ่งบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งมีข้อความ
ขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“สภาท้องถิ่น” หมายความว่า สภาตำบล สภาเมือง
และสภานคร ซึ่งได้จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายว่าด้วยการจัด
ระเบียบเทศบาล

“หน่วยเลือกตั้ง” หมายความว่า ท้องถิ่นซึ่งกำหนด
เพื่อการเลือกตั้งแห่งหนึ่ง

หมวด ๑

บททั่วไป

มาตรา ๕ การเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นจะทำได้ต่อ
เมื่อได้มีประกาศของคณะกรรมการจังหวัดให้เลือกตั้งสมาชิก

สภาท้องถิ่นแล้ว ประกาศนั้นให้ระบุนระยะเวลารับสมัครผู้
สมัครรับเลือกตั้ง และระยะเวลาอันจะพึงกำหนดวันเลือก
ตั้งด้วย

มาตรา ๖ เมื่อได้ประกาศให้เลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่น
แล้ว ให้คณะกรรมการอำเภอแห่งอำเภอที่หน่วยเลือกตั้งนั้น
ตั้งอยู่ประกาศกำหนดวันเลือกตั้ง วันเลือกตั้งนั้น ต้องอยู่
ภายในระยะที่กำหนดไว้ในประกาศของคณะกรรมการจังหวัด
และต้องประกาศกำหนดล่วงหน้าเพื่อให้ราษฎรทราบไม่น้อย
กว่า ๑๕ วัน .

วันเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นแห่งหนึ่ง จะต้องกำหนด
ให้เป็นวันเดียวกันทุกหน่วยเลือกตั้ง

มาตรา ๗ ในหน่วยเลือกตั้งใด ถ้ามีผู้สมัครรับเลือกตั้ง
ไม่มากกว่าจำนวนที่หน่วยเลือกตั้งนั้นจะพึงมีสมาชิกสำหรับ
สภาท้องถิ่นได้ตามกฎหมายแล้ว ให้ถือว่าผู้สมัครนั้น
พลเมืองได้เลือกตั้งแล้วโดยไม่ต้องลงคะแนนเลือกตั้ง

มาตรา ๘ ถ้าตำแหน่งสมาชิกสภาท้องถิ่นซึ่งรับเลือกตั้ง
จากหน่วยเลือกตั้งใดว่างลงเพราะเหตุอื่น นอกจากถึงคราว
ออกตามวาระ 09/10/2566 ให้ถือว่าผู้สมัครรับเลือกตั้งที่ได้คะแนนรอง

ลงไปตามลำดับในการเลือกตั้งครั้งนั้นเป็นสมาชิกแทน แต่
ถ้าผู้ใดได้คะแนนรองลงไปได้คะแนนเท่ากันให้นำท
บัญญัติมาตรา ๕๐ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ในกรณีที่ไม่มีผู้ใดคะแนนรองลงไป ให้คณะกรรมการ
จังหวัดสั่งให้ทำการเลือกตั้งใหม่สำหรับหน่วยเลือกตั้งนั้น
ให้สมาชิกที่เป็นแทนนั้นอยู่ในตำแหน่งได้เพียงเท่า
กำหนดเวลาของผู้ที่ตนแทน

มาตรา ๕ นายจ้างทั้งปวงต้องให้ความสะดวกตามสมควร
แก่ลูกจ้างในอันที่จะใช้สิทธิเลือกตั้งและสมัครรับเลือกตั้ง
บทบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับแก่ทะเบียนการเมืองด้วยโดยอนุโลม

มาตรา ๑๐ ในการสอบลวน ใต้สวนมูลฟ้อง หรือ
พิจารณาคดี ผู้เลือกตั้งไม่จำเป็นต้องให้การว่าตนได้ลงคะแนน
เลือกตั้งผู้ใด

มาตรา ๑๑ นอกจากหน้าที่ซึ่งบัญญัติไว้ในพระราช
บัญญัตินี้ ให้คณะกรรมการจังหวัดและคณะกรรมการอำเภอ
มีหน้าที่จัดการให้ความสะดวกและรักษาความสงบเรียบร้อย
ในการเลือกตั้ง

มาตรา ๑๒ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวง วางระเบียบควบคุมการลงคะแนนและกิจการอื่น ๆ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

หมวด ๒

สิทธิเลือกตั้งและการสมัครรับเลือกตั้ง

มาตรา ๑๓ ผู้มีสิทธิเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่น ต้องมิใช่เป็นผู้ต้องคุมขังอยู่โดยหมายของศาลในวันเลือกตั้ง ทั้งต้องมีคุณสมบัติตามมาตรา ๑๔ และไม่ขาดคุณสมบัติตามมาตรา ๑๕

มาตรา ๑๔ คุณสมบัติของผู้มีสิทธิเลือกตั้ง คือ

(๑) สัญชาติเป็นไทยตามกฎหมาย แต่ผู้มีสัญชาติเป็นไทยคนใด

(ก) ถ้าบิดาเป็นคนต่างประเทศซึ่งได้สมรสกับมารดา โดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ก็ตาม 09/10/2566 ต้องเป็นผู้ที่ได้อ่าน

ภาษาไทยจนได้รับประกาศนียบัตรไม่ต่ำกว่าชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม ตามหลักสูตรของกระทรวงธรรมการ หรือได้รับราชการ ประจําการตามกฎหมาย ลักษณะเกณฑ์ทหาร หรือเป็น ข้าราชการ พนักงานเทศบาล พนักงานสุขาภิบาล หรือครู โรงเรียนประชาบาล โดยมีเงินเดือนประจํามาแล้วไม่น้อย กว่าห้าปี

(ข) ถ้าเป็นบุคคลแปลงชาติเป็นไทยต้องมีคุณสมบัติ อย่างใดอย่างหนึ่งอันกำหนดไว้ใน (ก) หรือได้มีภูมิลำเนา ในราชอาณาจักรติดต่อกัน นับแต่เมื่อแปลงชาติมาแล้วไม่ น้อยกว่าสิบปี

(๒) อายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ในวันแรกแห่งระยะ เวลาซึ่งกำหนดให้มีการเลือกตั้งตามประกาศของคณะกรรมการ จังหวัด

มาตรา ๑๕ ผู้ขาดคุณสมบัติของผู้มีสิทธิเลือกตั้ง คือ

- (๑) บุคคลวิกลจริตหรือจิตตํ์พันเพี้ยนไม่สมประกอบ
- (๒) บุคคลหูหนวกและเป็นใบ้ซึ่งไม่สามารถอ่านและ เขียนหนังสือได้

- (๓) ภิกษุ สามเณร นักพรต หรือ นักบวช
- (๔) ผู้อยู่ในระหว่างถูกศาลพิพากษาให้เพิกถอนสิทธิเลือกตั้ง

มาตรา ๑๖ ผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งต้องเป็นผู้มีสิทธิเป็นผู้เลือกตั้งตามมาตรา ๑๓ ไม่ขาดคุณสมบัติตามมาตรา ๑๗ และต้องเป็นผู้ไม่เคยต้องคำพิพากษาให้จำคุกตั้งแต่สองปีขึ้นไปโดยได้พ้นโทษมายังไม่ถึงห้าปีในวันเลือกตั้ง เว้นแต่ความผิดส่วนตัวหรือฐานประมาท กับทั้งต้องมีคุณสมบัติเพิ่มเติมดังต่อไปนี้ด้วย คือ

(๑) อายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบสามปีบริบูรณ์ในวันแรกแห่งระยะเวลาซึ่งกำหนดให้ทำการเลือกตั้งตามประกาศของคณะกรรมการจังหวัด

(๒) มีความรู้อ่านและเขียนหนังสือไทยได้

มาตรา ๑๗ ผู้ขาดคุณสมบัติของผู้สมัครรับเลือกตั้ง คือ

(๑) ผู้อยู่ในฐานะเหนือการเมืองตามรัฐธรรมนูญ

มาตรา ๑๘

(๒) บกคหลหุนวกรหรือเป็นใบ้ หรือตามอดทั้ง
๐๙/10/25๖๖
 สองข้าง

(๓) ผู้ติดยาเสพติดให้โทษ

(๔) บุคคลผู้ล้มละลายซึ่งศาลยังไม่สั่งให้พ้นจากคดี

มาตรา ๑๘ ห้ามมิให้ข้าราชการซึ่งมีเงินเดือนและตำแหน่ง ประจำในจังหวัด ไคสมัครรับ เลือกตั้ง เป็น สมาชิกสภาท้องถิ่นในจังหวัดนั้น

ห้ามมิให้พนักงาน เทศบาลซึ่งมีเงินเดือนและตำแหน่ง ประจำของเทศบาลไคสมัครรับ เลือกตั้ง เป็น สมาชิกแห่งสภาเทศบาลนั้น

ถ้าข้าราชการหรือพนักงาน เทศบาลผู้ใดได้รับเลือกตั้ง เป็นสมาชิกสภาท้องถิ่น ต้องลาออกจากตำแหน่งประจำการ ในส่วนข้าราชการนั้นให้มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญด้วยเหตุ หมดแทนตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญ และถ้าเป็น ข้าราชการทหารก็อาจรับ เบี้ยหวัดแทนบำนาญตามระเบียบ ของทหาร

มาตรา ๑๙ ในการเลือกตั้งครั้งหนึ่ง ผู้มีสิทธิสมัคร รับ เลือกตั้ง จะสมัคร รับเลือกตั้ง เป็น สมาชิกสภาท้องถิ่นได้ ละเฉพาะในหน่วยเลือกตั้งแต่หน่วยเดียว

มาตรา ๒๐ การสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาท้องถิ่นในหน่วยเลือกตั้งใด ผู้สมัครรับเลือกตั้งต้องไปยื่นใบ

สมัครนที่ว่าการอำเภอซึ่งหน่วยเลือกตั้งที่ตนสมัครนั้น ตั้งอยู่ภายในเวลาที่กำหนดไว้ในประกาศของคณะกรรมการจังหวัด

เมื่อนายอำเภอได้รับใบสมัครแล้ว ต้องจัดให้มีการลงบันทึกการรับไว้เป็นหลักฐานในวันนั้น แล้วออกใบรับให้แก่ผู้ยื่นใบสมัคร

ใบสมัครให้ ใช้แบบที่กำหนดไว้ใน กฎกระทรวงโดยให้มีคำรับรองว่า ผู้สมัครรับเลือกตั้งมีความเลื่อมใสในการปกครองระบอบรัฐธรรมนูญด้วยความบริสุทธิ์ใจ

ให้นายอำเภอสอบสวนว่า ผู้สมัครรับเลือกตั้งจะสมัครรับเลือกตั้งตามพระราชบัญญัตินี้ได้หรือไม่ ถ้าได้ก็ให้ประกาศรับไว้ณที่ว่าการอำเภอ แล้วแจ้งให้ผู้สมัครรับเลือกตั้งทราบโดยเร็ว

มาตรา ๒๑ ถ้านายอำเภอไม่ยอมรับสมัคร ผู้สมัครรับเลือกตั้งมีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลจังหวัดนั้นได้ โดยไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียมศาลในการดำเนินกระบวนการพิจารณา เมื่อศาลได้รับคำร้องแล้ว ให้ดำเนินการพิจารณาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งโดยเร็ว และวินิจฉัยว่าให้รับสมัครหรือไม่ คำสั่งของศาลนั้นให้ ถือว่าเป็นที่สุดแล้ว ให้ศาลแจ้งคำสั่งไปยังนายอำเภอโดยเร็ว

09/10/2566

“ ในกรณีที่ศาลสั่งให้รับสมัคร ให้นายอำเภอประกาศรับสมัครไว้ ณ ที่ว่าการอำเภอ และถ้าได้จัดตั้งกรรมการตรวจคะแนนขึ้นแล้ว ก็ให้นายอำเภอแจ้งคำสั่งศาลให้กรรมการตรวจคะแนนทราบโดยเร็ว การใดที่นายอำเภอและกรรมการตรวจคะแนนได้ปฏิบัติไปตามคำสั่งเดิม ของนายอำเภอ ก่อนได้รับทราบคำสั่งศาลเป็นอย่างอื่นนั้น เป็นอันสมบูรณ์ตามกฎหมาย

มาตรา ๒๒ ผู้สมัครรับเลือกตั้งคนใด ซึ่งนายอำเภอได้ประกาศรับสมัครไว้แล้ว ต้องนำรูปถ่ายของตนขนาด ๖ นิ้ว จำนวน ๓ รูป ไปมอบให้กับนายอำเภอภายในกำหนด ๗ วัน นับแต่วันได้รับแจ้งการรับสมัคร

มาตรา ๒๓ เมื่อผู้รับสมัครรับเลือกตั้งได้มอบรูปถ่ายตั้งบัญชีผู้เลือกตั้งในมาตรา ๒๒ แล้ว ให้นายอำเภอประกาศชื่อผู้สมัครรับเลือกตั้งพร้อมทั้งรูปถ่าย และเครื่องหมายประจำตัวผู้สมัครรับเลือกตั้งซึ่งจะใช้ ในการลงคะแนนตามมาตรา ๓๙ ไว้ ณ ที่ว่าการอำเภอซึ่งผู้นั้นสมัครโดยเร็ว

ผู้สมัครรับเลือกตั้งคนใดไม่นำรูปถ่ายตั้งบัญชีผู้เลือกตั้งไว้ในมาตรา ๒๒ มอบให้นายอำเภอภายในวันที่กำหนดไว้ให้ถือ

ว่าผู้นั้นพ้นจากเป็นผู้สมัครรับเลือกตั้ง และให้นายอำเภอ
ประกาศถอนชื่อผู้นั้นจากเป็นผู้สมัครรับเลือกตั้ง

หมวด ๓

หน่วยเลือกตั้งและที่เลือกตั้ง

มาตรา ๒๔ หน่วยเลือกตั้งให้มีกำหนดดังนี้ คือ

หมู่บ้าน เป็นหน่วยเลือกตั้งสำหรับสภาตำบลและสภา
เมือง

ตำบล เป็นหน่วยเลือกตั้งสำหรับสภานคร

ในหน่วยเลือกตั้งหน่วยหนึ่ง ให้มีที่เลือกตั้งแห่งหนึ่ง

มาตรา ๒๕ ให้คณะกรรมการอำเภอประกาศระบับที่เลือก
ตั้งไม่น้อยกว่าสิบห้าวันก่อนวันเลือกตั้ง ที่เลือกตั้งนั้นต้อง
ให้เป็นเชิงประชาชนเข้าออกได้เพื่อการเลือกตั้ง

มาตรา ๒๖ ที่ทำการเลือกตั้งให้มีลักษณะและเครื่อง
ประกอบดังกำหนดไว้ในกฎกระทรวง

หมวด ๔

กรรมการตรวจคะแนน

มาตรา ๒๗ ก่อนวันเลือกตั้งให้คณะกรรมการอำเภอดัง
กรรมการตรวจคะแนนประจำหน่วยเลือกตั้งหน่วยละสามคน

กับกรรมการสำรองตามที่เห็นสมควร และทั้งให้มีอำนาจ
ปลดและตั้งบุคคลอื่นแทน

ให้ถือว่า กรรมการ ตรวจสอบ เป็น เจ้าพนักงาน ตาม
กฎหมายตลอดเวลา นับแต่ได้รับการแต่งตั้งจนสิ้นสุดแห่ง
การงานในหน้าที่

มาตรา ๒๘ กรรมการตรวจสอบ กรรมการสำรอง
ให้ตั้งบุคคลที่มีสิทธิเลือกตั้ง มีความประพฤติดี และสามารถ
อ่านและเขียนหนังสือไทยได้ ห้ามมิให้ตั้งข้าราชการประจำ
การ นายกมนตรี มন্ত্রী และพนักงานเทศบาลหรือผู้สมัคร
รับเลือกตั้งเป็นกรรมการ ตรวจสอบ หรือ กรรมการ สำรอง

มาตรา ๒๙ การวินิจฉัยในกิจการใดๆ ของ กรรมการ
ตรวจสอบให้เป็นไปตามเสียงข้างมาก

มาตรา ๓๐ ก่อนเวลาเปิดการรับลงคะแนนครึ่งชั่วโมง
ถ้ากรรมการตรวจสอบคนใด ยังมีไม่ถึง ที่เลือกตั้ง ให้
กรรมการสำรองเข้าทำหน้าที่แทน จนกว่า กรรมการ คนนั้นจะ
ไปถึง

ถ้ากรรมการตรวจสอบคนใดไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้
อันอาจเสียหายแก่การงานแล้ว ก็ให้กรรมการสำรองปฏิบัติ

หน้าที่ แทน จนกว่า กรรมการ ตรวจ คະแนน คนนั้น จะ ปฏิบัติ
หน้าที่ได้

ถ้ากรรมการสำรองมีไม่พอ ก็ให้กรรมการซึ่งอยู่ ณ
เลือกตั้งนั้นตั้งบุคคลซึ่งเป็นกรรมการได้ตามมาตรา ๒๘ เป็น
กรรมการแทน

มาตรา ๓๑ กรรมการตรวจคະแนนมีอำนาจหน้าที่รักษา
ความสงบเรียบร้อยในที่เลือกตั้ง หากปรากฏว่าผู้ใดกระทำ
ตนเป็นที่ขัดขวางรบกวนในกิจการเลือกตั้ง หรือจะทำความ
ไม่เรียบร้อยขึ้น กรรมการตรวจคະแนนมีอำนาจที่จะให้ผู้
นั้นออกไปเสียจากที่เลือกตั้งได้ แต่ต้องมีให้ขัดต่อการที่ผู้
มีสิทธิเลือกตั้งจะใช้สิทธิในการเลือกตั้ง

หมวด ๕

บัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้ง

มาตรา ๓๒ เมื่อได้มีประกาศของคณะกรรมการจังหวัด
ให้เลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นแล้ว ให้คณะกรรมการอำเภอ
จัดทำบัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้ง สำหรับหน่วยเลือกตั้งแต่ละ
หน่วยขึ้นไว้ ในการทำบัญชีรายชื่อให้ถือตามทะเบียนที่
ได้สำรวจครั้งหลังที่สุด และได้แก้ไขเพิ่มเติมเท่าที่มีหลักฐาน
จะทราบได้

มาตรา ๓๓ ก่อนวันเลือกตั้งไม่น้อยกว่าสิบห้าวัน ให้คณะกรรมการอำเภอประกาศรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้งไว้ ณ ที่ซึ่งเห็นได้ง่าย

ให้คณะกรรมการอำเภอประกาศรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้งสำหรับหน่วยเลือกตั้งแต่ละหน่วยไว้ ณ ที่เลือกตั้งสำหรับหน่วยเลือกตั้งด้วย

มาตรา ๓๔ ผู้มีสิทธิเลือกตั้งมีชื่ออยู่ในบัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้งสำหรับหน่วยเลือกตั้งใด ให้ผู้มีสิทธิลงคะแนนเลือกตั้งได้เฉพาะหน่วยเลือกตั้งนั้น

มาตรา ๓๕ บุคคลใดไม่มีชื่อในบัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้งในหน่วยเลือกตั้งใด ถ้าเห็นว่าคนสมควรมีชื่อเป็นผู้มีสิทธิเลือกตั้งได้ ในหน่วยนั้น ให้ยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการอำเภอให้ลงชื่อตนในบัญชีรายชื่อนั้น ก่อนวันเลือกตั้งไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน ถ้าคณะกรรมการอำเภอเห็นว่าเป็นผู้มีสิทธิเลือกตั้งตามพระราชบัญญัตินี้ได้ ก็ให้เติมชื่อผู้ร้องลงในบัญชีรายชื่อโดยเร็ว

ถ้าคณะกรรมการอำเภอเห็นว่า ผู้ร้องไม่มีสิทธิเลือกตั้งได้ ก็ให้สั่งยกคำร้องเสียโดยเร็ว ผู้ร้องมีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลจังหวัดได้ และให้นำบทบัญญัติมาตรา ๒๑ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๓๖ ผู้มีสิทธิเลือกตั้งคนใดเห็นว่า ตามบัญชี
 รายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้งนั้นมีบุคคลที่ไม่มีสิทธิเลือกตั้งได้ตาม
 พระราชบัญญัตินี้ ก็มีสิทธิยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการอำเภอ
 ให้ถอนชื่อบุคคลนั้นออกจาก บัญชีรายชื่อก่อนวันเลือกตั้งไม่
 น้อยกว่าเจ็ดวัน เมื่อคณะกรรมการอำเภอพิจารณาแล้ว มี
 คำสั่งให้ถอนชื่อบุคคลนั้นออกเสียจากบัญชีรายชื่อก็ดี หรือ
 มีคำสั่งให้ยกคำร้องก็ดีให้คณะกรรมการอำเภอ แจ้งให้บุคคล
 ทั้ง ๒ นั้นทราบโดยเร็วบุคคลผู้ถูกถอนชื่อหรือผู้ร้องแล้ว
 แต่กรณีมีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลจังหวัดได้ และให้นำบท
 บัญญัติมาตรา ๒๑ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

หมวด ๖

การลงคะแนนเลือกตั้ง

มาตรา ๓๗ หีบบัตรเลือกตั้ง บัตรเลือกตั้ง และ
 เครื่องหมายประจำตัวผู้สมัครรับเลือกตั้งซึ่งจะใช้สำหรับการ
 ลงคะแนนให้มีลักษณะ และ ขนาด ดังที่กำหนดไว้ในกฎ
 กระทรวง

มาตรา ๓๘ ในวันเลือกตั้ง ให้เปิดการลงคะแนนตั้ง
 ตั้งแต่ ๗ นาฬิกา ถึง ๑๗ นาฬิกา

มาตรา ๓๘ ขณะจะเปิดการลงคะแนน ให้กรรมการ
ตรวจคะแนนเปิดหีบบัตรเลือกตั้งให้ผู้มีสิทธิเลือกตั้งซึ่ง
อยู่ที่เลือกตั้งเห็นว่าเป็นหีบเปล่า แล้วให้ปิดหีบบัตรเลือก
ตั้งใส่กุญแจประจำครั้งที่บรรจุกุญแจไว้จนเสร็จการลงคะแนน

มาตรา ๔๐ ในระหว่างเวลาเปิดการลงคะแนน ห้าม
มิให้เปิดหีบบัตรเลือกตั้ง เว้นแต่มีความจำเป็นอันจะหลีกเลี่ยง
มิได้ จึงให้คณะกรรมการตรวจคะแนนเปิดได้โดยมิ
ให้เอาบัตรออกจากหีบ แล้วให้ปิดไว้ตามเดิม ในกรณี
เช่นนี้ให้คณะกรรมการตรวจคะแนนกระทำต่อหน้าผู้มีสิทธิ
เลือกตั้งซึ่งอยู่ที่เลือกตั้ง และให้ทำรายงานบันทึกแสดง
เหตุในการเปิดหีบบัตรเลือกตั้งนั้นไว้ด้วย

มาตรา ๔๑ ภายในปริมาตรสามสิบเมตรแห่งที่ทำการ
เลือกตั้งห้ามมิให้ผู้ใดชักชวน ขอคะแนนหรือทำการโฆษณา
เพื่อการเลือกตั้ง

มาตรา ๔๒ ห้ามมิให้บุคคลผู้มีได้มีสัญชาติเป็นไทยกระทำ
การใด ๆ โดยเจตนาจะช่วยเหลือหรือสนับสนุนให้ผู้ใดได้
รับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาท้องถิ่น

มาตรา ๔๓ ในวันเลือกตั้งให้ผู้มีสิทธิเลือกตั้งไปแสดง
ตนต่อกรรมการตรวจคะแนน เพื่อให้ตรวจสอบบัญชีรายชื่อ

ต้นฉบับไม่มีหน้า 564 - 571

NO THIS PAGE 564 TO 571

IN ORIGINAL

มาตรา ๖๒ ผู้มีสิทธิเลือกตั้งผู้ใดเรียก หรือรับทรัพย์สิน หรือผลประโยชน์อย่างใด ๆ เป็นประโยชน์แก่ตนเอง หรือผู้อื่น เพื่อรับสัญญาว่าจะลงคะแนนเลือกตั้งหรืองดเว้นไม่ลงคะแนนเลือกตั้งผู้ใด มีความผิดต้องระวางโทษ จำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินสองร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้ศาลสั่งให้เพิกถอนสิทธิการเลือกตั้งเสียมีกำหนดเวลาสี่ปี

มาตรา ๖๓ ภายหลังจากเวลาที่ได้ ปิดหีบบัตรเลือกตั้งตั้งไว้เพื่อการลงคะแนนแล้วก็ดี หรือภายหลังจากเวลาที่ได้ ปิดหีบบัตรนั้น เพื่อรักษาไว้เมื่อการเลือกตั้งได้เสร็จสิ้นแล้วก็ดี ผู้ใดบังอาจเปิดหีบบัตรเลือกตั้งนั้นโดยมิได้มีอำนาจจะทำได้โดยชอบด้วยกฎหมาย มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้ศาลสั่งให้เพิกถอนสิทธิการเลือกตั้งเสียมีกำหนดเวลาสี่ปี

มาตรา ๖๔ ผู้ใดมิได้มีอำนาจจะทำได้โดยชอบด้วยกฎหมาย กระทำด้วยประการใด ๆ โดยเจตนาขัดขวางหรือหน่วงเหนี่ยวมิให้ผู้มีสิทธิเลือกตั้งไปลงที่เลือกตั้งหรือเข้าไป

ณที่ลงคะแนน หรือมิให้^๕ ไปถึงณที่ตั้งว่า^๕นภายในกำหนด เวลาที่จะลงคะแนนเลือกตั้งได้ มีความผิดต้องระวางโทษ จำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินสองร้อยบาท หรือ ทั้งจำทั้งปรับ และให้ศาลสั่งเพิกถอนสิทธิการเลือกตั้ง^๕มี กำหนดเวลาสี่ปี

มาตรา ๖๕ ผู้ใดโดยเจตนาทุจริตลง^๕เครื่องหมายใน บัตรเลือกตั้งซึ่งมิใช่^๕ของคน หรือผู้ใดมิได้มีอำนาจจะ^๕ทำ ได้โดยชอบด้วยกฎหมาย บังอาจทำ^๕เครื่องหมาย หรือ เครื่องสังเกตโดยวิธีใด ๆ ไว้ที่บัตรเลือกตั้ง มีความผิด ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าร้อย บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้ศาลสั่งให้เพิกถอนสิทธิการ เลือกตั้ง^๕มีกำหนดเวลาสี่ปี

มาตรา ๖๖ ผู้ใดลงคะแนนเลือกตั้ง หรือพยายาม ลงคะแนนเลือกตั้งโดยรู้^๕อยู่แล้วว่า ตนไม่มีสิทธิเลือกตั้ง หรือไม่มีสิทธิลงคะแนนเลือกตั้งในหน่วยเลือกตั้งนั้นได้^๕ก็ได้ หรือทอดบัตร หรือพยายามทอดบัตรมากกว่าบัตรหนึ่ง^๕ก็ได้ มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับ ไม่เกินร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้ศาลสั่งให้เพิก ถอนสิทธิการเลือกตั้ง^๕เสียมีกำหนดเวลาสี่ปี

มาตรา ๖๗ ผู้สิทธิเลือกตั้งผู้ใด โดยเจตนาทุจริต ในการเลือกตั้งไม่ค้นบัตรเลือกตั้งให้กรรมการตรวจคะแนน ตามมาตรา ๔๕ มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินกว่า สามเดือน หรือปรับไม่เกินสองร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้ศาลสั่งเพิกถอนสิทธิเลือกตั้งมีกำหนดเวลาสี่ปี

มาตรา ๖๘ ผู้ใดก่อให้เกิดการวุ่นวายขึ้นในที่เลือกตั้ง หรือในที่ประชาชนชุมนุมกันอยู่ เพื่อบรรเทาเข้าไปลง คะแนนเลือกตั้ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินกว่าหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๖๙ ผู้ใดกระทำการละเมิดต่อมาตรา ๕ มีความ ผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าสิบบาท

มาตรา ๗๐ ผู้ใดกระทำการละเมิดต่อมาตรา ๔๑ มีความ ผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินกว่าห้าสิบบาท

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

09/10/2566

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๙๓ วันที่ ๑๕ พฤศจิกายน หน้า ๖๐๔)

พระราชกฤษฎีกา

ให้ใช้พระราชบัญญัติการสาธารณสุข

พุทธศักราช ๒๔๗๗ (ฉบับที่ ๖)

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๘)

อาทิตยทิพอาภา

เจ้าพระยายมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชัยเนตรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๐ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรให้ใช้พระราชบัญญัติการสาธารณสุข
พุทธศักราช ๒๔๗๗ ในเขตท้องที่บางแห่ง

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒

แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๗๗ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า "พระราชกฤษฎีกาให้ใช้พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๗๗ (ฉบับที่ ๖)"

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้เมื่อพ้นกำหนดสามสิบวัน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ใช้พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๗๗ เฉพาะหมวดที่ ๑ ส่วนที่ ๑ ส่วนที่ ๒ และส่วนที่ ๕ หมวดที่ ๓ ส่วนที่ ๑ และส่วนที่ ๒ ในเขตท้องถื่น ตำบลในเมือง หมู่ที่ ๑, ๒, ๔, ๕, ๖, ๗ และ ๘ อำเภอเมือง และตำบลป่าซาง หมู่ที่ ๑, ๒ และ ๔ อำเภอปากช่อง จังหวัดลำพูน ให้ใช้พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๗๗ ทุกบททุกมาตรา ในเขตท้องถื่นตำบลเบตง หมู่ที่ ๓ และหมู่ที่ ๖ อำเภอเบตง จังหวัดยะลา และในเขตท้องถื่น ตำบลบ้านกล้วยหมู่ที่ ๔ และหมู่ที่ ๕ อำเภอบ้านกล้วย จังหวัดชัยนาท

๕๗๗

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๕ พฤศจิกายน หน้า ๖๓๑)

๕๗๘

พระราชบัญญัติ

แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

พุทธศักราช ๒๔๗๘

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๘)

อาทิตย์ทิพอาภา

เจ้าพระยายมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชัยโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๓ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๗๘

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์บางมาตรา

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎรตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พุทธศักราช ๒๔๗๘”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๗ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๗ ให้รัฐมนตรีผู้รับผิดชอบในการปกครองท้องที่เป็นผู้อำนาจออกกฎกระทรวงเกี่ยวกับการให้อำนาจการจดทะเบียน และการดูแลตรวจตรามูลนิธิตามความที่กล่าวไว้ในส่วนนี้ รวมทั้งกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมอันเกี่ยวกับการนั้น

ให้รัฐมนตรีจัดการให้มีบัญชีรายนามมูลนิธิทั้งหลายอันได้ให้อำนาจแล่นั้นรักษาไว้พร้อมทั้งรายการข้อสำคัญอันได้โฆษณาในราชกิจจานุเบกษา”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๒๔๗ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๒๔๗ การชำระบัญชีห้างหุ้นส่วนจดทะเบียนหรือห้างหุ้นส่วนจำกัด หรือบริษัทจำกัดซึ่งล้มละลายนั้น ให้จัดทำไปตามบทกฎหมายลักษณะล้มละลายที่คงใช้อยู่ตามแต่จะทำได้

รัฐมนตรีเจ้าหน้าที่จะออกกฎกระทรวงว่าด้วยการชำระบัญชีห้างหุ้นส่วนและบริษัท และกำหนดอัตราค่าฤชาธรรมเนียมที่ออกได้”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๖๗๒ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๖๗๒ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย กลาโหม และต่างประเทศ มีอำนาจและหน้าที่เท่าที่เกี่ยวกับกระทรวงนั้น ๆ ที่จะออกกฎกระทรวง เพื่อให้การเป็นไปตามประมวลกฎหมายบรรพน์ รวมทั้งกำหนดอัตราค่าฤชาธรรมเนียมอันเกี่ยวกับการนั้น ”

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยหเสนา
นายกรัฐมนตรี

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา ๘๗, ๑๒๔๗ และ ๓๖๗๒
ที่พระราชบัญญัตินี้ให้ยกเลิกมีความดังนี้

“ มาตรา ๘๗ ข้อบังคับสำหรับการให้อำนาจ การจดทะเบียนและการดูแลตรวจตรามุตินิซิตตามความที่กล่าวไว้ในส่วนนี้ ให้เดิเนาบตีผู้รับผิดชอบในการปกครองท้องที่เป็นผู้ออกกฎข้อบังคับ

“ให้เสนาบดีจัดการให้มีบานัญชีรายนามมุตินิจทั้งหลายอันได้ให้อำนาจแด่ฉนวนรักษาไว้พร้อมทั้งรายการข้อสำคัญอันได้โฆษณาในราชกิจจานุเบกษา”

“มาตรา ๑๒๔๗ การชำระบัญชีห้างหุ้นส่วนจดทะเบียน หรือ ห้างหุ้นส่วนจำกัด หรือบริษัทจำกัด ซึ่งล้มละลายนั้น ให้จัดทำไปตามบทกฎหมายลักษณะล้มละลายที่คงใช้อยู่ตามแต่จะทำได้

เสนาบดีเจ้าหน้าที่จะออกกฎข้อบังคับว่าด้วยการชำระบัญชีห้างหุ้นส่วนและบริษัทก็ออกได้”

“มาตรา ๑๒๗๒ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยกลาโหม และต่างประเทศมีอำนาจและหน้าที่เท่าที่เกี่ยวกับกระทรวงนั้นๆ ที่จะออกกฎกระทรวงเพื่อให้การเป็นไปตามประมอดกฎหมายบรรพนี้”

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๒ พฤศจิกายน หน้า ๖๓๔)

๕๘๒

พระราชบัญญัติ
คลังออมสิน (ฉบับที่ ๓)
พุทธศักราช ๒๕๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕)

ชาติชาย วัฒนศิริ

เจ้าพระยาอมรรต

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรว โยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๓ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๗๕
เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขเพิ่มเติม
พระราชบัญญัติคลังออมสิน พุทธศักราช ๒๕๕๖ เพื่อให้
การคลังออมสินเจริญยิ่งขึ้น

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติคลังออมสิน (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๘๐ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติคลังออมสิน พุทธศักราช ๒๔๕๖ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังตั้งกรรมการขึ้นคณะหนึ่ง มีจำนวนอย่างน้อยสามคน อย่างมากไม่เกินเจ็ดคน กรรมการคณะนี้ให้มีอำนาจและหน้าที่จัดหาผลประโยชน์จากเงินทุนและเงินที่รับฝากจากประชาชน แต่ในการจัดหาผลประโยชน์นั้นต้องได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

ถ้าได้ผลประโยชน์นั้นมาอย่างน้อยเท่าใด ก็ให้หักเป็นดอกเบี้ยจ่ายให้แก่ผู้ฝากเสียก่อนแล้วจึงหักค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ในการคลังออมสิน เหลือมาอย่างน้อยเท่าใดให้สะสมไว้สำหรับการคลังออมสินต่อไป แต่ถ้าไม่ได้ผลประโยชน์หรือถ้าได้แต่ยังไม่พอจ่ายตั้งกล่าวข้างต้นมาอย่างน้อยเท่าใด ก็ให้

กระทรวงการคลังจ่ายเงินคงคลังเพิ่มเติมให้จนครบถ้วน นับว่า
เป็นเงินขาดทุนแผนคลังออมสิน”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๘ แห่งพระราช
บัญญัติคลังออมสิน พุทธศักราช ๒๔๕๖ และมาตรา ๓ แห่ง
พระราชบัญญัติคลังออมสินแก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๒
และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๘ ให้อธิบดีกรมไปรษณีย์โทรเลข ประกาศ
รายงานประจำปีว่าด้วย การงาน ซึ่งคลังออมสิน ได้จัดทำใน
ระหว่างปีนั้น จำนวนผู้ฝาก จำนวนเงินฝาก จำนวนเงิน
ดอกเบี้ยที่จ่ายแห่งเงินฝาก ผลประโยชน์ที่ได้มาจากเงินทุน
และเงินที่รับฝากจากประชาชน ตามความใน มาตรา ๓
และมาตรา ๕ และข้อความอื่น ๆ สุดแต่จะเห็นควร”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕ แห่งพระราช
บัญญัติคลังออมสินแก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๒

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๐ แห่งพระราช
บัญญัติคลังออมสินแก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๒ และ
ให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๐ ให้คณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินเป็นผู้ตรวจบรรดาบัญชีคลัง ออมสิน แล้วให้อธิบดีกรมไปรษณีย์โทรเลขประกาศงบทุดุ้ยนั้น ”

มาตรา ๗ ในพระราชบัญญัติคลังออมสิน พุทธศักราช ๒๔๕๖ และพระราชบัญญัติคลังออมสิน แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๒ คำว่า “เงินคงพระคลังมหาสมบัติ” ให้แก่เป็น “เงินคงคลัง” คำว่า “เสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ” ให้แก่เป็น “รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง” คำว่า “เสนาบดีกระทรวงพาณิชย์และคมนาคม” ให้แก่เป็น “รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจ”

มาตรา ๘ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีหน้าที่รักษาการให้ เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

พระราชบัญญัติคลังออมสิน พุทธศักราช ๒๔๕๖ มาตรา ๖
และ ๘ ๐๙/๑๐/๒๕๖๐
กึ่งพระราชบัญญัติคลังออมสิน แก้ไขเพิ่มเติม พุทธ

ศักราช ๒๔๗๒ มาตรา ๓, ๘ และ ๓๐ ซึ่งพระราชบัญญัตินี้ให้ยกเลิก
 มีความคั่ง

พระราชบัญญัติคลังออมสิน พุทธศักราช ๒๔๕๖

“ มาตรา ๖ เงินทุนเพื่อหาประโยชน์ ตามความแห่งมาตรา ๓
 แต่มาตรา ๕ นั้น ให้เสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ เลือกลง
 ข้าราชการเป็นกรรมการ จัดหาผลประโยชน์ที่จะพึงมีพึงได้ ถ้า
 ผลประโยชน์ที่ได้มา หักคอกเบี้ยจ่ายให้แก่ผู้ฝากแล้วเหลือมากน้อย
 เท่าใด ให้โอนไปบวกเพิ่มเข้าในเงินทุนที่โปรดเกล้า ฯ พระราชทาน
 แล่นบาทตั้งกล่าวในมาตรา ๕ แต่ถ้าผลประโยชน์อันพึงจะได้มานั้น
 ไม่พอจ่ายเป็นคอกเบี้ยให้แก่ผู้ฝากมากน้อยเท่าใด ก็ให้กระทรวงพระคลัง
 มหาสมบัติจ่ายเงินคงพระคลังมหาสมบัติเพิ่มเติมให้จนครบ นับว่า
 เป็นเงินขาดทุนพแนกคลังออมสิน ”

“ มาตรา ๘ ให้เสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ ประกาศ
 รายงานประจำปี กล่าวด้วยการงานซึ่งคลังออมสินได้จัดทำในระหว่าง
 ปีนั้น จำนวนผู้ฝาก จำนวนเงินฝาก จำนวนเงินคอกเบี้ยที่จ่ายแห่ง
 เงินฝาก ผลประโยชน์ที่ได้มาจากเงินทุนตามความในมาตรา ๓ และ
 มาตรา ๕ และข้อความอื่น ๆ สุดแต่จะเห็นควร ”

พระราชบัญญัติคลังออมสินแก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๒

มาตรา ๓ คำว่า “เสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ” ใน
 มาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติคดีตั้งออมสิน พุทธศักราช ๒๔๕๖ นั้น
 ให้เปลี่ยนเป็น “เสนาบดีกระทรวงพาณิชย์และคมนาคม” ”

“มาตรา ๘ ให้กระทรวงพาณิชย์และคมนาคมยื่นงบเดือนต่อ
 กระทรวงพระคลังมหาสมบัติเป็นรายเดือน งบเดือนนั้นต้องแสดง
 ๑. จำนวนเงินที่ได้รับฝากทั้งสิ้นในเดือนนั้น ๒. จำนวนเงินที่ได้ถอน
 คืนในเดือนนั้น และ ๓. เงินคงเหลือในวันสิ้นเดือน ”

“มาตรา ๑๐ เมืองบัญชีประจำปีเสร็จดังแล้วทุกปีให้เจ้า
 พนักงานกรมบัญชีกลางเป็นผู้ตรวจบรรดาบัญชีคดีตั้งออมสินตามวิธี
 การของกรมบัญชีกลาง รายงานการตรวจและความเห็นของอธิบดี
 กรมบัญชีกลางนั้น ให้ส่งไปยังกระทรวงพาณิชย์และคมนาคม และ
 ให้กระทรวงพาณิชย์และคมนาคมประกาศบังคับซึ่งอธิบดีกรมบัญชี
 กลางได้รับรองแล้วว่าถูกต้องพร้อมด้วยรายการละเอียดแห่งสมบัติ
 ของคดีตั้งออมสิน และลักษณะที่ถือสมบัตินั้นไว้”

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๒ พฤศจิกายน หน้า ๖๓๔๑)

๕๘๘

พระราชบัญญัติ
เงินกู้เทศบาล พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตยทิพอาภา

เจ้าพระยายมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรวโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๓ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า เป็นการสมควรจัดการ
กู้เงินเพื่อให้เทศบาลนำไปใช้จ่ายในกิจการลงทุน

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
เงินกู้เทศบาล พุทธศักราช ๒๔๗๕”

09/10/2566

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้รัฐบาลมีอำนาจจัดการกู้เงินภายในราชอาณาจักรรวมเป็นจำนวนสี่ล้านบาท โดยทำการกู้คราวเดียวทั้งจำนวน หรือแบ่งกู้เป็นคราวๆ ก็ได้ภายในเงื่อนไขที่ตั้งต่อไป

ก. อัตราดอกเบี้ยไม่เกินร้อยละสี่ต่อปี จ่ายปีละสองครั้ง

ข. การไถ่ถอนต้นเงินคืนให้ไถ่ถอนเท่ากับต้นเงินที่มานั้น โดยจับสลากประจำปี เริ่มต้นเมื่อสิ้นปีที่ห้ามนับแต่วันทำการกู้ และให้ไถ่ถอนต้นเงินกู้ทั้งหมดภายใน พ.ศ. ๒๕๐๕ รัฐบาลทรงไว้ซึ่งสิทธิบอกล่วงหน้าหกเดือนในอันที่จะใช้คืนต้นเงินกู้ทั้งหมดหรือแต่บางส่วนในเวลาใดๆ ภายหลังจากเมื่อสิ้นปีที่ห้ามนับแต่วันทำการกู้

มาตรา ๔ ให้ตั้งเงินกู้อย่างไรส่วนหนึ่งต่างหากจากเงินแผ่นดินประเภทอื่น เพื่อรองรับเงินอันพึงจะได้รับ และลงจ่ายเงินอันพึงจะจ่ายได้ตามความในพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ ให้รัฐบาลมีอำนาจจ่ายเงินกู้รายนี้ให้เทศบาลต่าง ๆ กู้ยืมเพื่อใช้จ่ายในกิจการ และตามจำนวนเงินที่เห็นสมควร

มาตรา ๖ การให้เทศบาลกู้ยืมเงินตามความในมาตรา ๕ นั้น ให้ปฏิบัติภายใต้บังคับแห่งเงื่อนไขดังจะกล่าวต่อไปนี้

ก. ให้ชำระหนี้เป็นเงินรายปีอันประกอบด้วย ดอกเบี้ยและเงินส่งใช้ต้น ภายในกำหนดเวลาที่ระบุไว้ในหนังสือสัญญากู้ยืมระหว่างรัฐบาลกับเทศบาลที่กู้ยืม จำนวนเงินรายปีและวันที่ถึงกำหนดต้องชำระรายหนึ่ง ๆ นั้น ให้เป็นไปดังที่ระบุไว้ในบัญชีเงินรายปีต่อท้ายหนังสือสัญญากู้ยืม และให้ถือว่าบัญชีนั้นเป็นส่วนหนึ่งแห่งหนังสือสัญญากู้ยืม

ข. ดอกเบี้ยและระยะเวลาที่ต้องชำระเงินกู้ยืมรายใด ๆ ให้เสร็จสิ้นไปนั้น ให้กำหนดดังนี้

(๑) ดอกเบี้ยไม่เกินร้อยละห้าต่อปี

(๒) ให้คำนวณดอกเบี้ยนับตั้งแต่วันที่จ่ายเงินกู้ยืมหรือส่วนหนึ่งแห่งเงินนั้นให้เทศบาล และ

(๓) ระยะเวลาไม่เกิน พ.ศ. ๒๕๐๕

ก. รัฐบาลมีสิทธิที่จะเรียกให้เทศบาลใช้ อำนาจที่มีอยู่ ตามกฎหมาย ตั้งเก็บจังกอบ หรือเก็บภาษีอากรหรือกระทำ การอย่างอื่น เพื่อปฏิบัติการชำระหนี้ตามหนังสือสัญญากู้ยืม เงิน ทั้งนี้สิทธิที่จะปฏิบัติการตามแต่จะเห็นสมควรในอัน จะให้ ได้มาซึ่งเงิน ไร่ต้นหรือดอกเบี้ยยที่ค้างชำระ โดยหัก เงินจำนวนซึ่งค้างชำระนั้นพร้อมทั้งดอกเบี้ย กำหนดดอกเบี้ย ต้นทุก ๆ สามเดือนตามอัตราร้อยละเจ็ดต่อปีไว้จากเงินส่วน แบ่งรายได้หรือเงินอุดหนุนซึ่งถึงกำหนดจ่ายให้เทศบาลนั้น

ง. รัฐบาลมีสิทธิที่จะปฏิบัติการตาม แต่จะเห็นสมควร ในอัน จะให้ ได้รับความพอใจว่าเงิน กู้ยืมนั้นได้จ่ายไป แล้ว และกำลังจ่ายในกิจการซึ่งได้ให้กู้ยืมเงินไปทำ และกิจการนั้น ทำโดยประหยัดรายจ่ายและเป็นผลดีตามสมควร ทั้งนี้สิทธิ ที่จะยึดเงินกู้ยืมส่วนที่จะต้องจ่ายต่อไปนั้นไว้ก่อน จนกว่า จะได้รับความพอใจตามที่กล่าวมานั้นเพื่อประโยชน์แห่งการ นี้ เทศบาลจะต้องยอมให้ผู้แทนโดยชอบของรัฐบาลตรวจ บัญชีหนังสือสัญญาและเอกสารอย่างอื่นอันควรแก่เรื่องตาม เวลาที่สะดวกทุก ๆ เวลา และ เทศบาลจะต้องให้ ความ สะดวกตามสมควรแก่ผู้แทนที่กล่าววนั้นในอันจะตรวจกิจการ ที่กระทำ 9/10/2566

๕๕๒

มาตรา ๓ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีอำนาจจัดการใดๆ ที่จำเป็นในการจัดการกู้เงินรายนี้

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๒ พฤษภาคม หน้า ๖๕๑)

๕๕๓

สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณ พระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว

โอนกรรมสิทธิ์ที่ดินสงฆ์วัดอัมรินทร์าราม

ตำบลโคกหม้อ อำเภอเมือง จังหวัดราชบุรี

ให้แก่กระทรวงกลาโหม พุทธศักราช ๒๕๖๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๖๔)

อาทิตย์ทิพอาภา

เจ้าพระยามรราช

พล.อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรวชิริน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๓ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๖๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรโอนกรรมสิทธิ์
ที่ดินสงฆ์วัดอัมรินทร์าราม ตำบลโคกหม้อ อำเภอเมือง
จังหวัดราชบุรี ให้แก่กระทรวงกลาโหม เพื่อประโยชน์แห่ง

ราชการ ๒๕/10/2566

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
โอนกรรมสิทธิ์ที่ธรณีสงฆ์วัดอัมรินทราราม” ตำบลโคกหม้อ
อำเภอเมือง จังหวัดราชบุรี ให้แก่กระทรวงกลาโหม พุทธ
ศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้โอนกรรมสิทธิ์ที่ธรณีสงฆ์วัดอัมรินทราราม
ตำบลโคกหม้อ อำเภอเมือง จังหวัดราชบุรี ทิศเหนือจดที่ดิน
นางน่วม วงศาโรจน์ ทิศใต้จดที่ดินของกระทรวงกลาโหม
ทิศตะวันออกจดที่ดินของกรมรถไฟ ทิศตะวันตกจดที่ดิน
ของวัดอัมรินทราราม และที่ดินของนางน่วม วงศาโรจน์
เนื้อที่ประมาณ ๖๗๔๗๕ ตารางเมตร ปรากฏแนวเขตต์ตาม
แผนที่ท้ายพระราชบัญญัตินี้ ให้แก่กระทรวงกลาโหม

๕๘๕

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงธรรมการมีหน้าที่
จัดการโอนที่ดินตั้งระบุไว้ในมาตรา ๓

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๒ พฤศจิกายน หน้า ๖๔๘)

พระราชบัญญัติ

โอนกรรมสิทธิ์ที่ดินซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน
ตำบลบ่อมปราบศัตรูพ่าย อำเภอบ่อมปราบศัตรูพ่าย
จังหวัดพระนคร ให้แก่พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้า
จุลจักรพงษ์ พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

ชาติชายทิพอาภา

เจ้าพระยาอมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรโยธิน

ตราไว้ณวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรโอนกรรมสิทธิ์
ที่ดินทางเดิน และคลองดินเงิน ตำบลบ่อมปราบศัตรูพ่าย
อำเภอบ่อมปราบศัตรูพ่าย จังหวัดพระนคร อันเป็น

สาธารณสมบัติของแผ่นดิน ซึ่งเลิกใช้เพื่อสาธารณประโยชน์แล้ว ให้แก่พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าจุลจักรพงษ์

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ตำบลบ่อมปราบศัตรูพ่าย อำเภอบ่อมปราบศัตรูพ่าย จังหวัดพระนคร ให้แก่พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าจุลจักรพงษ์ พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้โอนกรรมสิทธิ์ที่ดินทางเดิน และคลองดินเขิน ตำบลบ่อมปราบศัตรูพ่าย อำเภอบ่อมปราบศัตรูพ่าย จังหวัดพระนคร สองแปลงอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ซึ่งเลิกใช้เพื่อสาธารณประโยชน์แล้ว ดังปรากฏแนวเขตต์ตามแผนที่ท้ายพระราชบัญญัตินี้ คือทางเดินสาธารณะเลิกใช้ เนื้อที่ประมาณ ๑๐.๑๓ ตารางวา ด้านเหนือจดถนนมิตรพันธ์ ด้านใต้จดถนนพระรามที่ ๔ ด้านตะวันออกจดที่ดินเลขที่ ๕๕ ด้านตะวันตกจดถนนมิตรพันธ์

กับอีกแปลงหนึ่งคลองดินเขิน เนื้อที่ประมาณ ๘๓.๒๖ ตารางวา ด้านเหนือจดคลองพระแก้ว (ถมเป็นถนนแล้ว) ด้านใต้จดที่ดินเลขที่ ๕๕ ด้านตะวันออกจดที่ดินเลขที่ ๓๗ และ ๒๓ ด้านตะวันตกจดที่ดินเลขที่ ๕๕ ให้แก่พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าจุลจักรพงษ์

มาตรา ๔ ให้กระทรวงการคลังจัดการโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๓ ให้แก่พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าจุลจักรพงษ์ ภายในเวลาอันควร

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๒ พฤศจิกายน หน้า ๖๕๕)

พระราชบัญญัติ

โอนที่ดินซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน
ตำบลมะขามหย่ง อำเภอบางปลาร้อย จังหวัดชลบุรี
ให้แก่นางสาวมอญ แซ่ตัน พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตย์ทิพอาภา

เจ้าพระยายมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๓ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรโอนที่ดิน
สาธารณสมบัติของแผ่นดิน ตำบลมะขามหย่ง อำเภอ
บางปลาร้อย จังหวัดชลบุรี ให้แก่นางสาวมอญ แซ่ตัน
โดยที่นางสาวมอญ แซ่ตัน จะต้องโอนที่ดินในตำบลเดียวกัน
ให้เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน เพื่อตัดถนน
สาธารณะต่อไป

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
โอนที่ดินซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ตำบลมะขาม
หย่ง อำเภอบางปลาสร้อย จังหวัดชลบุรี ให้แก่นางสาวมอญ
แช่ตัน พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้โอนที่ดินสาธารณสมบัติของแผ่นดิน
ตำบลมะขามหย่ง อำเภอบางปลาสร้อย จังหวัดชลบุรี มี
เนื้อที่ประมาณ ๑ งาน ๑๑ ตารางวา ปราบกฎแนวเขตต์ตาม
แผนที่ท้ายพระราชบัญญัตินี้ ให้แก่นางสาวมอญ แช่ตัน

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยจัดการ
โอนที่ดินตั้งระบุไว้ในมาตรา ๓

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

๐๙/๑๐/๒๕๖๖ นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๑ วันที่ ๒๒ พฤศจิกายน หน้า ๖๕๕)

พระราชบัญญัติ

โอนที่ดินซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน
ตำบลบ้านแก่ง อำเภอตรอน จังหวัดอุดรธานี
ให้วัดมงคลนิมิตร พุทธศักราช ๒๕๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕)

อาทิตยทิพอาภา

เจ้าพระยายมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเยนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๔ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรโอนที่ดินซึ่ง
เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ตำบลบ้านแก่ง อำเภอ
ตรอน จังหวัดอุดรธานี เพื่อให้เป็นที่ตั้งสำนักสงฆ์และ
เป็นที่ธรณีสงฆ์ของวัดมงคลนิมิตร

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
โอนที่ดินซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ตำบลบ้าน
แก่ง อำเภอตรอน จังหวัดอุดรธานี ให้อวัดมงคลนิมิตร
พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้กระทรวงการคลังมีอำนาจโอนที่ดินตำบล
บ้านแก่ง อำเภอตรอน จังหวัดอุดรธานี ปราบกฏแนว
เขตต์ตามแผนที่ท้ายพระราชบัญญัตินี้ คือ แปลงที่ ๑ ด้าน
เหนือจดที่ดินนางตะขาบ น้อยมณี ด้านใต้จดที่ดินนางเฮียะ
สุวรรณศรี ด้านตะวันออกจดที่ดินหลวงพิณพลราษฎร์
(พิณ เกษกาญจน์) นายฮวบ สุขเกษม นางนี้ สุขเกษม
และถนนสาธารณประโยชน์ ด้านตะวันตกจดถนนสาธารณ
ประโยชน์ (บ้านแก่ง) เนื้อที่ ๓๓,๘๔๘ ตารางเมตร และ
แปลงที่ ๒ ด้านเหนือจดที่ดินนายจัน คงเพชร นางมาลัย
คงเพชร ^{๐๙/๑๐/๒๕๖๖} ด้านใต้จดที่ดินนางเฮียะ สุวรรณศรี นางเล็ก แซ่ฮั่น

ด้านตะวันออกจดถนนสาธารณประโยชน์ (บ้านแก่ง) ด้าน
ตะวันตกจดลำน้ำน่าน เนื้อที่ ๑๑,๕๖๐ ตารางเมตร เพื่อ
ให้เป็นที่ตั้งสำนักสงฆ์และเป็นที่ธรณีสงฆ์ของวัดมงคลนิมิตร์

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีหน้าที่
จัดการโอนที่ดินดังระบุไว้ในมาตราก่อน

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๒ พฤศจิกายน หน้า ๖๕๘)

๖๐๔

พระราชบัญญัติ
เวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อจัดสร้าง
โรงพยาบาลโรคจิตต์ จังหวัดลำปาง
พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตยทิพอาภา

เจ้าพระยายมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทวโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๔ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรจัดการเวนคืน
อสังหาริมทรัพย์ ตามที่ได้กำหนดเขตต์ไว้ในพระราช
กฤษฎีกากำหนดเขตต์ที่ดินซึ่งจะต้องเวนคืน ตำบลหนองยาง
ตำบลปงแสงทอง และตำบลนาแก้ว อำเภอเมือง จังหวัด

ลำปาง พุทธศักราช ๒๔๗๕ เพื่อจัดสร้างโรงพยาบาล
โรคจิตต์

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้
โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
เวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อจัดสร้างโรงพยาบาลโรคจิตต์
จังหวัดลำปาง พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ภายในเขตที่ตั้ง
กำหนดไว้ในแผนที่ท้ายพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งปรากฏราย
นามผู้เป็นเจ้าของหรือผู้ปกครองโดยชอบด้วยกฎหมายตาม
บัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้ให้แก่กระทรวงมหาดไทย

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

09/10/2566
(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๒ พฤศจิกายน หน้า ๖๖๑)

๖๐๖

พระราชบัญญัติ
การสำรวจสำมะโนครัว
พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตยทิพอาภา

เจ้าพระยาอมวราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรวโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๗ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๗๕
เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรให้สำรวจ
สำมะโนครัว ทั้งราชอาณาจักรในพุทธศักราช ๒๔๗๐

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติ
การสำรวจสำมะโนครัว พุทธศักราช ๒๔๗๕"

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“ รัฐมนตรี ” หมายความว่า รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

“ บ้าน ” หมายความว่า โรง เรือน หรือ สิ่ง ปลูก สร้าง ซึ่งใช้เป็นที่อยู่ และให้หมายความ ตลอด ถึงแพหรือเรือซึ่งใช้เป็นที่อยู่ด้วย

บ้านตามความหมายดังกล่าวในวรรคก่อน บ้านเดี่ยว หรือหลายบ้าน ภายในบริเวณ หนึ่ง ซึ่งอยู่ใน ความควบคุม ของคน ๆ เดียวกัน ให้ ถือว่าเป็นบ้านหนึ่ง

“ เจ้าบ้าน ” หมายความว่า ผู้รับผิดชอบในการควบคุมบ้านในฐานะเป็นเจ้าของ ผู้เช่าหรือในฐานะอื่นใด

เมื่อเจ้าบ้านไม่อยู่ ให้ผู้ที่ดูแลรักษาบ้านอยู่ตามจริง มีหน้าที่ของเจ้าบ้านตามพระราชบัญญัตินี้

“ ผู้อยู่ในบ้าน ” หมายความว่า ผู้ที่ ตาม ปกติสำนึกอยู่ในบ้าน

มาตรา ๔ ให้กระทรวงมหาดไทยจัดการสำรวจสำมะโนครัวที่ราชอาณาจักรในพุทธศักราช ๒๔๘๐

มาตรา ๕ เพื่อประโยชน์แก่การสำรวจสำมะโนครัวให้
รัฐมนตรี ประกาศ ในราชกิจจานุเบกษา กำหนดวันขึ้นวันหนึ่ง
เรียกว่า “วันสำรวจ”

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีมีอำนาจกำหนด แบบสำรวจไว้
ในกฎกระทรวงมีรายการต่าง ๆ อันต้องการจากผู้มีหน้าที่ตาม
พระราชบัญญัตินี้ แต่รายการดังกล่าวแล้ว ต้องมีลักษณะ ดัง
ต่อไปนี้

(๑) คำถามเกี่ยวกับบุคคล เช่น ชื่อ, เพศ, อายุ,
สัญชาติ, เชื้อชาติ, ศาสนา, วิชาชีพ, ะนิตงาน, ที่ทำงาน,
มีงานทำหรือไม่, ที่เกิดของตน และของบิดามารดา, ภาษา
ที่ใช้, ที่อยู่เป็นของตนเองหรือเช่าหรืออาศัย, ความเกี่ยว
ข้องกับหัวหน้าครอบครัว, เป็นโสดหรือไม่, ความพิการ
ของร่างกาย เช่น เป็นใบ้ หูหนวก ตาบอด แขนขาด
การรู้หนังสือหรือวิทยฐานะ

(๒) คำถามในเรื่อง การเกษตร ทำที่เกี่ยวข้องด้วยชนิด
พืชผล และเนื้อที่ที่พืชผลนั้น ๆ จำนวน ปศุสัตว์ และสัตว์
พาหนะ การถือที่ดิน ในฐานะเป็นเจ้าของ ผู้เช่าหรือ
อื่นใด

มาตรา ๗ เมื่อได้ประกาศกำหนดวันสำรวจตามความ
ในมาตรา ๕ แล้วให้พนักงานสำรวจซึ่งรัฐมนตรีได้แต่งตั้ง
ขึ้น ออกทำการสำรวจได้ตั้งแต่วันสำรวจ และทำการ
สำรวจได้ระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นกับพระอาทิตย์ตก

มาตรา ๘ ให้พนักงานสำรวจมีอำนาจทำการสำรวจโดย

(๑) นำแบบสำรวจตามที่จะได้กำหนดไว้ในกฎ
กระทรวงไปกรอกข้อความในรายการตามคำตอบของเจ้าบ้าน
และผู้อยู่ในบ้าน และให้เจ้าบ้านลงลายมือชื่อไว้ หรือ

(๒) นำแบบสำรวจนั้นไปส่งให้แก่เจ้าบ้าน ซึ่งสามารถ
กรอกข้อความในรายการได้ หรือถ้าไม่พบเจ้าบ้านให้ส่งแก่
ผู้อยู่ในบ้านที่บรรลุนิติภาวะแล้ว พร้อมด้วยหนังสือคำสั่ง
ให้เจ้าบ้านกรอกข้อความในรายการ และลงลายมือชื่อไว้ใน
แบบสำรวจนั้น โดยกำหนดวันที่พนักงานสำรวจจะไปรับคืน

มาตรา ๙ ให้กรอกข้อความตามรายการในแบบสำรวจ
ตามความจริงที่เป็นอยู่ณะเฉพาะในวันสำรวจ

มาตรา ๑๐ บรรดาข้อความที่สำรวจได้ซึ่งเกี่ยวกับคำ
ถามในเรื่องการเกษตรตามมาตรา ๖ (๒) นั้น ต้องสงวนไว้
เป็นความลับ^{๖๖} และห้ามมิให้ใช้เป็นพยานหลักฐานในศาล

เว้นแต่ในคดีตามมาตรา ๑๑ และ ๑๒ ทั้งห้ามมิให้ใช้ข้อ
ความหนึ่งในการภายในหรือราชการอย่างอื่นใด หรือโดย
บุคคลอื่นใดเว้นแต่เป็นสถิติพยากรณ์

มาตรา ๑๑ เจ้าบ้านคนใดไม่ยอมตอบข้อถามของ
พนักงานสำรวจเพื่อที่จะกรอกข้อความตามรายการในแบบ
สำรวจตามอำนาจในมาตรา ๘ (๑) ก็คือ ไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง
ของพนักงานสำรวจซึ่งสั่งการตามอำนาจในมาตรา ๘ (๒) ก็คือ
หรือไม่ยอมลงลายมือชื่อ ในแบบสำรวจก็ดี หรือรู้อยู่แล้ว
บ้างอาจกรอกข้อความเท็จ หรือตอบข้อถามดังกล่าวแล้ว
ด้วยข้อความเท็จ มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกิน
ร้อยบาท

มาตรา ๑๒ ผู้ที่อยู่ในบ้านคนใดไม่ยอมตอบข้อถามของ
พนักงานสำรวจเพื่อที่จะกรอกข้อความตามรายการในแบบ
สำรวจตามอำนาจในมาตรา ๘ (๑) หรือรู้อยู่แล้ว บ้างอาจ
ตอบข้อความเท็จ มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกิน
ห้าสิบบาท

มาตรา ๑๓ ผู้ใดเปิดเผยข้อความที่สำรวจไว้โดยฝ่าฝืน
ต่อมาตรา ๑๐ ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกิน
พันบาท หรือจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๑๔ ให้รัฐมนตรี มีหน้าที่รักษา การ ให้เป็นไป ตามพระราชบัญญัตินี้ และให้ มีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อ แต่งตั้งพนักงาน และเพื่อปฏิบัติการอื่นใดให้เป็นไป ตามบท แห่งพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศ ใน ราชกิจจานุเบกษา แล้ว ให้ใช้ บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๒ พฤศจิกายน หน้า ๖๖๔)

พระราชบัญญัติ
ภาพยนตร์ (ฉบับที่ ๒)

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

ชาติชาย ทัฬหอำภา

เจ้าพระยาอมรราช

พล. ย. เจ้าพระยาพิชัยเขนทรโยธิน

ตราไว้เมื่อวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขเพิ่มเติม
บทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๔๗๓
บางมาตรา

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
ภาพยนตร์” (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติ
ภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน
“ในพระราชบัญญัตินี้

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้มีส่วนว่าราชการ
ให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

“ภาพยนตร์” หมายความว่า ฟิล์ม ไม่ว่าจะเป็ชนิด
เนกาตีฟ (Negative) หรือ โพสิตีฟ (Positive) ซึ่งได้ถูกถ่าย
อัด หรือกระทำด้วยวิธีใด ๆ ให้ปรากฏรูปหรือเสียง หรือ
ทั้งรูปและเสียง เป็นเรื่องหรือเหตุการณ์ หรือข้อความ
อันจักถ่ายถอดรูปหรือเสียง หรือทั้งรูปและเสียง ได้ด้วย
เครื่องฉายภาพยนตร์ หรือเครื่องอย่างอื่นทำนองเดียวกัน
และให้หมายความตลอดถึงฟิล์มซึ่งได้ถูกถ่าย อัด หรือทำ
ด้วยวิธีใด ๆ ให้ปรากฏสั เพื่ออัดลงในฟิล์มชนิดที่กล่าว

“ทำภาพยนตร์” หมายความว่า การถ่าย อัด หรือทำด้วยวิธีใด เพื่อให้เป็นภาพยนตร์ จะทำเสร็จแล้วหรือยังไม่เสร็จก็ตาม

“ฉาย” หมายความว่า การถ่ายทอดรูปหรือเสียง หรือทั้งรูป และ เสียง จาก ภาพยนตร์ ด้วย เครื่อง ฉายภาพยนตร์ หรือเครื่องอย่างอื่นทำนองเดียวกัน

“ประกาศ” หมายความว่า สิ่งที่น่าออกโฆษณา ไม่ว่าจะ มีลักษณะเป็นภาพหรือรูปถ่ายหรือตัวหนังสือ และให้หมายความตลอดถึงการนำสิ่งนั้น ๆ ออกโฆษณาด้วย

“สถานที่มหรสพ” หมายความว่า สถานที่ใด ๆ ซึ่ง ฉายภาพยนตร์ไว้กันดูหรือฟัง ไม่ว่าจะโดยเก็บเงินหรือไม่เก็บ โดยเชิญ หรือไม่เชิญก็ตาม” -

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕ (๓) แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๓) ประกาศด้วย ภาพ หรือ รูป ถ่าย แสดง เรื่อง ของ ภาพยนตร์หรืออื่น ๆ อันอยู่ในวง การ ของ การ จัด ฉาย ภาพยนตร์นั้น โดยฉายหรือตีตประกาศนั้น ๆ ไว้ในที่เปิดเผย หรือ แจก หรือ เสนอ แจก หรือ ตำ แดง ด้วยวิธีใด ๆ ก็ตาม”

มาตรา ๕ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรค ๒ แห่งมาตรา ๑๐

(๑) แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๔๗๓

“ถ้าปรากฏว่าดวงตราทุกดวงซึ่งประทับไว้บนฟิล์มภาพยนตร์มีวันใดชำรุดหรือลบเลือน ให้นำฟิล์มม้วนนั้นไปให้เจ้าพนักงานผู้พิจารณาภาพยนตร์ประทับดวงตราเสียใหม่ก่อนนำออกฉาย”

มาตรา ๖ ผู้ใดฉาย หรือสั่งให้ผู้อื่นฉายฟิล์มภาพยนตร์โดยฝ่าฝืนบทบัญญัติมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินร้อยบาท

มาตรา ๗ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ มาตรา ๓, ๕ (๓)
ซึ่งพระราชบัญญัตินี้ให้ยกเลิกมีความดังนี้

“ มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัติ^{๕๕}

“ เสนอบัด ” หมายความว่า เสนอบัดผู้ มีหน้าที่ราชการให้
เป็นไปตามพระราชบัญญัติ^{๕๕}

“ ฉาย ” หมายความว่า ฉายโดยใช้เครื่องฉายภาพยนตร์
หรือเครื่องอย่างอื่นเท่านั้น

“ สถานที่มหรสพ ” หมายความว่า สถานที่ใดๆซึ่งฉายภาพยนตร์
ให้คนดูโดยไม่เก็บหรือเก็บเงินค่าดู โดยเชิญหรือไม่เชิญก็ตาม ”

“ มาตรา ๕ (๓) ประกาศด้วยภาพหรือรูปถ่ายแสดงเรียงของ
ภาพยนตร์จะตีตประกาศนั้น ใดๆไว้ในที่เปิดเผย หรือแจกหรือส่งแดง
ด้วยวิธีใด ใดๆก็ตาม ”

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๒ พฤศจิกายน หน้า ๖๙๐)

๖๑๗

พระราชบัญญัติ

อนุญาตให้รัฐบาลให้กู้ยืมเงินแก่เทศบาลเมืองสองแห่ง

เพื่อทำการตัดและขยายถนนกับเพื่อลงทุน

หาผลประโยชน์อื่น ๆ ให้แก่เทศบาล

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตย์ทิพอาภา

เจ้าพระยายมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชัยเนนทร โยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๗ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรที่จะให้เทศบาลเมืองอุทัยธานี จังหวัดอุทัยธานี และเทศบาลเมืองบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี ได้กู้ยืมเงินรัฐบาลไปลงทุนทำการตัดและขยายถนน กับลงทุนหาผลประโยชน์อื่น ๆ

ให้แก่เทศบาล เพื่อส่งเสริมความเจริญ รวมทั้งความปลอดภัยและความสะดวกในการจราจรแห่งท้องถิ่น

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติอนุญาตให้รัฐบาลให้กู้ยืมเงินแก่เทศบาลเมืองสองแห่ง เพื่อทำการตัดและขยายถนน กับเพื่อลงทุนหาผลประโยชน์อื่น ๆ ให้แก่เทศบาล พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้รัฐบาลมีอำนาจให้เทศบาลเมืองสองแห่ง กู้ยืมเงินคงคลังเป็นจำนวนไม่เกิน ๕๐๐,๐๐๐ บาท เพื่อเป็นทุนในการตัดและขยายถนน กับเพื่อลงทุนหาผลประโยชน์อื่น ๆ ให้แก่เทศบาล ตามรายนามและจำนวนเงินดังต่อไปนี้

(๑) เทศบาลเมืองอุทัยธานี จังหวัดอุทัยธานี จำนวนเงินไม่เกิน ๓๐๐,๐๐๐ บาท

(๒) เทศบาลเมืองบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี จำนวนเงินไม่เกิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท

มาตรา ๔ การให้เทศบาลเมืองกั้มเงินเพื่อประโยชน์แห่งกิจการที่ได้ระบุไว้ในมาตรา ๓ นั้น ให้ปฏิบัติกรภายในบังคับแห่งเงื่อนไข ดังจะกล่าวต่อไปนี้

(๑) ให้ชำระหนี้เป็นเงินรายปีอันประกอบด้วยดอกเบี้ยและเงินส่งใช้คืน ภายใน กำหนดเวลาที่ระบุไว้ในหนังสือสัญญากู้ยืมระหว่างรัฐบาลกับเทศบาลเมืองกั้ม จำนวนเงินรายปีแต่ละวันที่ถึงกำหนดต้องชำระคราวหนึ่งๆ นั้น ให้เป็นไปดังที่ระบุไว้ในบัญชีเงินรายปีต่อท้ายหนังสือสัญญากู้ยืม และให้ถือว่าบัญชีนั้นเป็นส่วนหนึ่งแห่งหนังสือสัญญากู้ยืม

(๒) ดอกเบี้ยและระยะเวลาที่ต้องชำระเงินกู้ยืมรายใดให้เสร็จสิ้นไปนั้น ให้กำหนดโดยความตกลงระหว่างรัฐบาล ซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังเป็นผู้แทนในการนี้ กับผู้ซึ่งได้ระบอบอำนาจโดยชอบ ให้เป็นผู้แทนของเทศบาลเมืองกั้ม ความตกลงนั้นต้องอยู่ภายในบังคับแห่งเงื่อนไขต่อไปนี้

(ก) ดอกเบี้ยต้องกำหนดในอัตราไม่เกินร้อยละสองถึงต่อปี

(ข) เงินกู้ยืมต้องชำระให้เสร็จสิ้นไปภายในระยะเวลาไม่เกินกว่าสี่สิบปี

(ค) ให้เริ่มคิดดอกเบี้ยเมื่อครบห้าปีแล้ว นับวันที่
 ลงนามทำสัญญากู้ยืมเงินเป็นต้นไป โดยคำนวณดอกเบี้ย
 เฉพาะจากจำนวนเงินที่ได้จ่ายให้จริง ถ้าเทศบาลเมืองที่
 กู้ยืมไม่ส่งดอกเบี้ยตามสัญญา ให้เอาเงินจำนวนที่ต้องส่ง
 เป็นดอกเบี้ยนั้นทบเข้าเป็นต้นเงินกู้ยืม

(ง) ให้เริ่มชำระต้นเงินกู้ยืมเมื่อครบห้าปี นับจาก
 วันที่ได้ลงนามทำสัญญากู้ยืมเงินเป็นต้นไป

บัญชีเงินรายปีคือท้ายหนังสือสัญญากู้ยืมเงินทุกฉบับ
 ต้องทำขึ้นตามเกณฑ์ที่กล่าวแล้ว

ในกรณีที่เทศบาลเมืองที่กู้ยืมมีความจำเป็นจะเริ่มชำระ
 ต้นเงินกู้ยืมและเงินดอกเบี้ยเมื่อครบห้าปี นับจากวันที่
 ได้ลงนามทำสัญญากู้ยืมเงินเป็นต้นไปไม่ได้ขึ้น ให้รัฐบาล
 มีอำนาจผ่อนผันได้ตามสมควรแก่เหตุการณ์

(๓) เทศบาลเมืองที่กู้ยืมมีสิทธิที่จะส่งใช้ต้นเงินที่กู้ยืมนั้น
 ทั้งหมดหรือแต่ส่วนใดส่วนหนึ่ง ในขณะที่ใดๆ ก่อนกำหนด
 ก็ได้ แต่เงินที่ส่งใช้คราวหนึ่งต้องไม่ต่ำกว่า ๑๐,๐๐๐

(๔) รัฐบาลมีสิทธิที่จะให้เทศบาลเมืองที่กู้ยืมใช้อำนาจที่มีอยู่ตามกฎหมายตั้งเก็บจังกอบหรือเก็บภาษี หรือกระทำการอย่างอื่น เพื่อเป็นประกันการชำระหนี้ตามหนังสือสัญญากู้ยืมเงิน ทั้งมีสิทธิที่จะปฏิบัติการเพื่อที่จะให้ได้มาซึ่งต้นเงินหรือดอกเบี้ยที่ค้างชำระ โดยหักเงินจำนวนที่ค้างชำระพร้อมทั้งดอกเบี้ย จำนวนดอกเบี้ยต้นทุก ๆ สามเดือนตามอัตราร้อยละเจ็ดต่อปี จากเงินส่วนแบ่งรายได้ของเทศบาลเมือง หรือเงินอุดหนุนซึ่งรัฐบาลจ่ายให้แก่เทศบาลเมืองนั้น

(๕) รัฐบาลมีสิทธิที่จะปฏิบัติการตามแต่จะเห็นสมควรในอันจะให้ได้รับความพอใจว่าเงินกู้ยืมนั้นได้จ่ายไปแล้ว และกำลังจ่ายไปในกิจการซึ่งได้ให้กู้ยืมเงินไปทำ และกิจการนั้นได้กระทำโดยประหยัดรายจ่าย และเป็นผลดีตามสมควร ทั้งมีสิทธิที่จะยึดเงินกู้ยืมส่วนที่จะต้องจ่ายต่อไปนั้นไว้ก่อนจนกว่าจะได้รับความพอใจตามที่กล่าวมานั้น เพื่อประโยชน์แห่งการนี้เทศบาลเมืองที่กู้ยืมจะต้องเสนอโครงการแบบ และแผนผัง ของกิจการที่จะจัดทำขอความเห็นชอบจากกระทรวงมหาดไทยก่อน แล้วจึงจะดำเนินการได้ และจะต้องยอมให้ผู้แทนโดยชอบของรัฐบาลตรวจ

บัญชีหนังสือสัญญาและเอกสารอย่างอื่นซึ่งเกี่ยวข้องกับกิจการซึ่งได้ดำเนินไปอันควรแก่เรื่องตามเวลาที่สะดวกทุก ๆ เวลา และจะต้องให้ความสะดวกตามสมควรแก่ผู้แทนที่กล่าวนั้น ในอันจะตรวจกิจการที่กระทำ

(๖) บรรดาเงินอันพึงต้องจ่ายตามหนังสือสัญญาที่ข่มเงินที่สร้างขึ้นตามอำนาจแห่งพระราชบัญญัตินี้ เทศบาลเมืองที่ข่มต้องเบิกจากกระทรวงการคลังภายในวันที่ ๓๑ มีนาคม พ. ศ. ๒๔๘๒

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๒ พฤศจิกายน หน้า ๖๗๕)

๖๒๓

พระราชกฤษฎีกา

กำหนดเขตที่ดินซึ่งจะต้องเวนคืน

อำเภอพระโขนง จังหวัดพระนคร

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔)

อาทิตย์ที่พออาภา

เจ้าพระยายมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชโยนทร โยธิน

ตราไว้ณวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรจะสร้างสถานวิทยุขึ้นในอำเภอพระโขนง
จังหวัดพระนคร เพื่อประโยชน์ในราชการ

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖

แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พุทธศักราช ๒๔๗๗ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินซึ่งจะต้องเวนคืน อำเภอพระโขนง จังหวัดพระนคร พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้ได้มีกำหนดห้าปี นับตั้งแต่วันประกาศใช้เป็นต้นไป

มาตรา ๔ ให้นายช่างกำกับการวิทยุแห่งกรมไปรษณีย์โทรเลข เป็นเจ้าหน้าที่เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ ตามพระราชกฤษฎีกานี้

มาตรา ๕ ที่ดินบริเวณอำเภอพระโขนง จังหวัดพระนคร ซึ่งจะต้องเวนคืนนั้น คือที่ดินภายในแนวเขตต์เส้นสีดำตามแผนที่ท้ายพระราชกฤษฎีกานี้

๖๒๕

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐการ
หน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๒ พฤศจิกายน หน้า ๖๙๑)

กฎกระทรวงมหาดไทย
ออกตามความในพระราชบัญญัติการเลือกตั้ง
สมาชิกสภาท้องถิ่น พุทธศักราช ๒๕๓๕

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่น พุทธศักราช ๒๕๓๕ รัฐมนตรีว่าการ กระทรวงมหาดไทย ออก กฎกระทรวงไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ประกาศของคณะกรรมการจังหวัดให้เลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นนั้นให้ ปัดณศาลากลางจังหวัด ที่ว่าการอำเภอซึ่งเทศบาลนั้นตั้งอยู่ ศาลาเทศบาลและที่ซึ่งเห็นได้ง่ายในหน่วยเลือกตั้งทุกหน่วย

ข้อ ๒ ประกาศของคณะกรรมการอำเภอกำหนดวันเลือกตั้งและที่เลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นนั้น ให้ปัดณที่ว่าการอำเภอ ศาลาเทศบาล และที่ซึ่งเห็นได้ง่ายในหน่วยเลือกตั้งทุกหน่วย หน่วยหนึ่งไม่น้อยกว่าหนึ่งแห่ง กับณที่เลือกตั้งทุกแห่ง

ข้อ ๓ ในการทำบัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้งนั้น ถ้าหน่วยเลือกตั้งใดแบ่งเขตการปกครองเป็นหมู่บ้าน ให้ทำ

บัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้งเป็นหมู่บ้าน ถ้าหน่วยเลือกตั้งใดมิได้แบ่งเขตต์การปกครองเป็นหมู่บ้าน ให้ทำบัญชีรายชื่อเรียงตามเลขบ้าน

ข้อ ๔ บัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้งให้ปิดประกาศไว้ดังนี้

ถ้าหน่วยเลือกตั้งใดแบ่งเขตต์การปกครองเป็นหมู่บ้าน บัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้งสำหรับผู้มีสิทธิเลือกตั้งหมู่บ้านใด ให้ปิดประกาศไว้ ณ ที่ซึ่งเห็นได้ง่ายในหมู่บ้านนั้น

ถ้าหน่วยเลือกตั้งใดมิได้แบ่งเขตต์การปกครองเป็นหมู่บ้าน บัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้งสำหรับหน่วยเลือกตั้งนั้น ให้แบ่งออกเป็นส่วนไม่น้อยกว่า ๔ ส่วน แต่ละส่วนให้ปิดไว้ ณ ที่ซึ่งเห็นได้ง่ายใกล้ที่อยู่ของผู้มีสิทธิเลือกตั้งเหล่านั้นเท่าที่จะทำได้ภายในหน่วยเลือกตั้งนั้น

ให้ปิดประกาศบัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้งสำหรับหน่วยเลือกตั้งแต่ละหน่วยไว้ ณ ที่เลือกตั้งแห่งหน่วยนั้นด้วย

ข้อ ๕ ใบสมัครรับเลือกตั้งให้ใช้แบบท้ายกฎนี้

ข้อ ๖ บัตรเลือกตั้งให้ใช้กระดาษขาว ขนาดกว้างสิบเซ็นติเมตร ยาวยี่สิบเซ็นติเมตร พับสามตอนตามแบบท้ายกฎนี้

ด้านนอกตอนกลางมีตราครุฑและข้อความว่า “บัตร
เลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่น”

ด้านในตอนกลางใช้สำหรับปิดเครื่องหมายประจำตัวผู้
สมัครรับเลือกตั้ง มีข้อความว่า “ที่ปิดเครื่องหมาย”

ข้อ ๗ เครื่องหมายประจำตัวผู้สมัครรับเลือกตั้งให้ใช้
เลขเรียงตามลำดับตั้งแต่เลข ๑ เป็นต้นไป

เครื่องหมายตัวว่านให้พิมพ์บนกระดาษขาว ขนาดสาม
เซ็นต์เมตรจัตุรัส และให้มีจุดเท่า จำนวน เลขกำกับไว้ด้วย
ตามตัวอย่างท้ายกฎนี้

ข้อ ๘ เมื่อผู้สมัครรับเลือกตั้งได้นำรูปถ่ายมามอบแก่
นายอำเภอตามความในมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติแล้ว
ให้นายอำเภอกำหนดเครื่องหมายประจำตัวผู้สมัครรับเลือก
ตั้ง และแจ้งให้ผู้ยื่นทราบแล้วจึงดำเนินการประกาศตาม
ความในมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติต่อไป

การกำหนดเครื่องหมายประจำตัวผู้สมัครรับเลือกตั้ง
ให้กำหนดเรียงตามลำดับที่ได้รับรูปถ่าย

ข้อ ๙ การลงเครื่องหมาย ให้ใช้วิธีปิดเครื่องหมาย
ประจำตัวผู้สมัครรับเลือกตั้งลงในบัตรเลือกตั้งด้านในตอน
กลาง

ข้อ ๑๐ ที่บัตรเลือกตั้งต้องทำด้วยไม้ มีฝาและกุญแจ
พร้อม ฝามีช่องใส่บัตรเลือกตั้งได้ในเมื่อหีบนั้นใส่กุญแจ
ซึ่งถ้ามีไขกุญแจออกแล้วจะเอาบัตรเลือกตั้งออกมิได้
และให้มีขนาดพอที่จะบรรจุบัตรเลือกตั้งของผู้สิทธิเลือก
ตั้งทั้งหมดแห่งหน่วยเลือกตั้งนั้น

ข้อ ๑๑ ที่ทำการเลือกตั้งให้มีขนาดพอสมควรที่จะทำ
การเลือกตั้งได้โดยสะดวก และให้มีคูหาสำหรับให้ผู้สิทธิ
เลือกตั้งเข้าไปทำการลงเครื่องหมายในบัตรเลือกตั้งได้ โดย
ไม่เป็นการเปิดเผย คูหาหนึ่งเป็นอย่างน้อย ส่วนลักษณะ
ประการอื่น และเครื่องประกอบให้อุญโหลมตามแผนผังท้าย
กฎนี้

ข้อ ๑๒ เมื่อพ้นกำหนดเวลารับสมัครผู้สมัครรับเลือกตั้ง
แล้ว หากปรากฏว่าหน่วยเลือกตั้งใดมีผู้สมัครรับเลือกตั้งไม่
มากกว่าจำนวนที่หน่วยเลือกตั้งนั้นจะพึงมีสมาชิกสภาท้องถิ่น
ได้ตามกฎหมายแล้ว ให้คณะกรรมการอำเภอที่หน่วยเลือกตั้ง
นั้นตั้งอยู่ประกาศ แสดงว่าผู้สมัครรับเลือกตั้งที่ได้สมัครไว้
ได้รับเลือกตั้งตามความในมาตรา ๗ ตามพระราชบัญญัติ โดย
ไม่ต้องลงคะแนนเลือกตั้ง

ประกาศตั้งวันให้ปิดไว้แต่เรื่องการอำเภอ ศาลาเทศบาล และที่ซึ่งเห็นได้ง่ายภายในหน่วยเลือกตั้งนั้น กับดแทนเลือกตั้งแห่งหน่วยเลือกตั้งนั้นด้วย และให้ปิดก่อนวันเลือกตั้ง ข้อ ๑๓ ในวันเลือกตั้งเมื่อถึงเวลาเช้านาฬิกา ให้กรรมการตรวจคะแนนประกาศเปิดการลงคะแนน

ข้อ ๑๔ ให้กรรมการตรวจคะแนนมอบบัตรเลือกตั้งหนึ่งฉบับกับเครื่องหมายประจำตัวผู้สมัครรับเลือกตั้งทุกคนละ ๑ เครื่องหมายให้แก่ผู้มีสิทธิเลือกตั้งเพื่อการลงคะแนนคนละหนึ่งชุด

ข้อ ๑๕ เมื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้งได้รับบัตรเลือกตั้งและเครื่องหมายประจำตัวผู้สมัครรับเลือกตั้งจากกรรมการตรวจคะแนนแล้ว ให้ตรงไปยังคูหาลงเครื่องหมายที่วางอยู่คนละหนึ่งคน เพื่อทำการลงเครื่องหมายประจำตัวผู้สมัครรับเลือกตั้งที่ตนจำนงเลือกลงในบัตรเลือกตั้งด้านในตอนกลางแล้วพับบัตรเลือกตั้งนั้นตามเดิม ส่วนเครื่องหมายประจำตัวผู้สมัครรับเลือกตั้งที่มีได้ใช้ให้ทิ้งในภาชนะซึ่งจัดไว้ในคูหาทันทีต้องกระทำให้เสร็จสิ้นภายในเวลาอันสมควร แล้วนำบัตรเลือกตั้งนั้นไปมอบแก่กรรมการตรวจคะแนนใส่หีบบัตรเลือกตั้งต่อหน้าตน แล้วให้ออกไปจากที่ทำการเลือกตั้ง

ข้อ ๑๖ ถ้าผู้มีสิทธิเลือกตั้งไม่สามารถลงเครื่องหมาย
ได้ เพราะบัตรเลือกตั้งหรือเครื่องหมายประจำตัวผู้สมัคร
รับเลือกตั้งบกพร่องหรือชำรุด ให้ส่งบัตรหรือเครื่องหมาย
คืนแก่กรรมการตรวจคะแนน แล้วให้กรรมการตรวจคะแนน
จ่ายบัตรหรือเครื่องหมายแก่ผู้นั้นใหม่

ข้อ ๑๗ ในระหว่างเวลาเปิดการลงคะแนน กรรมการ
ตรวจคะแนนจะออกไปจากที่ทำการเลือกตั้งได้แต่เพียงคราว
ละหนึ่งคน

ข้อ ๑๘ ในระหว่างเวลาเปิดการลงคะแนน ห้ามมิให้
ผู้ใดเข้าไปในที่ทำการเลือกตั้ง เว้นแต่ผู้มีหน้าที่และผู้เข้าไป
ไปเพื่อใช้สิทธิเลือกตั้งของตน

ข้อ ๑๙ ในระหว่างเวลาเปิดการลงคะแนน ห้ามมิให้
ผู้ใดเข้าไปในคูหาลงเครื่องหมาย เว้นแต่ผู้มีสิทธิเลือก
ตั้งซึ่งเข้าไปเพื่อลงเครื่องหมายในบัตรเลือกตั้งของตน

ในกรณีจำเป็น กรรมการตรวจคะแนนจะเข้าไปใน
คูหาลงเครื่องหมายก็ได้

ข้อ ๒๐ เมื่อถึงเวลาสี่เที่ยงคืนหาพินา ให้กรรมการ
ตรวจคะแนนประกาศปิดการลงคะแนน แล้วให้เปิดหีบ
บัตรเลือกตั้งเพื่อดำเนินการนับคะแนนต่อไป

ข้อ ๒๑ ในการนับคะแนน ให้คณะกรรมการตรวจ
คะแนนวินิจฉัยว่า บัตรเลือกตั้งใดเป็นบัตรเสีย แล้วให้
แยกบัตรเสียรวมไว้เป็นส่วนหนึ่ง

ข้อ ๒๒ ให้คณะกรรมการตรวจคะแนนตั้งกรรมการสำรวจ
หรือผู้มสิทธิเลือกตั้งคนหนึ่งที่เหมาะสมเป็นผู้ใส่คะแนน
บนกระดานดำ และให้กรรมการตรวจคะแนนคนหนึ่งเป็น
ผู้ใส่คะแนนในแบบใส่คะแนน

ให้กรรมการตรวจคะแนนคนหนึ่งเป็นผู้อ่านเครื่องหมาย
ประจำตัวผู้สมัครรับเลือกตั้งเท่าที่ปรากฏอยู่ในบัตรเลือกตั้ง
ตั้ง ๆ โดยให้กรรมการอีกคนหนึ่งได้เห็น เครื่องหมายที่อ่าน
นั้นด้วย

เมื่อกรรมการตรวจคะแนนอ่านเครื่องหมายประจำตัวผู้
สมัครรับเลือกตั้งคนใดแล้ว ให้ผู้ใส่คะแนนหมายคะแนน
ไว้หนึ่งขีดตรงชื่อผู้สมัครรับเลือกตั้งที่เป็นเจ้าของเครื่อง
หมายประจำตัวนั้น

เมื่อเสร็จการใส่คะแนนแล้ว ให้กรรมการตรวจคะแนน
นับคะแนนสอบกัน

ในกรณีที่คะแนนไม่ตรงกัน ให้ทำการตรวจสอบจน
กว่าจะตรงกัน

ข้อ ๒๓ เมื่อการนับคะแนนสิ้นสุดลงแล้ว ให้คณะกรรมการตรวจคะแนนเก็บบัตรเลือกตั้ง รายงานแสดงผลของการเลือกตั้งหนึ่งฉบับ ประกาศผลของการเลือกตั้งหนึ่งฉบับ และมอบใส่คะแนน บรรจุในหีบบัตรเลือกตั้ง ส่วนบัตร เสียนั้น ให้จัดรวมไว้ เป็นส่วนหนึ่งต่างหาก โดยมีให้ปะปนกับบัตรเลือกตั้งอื่นได้ และเก็บไว้ด้วยกันในหีบบัตรเลือกตั้งแล้วปิดหีบบัตรเลือกตั้งใส่กุญแจและประทับครั่งทับ รุญแจ ทั้งนี้ให้กระทำโดยเปิดเผยต่อหน้าผู้มีสิทธิเลือกตั้งซึ่งอยู่ ณ ที่นั้น

ประกาศและรายงานแสดงผลของการเลือกตั้งให้ใช้แบบท้ายกฎนี้

ข้อ ๒๔ เมื่อได้ปฏิบัติตามข้อ ๒๓ แล้ว ให้กรรมการตรวจคะแนนประกาศผลของการเลือกตั้งแก่ประชาชนผู้ยื่นที่เลือกตั้งนั้น แล้วปิดประกาศไว้ ณ สถานที่เลือกตั้งนั้น ณ แห่งฉบับ

ข้อ ๒๕ เมื่อคณะกรรมการตรวจคะแนนได้ประกาศผลของการเลือกตั้งแล้ว ให้คณะกรรมการตรวจคะแนนมอบส่งต่อไปนี้ให้แก่คณะกรรมการอำเภอโดยเร็ว คือ

(๑) รายงาน และประกาศแสดงผลของการเลือกตั้ง

อย่างละสองฉบับ เพื่อให้คณะกรรมการอำเภอรักษาไว้
เป็นหลักฐานอย่างละหนึ่งฉบับและส่งคณะกรรมการจังหวัด
อย่างละหนึ่งฉบับ

- (๒) ให้บัตรเลือกตั้งพร้อมหลักฐาน
- (๓) บัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้ง
- (๔) บัตรเลือกตั้ง เครื่องหมายประจำตัวผู้สมัครรับ
เลือกตั้ง

ข้อ ๒๖ วิธีจับสลากในกรณีให้ผู้สมัครรับเลือกตั้งได้
คะแนนเท่ากัน ให้มีจำนวนสลากเท่ากับจำนวนผู้ได้รับคะแนน
เท่ากัน โดยให้มีสลากซึ่งมีข้อความว่า “ได้รับเลือกตั้ง”
เท่าจำนวนสมาชิกที่ยังขาดอยู่ นอกจากนี้ให้ใช้สลากซึ่งมีข้อ
ความว่า “ไม่ได้รับเลือกตั้ง” ผู้ใดจับได้สลากซึ่งมีข้อความ
ว่า “ได้รับเลือกตั้ง” ผู้นั้น เป็นผู้ได้รับเลือกตั้งเป็นสมาชิก
สภาท้องถิ่น

การจับสลากให้กระทำที่ว่าการอำเภอและให้กรรมการ
ตรวจคะแนนบันทึกผลตั้งผลของการจับสลากมอบแก่คณะ
กรรมการอำเภอ เพื่อให้คณะกรรมการตรวจคะแนนประกาศ
ผลของการจับสลากไว้ ณ ที่ว่าการอำเภอ

กฎให้ไว้ ณ วันที่ ๒๖ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕
ดำรงนาวาสวัสดิ์

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

09/10/2566

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๒ พฤษภาคม หน้า ๖๗๔)

ที่.....

ใบสมัครรับเลือกตั้ง

ข้าพเจ้า

(๑) นาม.....

(๒) มีสัญชาติเป็นไทยตามกฎหมาย

(๓) เกิดวันที่.....เดือน.....พ.ศ.

(๔) อายุ.....ปี

(๕) ที่เกิด.....

(๖) ที่อยู่.....

(๗) นามบิดา.....สัญชาติของบิดา.....

(๘) นามมารดา.....สัญชาติของมารดา.....

(๙) ความรู้.....

(๑๐) อาชีพ.....

ขอสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภา.....แห่ง

หน่วยเลือกตั้งหมู่บ้านที่.....ตำบล.....อำเภอ.....

จังหวัด.....โดยข้าพเจ้ามีสิทธิเป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งได้ตาม

มาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่น พุทธศักราช ๒๕๓๕

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า ข้าพเจ้ามีความเลื่อมใสในการปกครองระบอบ

รัฐธรรมนูญด้วยความบริสุทธิ์ใจ

ยื่นเมื่อวันที่.....เดือน.....พ.ศ.

(ลงนาม)ผู้สมัครรับเลือกตั้ง

(๖๓๔ ข.)

คำสั่งของนายอำเภอ

(ก) ได้สอบสวนแล้ว เห็นว่าผู้สมัครมีสิทธิรับเลือกตั้งได้ตามพระราชบัญญัติการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่น พุทธศักราช ๒๕๓๕ จึงรับสมัครไว้

(ข) ได้สอบสวนแล้ว เห็นว่าผู้สมัครไม่มีสิทธิรับเลือกตั้งได้ตามพระราชบัญญัติการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่น พุทธศักราช ๒๕๓๕ เพราะเหตุ

.....
.....
.....

จึงไม่รับสมัคร

(ลงนาม).....นายอำเภอ

บันทึก

.....
.....
.....
.....

ประกาศผลการเลือกตั้ง

คณะกรรมการตรวจคะแนนประกาศให้ทราบทั่วกันว่า การเลือกตั้งสมาชิกสภา.....
สำหรับหน่วยเลือกตั้งหมู่บ้านที่.....ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....
ซึ่งเสร็จสิ้นลงแล้ว ปรากฏว่าผู้สมัครรับเลือกตั้งได้คะแนนเรียงลำดับดังนี้

ชื่อผู้สมัคร รับเลือกตั้ง	เครื่องหมาย ประจำตัว	ได้คะแนน	หมายเหตุ	ชื่อผู้สมัคร รับเลือกตั้ง	เครื่องหมาย ประจำตัว	ได้คะแนน	หมายเหตุ

หน่วยเลือกตั้งนี้มีสมาชิกได้.....คน ฉะนั้น สมาชิกสภา.....ซึ่งได้รับ
เลือกตั้งในหน่วยเลือกตั้งนี้จึงได้แก่
.....
.....
.....

ส่วนผู้สมัครรับเลือกตั้งต่อไปนี้เป็น คือ.....
.....
.....

ได้คะแนนเท่ากัน ซึ่งจะต้องจับสลากต่อไป
ประกาศมาณวันที่.....เดือน.....พ.ศ. ๒๕.....
(ลงนาม).....กรรมการตรวจคะแนน
(ลงนาม).....กรรมการตรวจคะแนน
(ลงนาม).....กรรมการตรวจคะแนน

รายงานแสดงผลของการเลือกตั้ง

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ตามคำสั่งของคณะกรรมการอำเภอตั้งให้ข้าพเจ้าเป็นกรรมการตรวจคะแนนในการเลือกตั้งสมาชิกสภา.....

สำหรับหน่วยเลือกตั้งหมู่บ้านที่.....ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....นั้น

บัดนี้ข้าพเจ้าพร้อมกันดำเนินการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นหน่วยนั้นแล้ว ในจำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้งซึ่งปรากฏ

ในบัญชีรายชื่อมีจำนวน.....คนนั้น ปรากฏว่าได้มาแสดงตนเพื่อลงคะแนนรวมทั้งสิ้น.....คน

ได้ใช้สิทธิเลือกตั้ง.....คน เป็นบัตรเสีย.....บัตร ผู้สมัครรับเลือกตั้งได้คะแนนเรียงลำดับดังนี้

ชื่อผู้สมัครรับเลือกตั้ง	เครื่องหมายประจำตัว	ได้คะแนน	หมายเหตุ	ชื่อผู้สมัครรับเลือกตั้ง	เครื่องหมายประจำตัว	ได้คะแนน	หมายเหตุ

หน่วยเลือกตั้งหน่วยนี้มีจำนวนสมาชิกได้.....คน และนั่นสมาชิกสภา
สำหรับหน่วยเลือกตั้งหน่วยนี้จึงได้แก่

.....
.....
.....

ส่วนผู้สมัครรับเลือกตั้งต่อไปนี้ คือ.....
.....
.....

ได้คะแนนเท่ากัน ซึ่งจะต้องจับสลากต่อไป

พร้อมกับรายงานนี้ได้ส่งประกาศแสดงผลของการเลือกตั้ง ๒ ฉบับ ให้บัตรเลือกตั้งพร้อมด้วยลูกกุญแจ บัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้งบัญชีรายชื่อผู้สมัครรับเลือกตั้ง บัตรเลือกตั้ง และเครื่องหมายประจำตัวผู้สมัครรับเลือกตั้งมาด้วยแล้ว

(ลงนาม).....กรรมการตรวจคะแนน
(ลงนาม).....กรรมการตรวจคะแนน
(ลงนาม).....กรรมการตรวจคะแนน

(๖๓๔ จ.)

แบบบัตรเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่น
ภายใน

ภายนอก

Diagram of an envelope template for external use. It features a triangular flap at the top labeled "ภายนอก" (External). The main body is divided into two horizontal sections. The upper section contains the Royal Coat of Arms of Thailand on the left and the text "บัตรเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่น" (Local Council Member Election Card) on the right. The lower section is blank, with a horizontal line near the bottom edge.

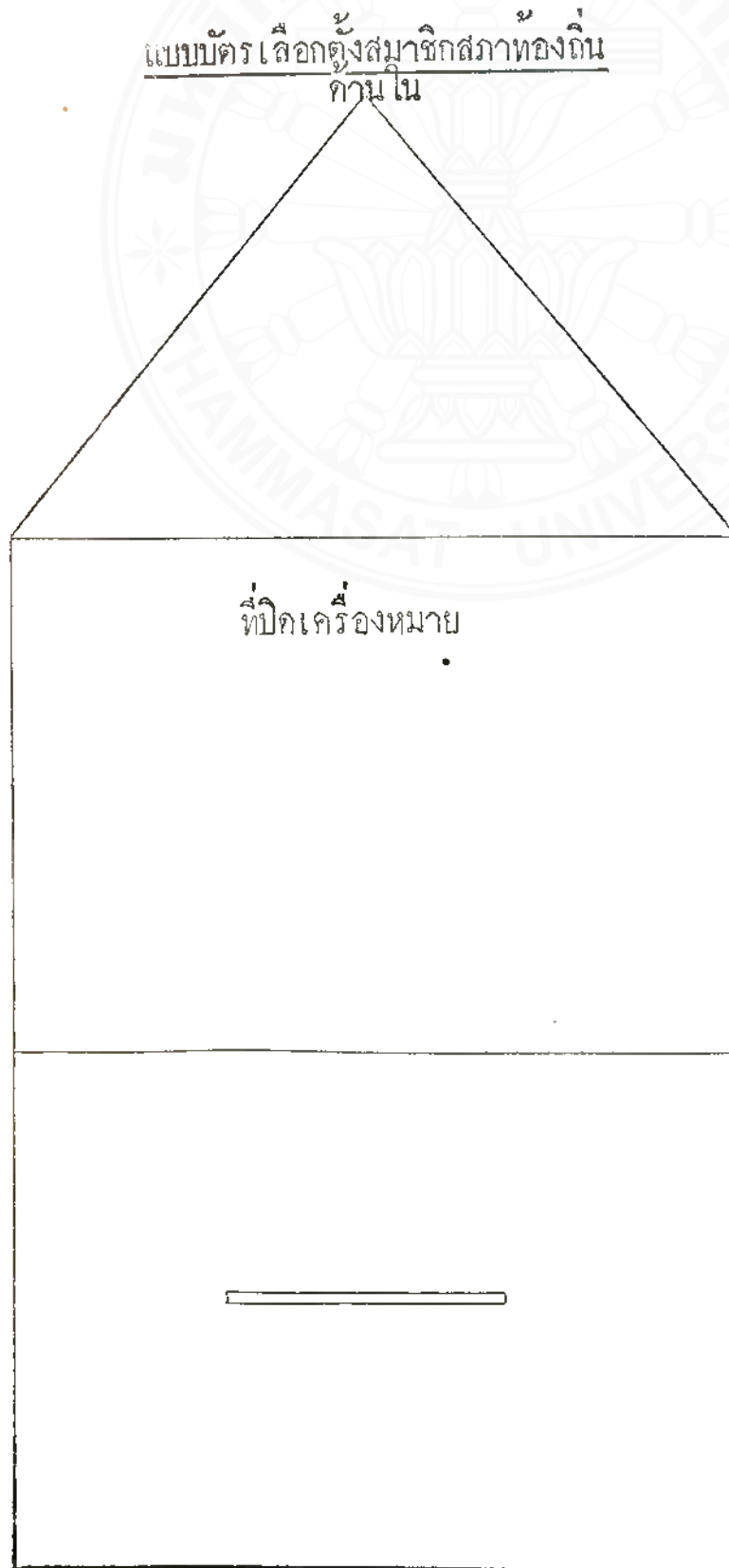

Diagram of an envelope template for internal use. It features a triangular flap at the top labeled "แบบบัตรเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่น ภายใน" (Local Council Member Election Card - Internal). The main body is divided into two horizontal sections. The upper section contains the text "ที่ปิดเครื่องหมาย" (Sealing Mark) in the center. The lower section is blank, with a horizontal line near the bottom edge.

เมื่อพับแล้ว

ด้านหน้า

Diagram showing the front view of the folded envelope. On the left is the Royal Coat of Arms of Thailand. To its right is the text "บัตรเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่น" (Local Council Member Election Card).

ด้านหลัง

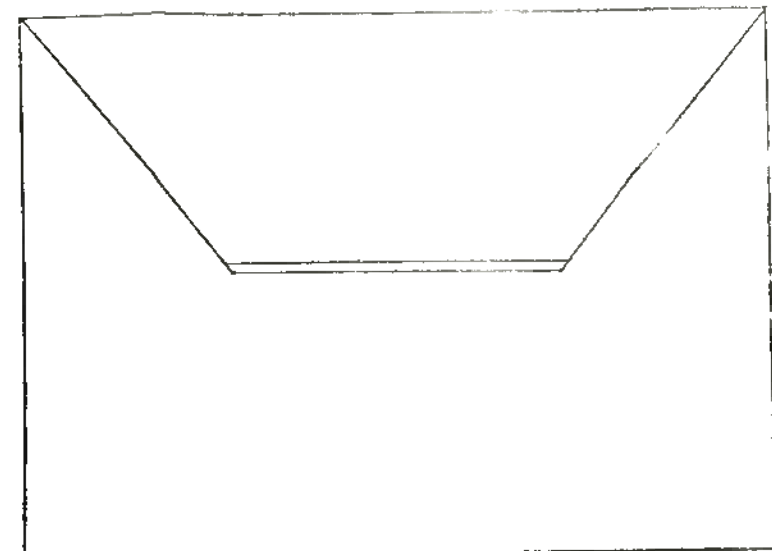

Diagram showing the back view of the folded envelope, which is a simple rectangular shape with a triangular flap pointing downwards.

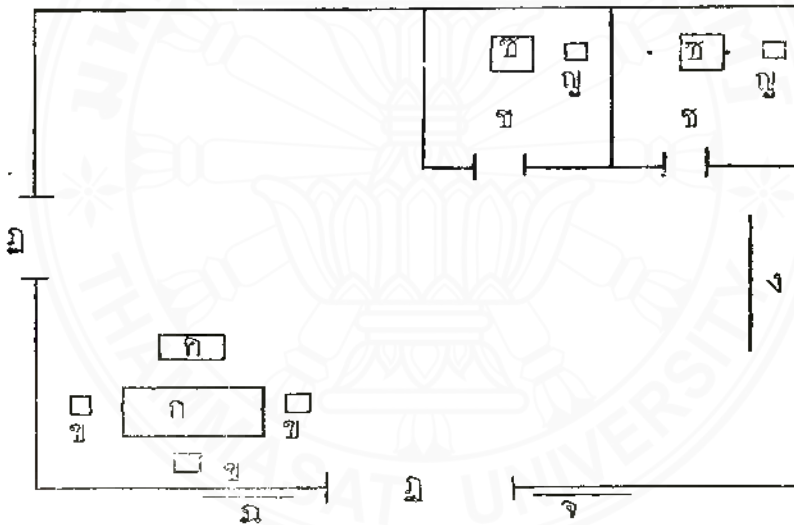
(๖๓๔ น.)

ตัวอย่างเครื่องหมายประจำตัวผู้สมัครรับเลือกตั้ง

(๖๓๔ ข.)

แผนผังที่ทำการเลือกตั้ง

- ก. โต๊ะกรรมการตรวจคะแนน
- ข. เก้าอี้กรรมการตรวจคะแนน
- ค. ที่วางหีบบัตรเลือกตั้ง
- ง. กระดานดำ หรือสิ่งอื่นที่ใช้แทนได้
- จ. บ้ายปิดประกาศ รูปถ่ายและเครื่องหมายประจำตัวผู้สมัครรับเลือกตั้ง
- ฉ. บ้ายบอกที่ทำการเลือกตั้ง
- ช. คูหาลงเครื่องหมาย
- ซ. ที่สำหรับลงเครื่องหมาย
- ญ. ภาชนะสำหรับทิ้งเครื่องหมายประจำตัวที่เหลือ
- ฎ. ทางเข้า
- ฏ. ทางออก ถ้าสามารถจัดให้มีได้

๖๓๕

พระราชบัญญัติ
เวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อจัดสร้าง
การชลประทาน แควสุพรรณบุรี
พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตยทิพอาภา

เจ้าพระยามรราช

ม.ถ. อ. เจ้าพระยาพิชัยเขนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๓ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรจัดการเวนคืน
อสังหาริมทรัพย์ตามที่ใดกำหนดเขตต์ไว้ในพระราชกฤษฎีกา
กำหนดเขตต์ที่ดินซึ่งจะต้องเวนคืนเพื่อจัดสร้างการชล
ประทาน แควสุพรรณบุรี พุทธศักราช ๒๔๗๕

09/10/2566

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ เพื่อจัดสร้างการชลประทาน แคว
สุพรรณบุรี พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ภายในเขตต์หมาย
เส้นสีแดงดำกำหนดไว้ในแผนที่ท้ายพระราชบัญญัตินี้ ซึ่ง
ปรากฏรายนามผู้เป็นเจ้าของหรือผู้ปกครอง โดยชอบด้วย
กฎหมาย ตามบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้ให้แก่กระทรวง
เกษตรราธิการ

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรราธิการมี
หน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

09/10/2566

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน หน้า ๓๐๑)

พระราชบัญญัติ
จัดตั้งเทศบาลนครกรุงเทพ ฯ
พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔)

อาทิตยทิพอาภา

เจ้าพระยายมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชัยเนนทรโยธิน

ตราไว้ในวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรจัดตั้งเทศบาล
นครชนในจังหวัดพระนคร

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
จัดตั้งเทศบาลนครกรุงเทพ ฯ พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๘๐ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้จัดตั้งท้องถิ่นในเขตกรุงเทพมหานคร ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔ ขึ้นเป็นนคร มีฐานะเป็นเทศบาลนคร มีนามว่า “เทศบาลนครกรุงเทพ ฯ” และให้มีอำนาจหน้าที่ตามบทบัญญัติในพระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล พุทธศักราช ๒๔๗๖ ทุกประการ

มาตรา ๔ ให้กำหนดเขตต์เทศบาลนครกรุงเทพ ฯ ไว้ดังนี้ คือ

ด้านเหนือ

หลักเขตต์ที่ ๑ ซึ่งได้กำหนดให้อยู่ที่จุดตอนเส้นศูนย์ กลางของแม่น้ำเจ้าพระยา ตัดกับเส้นที่ตรงไปจากเส้น เขตต์ริมคลองบางซื่อฝั่งเหนือ และเลียบไปตามริมคลอง บางซื่อฝั่งเหนือไปทางทิศตะวันออก ข้ามถนนพระราม ๕ และข้ามทางรถไฟสายเหนือไปทางทิศตะวันออกจดเส้นเขตต์ ซึ่งขนานไปกับคลองบางซื่อ ตัดกับเส้นเขตต์ที่ดินฝั่งเหนือ ของคลองส่งน้ำประปา อันเป็นหลักเขตต์ที่ ๒

ด้านตะวันออก

จากหลักเขตต์ที่ ๒ เลียบตามเขตต์ที่ดินฝั่งเหนือของคลองส่งน้ำประปาไปทางทิศตะวันออก และเลี้ยวลงตามแนวเขตต์ที่ดินของคลองนี้ไปทางทิศใต้ จนเส้นเขตต์นี้ตัดกับเส้นเขตต์คลองสามเสนฝั่งเหนือ อันเป็นหลักเขตต์ที่ ๓

จากหลักเขตต์ที่ ๓ เลียบริมคลองสามเสนฝั่งเหนือไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ ไปตัดกับเส้นตรงที่เลียบริมคลอง มักกะสันฝั่งตะวันออกข้ามคลองสามเสนไปทางทิศเหนือ อันเป็นหลักเขตต์ที่ ๔

จากหลักเขตต์ที่ ๔ เลียบริมคลองมักกะสันฝั่งตะวันออกไปทางทิศใต้ จนเส้นเขตต์นี้ไปตัดกับเส้นเขตต์ที่เลียบตามริมคลองบางกะปิฝั่งเหนือ อันเป็นหลักเขตต์ที่ ๕

จากหลักเขตต์ที่ ๕ เลียบตามริมคลองบางกะปิฝั่งเหนือไปทางทิศตะวันออก จนถึงหัวเลี้ยวคลองบางกะปิ อันเป็นหลักเขตต์ที่ ๖

จากหลักเขตต์ที่ ๖ เป็นเส้นตรงไปทางทิศใต้จนถึงเขตต์ริมคลองหัวลำโพง ฝั่งเหนือตอนที่ยัดกับเส้นศูนย์กลางของคลองเตย 09/10/2566 อันเป็นหลักเขตต์ที่ ๗

จากหลักเขตต์ที่ ๗ เป็นเส้นตรงไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ไปบรรจบกับจุดที่เส้นศูนย์กลางถนนสุนทรโกษา (ถนนฉะบอง) ตัดกับเส้นที่ขนานกับและห่างจากทางรถไฟสายปากน้ำฝั่งใต้ ๔๐๐ เมตร อันเป็นหลักเขตต์ที่ ๘

ด้านใต้

จากหลักเขตต์ที่ ๘ เป็นเส้นตรงไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ และไปตัดกับเส้นตรงซึ่งขนานกับและห่างจากถนนสาทรใต้ ๖๐๐ เมตร อันเป็นหลักเขตต์ที่ ๙

จากหลักเขตต์ที่ ๙ เป็นเส้นตรงไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ขนานกับและห่างจากถนนสาทรใต้ ๖๐๐ เมตร ไปตัดกับเส้นตรงซึ่งขนานกับและห่างจากถนนเจริญกรุง ๖๐๐ เมตร อันเป็นหลักเขตต์ที่ ๑๐

จากหลักเขตต์ที่ ๑๐ เป็นเส้นขนานกับและห่างจากถนนเจริญกรุง ๖๐๐ เมตร ไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ และเป็นเส้นตรงต่อไปจนถึงกึ่งกลางแม่น้ำเจ้าพระยา อันเป็นหลักเขตต์ที่ ๑๑

ด้านตะวันตก

จากหลักเขตต์ที่ ๑๑ เดินตามเส้นศูนย์กลางของแม่น้ำเจ้าพระยาไปทางทิศเหนือบรรจบกับหลักเขตต์ที่ ๑

ตั้งปรากฏในแผนผังท้ายพระราชบัญญัตินี้

ตามเส้นแนวเขตต์ดังกล่าวกำหนดไว้ในวรรคก่อน ให้มีหลักข้อยกไว้เป็นระยะเพื่อแสดงแนวเขตต์ด้วยตามควร

มาตรา ๕ ที่ดินหรือโรงเรือนสิ่งปลูกสร้างของผู้ใดแหล่ล้อมถ้าเข้ามาในเส้นเขตต์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔ แม้แต่ส่วนหนึ่งส่วนใดให้ถือว่าที่ดินซึ่งติดต่อกันเป็นผืนเดียวกันนั้นหรือโรงเรือนสิ่งปลูกสร้างนั้น ๆ อยู่ในเขตต์เทศบาลเต็มทุกส่วน

มาตรา ๖ บรรดากิจการอันเกี่ยวกับการบำรุงท้องถิ่นซึ่งราชการบริหารส่วนกลางหรือส่วนภูมิภาคจัดทำอยู่ก่อนวันใช้พระราชบัญญัตินี้ ตลอดทั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ในแผนกการนั้น ๆ เมื่อได้ใช้พระราชบัญญัตินี้แล้ว รัฐบาลเห็นสมควรจะมอบสิทธิแบ่งกิจการอย่างไรให้เป็นหน้าที่ของเทศบาลนครจัดทำต่อไป ก็ให้จัดทำได้โดยบทพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๗ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มี

๖๔๒

อำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามบทแห่ง
พระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา
แล้ว ให้ใช้บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๘ พฤศจิกายน หน้า ๗๐๔)

๖๔๓

พระราชบัญญัติ
จัดตั้งเทศบาลนครธนบุรี
พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔)

อาทิตยทิพอาภา

เจ้าพระยาบวรราช

พล.อ. เจ้าพระยาพิชัยเนนทร โยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๗ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรจัดตั้งเทศบาล
นครขึ้นในจังหวัดธนบุรี

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้
โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
จัดตั้งเทศบาลนครธนบุรี พุทธศักราช ๒๔๗๕”

09/10/2566

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๘๐ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้จัดตั้งท้องถิ่น ในเขตที่ชุมนุมชนตามที่ กำหนดไว้ในมาตรา ๔ ขึ้นเป็นนคร มีฐานะเป็นเทศบาล นคร มีนามว่า "เทศบาลนครธนบุรี" และให้มีอำนาจ หน้าที่ตามบทบัญญัติใน พระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล พุทธศักราช ๒๔๗๖ ทุกประการ

มาตรา ๔ ให้กำหนดเขตต์เทศบาลนครธนบุรีไว้ดังนี้ คือ

ด้านเหนือ

หลักเขตต์ที่ ๑ ตรงวัดตลิ่งชัน ห่างจากริมคลองตลิ่งชัน ฝั่งเหนือ ๒๐๐ เมตร ขนานริมคลองตลิ่งชัน และคลอง บางกอกน้อยฝั่งเหนือ ไปทางทิศตะวันออกถึงหลักเขตต์ ที่ ๒ ตรงจุดศูนย์กลางแม่น้ำเจ้าพระยา ซึ่งตัดกับเส้นที่ ตรงมาจากเส้นที่ขนานกับและห่างจากริมคลองบางกอกน้อย ฝั่งเหนือ ๒๐๐ เมตร

ด้านตะวันออก

จากหลักเขตต์ที่ ๒ เดินตามเส้นศูนย์กลางแม่น้ำเจ้าพระยา ไปทางทิศใต้ถึงหลักเขตต์ที่ ๓ ตรงจุดศูนย์กลางแม่น้ำ

เจ้าพระยา ซึ่งตัดกับเส้นที่ตรงมาจากเส้นที่ขนานกับและ
ห่างจากริมคลองดาวคะนองฝั่งใต้ ๒๐๐ เมตร
ด้านใต้

จากหลักเขตต์ที่ ๓ เลียบขนานกับและห่างจากริมคลอง
ดาวคะนอง คลองบางค้อ และคลองบางหว้าฝั่งใต้ ๒๐๐ เมตร
ไปทางทิศตะวันตก ถึงหลักเขตต์ที่ ๔ ซึ่งอยู่ห่างจากริมคลอง
บางหว้าฝั่งใต้ ๒๐๐ เมตร ตรงที่ตัดกับคลองรางบัว

ด้านตะวันตก

จากหลักเขตต์ที่ ๔ เลียบขนานกับและห่างจากริมคลอง
รางบัว คลองวัดนางันท์ คลองบางขุนสีและคลองตลิ่งชันฝั่ง
ตะวันตก ๒๐๐ เมตร ไปทางทิศเหนือบรรจบหลักเขตต์ที่ ๑

ตั้งปรากฏในแผนผังท้ายพระราชบัญญัตินี้

ตามเส้นแนวเขตต์ดังกล่าวกำหนดไว้ในวรรคก่อน ให้มี
หลักย่อยปักไว้เป็นระยะเพื่อแสดงแนวเขตต์ด้วยตามควร

มาตรา ๕ ที่ดินหรือโรงเรือนสิ่งปลูกสร้างของผู้ใด
เหลื่อมล้ำเข้ามาในเส้นเขตต์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔ แม้
แต่ส่วนหนึ่งส่วนใด ให้ถือว่าที่ดินซึ่งติดต่อกันเป็นผืนเดียว
กันนั้นหรือโรงเรือนสิ่งปลูกสร้างนั้น ๆ อยู่ในเขตต์เทศบาล
เต็มทุกส่วน

มาตรา ๖ บรรดากิจการอันเกี่ยวกับการบำรุงท้องถิ่นซึ่ง
ราชการบริหารส่วนกลางหรือส่วนภูมิภาคจัดทำอยู่ก่อนวันใช้
พระราชบัญญัตินี้ ตลอดทั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ในแผนการ
นั้น ๆ เมื่อได้ใช้พระราชบัญญัตินี้แล้ว รัฐบาลเห็นสมควร
จะมอบ สิทธิแบ่งกิจการอย่างใดให้เป็นหน้าที่ของเทศบาล
นครจัดทำต่อไป ก็ให้จัดทำได้โดยบทพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๗ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจ
ออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามบทแห่งพระราช
บัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา
แล้วให้ใช้บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๐๑)

๒๔๗

พระราชบัญญัติ
การทำเหมืองแร่ (ฉบับที่ ๕)
พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตย์ ทิพอากาศ

เจ้าพระยามหาเสนา

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทวิโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๘ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๗๕
เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่ พุทธศักราช ๒๔๖๑ บางมาตรา เพื่อให้ผู้ที่ประกอบการอาชีพในทางทำเหมือง และร่อนหาแร่ได้รับความสะดวกยิ่งขึ้น

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่ (ฉบับที่ ๔) พุทธศักราช ๒๕๓๘”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้เพิ่มข้อความต่อไปนี้เป็นอัครวรรคหนึ่งในตอนท้ายมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่ พุทธศักราช ๒๕๖๑

“ถ้าท้องถิ่นที่ได้ประกาศอนุญาตให้ทำการร่อนหาแร่ได้ไม่มีพนักงานที่ดินและโลหกิจประจำ ผู้ใดจะทำการร่อนหาแร่ให้ยื่นเรื่องราวขอใบอนุญาตร่อนแร่ต่อกรมการอำเภอท้องที่ที่ตนมีภูมิลำเนาอยู่ และให้กรมการอำเภอส่งเรื่องราวไปให้พนักงานที่ดินและโลหกิจประจำจังหวัดพิจารณาออกใบอนุญาต หรือถ้าจังหวัดใดไม่มีพนักงานที่ดินและโลหกิจก็ให้ส่งเรื่องราวไปให้คณะกรรมการจังหวัดพิจารณาออกใบอนุญาต”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่ พุทธศักราช ๒๕๖๑ นั้นเสีย

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖๔ ข้อ ๑ แห่งพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่ พุทธศักราช ๒๔๖๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๑ ห้ามมิให้ไข่น้ำล้างแร่และแท่งสิ่งต่างๆ ซึ่งได้ว่ามานั้นลงในลำน้ำซึ่งเป็นทางเรือขนล่อง หรือเป็นทางน้ำซึ่งใช้ในการเพาะปลูก หรือเพื่อบริโภคน้ำของบุคคลให้เสียประโยชน์ในการใช้ทางน้ำนั้น เว้นแต่ทางน้ำนั้น รัฐมนตรีผู้บัญชาการกรมที่ดินและโลหกิจจะอนุญาตไว้ โดยมีเงื่อนไขหรือไม่ก็ตามในเมื่อเห็นเป็นการสมควรให้ไข่น้ำล้างแร่หรือแท่งมูลดินมูลทรายหรือสิ่งอื่นๆ ลงได้ ผู้ใดกระทำความผิดตามที่ว่ามาในมาตรานี้ต้องระวางโทษปรับครั้งหนึ่งเป็นเงินไม่เกินหนึ่งพันห้าร้อยบาท และอีกวันละสิบห้าบาทตลอดเวลาที่ได้ละเมิดพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรธิการมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้.

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ. อ. พหลพลพยุหเสนา

09/10/2566
นายกรัฐมนตรี

พระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่ดิบก พุทธศักราช ๒๕๖๑ มาตรา ๔๘ และ ๖๔ ข้อ ๓ ซึ่งพระราชบัญญัตินี้ให้ยกเลิกความใน

“มาตรา ๔๘ การทำเหมืองแร่ทุก ๆ เหมืองต้องมีผู้ชำนาญเป็นผู้จัดการคนหนึ่ง และผู้ถือประทานบัตรต้องบอกชื่อผู้จัดการเหมืองแร่ของตนให้กองราชโลหกิจประจำท้องที่ทราบไว้ด้วย”

“มาตรา ๖๔ ข้อ ๓ ห้ามมิให้เจ้าหน้าที่และเทกองสิ่งต่าง ๆ ซึ่งได้ความมั่นคงในดำเนินาซึ่งเส้นทางเรือขนส่ง หรือเป็นทางน้ำซึ่งใช้การเพาะปลูก หรือเพื่อบริโภคน้ำของบุคคล ให้เสียประโยชน์ในการใช้ทางนานน ผู้ใดทำความผิดตามความในมาตรานี้ ต้องระวางโทษปรับครั้งหนึ่งเป็นเงินไม่เกิน ๑,๖๐๐ บาท และอีกวันละ ๓๕ บาท ตลอดเวลาที่ได้ละเมิดพระราชบัญญัตินี้”

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๘ พฤศจิกายน หน้า ๓๑๕)

๖๕๑

พระราชบัญญัติ
การเดินเรือในน่านน้ำสยาม (ฉบับที่ ๕)

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

ชาติชายที่พออาภา

เจ้าพระยายมราช

พล.อ. เจ้าพระยาพิชัยนาท ไชยริน

ตราไว้เมื่อวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขพระราช
บัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำสยาม แก้ไขเพิ่มเติม พุทธ
ศักราช ๒๔๗๗ (ฉบับที่ ๒) เพื่อให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้
โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำสยาม (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๑ วรรค ๒ แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำสยาม แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๗ (ฉบับที่ ๒) นั้นเสีย

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐการมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ. อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำสยามแก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๗ (ฉบับที่ ๒) มาตรา ๑๑ วรรค ๒ ซึ่งพระราชบัญญัตินี้ให้ยกเลิกมีความดังนี้ “แต่เจ้าของเรือหรือนายเรือยอมมีสิทธิจะเรียกหรือขอให้ผู้นำรอดใช้ค่าเสียหายให้แก่คนอีกคนหนึ่ง”

09/10/2566

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน หน้า ๑๑๘)

พระราชบัญญัติ

ว่าด้วยการจดทะเบียนและออกใบอนุญาต
สำหรับเรือจับสัตว์น้ำสยาม (ฉบับที่ ๒)

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎรลง

วันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตย ทัพอากาศ

เจ้าพระยาขมราช

พล.อ. เจ้าพระยาพิชัยเนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๘ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรมติว่า สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติว่าด้วยการจดทะเบียนและออกใบอนุญาตสำหรับเรือจับสัตว์น้ำสยาม พุทธศักราช ๒๔๗๕

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติว่าด้วยการจดทะเบียนและออกใบอนุญาตสำหรับเรือจับสัตว์น้ำสยาม (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันที่ ๑ กันยายน พุทธศักราช ๒๔๗๕ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔, ๕, ๖, ๗, ๘, ๑๐ และ ๑๔ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการจดทะเบียนและออกใบอนุญาตสำหรับเรือจับสัตว์น้ำสยาม พุทธศักราช ๒๔๗๗ และใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้ ถ้ามิได้แสดงไว้ให้เป็นอย่างอื่น

(๑) “เรือจับสัตว์น้ำ” หมายความว่า ยานพาหนะทางน้ำทุกชนิดไม่ว่าจะแล่นไปด้วยวิธีใด ซึ่งใช้สำหรับจับหรือเป็นพาหนะไปจับสัตว์น้ำ

(๒) “รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้มอบหน้าที่รักษาการให้เป็นที่ไปตามพระราชบัญญัตินี้

(๓) “พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า เจ้าหน้าที่กรมการประมง คณะกรรมการจังหวัด คณะกรรมการอำเภอ

เจ้าพนักงานศุลกากร เจ้าพนักงานกรมเจ้าท่า ผู้บังคับ
การเรือรบสยาม และเจ้าพนักงานอื่น ๆ ซึ่งรัฐมนตรีจะได้
แต่งตั้งขึ้น เพื่อปฏิบัติกรณให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

(๔) “นายเรือ” หมายความว่า ผู้บังคับหรือผู้
ควบคุมเรือจับสัตว์น้ำ

(๕) “รองนายเรือ” หมายความว่า ผู้บังคับหรือ
ผู้ควบคุมเรือจับ สัตว์น้ำ ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบถัดจาก
นายเรือลงมา”

“มาตรา ๕ ภายในบังคับแห่งการตรวจและวัดเรือ
การจดทะเบียน และออกไป อนุญาตตาม พระราชบัญญัตินี้
หรือกฎกระทรวงซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัตินี้ เรือ
จับสัตว์น้ำซึ่งเป็นของบุคคลที่มีสัญชาติไทยคนเดียวหรือหลาย
คนก็ตาม ให้ถือว่าเป็นเรือจับสัตว์น้ำสยาม

แต่ถ้าเจ้าของเรือเป็นห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทที่ใดตั้งขึ้น
ตามกฎหมายสยาม มิให้ถือว่าเป็นเรือจับสัตว์น้ำ
สยาม เว้นแต่

(๑) ในกรณีที่เป็นห้างหุ้นส่วนสามัญ ผู้ถือหุ้นทั้งหมด
มีสัญชาติไทย

(๒) ในกรณีที่เป็นการหุ้นส่วนจำกัด ผู้ถือหุ้นทั้งหมด ซึ่งต้องรับผิดชอบร่วมกันโดยไม่มีจำกัดจำนวนมีสัญชาติไทย และไม่ต่ำกว่าร้อยละสิบห้าแห่งทุนของหุ้นส่วนนั้น ผู้มีสัญชาติไทยเป็นผู้ถือ

(๓) ในกรณีที่เป็นการบริษัทจำกัด ต้องมีกรรมการที่มีสัญชาติไทยเกินกว่ากึ่งจำนวนของกรรมการ และไม่ต่ำกว่าร้อยละสิบห้าแห่งทุนของบริษัทนั้น ผู้มีสัญชาติไทยเป็นผู้ถือ และต้องไม่มีข้อบังคับอนุญาตให้ออกหุ้นผู้ถือ "

" มาตรา ๖ บรรดาเรื่องจับสัตว์น้ำซึ่งเป็นเรือกลทุกขนาด กัด หรือเรืออื่น ๆ ซึ่งมีระวางบรรทุกตั้งแต่ ๑๐๐ ตันขึ้นไป กัด ต้องให้มีการตรวจและวัดเรือจดทะเบียนและรับใบอนุญาตตามที่ระบุไว้ในกฎกระทรวง ซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัตินี้ และต้องเสียค่าธรรมเนียม

- (๑) ตรวจและวัดเรือ
- (๒) จดทะเบียนเรือ
- (๓) ออกใบอนุญาตใช้เรือ

ค่าธรรมเนียมใน (๒) ให้เก็บตามบัญชีต่อท้ายพระราชบัญญัตินี้

ส่วนค่าธรรมเนียมใน (๑) และ (๓) ให้เก็บกึ่งอัตราตามมาตรา ๑๖๕, ๑๗๔, ๑๘๐ และ ๑๘๘ แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำสยาม พุทธศักราช ๒๔๕๖

เรือลำใดได้จดทะเบียนและรับใบอนุญาตถูกต้องตามความในพระราชบัญญัติและกฎกระทรวงซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัตินี้แล้ว นับว่าเรือนั้นเป็นเรือจับสัตว์น้ำสยาม และให้ได้รับความยกเว้นไม่ต้องจดทะเบียนและรับใบอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยการเดินเรือในน่านน้ำสยาม

ส่วนเรืออย่างอื่นนอกจากที่ไว้ไว้ในวรรค ๑ ไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งพระราชบัญญัตินี้”

“มาตรา ๗ คำร้องเพื่อขอรับใบสำคัญแสดงการจดทะเบียนขอใบอนุญาตและขอต่ออายุใบอนุญาตนั้น ให้ยื่นตามแบบที่กำหนดไว้ต่อพนักงานทะเบียนของกรมเจ้าท่าหรือคณะกรรมการอำเภอแล้วแต่กรณี ตามที่จะได้กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

ใบอนุญาตนั้นให้มีอายุใช้ได้มีกำหนดไม่เกินสิบสองเดือน”

“มาตรา ๘ พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจที่จะตรวจ หรือ บังคับเรือหรือตรวจ หรือจับคนที่กระทำผิด หรือมีเหตุอันสงสัย

ว่ากระทำได้ตามพระราชบัญญัตินี้ และมีอำนาจที่จะจับสัตว์น้ำสยามซึ่งไม่เหมาะหรือไม่ปลอดภัยในการใช้ หรือไม่มีเอกสารโดยถูกต้องครบถ้วน หรือไม่มีเครื่องมืออื่นจำเป็นเพื่อการเดินเรือ หรือเพื่อความปลอดภัยของเรือ และมีอำนาจที่จะสั่งให้เปลี่ยนแปลง แก้วไข หรือซ่อมแซมสิ่งทบกพร่องให้สมบูรณ์ หรือให้จัดหาบอกสารเรือเครื่องมือที่ยังขาดอยู่นั้นมาให้ครบ ”

“ มาตรา ๑๐ นายเรือจับสัตว์น้ำสยาม ต้องมีใบสำคัญแสดงการจดทะเบียนและใบอนุญาต หรือเอกสารประจำเรืออย่างอื่นตามกฎหมายกระทรวง ไว้ให้ตรวจได้เสมอไป และเมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่เรียกต้องนำออกให้ตรวจได้ทันที เว้นแต่เรือบางชนิดให้ ไข ใบแทนได้ตามกฎหมาย ”

“ มาตรา ๑๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐการมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งเจ้าพนักงาน ออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมอื่น ๆ นอกจากที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๖ กับกำหนดการตรวจเรือและกิจการอื่น ๆ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ ”

๖๕๕

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา แล้วให้ใช้บังคับได้”

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจมีหน้าที่ รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ. อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

คำธรรมเนียม
การจดทะเบียนเรือจับสัตว์น้ำสยาม

ก. เรือกกล

ระวางบรรทุกตั้งแต่ ๕๐๐	ตัน	ตัน	ตัน	ตัน	ตัน	ตัน	ตัน	ขึ้นไป	๕๐ บาท
„	ต่ำกว่า	๕๐๐	ถึง	๒๐๐	ตัน	ตัน	ตัน	ตัน	๔๕ „
„	„	๒๐๐	„	๑๐๐	„	„	„	„	๓๕ „
„	„	๑๐๐	„	๕๐	„	„	„	„	๒๕ „
„	„	๕๐	„	๒๕	„	„	„	„	๑๕ „
„	„	๒๕	„	๑๕	„	„	„	„	๑๐ „

ข. เรืออื่นๆ

ระวางบรรทุกตั้งแต่ ๖,๐๐๐	ทอน	ทอน	ทอน	ทอน	ทอน	ทอน	ทอน	ทอน	ขึ้นไป	๓๐ บาท
„	ต่ำกว่า	๖,๐๐๐	ทอน	ถึง	๔,๐๐๐	ทอน	ทอน	ทอน	ทอน	๒๕ „
„	„	๔,๐๐๐	„	„	๒,๐๐๐	„	„	„	„	๒๐ „
„	„	๒,๐๐๐	„	„	๑,๐๐๐	„	„	„	„	๑๕ „
„	„	๑,๐๐๐	„	„	๘๐๐	„	„	„	„	๑๐ „

พระราชบัญญัติว่าด้วยกการจดทะเบียนและออกใบอนุญาตสำหรับ
เรือจับสัตว์น้ำสยาม พุทธศักราช ๒๔๗๗ มาตรา ๔, ๕, ๖, ๗, ๘, ๑๐
และ ๑๔ ^{๐๙/๒๐/๒๕๖๖} ซึ่งพระราชบัญญัตินี้ให้ยกเลิกความ
และ

“ มาตรา ๕ ในพระราชบัญญัติ

“ เรือ ” หมายความว่า เรือ เรือกำปั่น ฯลฯ ชนิดใด ๆ ดังที่ระบุไว้ในมาตรา ๓ และ ๔ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการเดินเรือ ในน่านน้ำสยาม พุทธศักราช ๒๔๕๖

“ เรือจับสัตว์น้ำ ” หมายความว่า เรือทุกขนาดแต่ไม่ว่าจะ แล่นไปด้วยวิธีใดซึ่งใช้สำหรับจับสัตว์น้ำ หรือในกิจอันเกี่ยวกับการจับสัตว์น้ำ

“ รัฐมนตรี ” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้มหนาทักษาการ ให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติ

“ พนักงานเจ้าหน้าที่ ” หมายความว่า เจ้าหน้าที่กรมการ ประมง คณะกรรมการจังหวัด คณะกรรมการอำเภอ พนักงานศุลกากร เจ้าพนักงานการทำของกรมเจ้าท่า ผู้บังคับการเรือรบสยาม และ เจ้าพนักงานอื่น ๆ ซึ่งรัฐมนตรีจะได้แต่งตั้งเพื่อปฏิบัติภารกิจให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติ

“ นายเรือ ” หมายความว่า บุคคลผู้ควบคุมเรือจับสัตว์น้ำ

“ รองนายเรือ ” หมายความว่า บุคคลผู้ควบคุมเรือจับสัตว์น้ำ ถัดจากนายเรือลงมา ”

“ มาตรา ๕ ภายในบังคับแห่งการจดทะเบียนและออกใบอนุญาต ตามพระราชบัญญัติ หรือกฎกระทรวงซึ่งออกตามความในพระราช

บัญญัติ เรือจับสัตว์น้ำซึ่งเป็นของบุคคลที่มีสัญชาติไทยคนเดียว หรือหลายคนก็ตาม ให้ถือว่าเป็นเรือจับสัตว์น้ำดักยาม

แต่ถ้าเจ้าของเรือ หรือคนหนึ่งในพวกเจ้าของเรือทั้งหมดเป็น ห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทใดตรงตามกฎหมายสยามไซร์ มิให้ถือว่า เรือนั้นเป็นเรือจับสัตว์น้ำดักยาม เว้นแต่

ในกรณีที่บริษัทห้างหุ้นส่วนสามัญ ผู้ถือหุ้นทั้งหมดมีสัญชาติไทย

ในกรณีที่บริษัทจำกัด ผู้ถือหุ้นทั้งหมดซึ่งต้องรับผิดชอบ

ร่วมกันโดยไม่มีจำกัดจำนวนมีสัญชาติไทย

ในกรณีที่บริษัทจำกัด กรรมการหรือถ้าบริษัทนั้นมี กรรมการต้องคน กรรมการทั้งต้องคน หรือถ้าบริษัทนั้นมีกรรมการ มากกว่าต้องคน กรรมการฝ่ายข้างมากต้องมีสัญชาติไทย และ ร้อยละเจ็ดสิบห้าแห่งทุนของบริษัทนั้น ผู้มีสัญชาติไทยเป็นผู้ถือ ”

“ มาตรา ๑ บรรดาเรือจับสัตว์น้ำที่กล่าวต้องจดทะเบียนและรับ ใบอนุญาตตามที่ระบุไว้ในกฎกระทรวง ซึ่งออกตามความในพระราช บัญญัตินี้ และต้องเสียค่าธรรมเนียมในกรณีจดทะเบียน และค่า ธรรมเนียมใบอนุญาตด้วย เว้นแต่เรือจับสัตว์น้ำซึ่งเดินไปด้วยแจว พาย หรือคัตโบ และมีขนาดบรรทุกตั้งแต่ต้องร้อยห้าสิบหางงมา ให้ได้รับยกเว้นไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียมใบอนุญาต คงเสียแต่ค่า 09/10/2566 ธรรมเนียมจดทะเบียนอย่างเดียว

เรือจับสัตว์น้ำดำใต้ใต้จดทะเบียนและรับใบอนุญาตถูกต้องตาม
ความในพระราชบัญญัติและกฎกระทรวงซึ่งออกตามความในพระราช
บัญญัติแล้ว ให้ได้รับยกเว้นไม่ต้องจดทะเบียนและรับใบอนุญาตตั้ง
ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๓๕ และ ๓๓๖ แห่งพระราชบัญญัติการเดิน
เรือในน่านน้ำสยาม พ.ศ. ๒๔๕๖ แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๔๗๗”

“มาตรา ๗ คำร้องเพื่อขอรับใบสำคัญแสดงการจดทะเบียนขอ
ใบอนุญาตและขอต่ออายุใบอนุญาตนั้น ให้ยื่นต่อพนักงานเจ้าหน้า
และให้เขียนลงในแบบที่กำหนดไว้เพื่อการนั้น

ใบอนุญาตนั้น ให้ใช้ได้มีกำหนดไม่เกินสิบสองเดือน”

“มาตรา ๘ พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจที่จะกักเรือจับสัตว์น้ำ
สยามที่แล่นไปได้ด้วยวิธีอื่นนอกจากแจวพายหรือคิไบ หรือมีระวาง
เกินกว่าห้าสิบหาวชันไป ซึ่งไม่เหมาะหรือปลอดภัยในการที่จะใช้เดิน
เรือ หรือไม่มีเอกสารถือถูกต้องหรือไม่มีเครื่องใช้จำเป็นเพื่อ
การเดินเรือ หรือเพื่อความปลอดภัยของเรือ และสั่งให้เปลี่ยนแปลง
หรือซ่อมแซมสิ่งต่างๆ หรือให้จัดหาเอกสารถือ หรือเครื่องใช้ที่ยัง
ขาดอยู่นั้นมาให้ครบ”

“มาตรา ๑๐ ผู้ควบคุมเรือจับสัตว์น้ำของมีใบสำคัญแสดงการ
จดทะเบียนใบอนุญาตหรือเอกสารถือราชการอย่างอื่นที่เกี่ยวกับเรือ

ไว้ให้ตรวจได้เต็มอไป และเมื่อเจ้าพนักงานเรียกร้อง ต้องนำออกให้ตรวจ”

“มาตรา ๑๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐการมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติ^{๕๕} และให้มีอำนาจตั้งเจ้าพนักงาน และออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมและกำหนดกิจการอย่างอื่น เพื่อบริการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติ^{๕๕} กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้”

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๑ วันที่ ๒๘ พฤศจิกายน หน้า ๗๒๒)

พระราชบัญญัติ
รักษาป่า (ฉบับที่ ๒)
พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔)
อาทิตยทิพอาภา
เจ้าพระยามรราช
พล. อ. เจ้าพระยาพิชัยเนตรโยธิน
ตราไว้เมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๗๕
เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขเพิ่มเติม
พระราชบัญญัติรักษาป่า พุทธศักราช ๒๔๕๖ และกฎข้อบังคับ
วางระเบียบวิธีจัดการรักษาป่า พุทธศักราช ๒๔๕๖ เพื่อให้
เหมาะสมยิ่งขึ้น

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติรักษาป่า (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๕๓๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกบรรดาบทกฎหมาย กฎ และข้อบังคับอื่น ๆ ในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ในการอนุญาตให้ตัดฟันซีกลากไม้ในประเภทหวงห้ามเพื่อประโยชน์ในการใช้สอยส่วนตัวก็ดี เพื่อการกุศลหรือสาธารณประโยชน์ก็ดี ให้อนุญาตได้โดยขานวนค่าภาคหลวงตามเกณฑ์ ดังต่อไปนี้

(ก) ไม่เกินครึ่งเรือนละสิบแปดบาทสำหรับการปลูกสร้างหรือขยายต่อเติมบ้านเรือน

(ข) ไม่เกินครึ่งเรือนละสิบสองบาทสำหรับเครื่องมือหรือสิ่งอื่นที่ใช้ประกอบหรือเกี่ยวเนื่องในการกสิกรรมหรือการประมง

(ค) ตามปริมาณแห่งความจำเป็นแล้วแต่เจ้าพนักงานจะได้สอบสวนเห็นสมควรสำหรับการกุศลหรือสาธารณประโยชน์

การอนุญาตให้ตัดฟันซ้กลากไม้ตั้งกล่าวมาในข้อ (ก) และ (ข) นั้นให้เจ้าพนักงานพิจารณาอนุญาตได้ตามควรแก่ความจำเป็นไม่เกินครั้งหรือหน้ะครั้งภายในระยะสิบปีนับแต่วันที่ได้รับอนุญาตครั้งสุดท้าย และสำหรับการซ่อมแซมสิ่งชำรุดตามควมในข้อ (ก) และ (ข) นั้น ให้อนุญาตได้ไม่เกินหนึ่งครั้งภายในหนึ่งปี และในครั้งหนึ่ง ๆ มิให้เกินกว่าจำนวนหนึ่งในสี่ของเกณฑ์ตั้งกล่าวมาในวรรคก่อน

บทบัญญัติในวรรคก่อนมิให้ใช้บังคับในกรณีที่มีการชำรุดเสียหายโดยเหตุสุตวิสัย ซึ่งเจ้าพนักงานป่าไม้มีอำนาจที่จะสั่งอนุญาตได้อีกภายในเกณฑ์ตามที่บัญญัติไว้ในวรรคต้น

มาตรา ๕ บุคคลผู้ที่จะได้รับอนุญาตตามควมในมาตรา ก่อน ต้องมีภูมิลำเนาอยู่ในราชอาณาจักรไม่ห่างจากป่าที่จะตัดฟันไม้เกินกว่าห้าสิบกิโลเมตร และต้องใช้ไม้ทำประโยชน์ตามที่ได้รับอนุญาตภายในราชอาณาจักร ไม่ห่างจากป่าที่ตัดฟันไม้เกินกว่าห้าสิบกิโลเมตร แต่การตัดฟันซ้กลากไม้ตั้งกล่าวนี้ ผู้รับอนุญาตหรือบุคคลในครัวเรือนของผู้รับอนุญาตต้องไปในการนั้นด้วย

มาตรา ๖ ถ้าบุคคลผู้ได้รับอนุญาตมิได้ใช้ไม้ทำประโยชน์ตามที่ระบุไว้ในใบอนุญาตให้เสร็จภายในกำหนดสองปีนับแต่วันใบอนุญาตสิ้นอายุ ไม้ที่ยังมิได้ใช้ทำประโยชน์นั้น ให้ผู้ได้รับใบอนุญาตเสียค่าภาคหลวง ตามอัตราภายในสามเดือน ถ้าไม่เสียในกำหนดนี้ ไม้ไม้นั้นตกเป็นของแผ่นดิน

มาตรา ๗ บุคคลผู้ได้รับอนุญาตจะใช้ไม้ในกิจการอื่นผิดไปจากที่ระบุไว้ในใบอนุญาตหรือโอนจำหน่ายไม้นั้นโดยประการใดๆหาได้ไม่ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานหรือเสียค่าภาคหลวงตามอัตราเสียก่อน ทั้งนี้ไม่หมายความถึงการใช้เศษไม้ที่เหลือเพื่อกิจการส่วนตัว

ผู้ใดฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งวรรคก่อน ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษคุกเดียวกับที่บัญญัติไว้ใน กฎข้อบังคับวางระเบียบวิธีจัดการรักษาป่า พุทธศักราช ๒๔๕๖ ข้อ ๑๖

มาตรา ๘ ข้าหลวงประจำจังหวัด เมื่อได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรีแล้ว มีอำนาจที่จะประกาศยกเว้นไม้ในประเภทหวงห้ามบางชนิดจากการอนุญาต โดยยกเว้นค่าภาคหลวงหรือกำหนดจำนวนไม้บางชนิดเพื่อการนั้นได้ภายในเกณฑ์ตามบทบัญญัติไว้ในมาตรา ๔

บรรดาประกาศของสมุหเทศาภิบาล หรือข้าหลวงประจำ
จังหวัดซึ่งได้ออกไปก่อนวันใช้พระราชบัญญัตินี้ โดยอาศัย
อำนาจตามข้อ ๗ แห่งกฎข้อบังคับบางระเบียบวิธีจัดการรักษาป่า
พุทธศักราช ๒๔๕๖ ที่ไม่มีข้อความขัดกับพระราชบัญญัตินี้
ให้เป็นอันคงใช้บังคับได้เสมือนประกาศซึ่งได้ออกไปตาม
ความในวรรคก่อน

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรธิการมี
หน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มี
อำนาจออกกฎกระทรวง เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้
กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา
แล้ว ให้ใช้บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน หน้า ๗๓๕)

พระราชบัญญัติ
การสถิติพยากรณ์

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔)

อาทิตยทิพอาภา

เจ้าพระยายมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรวโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๕ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๗๕
เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยสภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรจัดวางระเบียบ
วิธีการสถิติพยากรณ์ของประเทศขึ้นไว้

จึงมีพระบรมราชโองการให้ ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้
โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
การสถิติพยากรณ์” พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วัน ประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกบรรดาบทกฎหมาย กฎ และข้อ
บังคับอื่น ๆ ในส่วน ที่มีบัญญัติไว้แล้วใน พระราช บัญญัตินี้
หรือซึ่งขัดแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

หมวด ๑

บทบัญญัติทั่วไป

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“สำนัก” หมายความว่า สิ่งปลูกสร้างรวมทั้งที่ดินใน
บริเวณโดยรอบตลอดถึงเรือแพ ซึ่งใช้เป็นที่พักอาศัย
กินอยู่หลับนอนของเอกชนหรือหมู่ชนด้วย

“สำนักงาน” หมายความว่า สิ่งปลูกสร้างรวมทั้งที่ดิน
ในบริเวณโดยรอบตลอดถึงเรือแพ ซึ่งใช้เป็นที่พัก
กิจการงานต่าง ๆ ของเอกชนหรือหมู่ชนด้วย

“บุคคล” หมายความว่า บุคคลตามประมวลกฎหมาย
แพ่ง และ พาณิชยกรรมทั้ง หมู่ชน หรือ เอกชน คนหนึ่ง คนใด
ซึ่งก่อตั้งห้างหุ้นส่วนที่ได้จดทะเบียน อนึ่งเพื่อประโยชน์
แห่งพระราชบัญญัตินี้ ห้างหุ้นส่วนที่ได้จดทะเบียน ให้

ถือว่า ผู้เป็น หุ่นส่วน คนหนึ่ง คนใดหรือ ผู้จัดการ เป็นผู้แทน
ของห้างหุ้นส่วนนั้น

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า เจ้าพนักงาน
ของกองประมวล สถิติพยากรณ์ ซึ่งนายกรัฐมนตรีจะได้แต่งตั้ง
ขึ้น โดยเฉพาะเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ รวมทั้ง
เจ้าพนักงานอื่น ๆ ที่ได้รับมอบหมายตามความในพระราช
บัญญัตินี้ ให้ใช้อำนาจเช่นเดียวกันชั่วคราว

มาตรา ๕ ให้กองประมวล สถิติพยากรณ์มีหน้าที่กระทำ
กิจการดังต่อไปนี้

๑. จัดวางแผนและส่งเสริมการจัดทำสถิติพยากรณ์ ที่
เป็นสาธารณประโยชน์ตลอดจนของเอกชน เพื่อให้เป็น
ระเบียบแบบเดียวกันและให้ดียิ่งขึ้น

๒. ตรวจสอบร่าง รายการ ในข้อถามแบบพิมพ์ และคำ
อธิบายต่าง ๆ ในเรื่องสถิติ ซึ่งกระทรวง ทบวง กรมต่าง ๆ
จะได้จัดให้ขึ้น เพื่อให้เป็นระเบียบแบบเดียวกัน

๓. จัดวางแผนและดำเนินการเก็บ บ่อย รวบรวมจัดทำ
สถิติต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับภาวะอันเป็นหลักสำคัญของประเทศ
ซึ่ง ไม่อยู่ใน หน้าที่ ของ กระทรวง ทบวง กรมอื่น เพื่อ
ประโยชน์ของการสถิติพยากรณ์โดยเฉพาะ

๔. ร่วมมือ กับกระทรวง ทบวง กรมต่าง ๆ ในการจัดรวบรวมและ จำแนก สถิติต่าง ๆ โดยค้นคว้าได้จากบันทึกสถิติที่มีอยู่ ทั้งสิ้นใน ราชการของ กระทรวง ทบวง กรมนี้ ๆ เว้นแต่บันทึกสถิติที่เกี่ยวกับราชการลับ

๕. เสนอสถิติต่าง ๆ ที่ได้มา และแสดงให้เห็นความสัมพันธ์กับสถานะการณ์ของประเทศที่เป็นอยู่ ให้นายกรัฐมนตรีทราบ

๖. จัดพิมพ์รายงานสถิติพยากรณ์ ซึ่งแสดง สถิติอันได้มาจาก กระทรวง ทบวง กรมต่าง ๆ และ สถิติเรียงปีซึ่งกองประมวลสถิติพยากรณ์ได้รวบรวมจัดทำขึ้นออกโฆษณา

๗. เป็นสำนักงานกลางที่จะให้ ราชการ ข้อความ จำนวนในเรื่องสถิติต่าง ๆ ตามที่ส่วนราชการต้องการหรือบุคคลอื่นขอมา เว้นแต่ราชการข้อความจำนวนที่รวบรวมไว้เฉพาะประโยชน์ของส่วนราชการอื่นซึ่งผู้ขอจะต้องเสียค่าธรรมเนียมให้แก่ส่วนราชการนั้น ๆ อยู่แล้ว

๘. จัดให้มีห้องสมุดรวบรวมบรรดาสุดหนังสือรายงานเอกสารต่าง ๆ ในเรื่อง สถิติพยากรณ์ และในวิชาการ สถิติพยากรณ์ กับทำการแลกเปลี่ยนสมุดรายงานเอกสารที่เกี่ยวข้องด้วยการสถิติพยากรณ์ทั้งในและนอกประเทศ

มาตรา ๖ ให้นายกรัฐมนตรีมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎในเรื่องสถิติพยากรณ์ต่าง ๆ อันจะได้จัดทำขึ้น ยกเว้นการที่บุคคลจะต้องให้คำตอบข้อถามทั้งหมดหรือบางส่วนชั่วคราว หักให้มีอำนาจออกกฎ ในการแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่และในกิจการอื่น ๆ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

กฎนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

หมวด ๒

การบริหารกิจการสถิติพยากรณ์

มาตรา ๗ ให้เจ้าพนักงาน ผู้เป็นหัวหน้ารับผิดชอบในการจัดทำ สถิติของ กระทรวง ทบวง กรม ต่าง ๆ ส่งสำเนาดารงสถิติ อันแสดงรายการ ข้อความ จำนวนซึ่งได้จัดทำขึ้นไว้เพื่อประโยชน์อย่างใดก็ตาม ให้แก่หัวหน้ากองประมวลสถิติพยากรณ์ เว้นไว้แต่ที่ใช่เพื่อดำเนินงาน เป็นการภายใน โดยณะเพาะของกระทรวง ทบวง กรม นั้น ๆ

เจ้าพนักงานผู้เป็นหัวหน้ารับผิดชอบดังกล่าวมานี้จะต้องรวบรวม ตัวเลขทำขึ้น เป็นตารางสถิติ โดยเก็บ หลักฐานจากบันทึกสถิติต่าง ๆ ของส่วนราชการนั้น ๆ ให้แก่กองประมวล

สถิติพยากรณ์ ตามความต้องการของกองประมวลสถิติพยากรณ์ เป็นคราว ๆ เพื่อพิมพ์โฆษณาหรือรายงาน ไปยังนายกรัฐมนตรีในเรื่องที่เกี่ยวกับ สถานะการณ์ต่าง ๆ ของประเทศ

ให้หัวหน้ากองประมวล สถิติพยากรณ์ มีอำนาจที่จะทำการติดต่อและตกลงกับเจ้าหน้าที่บริหารส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่นต่างๆ ในการมอบอำนาจให้แก่เจ้าหน้าที่นั้น ๆ ทำการสำรวจ นับจด เก็บรวบรวมแบบพิมพ์แสดงรายการ สถิติ และส่ง รายงาน หรือ แบบ พิมพ์ แสดง รายการ อย่าง หนึ่ง อย่างใด ที่ได้ เก็บรวบรวมและ ตรวจสอบ ถูกต้องแล้วไปยังกองประมวลสถิติพยากรณ์ และมีอำนาจที่จะขอทราบรายการ ข้อความจำนวนหรือความช่วยเหลืออย่างหนึ่งอย่างใดจากเจ้าหน้าที่นั้น ๆ เพื่อประโยชน์ในการที่จะปฏิบัติกิจการอย่างอื่นอันเกี่ยวกับการสถิติพยากรณ์

มาตรา ๘ ในการจัดทำสถิติพยากรณ์ใดๆ ซึ่งนายกรัฐมนตรีได้ออกกฎไว้ให้จัดทำขึ้นนั้น หัวหน้ากองประมวลสถิติพยากรณ์อาจขอให้ผู้หนึ่งผู้ใดส่งรายการข้อความจำนวนอันเกี่ยวแก่เรื่องสถิติพยากรณ์นั้นได้ ในส่วนที่เกี่ยวข้องด้วย

สถิติการค้าบุคคลจำต้องให้รายการข้อความจำนวนแต่ละเพาะ
ที่เกี่ยวข้องการค้า อาชีพ หรือการงานซึ่งตนกระทำหรือ
อยู่ในความดูแลของตน ซึ่งตนสามารถค้นคว้าหรือได้มา
จากการค้า อาชีพหรือการงานดังกล่าวแล้ว

มาตรา ๕ เมื่อมีการขอให้กรทกรายการข้อความจำนวน
ลงในแบบพิมพ์ข้อถาม ให้ส่งแบบพิมพ์แสดงรายการ
ข้อถามกลับคืนไปให้แก่คำขอด้วย

มาตรา ๑๐ บุคคลซึ่งระบุไว้ในคำขอ เมื่อได้รับแบบ
พิมพ์ข้อถามแล้วต้องกรอกคำตอบลงในแบบพิมพ์ แสดง
รายการข้อความจำนวนตามที่ระบุเห็นพร้อมทั้งลงนามกำกับ

มาตรา ๑๑ ในการจัดทำแบบพิมพ์สำหรับให้แสดงราย
การข้อความจำนวนเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ให้
เป็นหน้าที่ของหัวหน้ากองประมวลสถิติพยากรณ์ที่จะต้อง
คำนึงถึงพฤติการณ์แห่งการค้าและอุตสาหกรรมต่าง ๆ และ
ให้ระมัดระวังมิให้มีการเปิดเผยรายการคำตอบใด ๆ ซึ่งอาจ
ทำให้เป็นที่เสื่อมเสียแก่บุคคลผู้แสดงรายการนั้น

มาตรา ๑๒ คำขอของหัวหน้ากองประมวลสถิติพยากรณ์
ให้แสดงรายการข้อความจำนวนนั้น ให้ทำเป็นหนังสือ
และระบุ

- (๑) แบบพิมพ์ข้อถาม
- (๒) กำหนดเวลาชั้นรายการข้อความจำนวน
- (๓) สถานที่และวิธีการยื่น

มาตรา ๑๓ คำขอหรือแบบพิมพ์ข้อถามนั้น อาจระบุนามไปถึงหัวหน้า หรือเจ้าของ หรือผู้จัดการ ตัวแทน เลขานุการ หรือผู้รับผิดชอบของสำนักหรือสำนักงานหรือจะส่งไปยังสำนักงานใหญ่ในราชอาณาจักรก็ได้

การส่งคำขอหรือแบบพิมพ์ข้อถามนั้น ให้ส่งแก่ตัวบุคคลซึ่งระบุไว้ในคำขอหรือผู้แทน หรือผู้หนึ่งผู้ใดซึ่งมีอายุเกินยี่สิบปี ที่อยู่ในสำนักหรือสำนักงานของบุคคลนั้น หรือจะส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนก็ได้

ถ้าไม่ปรากฏที่อยู่ หรือไม่มีผู้รับคำขอหรือแบบพิมพ์ข้อถามดังกล่าวข้างต้น อาจปิดหนังสือแจ้งความไว้ในที่แลเห็นได้ง่าย ณ สำนักหรือสำนักงานของบุคคลนั้นหรือโดยโฆษณาในหนังสือพิมพ์ให้ไปรับคำขอหรือแบบพิมพ์ข้อถามจากพนักงานเจ้าหน้าที่หรือให้ไปแจ้งที่อยู่ของสำนักหรือสำนักงาน

การส่งหรือแจ้งความดังกล่าวแล้ว ให้ถือว่าเป็นอันเพียงพอสำหรับสารที่จะให้บุคคลซึ่งระบุไว้ในคำขอปฏิบัติ

ตามความในคำขอหรือแบบพิมพ์ข้อมูลตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๔ เมื่อมีเหตุอันควรสงสัยว่ารายการข้อความจำนวนที่ได้แสดงไว้ นั้น เป็นเท็จหรือบกพร่องถึงขนาดพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจที่จะเข้าไปในสำนักหรือระหว่างเวลาตั้งแต่พระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก หรือเข้าไปในสำนักงานระหว่างเวลาทำการตามปกติ เพื่อทำการตรวจสอบถึงความถูกต้องของรายการที่กล่าวมานั้นภายในวงการศึกษากรณีที่ได้ และให้เป็นหน้าที่ของบุคคลซึ่งระบุไว้ในคำขอหรือผู้แทนในสำนักหรือสำนักงานนั้นตอบคำถาม อำนวยความสะดวกและความช่วยเหลือแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ในกรณีนี้

มาตรา ๑๕ แบบพิมพ์จะเพาะรายบุคคลหนึ่ง ๆ อันมีรายการข้อความจำนวนซึ่งบุคคลนั้นได้แสดงไว้ตามคำขอของหัวหน้ากองประมวลสถิติพยากรณ์นั้น ต้องรักษาไว้เป็นความลับอย่างที่สุด ห้ามมิให้นำรายการข้อความจำนวนของบุคคลหนึ่งบุคคลใดโดยจะเพาะราย

(ก) ออกเปิดเผยนอกวงงานของกองประมวลสถิติพยากรณ์เว้นไว้แต่จะได้รับความยินยอมเป็นหนังสือจาก

บุคคลนั้น หรือที่ต้องเปิดเผยเพราะเหตุที่ได้มีคดีฟ้องร้อง
ยังศาลตามพระราชบัญญัตินี้ หรือ

(ข) ออกโฆษณาด้วยประการใด ๆ ในสมุดรายงาน
สถิติพยากรณ์ หรือรายงานสถิติข้อเท็จจริงหรือพิมพ์ออก
แจกจ่ายหรือขาย หรือกระทำโดยวิธีอื่นใดซึ่งอาจทำให้ผู้
หนึ่งผู้ใดทราบได้ว่ารายการข้อความจำนวนใดที่ได้โฆษณา
นั้นเกี่ยวข้องกับบุคคลหนึ่งบุคคลใดโดยจะเผยแพร่แต่จะได้
รับความยินยอมเป็นหนังสือจากบุคคลนั้น

หมวด ๓

บทกำหนดโทษ

มาตรา ๑๖ ผู้ใดกระทำการฝ่าฝืนบทบัญญัติมาตรา ๑๕
ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปีหรือปรับไม่
เกินห้าร้อยบาท

ถ้าบุคคลซึ่งได้กระทำความผิดนั้นเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่
ตามพระราชบัญญัตินี้ให้เพิ่มโทษขึ้นอีกหนึ่งในสาม

มาตรา ๑๗ ผู้ใด

(ก) ปฏิเสธหรือละเลยไม่แสดงรายการข้อความจำนวน
หรือไม่ยื่นรายการข้อความจำนวนตามแบบพิมพ์ข้อถาม ไป
ยังพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในกำหนดเวลา ณ สถานที่หรือตาม

วิธีการที่กำหนดให้ไว้ โดยไม่มีข้อแก้ตัวอันชอบด้วยกฎหมาย หรือ

(ข) แสดง หรือจัดให้แสดงรายการข้อความจำนวน ที่ตนรู้ว่าเป็นเท็จ หรือ

(ค) ปฏิเสธมิให้พนักงานเจ้าหน้าที่เข้าไปในสำนักหรือ สำนักงาน หรือไม่ตอบคำถามไม่อำนวยความสะดวกหรือ ความช่วยเหลือดังที่กล่าวไว้ในมาตรา ๑๔

ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองร้อยบาท

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ. อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน หน้า ๓๓๘)

๖๘๑

พระราชบัญญัติ

ทะเบียนพาณิชย์ พุทธศักราช ๒๕๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕)

อาทิตย์ทิพอาภา

เจ้าพระยามราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชโยนทว โยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๕ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๗๕
เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรจัดการทะเบียน
พาณิชย์ขึ้นไว้ให้เป็นระเบียบอันดี

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติ
ทะเบียนพาณิชย์ พุทธศักราช ๒๕๗๕"

09/10/2566

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐการมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงตั้งแต่งเจ้าพนักงานและกำหนดกิจการอื่นๆ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

หมวด ๑

บททั่วไป

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่ข้อความจะแสดงให้เห็นเป็นอย่างอื่น

(๑) “รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

(๒) “นายทะเบียนพาณิชย์” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งรัฐมนตรีได้แต่งตั้งให้เป็นผู้รับจดทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้

(๓) “เจ้าพนักงาน” หมายความว่า บุคคลซึ่งรัฐมนตรีได้ตั้งแต่งหรือผู้แทนของเจ้าพนักงาน ซึ่งได้รับมอบหมายเป็นลายลักษณ์อักษร ให้เป็นผู้ปฏิบัติงานตามพระราชบัญญัตินี้

(๔) “พ่อค้า” หมายความว่า บุคคลธรรมดา หรือนิติบุคคล ซึ่งประกอบพาณิชย์กิจเป็นอาชีพปกติ และให้หมายความรวมทั้งผู้เป็นหุ้นส่วน (เว้นไว้แต่ผู้เป็นหุ้นส่วนจำกัด) กรรมการ หรือผู้จัดการด้วย

(๕) “สำนักงาน” หมายความว่า บรรดาที่ซึ่งใช้ประกอบพาณิชย์กิจ

มาตรา ๕ ให้ถือกิจการดังต่อไปนี้ เป็นพาณิชย์กิจตามความหมายแห่งพระราชบัญญัตินี้

- (๑) การซื้อ ขาย แลกเปลี่ยน ให้เช่า
- (๒) การหักถกรรม หรืออุตสาหกรรม
- (๓) การเป็นนายหน้า หรือตัวแทนค้าต่าง
- (๔) การรับขน ทางบก ทางน้ำ และทางอากาศ
- (๕) การขายทอดตลาด
- (๖) การแลกเปลี่ยนเงินตรา การให้กู้ยืมเงิน การธนาคาร การเครดิตฟองซิเอร์ หรือการโพงกัวน
- (๗) การรับประกันภัย

หมวด ๒

การจดทะเบียนพาณิชย์

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีจัดตั้งสำนักงานทะเบียนพาณิชย์ขึ้นในจังหวัดพระนคร เรียกว่า "สำนักงานกลางทะเบียนพาณิชย์" โดยมีนายทะเบียนพาณิชย์เป็นเจ้าหน้าที่อยู่ในความควบคุมของกรมพาณิชย์ เพื่อรับจดทะเบียนในจังหวัดพระนครและธนบุรี

ส่วนในจังหวัดอื่น ๆ ให้รัฐมนตรีจัดตั้งสำนักงานทะเบียนพาณิชย์เพื่อรับจดทะเบียนขึ้นตรงต่อสำนักงานกลางทะเบียนพาณิชย์

มาตรา ๗ การจดทะเบียนนั้น พ่อค้าตั้งสำนักงานแห่งใหญ่อยู่ในท้องที่ใด ให้จดทะเบียนณสำนักงานทะเบียนพาณิชย์ในท้องที่นั้น

ถ้าสำนักงานแห่งใหญ่ตั้งขึ้นในต่างประเทศ และมาประกอบพาณิชย์กิจในประเทศสยาม สำนักงานสาขาตั้งอยู่ในท้องที่ใด ให้จดทะเบียนณสำนักงานทะเบียนพาณิชย์ในท้องที่นั้น

มาตรา ๘ ในการขอจดทะเบียน ห้ามมิให้เรียกค่าธรรมเนียมใด ๆ เว้นแต่ค่าแบบพิมพ์ ซึ่งรัฐมนตรีมีอำนาจจะกำหนดในกฎกระทรวง แต่ไม่ให้เกินฉบับละ ๑ บาท

มาตรา ๙ ให้รัฐมนตรีมีอำนาจกำหนดเป็นครั้งคราว โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษาว่า พาณิชกิจใดตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๕ ในท้องที่ใด พ่อค้าจะต้องจดทะเบียนพาณิชย์ตามแบบซึ่งรัฐมนตรีจะได้กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

มาตรา ๑๐ ภายใน ๓๐ วัน นับตั้งแต่วันที่รัฐมนตรีได้ประกาศพาณิชกิจตามมาตรา ๙ ให้พ่อค้ามาจดทะเบียน ณ สำนักงานทะเบียนพาณิชย์แห่งท้องที่นั้น ๆ

กำหนดเวลาที่กล่าวไว้ในวรรคต้นนั้น ถ้ารัฐมนตรีเห็นเป็นการสมควรก็ให้มอำนาจประกาศขยายเวลาต่อไปอีกได้

มาตรา ๑๑ พ่อค้าใดประกอบพาณิชกิจภายหลังวันที่รัฐมนตรีได้ประกาศไว้ตามมาตรา ๙ ให้มาจดทะเบียนภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้เริ่มประกอบพาณิชกิจนั้น

มาตรา ๑๒ พระราชบัญญัตินี้มีให้ใช้บังคับแก่

(๑) พ่อค้าเร่ และพ่อค้าแผงลอย

- (๒) พาณิชกิจเพื่อการบำรุงศาสนาใด ๆ หรือการกุศล
- (๓) รัฐบาล

มาตรา ๑๓ การจดทะเบียนพาณิชย์นั้น ให้มีรายการดังต่อไปนี้

- (๑) ชื่อ อายุ เชื้อชาติ สัญชาติ และตำบลที่อยู่ของพ่อค้า
- (๒) ชื่อที่ใช้เรียกในการประกอบพาณิชกิจ ถ้าหากมี
- (๓) ชนิดแห่งพาณิชกิจ
- (๔) ที่ตั้งสำนักงานแห่งใหญ่ สาขา และตัวแทนค้าต่าง
- (๕) วันที่ตั้งขึ้นประกอบพาณิชกิจในประเทศสยาม
- (๖) วันของจดทะเบียนพาณิชย์
- (๗) พาณิชกิจซึ่งได้ประกอบครั้งสุดท้าย (ถ้าหากมี) ประกอบที่ใด เลิกเมื่อใดและสาเหตุที่เลิก

มาตรา ๑๔ การเปลี่ยนแปลงในรายการใด ๆ ตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๑๓ ก็ดี การเลิกประกอบพาณิชกิจโดยเหตุใด ๆ ก็ดี ให้บางจดทะเบียนภายใน ๓๐ วัน

มาตรา ๑๕ เมื่อนายทะเบียนพาณิชย์ได้รับคำขอจดทะเบียน และเห็นว่าคำขอนั้นถูกต้องตามพระราชบัญญัติและกฎกระทรวง หรือประกาศซึ่งออกตามพระราชบัญญัตินี้แล้ว ก็ให้รับจดทะเบียนไว้ และให้ออกใบสำคัญแสดงการจดทะเบียนให้แก่ผู้ขอจด

ใบสำคัญแสดงการจดทะเบียนนั้น ให้ติดไว้ณสำนักงานในที่เปิดเผยซึ่งอาจเห็นได้ง่าย

มาตรา ๑๖ เมื่อได้จดทะเบียนแล้ว ให้พ่อค้าติดป้ายชื่อที่ใช้ในการประกอบพาณิชย์ ถ้าหากไม่มีชื่อที่ใช้ในการประกอบพาณิชย์ ก็ให้ติดป้ายชื่อของพ่อค้าและป้ายชื่อนั้นต้องให้ตรงกับชื่อที่ได้จดทะเบียนไว้

ถ้าป้ายนั้นเขียนเป็นภาษาต่างประเทศ ให้มีอักษรไทยกำกับไว้ด้วยอย่างชัดเจนและเห็นได้ง่าย

มาตรา ๑๗ สำนักงานสาขาทั้งปวง ต้องใช้ชื่อและติดป้ายเช่นเดียวกับสำนักงานแห่งใหญ่ และให้มีคำว่า "สาขา"

มาตรา ๑๘ การติดป้ายนั้น ให้ติดไว้ที่หน้าสำนักงาน โดยเปิดเผยและต้องทำให้แล้วเสร็จภายในกำหนด ๓๐ วัน นับตั้งแต่วันที่ได้จดทะเบียน

มาตรา ๑๕ ให้นายทะเบียนพาณิชย์มีอำนาจเรียกพ่อค้า มาสอบสวนข้อความอันเกี่ยวกับการจดทะเบียน และใน ระหว่างเวลาทำงาน ให้นายทะเบียนพาณิชย์หรือเจ้าพนักงาน มีอำนาจเข้าไปทำการตรวจสอบในสำนักงานของพ่อค้า เพื่อให้การเป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ได้ พ่อค้าต้องอำนวยความสะดวกแก่นายทะเบียนพาณิชย์และเจ้าพนักงานตามสมควร

มาตรา ๒๐ บุคคลทุกคน เมื่อได้เสียค่าธรรมเนียมตามที่รัฐมนตรีมีอำนาจจะกำหนดไว้ในกฎกระทรวงแล้ว จะขอ ทราบหรือขอให้เจ้าพนักงานคัดสำเนารายการจดทะเบียนตาม มาตรา ๑๓ ได้

ค่าธรรมเนียมดังกล่าวนี้ ห้ามไม่ให้เรียกเก็บเกินกว่า รายละหนึ่งบาท

หมวด ๓

บทลงโทษและการฟ้องร้อง

มาตรา ๒๑ พ่อค้าใด

- (๑) ไม่จดทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้ หรือ
- (๒) แสดงรายการเท็จ หรือ

(๓) ไม่มา หรือไม่ยอมให้ถ้อยคำ หรือไม่ยอมให้ นายทะเบียนพาณิชย์หรือเจ้าพนักงานเข้าไปตรวจสอบตาม มาตรา ๑๕

มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท และ ในกรณีอื่นเป็นความผิดต่อเนื่องกัน ให้ปรับอีกวันละไม่เกิน สี่สิบบาท จนกว่าจะได้ปฏิบัติให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติ

มาตรา ๒๒ พ่อค้าใด ไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่ง มาตรา ๑๕, ๑๖, ๑๗ และ ๑๘ มีความผิดต้องระวางโทษ ปรับไม่เกินห้าสิบบาท และในกรณีอื่นเป็นความผิดต่อเนื่อง กัน ให้ปรับอีกวันละไม่เกินห้าบาท จนกว่าจะได้ปฏิบัติให้ เป็นไปตามพระราชบัญญัติ

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน หน้า ๗๑๕)

พระราชบัญญัติ
บำรุงและรักษาพันธุ์ปศุสัตว์และสัตว์พาหนะ
พุทธศักราช ๒๕๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕)

อาทิตยทิพอาภา

เจ้าพระยายมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรวชิริน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๕ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรที่จะจัดบำรุง
และรักษาพันธุ์ปศุสัตว์และสัตว์พาหนะให้ดียิ่งขึ้น

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติบำรุงและรักษาพันธุ์ปลุสัตว์และสัตว์พาหนะ พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้เมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไปและให้ใช้บังคับเฉพาะห้องที่และชนิดของสัตว์ที่จะได้ประกาศโดยพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๓ เมื่อได้ใช้พระราชบัญญัตินี้ในเขตท้องที่ใดแก่สัตว์ชนิดใด ให้ยกเลิกบรรดาบทกฎหมาย กฎ และข้อบังคับอื่น ๆ ในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้หรือซึ่งขัดแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ในท้องที่นั้น

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

๑. “รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้มีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

๒. “สัตว์” หมายความว่า โค กระบือ ม้า และปลุสัตว์หรือสัตว์พาหนะชนิดอื่น ๆ ซึ่งรัฐมนตรีจะได้ประกาศเพิ่มเติมในราชกิจจานุเบกษา

๓. “พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า เจ้าพนักงาน สัตวบาลณ์และสัตวแพทย์ของกรมเกษตร และการประมง หรือบุคคลซึ่งรัฐมนตรีจะได้แต่งตั้งขึ้น เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ ผู้ใดจะทำการรับจ้างต้อนสัตว์ ให้ยื่นคำขอ ต่อกำนันประจำตำบลที่ตนขึ้นอยู่กับ หรือต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ตามระเบียบซึ่งกำหนดไว้ในกฎกระทรวง เมื่อพนักงาน เจ้าหน้าที่ได้ออกใบอนุญาตให้แล้ว จึงจะทำการต้อนสัตว์ได้

มาตรา ๖ ห้ามมิให้ผู้ต้อนสัตว์ที่มีขนาดสงวนพันธุ์ ซึ่งรัฐมนตรีจะได้กำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา เว้นไว้แต่จะต้อนโดยให้สับพันธุ์ได้ หรือได้รับอนุญาต จากพนักงานเจ้าหน้าที่

มาตรา ๗ สัตว์ตัวผู้ที่มีขนาดต่ำกว่าขนาดสงวนพันธุ์ ตามความในมาตรา ๖ หรือที่มีลักษณะซึ่งกฎกระทรวงกำหนด ไว้ว่าให้ต้อนนั้น ให้พนักงานเจ้าหน้าที่จัดการต้อนเสียให้ ศูนย์พันธุ์ เว้นแต่เจ้าของจะได้ให้คำรับรองว่าจะจัดการต้อน หรือเจ้าของได้แจ้งความขอสงวนไว้ และได้รับอนุญาต จากพนักงานเจ้าหน้าที่แล้ว หรือเป็นสัตว์ที่ได้ถูกคัดเลือก ให้เป็นพ่อพันธุ์ตามความที่ได้บัญญัติไว้ในมาตรา ๘

มาตรา ๘ ในสัตว์ฝูงหนึ่ง ๆ ให้เจ้าของสงวนตัวผู้ที่มีลักษณะดีที่สุด และที่มีขนาดสูงใหญ่ที่สุดในฝูงนั้นไว้ตามจำนวนที่กำหนดในกฎกระทรวง เพื่อใช้เป็นพ่อพันธุ์

มาตรา ๙ ห้ามมิให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจออกอาชญาบัตรอนุญาตให้ฆ่าสัตว์ตัวผู้ที่มีอายุต่ำกว่าที่กำหนดในกฎกระทรวงซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ทำเครื่องหมายแสดงว่าจะสงวนไว้เพื่อเป็นพ่อพันธุ์

มาตรา ๑๐ ห้ามมิให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจออกอาชญาบัตรอนุญาตให้ฆ่าสัตว์ตัวเมีย เว้นแต่สัตว์นั้นจะต้องด้วยลักษณะหรือในกรณีพิเศษซึ่งกำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๑๑ ห้ามมิให้ผู้ใดส่งหรือนำสัตว์ตัวเมียซึ่งมีขนาดสงวนพันธุ์ ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๖ ออกนอกประเทศโดยมิได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่

ส่วนสัตว์ตัวผู้ซึ่งมีขนาดสงวนพันธุ์ จะส่งหรือนำไปนอกประเทศได้ต่อเมื่อได้แจ้งให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบแล้ว

การส่งหรือนำสัตว์ที่ได้ขนาดสงวนพันธุ์ออกนอกท้องที่ที่ใช้พระราชบัญญัตินี้ไปยังท้องที่อื่นในราชอาณาจักร ต้องแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ในท้องที่ที่ออกไปภายในสิบห้าวัน

มาตรา ๑๒ ห้ามมิให้ผู้ใดส่งหรือนำสัตว์ต่ำกว่าขนาดที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงเข้ามาในราชอาณาจักรโดยมิได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ เว้นไว้แต่เป็นสัตว์ตัวผู้ที่ตอนสุณย์พันธุ์แล้ว

ส่วนการส่งหรือนำสัตว์จากท้องที่ภายในราชอาณาจักรเข้ามาในท้องที่ที่ไซ้พระราชบัญญัตินี้ ต้องแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ในท้องที่ที่เข้ามาภายในเจ็ดวัน

มาตรา ๑๓ ผู้ใดฝ่าฝืนบทบัญญัติมาตรา ๕, ๖, ๗, ๘, ๑๑ หรือ ๑๒ ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับเป็นรายตัวสัตว์ไม่เกินตัวละ ๖ บาท

มาตรา ๑๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรธิการ มีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงในเรื่องการแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมยื่นคำร้อง ขอต่าง ๆ ตามพระราชบัญญัตินี้ โดยรายหนึ่งไม่เกินห้าสตางค์ หรือกำหนดการอื่น ๆ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

๖๕๕

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา
แล้วให้ใช้บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน หน้า ๑๕๘)

จ่านักหอสมุด

๖๕๖

พระราชบัญญัติ
ควบคุมการก่อสร้างอาคาร
พุทธศักราช ๒๕๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕)

อาทิത്യทิพทวาร

เจ้าพระยายมราช

พล.อ. เจ้าพระยาพิชเชนทวิโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๒๓ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรที่จะควบคุม
การก่อสร้างอาคารต่างๆ เพื่อประโยชน์ในความมั่นคงแข็งแรง
การอนามัย การสุขภาพ การป้องกันอัคคีภัย และ
การผังเมือง

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติควบคุมการก่อสร้างอาคาร พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในพระราชกฤษฎีกา ซึ่งจะได้อำหนดตามควรแก่สภาพของท้องถิ่นเป็นแห่งๆ ไป

มาตรา ๓ เมื่อได้ใช้พระราชบัญญัตินี้ในเขตท้องที่ใดให้ยกเลิกบรรดาบทกฎหมาย กฎ และข้อบังคับอื่น ๆ ในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ในท้องถิ่นนั้น

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

“เจ้าหน้าที่ท้องถิ่น” ในท้องถิ่นซึ่งได้ยกฐานะเป็นเทศบาลแล้ว หมายความว่า คณะมนตรีเทศบาล ส่วนในท้องถิ่นซึ่งยังไม่ได้ยกฐานะเป็นเทศบาล หมายความว่า คณะกรรมการจังหวัด

“นายช่าง” หมายความว่า นายช่างในกรมโยธาเทศบาล หรือนายช่างผู้หนึ่งผู้ใดซึ่งรัฐมนตรีหรือ คณะมนตรีเทศบาล

ได้แต่งตั้งขึ้นเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ หรือผู้แทน
ซึ่งนายช่างที่กล่าวแล้วได้แต่งตั้งขึ้นด้วยความเห็นชอบของ
รัฐมนตรีหรือคณะมนตรีเทศบาลแล้วแต่กรณี

“อาคาร” หมายความว่า ดึก บ้าน เรือน โรง ร้าน
แพ คลังสินค้า สำนักงาน หรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นใด
ซึ่งบุคคลอาจเข้าอยู่หรือเข้าใช้สอยได้ รวมทั้งอัฒจันทร์
หรือสิ่งปลูกสร้างอื่นเป็นที่ชุมนุมของประชาชนไม่ว่าในร่ม
หรือกลางแจ้ง และโดยเฉพาะในที่ซึ่งติดต่อกับทาง
สาธารณะนั้น ให้หมายความถึงสะพาน อุโมงค์ ท่อหรือ
รางระบายน้ำเพื่อการสุขภิบาล รั้วหรือกำแพงกับทั้งประตู
รั้วหรือกำแพงนั้น บ้ายโฆษณาอันติดไว้อย่างถาวร ซึ่งมี
ขนาดเกินหนึ่งตารางเมตร หรือป้ายโฆษณาอันติดไว้อย่าง
น้ำหนักเกินยี่สิบกิโลกรัม อยู่เรือ กานเรือ เชื้อนท่อน้ำ หรือ
ทำจอเรือด้วย อนึ่ง คำว่า “อาคาร” นี้ให้รวมทั้งสิ่งปลูก
สร้างอย่างอื่นซึ่งรัฐมนตรีจะได้กำหนดตามความในมาตรา ๕
อีกด้วย

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีมีอำนาจกำหนดว่า สิ่งปลูกสร้าง
อย่างใดเป็นอาคารตามความหมายแห่งพระราชบัญญัตินี้ โดย
ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๖ ห้ามมิให้บุคคลปลูกสร้างอาคารอย่างใด ๆ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น

มาตรา ๗ บุคคลผู้ทำการอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้ ให้ถือว่าทำการปลูกสร้างอาคาร

(๑) สร้างอาคารขึ้นใหม่ล้วน

(๒) ต่อเติมหรือตัดแปลงอาคารที่มีอยู่แล้วในลักษณะอื่นเป็นการเพิ่มน้ำหนักให้แก่อาคารนั้นมาก หรือเป็นการเพิ่มหรือขยายพื้นที่แห่งอาคารนั้นมาก

(๓) แปลงอาคารสำหรับบุคคลอาศัยเป็นอาคารเพื่อประโยชน์อย่างอื่น หรือกลับกัน

มาตรา ๘ บุคคลใดประสงค์จะปลูกสร้างอาคาร ให้เสนอแผนผังและแบบก่อสร้างของอาคารที่จะปลูกสร้าง พร้อมทั้งรายการต่อเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นเพื่อรับอนุญาต ดังระบุไว้ในมาตรา ๖ แผนผังแบบก่อสร้างและรายการเช่นว่านี้ จักต้องมีอุปกรณ์อันจำเป็นและมีลักษณะถูกต้องตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง หรือเทศบัญญัติ

มาตรา ๕ เมื่อเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นได้รับแผนผังแบบก่อสร้างและรายการตามความในมาตรา ๓ ก่อนแล้ว ให้เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นตรวจอนุญาตเรื่องมีคำสั่งตามความในมาตรา ๑๐ ภายในเวลาอันสมควร

ถ้าผู้ขออนุญาตประสงค์จะปลูกสร้างเป็นการเร่งร้อนและร้องขอให้เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นตรวจและออกใบอนุญาตชั่วคราวให้ทำการปลูกสร้างเฉพาะส่วนแห่งอาคาร ซึ่งจะต้องทำการปลูกสร้างก่อนก็ได้ ในกรณีดังกล่าว ให้เจ้าหน้าที่ท้องถิ่น ตรวจ และออกใบ อนุญาตชั่วคราวหรือมีคำสั่งตามความในมาตรา ๑๐ ภายในกำหนดสามสิบวันนับแต่วันยื่นคำขอ

มาตรา ๑๐ เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้ผู้ขออนุญาตแก้ไขเปลี่ยนแปลง แผนผังแบบก่อสร้างหรือรายการที่ได้ยื่นแก่ตนนั้นได้ แต่การแก้ไขเปลี่ยนแปลงนั้นต้องเป็นไปตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงหรือเทศบัญญัติ และเพื่อประโยชน์อย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

(๑) เพื่อความมั่นคงแข็งแรง ความปลอดภัย และ

(๒) เพื่อการอนามัย

(๓) เพื่อรักษาแนวอาคารตามถนนให้เป็นระเบียบ

(๔) เพื่อประโยชน์สถาปัตยกรรม

มาตรา ๑๑ ผู้ใดปลูกสร้างอาคารโดยมิได้รับอนุญาตที่ดี ปลูกสร้างอาคารผิดแผกจากแผนผังแบบก่อสร้าง หรือ รายการที่ได้รับอนุญาตที่ดี หรือ ไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นได้ระบุไว้ในหนังสืออนุญาตที่ดี ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท

เมื่อเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นร้องขอ ศาลอาจสั่งให้ผู้กระทำผิดเปลี่ยนแปลงแก้ไขหรือถอนอาคาร หรือส่วนแห่งอาคาร ที่ได้สร้างผิดแผกไปจากแผนผังแบบก่อสร้าง หรือรายการที่ได้รับอนุญาตนั้น เสียได้ภายในระยะเวลาอันจะได้อำนาจให้ถ้าผู้กระทำผิดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาล เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นมีอำนาจจัดการอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่เห็นสมควร เพื่อเปลี่ยนแปลงแก้ไขหรือถอนอาคาร หรือส่วนแห่งอาคาร นั้นได้ภายในระยะเวลาเท่าที่ศาลได้กำหนดให้ตั้งกล่าวมาแล้วข้างต้น โดยคิดเอาค่าใช้จ่ายแก่ผู้เป็นเจ้าของ

มาตรา ๑๒ นายช่างมีอำนาจเข้าตรวจอาคารใด ๆ ที่ปลูกสร้างขึ้นก่อนหรือหลังวันใช้พระราชบัญญัตินี้ เพื่อดูว่าอาคารนั้นอยู่ในภาวะอันสมควร ถ้านายช่างตรวจพบว่าอาคารหรือส่วนหนึ่งส่วนใดแห่งอาคารนั้นไม่มั่นคง แข็งแรงหรือไม่ปลอดภัยซึ่งน่าจะเป็นอันตรายต่อร่างกายชีวิต หรือทรัพย์สิน เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นมีอำนาจสั่งเจ้าของอาคารให้เลิกใช้อาคารหรือส่วนหนึ่งส่วนใดแห่งอาคารนั้น หรือให้เปลี่ยนแปลงแก้ไขหรือรื้อถอนเสียภายในเวลาอันสมควรที่จะได้กำหนดให้

ถ้าเจ้าของอาคารไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น ซึ่งได้สั่งตามความในวรรคก่อน ให้นำความในมาตรา ๑๑ วรรค ๒ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๑๓ เจ้าของอาคารผู้ได้รับ คำสั่งตามความในมาตรา ๑๒ เมื่อประกอบการเสร็จแล้ว ให้รายงานต่อเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นขอให้ไปตรวจว่าการนั้น ๆ ได้ทำถูกต้องหรือไม่เมื่อได้รับรายงานนั้นแล้ว ถ้าเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นเห็นว่าการนั้นได้ทำสำเร็จถูกต้องก็ให้ออกใบรับรองให้ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับรายงาน ถ้าเห็นว่าการนั้นยังมีได้ทำให้อุก

ต้อง ก็ให้เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นแจ้งให้เจ้าของอาคารทราบเป็น
หนังสือ เมื่อเจ้าของอาคารได้ปฏิบัติตามแล้ว ก็ให้
รายงานขอให้ไปตรวจใหม่เพื่อรับใบรับรอง

มาตรา ๑๔ นอกจากที่เกี่ยวข้องแก่การรักษาแนวอาคารตาม
ถนนให้เป็นระเบียบ ระดับชั้นล่างของอาคาร ลักษณะ
สัมพันธ์ระหว่างอาคารกับ ถนน ตรอก ทางเท้า ทางอื่น ๆ
หรืออาคารต่างเจ้าของแล้ว พระราชบัญญัตินี้มิให้ ไซ้บังคับ
แก่การก่อสร้างดังต่อไปนี้

- (๑) พระที่นั่งหรือพระราชวัง
- (๒) อาคารของรัฐบาลซึ่งใช้เป็นที่ทำงานในราชการ
หรือเพื่อสาธารณประโยชน์ และ
- (๓) วัดวาอารามหรือโบราณสถานซึ่งอยู่ในความควบคุม
ของกระทรวงธรรมการเมื่อแผนผังแบบก่อสร้าง และ
รายการสิ่งที่ปลูกสร้างนั้นกระทรวงธรรมการได้รับรองแล้ว

มาตรา ๑๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมี
หน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มี
อำนาจออกกฎกระทรวง หรืออนุมัติให้เทศบาลออก
เทศบัญญัติ^{๐/256๖}เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้
และโดยละเพาะเพื่อ

(๑) กำหนดระเบียบการอนุญาต และข้อบังคับเกี่ยว
แก่แผนผังแบบก่อสร้าง หรือรายการที่ยื่นมาเพื่อขออนุญาต

(๒) กำหนดข้อบังคับ เกี่ยวแก่ลักษณะอาคารชนิด
ต่างๆ และส่วนต่างๆ ของอาคารนั้นๆ เพื่อประโยชน์ใน
ความมั่นคงแข็งแรง ความปลอดภัย การป้องกันอัคคีภัย
การอนามัย และสถาปัตยกรรม

(๓) กำหนดวิธีการตรวจสอบอาคารและการก่อสร้าง
อาคาร

(๔) กำหนดแนวอาคารตามถนนให้ไว้ระเบียบ และ
ข้อบังคับเกี่ยวกับระยะระหว่างอาคารกับถนน ตรอก ทาง
เท้า และที่ว่างอื่นๆ หรือระหว่างอาคารต่างเจ้าของ

(๕) กำหนดข้อบังคับเกี่ยวแก่กำลังของวัสดุที่จะใช้ก่อ
สร้าง กำลังน้ำหนักอันส่วนต่างๆ ของอาคารจะรับบรรทุก
ได้ ความกดบนรากฐาน และกำลังต้านทานเพื่อให้เหมาะ
แก่กำลังธรรมชาติ เช่น ลมและฝน

(๖) กำหนดวิธีการระบายน้ำ และการสุขาภิบาลของ
อาคาร เพื่ออนามัย หรือสาธารณสุขของโลก

(๗) กำหนดบริเวณซึ่งอาคารบาง ชนิดจะปลูกสร้าง
ขึ้นมิได้

09/10/2566
(๘) กำหนดการติดต่อท่อประปา

(๘) กำหนดการตั้งถังรองรับมูลฝอย

(๑๐) กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมการตรวจแบบก่อสร้าง และการออกไปอนุญาต

(ก) สำหรับอาคารที่เป็น บ้าน เรือน โรง ทำด้วย อิฐ คอนกรีต หรือเหล็กเป็นส่วนใหญ่ไม่เกินตารางเมตร ละ ๑๐ ตารางกิโลเมตร ตามขนาดของพื้นที่ในอาคารนั้นทุกชั้น

(ข) สำหรับอาคารที่เป็น บ้าน เรือน โรง ทำด้วย ไม้หรือวัสดุไม้อาวัว เป็นส่วนใหญ่ไม่เกินตารางเมตรละ ๕ ตารางกิโลเมตร ตามขนาดของพื้นที่ในอาคารนั้นทุกชั้น

(ค) อาคารอื่นๆ ที่มีใช้ บ้าน โรง เรือน ถ้าคิดเป็น เนื้อที่ไม่เกินตารางเมตรละ ๔๐ ตารางกิโลเมตร ถ้าวัดเป็นระยะ ยาวไม่เกินเมตรละ ๒๐ ตารางกิโลเมตร

กฎกระทรวงและเทศบัญญัตินั้น เมื่อได้ประกาศใน ราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา
นายกรัฐมนตรี

09/10/2566

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๙๓ วันที่ ๒๘ พฤศจิกายน หน้า ๓๖๕)

๗๐๖

พระราชบัญญัติราชทัณฑ์

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตยทิพอาภา

เจ้าพระยามรราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชัยเนตรโยธิน

ตราไว้เมื่อวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรปรับปรุง
กฎหมายการราชทัณฑ์เพื่อให้เหมาะสมแก่กาลสมัย

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้
โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
ราชทัณฑ์ พุทธศักราช ๒๔๗๕”

09/10/2566

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ภายหลัง ๔ เดือนนับแต่
วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๓ ตั้งแต่วันใช้พระราชบัญญัตินี้เป็นต้นไป ให้
ยกเลิกพระราชบัญญัติ ลักษณะ เรือนจำ ร.ศ. ๑๒๐ กับทั้ง
บรรดากฎหมาย กฎ และข้อบังคับอื่น ๆ ในส่วนที่มีบัญญัติ
ไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งมีข้อความขัดหรือแย้งกับ
พระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่จะมีข้อความแสดง
ให้เห็นเป็นอย่างอื่น

(๑) “เรือนจำ” หมายความว่า ที่ซึ่งใช้ควบคุมกักขัง
ผู้ต้องขังกับทั้งสิ่งที่เกี่ยวข้องกัน และให้หมายความรวม
ตลอดถึงที่อื่นใดซึ่งรัฐมนตรีได้กำหนดและประกาศในราช
กิจจานุเบกษาว่าอาณาเขตต์ไว้โดยชัดเจน

(๒) “ผู้ต้องขัง” หมายความว่า ความรวมตลอดถึงนักโทษ
เด็ดขาด คนต้องขังและคนฝาก

(๓) “นักโทษเด็ดขาด” หมายความว่า บุคคลซึ่งถูกขัง
ไว้ตามหมายจำคุกภายหลังคำพิพากษาถึงที่สุด

(๔) “คนต้องขัง” หมายความว่า บุคคลที่ถูกขังไว้ตามหมายขัง

(๕) “คนฝาก” หมายความว่า บุคคลที่ถูกฝากให้ควบคุมไว้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา หรือกฎหมายอื่นโดยไม่มีหมายอาญา

(๖) “นักโทษพิเศษ” หมายความว่า นักโทษเด็ดขาดซึ่งส่งไปอยู่ทัณฑนิคมตามพระราชบัญญัติ^๕

(๗) “รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีว่าการกระทรวงซึ่งบังคับบัญชาการราชทัณฑ์

(๘) “อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีกรมราชทัณฑ์มาตรา ๕ พระราชบัญญัติ^๕นี้ให้ใช้บังคับถึงเรือนจำทหาร

ลักษณะ ๑

เรือนจำ

หมวด ๑

ข้อความทั่วไป

มาตรา ๖ รัฐมนตรีมีอำนาจกำหนดประเภทหรือชั้นของเรือนจำ^๕ หรือสั่งให้จัดอาณาเขตต์ภายในเรือนจำออกเป็น

ส่วน ๆ ทั้งนี้ให้คำนึงถึงประเภท ชั้น เพศของผู้ต้องขังหรือ
ความประสงค์ในการอบรมผู้ต้องขังด้วย

มาตรา ๘ บุคคลภายนอกซึ่งได้รับอนุญาตให้เข้าไปใน
เรือนจำเพื่อกิจธุระที่ตัก เข็มผู้ต้องขังที่ตัก เพื่อประโยชน์
อย่างอื่นที่ตัก ก็ต้องปฏิบัติตามข้อบังคับซึ่งอธิบดีได้ตั้งและ
ประกาศไว้โดยเปิดเผย

หมวด ๒

การรับตัวผู้ต้องขัง

มาตรา ๙ เจ้าพนักงานเรือนจำจะไม่รับบุคคลใด ๆ ไว้
เป็นผู้ต้องขังในเรือนจำ เว้นแต่จะได้รับหมายอาญาหรือ
เอกสารอันเป็นคำสั่งของเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจ

มาตรา ๑๐ ถ้าผู้ต้องขังมีเด็กอายุต่ำกว่าสิบหกปี อยู่ใน
ในความดูแลของตนติดมาซึ่งเรือนจำ และปรากฏว่าไม่มี
ผู้ใดจะเลี้ยงดูเด็กนั้น จะอนุญาตให้เด็กนั้นอยู่ในเรือนจำ
ภายใต้บังคับเงื่อนไขตั้งระบุไว้ใน ข้อบังคับ ที่อธิบดีตั้ง ขึ้น
หรือจะส่งไปยังสถานก่อนใดอันได้จัดตั้งขึ้นเป็นพิเศษเพื่อ
การนันทนาการ

บทบัญญัติในวรรคก่อนให้ใช้บังคับแก่เด็กที่เกิดใน
เรือนจำด้วย

มาตรา ๑๐ ให้แพทย์ตรวจอนามัยของผู้ถูกรับตัวเข้า
ไว้ใหม่

อนึ่ง ให้เจ้าพนักงานเรือนจำตรวจและบันทึกข้อความ
เกี่ยวแก่ลักษณะแห่งความผิดที่ผู้นั้นได้กระทำ กำหนด
รูปพรรณ ความแข็งแรงแห่งร่างกายและความสามารถทาง
สติปัญญากับข้อความอื่น ๆ ตามข้อบังคับที่อธิบดีได้ตั้งขึ้นไว้

เมื่อเจ้าพนักงานเรือนจำร้องขอ ให้เจ้าพนักงานฝ่าย
ปกครองผู้มีอำนาจทำการสอบสวนหรือสืบสวนการกระทำผิด
อาญาส่งรายงานแสดงประวัติของผู้ต้องขังให้แก่เจ้าพนักงาน
เรือนจำ

หมวด ๓

การแยกและย้ายผู้ต้องขัง

มาตรา ๑๑ รัฐมนตรีมีอำนาจแยกประเภทหรือชั้นของ
ผู้ต้องขังและวางเงื่อนไขในการย้ายจากประเภทหรือชั้นหนึ่ง
ไปยังอีกประเภทหรือชั้นหนึ่งโดยวิธีเลื่อนชั้นหรือลดลงตลอด
จนการปฏิบัติต่าง ๆ สำหรับผู้ต้องขัง

คนต้องขังและคนฝากให้แยกขังไว้ต่างหากจากนักโทษ
เด็ดขาดเท่าที่จะกระทำได้

มาตรา ๑๒ การย้ายผู้ต้องขังจากเรือนจำหนึ่งไปยังอีก
เรือนจำหนึ่งนั้นให้เป็นไปตามคำสั่งของอธิบดี

หมวด ๔

อำนาจและหน้าที่ของเจ้าพนักงานเรือนจำ

มาตรา ๑๓ รัฐมนตรีมีอำนาจกำหนดอำนาจและหน้าที่
ของเจ้าพนักงานเรือนจำในส่วนที่เกี่ยวข้องแก่การงานและความ
รับผิดชอบตลอดจนเงื่อนไขที่จะปฏิบัติตามอำนาจและหน้าที่
นั้น

มาตรา ๑๔ ห้ามมิให้ใช้เครื่องพันธนาการแก่ผู้ต้องขัง
เว้นแต่

(๑) เป็นบุคคลที่น่าจะทำอันตรายต่อชีวิตหรือร่างกาย
ของตนเองหรือผู้อื่น

(๒) เป็นบุคคลวิกลจริต หรือจิตส์ไม่สมประกอบอัน
อาจเป็นภัยอันตรายต่อผู้อื่น

(๓) เป็นบุคคลที่น่าจะพยายามหลบหนีการควบคุม

(๔) เมื่อถูกคุมตัวไปนอกเรือนจำ เจ้าพนักงานผู้
เห็นแก่ความคุมเห็นเป็นการสมควรที่จะต้องใช้เครื่องพันธนาการ

(๕) เมื่อรัฐมนตรีสั่งว่าเป็นการจำเป็นจะต้องใช้เครื่อง
พันธนาการเนื่องแต่สภาพของเรือนจำหรือสภาพการแห่งของ
ท้องถิ่น

ภายใต้บังคับอนมาตรา (๔) และ (๕) แห่งมาตรานี้
ให้พิศดีเป็นเจ้าหน้าที่อำนาจที่จะสั่งให้ใช้เครื่องพันธนาการ
แก่ผู้ต้องขังและที่จะเพิกถอนคำสั่งนั้น

มาตรา ๑๕ รัฐมนตรีมีอำนาจกำหนดชนิดอาวุธที่
เจ้าพนักงานเรือนจำจะพึงใช้ และวางเงื่อนไขในการถือ
หรือมีอาวุธนั้น ๆ

มาตรา ๑๖ เจ้าพนักงานเรือนจำอาจใช้อาวุธนอกจาก
อาวุธปืนแก่ผู้ต้องขังได้ในกรณีต่อไปนี้

(๑) เมื่อปรากฏว่าผู้ต้องขังกำลังหลบหนีหรือพยายาม
จะหลบหนี และไม่มีทางจะป้องกันอย่างอื่นนอกจากใช้อาวุธ

(๒) เมื่อผู้ต้องขังหลายคนก่อการวุ่นวายหรือพยายาม
ใช้กำลังเปิดหรือทำลายประตู รั้ว หรือกำแพงเรือนจำ

(๓) เมื่อปรากฏว่าผู้ต้องขังจะใช้กำลังกายทำร้าย
เจ้าพนักงานหรือผู้อื่น

มาตรา ๑๗ เจ้าพนักงานเรือนจำอาจใช้อาวุธปืนแก่ผู้
ต้องขังได้ในกรณีต่อไปนี้

(๑) ผู้ต้องขังไม่ยอมวางอาวุธ เมื่อเจ้าพนักงานสั่ง
ให้วาง

(๒) ผู้ต้องขังที่กำลังหลบหนีไม่ยอมหยุด ในเมื่อ
เจ้าพนักงานสั่งให้หยุดและไม่ทำตามที่จะจับกุมได้

(๓) ผู้ต้องขังตั้งแต่สามคนขึ้นไป ก่อการวิวายหรือ
พยายามใช้กำลังเปิดหรือทำลายประตู รั้ว หรือกำแพงเรือน
จำหรือใช้กำลังกายทำร้ายเจ้าพนักงานหรือผู้อื่น และไม่
ยอมหยุดในเมื่อเจ้าพนักงานสั่งให้หยุด

ถ้าเจ้าพนักงานเรือนจำผู้มีอำนาจเห็นตนอยู่ในที่นั้น
ด้วย จะใช้อาวุธปืนได้ก็ต่อเมื่อได้รับคำสั่งจากเจ้าพนักงาน
ผู้อื่นแล้วเท่านั้น

มาตรา ๑๘ ในกรณีเหตุฉุกเฉินอันอาจเป็นอันตรายต่อ
ชีวิตหรือความปลอดภัยของผู้ต้องขัง ถ้าเจ้าพนักงานเรือน
จำไม่สามารถจะย้ายผู้ต้องขังไปควบคุมไว้ที่อื่นได้ทันแก่
เวลา ^{๐๙/๑๐/๒๕๖๖} จะปล่อยผู้ต้องขังไปชั่วคราวก็ได้ แต่ผู้ต้องขังที่ถูก

ปล่อยไปนั้นต้องกลับมาเรื้อนจำ หรือรายงานตนยังสถานี
ตำรวจ หรือที่ว่า การอำเภอกภายในกำหนดยี่สิบสี่ชั่วโมงนับ
ตั้งแต่วันที่ปล่อยไป และปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่
นั้น ๆ ถ้าผู้ต้องขังที่ถูกปล่อยไป ละเลยไม่ปฏิบัติตามดังกล่าว
นี้ ให้ถือว่ามีความผิดฐานหลบหนีการควบคุม เว้นแต่จะ
มีข้อแก้ตัวอันควร

มาตรา ๑๕ ในการจับกุมผู้หลบหนีภายในยี่สิบสี่ชั่วโมง
นับตั้งแต่วันที่หนีไป เจ้าพนักงานเรือนจำอาจใช้อำนาจ
ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๕ ถึง ๑๗ แห่งพระราชบัญญัติ
นี้โดยอนุโลม เมื่อสิ้นกำหนดเวลานั้นแล้ว จะใช้อำนาจ
เช่นนั้นต่อไปมิได้ แต่ทั้งนี้ไม่เป็นการตัดอำนาจของ
เจ้าพนักงาน เรือนจำในอันที่จะจัดการจับกุมผู้หลบหนีโดย
ประการอื่น

มาตรา ๒๐ ถ้าผู้ต้องขังได้รับบาดเจ็บสาหัส หรือถึง
ตาย ในขณะที่ช่วยเหลือเจ้าพนักงานเรือนจำทำการตามหน้าที่
ดังกล่าวไว้ในหมวดนี้ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๒๖ แห่ง
พระราชบัญญัตินี้มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๒๑ เจ้าพนักงานเรือนจำผู้ใช้อำนาจที่ได้ให้ไว้ในหมวดนี้โดยสุจริต และตามเงื่อนไขที่ระบุไว้ ไม่ต้องรับผิดชอบทางแพ่งหรืออาญาในผลแห่งการกระทำของตน

หมวด ๕

การงาน

มาตรา ๒๒ นักโทษเด็ดขาดต้องทำงานตามคำสั่งของเจ้าพนักงานเรือนจำ

มาตรา ๒๓ คนต้องขังและคนฝากต้องทำงานแต่ละเพาะที่เกี่ยวกับความสะอาดหรืออนามัยของตน หรือการสุขภาพในส่วนตัวส่วนหนึ่งแห่งเรือนจำ

คนต้องขังระหว่างอุทธรณ์หรือฎีกาอาจต้องทำงานเพื่อช่วยการบำรุงรักษาเรือนจำให้ดียิ่งขึ้น

ผู้ต้องขังคนใดสมัครเข้าทำงานอย่างอื่น ก็อาจอนุญาตให้ทำได้

มาตรา ๒๔ การงานที่ผู้ต้องขังได้ทำไปแล้วนั้นอาจคำนวณเป็นราคาเงินตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

มาตรา ๒๕ ผู้ต้องขังไม่มีสิทธิจะได้ค่าจ้าง แต่กฎ
กระทรวงที่กล่าวไว้ในมาตราก่อน อาจกำหนดให้แบ่งรายได้
อันเกิดจากการงานของผู้ต้องขัง โดยหักค่าใช้จ่าย ออกเสีย
ก่อนให้เป็นรางวัลแก่ผู้ต้องขังและเจ้าพนักงานเรือนจำ

มาตรา ๒๖ ถ้าผู้ต้องขังได้รับบาดเจ็บสาหัส หรือถึง
ตาย ในขณะที่การตามหน้าที่อันอาจเป็นอันตรายต่อความ
ปลอดภัย หรือชีวิตของผู้ต้องขังตั้งระบุไว้ในกฎกระทรวง
ก็ให้ได้รับรางวัลเป็นจำนวน ตามแต่เจ้ากระทรวงจะวินิจฉัย
โดยพิจารณาถึงพฤติการณ์แห่งกรณี รางวัลเช่นว่านี้ถ้าผู้
ต้องขังตายให้จ่ายแก่ผู้รับมรดก

หมวด ๖

การศึกษาและการอบรม

มาตรา ๒๗ อธิบดีมีอำนาจออกข้อบังคับว่าด้วยการ
ศึกษาและการอบรมผู้ต้องขัง

มาตรา ๒๘ บรรดาเครื่องอุปกรณ์ในการศึกษาและการ
อบรม เช่น เครื่องมือ เครื่องใช้ สมุดหนังสือนั้น รัฐบาล
จะเป็นผู้จัดหาให้ แต่ผู้ต้องขังจะนำของตนเองมาใช้ก็ได้
เมื่อได้รับอนุญาตแล้ว

หมวด ๓

อนามัยและสุขภาพ

มาตรา ๒๕ ให้ผู้ต้องขังที่ป่วยเจ็บหรือเป็นหญิงมีครรภ์ ได้รับการรักษาพยาบาลตามควร

มาตรา ๓๐ เมื่อแพทย์ผู้ควบคุมการอนามัยของผู้ต้องขังยื่นรายงานแสดงความเห็นว่าผู้ต้องขังคนใดป่วยเจ็บและถ้าการรักษาพยาบาลอยู่ในเรือนจำจะไม่ทุเลาดีขึ้น อธิบดีจะอนุญาตให้ผู้ต้องขังคนนั้นไปรักษาตัวในสถานอื่นใดนอกเรือนจำโดยมีเงื่อนไขอย่างใดแล้วแต่จะเห็นสมควรก็ได้

ในกรณีดังกล่าวมาในวรรคก่อน มิให้ถือว่าผู้ต้องขังนั้นพ้นจากการคุมขัง และถ้าผู้ต้องขังไปเสียจากสถานที่ซึ่งได้รับอนุญาตให้ไปอยู่รักษาตัว ให้ถือว่ามีความผิดฐานหลบหนีการควบคุม

หมวด ๔

วินัย

มาตรา ๓๑ ผู้ต้องขังจะต้องปฏิบัติตามระเบียบและข้อบังคับของเรือนจำ

มาตรา ๓๒ นักโทษเด็ดขาดคนใดแสดงให้เห็นความประพฤติดี มีความอดสาหัส ความก้าวหน้าในการศึกษาและ

ทำกรงเนเกิดผลดี หรือทำความชอบแก่ราชการเป็นพิเศษ อาจได้รับประโยชน์อย่างหนึ่งหรือหลายอย่างดังต่อไปนี้

(๑) ให้ความสะดวกในเรื่องจำตามข้อบังคับที่กำหนดไว้ในข้อบังคับ

(๒) เลื่อนชั้น

(๓) ตั้งให้มีตำแหน่งหน้าที่ช่วยเหลือเจ้าพนักงานเรือนจำ

(๔) ลาไม่เกินส่วนในคราวหนึ่ง โดยไม่รวมเวลาที่ ต้องใช้ในการเดินทางเข้าด้วย เมื่อมีความจำเป็นเห็น ประจักษ์เกี่ยวข้องด้วยกิจธุระสำคัญหรือกิจการในครอบครัว แต่ ห้ามมิให้ออกไปนอกราชอาณาจักรสยาม และต้องปฏิบัติ ตามเงื่อนไขที่รัฐมนตรีได้กำหนดไว้ ระยะเวลาที่อนุญาต ให้ลานี้มีให้หักออกจากจำนวนกำหนดโทษ

(๕) พักการลงโทษภายใต้บังคับเงื่อนไขตามที่รัฐมนตรี กำหนดไว้ แต่การพักลงโทษนี้จะพึงกระทำได้ต่อเมื่อนักโทษ เต็ดขาดได้รับโทษมาแล้วไม่น้อยกว่าหนึ่งในสามของกำหนด โทษตามหมายศาลในขณะนั้น หรือไม่น้อยกว่าสิบปีใน กรณีที่ต้องโทษจำคุกตลอดชีวิตและระยะเวลาที่จะต้องปฏิบัติ

ตามเงื่อนไขนั้น ให้กำหนดไม่น้อยกว่าหนึ่งปี แต่ไม่เกินกว่ากำหนดโทษที่ยังเหลืออยู่

มาตรา ๓๓ ให้ผู้ต้องขังได้รับการเยี่ยมเยียนหรือติดต่อจากบุคคลภายนอก โดยฉะเพาะอย่างยิ่งจากนายตามความที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๘ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ทั้งนภายได้ข้อบังคับที่อธิบดีวางไว้

มาตรา ๓๔ ภายใต้บังคับบทบัญญัติในภาค ๗ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ว่าด้วยอภัยโทษเปลี่ยนโทษหนักเป็นเบา และลดโทษ ผู้ต้องขังยังมีสิทธิในอันที่จะยื่นคำร้องทุกข์ หรือเรื่องราวใด ๆ ต่อเจ้าหน้าที่เรือนจำ อธิบดี รัฐมนตรี หรือตุลาการ ๕ ถวายฎีกาต่อพระมหากษัตริย์ได้ ตามที่รัฐมนตรีกำหนดไว้

มาตรา ๓๕ เมื่อผู้ต้องขังคนใดกระทำความผิดวินัย ให้เจ้าพนักงานเรือนจำผู้มีหน้าที่พิจารณาโดยด่องแท้ แล้วลงโทษสถานหนึ่งสถานใด หรือหลายสถานตั้งต่อไปนั้

- (๑) ภาคทัณฑ์
- (๒) งดการเลื่อนชั้นโดยมีกำหนดเวลา
- (๓) ลดชั้น

(๔) ตัดการอนุญาตให้ได้รับการเยี่ยมเยียนหรือติดต่อ ไม่เกินสามเดือน เว้นไว้แต่ในกรณีที่ระบุไว้ในมาตรา ๘ แห่ง ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

(๕) ลดหรืองดประโยชน์และรางวัลทั้งหมดหรือแต่ บางส่วนบางอย่าง

(๖) ขังเดี่ยวไม่เกินสามเดือน

(๗) ขังห้องมืดไม่มีเครื่องหลับนอนไม่เกินสองวันใน สัปดาห์หนึ่ง โดยความเห็นชอบของแพทย์

(๘) เข็มยกราวหนึ่งไม่เกินยี่สิบที ในความควบคุม ของแพทย์ แต่ห้ามเข็มยกราวต่อไป เว้นแต่จะล่วงพ้น เวลาสามสัปดาห์จากวันเข็มยกราวที่แล้ว ถ้าผู้ต้องขังเป็น หญิงห้ามเข็ม

ในกรณีและเงื่อนไขอย่างใดจะลงโทษตั้งระบุไว้ข้างต้น ให้กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

มาตรา ๓๖ ถ้าปรากฏว่าผู้ต้องขังที่จะได้รับโทษตั้งว่ามา ในมาตราก่อนนั้นป่วยเจ็บ หรือมีเหตุอันควรอย่างอื่นใดซึ่ง จะต้องยกขึ้นพิจารณา จะงดการลงโทษนั้นไว้ก่อนก็ได้

อนึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่อาจเพิกถอนการลงโทษอย่างใด ๆ
เสียได้เมื่อมีเหตุสมควร แต่ต้องได้รับอนุญาตจากผู้บัญชา
การเรือนจำ

มาตรา ๓๗ ในกรณีที่ผู้ต้องขังได้กระทำความผิดอาญา
ขึ้นภายในเรือนจำ และความผิดนั้นเป็นเพียงลหุโทษ หรือ
ความผิดต่อมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติวินัยคดี ความผิด
ฐานประทุษร้ายแก่ทรัพย์สินของเรือนจำก็ดี ฐานพยายาม
จะหลบหนีก็ดี แทนที่จะนำเรื่องขึ้นเสนอต่อพนักงานเจ้า
หน้าที่เพื่อดำเนินการสอบสวนหรือฟ้องร้องตามกฎหมาย
ให้ผู้บัญชาการเรือนจำมีอำนาจวินิจฉัยลงโทษฐานผิดวินัย
ตามมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัตินี้ได้

ข้อความตามมาตรา นี้ไม่ตัดสิทธิของเอกชนที่จะเป็น
โจทก์ยื่นฟ้องคดีอาญา หรือคดีแพ่งตั้งบัญญัติไว้ในประมวล
กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

หมวด ๘

ทรัพย์สินของผู้ต้องขัง

มาตรา ๓๘ ให้กำหนดไว้ในกฎกระทรวงว่า ทรัพย์สิน
ชนิดใดผู้ต้องขังอาจ หรือไม้อาจนำเข้ามา หรือเก็บ

รักษาไว้ในเรือนจำ กับทั้งการเก็บรักษาให้ความปลอดภัย และคืนทรัพย์สินนั้น ๆ

มาตรา ๓๕ ทรัพย์สินของผู้ต้องขังนำเข้ามาหรือเก็บรักษาไว้ในเรือนจำโดยมิได้รับอนุญาตเพื่อการนั้นโดยชอบจากเจ้าพนักงานเรือนจำ ถ้าเป็นสิ่งของต้องห้ามตามมาตรา ๓๔ ให้ริบเป็นของแผ่นดิน ถ้าเป็นสิ่งมีสภาพเป็นของสดเสียได้ หรือเป็นของอันตรายหรือโสโครก ให้เจ้าพนักงานเรือนจำทำลายเสีย

สิ่งของอันจะเก็บรักษาไว้ในเรือนจำไม่ได้เนื่องจากขนาด น้ำหนัก หรือสภาพ และผู้ต้องขังไม่สามารถจะฝากไว้แก่บุคคลภายนอกได้นั้น อาจทำลายหรือขายทอดตลาดเสียได้ เงินที่ขายได้นั้นให้เก็บไว้ให้แก่ผู้ต้องขัง

มาตรา ๔๐ ทรัพย์สินของผู้ต้องขังที่ตกค้างอยู่ในเรือนจำ ให้ริบเป็นของแผ่นดินเสีย ในกรณีต่อไปนี้

๑. ผู้ต้องขังหลบหนีพ้นกำหนดหนึ่งปี นับจากวันหลบหนี

๒. ผู้ต้องขังถูกปล่อยตัวแล้วไม่รับทรัพย์สินหรือรางวัลของตนไปภายในกำหนดสามเดือนนับจากวันปล่อยตัว

หมวด ๑๐

การปล่อยและพักการลงโทษ

มาตรา ๔๑ ในกรณีที่ผู้ต้องขังถึงกำหนดปล่อยบ่วง
หนัก ไม่สามารถไปจากเรือนจำได้ และขออนุญาตอยู่
รักษาตัวในเรือนจำต่อไป ให้ผู้บัญชาการเรือนจำใช้ดุลยพินิจ
อนุญาตตามคำขอนั้นได้ แต่ทั้งนี้ต้องรายงานให้อธิบดีทราบ

มาตรา ๔๒ นักโทษเด็ดขาดที่ถูกปล่อยพ้นโทษไปนั้น
มีสิทธิได้รับใบสำคัญในการปล่อย

มาตรา ๔๓ นักโทษเด็ดขาดซึ่งถูกพักการลงโทษจักต้อง
ปฏิบัติโดยเคร่งครัดตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้สำหรับความ
ประพฤติก่อนตน

ถ้านักโทษเด็ดขาดซึ่งถูกพักการลงโทษ ไม่ปฏิบัติตาม
เงื่อนไขนั้นข้อหนึ่งข้อใด นักโทษผู้นั้นอาจถูกจับมาอีกโดย
มิต้องมีหมาย และนำกลับเข้าจำคุกต่อไปตามกำหนดโทษที่
ยังเหลืออยู่กับอาจถูกลงโทษทางวินัยอีกโสดหนึ่งด้วย

ถ้าในระหว่างพักการลงโทษ นักโทษผู้นั้นต้องคำพิพากษา
อันถึงที่สุดให้ลงโทษเพราะกระทำความผิดขึ้นอีก ซึ่งมีใ้
ความผิดฐานประมาทหรือลหุโทษ เจ้าพนักงานผู้มีอำนาจ

พักการลงโทษอาจลดการพักการลงโทษนั้นเสียได้ และจับตัวนักโทษผู้นั้นมาอีก โดยมีต้องมีหมาย นำกลับเข้าจำคุกต่อไปตามกำหนดโทษที่ยังเหลืออยู่ กับอาจลงโทษทางวินัยอีก โสດหนึ่งด้วย

หมวด ๑๑

การตรวจเรือนจำ

มาตรา ๔๔ รัฐมนตรีมีอำนาจตั้งคณะกรรมการเรือนจำ และกำหนดอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการในการตรวจพิจารณากิจการของเรือนจำและให้คำแนะนำแก่เจ้าพนักงานเรือนจำ

คณะกรรมการมีจำนวนไม่เกินห้า นาย ซึ่งจะได้แต่งตั้งจาก

- (๑) ข้าราชการตุลาการสังกัดกระทรวงยุติธรรม
- (๒) ข้าราชการสังกัดกระทรวงธรรมการ
- (๓) ข้าราชการสังกัดกระทรวงเกษตรราชการ
- (๔) ข้าราชการสังกัดกระทรวงการคลัง
- (๕) ข้าราชการสังกัดกระทรวงการต่างประเทศ
- (๖) เจ้าพนักงานแพทย์
- (๗) เจ้าพนักงานอัยการ และ

(๘) ข้าราชการหรือบุคคลอื่น ตามแต่รัฐมนตรีจะเห็นสมควร

หมวด ๑๒

ความผิดเกี่ยวกับเรือนจำ

มาตรา ๔๕ ผู้ใดเข้าไปในเรือนจำโดยมิได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ หรือบังอาจรับจาก หรือส่งมอบแก่ผู้ต้องขัง นำเข้ามาหรือเอาออกไปจากเรือนจำซึ่งเงินหรือสิ่งของต้องห้ามโดยทางใด ๆ อันฝ่าฝืนระเบียบหรือข้อบังคับของเรือนจำก็ดี ผู้นั้นมี ความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือทั้งปรับทั้งจำ

ถ้าผู้กระทำความผิดเป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่เกี่ยวข้องกับเรือนจำ หรือกรมราชทัณฑ์ ให้เพิ่มโทษเป็นทวีคูณ

เงินและสิ่งของต้องห้ามที่นำเข้ามาในเรือนจำโดยฝ่าฝืนบทมาตรานี้ให้รับเป็นของแผ่นดิน

มาตรา ๔๖ บุคคลใดได้รับมอบหมายโดยข้อสัญญาให้กระทำการงานของเรือนจำ และได้รับผู้ต้องขังไว้ในความควบคุมเพื่อทำการงานนั้น กระทำให้ผู้ต้องขังหลบหนีไปโดยเจตนาหรือประมาท ให้ถือว่ามีความผิดตามมาตรา ๑๖๘ และ ๑๖๙ แห่งกฎหมายลักษณระอาญา แล้วแต่กรณี

มาตรา ๔๗ รัฐมนตรีมีอำนาจตั้งทัศนนิคม เพื่อควบคุมและดำเนินการฝึกอบรมนักโทษเด็ดขาดในชั้นถัดจากเรือนจำต่อไป และมีอำนาจที่จะยุบเลิกทัศนนิคมนั้น

การตั้งและยุบเลิกทัศนนิคมให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ในการประกาศตั้งให้กำหนดเขตต์ของทัศนนิคมไว้โดยชัดเจน

มาตรา ๔๘ นักโทษเด็ดขาดคนใดมีคุณสมบัติดังจะกล่าวต่อไปนี้อาจถูกส่งไปอยู่ทัศนนิคม

- (๑) เป็นผู้ประพฤติดี
- (๒) มีความอดสาหัส
- (๓) มีความสามารถโดยแสดงให้เห็นผลดีในการศึกษา

และการทำงาน

นักโทษเด็ดขาดเช่นนี้ต้องรับโทษในเรือนจำมาแล้วไม่น้อยกว่าหนึ่งในสี่ของกำหนดโทษ แต่โทษที่เหลือต้องไม่น้อยกว่า ๒ ปี หรือถ้าเป็นโทษจำคุกตลอดชีวิตต้องรับโทษมาแล้วไม่น้อยกว่าเจ็ดปี

มาตรา ๔๘ นักโทษพิเศษอาจได้รับอนุญาตให้นำสามี ภรรยา ญาติสืบสาโลหิตโดยทางตรงลงมา หรือตรงขึ้นไปอยู่ร่วมด้วยได้

บุคคลดังกล่าวมาในวรรคก่อน เมื่อขณะอยู่ในทัณฑนิคม ต้องปฏิบัติตามระเบียบและข้อบังคับของทัณฑนิคมนั้น ๆ

มาตรา ๕๐ นักโทษพิเศษอาจได้รับอนุญาตให้หาประโยชน์บนที่ดินแปลงใดแปลงหนึ่งซึ่งได้จัดไว้ เพื่อการนั้นเป็นการชั่วคราวโดยเงื่อนไขอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่เห็นสมควร และอาจได้รับเครื่องมือเครื่องใช้และเครื่องอุปกรณ์อย่างอื่นตามที่เห็นว่าจำเป็น เพื่อทำการเพาะปลูกบนที่ดินนั้น

มาตรา ๕๑ ครอบครัวนักโทษพิเศษนั้นอาจได้รับเครื่องนุ่งห่มและเครื่องยังชีพอย่างอื่นที่จำเป็นมีปริมาณโดยควร

มาตรา ๕๒ ค่าเครื่องมือ เครื่องใช้ เครื่องอุปกรณ์อย่างอื่นตามมาตรา ๕๐ กับค่าเครื่องนุ่งห่มและเครื่องยังชีพตามมาตร^{๒๖}_{๒๖/๕/2566} ให้หักไว้จากผลประโยชน์ที่นักโทษพิเศษหรือครอบครัวนักโทษผู้นั้นทำได้จากการงานในทัณฑนิคม

มาตรา ๕๓ นักโทษพิเศษอาจได้รับส่วนแบ่งจากราคาขายพืชผลที่ตนได้เพาะปลูกหรือประกอบขึ้นโดยหัตถกรรมหรือกระทำขึ้นด้วยประการอื่น

มาตรา ๕๔ นักโทษพิเศษผู้ได้กระทำความผิดพิเศษที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง อาจได้รับ เบี้ยเลี้ยงรายเดือน เป็นรางวัลตามจำนวนซึ่งรัฐมนตรีจะได้อำหนดให้

มาตรา ๕๕ ทักษณิกมโตดำเนินไปถึงขนาดที่ควรยกเป็นนิติบุคคล ให้ตั้งขึ้นเป็นคณะภิบาลโดยประกาศพระราชกฤษฎีกาและให้มีสภาพเป็นเทศบาลเมือง

องค์การ ข้าราชการ และการยุบเลิกคณะภิบาลให้ตราออกเป็นพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๕๖ ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติในลักษณะนี้ให้นำบทบัญญัติว่าด้วยเรือนจำมาใช้บังคับแก่ทัณฑนิคมและคณะภิบาลด้วยโดยอนุโลม แต่ให้นักโทษพิเศษได้รับความยกเว้นไม่ต้องรับโทษตั้งบัญญัติไว้ใน มาตรา ๓๕ อนุมาตรา (๗) และ (๘)

มาตรา ๕๗ นักโทษพิเศษกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง
09/10/2566
จะส่งตัวไปยังเรือนจำก็ได้

๗๒๕

ลักษณะ ๓

การรักษาพระราชบัญญัติ

มาตรา ๕๘ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ. อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน หน้า ๗๗๕)

พระราชกฤษฎีกา

กำหนดเขตต์หวงห้ามที่ดิน อำเภोजันทัก
จังหวัดนครราชสีมา พุทธศักราช ๒๕๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕)

อาทิตย์ทิพอาภา

เจ้าพระยาบรมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรโยธิน

ตราไว้ในวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรจะกำหนดเขตต์หวงห้ามที่ดิน อำเภोजันทัก
จังหวัดนครราชสีมา ไว้ทำการผสมสัตว์เพื่อ
ประโยชน์แก่ราชการทหาร

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ใน พระปรมาภิไธย สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความใน มาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการหวงห้ามที่ดินรกร้างว่างเปล่า อันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน พุทธศักราช ๒๔๗๘ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกากำหนดเขตต์หวงห้ามที่ดิน อำเภอจันทัก จังหวัดนครราชสีมา พุทธศักราช ๒๔๗๘”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้เจ้ากรมทะเบียนทหารบกเป็นเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจในการหวงห้ามที่ดินตามพระราชกฤษฎีกานี้ ไว้ทำการผสมสัตว์เพื่อประโยชน์แก่ราชการทหาร

มาตรา ๔ ที่ดินรกร้างว่างเปล่า อำเภอจันทัก จังหวัดนครราชสีมา ซึ่งอยู่ภายในแนวเขตต์หวงห้ามตามแผนที่ท้ายพระราชกฤษฎีกานี้ ห้ามมิให้ผู้ใดเข้าจับจอง หักร้าง

เข้าจัดทำ หรือปลูกสร้างด้วยประการใดๆ ในที่ดินเหล่านั้น
เว้นแต่จะได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากเจ้าหน้าที่

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมและรัฐ
มนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไป
ตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๘ พฤศจิกายน หน้า ๓๘๘)

๗๓๓

พระราชกฤษฎีกา
จัดตั้งเทศบาลเมืองกระบี่ จังหวัดกระบี่
พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตยทิพอาภา

เจ้าพระยายมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๒๘ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๗๕
เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรจัดเขตต์ชุมชนในบรรดาตำบลอัน
เป็นที่ตั้งศาลว่าการจังหวัดกระบี่ ให้มีฐานะเป็นเทศบาล
เมือง

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๒
วรรค ๑ และวรรค ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล

พุทธศักราช ๒๔๗๖ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกาให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งเทศบาลเมืองกระบี่ จังหวัดกระบี่ พุทธศักราช ๒๔๗๖”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้จัดเขตชุมนุมชนในบรรดาตำบลอันเป็นที่ตั้งศาลาว่าการจังหวัดกระบี่ ตามเขตต์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔ ขึ้นเป็นเมือง มีฐานะเป็นเทศบาลเมือง มีนามว่า “เทศบาลเมืองกระบี่ จังหวัดกระบี่”

มาตรา ๔ ให้กำหนดเขตต์เทศบาลเมืองกระบี่ จังหวัดกระบี่ ไว้ดังนี้ คือ

ด้านเหนือ ตั้งแต่หลักเขตต์หมายเลขที่ ๑ ซึ่งตั้งอยู่ห่างจากริมถนนไปกั้นตั้งไปทางทิศตะวันตก ๒๐๐ เมตร และเป็นเส้นตรงผ่านถนนไปกั้นตั้งไปทางทิศตะวันออกข้ามแม่น้ำกระบี่ไปจดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๒ ที่ริมตลิ่งฟากตะวันออกของแม่น้ำ

ด้านตะวันออก จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๒ เลียบบริม
แม่น้ำไปทางทิศใต้ จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๓ ที่ปากคลอง
เกาะกลางฟากเหนือ

จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๓ ข้ามคลองเกาะกลางไปปาก
คลองฝั่งใต้ จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๔

จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๔ เลียบบริมตลิ่งไปทางทิศใต้
๑,๑๗๐ เมตร จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๕

ด้านใต้ จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๕ ข้ามฟากไปทาง
ทิศตะวันตก จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๖ ที่ปากคู

จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๖ เลียบตามริมนูฟากเหนือ
ข้ามถนนไปทางทิศตะวันตก และห่างจากริมนถนนไปทางทิศ
ตะวันตก ๓๐ เมตร จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๗

จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๗ หักเป็นเส้นตรงไปทางทิศ
ตะวันตกเฉียงเหนือ จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๘ ที่เส้นนี้ตัด
กับเส้นเขตต์ซึ่งผ่านทางไปหนองทะเล ๑๘๐ เมตร

ด้านตะวันตก จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๘ หักไปทาง
ทิศตะวันออกเฉียงเหนือทางไปหนองทะเลไปบรรจบหลัก
เขตต์หมายเลขที่ ๑

ตั้งปรากฏในแผนผังท้ายพระราชกฤษฎีกานี้
ตามเส้นแนวเขตที่ตั้งกำหนดไว้ในวรรคก่อน ใหม่นี้หลัก
ข้อยกเว้นไว้เป็นระยะเพื่อแสดงแนวเขตด้วยตามควร

มาตรา ๕ ที่ดินหรือโรงเรือนสิ่งปลูกสร้างของผู้ใด
เหลื่อมล้ำเข้ามาในเส้นเขตที่ตั้งกำหนดไว้ในมาตรา ๔ แม้แต่
ส่วนหนึ่งส่วนใด ให้ถือว่า ที่ดินซึ่งติดต่อกันเป็นผืนเดียวกัน
นั้น หรือโรงเรือนสิ่งปลูกสร้างนั้น ๆ อยู่ในเขตเทศบาล
เต็มทุกส่วน

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ. อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน หน้า ๘๐๒)

๗๓๗

พระราชกฤษฎีกา

จัดตั้งเทศบาลเมืองชุมขันธ์ จังหวัดชุมขันธ์

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตยทิพอาภา

เจ้าพระยายมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเยนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๗๕
เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรจัดเขตต์ชุมนุมชนในบรรดาคำบลอันเป็น
ที่ตั้งศาลาว่าการจังหวัดชุมขันธ์ ให้มีฐานะเป็นเทศบาลเมือง
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระ องค์ ใน พระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๒
วรรค ๑ และวรรค ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล

พุทธศักราช ๒๔๗๖ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งเทศบาลเมืองชุนันท์ จังหวัดชุนันท์ พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้จัดเขตต์ชุมนุมชนในบรรดาตำบลอันเป็นที่ตั้งศาลาว่าการจังหวัดชุนันท์ ตามเขตต์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔ ขึ้นเป็นเมืองมีฐานะเป็นเทศบาลเมืองมีนามว่า “เทศบาลเมืองชุนันท์ จังหวัดชุนันท์”

มาตรา ๔ ให้กำหนดเขตต์เทศบาลเมืองชุนันท์ จังหวัดชุนันท์ ไว้ดังนี้คือ

ด้านเหนือ ตั้งแต่หลักเขตต์หมายเลขที่ ๑ ซึ่งตั้งอยู่ริมคลองฝั่งตะวันออก ห่างจากริมถนนหลังบ้านพักปลัดจังหวัดออกไป ๖๐ เมตร เป็นเส้นตรงไปทางทิศตะวันออกจดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๒ ริมถนนปลัดฟากตะวันออก และห่างจากริมถนนศรีวิเศษ ๒๒๐ เมตร

จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๒ เป็นเส้นตรงไปทางทิศ
ตะวันออกเฉียงใต้ ระยะ ๒๘๐ เมตร จดหลักเขตต์หมายเลข
เลขที่ ๓

จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๓ เป็นเส้นตรงไปทางทิศตะวัน
ออก ระยะ ๑๔๐ เมตร จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๔

จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๔ เป็นเส้นตรงไปทางทิศ
ตะวันออกเฉียงเหนือ จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๕ ที่ริมถนน
วิจิตรนครฟากตะวันออก วัดจากริมถนนศรีวิเศษออกไป ๒๒๐
เมตร

จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๕ เป็นเส้นตรงไปทางทิศ
ตะวันออกเฉียงใต้ จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๖ ที่ริมหนอง
อิโท สุดถนนเทพา วัดระยะจากริมถนนวิจิตรนครออกไป
๖๕๐ เมตร

ด้านตะวันออก จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๖ หักไป
ทางทิศใต้ เป็นเส้นตรงไปจดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๗ ที่
ริมถนนไปอุบลฟากใต้ ที่ริมห้วย

จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๗ เลียบตามลำห้วยฝั่งตะวันออก

09/10/2566

ตกไปทางทิศใต้ จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๘ ที่สามแยกถนน
ไปอำเภอหน้าอ้อมฟากใต้

ด้านใต้ จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๘ หักไปทางทิศตะวัน
ตก จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๙ ที่ริมทางไปห้วยเหนือฟาก
ตะวันออก

จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๙ หักไปทางทิศตะวันตกเฉียง
เหนือ จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๑๐ ที่มุมเขตต์สนามบิน
ด้านตะวันออกเฉียงเหนือ

จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๑๐ หักไปทางทิศตะวันตก
เฉียงตามเขตต์สนามบินด้านเหนือ ไปจดหลักเขตต์หมายเลข
เลขที่ ๑๑ ที่ริมคลองฝั่งตะวันออก

ด้านตะวันตก จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๑๑ เลียบตาม
ริมคลองฝั่งตะวันออกไปทางทิศเหนือ บรรจบหลักเขตต์
หมายเลขที่ ๑

ตั้งปรากฏในแผนผังท้ายพระราชกฤษฎีกานี้

ตามเส้นแนวเขตต์ดังกล่าวกำหนดไว้ในวรรคก่อน ให้มี
หลักย่อยปักไว้เป็นระยะเพื่อแสดงแนวเขตต์ด้วยตามควร

๓๔๑

มาตรา ๕ ที่ดินหรือโรงเรือนสิ่งปลูกสร้างของผู้ใดเหลือม
ล้าเข้ามาในเส้น เขตต์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔ แม้แต่ส่วน
หนึ่งส่วนใด ให้ถือว่าที่ดินซึ่งติดต่อกันเป็นผืนเดียวกันนั้น
หรือโรงเรือนสิ่งปลูกสร้างนั้น ๆ อยู่ในเขตต์เทศบาลเต็ม
ทุกส่วน

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ. อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๘ พฤศจิกายน หน้า ๙๐๖)

๑๕๒

พระราชกฤษฎีกา

จัดตั้งเทศบาลเมืองชุมพร จังหวัดชุมพร

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตย์ทิพอาภา

เจ้าพระยามหาเสนา

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรวชิรมน

ตราไว้ ณ วันที่ ๒๘ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรจัดเขตต์ชุมนุมชนในบรรดาตำบลอันเป็นที่ตั้งศาลาว่าการจังหวัดชุมพร ให้มีฐานะเป็นเทศบาลเมือง

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๒

วรรค ๑ และวรรค ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล
พุทธศักราช ๒๔๗๖ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกา
จัดตั้งเทศบาลเมืองชุมพร จังหวัดชุมพร พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ ตั้งแต่วันประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้จัดเขตต์ชุมนุมชนในบรรดาตำบลอันเป็น
ที่ตั้งศาลาว่าการจังหวัดชุมพร ตามเขตต์ที่กำหนดไว้ใน
มาตรา ๔ ขึ้นเป็นเมือง มีฐานะเป็นเทศบาลเมือง มีนามว่า
“เทศบาลเมืองชุมพร จังหวัดชุมพร”

มาตรา ๔ ให้กำหนดเขตต์เทศบาลเมืองชุมพร จังหวัด
ชุมพร ไว้ดังนี้ คือ

ด้านเหนือ ตั้งแต่หลักเขตต์หมายเลขที่ ๑ ซึ่งตั้งอยู่ที่ศูนย์
กลางทางรถไฟ ห่างจากหลักกิโลเมตรที่ ๔๖๘ ไปทางทิศ
เหนือ ๑๐๕ เมตร เป็นเส้นตรงไปทางทิศตะวันออก จด
หลักเขตต์หมายเลขที่ ๒ ที่มุมตะวันออกเฉียงเหนือของเขตต์
สนามบิน ๐๙/๑๐/๒๕๖๖

ด้านตะวันออก จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๒ เลียบริม
เขตต์สนามบินด้านตะวันออก ไปจดหลักเขตต์หมายเลข
ที่ ๓ ที่มุมตะวันออกเฉียงใต้ของเขตต์สนามบิน

จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๓ เป็นเส้นตรงไปทางทิศ
ตะวันตกเฉียงใต้ จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๔ ที่ริมถนนไป
ปากน้ำพากเหนือ วัดจากศูนย์กลางถนน ซึ่งแยกเข้าสนาม
บินไปทางทิศตะวันออก ระยะ ๕๒๐ เมตร

จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๔ เป็นเส้นตรงไปทางทิศ
ตะวันตกเฉียงใต้ จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๕ ที่ริมคลอง
ท่าตะเกา ตรงมุมใต้ของเขตต์โรงทำน้ำแข็ง

ด้านใต้ จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๕ เลียบไปตามริม
คลองท่าตะเกาฝั่งเหนือ ไปทางทิศตะวันตกจดหลักเขตต์
หมายเลขที่ ๖ ที่ริมคลองนี้ตัดกับทางรถไฟ

ด้านตะวันตก จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๖ เป็นเส้น
ตรงไปตามศูนย์กลางของทางรถไฟไปทางทิศเหนือบรรจบกับ
หลักเขตต์หมายเลขที่ ๑

ดังปรากฏในแผนผังท้ายพระราชกฤษฎีกานี้

ตามเส้นแนวเขตต์ดังกล่าวกำหนดไว้ในวรรคก่อน ใหม่นี้
หลักย่อยปักไว้เป็นระยะเพื่อแสดงแนวเขตต์ด้วยตามควร

มาตรา ๕ ที่ดินหรือโรงเรือนสิ่งปลูกสร้างของผู้ใด
เหลือมล้ำเข้ามาในเส้นเขตต์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔ แม้
แต่ส่วนหนึ่งส่วนใด ให้ถือว่าที่ดินซึ่งติดต่อกันเป็นผืนเดียว
กันนั้น หรือโรงเรือนสิ่งปลูกสร้างนั้นๆ อยู่ในเขตต์เทศบาล
เต็มทุกส่วน

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย มีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๘ พฤศจิกายน หน้า ๘๑๑)

พระวาทกฤษฎีกา
จัดตั้งเทศบาลเมืองชัยนาท จังหวัดชัยนาท
พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตยทิพอาภา

เจ้าพระยายมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเยนทรโยธิน

ตราไว้ณวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๗๕
เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรจัดเขตตั้งชุมชนในบรรดาตำบลอัน
เป็นที่ตั้งศาลาว่าการจังหวัดชัยนาท ให้มีฐานะเป็น
เทศบาลเมือง

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๒
วรรค ๑ และวรรค ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล

พุทธศักราช ๒๔๗๖ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ตั้ง
ต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราช
กฤษฎีกาจัดตั้งเทศบาลเมืองชัยนาท จังหวัดชัยนาท พุทธ
ศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้จัดเขตตั้งชุมชนในบรรดาตำบลอันเป็นที่
ตั้งศาลว่าการจังหวัดชัยนาท ตามเขตที่กำหนดไว้ใน
มาตรา ๔ ขึ้นเป็นเมืองมีฐานะเป็นเทศบาลเมือง มีนามว่า
“เทศบาลเมืองชัยนาท จังหวัดชัยนาท”

มาตรา ๔ ให้กำหนดเขตเทศบาลเมืองชัยนาท จังหวัด
ชัยนาทไว้ดังนี้คือ

ด้านเหนือ ตั้งแต่หลักเขตต์หมายเลขที่ ๑ ซึ่งตั้งอยู่ที่ศูนย์
กลางแม่น้ำเจ้าพระยา ตรงศูนย์กลางถนนข้างวัดบ้านกล้วย
ลงไป จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๑ เป็นเส้นตรงไปทาง
ทิศตะวันออกเฉียงเหนือ เดินตามเส้นศูนย์กลางของถนน

ข้างวัดบ้านกล้วยด้านเหนือไปจดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๒ ที่
ซ้ห่างจากริมแม่น้ำเจ้าพระยา ๙๐๐ เมตร

ด้านตะวันออก จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๒ หักไปทาง
ทิศใต้ ขนานและห่างจากศูนย์กลางทางหลวงจังหวัด ๔๐๐ เมตร
ไปจดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๓ ที่เส้นขนานนี้ตัดกับศูนย์กลาง
คลองบางตาทอง

ด้านใต้ จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๓ เดินตามศูนย์กลาง
คลองบางตาทองไปทางทิศตะวันตก จดหลักเขตต์
หมายเลขที่ ๔ ที่ศูนย์กลางแม่น้ำเจ้าพระยา

ด้านตะวันตก จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๔ เดินตาม
เส้นศูนย์กลางแม่น้ำเจ้าพระยาไปทิศเหนือ บรรจบกับหลัก
เขตต์หมายเลขที่ ๑

ตั้งปรากฏในแผนผังท้ายพระราชกฤษฎีกานี้

ตามเส้นแนวเขตต์ดังกล่าวกำหนดไว้ในวรรคก่อน ให้มี
หลักข้อยกไว้เป็นระยะเพื่อแสดงแนวเขตต์ด้วยตามควร

มาตรา ๕ ที่ดินหรือโรงเรือนสิ่งปลูกสร้างของผู้ใด
เหลื่อมล้ำเข้ามาในเส้นเขตต์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔ แม้
แต่ส่วนหนึ่งส่วนใด ให้ถือว่าที่ดินซึ่งติดต่อกันเป็นผืนเดียว

๗๕๕

กั้นนั้น หรือโรงเรือนสิ่งปลูกสร้างนั้น ๆ อยู่ในเขตต์เทศบาล
เต็มทุกส่วน

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน หน้า ๘๐๕)

๗๕๐

พระราชกฤษฎีกา

จัดตั้งเทศบาลเมืองชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาศัษ ทิพธาดา

เจ้าพระยาอมราช

พล. ต. เจ้าพระยาพิชเชนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรจัดเขตตำบลชุมนุชในบรรดาตำบลอันเป็นที่ตั้งศาลาว่าการจังหวัดชัยภูมิ ให้มีฐานะเป็นเทศบาลเมือง

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัษอำนาจตามความในมาตรา ๔๒ วรรค ๑ และวรรค ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล

พุทธศักราช ๒๔๗๖
ต่อไป

จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ดัง

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งเทศบาลเมืองชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ พุทธศักราช ๒๔๗๖”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้จัดเขตต์ชุมนุมชนในบรรดาคำบลอันเป็นที่ตั้งศาลาว่าการจังหวัดชัยภูมิ ตามเขตต์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔ ขึ้นเป็นเมือง มีฐานะเป็นเทศบาลเมือง มีนามว่า “เทศบาลเมืองชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ”

มาตรา ๔ ให้กำหนดเขตต์เทศบาลเมืองชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ ไว้ดังนี้ คือ

ด้านเหนือ ตั้งแต่หลักเขตต์หมายเลขที่ ๑ ซึ่งตั้งอยู่ที่ริมถนนไปบ้านโนนสาทรฟากตะวันตก วัดจากศูนย์กลางถนนชัยประสิทธิ์ไปทิศเหนือ ๒๐๐ เมตร และหักเป็นมุมฉากไปทิศตะวันออกเป็นเส้นตรงไปจดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๒ ซึ่งห่างจากศูนย์กลางถนนเหตุยตอนนท์โค้ง ๑๐๐ เมตร

จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๒ เป็นเส้นตรงไปทิศตะวันออกเฉียงเหนือ จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๓ ที่ริมห้วยเสาคะวันตก

จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๓ ข้ามห้วยเสาไปทิศตะวันออกเฉียงเหนือระยะ ๑๘๕ เมตร จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๔

จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๔ หักไปทิศใต้ และเลี้ยวริมห้วยเสาฝั่งตะวันออกไปทิศใต้ จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๕ ที่เส้นเขตต์นี้ห่างจากริมถนนบรรณาการไปทิศเหนือ ๗๐ เมตร

จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๕ หักไปทิศตะวันออกข้ามถนนไปโรงเรียนกสิกรรมไปทิศตะวันออก และห่างจากริมถนนนี้ไปอีก ๔๐ เมตร จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๖

ด้านตะวันออก จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๖ หักเป็นมุมฉากไปทิศใต้ ๑,๐๐๐ เมตร จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๗

ด้านใต้ จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๗ หักเป็นมุมฉากไปทิศตะวันตก จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๘ ที่ห้วยเสาฝั่งตะวันออก

จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๘ ข้ามห้วยเสไปทิศตะวันตกเฉียงเหนือ จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๕ ที่สามแยกริมถนนหฤทัยฟากตะวันตก

จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๘ เลียบริมถนนซึ่งแยกจากถนนหฤทัยไปทิศตะวันตกเฉียงใต้ ระยะห่างจากริมถนนหฤทัย ๕๕๐ เมตร จุดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๑๐

ด้านตะวันตก จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๑๐ หักข้ามถนนไปทิศตะวันตกเฉียงเหนือ จุดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๑๑ ที่มุมถนนบรรณาการ กับถนนไปบ้านโนนสาทรบรรจบกัน

จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๑๑ เลียบริมถนนไปบ้านโนนสาทรฟากตะวันตกไปทิศเหนือ บรรจบกับหลักเขตต์หมายเลขที่ ๑

ตั้งปรากฏในแผนผังทำยพระราชกฤษฎีกานี้ ตามเส้นแนวเขตต์ดังกล่าวไว้ในวรรคก่อน ให้มีหลักข้อยกไว้เป็นระยะเพื่อแสดงแนวเขตต์ด้วยตามควร

มาตรา ๕ ที่ดินหรือ โรงเรือน สิ่งปลูกสร้างของผู้ใด เหลื่อมล้ำเข้ามาในเส้นเขตต์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔ แม้แต่ส่วนหนึ่งส่วนใด ให้ถือว่าที่ดินข้างติดต่อกันเป็นผืนเดียว

๓๕๔

กันนั้น หรือโรงเรียนสิ่งปลูกสร้างนั้น ๆ อยู่ในเขตเทศบาล
เต็มทุกส่วน

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ หน้า ๒๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๗๙)

๗๕๕

พระราชกฤษฎีกา

จัดตั้งเทศบาลเมืองนาขิวาส จังหวัดนราธิวาส

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔)

อาทิตย์ทิพอาภา

เจ้าพระยายมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชัยเนนทร โยธิน

ตราไว้เมื่อวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรจัดเขตชุมนุมชนในบรรดาดำบลอันเป็นที่ตั้งศาลาว่าการจังหวัดนราธิวาส ให้มีฐานะเป็นเทศบาลเมือง

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๒

09/10/2566

วรรค ๑ และวรรค ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล
พุทธศักราช ๒๔๗๖ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดัง
ต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งเทศบาลเมืองนราธิวาส จังหวัดนราธิวาส พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้จัดเขตตั้งชุมชนมุสลิมในบรรดาดำบลอันเป็นที่ตั้งศาลาว่าการจังหวัดนราธิวาส ตามเขตต์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔ ขึ้นเป็นเมือง มีฐานะเป็นเทศบาลเมือง มีนามว่า “เทศบาลเมืองนราธิวาส จังหวัดนราธิวาส”

มาตรา ๔ ให้กำหนดเขตต์เทศบาลเมืองนราธิวาส
จังหวัดนราธิวาส ไว้ดังนี้ คือ

ด้านเหนือ ตั้งแต่หลักเขตต์หมายเลขที่ ๑ ซึ่งตั้งอยู่ที่ริมคลองไปตำบลโคกเคียนฝั่งตะวันตก ซึ่งวัดจากศูนย์กลางระโจมไฟไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ๒๐๐ เมตร

ด้านตะวันออก จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๑ เลียบตามฝั่งคลองไปตำบลโคกเคียน และริมฝั่งแม่น้ำบางนราฟาก

ตะวันตกไปทางทิศใต้จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๒ ที่ปากคลอง
ขุดทิศเหนือ

จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๒ เลียบฝั่งคลองขุดปาก
ตะวันตกไปทางทิศใต้จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๓ ที่ปากคลอง
ทิศใต้

ด้านใต้ จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๓ เป็นเส้นตรงไป
ทางทิศตะวันตกจดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๔ ตรงหลักกิโล
เมตรที่ ๑๐๑ ถนนไปจังหวัดปัตตานีที่สังตะวันตกเฉียงใต้

ด้านตะวันตก จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๔ เป็นเส้น
ตรงไปทางทิศเหนือจดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๑

ตั้งปรากฏในแผนผังท้ายพระราชกฤษฎีกานี้

ตามเส้นแนวเขตต์ที่กำหนดไว้ในวรรคก่อน ให้มี
หลักย่อยปักไว้เป็นระยะ เพื่อแสดงแนวเขตต์ด้วยตามควร

มาตรา ๕ ที่ดินหรือโรงเรือนสิ่งปลูกสร้างของผู้ใด
เหลื่อมล้ำเข้ามาในเส้นเขตต์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔ แม้
แต่ส่วนหนึ่งส่วนใด ให้ถือว่าที่ดินซึ่งติดต่อยังพื้นเดียวกัน
นั้น หรือโรงเรือนสิ่งปลูกสร้างนั้น ๆ อยู่ในเขตต์เทศบาล
เต็มทุกส่วน

๒๕๘

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน หน้า ๘๒๔)

จ่านักหอสมุด

๗๕๕

พระราชกฤษฎีกา
จัดตั้งเทศบาลเมืองปทุมธานี จังหวัดปทุมธานี
พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔)

อาทิตยทิพอาภา

เจ้าพระยายมราช

พล.อ. เจ้าพระยาพิชัยเนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๒๔ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรจัดเขตตั้งชุมชนในบรรดาตำบลอัน
เป็นที่ตั้งศาลาว่าการจังหวัดปทุมธานี ให้มีฐานะเป็นเทศบาล
เมือง

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๒
วรรค ๑ และวรรค ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล

พุทธศักราช ๒๔๗๖ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งเทศบาลเมืองปทุมธานี จังหวัดปทุมธานี พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้จัดเขตต์ชุมนุมชนในบรรดาตำบลอันเป็นที่ตั้งศาลาว่าการจังหวัดปทุมธานี ตามเขตต์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔ ขึ้นเป็นเมือง มีฐานะเป็นเทศบาลเมือง มีนามว่า “เทศบาลเมืองปทุมธานี จังหวัดปทุมธานี”

มาตรา ๔ ให้กำหนดเขตต์เทศบาลเมืองปทุมธานี จังหวัดปทุมธานี ไว้ดังนี้ คือ

ด้านตะวันออก ตั้งแต่เล็กเขตต์หมายเลขที่ ๑ ซึ่งตั้งอยู่ที่ปากคลองบางโพฝั่งใต้ และเลียบตามริมแม่น้ำเจ้าพระยาฝั่งตะวันตกไปทางทิศใต้ จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๒ ที่ปากคลองใหญ่ฝั่งเหนือ

ด้านใต้ จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๒ เลียบตามริมคลองใหญ่ฝั่งเหนือไปทางทิศตะวันตก จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๓ ที่ริมคลองนี้ วัดระยะตามเส้นของริมคลองจากริมแม่น้ำไปทางทิศตะวันตก ๕๐๐ เมตร

ด้านตะวันตก จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๓ หักเป็นเส้นตรงไปทางทิศเหนือ จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๔ ที่ริมคลองบางปรอกฝั่งใต้ ซึ่งหลักนี้วัดระยะตามแนวคลองจากปากน้ำเจ้าพระยา ๕๐๐ เมตร

จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๔ หักไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือระยะ ๕๕๐ เมตร จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๕

จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๕ เป็นเส้นตรงไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๖ ที่ริมคลองบางโพฝั่งใต้ วัดระยะตามแนวคลองบางโพจากแม่น้ำเจ้าพระยาเข้าไป ๔๐๐ เมตร

ด้านเหนือ จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๖ เลียบตามริมคลองบางโพฝั่งใต้ไปทางทิศตะวันออก บรรจบกับ หลักเขตต์หมายเลขที่ ๑

ตั้งปรากฏในแผนผังทำขั้วพระราชกฤษฎีกานี้

ตามเส้นแนวเขตที่ตั้งกำหนดไว้ในวรรคก่อน ให้มีหลักย่อยปักไว้เป็นระยะเพื่อแสดงแนวเขตต์ด้วยตามควรมัตรา ๕ ที่ดินหรือโรงเรือนสิ่งปลูกสร้างของผู้ใดเหลื่อมล้ำเข้ามาในเส้นเขตต์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔ แม้แต่ส่วนหนึ่งส่วนใด ให้ถือว่าที่ดิน ซึ่งติดต่อกันเป็นผืนเดียวกันนั้น หรือโรงเรือนสิ่งปลูกสร้างนั้นๆ อยู่ในเขตต์เทศบาลเต็มทุกส่วน

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ. อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน หน้า ๗๒๘)

๗๖๓

พระราชกฤษฎีกา
จัดตั้งเทศบาลเมืองพิจิตร จังหวัดพิจิตร
พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตยทิพอาภา

เจ้าพระยามรราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชโยนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรจัดเขตตั้งชุมชนในบรรดาตำบล
อันเป็นที่ตั้งศาลาว่าการจังหวัดพิจิตร ให้มีฐานะเป็น
เทศบาลเมือง

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๒

วรรค ๑ และวรรค ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล
พุทธศักราช ๒๔๗๖ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ตั้ง
ต่อไปน

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกา
จัดตั้งเทศบาลเมืองพิจิตร จังหวัดพิจิตร พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้จัดเขตต์ชุมชนในบรรดาตำบลอันเป็น
ที่ตั้งศาลว่าการจังหวัดพิจิตร ตามเขตต์ที่กำหนดไว้ใน
มาตรา ๔ ขึ้นเป็นเมือง มีฐานะเป็นเทศบาลเมือง มีนามว่า
“เทศบาลเมืองพิจิตร จังหวัดพิจิตร”

มาตรา ๔ ให้กำหนดเขตต์เทศบาลเมืองพิจิตร จังหวัด
พิจิตร ไว้ดังนี้ คือ

ด้านเหนือ ตั้งแต่หลักเขตต์หมายเลขที่ ๑ ซึ่งตั้งอยู่ที่
ริมแม่น้ำน่านฝั่งตะวันออก และเป็นเส้นขนานกับถนน
คลองคะเชนทร์ ห่างจากถนนริมคลองคะเชนทร์ ๔๐ เมตร
แล้วเลียบตามริมตลิ่งแม่น้ำน่านฝั่งตะวันออกไปทางทิศใต้

จุดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๒ ทริมแม่น้ำน่าน ซึ่งเป็นเส้น
มุมฉากจากทางรถไฟลงมาจากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๓

จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๒ หักไปทางทิศตะวันออก
เฉียงเหนือ จุดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๓ ทริมเนินดินของ
ทางรถไฟ วัดจากศูนย์กลางของตึกสถานีรถไฟไปทางทิศ
ตะวันตกเฉียงเหนือ ๘๐ เมตร

จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๓ เลียบตามริมเนินดินของ
ทางรถไฟไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ ไปจุดหลักเขตต์
หมายเลขที่ ๔ ทริมคลองท่าหลวงฝั่งตะวันออก

ด้านตะวันออก จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๔ เลียบตาม
ริมคลองท่าหลวง ฝั่งตะวันออกไปทางทิศใต้ จุดหลักเขตต์
หมายเลขที่ ๕ ที่ปากคลอง

จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๕ ข้ามแม่น้ำน่านไปฝั่งใต้
วัดระยะจากริมแม่น้ำน่านออกไป ๓๖๐ เมตร จุดหลักเขตต์
หมายเลขที่ ๖

ด้านใต้ จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๖ หักไปทางทิศ
ตะวันตก ข้ามถนนไปบึงสี่ไฟ ข้ามคลองกะซังญวนจุดหลัก
เขตต์หมายเลขที่ ๗ ซึ่งห่างจากริมคลองกะซังญวนไปทางทิศ
ตะวันตก ๔๐ เมตร

ด้านตะวันตก จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๗ หักไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ข้ามถนนไปบ้านท่าโพธิ์ ข้ามถนนไปบ้านคลองคะเชนทร์ และห่างจากริมถนนบ้านคลองคะเชนทร์ ๔๐ เมตร จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๘

จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๘ หักไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ขนานกับถนนไปบ้านคลองคะเชนทร์ และห่างจากริมถนนไปบ้านคลองคะเชนทร์ฟากเหนือ ๔๐ เมตร บรรจบกับหลักเขตต์หมายเลขที่ ๑

ตั้งปรากฏในแผนผังท้ายพระราชกฤษฎีกานี้

ตามเส้นแนวเขตต์ดังกล่าวกำหนดไว้ในวรรคก่อน ให้มีหลักย่อยปักไว้เป็นระยะเพื่อแสดงแนวเขตต์ด้วยตามควร

มาตรา ๕ ที่ดินหรือโรงเรือนสิ่งปลูกสร้างของผู้ใดเหลื่อมล้ำเข้ามาในเส้นเขตต์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔ แม้แต่ส่วนหนึ่งส่วนใด ให้ถือว่าที่ดินซึ่งติดต่อกันเป็นผืนเดียวกันนั้นหรือโรงเรือน สิ่งปลูกสร้างนั้น ๆ อยู่ในเขตต์เทศบาลเต็มทุกส่วน

๗๖๗

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๘ พฤศจิกายน หน้า ๘๓๒)

๗๖๘

พระราชกฤษฎีกา
จัดตั้งเทศบาลเมืองสมุทรสงคราม
จังหวัดสมุทรสงคราม
พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

ชาติชาย ติพยาภา

เจ้าพระยายมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชัยเนนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรจัดเขตตั้งชุมชนในบรรดาตำบลอัน
เป็นที่ตั้งศาลาว่าการจังหวัดสมุทรสงคราม ให้มีฐานะเป็น
เทศบาลเมือง

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ใน พระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๒

วรรค ๑ และวรรค ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล
พุทธศักราช ๒๔๗๖ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราช
กฤษฎีกาจัดตั้งเทศบาลเมืองสมุทรสงคราม จังหวัดสมุทร
สงคราม พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้จัดเขตต์ชุมนุมชนในบรรดาตำบลอันเป็น
ที่ตั้งศาลาว่าการจังหวัดสมุทรสงคราม ตามเขตต์ที่กำหนด
ไว้ในมาตรา ๔ ขึ้นเป็นเมือง มีฐานะเป็นเทศบาลเมือง
มีนามว่า “เทศบาลเมืองสมุทรสงคราม จังหวัดสมุทร
สงคราม”

มาตรา ๔ ให้กำหนดเขตต์เทศบาลเมืองสมุทรสงคราม
จังหวัดสมุทรสงครามไว้ดังนี้ คือ

ด้านเหนือ ตั้งแต่หลักเขตต์หมายเลขที่ ๑ ซึ่งตั้งอยู่ที่
ปากคลองลัดจวนฝั่งตะวันออก เลียบไปตามริมคลองลัดจวน
ฝั่งตะวันออกไปทางทิศเหนือ เลี้ยวตามลำคลองแม่กลอง

และเลียบริมฝั่งใต้ของคลองแม่กลองไปทางทิศตะวันออก
จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๒ ที่หัวเลี้ยวของคลองแม่กลอง
ตรงข้ามกับปากคลองบางประจัน

จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๒ ข้ามคลองแม่กลองไปทาง
ฝั่งตะวันออก จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๓ ที่ปากคลองบาง
ประจันฝั่งใต้

จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๓ เลียบไปตามริมคลอง
บางประจันฝั่งตะวันออกไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือมี
ระยะทางยาว ๑๘๐ เมตร จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๔

ด้านตะวันออก จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๔ ขนานกับ
คลองแม่กลองไปทางทิศใต้ และห่างจากคลองแม่กลอง
๔๘๐ เมตร จดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๕ ที่เส้นเขตต์นี้ติด
กับคลองบางกระซ้า

ด้านใต้ จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๕ เลียบริมคลอง
บางกระซ้าฝั่งเหนือไปทางทิศตะวันตก จดหลักเขตต์หมายเลข
ที่ ๖ ที่ปากคลองบางกระซ้าบรรจบลำน้ำแม่กลอง

จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๖ ข้ามแม่น้ำแม่กลองไปทาง
ฝั่งตะวันตกจดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๗ ที่ปากคูฝั่งเหนือแยก
กับแม่น้ำแม่กลองเขตต์ที่ดินของนางเชย

จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๗ เลียบริมคูฝั่งเหนือข้างที่ดิน
ของนางเซียงไปจดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๘ ที่เส้นเขตต์ซึ่ง
ขนานกับแม่น้ำแม่กลองมาตัดกับคูและเส้นขนานนี้ห่างจาก
ริมแม่น้ำแม่กลองระยะ ๒๐๐ เมตร

ด้านตะวันตก จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๘ ขนานกับ
แม่น้ำแม่กลองไปทางทิศเหนือ และห่างจากริมแม่น้ำ
แม่กลองระยะ ๒๐๐ เมตร ไปจดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๘
ที่เส้นขนานนี้ตัดกับคูริมเขตต์ด้านเหนือของวัด พวงมาลัยฝั่ง
ตะวันออก

จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๘ เลียบไปตามริมคูวัดพวง
มาลัยฝั่งตะวันออกไปจดหลักเขตต์หมายเลขที่ ๑๐ ที่ปากคู

จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๑๐ ข้ามแม่น้ำแม่กลองไป
ทางฝั่งเหนือ บรรจบหลักเขตต์หมายเลขที่ ๑

ตั้งปรากฏในแผนผังท้ายพระราชกฤษฎีกานี้

ตามเส้นแนวเขตต์ที่กำหนดไว้ในวรรคก่อน ให้มี
หลักข้อยกไว้เป็นระยะเพื่อแสดงแนวเขตต์ด้วยตามควร

มาตรา ๕ ที่ดินหรือโรงเรือนสิ่งปลูกสร้างของผู้ใด
เหลื่อมล้ำเข้ามาในเส้นเขตต์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔ แม้แต่

09/10/2566

ส่วนหนึ่งส่วนใด ให้ถือว่าที่ดินซึ่งติดต่อกันเป็นผืนเดียวกัน
นั้น หรือโรงเรียนสิ่งปลูกสร้างนั้น ๆ อยู่ในเขตเทศบาล
เต็มทุกส่วน

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ. อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๑ วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน หน้า ๗๗๗)

๓๓๓

พระราชกฤษฎีกา

จัดตั้งเทศบาลเมืองอ่างทอง จังหวัดอ่างทอง

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตย์ทิพอาภา

เจ้าพระยายมราช

พท. อ. เจ้าพระยาพิชโยนทร โยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรจัดเขตตั้งชุมชนในบรรดาตำบลอัน
เป็นที่ตั้งศาลว่าการจังหวัดอ่างทอง ให้มีฐานะเป็นเทศบาล
เมือง

09/10/2566

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ในพระปรมาภิไธย สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๒ วรรค ๑ และวรรค ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล พุทธศักราช ๒๔๗๖ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งเทศบาลเมืองอ่างทอง จังหวัดอ่างทอง พุทธศักราช ๒๔๗๘”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้จัดเขตตั้งชุมชนในบรรดาตำบลอันเป็นที่ตั้งศาลาว่าการจังหวัดอ่างทอง ตามเขตต์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔ ขึ้นเป็นเมือง มีฐานะเป็นเทศบาลเมือง บัญญัติว่า “เทศบาลเมืองอ่างทอง จังหวัดอ่างทอง”

มาตรา ๔ ให้กำหนดเขตต์เทศบาลเมืองอ่างทอง จังหวัดอ่างทองไว้ดังนี้คือ

ด้านเหนือ ตั้งแต่หลักเขตต์หมายเลขที่ ๑ ที่เขตต์วัดต้นสนมุมเหนือ
ริมแม่น้ำเจ้าพระยาฝั่งตะวันตกเป็นเส้น

ตรงข้ามแม่น้ำเจ้าพระยาไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ จุด
หลักเขตต์หมายเลขที่ ๒ ที่ปากคลองบางแก้วฝั่งใต้

จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๒ เลียบตามคลองบางแก้วฝั่ง
ใต้ถึงหลักเขตต์หมายเลขที่ ๓ ซึ่งอยู่ห่างออกไปทางทิศตะวัน
ออกตามเส้นตั้งจากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๒ ระยะ ๓๒๐
เมตร

ด้านตะวันออก จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๓ ขนาน
และห่างจากแม่น้ำเจ้าพระยาฝั่งตะวันออก ๓๒๐ เมตร ไป
ทางทิศใต้ถึงหลักเขตต์หมายเลขที่ ๔ ซึ่งลากต่อมาจากศูนย์
กลางคลองระหว่างบ้านนายเป้ นายเมี้ยน

จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๔ เป็นเส้นไปตามแนวศูนย์
กลางคลองนั้น ถึงหลักเขตต์หมายเลขที่ ๕ ที่ริมแม่น้ำเจ้า
พระยาฝั่งตะวันออก

ด้านใต้ จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๕ เป็นเส้นตรงข้าม
แม่น้ำเจ้าพระยาจากฝั่งตะวันออกไปยังฝั่งตะวันตก ถึงหลัก
เขตต์หมายเลขที่ ๖ ที่ปากคูวัดไชยสงคราม

จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๖ เป็นเส้นตรงไปตามศูนย์
กลางของคู่นั้น ถึงหลักเขตต์หมายเลขที่ ๗ ที่ศูนย์กลางทาง
เดินร้าง ริมเขตต์วัดไชยสงครามมุดตะวันตก

จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๗ เป็นเส้นตรงต่อออกไป
ถึงหลักเขตต์หมายเลขที่ ๘ ซึ่งอยู่ห่างจากแม่น้ำเจ้าพระยา
ฝั่งตะวันตก ๔๐๐ เมตร

ด้านตะวันตก จากหลักเขตต์หมายเลขที่ ๘ ขนานและ
ห่างจากแม่น้ำเจ้าพระยาฝั่งตะวันตก ๔๐๐ เมตร ไปทางทิศ
เหนือบรรจบหลักเขตต์หมายเลขที่ ๑

ตั้งปรากฏในแผนผังท้ายพระราชกฤษฎีกานี้

ตามเส้นแนวเขตต์ดังกล่าวกำหนดไว้ในวรรคก่อน ให้มี
หลักย่อยปักไว้เป็น ระยะเพื่อ แสดง แนวเขตต์ด้วยตามควร

มาตรา ๕ ที่ดินหรือโรงเรือนสิ่งปลูกสร้างของผู้ใดเหลือ
ล้ำเข้ามาในเส้นเขตต์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔ แม้แต่ส่วน
หนึ่งส่วนใด ให้ถือว่าที่ดินซึ่งติดต่อกันเป็นผืนเดียวกันนั้น
หรือโรงเรือนสิ่งปลูกสร้างนั้น ๆ อยู่ในเขตต์เทศบาลเต็มทุก
ส่วน

๓๗๓

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๘ พฤศจิกายน หน้า ๘๔๒)

พระราชบัญญัติ

เวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อตัดและขยายถนน
ตำบลสะแกกรัง อำเภอเมือง จังหวัดอุทัยธานี
พุทธศักราช ๒๕๗๕

ในพระบรมราชโองการสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕)

อาทิตย์ทิพอาภา

เจ้าพระยามรราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชโยนทรโยธิน

ตราไว้เมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรจัดการเวนคืน
อสังหาริมทรัพย์ ตามที่ได้กำหนดเขตต์ไว้ใน พระราช
กฤษฎีกากำหนดเขตต์ที่ดินซึ่งจะต้องเวนคืน ตำบลสะแกกรัง
อำเภอเมือง จังหวัดอุทัยธานี พุทธศักราช ๒๕๗๕ เพื่อ
ตัดและขยายถนน

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
เวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อตัดและขยายถนน ตำบลสะแก
กรัง อำเภอน้ำขุ่น จังหวัดอุทัยธานี พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ภายในเขตที่ตั้ง
กำหนดไว้ในแผนที่และบัญชีซึ่งมีรายนามเจ้าของ หรือ
ผู้ปกครองโดยชอบด้วยกฎหมาย ท้ายพระราชบัญญัตินี้ให้
แก่กระทรวงมหาดไทย

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ. อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๖ ธันวาคม หน้า ๗๔๗)
09/10/2566

เนื้อหาของเอกสารที่ถูกแนวด่วนและตรอกรวมทุกแปลง
อุทัยธานี

ลำดับ	เลขที่ดิน	นามเจ้าของ	เนื้อที่ ม
๑	๓๐	นายอยู่ นางจำ	๕๔๐.๕๔
๒	๓๑	นางสาวทับทิม	๖๖๔.๒๓
๓	๓๕	นายเนี้ย กล้าวิกิจ	๒๙๕.๔๑
๔	๔๘	นางสาวระยอง	๔๐๘.๔๖
๕	๕๒	นายพอน นางม้อย	๕๕๒.๓๑
๖	๕๓	นายพอน	๕๕๕.๖๓
๗	๕๔	นายอ้น แซ่โง้ว	๑๐๒.๘๐
๘	๕๕	นางเทียม	๑๔๐.๔๓
๙	๕๖	นางสว่าง	๔๗.๖๕
๑๐	๕๗	นางสว่าง	๗๕.๒๖
๑๑	๕๘	ขุนกอบ ๆ	๑๘๔.๒๓
๑๒	๕๙	นางสุวรรณ	๕๒.๒๓
๑๓	๖๐	นางสาวหมา	๔๕.๘๓
๑๔	๖๑	นายเซ็น นางหลิม	๓๘๕.๘๐
๑๕	๗๒	นางสถิตย์ ระเบิด	๔๒๕.๓๖
๑๖	๗๓	นายสวี่ แซ่ยิบ	๑๓๘.๔๑
๑๗	๗๕	นายมาก นางทัย รูปปัก	๑๓๘.๓๘

ลำดับ	เลขที่คืน	นามเจ้าของ	เนื้อที่ ม
๑๘	๗๘	หลวงพิทักษ์ภาษา	๘๕.๑๔
๑๙	๘๑	นางพวง	๓.๔๐
๒๐	๘๒	นายเล่งไซ้	๓๕.๐๐
๒๑	๘๓	นางอุ่น	๑๘๖.๔๘
๒๒	๘๔	นางพวง	๖.๕๕
๒๓	๘๖	นายเกลี้ยง	๕๕๖.๐๔
๒๔	๘๗	นายหลี่ นางสาวรณ	๗๐.๑๖
๒๕	๘๐	นางสุวรรณ แซ่ฮุน	๑๗.๕๐
๒๖	๘๑	นางกิมกี	๑๓.๓๔
๒๗	๘๕	นางแถม เกษพาณิชย์	๒๔.๑๕
๒๘	๘๖	นายจ๊กคิม นายจ๊กฮิม	๒๔.๐๓
๒๙	๘๗	นางไก่อ แซ่ตั้ง	๔๖.๑๕
๓๐	๘๘	นายสายทอง นางทองอยู่	๗๓.๗๒
๓๑	๘๙	นายถิน นางช้อย ศรี	๓๐.๑๕
๓๒	๑๐๐	นางทิม นายรอด	๒๒.๑๐
๓๓	๑๐๑	นายนุ่ย บุตคณันท์	๔๕๗.๔๕
๓๔	๑๐๒	กองพยาบาลพล ๖	๒๔๐.๗๑
๓๕	๑๐๔	หลวงพิทักษ์ภาษา	๔๔๓.๕๕
๓๖	๑๐๕	นายสุข ถมยา	๔๔.๕๒
๓๗	๑๐๖	นางลำไย ถมยา	๒๕๑.๔๑

ลำดับ	เลขที่คืน	นามเจ้าของ	เงิน ๒ บาท ๑๐๐
๓๘	๑๐๗	นายสมิท	๓๗๕.๖๕
๓๙	๑๐๘	นางแม่	๑๑.๘๐
๔๐	๑๐๙	นางกิมเน้ย	๑๔๕.๑๐
๔๑	๑๑๒	นางก๊วย	๖๔.๐๐
๔๒	๑๑๓	นายหล บุนถัก	๖๒.๖๖
๔๓	๑๑๔	นายหล บุนถัก	๔๐.๐๐
๔๔	๑๑๕	นางฮวนไต้ ค.ช. เซลกีด	๘๖.๕๗
๔๕	๑๑๘	พระไชยนฤนาท	๓๑๔.๕๖
๔๖	๑๒๔	นางหมา	๔๖.๕๐
๔๗	๑๒๕	หลวงพิทักษ์ภาษา	๗๓.๕๑
๔๘	๑๒๖	นางสาลี แซ่ตัน	๔๐.๐๐
๔๙	๑๒๗	นางเง็ก	๑๗.๘๒
๕๐	๑๒๘	นางเง็ก	๗.๐๓
๕๑	๑๒๙	นางร้ว สุกวาณิช	๗.๒๐
๕๒	๑๓๐	นายน้อย นางฝอย	๗.๓๑
๕๓	๑๓๑	นางพัน โรจนะพัน	๘.๓๒
๕๔	๑๓๒	หลวงอรรถโกวิท	๒๒๗.๔๓
๕๕	๑๓๓	นางร้ว นายกี	๑๔๑.๘๖
๕๖	๑๕๑	นายหล นางสุวรรณ	๘๕.๗๐
๕๗	๑๕๒	หลวงพิทักษ์ภาษา	๒๕๗.๕๒

ลำดับ	เลขที่ดิน	นามเจ้าของ	พื้นที่ เนื้อที่ ม
๕๘	๑๕๔	นายอ้อ	๑๖.๐๐
๕๙	๑๕๕	นางสาวชิน	๒๒.๓๙
๖๐	๑๕๖	หลวงพิทักษ์ภาษา	๑๒๔๖.๓๒
๖๑	๑๕๗	นางต้อม	๑๐๒.๐๑
๖๒	๑๕๘	นายเสงี่ยม	๓๒๕.๑๕
๖๓	๑๕๙	นายกิมเขียง	๕๓๗.๙๒
๖๔	๑๖๘	หลวงพิทักษ์ภาษา	๑๓๑.๑๕
๖๕	๑๗๔	นายทอง แซ่เหล่า	๖๓.๓๘
๖๖	๑๗๘	นายเทียม	๑๐๘.๔๓
๖๗	๑๗๒	นายสมบุญ	๑๐๔.๘๗
๖๘	๒๐๓	นางแถม	๙.๕๕
๖๙	๒๐๔	นางทองเกลียว	๑๑.๘๗
๗๐	๒๐๕	นายหึง สัจจาลย์	๑.๗๒
๗๑	๒๑๙	นายลี แซ่ฮ้อ	๕๔.๒๕
๗๒	๒๒๑	นายอยู่ นางเอียง	<u>๒๓๕.๑๐</u>
รวมทั้งสิ้น			๑๓,๒๙๑.๓๐

อุทัยธานี

เนือที่ ๑
เนือที่ ๒
เนือที่ ๓
เนือที่ ๔
เนือที่ ๕
เนือที่ ๖
เนือที่ ๗
เนือที่ ๘
เนือที่ ๙
เนือที่ ๑๐
เนือที่ ๑๑
เนือที่ ๑๒
เนือที่ ๑๓
เนือที่ ๑๔
เนือที่ ๑๕
เนือที่ ๑๖
เนือที่ ๑๗
เนือที่ ๑๘
เนือที่ ๑๙
เนือที่ ๒๐

เนือที่ ๑
เนือที่ ๒
เนือที่ ๓
เนือที่ ๔
เนือที่ ๕
เนือที่ ๖
เนือที่ ๗
เนือที่ ๘
เนือที่ ๙
เนือที่ ๑๐
เนือที่ ๑๑
เนือที่ ๑๒
เนือที่ ๑๓
เนือที่ ๑๔
เนือที่ ๑๕
เนือที่ ๑๖
เนือที่ ๑๗
เนือที่ ๑๘
เนือที่ ๑๙
เนือที่ ๒๐

ลำดับ	เลขที่คืน	นามเจ้าของ	เนือที่ ๒
๓๓	๕๓	นายพอน	๑๒.๐๘
๓๔	๕๔	นางอุ๋น แซ่โจ้ว	๑๓.๓๗
๓๕	๕๖	นางสว่าง	๔๗.๖๕
๓๖	๕๗	นางสว่าง	๗๕.๒๖
๓๗	๕๘	ขุนกอบ ๆ	๑๘๔.๒๗
๓๘	๕๙	นางสุวรรณ	๕๒.๒๗
๓๙	๖๐	นางสาวหมา	๔๕.๘๗
๔๐	๗๒	นางสถิตย์ ระบิล	๑๘๘.๕๕
๔๑	๗๓	นายสัว แซ่ยั้ง	๑๓๘.๕๑
๔๒	๗๕	นายมาก นางหัย รูปปัก	๑๓๘.๗๘
๔๓	๘๓	นางอุ๋น	๑๘๖.๔๘
๔๔	๘๔	นางพ่วง	๖.๕๕
๔๕	๘๙	นายดิน นางช้อย ศิริ	๓๐.๑๕
๔๖	๑๑๕	ด.จ.เชลภิศ นางฮวนไต้	๕๖.๕๗
๔๗	๑๒๗	นางเง็ก	๘.๘๒
๔๘	๑๓๔	นางกวาง แซ่เหลา	๖๓.๓๘
๔๙	๑๘๒	นายสมบุญ	๑๒.๑๔
๕๐	๒๐๕	นายหิง ส่วงวาลัย	๑.๗๒
		รวมทั้งสิ้น	๑,๓๐๒.๗๒

๓๘๕

เนือที่ของรัฐบาลและของชนธัสนงษ์โอนให้เทศบาล
เพือทำถนน อุตัยธานี

ลำดับ	เลขที่ดิน	นามเจ้าของ	เนื้อที่ ๒
๕๑	๑๒๓	กระทรวงมหาดไทย	๕๐.๐๐
๕๒	๑๖๐	กระทรวงการคลัง	๒,๗๑๒.๑๕
๕๓	๑๗๕	กระทรวงการคลัง	๘๒๔.๓๕
๕๔	๑๕๕	ที่ชนธัสนงษ์	๖๗๔.๑๖
๕๕	๒๐๐	ที่ชนธัสนงษ์	๖,๐๗๕.๕๘
		รวมทั้งสิ้น	๑๐,๓๔๐.๒๘

พระราชบัญญัติ

โอนที่ดินสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ตำบลสะแกกรัง
อำเภอน้ำขุ่น จังหวัดอุทัยธานี
ให้เป็นทรัพย์สินของเทศบาลเมืองอุทัยธานี
พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔)

อาทิตย์ทิพอาภา

เจ้าพระยาอมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรวโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๘ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรโอนที่ดิน
สาธารณสมบัติของแผ่นดินที่เหลือจากการตัดและขยายถนน
ที่ตำบลสะแกกรัง อำเภอน้ำขุ่น จังหวัดอุทัยธานี ให้เป็น

ทรัพย์สินของเทศบาลเมืองอุทัยธานี เพื่อประโยชน์
แก่เทศบาล

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
โอนที่ดินสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ตำบลสะแกกรัง
อำเภอน้ำซึม จังหวัดอุทัยธานี ให้เป็นทรัพย์สินของเทศบาล
เมืองอุทัยธานี พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้โอนที่ดินสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่
เหลือจากการตัดและขยายถนนที่ตำบลสะแกกรัง อำเภอน้ำ
ซึม จังหวัดอุทัยธานี ให้เป็นทรัพย์สินของเทศบาล
เมืองอุทัยธานี ตั้งมีเนื้อที่และแนวเขตต์ในแผนที่ต่อท้าย
พระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ให้กระทรวงมหาดไทยจัดการโอนกรรมสิทธิ์
ที่ดินตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๓ ให้เป็นทรัพย์สินของเทศบาล
เมืองอุทัยธานี

09/10/2566

๓๘๘

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๖ ธันวาคม หน้า ๘๕๕)

๓๘๕

พระราชบัญญัติ
เวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อตัดและขยายถนน
ตำบลบ้านโป่ง อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี

พุทธศักราช ๒๕๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕)

อาทิตย์ ทิพอาภา

เจ้าพระยายมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเยนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๘ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรจัดการเวนคืน
อสังหาริมทรัพย์ตามที่ได้กำหนดเขตต์ไว้ในพระราชกฤษฎีกา
กำหนดเขตต์ที่ดินซึ่งจะต้องเวนคืน ตำบลบ้านโป่ง อำเภอ
บ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี พุทธศักราช ๒๕๗๕ เพื่อตัดและ

09/10/2566

ขยายถนน

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
เวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อตัดและขยายถนน ตำบลบ้าน
โป่ง อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ภายในเขตที่ตั้ง
กำหนดไว้ในแผนที่และบัญชีซึ่งมีรายนามเจ้าของ หรือ
ผู้ปกครองโดยชอบด้วยกฎหมายท้ายพระราชบัญญัตินี้ให้แก่
กระทรวงมหาดไทย

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ. อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

๗๕๑

บ้านโป่ง

รายนามเจ้าของที่ดินในเขตต์เพลิงใหม่

อันดับ	เจ้าของที่ดิน	เลข ที่ดิน	เนื้อที่ถกตัด ถนนเป็น ^๒ มี	รวมเนื้อ ที่ มี
๑	นายเนบ พทล โยธิน	๒	๔๑๑.๘๒	
๒	นางช้อย	๔	๓๒๐.๐๐	
๓	นางจัน กัตพอน	๕	๒๕๖.๐๐	
๔	นางนรณัย (จัน)	๑๒	๘๓๔.๘๘	
๕	ขุนดำเนิน ฯ	๒๒	๑๐๖.๘๒	
๖	ทราชพัสดุ	๕	๒๐๔.๓๓	๒๔๓๓.๕๕
๗	”	๘๗	๓๐๐.๐๐	
๘	หลวงสิทธิเทพการ	๑	๑๒๖๕.๔๖	
๙	”	๖	๑๐๑๕.๗๖	
๑๐	”	๑๓	๒๕๓๕.๘๘	
๑๑	”	๑๕	๑๐๓.๘๗	
๑๒	”	๑๖	๑๖๕.๕๔	
๑๓	”	๑๘	๑๗๒.๓๑	
๑๔	”	๒๓	๕๖.๐๐	
๑๕	”	๒๔	๑๕๒.๐๐	
๑๖	”	๒๕	๑๑๕.๑๒	

09/10/2566

อันดับ	เจ้าของที่ดิน	เลข ที่ดิน	เนื้อที่ ถนัด กานนเป็น ไร่	รวมเนื้อที่ ไร่
๑๗	หลวงสิทธิเทพการ	๗๗	๑๒๕.๐๕	๖๑๕๓.๕๔
๑๘	นางแหว, นางคำ, นายนั้น	๖	๓๗๒๗.๓๖	
๑๙	นายเนียน, นาง คำ, นายนั้น	๘	๓๕๕.๔๔	๕๕๔๖.๐๖
๒๐	,, ,, ,,	๑๔	๑๘๒๕.๔๔	
๒๑	นายนั้น วงศา โรจน์	๕๕	๗๔.๗๐	๕๕๔๖.๐๖
๒๒	นางแหว, นาง คำ, นายนั้น	๖๓	๕๒๐.๖๒	
๒๓	,, ,, ,,	๖๔	๕๖๒.๒๑	๕๕๔๖.๐๖
๒๔	,, ,, ,,	๖๕	๑๑.๑๗	
๒๕	นายนั้น วงศา โรจน์	๖๖	๑๕๒๔.๑๒	๕๕๔๖.๐๖
			รวมทั้งสิ้น	

๗๕๓

พระราชบัญญัติ

โอนที่ดินสาธารณสมบัติของแผ่นดิน
ตำบลบ้านโป่ง อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี
ให้เป็นทรัพย์สินของเทศบาลเมืองบ้านโป่ง

พุทธศักราช ๒๕๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๔)

อาทิตย์ ทิพอาภา

เจ้าพระยาอมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทวโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๘ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรโอนที่ดินสาธารณ
สมบัติของแผ่นดินที่เหลือจากการตัดและขยายถนน ที่
ตำบลบ้านโป่ง อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี ให้

เป็นทรัพย์สินของเทศบาลเมืองบ้านโป่ง เพื่อประโยชน์
แก่เทศบาล

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
โอนที่ดินสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ตำบลบ้านโป่ง
อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี ให้เป็นทรัพย์สินของ
เทศบาลเมืองบ้านโป่ง พุทธศักราช ๒๔๗๕

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้โอนที่ดินสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่
เหลือจากการตัดและขยายถนน ที่ตำบลบ้านโป่ง อำเภอ
บ้านโป่งจังหวัดราชบุรี ให้เป็นทรัพย์สินของเทศบาลเมือง
บ้านโป่ง ตั้งมีเนื้อที่และแนวเขตต์ในแผนที่ต่อท้ายพระ
ราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ให้กระทรวงมหาดไทยจัดการโอนกรรมสิทธิ์
ที่ดินตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๓ ให้เป็นทรัพย์สินของเทศบาล
เมืองบ้านโป่ง

๓๕๕

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
พ. อ. พลพลพยุหเสนา
นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๑ วันที่ ๖ ธันวาคม หน้า ๙๖๒)

๗๕ ๖

พระราชบัญญัติ

พุทธศักราช ๒๕๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕)

อาทิตยทิพอาภา

เจ้าพระยายมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรว โยธิน

ตราไว้ในวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรตราพระราช
บัญญัติฉบับใหม่ให้เหมาะสมแก่ความต้องการตามกาลสมัย

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติฉบับนี้ไว้โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

ความเบื้องต้น

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
ธง พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้นับตั้งแต่ครบกำหนด
สามสิบวัน ภายหลังจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็น
ต้นไป

มาตรา ๓ ตั้งแต่วันใช้พระราชบัญญัตินี้ ให้ยกเลิก
บรรดากฎหมาย กฎ ข้อบังคับ และประกาศที่เกี่ยวข้องด้วยธง
ทั้งหมดอันใช้อยู่แต่ก่อนแล้วเสียทั้งสิ้น

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม รัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงการต่างประเทศ และรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
มหาดไทยมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้
และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวง ตั้งเจ้าพนักงานหรือกระทำ
การอื่นๆ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา
แล้ว ให้ใช้บังคับได้

หมวด ๑
ว่าด้วยลักษณะของธง

ส่วนที่ ๑

ธงชาติ

มาตรา ๕ ธงชาติ รูปสี่เหลี่ยม มีขนาดกว้าง ๖ ส่วน ยาว ๙ ส่วน ด้านกว้าง ๒ ใน ๖ ส่วน ตรงกลางเป็นสีขาบ ต่อจากแถบสีขาบออกไปทั้งสองข้างๆ ละ ๑ ใน ๖ ส่วนเป็น แถบสีขาวต่อสีขาวออกไปทั้ง ๒ ข้าง เป็นแถบสีแดง ธงชาติ นี้เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “ธงไตรรงค์”

ส่วนที่ ๒

ธงหมายพระอิสริยยศ

มาตรา ๖ ธงหมายพระอิสริยยศมี ๑๒ อย่าง ตั้งต่อไปนี้

๑. ธงมหาราชใหญ่

ธงมหาราชใหญ่ รูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส พื้นสีเหลือง ที่ ศูนย์กลางมีรูป ครุฑพ่าห์สีแดง เป็นธงสำหรับองค์พระ มหาคษัตริย์

๒. ธงมหาราชน้อย

ธงมหาราชน้อย แบ่งตามยาวออกเป็น ๒ ตอน ตอนต้นมีลักษณะสีฐานเหมือนกับธงมหาราชใหญ่ ตอนปลายมีลักษณะเป็นชายต่อสีขาว แปลงเป็นรูปธงยาวเรียว ธงนี้มีขนาดกว้างตอนต้นไม่เกิน ๖๐ เซ็นติเมตร ตอนปลายสุดกว้างกึ่งเท่าของตอนต้น ส่วนยาวโดยตลอดเป็น ๘ เท่าของส่วนกว้างตอนต้น ปลายธงตัดเป็นแฉกรูปหางนกแซงแซว ลึก ๓ ใน ๘ ของส่วนยาว

ธงนี้ ถ้าชักขึ้นแทนธงมหาราชใหญ่ หมายความว่า ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้จัดการยิงสลุดถวายคำนับ

๓. ธงราชินีใหญ่

ธงราชินีใหญ่ รูปสี่เหลี่ยมขนาดกว้าง ๒ ส่วน ยาว ๓ ส่วน พื้นสีเหลือง ลักษณะและสีฐานตอนต้น ๒ ใน ๓ ของส่วนขานั้น อดีเดียวกับธงมหาราชใหญ่ ปลายธงตัดเป็นแฉกรูปหางนกแซงแซว ลึก ๑ ใน ๓ ของส่วนยาว เป็นธงสำหรับองค์สมเด็จพระราชินี

๔. ธงราชินีน้อย

ธงราชินีน้อย มีลักษณะและสีฐานอย่างธงมหาราชน้อย ต่างกันแต่ชายต่อธงเป็นสีแดง

ธงนี้ ถ้าชักขึ้นแทนธงราชินีใหญ่ หมายความว่า ทรง
พระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้จัดการยิงสลุดถวายคำนับ

๕. ธงเยวราชใหญ่

ธงเยวราชใหญ่ รูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส พื้นนอกสีขาบ
พื้นในสีเหลือง กว้างยาวกึ่งส่วนของพื้นนอก ที่ศูนย์กลาง
บนพื้นเหลืองมีรูปครุฑพ่าห์สีแดง เป็นธงสำหรับองค์สมเด็จพระ
พระยุพราช

๖. ธงเยวราชน้อย

ธงเยวราชน้อย แบ่งตามยาวออกเป็น ๒ ตอน ตอน
ต้นมีลักษณะและสีฐานเหมือนกับธงเยวราชใหญ่ ตอน
ปลายมีลักษณะเป็นชายต่อสีขาว แปลงเป็นรูปธงยาวเรียวยาว
ธงมีขนาดกว้างตอนต้นไม่เกิน ๖๐ เซ็นติเมตร ตอนปลาย
สุดกว้างกึ่งเท่าของตอนต้น ส่วนยาวโดยตลอดเป็น ๘ เท่า
ของส่วนกว้างตอนต้น ปลายธงตัดเป็นแฉกรูปหางนก
แซงแซว ถึง ๓ ใน ๘ ของส่วนยาว

ธงนี้ ถ้าชักขึ้นแทนธงเยวราชใหญ่ หมายความว่า
โปรดเกล้าฯ ให้จัดการยิงสลุดถวายคำนับ

๗. ธงเขาวราชใหญ่ฝ่ายใน

ธงเขาวราชใหญ่ฝ่ายใน รูปสี่เหลี่ยมขนาดกว้าง ๒ ส่วน ยาว ๓ ส่วน ลักษณะและสีฐานตอนต้น ๒ ใน ๓ ของส่วน ยาวนั้น อย่างเดียวกับธงเขาวราชใหญ่ ปลายธงตัดเป็น แฉกรูปหางนกแซงแซว ลีกล ๑ ใน ๓ ของส่วนยาว เป็น ธงสำหรับองค์พระวราชยาแห่งสมเด็จพระยุพราช

๘. ธงเขาวราชน้อยฝ่ายใน

ธงเขาวราชน้อยฝ่ายใน มีลักษณะและสีฐานอย่าง เดียวกับธงเขาวราชน้อย เว้นแต่ชายต่อธงเป็นสีแดง

ธงนี้ ถ้าชักขึ้นแทนธงเขาวราชใหญ่ฝ่ายใน หมายความว่า ทรงโปรดให้จัดการยิงสลุดถวายคำนับ

๙. ธงราชวงศ์ใหญ่ฝ่ายหน้า

ธงราชวงศ์ใหญ่ฝ่ายหน้า รูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส พื้นสีขาว ที่ศูนย์กลางมีวงกลมสีเหลือง ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางยาว เท่ากับกึ่งส่วนกว้างของธง ภายในวงกลมมีรูปครุฑพ่าห์สีแดง เป็นธงสำหรับองค์พระราชโอรสในพระมหากษัตริย์ ไม่ว่า รัชกาลใด ๆ

๑๐. ธงราชวงศ์น้อยฝ่ายหน้า

ธงราชวงศ์น้อยฝ่ายหน้า แบ่งตามยาวออกเป็นสองตอน ตอนต้นมีลักษณะและสีฐานเหมือนกับธงราชวงศ์ใหญ่ฝ่ายหน้า ตอนปลายมีลักษณะเป็นชายต่อสีขาว แปลงเป็นรูปธงยาวเรียว ธงนี้มีความกว้างตอนต้นไม่เกิน ๖๐ เซนติเมตร ตอนปลายสุดกว้างกึ่งเท่าของตอนต้น ส่วนยาวโดยตลอดเป็น ๘ เท่าของส่วนกว้างตอนต้น ปลายธงตัดเป็นแฉกรูปหางนกแซงแซว ลึก ๓ ใน ๘ ของส่วนยาว

ธงนี้ ถ้าชักขึ้นแทนธงราชวงศ์ใหญ่ฝ่ายหน้า หมายความว่า ทรงโปรดให้จัดการยิงสลุดถวายคำนับ

๑๑. ธงราชวงศ์ใหญ่ฝ่ายใน

ธงราชวงศ์ใหญ่ฝ่ายใน รูปสี่เหลี่ยมขนาดกว้าง ๒ ส่วน ยาว ๓ ส่วน ลักษณะและสีฐานตอนต้น ๒ ใน ๓ ของส่วนยาวนั้น ใกล้เคียงกับธงราชวงศ์ใหญ่ฝ่ายหน้า ปลายธงตัดเป็นแฉกรูปหางนกแซงแซว ลึก ๑ ใน ๓ ของส่วนยาว เป็นธงสำหรับองค์พระราชธิดาในพระมหากษัตริย์ ไม่ว่ารัชกาลใด ๆ

๑๒. ธงราชวงศ์น้อยฝ่ายใน

ธงราชวงศ์น้อยฝ่ายใน มีลักษณะและสีฐานอย่างเดียวกับธงราชวงศ์น้อยฝ่ายหน้า เว้นแต่ชายต่อธงเป็นสีแดง

ธงนี้ ถ้าชักขึ้นแทนธงราชวงศ์ใหญ่ฝ่ายใน หมายความว่า ทรงโปรดให้จัดการยิงสลุดถวายคำนับ

ส่วนที่ ๓

ธงทหารเรือ

จำพวกที่ ๑

ธงราชการ

มาตรา ๗ ธงราชการสำหรับทหารเรือมี ๒ อย่าง ดังต่อไปนี้

๑. ธงราชนาวี

ธงราชนาวี มีลักษณะและสีฐานเหมือนธงชาติ แต่มีดวงกลมสีแดงอยู่ที่ศูนย์กลางธง ดวงกลมมีขนาดโตวัดเส้นผ่าศูนย์กลางได้ ๔ ใน ๖ ของส่วนกว้างของธง คือ ขอบของดวงกลมจรดขอบสีแดงของพื้นธงพอดี ภายในดวงกลมนั้นมีรูปช้างเผือกทรงเครื่องยืนแท่นหันหน้าเข้าหาเสา

ธงนี้สำหรับใช้ชักที่ท้ายเรือ และสถานที่ราชการต่างๆ ของราชนาวี

๒. ชงน่าน

ชงน่าน มีลักษณะและสัณฐานเหมือนชงชาติ แต่ที่ศูนย์กลางพื้นชงมีรูปสมอไขว้กับจักรภายใน พระมหามงกุฎรูปเหล่านี้เป็นสี่เหลี่ยม

ชงนี้ สำหรับใช้ชักที่หน้าเรือรบ และเรือพระที่นั่งในระหว่างเวลาประจําการ และ

(ก) ถ้าชักขึ้นที่ปลายพรวนเสาหน้าของเรือลำใด เป็นเครื่องหมายว่า เรือลำนั้นเป็นเรือยามประจําอ่าว

(ข) ถ้าชักขึ้นที่เสาท้ายของเรือลำใด เป็นเครื่องหมายว่า ในเรือลำนั้นเป็นที่ตั้งของศาลทหาร ซึ่งดำเนินการพิจารณาคดีอยู่

จําพวกที่ ๒

ชงหมายยศ

มาตรา ๘ ชงหมายยศสำหรับนายทหารเรือมี ๔ ชั้น ดังต่อไปนี้

๑. ชงจอมพลเรือ

ชงจอมพลเรือ รูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส พื้นสีขาว มีรูปจักร ๔ จักรสีขาวอยู่ที่มุมตรงทั้งสี่มุม และที่ศูนย์กลางชงมีรูปสมอไขว้กับจักรภายในได้พระมหามงกุฎ รูปเหล่านี้เป็นสี่เหลี่ยม

๒. ธงนายพลเรือเอก

ธงนายพลเรือเอก รูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส พื้นสีขาว มีรูป
จักรสีขาว ๓ จักร เรียงเป็นรูปสามเหลี่ยมด้านเท่า

๓. ธงนายพลเรือโท

ธงนายพลเรือโท รูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส พื้นสีขาว มีรูป
จักรสีขาว ๒ จักร ที่กลางพื้นธงเรียงกันในแนวดิ่ง

๔. ธงนายพลเรือตรี

ธงนายพลเรือตรี รูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส พื้นสีขาว มีรูป
จักรสีขาว ๑ จักรที่ศูนย์กลางธง

จำพวกที่ ๓

ธงหมายตำแหน่ง

มาตรา ๕ ธงหมายตำแหน่ง สำหรับราชการทหารเรือ
มี ๗ อย่าง ดังต่อไปนี้

๑. ธงผู้บัญชาการทหารเรือ

ธงผู้บัญชาการทหารเรือ รูปสี่เหลี่ยมขนาดกว้าง ๒ ส่วน
ยาว ๓ ส่วน พื้นสีขาว ตรงกลางมีรูปสมอไขว้กับจักรภาย
ใต้พระมหามงกุฎ รูปเหล่านี้เป็นสีเหลือง

๒. ธงผู้บังคับการกองเรือรบ

ธงผู้บังคับการกองเรือรบ มีลักษณะและสีฐานอย่างเดียวกับธงผู้บัญชาการทหารเรือ แต่ปลายตัดเป็นแฉกรูปหางนกแซงแซว ลึก ๑ ใน ๓ ของส่วนยาว

๓. ธงผู้บังคับหมวดเรือ

ธงผู้บังคับหมวดเรือ รูปสามเหลี่ยมเรียวปลายแหลม ขนาดกว้าง ๒ ส่วน ยาว ๕ ส่วน พื้นสีขาว มีรูปสมอสีเหลือง ๑ ตัว อยู่กึ่งศูนย์กลาง

๔. ธงผู้บังคับหมู่เรือ

ธงผู้บังคับหมู่เรือ รูปสามเหลี่ยมเรียว ปลายแหลม กว้าง ๒ ส่วน ยาว ๕ ส่วน ตอนต้น ๒ ใน ๕ ของส่วนยาว เป็นพื้นสีขาว และมีรูปสมอสีเหลือง ๑ ตัว ตอนปลายที่เหลือ ๓ ใน ๕ ของส่วนยาวนั้น เป็นพื้นสีขาว

๕. ธงหัวหน้าชั่วคราว

ธงหัวหน้าชั่วคราว มีลักษณะและสีฐานอย่างเดียวกับธงผู้บังคับหมวดเรือ เว้นแต่พื้นขาว รูปที่กลางพื้นธงนั้น เป็นรูปสมอสีขาว ๑ ตัว

๖. ธงผู้บังคับการเรือ

ธงผู้บังคับการเรือ รูปสามเหลี่ยมเรียว ปลายแหลม คล้ายหางจรเข้ ตอนต้นกว้างไม่เกิน ๒๐ เซนติเมตร ยาว ๓๐ เท่าของส่วนกว้างตอนต้น ๑ ใน ๓ ของส่วนยาว เป็นพื้นสีแดงอีก ๒ ใน ๓ ของส่วนยาวที่เหลือเป็นพื้นสีขาว

๗. ธงผู้บังคับการสถานทหารเรือฝ่ายบก

ธงผู้บังคับการสถานทหารเรือฝ่ายบก มีลักษณะและสีฐานอย่างเดียวกับธงผู้บังคับการกองเรือรบ แต่ตอนปลายที่ตัดเป็นแฉกรูปหางนกแซงแซว ลึก ๑ ใน ๓ ของส่วนขวานั้นเป็นสีแดง

ส่วนที่ ๔

ธงราชการทั่วไป

มาตรา ๑๐ บรรดากระทรวงทบวงกรม ที่มีได้มีแบบธงเป็นเครื่องหมายไว้โดยฉะเพาะในพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้ธงชาติเป็นธงหมายตำแหน่งราชการ หรือสำหรับชักไว้ประจำเสาศถานที่ราชการ

มาตรา ๑๑ ธงประจำกองทหารมี ๓ อย่าง ดังต่อไปนี้

๑. ธงประจำกองทหารบก

ธงประจำกองทหารบก มีลักษณะและสีฐานอย่างเดียวกับธงชาติ แต่ที่ศูนย์กลางธงมีรูปอนุโลมทหารบก ธงนี้เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “ธงไชยเฉลิมพล”

๒. ธงประจำกองทหารเรือ

ธงประจำกองทหารเรือ มีลักษณะและสีฐานอย่างเดียวกับธงชาติ แต่ที่ศูนย์กลางธงมีรูปสมอไขว้กับจักรภายในพระมหามงกุฎ สีของรูปนี้เป็นสีเหลือง

กองทหารเรือฝ่ายบก หรือหน่วยทหารเรือที่ไม่มีธงประจำกองในเวลายกพลขึ้นบก เมื่อจะให้ไม้ธงประจำไปกับกองทหารด้วย ก็ให้ใช้ธงฉานเป็นธงประจำกองทหารเรือ

๓. ธงประจำกองทหารอากาศ

ธงประจำกองทหารอากาศ มีลักษณะและสีฐานอย่างเดียวกับธงชาติ แต่ที่ศูนย์กลางธงมีรูปอนุโลมทหารอากาศ

มาตรา ๑๒ บรรดาธงประจำกองทหารที่กล่าวมาในมาตรา ๑๑ นั้น จะกำหนดวัตถุที่ทำเป็นลวดลายในพื้นธง หรือจะให้มีส่วนประกอบธงอย่างอื่นอีกก็ได้ ซึ่งกระทรวงการเจ้าหน้าที่ผู้รักษาพระราชบัญญัติจะได้กำหนดไว้โดยกฎกระทรวง

มาตรา ๑๓ ทรงประจำคณะและประจำกองลูกเสือมีลักษณะดังนี้

๑. ธงประจำคณะลูกเสือแห่งประเทศไทย พื้นเป็นธงชาติมีขนาดกว้าง ๕๐ เซ็นติเมตร ยาว ๕๒ เซ็นติเมตร ที่ตรงกึ่งกลางมีตราธรรมจักรสีเหลือง ขนาดโตตามเส้นผ่าศูนย์กลาง ๓๒ เซ็นติเมตร คันธงยาว ๒.๖๐ เมตร ที่ยอดคันธงทำด้วยเงินเป็นรูปวชิร

๒. ธงประจำกองลูกเสือ พื้นเป็นธงชาติ มีขนาดกว้าง ๔๐ เซ็นติเมตร ยาว ๖๐ เซ็นติเมตร ที่ตรงกึ่งกลางมีรูปวงกลมพื้นสีเหลือง ขนาดโตตามเส้นผ่าศูนย์กลาง ๒๗ เซ็นติเมตร มีขอบเป็นสีดำ ๒ ขอบซ้อนกัน ขอบนอกกว้าง ๒ มิลลิเมตร ขอบในกว้าง ๑ มิลลิเมตร ระยะขอบนอกและขอบในห่างกัน ๒ มิลลิเมตร ตรงกึ่งกลางวงกลมมีตราคณะลูกเสือแห่งประเทศไทย และนามจังหวัดที่ได้รับพระราชทานเป็นอักษรสีดำอยู่เบื้องใต้คันธงยาว ๒.๖๐ เมตร ที่ยอดคันธงทำด้วยเงินเป็นรูปวชิร

มาตรา ๑๔ ทรงราชการอย่างอื่นสำหรับใช้เฉพาะชักชวน
 ๐๙/๑๐/๒๕๖๖
 ในเรือเวลากระทำการตามหน้าที่ มี ๔ อย่าง คือ

๑. ธงเจ้าพนักงานการทำ

ธงเจ้าพนักงานการทำ รูปสามเหลี่ยม กว้าง ๑ ส่วน ยาว ๒ ส่วน ตอนต้น ๑ ใน ๓ ของส่วนยาวเป็นสีอย่างธงชาติ ตอนปลายเป็นสีขาว

๒. ธงเจ้าพนักงานการไปรษณีย์

ธงเจ้าพนักงานการไปรษณีย์ มีลักษณะและสีฐานอย่างธงเจ้าพนักงานการทำ แต่ตอนปลายเป็นสีแดง

๓. ธงเจ้าพนักงานการศุลกากร

ธงเจ้าพนักงานการศุลกากร มีลักษณะและสีฐานอย่างธงเจ้าพนักงานการทำ แต่ตอนปลายเป็นสีเขียวใบไม้

๔. ธงเจ้าพนักงานตรวจคนเข้าเมือง

ธงเจ้าพนักงานตรวจคนเข้าเมือง มีลักษณะและสีฐานอย่างธงเจ้าพนักงานการทำ แต่ตอนปลายเป็นสีเหลือง

ธงนำร่อง

มาตรา ๑๕ ธงนำร่อง รูปสี่เหลี่ยม กว้าง ๘ ส่วน ยาว ๑๒ ส่วน ขอบธงโดยรอบเป็นแถบสีขาวกว้าง ๑ ใน ๘ ของส่วนกว้างของธง ภายในขอบสีขาวเป็นรูปอย่างธงชาติ

ส่วนที่ ๕

ธงหมายตำแหน่งทั่วไป

มาตรา ๑๖ ธงหมายตำแหน่งทั่วไป มี ๗ อย่าง ดังต่อไปนี้

๑. ธงผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

ธงผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ รูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส พื้นสีขาว ที่ศูนย์กลางมีแถบสีเหลืองเป็นรูปโล่ที่ แถบนี้กว้าง ๑ ใน ๑๐ ของส่วนกว้างของธง ภายในรูปโล่ที่เป็นแถบสีอย่างธงชาติ เหนือรูปโล่ที่มีรูปครุฑพ่าห์สีแดง

ธงนี้ เป็นธงหมายตำแหน่งผู้สำเร็จราชการแทนองค์พระมหากษัตริย์ ใช้เฉพาะในหน้าที่ราชการเป็นเกียรติยศ

๒. ธงนายกรัฐมนตรื

ธงนายกรัฐมนตรื รูปสี่เหลี่ยมกว้าง ๕ ส่วน ยาว ๖ ส่วน พื้นสีขาว ที่ศูนย์กลางมีแถบสีเหลืองเป็นรูปโล่ที่ แถบนี้กว้าง ๑ ใน ๑๐ ของส่วนกว้างของธง ภายในรูปโล่ที่เป็นแถบสีอย่างธงชาติ ทั้ง ๒ ข้างรูปโล่ที่มีรูปราชสีห์แดงยืนอยู่ข้างขวาหนึ่งตัว และรูปคชสีห์แดงยืนอยู่ข้างซ้ายหนึ่งตัว

09/10/2566

๓. ธงรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม

ธงรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม รูปสี่เหลี่ยม กว้าง ๕ ส่วน ยาว ๖ ส่วน พื้นขาว ที่ศูนย์กลางธงมีรูปสมอสีขาบ ไขว้กับจักรสีแดง และปีกนก ๒ ปีกสีฟ้าอยู่ภายใต้พระมหามงกุฎสีเหลือง

๔. ธงรัฐมนตรีว่าการกระทรวง

ธงรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอื่น รูปสี่เหลี่ยม กว้าง ๕ ส่วน ยาว ๖ ส่วน พื้นสีขาว มีแถบสีเหลือง เป็นรูปโล่ที่ แถบนี้กว้าง ๑ ใน ๑๐ ของส่วนกว้างของธง ภายในรูปโล่เป็นแถบสีธงชาติ

๕. ธงผู้บัญชาการทหารบก

ธงผู้บัญชาการทหารบก รูปสี่เหลี่ยม กว้าง ๕ ส่วน ยาว ๖ ส่วน มีลักษณะและสีฐานเหมือนธงชาติ แต่ที่ศูนย์กลางธงมีรูปจักรสีขาว ดวงจักรนี้โตวัดเส้นผ่าศูนย์กลางได้ ๕ ใน ๖ ของส่วนกว้างของธง

๖. ธงเจ้ากรมทหารอากาศ

ธงเจ้ากรมทหารอากาศ รูปสี่เหลี่ยม กว้าง ๕ ส่วน ยาว ๖ ส่วน ^{๕๐๙/๕๐๑๕๖๖} พื้นสีขาว ที่ศูนย์กลางพื้นธงมีรูปจักรอยู่กลาง และ

มีปกนักษัตรประทับภายใต้พระมหามงกุฎ สีของรูปนี้เป็น
สีเหลือง

๗. ธงอัครราชทูต

ธงอัครราชทูต มีลักษณะและสีฐาน เหมือนธงชาติ
แต่ที่ศูนย์กลางพื้นธงมีดวงกลมสีขาว ดวงกลมนี้โตวัดเส้น
ผ่าศูนย์กลางได้ ๔ ใน ๖ ของส่วนกว้างของธง คือ ขอบของ
ดวงกลมจดขอบสีแดงของพื้นธงพอดี ภายในดวงกลมมีรูป
ช้างเผือกทรงเครื่องยืนแท่นหันหน้าเข้าหาเสา

๘. ธงกงสุล

ธงกงสุล มีลักษณะและสีฐานอย่างเดียวกับธงอัคร
ราชทูต เว้นแต่ภายในดวงกลมสีขาวนั้น มีรูปช้างป่ล้อยสีขาว

หมวด ๒

บทบังคับทั่วไป

มาตรา ๑๘ ภายในดินแดนสยาม ให้ชักธงได้แต่ธงชาติ
สยาม

ธงชาติต่างประเทศ จะชักได้แต่ในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) ชักธงในสถานทูต หรือสถานกงสุลตามขนบ

09/10/2566

ธรรมเนียมและกฎหมายระหว่างประเทศ

(๒) ชักธงบนเรือต่างประเทศ หรือบนอากาศยาน
ต่างประเทศตามขนบธรรมเนียมและกฎหมายระหว่างประเทศ

(๓) ชักธงในโอกาสที่ประมุขแห่งรัฐ หรือผู้แทนมา
เยี่ยมประเทศสยาม

(๔) ชักธงในโอกาสที่ระบู้ไว้ในกฎกระทรวง ซึ่งออก
ตามความแห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือในโอกาสที่ได้รับอนุญาต
จากเจ้าหน้าที่ตามที่บัญญัติไว้ในกฎกระทรวง

มาตรา ๑๘ การชักธงชาติต่างประเทศตามมาตรา ๑๗
(๓) และ (๔) นั้น ให้ชักธงชาติสยามคู่ไปด้วย ธงชาติสยาม
นั้นต้องมีลักษณะบริบูรณ์ไม่ขาดวันหรือเลอะเลือน และมี
ขนาดไม่เล็กกว่าธงชาติต่างประเทศ อนึ่ง ให้ชักธงชาติสยาม
ไว้ในระดับไม่ต่ำกว่า และให้อยู่ข้างขวาของธงชาติต่าง
ประเทศ

มาตรา ๑๙ บทบัญญัติที่กล่าวไว้ในมาตรา ๑๗ และ ๑๘
นั้น มิให้ใช้บังคับแก่การชักธงภายในห้องของบ้านหรือโรงเรียน

มาตรา ๒๐ นอกจากที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้
หรือพระราชบัญญัติอื่น ห้ามมิให้ประดิษฐ์รูปหรือเครื่อง
หมายใด ๆ ลงในธงชาติเป็นอันขาด

ห้ามมิให้ประดิษฐ์รูปหรือเครื่องหมายใดๆ ลงในแถบสี
ธงชาติโดยไม่สมควร หรือใช้ ชัก แขนงธงชาติ หรือแถบ
สีธงชาติ ไว้ณสถานที่อันไม่สมควร หรือใช้ธงชาติ หรือ
แถบสีธงชาติโดยวิถาวรวิธี หรือแสดงกิริยา วาจา อากา
รอย่างหนึ่งอย่างใดหยาบคายต่อธงชาติ หรือแถบสีธงชาติ
หรือประดิษฐ์ธงชาติ หรือแถบสีธงชาติลงในสถานที่หรือบน
สิ่งของใดๆ โดยไม่สมควร

หมวด ๓

บทกำหนดโทษ

มาตรา ๒๑ ผู้ใดกระทำการฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งมาตรา
๑๗ และ มาตรา ๑๘ ผู้หนึ่งผู้ใดมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่
เกินห้าร้อยบาท หรือจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือทั้งปรับ
ทั้งจำ

มาตรา ๒๒ ผู้ใดชักธงหรือแสดงธงอย่างหนึ่งอย่างใด
ในพระราชบัญญัตินี้โดยไม่มีสิทธิ ผู้หนึ่งผู้ใดมีความผิดต้องระวาง
โทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือจำคุกไม่เกินสองเดือน
หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๒๓ ผู้ใดกระทำการฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งมาตรา ๒๐ ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกิน สองร้อยบาท หรือจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

๘๑๓

พระราชบัญญัติ

เสรีอรรถยนต์บัณฑิต พุทธศักราช ๒๕๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕)

อาทิตยทิพอาภา

เจ้าพระยายมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๒๖ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรเปลี่ยนแปลง
แบบเสรีอรรถยนต์บัณฑิต เพื่อให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
 เสือครุยนติบัณฑิต พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน
 พุทธศักราช ๒๔๗๐ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกบรรดาบทกฎหมาย กฎ และข้อบังคับ
 อื่น ๆ ในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่ง
 ขัดแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ เสือครุยนติบัณฑิตให้ใช้แพรหรือผ้าหรือ
 เชดสีดำ เย็บเป็นเสือคลุมหลังจับ ยาวเหนือข้อเท้าพอ
 ประมาณ มีแถบพื้นขาวลายทองพาดบ่าซ้าย

มาตรา ๕ สามัญสมาชิก สมาชิกพิเศษ และสมาชิก
 กิตติมศักดิ์แห่งเนติบัณฑิตยสภา มีสิทธิสวมเสื้อครุ
 นติบัณฑิตในโอกาสอันควร แต่ห้ามมิให้สวมในเวลาที่เป็น
 จำเลย ในคดีอาญาหรือคดีล้มละลายหรือเวลาเป็นพยาน
 ในศาล

มาตรา ๖ แบบเสื้อครุยนติบัณฑิตตามความในพระราช
 บัญญัตินี้ให้เนติบัณฑิตยสภาจัดทำขึ้นไว้เป็นตัวอย่าง

มาตรา ๗ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจ
ออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามบทแห่งพระราช
บัญญัตินี้

กฎกระทรวงนี้ เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา
แล้วให้ใช้บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๑ วันที่ ๖ ธันวาคม หน้า ๘๘๖)

๘๒๐

พระราชบัญญัติ

เวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้างถนน

ตอนเหนือกรุงเทพ ฯ พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตย์ทิพอาภา

เจ้าพระยาบวรราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชัยเนนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๒๘ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรจัดการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ตามที่ได้กำหนดเขตต์ไว้ในพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตต์ที่ดินซึ่งจะต้องเวนคืน เพื่อตัดถนน ตอนเหนือกรุงเทพ ฯ พุทธศักราช ๒๔๗๕ เพื่อสร้างถนนตอนเหนือกรุงเทพ ฯ

09/10/2566

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้.

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติ
เวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้างถนนตอนเหนือกรุงเทพฯ"
พุทธศักราช ๒๔๗๕ "

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ภายในเขตที่ตั้ง
กำหนดไว้ในแผนที่ท้ายพระราชบัญญัตินี้ซึ่งปรากฏรายนาม
ผู้เป็นเจ้าของหรือผู้ปกครองโดยชอบด้วยกฎหมายตามบัญชี
ท้ายพระราชบัญญัตินี้ให้แก่กรมโยธาเทศบาล

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

09/10/2566

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๖ ธันวาคม หน้า ๘๘๕)

กฎกระทรวงเกษตรราชการ
ออกตามความในมาตรา ๖๓
แห่งพระราชบัญญัติควบคุมจำกัดยาง
พุทธศักราช ๒๔๗๗ (ฉบับที่ ๖)

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติ
ควบคุมจำกัดยาง พุทธศักราช ๒๔๗๗ รัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงเกษตรราชการ ออกกฎกระทรวงให้ใช้แบบพิมพ์ใบ
คู่มือสำหรับกำกับยางในระยะเวลาโควตาที่ ๓ ไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ใบคู่มือสำหรับกำกับยางในระยะเวลาโควตาที่ ๓
ให้ใช้แบบหมายเลข ย.๓๔ ย.๓๕ ย.๓๖ และ ย.๓๗
ท้ายกฎนี้

ข้อ ๒ ใบคู่มือทุกฉบับจะมีตรารูปพานรองรัฐธรรมนูญ
บอกชื่อจังหวัดประทับไว้ที่ด้านหลัง

ข้อ ๓ ใบคู่มือดังกล่าวนี้ ให้ใช้ระยะเวลาจำหน่ายตาม
จำนวนน้ำหนักยาง ๕ กิโลกรัมต่อ ๑ สตางค์ เศษของ ๕
กิโลกรัมให้คิด ๑ สตางค์

กฎให้ไว้ ณ วันที่ ๒ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕
พ.อ. ฤทธิอัคนย์

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรราชการ

กฎกระทรวงกติกานใหม่
ว่าด้วยเครื่องแบบทหารบก (ฉบับที่ ๗)

พุทธศักราช ๒๔๗๕

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติเครื่องแบบทหาร พุทธศักราช ๒๔๗๓ มาตรา ๓ และ ๔ แห่งพระราชบัญญัติเครื่องแบบทหารแก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๔ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมออกกฎกระทรวงว่าด้วยเครื่องแบบทหารบกไว้ ดังต่อไปนี้

หมวด ๑

ยกเลิกกฎ

ข้อ ๑ ตั้งแต่วันประกาศใช้กฎฉบับนี้เป็นต้นไป ให้ยกเลิกกฎกระทรวงกติกานใหม่ว่าด้วยเครื่องแบบทหารบก ตั้งแต่ฉบับที่ ๑ ถึงที่ ๖ เสียทั้งสิ้น

หมวด ๒

ประเภทเครื่องแต่งตัว

ข้อ ๒ เครื่องแต่งตัวทหารบกแบ่งออกเป็น ๕ ประเภท คือ

(๑) เครื่องปกติ

(๒) เครื่องหัด

(๓) เครื่องสนาม

(๔) เครื่องสโมสร (และพานายทหารชั้นสัญญาบัตร)

(๕) เครื่องเต็มยศ

ข้อ ๓ เครื่องแต่งตัวปกติมีดังต่อไปนี้

(๑) หมวกกันแดดสีกากีแกมเขียว มีสายรัดคาง หนึ่งสีน้ำตาลกว้าง ๑ เซ็นติเมตร ที่ด้านหน้าของหมวกติด ตราทำด้วยโลหะสีทองเป็นรูปอุณาโลมอยู่กลางจักร รอบ ภายนอกวงจักรมีลายเปลว ในขอบในของวงจักรมีอักษรว่า “สละชีพเพื่อชาติ” หรือหมวกทรงหม้อตาลสีกากีแกมเขียว มีกะบังและสายรัดคางหุ้มผ้า สักหลาดหรือเซตัสเดียวกับ หมวก สายรัดคางกว้าง ๑ เซ็นติเมตร ก้นมีดุมสีน้ำตาลแก่ ขนาดเล็กติดที่ข้างหมวกข้างละ ๑ ดุม ที่ด้านหน้าของหมวก ติดตราขนาดย่อมมีลักษณะเช่นเดียวกับตราหมวกกันแดด

นายทหารชั้นสัญญาบัตร, จ่านายสิบ, นักเรียนนายร้อย ทหารบก และนักเรียนเต็มนิคมทหารบก ให้ใช้หมวกทรง หม้อตาลสีขาวกะบังหนึ่งสีด้า สายรัดคางสำหรับจ่านายสิบ ใช้หนึ่งสีด้า สำหรับนายทหารชั้นสัญญาบัตร, นักเรียนนาย ร้อยทหารบก และนักเรียนเต็มนิคมทหารบกใช้ไหมทอง. ขนาดกว้าง ๒/๕๖๖ เซ็นติเมตร มีดุมทองเกลี้ยงขนาดเล็กติดที่

ข้างหมวกข้างละ ๑ ตุ่ม ที่ด้านหน้าของหมวกติดตราขนาด
 ย่อมเช่นเดียวกับตราหมวกทรงหม้อตาลสีกาก์แกมเขียว กับ
 นายทหารชั้นสัญญาบัตรให้ใส่หมวกกันแดดสีขาว มีสายรัด
 คางใหม่ทองกว้าง ๑.๕ เซ็นติเมตร ที่ด้านหน้าของหมวก
 ติดตราเช่นเดียวกับตราหมวกกันแดดสีกาก์แกมเขียว ทั้งนี้
 สำหรับประกอบกับเสื้อขาว

สำหรับทหารที่ไปต่างประเทศซึ่งมีอากาศหนาว ให้ใช้แต่
 เฉพาะหมวกทรงหม้อตาลสีกาก์แกมเขียวอย่างเดียวกันนั้น

(๒) เสื้อแบบราชการผ้า, สีทกลาดหรือเซ็ดสีกาก์แกม
 เขียวมีคุดที่หน้าอกเสื้อ ๗ ตุ่ม มีกระเป๋ายึดติดภายนอก
 เป็นกระเป๋ามนและล่างอย่างละ ๒ กระเป๋า กระเป๋ามนมีใบปก
 รูปมนชายกลางແແลม มีแถบติดตรงกึ่งกลางกระเป๋าตาม
 ทางตั้ง กระเป๋าล่างเป็นข้อมมีใบปกรูปตัด ที่ปากกระเป๋าทั้ง ๔
 ติดคุดขนาดย่อมสำหรับขัดกับใบปก กระเป๋าละ ๑ ตุ่ม กับ
 มีอินทรธนูสีเดียวกับเสื้อเย็บเป็นแผ่นสี่เหลี่ยมเรียว จาก
 ทางด้านไหล่ไปทางคอ ติดอยู่เหนือบ่าทั้ง ๒ ข้าง ด้านทาง
 ไหล่กว้าง ๓.๕ เซ็นติเมตร เย็บติดกับตะเข็บเสื้อ ด้านทาง
 คอกว้าง ๒.๕ เซ็นติเมตร ปลายมนขัดคุดขนาดเล็กโดยวิธี

เจาะเสื่อสอดก้านคุดลงไปติดควภายในเสื่อ คุดทั้งสี่ที่
กล่าวมาแล้วนี้ลักษณะกลมแบน ทำด้วยวัตถุสำริดสีน้ำตาลแก่

นายทหารชั้นสัญญาบัตร, จ่านายสิบ, นักเรียนนายร้อย
ทหารบก และนักเรียน เติมนิคมทหารบกใช้เสื่อแบบ
ราชการผ้า, สักหลาดหรือเซตสีข้าว มีอินทรธนูและขีดคุด
ทำนองเดียวกับเสื่อสีกาก็แกมเขี้ยว แต่คุดที่อกมี ๕ คุด
คุดที่อินทรธนูและที่อกเสื่อมีลักษณะกลมแบน ทำด้วยโลหะ
สีทอง เว้นแต่ นายทหารชั้นสัญญาบัตรและจ่านายสิบ
ในกองพันทหารราบที่ ๑ มหาดเล็กรักษาพระองค์ในพระบาท
สมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ที่ด้านหน้าของคุดมีอักษร
พระปรมาภิไธยย่อ จ.ป.ร. นายทหารสัญญาบัตรและจ่านายสิบ
ในกองพันทหารราบที่ ๕ ทหารรักษาวังในพระบาทสมเด็จพระ
พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ที่ด้านหน้าของคุดมีอักษร
พระปรมาภิไธยย่อ ว.ป.ร. เพื่อให้ประกอบกับกางเกงสีขาว
ขาขาว

(๓) กางเกงทำด้วยผ้า, สักหลาดหรือเซตสีกาก็แกม
เขี้ยวแบบข้างสำหรับผู้ซึ่งไม่มีหน้าทักขมา และแบบขมา
สำหรับผู้ซึ่งมีหน้าทักขมา

นายทหารชั้นสัญญาบัตร, นักเรียนนายร้อยทหารบก
นักเรียนเทคนิกทหารบก, จ่านายสิบและนายสิบให้ใช้กางเกง,
เสื้อกั๊กแกมเขียวขายาวพับปลายขา ประกอบด้วยเสื้อเสื้อกั๊ก
แกมเขียวได้ กับนายทหารชั้นสัญญาบัตร, จ่านายสิบ,
นักเรียนนายร้อยทหารบก และนักเรียนเทคนิกทหารบกให้
ใช้กางเกงสีขาวขายาวพับปลายขา ประกอบด้วยเสื้อสีขาว
ได้ด้วย

(๔) ผ่าฟันเข้ง ทำด้วยผ้าเรือสักทศเสื่อสักกั๊กแกมเขียว

(๕) รองเท้า ฆะนิตหุ้มข้อทำด้วยหนังสีดำหรือสีน้ำตาล

นายทหารชั้นสัญญาบัตร, นักเรียนนายร้อยทหารบก,
นักเรียนเทคนิกทหารบก, จ่านายสิบ และนายสิบใช้รองเท้า
สูงหนังสีดำหรือสีน้ำตาล หรือสนิมแข็งหนังสีดำหรือสี
น้ำตาลประกอบด้วยรองเท้าหุ้มข้อหนังสีเดียวกันได้ ถ้าใช้
กางเกงขายาวพับปลายขา ให้ใช้รองเท้าฆะนิตหุ้มข้อหนัง
สีดำหรือสีน้ำตาล ประกอบด้วยถุงสีดำหรือสีน้ำตาลแก่ตาม
สีรองเท้า

(๖) เข็มขัดหนังสีน้ำตาล สำหรับนักเรียนนายร้อย
ทหารบก, นักเรียนเทคนิกทหารบกและนายสิบพลทหารคาด
ทับเสื้อเสื้อกั๊กแกมเขียว

นายทหารชั้นสัญญาบัตรและจ่านายสิบ ไร่เพิ่มขัดสาย
โยงหนังสือตาล ๑ สาย คัดทับเสาในเวลาแต่งเครื่อง
สักกั๊เกมเขี้ยว ถ้าแต่งกางเกงสักกั๊เกมเขี้ยวขาวจะ
งดเพิ่มขัดสายโยงก็ได้ แต่ถ้าไร่เครื่องขาวไม่ให้ ไร่เพิ่ม
ขัดสายโยง

ข้อ ๔ เครื่องหัดคงแต่งเช่นเดียวกับเครื่องปักคี่สักกั๊
เกมเขี้ยว แต่ต้องไร่หมวกกันแดดหรือหมวกเหล็กสักกั๊
เกมเขี้ยว สวมกางเกงแบบขาสั้นหรือแบบขมา และไร่
ได้แต่จะเพาะผ้าพันแข้งประกอบด้วยรองเท้าชนิดหุ้มข้อหนัง
สีน้ำตาลเท่านั้น เว้นแต่นายทหารชั้นสัญญาบัตรและจ่า
นายสิบที่หน้าขมาให้ ไร่รองเท้าชนิดหุ้มข้อหนังสีน้ำตาล
ประกอบด้วยสนับแข้งสีเดียวกันหรือรองเท้าสูงหนังสือตาล

สำหรับทหารที่ไปต่างประเทศซึ่งมีอากาศหนาว ให้ ไร่
หมวกทรงหม้อตาลหรือหมวกเหล็กสักกั๊เกมเขี้ยวประกอบ
กับเครื่องหัด

ข้อ ๕ เครื่องสนามให้แต่งอย่างเครื่องหัด แต่เพิ่ม
เครื่องประกอบอื่น ๆ ให้เหมาะแก่การปฏิบัติหน้าที่ในสนาม
สำหรับนายทหารชั้นสัญญาบัตรและจ่านายสิบไม่ต้องไร่เพิ่ม
ขัดสายโยง

เวลาทำการในสนาม ถ้าผู้บังคับบัญชาเห็นสมควรจะ
อนุญาตให้ทหารสวมหมวกทรงหม้อตาลสีทากี้แกมเขียวแทน
หมวกกันแดดหรือหมวกเหล็กสีทากี้แกมเขียวก็ได้

ข้อ ๖ เครื่องสโมสร มีดังต่อไปนี้

- (๑) หมวกทรงหม้อตาลสีขาว
- (๒) เสื้อแบบราชการสีขาว
- (๓) กางเกงขายาวสีขาวไม่พับปลายขา
- (๔) รองเท้าชะนีดำหุ้มข้อหนังสีดำ

ข้อ ๗ เครื่องเต็มยศ มี ๒ ชนิด ดังต่อไปนี้

เครื่องเต็มยศ

(๑) นายทหารชั้นสัญญาบัตรทั่วไป

ก. หมวกกันแดดสีทากี้แกมเขียว แต่ใช้สายรัด
คางใหม่ทองเช่นเดียวกับหมวกกันแดดสีขาว

ข. เสื้อแบบราชการผ้า สักหลาดหรือเซ็ดสีทากี้
แกมเขียว แต่ใช้คุดมทำด้วยโลหะสีทองเช่นเดียวกับคุดมเสื้อ
แบบราชการสีขาว

ค. เข็มขัด พันหนังสือเลียดหุ้ม คาดทับนอกเสื้อ
ขนาดกว้าง ๔.๕ เซนติเมตร มีแถบทองกว้าง ๑.๕ เซนติเมตร
09/10/2566
อยู่ตอนกลาง ขนาดครึ่งเซนติเมตรอยู่ตอนริมทั้ง ๒ ข้าง

หัวเข็มขัดทำด้วยโลหะสีทองเป็นรูปวงจักร ภายในวงจักร มีตรารูปกะบ๋ไก่วักันและมีอักษรว่า “สละชีพเพื่อชาติ” กับ มีสายกะบ๋กว้าง ๒ เซ็นติเมตร ๒ สายเย็บติดกับเข็มขัด พื้นหนังสีเดียวกับเข็มขัดมีแถบทองกว้าง ๑.๕ เซ็นติเมตร หัวเข็มขัดสายกะบ๋ทำเป็นรูปง่าเสื่อ

ง. กางเกงผ้า, สักหลาดหรือเซตสักกักแกมเขียว ขาวยาวไม่พับปลายขา ถ้าประจำแถวทหารให้ใช้กางเกงแบบขาสั้นหรือแบบขมา

จ. รองเท้าชนิดหุ้มข้อหนังสีดำ ถ้าใช้กางเกงแบบขาสั้นหรือแบบขมา ให้ใช้รองเท้าสูงหนังสีน้ำตาล

สำหรับนักเรียนนายร้อยทหารบก, นักเรียน เทคนิคทหารบก, จ่านายสิบและนายสิบพลทหารทั่วไป คงแต่งเช่นเดียวกับเครื่องหัดทุกประการ

(๒) กองพันทหารราบที่ ๑ มหาดเล็กรักษาพระองค์ ในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว มีเครื่องเต็มยศดังต่อไปนี้

ก. หมวกยอดสี่ขา มีตราราชวัลสมที่ด้านหน้า ประกอบกับสายรัดคางและยอดทำด้วยโลหะสีทอง กับมีผู้ใส่ดำมันยี่ห้อหมวก

ข. เสื้อสักหลาดสีแดง สำหรับนายสิบพลทหาร
 คอเป็นสี่ตัว มีไหมเหลือง ๑ แฉก ข้อมือเป็นสี่ค้ำมีไหม
 เหลืองและขาวปัก มีตุ้มทอกเสื้อ ๗ ตุ้ม ทำด้วยโลหะสีทองมี
 อักษรพระปรมาภิไธยย่อ จ.ปร. ที่ด้านหลัง สำหรับจ่านายสิบ
 มีลายช่อชัยพฤกษ์ไหมเหลืองที่ด้านหลังของคอกับที่ใต้แถบ
 ปลายแขนและที่พื้นตรงปากกระเป๋าหลัง สำหรับนายทหาร
 ชั้นสัญญาบัตร คอและกระเป๋าหลังเป็นสี่ค้ำมีไหมทองปัก
 เป็นลายช่อชัยพฤกษ์ เสื้อหึ่งสนดั่งกล่าวมาแล้วนี้ ด้านนอก
 ของข้อมือเสื้อปักเป็นอักษร ส.พ.ป.ม.จ. ไขว้กัน กับปักเป็น
 แถบ ๓ แถบเรียงกันพันรอบข้อมือโตอักษร

ค. อินทรธนูอย่างเดียวกับเครื่องปกติ แต่ใช้
 สักหลาดสีเดียวกับเสื้อ และขัดตุ้มขนาดเล็กลักษณะเดียวกับ
 กับตุ้มเสื้อ

ง. ทางเกงทำด้วยสักหลาดหรือเซ็ดสีน้ำเงินแก่
 แบบชายาว มีแถบสักหลาดสีแดงที่แนวตะเข็บขาด้านนอก
 สำหรับจ่านายสิบ และนายสิบพลทหารกว้าง ๑ เซ็นติเมตร
 ๑ แถบ สำหรับนายทหารชั้นสัญญาบัตรมี ๒ แถบเคียงกัน
 รวมทั้ง ๒ แถบกว้าง ๕ เซ็นติเมตร

นายทหารชั้นสัญญาบัตรที่มีหน้าทขมา ใ้ใช้กางเกงแถบ
แบบขมาใต้

จ. รองเท้าชนิดหุ้มข้อหนังสีดำ ใ้ใช้กางเกง
แบบขมา ใ้ใช้รองเท้าสูงหนังสีดำ

ฉ. คันขั้วสายสะพาย ทำด้วยหนังสีขาว มีตรา
ราชวัลลภทำด้วยโลหะสีทอง สำหรับ นายทหารชั้นสัญญา
บัตร คันขั้วทำด้วยหนังสีน้ำเงินแก่ สายสะพายทำด้วย
หนังพนนอกเป็นไหมทอง

ช. เข็มขัดหนังสีขาวย้อมด้วยชองดาบปลายปืน
คาดทับเสื้อณะพะนายสิบพลทหาร จ่านายสิบใ้ใช้เข็ม
ขัดและสายกะบ ๒ เส้นหนังสีขาวยาคัดทับเสื้อ

ซ. นายทหารชั้นสัญญาบัตร คาดประกาศทำด้วย
ไหมรวทองสลัเงิน

(๓) กองพันทหารราบที่ ๕ ทหารรักษาวังในพระบาท
สมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว มีเครื่องเต็มยศตั้งต่อไปนี้

ก. หมวกสักหลาดรูปคืออกแสดสีดำ มีดอกไม้
แพรจับสีบานเย็นที่ด้านหน้า มีตราครุฑพ่าห์ติดบนดอกไม้
จับ พู่ขนสีขาวยาวตรง บักที่หมวกเหนือตราครุฑพ่าห์
ประกอบด้วยสายรัดคางกว้าง ๑ เซ็นติเมตร สำหรับจ่านายสิบ

และนายสิบพลทหารเป็นหนังสือคำ สำหรับนายทหารชั้น
สัญญาบัตรเป็นแถบทอง

ข. เสื้อผ้า, สักหลาดหรือเช็ดแบบราชการสีขาว
มีดุมที่หน้าอกเสื้อ ๕ ดุม ทำด้วยโลหะสีทองมีปดอกคอและ
ปดอกข้อมือทำด้วยสักหลาดสีบานเย็นสำหรับจ่านายสิบและ
นายสิบพลทหารขลิบแถบทำด้วยด้ายสีเหลืองแก่ สำหรับนาย
ทหารชั้นสัญญาบัตรขลิบแถบใหม่ทองทั้งต้นคอและปลายคอ
โดยรอบ ๑ เส้นที่ข้อมือ ๒ เส้น สำหรับนายทหารสัญญา
บัตรชั้นนายพันที่ปลายคอ ๒ เส้น ที่ข้อมือ ๓ เส้น ก็มี
ลวดขดประกอบที่ปลายคอและข้อมือด้วย

ค. อินทรชนูปอย่างเดียวกับเครื่องปกติ ใช้ผ้าสี
เดียวกับเสื้อ ขัดดุมขนาดเล็กลักษณะเดียวกับดุมเสื้อ

ง. กางเกงทำด้วยผ้า, สักหลาดหรือเช็ดสีน้ำเงิน
แก่แบบขาสั้น มีแถบสีบานเย็นที่แนวตะเข็บขาด้านนอก
สำหรับจ่านายสิบและนายสิบพลทหารกว้าง ๑ เซ็นติเมตร
สำหรับนายทหารชั้นสัญญาบัตรมี ๒ แถบเคียงกัน รวมทั้ง
๒ แถบกว้าง ๕ เซ็นติเมตร

นายทหารชั้นสัญญาบัตรในเวลาที่ไม่มีบังคับแถวทหาร ใช้
กางเกงแถบแบบชายาว ผู้ซึ่งมีหน้าที่ขี่ม้าใช้กางเกงแถบแบบ
ขี่มาได้

จ. รองเท้าชนิดหุ้มข้อและผ้าพันแข้งสีดำ

นายทหารชั้นสัญญาบัตร ใช้รองเท้านักขี่ม้าดำแทน
รองเท้าชนิดหุ้มข้อและผ้าพันแข้งได้ ถ้าใช้กางเกงแบบชายาว
ให้ใช้รองเท้าชนิดหุ้มข้อหนึ่งสีดำ

ฉ. คันชีพสายสะพาย ทำด้วยหนังสีน้ำตาล มี
ตราพระมหามงกุฎเพชรราวุกทำด้วยโลหะสีทอง สำหรับนาย
ทหารชั้นสัญญาบัตร คันชีพทำด้วยหนังสีแดง สายสะพาย
ทำด้วยหนังพ่นนอกเป็นไหมทอง

ช. เข็มขัดหนังสีน้ำตาลพร้อมด้วยซองดาบปลาย
ปืน คาดทับเสื้อและพาดสายสะพายทหาร จำนวนสิบใช้
เข็มขัดและสายกระบี่ ๒ เส้นหนังสีน้ำตาลคาดทับเสื้อ

ซ. นายทหารชั้นสัญญาบัตร คาดประคุดเช่นเดียวกับ
นายทหารชั้นสัญญาบัตรกองพันทหารราบที่ ๑ มหาดเล็ก
รักษาพระองค์ในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว

(๔) กองพันทหารม้าที่ ๑ รักษาพระองค์ในพระบาท
สมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว มีเครื่องเต็มยศดังต่อไปนี้

09/10/2566

ก. หมวกยอดดี่ขาวมีตราครุฑพ่าห์ที่ด้านหน้าหมวก
สายรัดคางและยอดหมวกทำด้วยโลหะสีทอง มีผู้สีน้ำเงิน
หม่นบนยอดหมวก

ข. เสื้อสักหลาดสีน้ำเงินหม่นแบบทหารทวน มี
ตุ้มที่หน้าอกเสื้อ ๒ แถวๆ ละ ๖ ตุ้มที่เอวด้านหลัง ๒ แถว
แถวละ ๓ ตุ้ม ทำด้วยโลหะสีทองขลิบแถบไหมเหลืองคัน
ข้อมือ. ปลายคอเสื้อและหลัง สำหรับนายทหารชั้นสัญญา
บัตร ขลิบแถบเป็นไหมทอง มีอักษรพระปรมาภิไธยย่อ
ร.ร. ๖ ใต้พระมหามงกุฎทำด้วยโลหะสีทอง ติดที่ข้อมือเสื้อ
ทั้ง ๒ ข้าง

ค. อินทราชนู อย่างเดียวกับเครื่องปกติ แต่ใช้
สักหลาดสีเดียวกับเสื้อ ขัดตุ้มขนาดเล็กลักษณะเดียวกับตุ้ม
เสื้อ

ง. กางเกง ทำด้วยสักหลาดหรือเชดสีน้ำเงินหม่น
แบบขม้า มีเส้นเหลืองที่แนวตะเข็บขาด้านนอก

นายทหารชั้นสัญญาบัตรที่ไม่ได้บังคับแถวหรือไม่ได้ขม้า
ใช้กางเกงขายาวสีน้ำเงินหม่นมีเส้น เหลืองที่แนวตะเข็บขา
ด้านนอกได้

จ. รองเท้าชนิดหุ้มข้อ สนับแข้งหนังสีดำ

นายทหารชั้นสัญญาบัตร ใช้รองเท้าสูงหนังสีดำแทน รองเท้าหุ้มข้อและสนับแข้งได้ ถ้าใช้กางเกงแบบขายาวให้ ใช้รองเท้าชนิดหุ้มข้อหนังสีดำ

ฉ. ก้นชีพสายสะพาย ทำด้วยหนังสีน้ำตาล มี ตราครุฑพ่าห์ทำด้วยโลหะสีทอง สำหรับนายทหารชั้นสัญญา บัตร ก้นชีพทำด้วยหนังสีน้ำเงินแก่ สายสะพายทำด้วย หนังพืชนอกเป็นไหมทอง

ช. ประคต สำหรับจ่านายสิบและนายสิบพล ทหารทำด้วยไหมเหลือง สำหรับนายทหารชั้นสัญญาบัตรทำ ด้วยไหมทอง คาดทับเสื้อ

(๕) กองพันทหารปืนใหญ่ที่ ๑ รักษาพระองค์มีเครื่อง เต็มยศดังต่อไปนี้

ก. หมวกยอดสี่ขาว มีตราครุฑพ่าห์ที่ด้านหน้า หมวก สายรัดคางและยอดทำด้วยโลหะสีทอง

ข. เสื้อผ้า, สักหลาดหรือเชิ้ตแบบราชการสีขาว มีดุมที่หน้าอกเสื้อ ๕ ดุมทำด้วยโลหะสีทอง มีปลอกคอและ ปลอกข้อมือทำด้วยสักหลาดสีเหลือง สำหรับจ่านายสิบและ นายสิบพลทหารมีขลิบแบบทำด้วยด้ายสีเหลืองแก่ สำหรับ

นายทหารชั้นสัญญาบัตรขลิบแถบใหม่ทองที่ปลายคอ ๑ เส้น
ที่ข้อมือ ๒ เส้น สำหรับนายทหารสัญญาบัตรชั้นนายพันที่
ปลายคอ ๒ เส้นที่ข้อมือ ๓ เส้น กับมีลวดขดประกอบที่
ปลายคอและข้อมือ

ก. อินทธนู เช่นเดียวกับเครื่องปกติใช้ผ้าสีเดียวกับ
กับเสื้อ และขัดคุดมขนาดเล็กลักษณะเดียวกับคุดมเสื้อ

ง. กางเกงผ้าสักหลาดหรือเซตส์น้ำเงินแก่แบบ
ชาสันณะเพาะผู้ชงไม่มีหน้าทขมา และแบบขมาณะเพาะผู้
ชงมีหน้าทขมา

นายทหารชั้นสัญญาบัตร ใช้กางเกงสักหลาดหรือเซตส์
น้ำเงินแก่ มีแถบเหลือง ๒ แถบเคียงกันรวมทั้ง ๒ แถบ
กว้าง ๕ เซนติเมตรที่แนวตะเข็บขาด้านนอก ในเวลาไม่
บังคับแถวทหารใช้กางเกงแถบขายาวได้

จ. รองเท้าชนิดหุ้มข้อ ผ้าพื้นแข็งสีดำ

นายทหารชั้นสัญญาบัตร ใช้รองเท้าสูงหนึ่งสีด้าแทน
รองเท้าชนิดหุ้มข้อและผ้าพื้นแข็งได้ ถ้าใช้กางเกงแถบ
ขายาวให้ใช้รองเท้าชนิดหุ้มข้อหนึ่งสีด้า

ฉ. กันชีพสายสะพาย เช่นเดียวกับทหารกองพัน
ทหารม้าที่ ๑ รักษาพระองค์ ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้า
เจ้าอยู่หัว

จ. เข็มขัดหนังสีน้ำตาล กาคทับเสื้ออะพาะ นายสิบพลทหารจ่านายสิบใช้เข็มขัดและสายกระบี่ ๒ เส้น หนังสีน้ำตาลกาคทับเสื้อ

ข. ประคต สำหรับนายทหารชั้นสัญญาบัตร เช่นเดียวกับนายทหารกองพันทหารราบที่ ๑ มหาดเล็กรักษาพระองค์ในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว

(๖) นายพลและจอมพลพลรบ ที่แต่งอย่างกองพันทหารรักษาพระองค์และกองพันทหารราบที่ ๕ ทหารรักษาวังในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว มีเครื่องเต็มยศ เช่นเดียวกับนายทหารสัญญาบัตรชั้นนายพันในกองพันนั้น ๆ

(๗) นายทหารชั้นสัญญาบัตรทั่วไปเมื่อไปต่างประเทศ ให้มีเครื่องเต็มยศ ดังต่อไปนี้

ก. หมวกทรงหม้อตาล เช่นเดียวกับหมวกเครื่องปกติสีขาว แต่ทำด้วยสัทิลลาดสีดำ

ข. เสื้อแบบราชการสักหลาดสีดำ แบบเดียวกับเสื้อแบบราชการปกติสีขาว แต่มีคุมที่อกเสื้อ ๗ คุม และที่ปลายแขนเสื้อทั้ง ๒ ข้าง มีคุมขนาดเล็กลงละ ๓ คุม ทำด้วยโลหะสีทอง

09/10/2566

ก. เข็มขัด เช่นเดียวกับที่กล่าวแล้วในข้อ ๗(๑)ก.

ง. กางเกงขายาวสักหลาดสีดำไม่พับปลายขา มีแถบไหมทอง กว้าง ๒.๕ เซ็นติเมตรติดที่แนวตะเข็บกางเกง ด้านนอกข้างละ ๑ แถบ

จ. รองเท้าชะนิดหุ้มข้อหนังสีดำ ประกอบด้วยถุงเท้าสีดำ

(๘) สำหรับนายทหารชั้นสัญญาบัตรในกองพันรักษาพระองค์และกองพันทหารราบที่ ๕ ทหารรักษาวังในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวเมื่อไปต่างประเทศ ให้มีเครื่องเต็มยศดังต่อไปนี้

ก. นายทหารชั้นสัญญาบัตรในกองพันทหารม้าที่ ๑ รักษาพระองค์ในพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ให้ใช้เครื่องเต็มยศดังกล่าวแล้วในข้อ ๘ (๔) แต่ให้ใช้หมวกทรงหม้อตาลทำด้วยสักหลาดสีน้ำเงินหม่น มีเส้นเหลืองติดรอบวงหมวกด้านบน

ข. นายทหารชั้นสัญญาบัตรในกองพันทหารราบที่ ๑ มหาดเล็กรักษาพระองค์ในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ให้ใช้เครื่องเต็มยศดังกล่าวแล้วในข้อ ๘ (๒) แต่ให้ใช้หมวกทรงหม้อตาลทำด้วยสักหลาดสีน้ำเงินแก่

ค. นายทหารชั้นสัญญาบัตรในกองพันทหารราบที่ ๕ ทหารรักษาวังในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว กับ ในกองพันทหารปืนใหญ่ที่ ๑ รักษาพระองค์ให้ใช้เสื้อเช่นเดียวกับนายทหารชั้นสัญญาบัตรทั่วไปตามที่กล่าวไว้ใน (๗) ข. แต่ใช้สักหลาดสีน้ำเงินแก่ และใช้กางเกงตั้งกล่าวไว้ใน (๓) ง. หรือ (๕) ง. หมวกและประกาศกงใช้เช่นเดียวกับ นายทหารชั้นสัญญาบัตรในกองพันทหารราบที่ ๑ มหาดเล็ก รักษาพระองค์ในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว

(๘) สำหรับผู้หน้าทิมมี ถ้าติดเดือยที่รองเท้าในเวลาสวมกางเกงเต็มยศชายยาว ให้ใช้สายโยงทำด้วยหนังสีเดียวกับรองเท้ารัดปลายขาจากกางเกงใต้รองเท้าประกอบด้วย

เครื่องเต็มยศขาว

การแต่งเครื่องเต็มยศขาว ให้แต่งเช่นเดียวกับเครื่อง สโมสรปิดอก แต่ใช้หมวกกันแดดสีขาว และคาดเข็มขัด หรือประกาศ

หมวด ๓

เครื่องหมายยศ

ข้อ ๘ นายสิบให้หมับเป็นแถบสีเหลืองเป็นรูปมุมข้อศอก ติดที่แขนเสื้อตอนเหนือข้อศอกข้างซ้าย ให้นวมลงด้านล่าง คือ

นายสีบตรี	๑ บั่ง
นายสีบโท	๒ บั้งซ้อน
นายสีบเอก	๓ บั้งซ้อน

นายสีบในกองพันรักษาพระองค์ เมื่อแต่งเต็มยศให้ใช้บัง
 พันสีแดงชาตมีแถบทองประกอบกับตราโดยลักษณะเดียวกับ
 ตราหมวกยอด นายสีบในกองพันทหารราบที่ ๕ ทหารรักษา
 วังในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวให้ใช้บังพันสีแดง
 ชาตมีแถบทองประกอบกับตราพระมหามงกุฎเพชรราชู อยู่
 หนึ่งบั้ง

ข้อ ๘ จำนายสีบให้มีบังขนาดเล็กทำด้วยโลหะสีทอง
 ติดบนอินทรรณูใกล้กับตะเข็บไหล่ทั้ง ๒ ข้าง หันมุมบั้งไป
 ทางคอเสื้อ คือ

จำนายสีบตรี	๑ บั้ง
จำนายสีบโท	๒ บั้ง
จำนายสีบเอก	๓ บั้ง

เมื่อติดมากกว่า ๑ บั้งให้ติดซ้อนกันขึ้นมาจากคอเสื้อ
 เว้นระยะระหว่างบั้ง ๕ มิลลิเมตร

ข้อ ๑๐ นายดาบให้มีรูปดาบ ๒ เล่มไขว้กันทำด้วยโลหะ
 สีทอง ^{๐๙/๑๐/๒๕๖๖} ติดบนอินทรรณูเสื้อทั้ง ๒ ข้าง

ข้อ ๑๑ นายร้อยให้มดาว ๕ กลับทำด้วยโลหะสีทอง
ติดบนอินทรรณูเสื่อทั้ง ๒ ข้าง คือ

นายร้อยตรี ๑ ดาว

นายร้อยโท ๒ ดาว

นายร้อยเอก ๓ ดาว

สำหรับผู้ที่ติดมากกว่า ๑ ดาว ให้ติดเรียงตามยาวของ
อินทรรณูเสื่อ

ข้อ ๑๒ นายพัน ให้มีพระมหามงกุฎยอดไม่มีรัศมีทำ
ด้วยโลหะสีทองติดบนอินทรรณูเสื่อทั้ง ๒ ข้าง และมีดาว
เช่นเดียวกับนายร้อย คือ

นายพันตรี ดาวติดอยู่กับพระมหามงกุฎ ๑ ดาว

นายพันโท เช่นเดียวกับนายพันตรี แต่เพิ่มดาว
ใต้พระมหามงกุฎ ๑ ดาว

นายพันเอก เช่นเดียวกับนายพันตรี แต่เพิ่มดาว
ใต้พระมหามงกุฎ ๒ ดาว

ข้อ ๑๓ นายพล ให้มีเครื่องหมายเช่นเดียวกับนายพัน
แต่เพิ่มข้อชัยพฤกษ์ทำด้วยโลหะสีทองติดประกอบกับดาว
ดวงต่าง

ข้อ ๑๔ จอมพล ให้มีกษัตริย์กับกะบี่ไขว้กันประกอบด้วย
ข้อชัยพฤกษ์อยู่ใต้พระมหามงกุฎทำด้วยโลหะสีทอง ติดบน
อินทรรณูเสื่อทั้ง ๒ ข้าง

หมวด ๔

เครื่องหมายเหล่า, จำพวกและสังกัด

ข้อ ๑๕ ทหารพลรบให้มีเครื่องหมายทำด้วยโลหะสีทอง
ติดที่คอเสื่อทั้ง ๒ ข้าง แต่เสื่อเปิดอกให้ติดที่คอพับของเสื่อ
ตอนบนเหนือแนวเครื่องราชอิสริยาภรณ์ คือ

ทหารราบ ไขว้รูปปืนเล็กไขว้กันประกอบด้วยด้ายกะสุน

ทหารม้า ไขว้รูปกับม้าและกะบี่ไขว้

ทหารปืนใหญ่ ไขว้รูปปืนใหญ่ไขว้กันประกอบด้วยลูกกระเบิด
มีเปลว

ทหารช่าง ไขว้รูปสมอ พลั่วและขวานไขว้กัน

ทหารสื่อสาร ไขว้รูปสายแสงฟ้าแลบประกอบด้วยวงจักร

ทหารรถรบ ไขว้รูปรถถังประกอบด้วยข้อชัยพฤกษ์

ทหารป้องกันต่อสู้อากาศยาน ไขว้รูปลูกกระเบิดมีเปลว
ประกอบด้วยปืนนก ๒ ปีก

นักเรียนนายร้อยทหารบก } ไขว้รูปปืนเล็กกับกะบี่ไขว้กัน
นักเรียนเทคนิคทหารบก } ประกอบด้วยอักษร ร.

ส่วนนายทหารนอกประจำการ ให้ตัดเครื่องหมายที่กล่าวนั้นด้วยวิธีที่ได้อุปประเป่าเสียบนด้านซ้าย แต่เสื้อเปิดอกให้ติดที่คอพับของเสื้อตอนบนข้างซ้ายเหนือเครื่องหมายราชอิสริยาภรณ์

ข้อ ๑๖ นายทหารราชองครักษ์เวรประจำกรมราชองครักษ์ ให้ใช้รูปครุฑทำด้วยโลหะสีทอง ติดที่คอเสื้อทั้ง ๒ ข้าง และไม่ต้องติดเครื่องหมายตามที่กล่าวในข้อ ๑๕

ข้อ ๑๗ นายทหารพลรบที่สังกัดกองพันทหารช่างตรงกับเหล่าของตนให้ใช้เลขหมายกองพันนั้น ๆ ทำด้วยโลหะสีทอง ทหารพลรบในโรงเรียนนายร้อยทหารบกและโรงเรียนเทคนิทหารบก นอกจากนักเรียนนายร้อยทหารบกและนักเรียนเทคนิทหารบก ให้ใช้อักษร ร ทำด้วยโลหะสีทอง ติดที่คอเสื้อทั้งสองข้างต่อจากเครื่องหมายตามที่กล่าวในข้อ ๑๕ แต่เสื้อเปิดอกให้ติดเครื่องหมายที่คอพับของเสื้อใต้เครื่องหมายตามที่กล่าวในข้อ ๑๕

ทหารนอกประจำการไม่มีสิทธิที่จะติดเครื่องหมายตามที่กล่าวในข้อ ๑๖ หรือข้อนี้

ข้อ ๑๘ นายทหารพลรบในกองพันรักษาพระองค์และกองพันที่ ๑๙ ๐๙/๐/๒๕๖๖ นอกจากเวลาสวมเสื้อสโมสรเปิดอกให้

ใช้อักษรพระปรมาภิไธยย่อหรืออักษรย่อนามเกียรติยศทำด้วยโลหะสีทองติดที่คอเสื้อข้างขวาเหนือตะเข็บกะเป๋าคือ

กองพันทหารราบที่ ๑ มหาดเล็กรักษาพระองค์ในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ใ จ.ป.ร.

กองพันทหารราบที่ ๕ ทหารรักษาวังในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ใ ว. มีพระมหามงกุฎ

กองพันทหารม้าที่ ๑ รักษาพระองค์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ใ ร.ร. ๖

กองพันทหารปืนใหญ่ที่ ๑ รักษาพระองค์ ใ อ.ป.ร.

กองพันทหารม้าที่ ๓ ในสมเด็จพระศรีพัชรินทราบรมราชินีนาถ ใ ส.ฉ.

ข้อ ๑๕ ทหารผู้ช่วยพลรบทั่วไป ให้มีเครื่องหมายรูปดอกจันทน์ทำด้วยโลหะสีทองติดที่คอเสื้อทั้ง ๒ ข้าง แต่เสื้อเปิดอกให้ติดเครื่องหมายนี้ที่คอพับของเสื้อตอนบนเหนือแนวเครื่องราชอิสริยาภรณ์ ทหารผู้ช่วยพลรบที่มีจำพวกให้มีเครื่องหมายแสดงจำพวกอยู่ภายในดอกจันทน์ คือ

สัมภาระ (ฉะเพาะในกรมปลัดบัญชา) ใ บ.ช.

สัมภาระ (ฉะเพาะในกรมยกกระบัตรทหารบก) ใ บ.ย

สัมภาระ (ฉะเพาะในกรมสะเบียงทหารบก) ใ ส.ย

สัมภาร (ฉะเพาะในกรมอากรณัฎถ์ทหารบก)	ใช้ ออก
สัมภาร (ฉะเพาะในกรมยุทธโยธาทหารบก)	ใช้ ยช
สัตวรัถย์	ใช้ พส
แตตรง	ใช้ ตว
ช่างแสง	ใช้ ชส
เรือเจ้า	ใช้ รจ
เสมียนตรา	ใช้ สม
สัตต	ใช้ สด
พระธรรมมณู	ใช้ ษน
แพนท	ใช้ ผท
ครู	ใช้ คร

ข้อ ๒๐ ทหารเจ้าพวกเสนารัถย์ ให้มีเครื่องหมายรูป
ดอกจันกั้นภายในรูปมีพระยานาคพันและมีทำด้วยโลหะสีทอง
ตัดที่คอเสื้อที่ ๒ ข้าง แต่เสื้อเปิดอกให้ติดที่คอพับของ
เสื้อตอนบนเหนือแนวเครื่องราชอิสสรียาภรณ์

ส่วนทหารนอกประจำการ ทั้งผู้ช่วยพลรบและเจ้าพวก
เสนารัถย์ ให้ติดเครื่องหมายตามที่กล่าวไว้ในข้อ ๑๕ หรือ
ใบพรรคก่อนคันเดียว ที่ได้ปักกะเป่าเสื้อบนตัวบ่าซ้าย แต่

เสื่อเปิดออกให้ติดที่คอกพับของเสื่อตอนบนข้างซ้ายเหนือ
เครื่องราชอิสริยาภรณ์

หมวด ๕

เครื่องหมายพิเศษ

ข้อ ๒๑ ทหารที่ไปราชการสงคราม หรือ ถูกอาวุธ ใน
เขตศัตรูทบบริเวณใหม่บ้าง เป็น เครื่องหมาย ติดที่แขน เสื่อ
เครื่องแบบทุกชนิด เว้นแต่เสื่อหรือผ้าคลุมกันฝน คือ

(๑) สำหรับผู้ไปราชการสงคราม ให้ติดบั้งสีกากี
สำหรับเสื่อสีกากีแกมเขียวหรือบั้งใหม่ทองสำหรับเสื่อชนิด
อื่น ที่แขนเสื่อข้างซ้ายด้านนอกเบื้องปลายตรงศูนย์กลางริม
ตะเข็บข้อมือเสื่อหันยอดนมขึ้นข้างบน

จำนวนบั้งที่ติดนั้น ถ้าเข้าไปทำการในเขตศัตรูทบบริเวณ
ของกองทัพเป็นเวลาครบ ๓ เดือน ให้มีสิทธิติดได้ ๑ บั้ง
ครบ ๑ ปีให้เพิ่มอีก ๑ บั้ง และเพิ่มต่อ ๆ ไปปีละ ๑ บั้ง

(๒) สำหรับผู้ที่ถูกอาวุธในเขตศัตรูทบบริเวณถึงบาดเจ็บ
ให้ใช้บั้งสีแดงขาดติดที่แขนเสื่อข้างขวา วิธีติดเช่นเดียวกับ
กับที่กล่าวแล้วใน (๑) จำนวนบั้งติดตามจำนวนครั้งที่ได้ถูก
อาวุธ

ข้อ ๒๒ นายทหารราชองครักษ์ ให้มีสายขงยศใหม่
ทองหรือไหมเหลืองเป็นสายถัก ๒ เส้น สายเกลี้ยง ๒ เส้น
ติดรวมที่ปลายอินทรรนุเสื่อข้างขวา สำหรับสายถักให้คล้อง
ใต้แขนขวา ๑ เส้นผ่านหน้าอก ๑ เส้น สายเกลี้ยงให้ทำ
เป็นบ่วงคล้องใต้แขน ๑ เส้น ส่วนอีก ๑ เส้นให้ผ่านทาง
หน้าอกมารวมกับสายถักทั้ง ๒ เส้น ที่ดุมอกเสื่อเมื่อกำ ๑
กับมีอักษรพระปรมาภิไธยย่อท่าด้วยโลหะสีทองติดที่อินทรรนุ
ข้างเดียวกัน เมื่อได้เป็นราชองครักษ์ขึ้นในรัชกาลใดก็
ติดอักษรพระปรมาภิไธยย่อในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
รัชกาลนั้น ในเวลาแต่งเสื่อขาว, เครื่องสโมสริปักอก,
เครื่องเต็มยศหรือเครื่องแต่งตัวอากาศหนาวตามข้อ ๓๐ (๑)
ให้ใช้สายขงยศได้ ส่วนราชองครักษ์เวรประจำกรมราช
องครักษ์และราชองครักษ์เวร ฉะเพาะเวลาที่อยู่เวรประจำ
พระองค์ ให้ใช้สายขงยศในเวลาแต่งเครื่องปกติและเครื่อง
หัดด้วย

การใช้สายขงยศนั้น ให้ใช้สายขงยศใหม่ทองฉะเพาะ
เมื่อแต่งเต็มยศ, เครื่องสโมสริปักอก หรือเครื่องแต่งตัว
อากาศหนาว นอกนั้นใช้สายไหมเหลือง กับอินทรรนุเสื่อ
ข้างติดอักษรพระปรมาภิไธยย่อไม่ต้องติดเครื่องหมายคนอื่นอีก

ผู้ที่เป็นราชของครักษ์ ไม่ต้องใช้สายเครื่องหมายอย่างอื่นอีก
 ข้อ ๒๓ นายทหารคนสนิท ให้มีสายขงยศใหม่ทอง
 หรือไหมเหลืองเกลี้ยง ๑ เส้น ทำเป็นบ่วง ปลายของสาย
 ติดที่อินทรธนูเบื้องขวาสอดแขนขวาในบ่วงนั้น

โอกาสใด ควรใช้สาย ขงยศใหม่ ทอง หรือ ไหม เหลือง
 ให้ปฏิบัติตามที่กล่าวในข้อ ๒๒

หมวด ๖

การติดเดือย

ข้อ ๒๔ ทหารเหล่า, จำพวก หรือตำแหน่งซึ่งอัตรากอง
 ที่พบกกำหนดความหนาที่ขมา และผู้ซึ่งมีตำแหน่งตั้งแต่
 เทียบชั้นผู้บังคับกองพันหรือผู้ซึ่งมียศนายพันขึ้นไป ให้ติด
 เดือยทำด้วยโลหะสีขาวที่รองเท้าชนิดหุ้มข้อหรือรองเท้าสูง
 ในเวลาแต่งเครื่องแบบได้

ข้อ ๒๕ ทหารที่ไม่ได้กำหนดให้ติดเดือยตามข้อ ๒๔ ถ้า
 มีความประสงค์จะติดเดือยในเวลาข้มีก็อนุญาตให้ติดได้

หมวด ๗

เครื่องแต่งตัวพิเศษ

ข้อ ๒๖ ทหารที่มหน้าที่ใช้เครื่องยนตร์เวลาประจำทำการ
 ตามหน้าที่ ให้มีเครื่องแต่งตัวเพิ่มขึ้น ดังต่อไปนี้

(๑) หมวกทรงหม้อตาลอ่อนสีน้ำเงินแก่ ไม่มีกะบัง
หน้า

(๒) เสื้อกางเกงสีน้ำเงินแก่ ตามตัวอย่างที่กรมพล
ธิการทหารบก

ข้อ ๒๓ จ่านายสิบและนายสิบพลทหารในกองพันทหาร
ช่างใหม่เสื้อชั้นในผ้าสีน้ำเงิน แก่ แขนยาวรัดข้อมือ เพิ่มขึ้น
สำหรับใช้ ในการฝึกหน้าที่ของทหารช่าง

ข้อ ๒๔ ทหารในกรมพลธิการทหารบก ใหม่เครื่อง
แต่งตัวเพิ่มขึ้นสำหรับใช้ในโรงงานดังต่อไปนี้คือ

(๑) นายทหารชั้นสัญญาบัตร มีเสื้อชั้นในสีกากีแกม
เขียวคอพับ แขนสั้นหรือยาวรัดข้อมือ มีกะเป๋าท่อน้ำอก
เสื้ออย่างเสื้อแบบราชการ มีอินทหรณกับเครื่องหมายอย่าง
เครื่องปกติ แต่เครื่องหมายขจะใช้ปักด้วยด้ายหรือไหม
เหลืองแทนโลหะก็ได้

(๒) จ่านายสิบและนายสิบพลทหาร

ก. เสื้อชั้นในผ้าสีน้ำเงินแก่หรือสีดำแขนสั้น

ข. กางเกงผ้าสีน้ำเงินแก่หรือสีดำแบบขาสั้นหรือ

ขายาว

09/10/2566

ข้อ ๒๕ เครื่องสโมสรเปิดอก ไข่ได้ละเพาะนายทหารชั้นสัญญาบัตรมีดังต่อไปนี้

(๑) หมวกทรงหม้อตาล สำหรับนายทหารชั้นสัญญาบัตรทั่วไป เช่นเดียวกับที่ได้กำหนดไว้ในข้อ ๗ (๗) ก. สำหรับนายทหารชั้นสัญญาบัตรในกองพันรักษาพระองค์และกองพันทหารราบที่ ๕ ทหารรักษาวังในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว เช่นเดียวกับที่กำหนดไว้ในข้อ ๗ (๘) ทั้งนี้สำหรับไข่แต่งในต่างประเทศด้วย

(๒) เสื้อสโมสรผ้า, สักหลาดหรือเชิ้ตสีขาว เปิดอก ปาดเอวมีตุ้มระหว่างชายเสื้อกับคอพับของเสื้อข้างละ ๑ ตุ้ม มีสายโซ่สีทองสำหรับโยงตุ้มทั้ง ๒ นี้ติดกัน ที่ปลายล่างคอพับของเสื้อทั้ง ๒ ข้างมีตุ้มติดอีกข้างละ ๑ ตุ้มคอพับเสื้อกลมมนไม่มีปากตลอดจนถึงชายพับที่หน้าอก มีอินทรธนูสีเดียวกับเสื้อทำนองเดียวกับเสื้อแบบราชการสีขาว แต่ตุ้มที่ติดบนอินทรธนูต้องอยู่ชิดกับคอปกของเสื้อ ตุ้มทั้งสองนี้ที่กล่าวมาแล้วนี้มีลักษณะกลมแบน ทำด้วยโลหะสีทอง สำหรับนายทหารชั้นสัญญาบัตรที่ไปต่างประเทศซึ่งมีอากาศหนาวให้ใช้เสื้อสโมสรดังกล่าวแล้ว แต่ทำด้วยสักหลาดสีดำ เว้นแต่นายทหารในกองพันทหารม้าที่ ๑ รักษาพระองค์ในพระ

บาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ทำด้วยสักหลาดสีน้ำเงินหม่นกับ นายทหารชั้นสัญญาบัตรใน กองพันทหารรักษาพระองค์อื่น ๆ และกองพันทหารราบที่ ๕ ทหารรักษาวังในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ทำด้วยสักหลาดสีน้ำเงินแก่

(๓) เสื้อกั๊กผ้า สักหลาดหรือเชดส์เดียวกับเสื้อนอก เป็นรูปหน้าอกเว้ามีปก ขีดตุมที่ชายล่าง ๓ ตุม ชายล่างสุดของเสื้อปากเป็นรูปสามเหลี่ยม ตุมที่หน้าอกเสื้อใช้ตุมอย่างเดียวกับที่อื่นตรณู

(๔) เสื้อเชิ้ตอกแข็ง ข้อมือแข็งสีขาว ประกอบด้วยคอเชิ้ตชั้นเดียวแบบปกเสื้อ กับผูกคอด้วยผ้าหรือแพรสีดำแบบหูกะต่าย

(๕) กางเกงขายาวสำหรับนายทหารชั้นสัญญาบัตรทั่วไป เช่นเดียวกับที่กำหนดไว้ในข้อ ๗ (๗) ง.

สำหรับ นายทหารชั้นสัญญาบัตรใน กองพัน ทหารรักษาพระองค์และกองพันทหารราบที่ ๕ ทหารรักษาวังในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวให้ใช้กางเกงเต็มยศ

ถ้าติดเดือยที่รองเท้าให้มีสายโยงรัดปลายขากางเกงตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๗ (๕)

(๖) รองเท้า เช่นเดียวกับที่กำหนดไว้ในข้อ ๗ (๗) จ.
ข้อ ๓๐ เครื่องแต่งตัวอากาศยาน

(๑) สำหรับนายทหารชั้นสัญญาบัตร นักเรียนนายร้อย
ทหารบกและนักเรียนเทคนิคทหารบก

ก. หมวกทรงหม้อตาลสีขาวย่นเดียวกับเครื่อง
ปกติ สำหรับแต่งในต่างประเทศซึ่งมีอากาศหนาวให้ใช้
หมวกทรงหม้อตาลสีดำแทนหมวกสีขาว

ข. เสื้อแบบราชการสักหลาดหรือเชดส์ดำเปิดคอ
มีคอกหักเสื้อ ๕ คม มีกะเป๋ากับอินทรีนูนเดียวกับเสื้อ
ทำนองเดียวกับเสื้อสักกั๊กแกมเขียว แต่คอกที่ติดบนอินทรีนูน
ต้องอยู่ชิดกับคอกปกของเสื้อที่ปลายแขนเสื้อ มีคอกข้างละ ๓
คอกขนาดเดียวกับคอกที่ขัดอินทรีนูน คอกทั้งสองข้างแล้ว
นี้ให้มีลักษณะเช่นเดียวกับคอกเสื้อสีขาว มีเครื่องหมายยศ.
เหล่าหรือจำพวกและสังกัดเช่นเดียวกับเครื่องปกติ

ค. เสื้อเชดส์ขาวอกล่อ่น ข้อม่ออ่อนหรือแจ๊ง
ประกอบด้วยคอเชดส์ขาวอ่อนหรือแจ๊งอย่างพับ ๒ ชั้น กับ
ผูกคอด้วยผ้าหรือแพรสีดำเงอนกะลาสี

ง. กางเกงขายาวทำด้วยผ้า สักหลาดหรือเชด
สีขาวพับปลายขา สำหรับแต่งในต่างประเทศซึ่งมีอากาศ
หนาวใช้กางเกงทำด้วยสักหลาดสีดำไม่พับปลายขา

จ. รองเท้าชนิดหุ้มส้นหนังสีดำประกอบด้วยถุงเท้าสีดำ

ฉ. เพิ่มชุดหนังสือน้ำตาล สำหรับนักเรียนนายร้อยทหารบกและนักเรียนเทคนิคทหารบกคาดทับเสื้อ ส่วนนายทหารชั้นสัญญาบัตรนั้นจะใช้เพิ่มชุดสายโยง ๑ สายคาดทับเสื้อด้วยก็ได้

(๒) สำหรับจ่านายสิบและนายสิบพลทหาร

ก. หมวกทรงหม้อตาลสีขาวยุคเดียวกับที่กล่าวไว้ใน (๑) ก. แต่ใช้สายรัดคางหนังสือดำ สำหรับแต่งในต่างประเทศซึ่งมีอากาศหนาวให้ใช้หมวกทรงหม้อตาลสีดำแทนหมวกสีขาว

ข. เสื้อแบบราชการสีทาสีหรือเช็ดสีดำคอปิดลักษณะเดียวกับเสื้อสีกากีแกมเขียว เว้นแต่ที่ปลายแขนเสื้อมีคุดติดข้างละ ๒ คุด ขนาดเดียวกับคุดที่อินทรีนาคุดทั้งสี่ที่กล่าวมาแล้วนี้ให้มีลักษณะกลมแบนทำด้วยโลหะสีทอง มีเครื่องหมายยศ. เหล่า หรือจำพวกและสังกัดเช่นเดียวกับเครื่องปกติ สำหรับนายสิบใช้บังทอนไม่ประกอบด้วยตราหน้าหมวก

ค. กางเกงขายาวทำด้วยผ้า, สักหลาดหรือเซตส์
สีขาวพับปลายขา สำหรับแต่งในต่างประเทศซึ่งมีอากาศ
หนาว ใช้กางเกงทำด้วยสักหลาดสีดำไม่พับปลายขา

ง. รองเท้าชนิดหุ้มส้นหนังสีดำประกอบด้วยถุง
เท้าสีดำ

จ. เข็มขัดหนังสีน้ำตาลคาดทับเสื้อ สำหรับจำ
นายสิบใช้เข็มขัดสายโยง ๑ สายคาดทับเสื้อ

(๓) ผ้าคลุมกันหนาวคอปิดมีปกไม่มีแขน ทำด้วย
สักหลาดหรือเซตส์ดำมีตุ้มทำด้วยโลหะสีทองลักษณะเดียวกับ
ตุ้มเสื้อสีขาว ๒ แถว แถวละ ๕ ตุ้ม แนวตุ้มห่างจาก
ริมชายอกเสื้อข้างละ ๑๐ เซนติเมตร ที่คอปกทางด้านหน้า
ทั้ง ๒ ข้างติดเครื่องหมายยศ คือ ชั้นนายร้อยติดแถบทอง
กว้างครึ่งเซนติเมตร ยาว ๓ เซนติเมตร ๑ ขีด ชั้นนายพัน
๒ ขีด ชั้นนายพลและจอมพล ๓ ขีด ระยะระหว่างขีดครึ่ง
เซนติเมตร

ผ้าคลุมกันหนาวนี้สำหรับนายทหารชั้นสัญญาบัตรใช้สวม
ทับเครื่องแต่งตัวได้ทุกชนิด นอกจากเครื่องสักกั๊เกมเขี้ยว

(๔) เสื้อกันหนาว ทำด้วยสักหลาดสีสักกั๊เกมเขี้ยว
คอเปิดมีฉัตรและมีเครื่องหมายยศ เช่นเดียวกับเครื่อง

ปกติมีดุม ๒ แถว ๆ ละ ๔ ดุม ใช้ขัดกับริงดุม ๓ ดุมและที่
หน้าอกทั้ง ๒ ข้างเหนือริงดุมอีกข้างละ ๑ ดุม ความยาวของ
เสื้อลงไปจนถึง ๑๐ เซ็นติเมตรเหนือข้อเท้า ผ้าหลังตั้งแต่
ระดับแนวเข่าลงไปถึงชายเสื้อ ที่เอวด้านหลังมีแผ่นสักหลาด
สี่เหลี่ยมกว้าง ๘ เซ็นติเมตรเย็บติด ที่ปลายแผ่นสักหลาด
ติดดุมข้างละ ๑ ดุมและตรงกลางอีก ๑ ดุม มีกระเป๋าข้าง
ตัดเป็นถุงภายในและมีปกไม้ขัดดุมข้างละ ๑ กระเป๋า ดุมทั้งสี่
ที่กล่าวมาแล้วนี้มีลักษณะกลมแบนทำด้วยวัสดุสีน้ำตาลแก่
สำหรับผู้ที่มีหน้าที่ยังมา ให้ใช้เสื้อกันหนาวเช่นเดียวกับ
ที่กล่าวมาแล้ว เว้นแต่ความยาวของเสื้อเพียงเหนือเข่า
ประมาณ ๑๐ เซ็นติเมตร ผ้าหลังจากแนวพำรัดเอวจนถึง
ขอบล่างของเสื้อ

เสื้อกันหนาวนี้ สำหรับทหารทุกชั้นใช้สวมทับเครื่อง
ปกติดีส์กักแกมเขียว

ข้อ ๓๑ เสื้อหรือผ้าคลุมกันฝนสีกักแกมเขียวไม่ต้อง
มีเครื่องหมายอย่างใดประกอบ สำหรับทหารทุกชั้นใช้สวม
ทับเครื่องแบบทุกชนิดได้

หมวด ๘

เบ็ดเตล็ด

ข้อ ๓๒ ผู้ซึ่งว่าที่ยศนายทหารชั้นใดให้แต่งตั้งอย่างยศ
ชั้นนั้นได้

ข้อ ๓๓ ทหารซึ่งได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์หรือได้รับพระราชทานพระบรมราชานุญาตให้ประดับเครื่องราชอิสริยาภรณ์ต่างประเทศ ให้ประดับเครื่องราชอิสริยาภรณ์นั้น ๆ ในเวลาแต่งเต็มยศ ถ้าแต่งเครื่องปกติ, เครื่องหัด, เครื่องสนาม, เครื่องสโมสรรหรือเครื่องอากาศยาน ให้ใช้แพรแถบของเครื่องราชอิสริยาภรณ์นั้น ๆ ทำเป็นแผ่นผ้ากว้างไม่เกิน ๑.๕ เซนติเมตร ที่อกเสื้อเบื้องซ้าย ในเวลาแต่งเครื่องสโมสรรจะประดับเครื่องราชอิสริยาภรณ์จำลองขนาดย่อมาก็ได้ แต่ถ้าในหมายหรือบัตรเชิญ ปรากฏว่าให้ประดับเครื่องราชอิสริยาภรณ์ก็ให้ประดับอย่างเครื่องเต็มยศ หรือถ้ามิว่าให้สวมสายสะพายด้วยก็ให้สวม

ข้อ ๓๔ ทหารผู้ใดได้รับเสื่อเกียรติยศหรือเสื่อปริญญาต่าง ๆ ก็ให้สวมทับเครื่องแบบทหารได้ตามโอกาสในระเบียบการใช้เสื่อนั้น ๆ

ข้อ ๓๕ ในเวลาแต่งเครื่องปกติหรือเครื่องหัดก็ดี ถ้าประสงค์จะนำสิ่งของบางอย่างไป เช่น ยาม, กะติกน้ำ, ฯลฯ เพื่อใช้สิ่งของนั้น ๆ ก็ให้ผู้นั้นจับบัญชาส่งได้ตามโอกาสอันสมควร

ข้อ ๓๖ เพื่อป้องกันมิให้เกิดความเข้าใจผิดให้กรมพลธิการทหารบกมีแบบตัวอย่างเครื่องแต่งตัวและเครื่องหมาย

ต่าง ๆ ไว้ทุกสิ่ง มิให้ทหารใช้เครื่องแต่งตัวผิดจากแบบนั้น
เป็นอันขาด

ข้อ ๓๗ เวลาแต่งเครื่องแบบทหารบก ห้ามมิให้ใช้
เครื่องประดับกายอย่างอื่น ๆ ติดหรือทับ เครื่องแต่งตัวแบบ
ทหาร เว้นแต่เครื่องหมายนั้นได้มีระเบียบบ่งไว้ในกฎข้อ
บังคับของทหารหรือพระราชบัญญัติ

ข้อ ๓๘ ห้ามมิให้เจ้านายสืบ และนายสืบพลทหารนอก
ประจำการแต่งตัวด้วยเครื่องทหารตามกฎหมาย หรือตามแบบ
อย่างเก่าซึ่งทหารคงใช้แต่งเข้าสู่ราชการ เว้นแต่เมื่อเวลา
เรียกระดมหรือเข้ารับราชการในตำแหน่งหน้าที่ซึ่งกำหนดว่า
ต้องแต่งเครื่องแบบทหารจึงให้แต่งตัวตามกฎหมายได้

ข้อ ๓๙ เพื่อการประหยัดหรือในระหว่างที่ทางราชการ
ยังขาดแคลนเครื่องประกอบบางอย่าง บรรดาเครื่องแบบ
อย่างเก่าสำหรับทหารบกที่ยังมีเหลืออยู่ ถ้ามีความประสงค์
จะใช้ต่อไปหรือจะใช้เครื่องแต่งตัวตามกฎหมายประกอบกับเครื่อง
แต่งตัวเดิม จะต้องได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
กลาโหมก่อน

กฎให้ไว้ณวันที่ ๓ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕
พิบูลสงคราม

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม

09/10/2566

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๖ ธันวาคม หน้า ๘๕๓)

๘๕๕

พระราชกฤษฎีกา
เรียกประชุมวิสามัญแห่งสภาผู้แทนราษฎร
พุทธศักราช ๒๕๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕)

อาทิตย์ทิพอาภา

เจ้าพระยามหา

พล.อ. เจ้าพระยาพิชัยนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๘ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่ทรงพระราชดำริเห็นว่า เป็นการจำเป็นเพื่อ
ประโยชน์แห่งรัฐในการที่จะให้มีการประชุมวิสามัญแห่งสภา
ผู้แทนราษฎร ตามมาตรา ๓๑ แห่งรัฐธรรมนูญ

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกานี้เรียก

๘๖๐

ประชุมวิสามัญแห่งสภาผู้แทนราษฎร ในวันที่ ๒๖ ธันวาคม
พุทธศักราช ๒๔๗๕

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๐ ธันวาคม หน้า ๘๒๕)

๘๖๑

พระราชกฤษฎีกา

กำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่ที่จะเวนคืน
ในจังหวัดนครนายก และจังหวัดปราจีนบุรี

พุทธศักราช ๒๕๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕)

อาทิตยทิพอารา

เจ้าพระยาอมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรวโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๕ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรจะกำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่ที่จะ
เวนคืน เพื่อจัดสร้างการชลประทานในจังหวัดนครนายก
และจังหวัดปราจีนบุรี อันเป็นสาธารณูปโภคให้เสร็จบริบูรณ์
ตามโครงการเดิม

09/10/2566

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ในพระปรมาภิไธย สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พุทธศักราช ๒๔๗๗ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกากำหนดเขตต์ที่ดินในบริเวณที่จะเวนคืนในจังหวัดนครนายกและจังหวัดปราจีนบุรี พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ ตั้งแต่วันที่ ๑๕ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้ได้มีกำหนดห้าปี นับตั้งแต่วันประกาศใช้เป็นต้นไป

มาตรา ๔ ให้กระทรวงเกษตรธิการเป็นเจ้าหน้าที่เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ตามพระราชกฤษฎีกานี้

มาตรา ๕ ที่ดินในบริเวณที่จะเวนคืนอยู่ในท้องที่อำเภอองครักษ์ อำเภอบ้านนา อำเภอวังกระโจม อำเภอปากพลี จังหวัดนครนายก และอำเภอบ้านสร้าง จังหวัดปราจีนบุรี มีเขตต์ดังนี้

ทิศเหนือ เริ่มแต่ปลายคลองซอยที่ ๑๔ ไปตามลำคลอง ๓๒ เลี้ยวขึ้นไปทางเหนือตามลำคลองแม่น้ำใน จดปลายคลองหกวาสายบน เลี้ยวไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ตามลำคลองบ้านพริกจดปลายคลอง ๓๑ แล้วเลี้ยวไปทางทิศตะวันออก ผ่านอำเภอบ้านนาไปตามถนนนครนายกข้ามแม่น้ำนครนายกไปถึงบ้านดอนกระทุ่ม อยู่ในเขตต์อำเภอองครักษ์ อำเภอบ้านนา อำเภอวังกระโจม และอำเภอปากพลี

ทิศตะวันออก เริ่มแต่บ้านดอนกระทุ่มไปทางทิศใต้ ตามลำคลองท่าแดง คลองปากพลี ถึงสะพานรถไฟข้ามคลองปากพลี อยู่ในเขตต์อำเภอปากพลี

ทิศตะวันตก เริ่มแต่ต้นคลองซอยที่ ๑๔ ขึ้นไปทางทิศเหนือ ตามลำคลองซอยที่ ๑๔ จนจดปลายคลองอยู่ในเขตต์อำเภอองครักษ์

ทิศใต้ เริ่มแต่สะพานรถไฟข้ามคลองปากพลี ไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ ตามทางรถไฟสายอรัญญประเทศ จดแม่น้ำนครนายก เลี้ยวขึ้นไปทางทิศเหนือตามลำแม่น้ำนครนายกจดปลายคลองรังสิต เลี้ยวไปทางทิศตะวันตกตาม

ตำคลองรังสิตถึงคลองข่อยที่ ๑๔ อยู่ในเขตตำบลบ้านสร้าง
และอำเภอองครักษ์

ซึ่งตามเส้นแรมดำปรากฏตามแผนที่ประเมิน ต่อท้าย
พระราชกฤษฎีกานี้

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรธิการมี
หน้าที่รักษาการให้ เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๐ ธันวาคม หน้า ๕๓๑)

๘๖๕

ประกาศ

แต่งตั้งรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเศรษฐกิจ

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎรลง

วันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๘)

อาทิตย์ ทิพอาภา

เจ้าพระยามรราช

พต.อ. เจ้าพระยาพิชเชนทร โยธิน

ตามประกาศลงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๗๘
ตั้ง รัฐมนตรี ๒๒ นาย ประกอบด้วยรัฐมนตรี ซึ่งนายพันเอก
พระยาพลพลพยุหเสนา เป็นนายกรัฐมนตรีอยู่นั้น บัดนี้
เพื่อให้เป็นการเหมาะสมแก่ราชการยิ่งขึ้น จึงมีพระบรม
ราชโองการให้แต่งตั้ง นายพันเอก หลวงชำนาญยุทธศิลป์
รัฐมนตรี เป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเศรษฐกิจ ตั้ง
แต่บัดนี้เป็นต้นไป

09/10/2566

๘๖๖

ประกาศมาเมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕
เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ. อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๐ ธันวาคม หน้า ๕๓๕)

๘๖๗

พระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการพลเรือน
พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตย์ทิพอาภา

เจ้าพระยาอมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเยนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๒๒ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรปรับปรุงพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนเสียใหม่ เพื่อให้เป็นการเหมาะสมแก่ราชการยิ่งขึ้น

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

09/10/2566

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ตั้งแต่วันใช้พระราชบัญญัตินี้ ให้ยกเลิกบรรดาบทกฎหมาย กฎ และข้อบังคับอื่น ๆ ในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“ข้าราชการพลเรือน” หมายความว่า บุคคลที่เป็นพนักงานรัฐบาลโดยได้รับแต่งตั้งให้ทำ การงาน ของรัฐบาล ในกระทรวง ทบวง การ ฝ่ายพลเรือนทุกแห่ง เว้นแต่ข้าราชการฝ่ายตุลาการ

มาตรา ๕ ข้าราชการพลเรือนมี ๖ ประเภท

(๑) ข้าราชการพลเรือนการเมือง ได้แก่ผู้ซึ่งรับราชการในตำแหน่งการเมืองตามบทพระราชบัญญัติ

(๒) ข้าราชการพลเรือนสามัญ ได้แก่ผู้ซึ่งรับราชการ
09/10/2566
ในตำแหน่งประจำ

(๓) ข้าราชการพลเรือนรัฐพาณิชย์ ได้แก่ผู้ซึ่งรับราชการในตำแหน่งการรัฐพาณิชย์ซึ่งจะได้มีกฎ ก.พ. กำหนดไว้ว่าเป็นตำแหน่งรัฐพาณิชย์

(๔) ข้าราชการพลเรือนในพระองค์ ได้แก่ผู้ซึ่งรับราชการในตำแหน่งซึ่งจะได้มีกฎ ก.พ. กำหนดไว้ว่าเป็นตำแหน่งราชการในพระองค์พระมหากษัตริย์

(๕) ข้าราชการพลเรือนฝ่ายสภาผู้แทนราษฎร ได้แก่ผู้ซึ่งรับราชการในสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

(๖) ข้าราชการพลเรือนวิสามัญ ได้แก่ผู้ซึ่งรัฐบาลจ้างรับราชการ

มาตรา ๖ ข้าราชการพลเรือนจะได้รับเงินเดือนตามอัตราที่ปรากฏในบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้

ให้เป็นหน้าที่ของกระทรวงเจ้าสังกัดที่จะทำความตกลงกับ ก.พ. กำหนดจำนวนแห่งอัตราเงินเดือนในกรม หนึ่ง ๆ ภายในวงเงินงบประมาณ แต่ถ้ราชการแห่งกรมในกระทรวงใดมีเหตุพิเศษ จะทำความตกลงแยกจำนวนแห่งอัตราเงินเดือนของกรมนั้น ๆ ออกเป็นเหล่า หรือจะรวมสมทบเข้าในจำนวนแห่งอัตราเงินเดือนของกระทรวงนั้นก็ได้

กำหนดจำนวนแห่งอัตราเงินเดือนเช่นว่านี้ ให้ ก.พ.
ประกาศเป็นรายปีในราชกิจจานุเบกษา

บทบัญญัติข้างต้นนี้มีให้ใช้บังคับแก่ข้าราชการตำรวจที่
รับเงินเดือนตามยศ ซึ่งกระทรวงเจ้าสังกัดจะได้ทำความ
ตกลงกับ ก.พ. เป็นส่วนหนึ่งต่างหาก แล้วให้นำความกราบ
บังคมทูลเพื่อทรงตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๗ ข้าราชการพลเรือน ผู้ไปรับราชการทหาร
ตามพระราชบัญญัติลักษณะเกณฑ์ทหาร เมื่อออกจากราชการ
ทหารโดยไม่มีความเสียหายแล้ว ประสงค์จะเข้ารับราชการ
ในชั้นและอันดับที่ได้รับอยู่ในขณะไปรับราชการทหาร ให้
กระทรวงมหาดไทยพิจารณาเดิมรับบรรจุทีเดียว

ลักษณะ ๑

ข้าราชการพลเรือนการเมือง

มาตรา ๘ การแต่งตั้งรัฐมนตรีที่ดี การออกจากตำแหน่ง
รัฐมนตรีที่ดี ต้องปฏิบัติตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักร
สยาม

มาตรา ๙ การแต่งตั้งข้าราชการพลเรือนการเมืองใน
ตำแหน่งที่ต่ำกว่ารัฐมนตรี ให้รัฐมนตรีเจ้าสังกัดเลือกตั้ง

บุคคลซึ่งเห็นสมควรตามเหตุผลในทางการเมือง เมื่อคณะรัฐมนตรีอนุมัติแล้ว จึงให้เข้ารับตำแหน่งได้

มาตรา ๑๐ ข้าราชการพลเรือนการเมืองในตำแหน่งที่ต่ำกว่ารัฐมนตรี ออกจากตำแหน่งเมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) รัฐมนตรีเจ้าสังกัดมีคำสั่งให้ออกโดยอนุมัติของคณะรัฐมนตรี
- (๔) คณะรัฐมนตรีที่อนุมัติให้แต่งตั้งออกจากตำแหน่งทั้งคณะ หรือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงหรือทบวงที่ข้าราชการพลเรือนการเมืองผู้นั้นสังกัดต้องออกจากตำแหน่ง

มาตรา ๑๑ เมื่อข้าราชการพลเรือนการเมืองต้องออกจากตำแหน่งโดยไม่มีคามผิดแล้ว ประสงค์จะเข้ารับราชการในชั้นและอันดับที่ได้รับอยู่ในขณะไปเป็นข้าราชการพลเรือนการเมือง ให้กระทรวงทบวงการเดิมรับบรรจุที่เดียว

ลักษณะ ๒

ข้าราชการพลเรือนสามัญ

หมวด ๑

การบรรจุ การเลื่อนชั้น การเลื่อนอันดับ และการแต่งตั้ง

มาตรา ๑๒ ชั้นข้าราชการพลเรือนสามัญ มีดังนี้

๑. ข้าราชการพลเรือนชั้นจัตวา
๒. ข้าราชการพลเรือนชั้นตรี
๓. ข้าราชการพลเรือนชั้นโท
๔. ข้าราชการพลเรือนชั้นเอก
๕. ข้าราชการพลเรือนชั้นพิเศษ

ในชั้นหนึ่ง ๆ แบ่งออกเป็นอันดับตามบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๓ ตำแหน่งราชการพลเรือนสามัญ มีดังนี้

- (๑) เสมียนพนักงาน
- (๒) ประจำแผนก
- (๓) หัวหน้าแผนก
- (๔) หัวหน้ากอง
- (๕) อธิบดี
- (๖) ปลัดกระทรวง

ส่วนตำแหน่งที่เรียกชื่ออย่างอื่น จะต้องมีกฎ ก.พ. กำหนด
เทียบกับตำแหน่งที่กล่าวมาแล้วข้างต้นนี้

มาตรา ๑๔ การบรรจุข้าราชการพลเรือนสามัญ ให้เจ้า
กระทรวงหรือผู้บังคับบัญชาที่ได้รับมอบหมายจากเจ้ากระทรวง
บรรจุตามเกณฑ์ดังต่อไปนี้

(๑) ข้าราชการพลเรือนชั้นจัตวา บรรจุจากบุคคลที่
สอบแข่งขันสำเร็จในวิชาข้าราชการพลเรือนชั้นจัตวา

โดยปกติให้บรรจุในอันดับ ๑ แต่ตำแหน่งราชการใด
โดยลักษณะปริมาณหรือคุณภาพ ควรได้ผู้มีคุณวุฒิเพื่อ
เข้าบรรจุในอันดับ ๔ หรือ ๗ ที่เดียว ก็ให้สอบแข่งขันเพื่อ
บรรจุในอันดับนั้น ๆ โดยเฉพาะได้

(๒) ข้าราชการพลเรือนชั้นตรี บรรจุจากบุคคลที่สอบ
แข่งขันสำเร็จในวิชาข้าราชการพลเรือนชั้นตรี

มาตรา ๑๕ ผู้ใดได้รับปริญญาหรือประกาศนียบัตรวิชา
ชีพ เจ้ากระทรวงหรือผู้บังคับบัญชาที่ได้รับมอบหมายจาก
เจ้ากระทรวงอาจคัดเลือกหรือสอบคัดเลือกบรรจุเข้าเป็น
ข้าราชการพลเรือนสามัญที่ใช่วิชาอันใด ๆ ชั้นใด ๆ ที่ไม่สูงกว่า
ชั้นข้าราชการพลเรือนชั้นโทได้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการ
ในกฎ ก.พ.

มาตรา ๑๖ ข้าราชการพลเรือนชั้นจัตวา เลื่อนชั้นเป็น
ชั้นตรี ได้ ด้วยการ สอบ แข่งขัน ในวิชาข้าราชการพลเรือน
ชั้นตรี

มาตรา ๑๗ การเลื่อนข้าราชการพลเรือนชั้นตรีขึ้นเป็น
ชั้นโท ให้ผู้บังคับบัญชาตั้งแต่อธิบดีขึ้นไป แล้วแต่กรณี
พิจารณาคัดเลือกจากข้าราชการพลเรือนชั้นตรี ซึ่งรับ
ราชการในชั้นตรีมาแล้วเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสามปี แต่ถ้า
เป็นผู้ที่ได้ปริญญาเอกหรือประกาศนียบัตรซึ่งเทียบได้ไม่ต่ำ
กว่าปริญญาเอกด้วยแล้ว กำหนดเวลาสามปีนี้ไม่ต้องนำ
มาใช้บังคับ แต่ถ้าเป็นผู้ที่ได้ปริญญาโทหรือประกาศนียบัตร
ซึ่งเทียบได้ไม่ต่ำกว่าปริญญาโทด้วยแล้ว ก็ให้กำหนดเวลา
ไม่น้อยกว่าหนึ่งปี ถ้าเป็นผู้ที่ได้ปริญญาตรีหรือประกาศนียบ
ัตรซึ่งเทียบได้ไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีด้วยแล้ว ก็ให้กำหนด
เวลาไม่น้อยกว่าสองปี กับทั้งเป็นผู้ที่ได้รับการพิจารณาเห็น
ว่ามีคุณวุฒิและความสามารถแล้วส่งรายงานไปยัง อ.ก.พ.
กระทรวง โดยปกคัตตราหนึ่งมีจำนวนไม่น้อยกว่าสามคน
เมื่อ อ.ก.พ. กระทรวงได้สอบสวนและพิจารณาเห็นว่าผู้ใด
สมควรได้เลื่อนขึ้น ก็ให้เสนอไปยังเจ้ากระทรวงเพื่อเลื่อน
ชั้นต่อไป

มาตรา ๓๔ การเลื่อนข้าราชการพลเรือนชั้นโทขึ้นเป็นชั้นเอก ให้เจ้ากระทรวงพิจารณาคัดเลือกจากข้าราชการพลเรือนชั้นโทซึ่งรับราชการไม่ชั้นโทมาแล้วเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสามปี แต่ต้องเป็นผู้ที่ได้ปริญญาเอก หรือประกาศนียบัตรซึ่งเทียบได้ ไม่ต่ำกว่าปริญญาเอกด้วยแล้ว กำหนดเวลาสามปีนี้ไว้ก่อนจะเข้าใช้บังคับ แต่ต้องเป็นผู้ที่ได้ปริญญาโท หรือประกาศนียบัตรซึ่งเทียบได้ ไม่ต่ำกว่าปริญญาโทด้วยแล้ว ก็ให้กำหนดเวลาไม่น้อยกว่าหนึ่งปี ถ้าเป็นผู้ที่ได้ปริญญาตรี หรือประกาศนียบัตรซึ่งเทียบได้ ไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีด้วยแล้ว ก็ให้กำหนดเวลาไม่น้อยกว่าสองปี กับทั้งเป็นผู้ที่ได้รับการพิจารณาเห็นว่ามีความรู้คุณวุฒิและความสามารถ แล้วส่งรายงานไปยัง อ.ก.พ. กระทรวง โดยปกติอัตราหนึ่งมีจำนวนไม่น้อยกว่าสามคน เมื่อ อ.ก.พ. กระทรวงได้สอบสวนและพิจารณาแล้ว เห็นว่าผู้ใดสมควรเลื่อนชั้น ก็ให้เสนอไปยังเจ้ากระทรวงเพื่อเลื่อนชั้นต่อไป

มาตรา ๓๕ การเลื่อนข้าราชการพลเรือนชั้นเอกขึ้นเป็นชั้นพิเศษ ให้เจ้ากระทรวงพิจารณาคัดเลือกจากข้าราชการพลเรือนชั้นเอกที่มีความดีความชอบและความสามารถแล้ว ส่งรายงานไปยัง ก.พ. เมื่อ ก.พ. สอบสวนและพิจารณาแล้ว

เห็นว่าสมควรได้เลื่อนชั้น ก็ให้รายงานไปยังคณะรัฐมนตรี
เพื่ออนุมัติ

มาตรา ๒๐ ข้าราชการพลเรือนผู้ใดเลื่อนชั้น ให้
ได้รับเงินเดือนในอันดับต่ำของชั้นที่ได้เลื่อนชั้น แต่ถ้า
ผู้นั้นได้รับเงินเดือนสูงกว่าอันดับต่ำของชั้นที่ได้เลื่อนชั้นก็
ให้ได้รับเงินเดือนในอันดับที่เท่ากับเงินเดือนที่ได้รับอยู่

มาตรา ๒๑ การเลื่อนอันดับภายในชั้นหนึ่ง ๆ ให้เจ้า
กระทรวงหรือผู้บังคับบัญชาที่ได้รับมอบหมายจากเจ้ากระทรวง
พิจารณาคัดเลือกจากผู้ที่อยู่ในอันดับที่ลดลงไปตามลำดับ
โดยคำนึงถึงความสามารถและการปฏิบัติตาม
วินัยข้าราชการพลเรือน ทั้งนี้ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และ
วิธีการในกฎ ก.พ.

ส่วน การเลื่อนเงินเดือนของข้าราชการตำรวจที่รับ
เงินเดือนตามยศ ให้ทำได้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการใน
กฎ ก.พ.

มาตรา ๒๒ การแต่งตั้งข้าราชการพลเรือนสามัญ ให้
ดำรงตำแหน่งราชการ ให้เจ้ากระทรวงหรือผู้บังคับบัญชา

ที่ได้รับมอบหมายจากเจ้ากระทรวงแต่งตั้งตามเกณฑ์ตั้งต่อไป

๑. ตำแหน่งเสมียนพนักงาน แต่งตั้งจากข้าราชการพลเรือนชั้นจัตวา

๒. ตำแหน่งประจำแผนก แต่งตั้งจากข้าราชการพลเรือนชั้นจัตวาอันดับ ๗ ขึ้นไป หรือจากข้าราชการพลเรือนชั้นตรี

๓. ตำแหน่งหัวหน้าแผนก แต่งตั้งจากข้าราชการพลเรือนชั้นตรี หรือโท

๔. ตำแหน่งหัวหน้ากอง แต่งตั้งจากข้าราชการพลเรือนชั้นโท หรือเอก

ส่วนการแต่งตั้งข้าราชการพลเรือนสามัญให้ดำรงตำแหน่งอธิบดีและปลัดกระทรวงนั้น ให้เจ้ากระทรวงคัดเลือกจากข้าราชการพลเรือนชั้นพิเศษ แล้วรายงานไปยังคณะรัฐมนตรีเพื่อนำความกราบบังคมทูลให้ทรงแต่งตั้ง

มาตรา ๒๓ ภายใต้มีกฎกระทรวง ๒๒ เจ้ากระทรวงหรือผู้บังคับบัญชาที่ได้รับมอบหมายจากเจ้ากระทรวง มีอำนาจแต่งตั้งข้าราชการพลเรือนสามัญ ให้ประจำกระทรวงหรือประจำกรมได้

มาตรา ๒๔ การแต่งตั้งผู้เริ่มเข้าเป็นข้าราชการพลเรือนให้ดำรงตำแหน่งนั้น ให้รั้งตำแหน่งก่อนเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสามเดือน แต่ไม่เกินกว่าหนึ่งปี เมื่อได้รั้งตำแหน่งในระยะเวลาที่กำหนดแล้ว ให้เจ้ากระทรวงหรือผู้บังคับบัญชาที่ได้รับมอบหมายจากเจ้ากระทรวงพิจารณาว่าผู้นั้นมีความสามารถปฏิบัติราชการได้หรือไม่ ถิ่นเห็นว่าสามารถก็ให้แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งได้ ถ้าเห็นว่าจะไม่สามารถ จะให้ผู้นั้นออกจากราชการหรือแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งต่ำลงมาก็ได้

ส่วนข้าราชการพลเรือนผู้ได้รับแต่งตั้งในตำแหน่งที่สูงขึ้นเจ้ากระทรวงหรือผู้บังคับบัญชาที่ได้รับมอบหมายจากเจ้ากระทรวงอาจพิจารณาให้รั้งตำแหน่งก่อนเป็นเวลาไม่เกินกว่าหนึ่งปี ถ้าในระหว่างรั้งตำแหน่ง ปรากฏว่าข้าราชการผู้นั้นไม่สามารถจะดำรงตำแหน่งนั้น จะให้กลับมาดำรงตำแหน่งเดิมก็ได้

มาตรา ๒๕ ราชการพลเรือนส่วนใดที่มีลักษณะ ให้เจ้ากระทรวงทำความตกลงกับ ก.พ. ที่จะกำหนดคุณสมบัติ ทัศนความรู้ และวิธีคัดเลือก หรือสอบคัดเลือกอย่างอื่นเพื่อให้ได้บรรจุและแต่งตั้งโดยความเที่ยงธรรมที่จะได้บุคคลที่มี

คุณวุฒิและความสามารถในราชการ แล้วรายงานไป
ยังคณะรัฐมนตรี เมื่อคณะรัฐมนตรีเห็นชอบด้วยวิธีการ
นั้นแล้วให้นำความกราบบังคมทูลเพื่อทรงตราเป็นพระราช
กฤษฎีกา

มาตรา ๒๖ ถ้าตำแหน่งว่างลง จะแต่งตั้งข้าราชการ
พลเรือนให้ดำรงตำแหน่งทันทีที่มิได้ ให้เจ้ากระทรวง
หรือผู้บังคับบัญชาที่ได้รับมอบหมายจากเจ้ากระทรวง ตั้ง
ข้าราชการพลเรือนผู้ที่เห็นสมควรให้รักษาราชการในตำแหน่ง
ที่ว่างนั้นชั่วคราวได้

มาตรา ๒๗ การโอนข้าราชการใดๆ นอกจากข้าราชการ
พลเรือนประเภทวิสามัญไปรับราชการต่างกระทรวงในชั้นซึ่ง
ไม่สูงกว่าชั้นเดิม อาจทำได้โดยกระทรวงทบวงกรมเจ้า
สังกัดแล้วแต่กรณี ได้ตกลงยินยอมในการโอนนั้นด้วยแล้ว

การโอนข้าราชการพลเรือนชั้นพิเศษ ให้เจ้ากระทรวง
ที่จะรับโอนมานั้นรายงานไปยังคณะรัฐมนตรี เพื่อพิจารณา
อนุมัติ

การโอนข้าราชการพลเรือนชั้นเอกลงไป ต้องพิจารณา
ว่าราชการในตำแหน่งเดิมกับตำแหน่งที่จะโอนไปรับใหม่นั้น
มีลักษณะงานคล้ายคลึงกัน หรือตำแหน่งที่จะโอนไปรับใหม่

นั้นต้องใช้วิชาที่ข้าราชการผู้ให้ได้รับปริญญาหรือประกาศนียบัตร และให้ผู้มีอำนาจและหน้าที่ต่อไปนี้เป็นผู้พิจารณาอนุมัติ ตามเกณฑ์ดังต่อไปนี้

๑) ข้าราชการพลเรือนชั้นเอก โท และตรี ให้ อ.ก.พ. กระทรวงที่จะรับโอนมานั้นพิจารณาอนุมัติ

๒) ข้าราชการพลเรือนชั้นจัตวา ให้ อ.ก.พ. กรมที่จะรับโอนมานั้นพิจารณาอนุมัติ

การโอนข้าราชการใด ๆ นอกจากข้าราชการพลเรือนประเภทวิสามัญไปรับราชการต่างกรมสังกัดกระทรวงเดียวกัน ในชั้นซึ่งไม่สูงกว่าชั้นเดิมอาจทำได้โดยอนุโลม

มาตรา ๒๘ การย้ายข้าราชการพลเรือนภายในกรมเดียวกัน ให้เป็นไปตามระเบียบที่เจ้ากระทรวงจะได้วางไว้โดยอนุมัติ ก.พ.

มาตรา ๒๙ ข้าราชการใด ๆ นอกจากข้าราชการพลเรือนประเภทการเมืองและวิสามัญออกจากราชการไปโดยมิได้มีความผิด หรือละทิ้งในราชการ ถ้าสมัครเข้ารับราชการในตำแหน่งราชการพลเรือนสามัญในชั้นและอันดับที่ไม่สูงกว่าเดิม ^{๑๐/๒๕๖๖} และทางราชการต้องการจะรับเข้าทำราชการ ให้

ผู้มีอำนาจและหน้าที่ตั้งที่ระบุไว้ในมาตรา ๒๗ พิจารณาและสอบสวนตามวิธีการที่ ก.พ. จะได้กำหนด เมื่อเห็นว่าเหมาะสมกับราชการที่จะรับเข้าบรรจุนี้ และอนุมัติแล้วก็ให้บรรจุได้

ผู้ออกจากราชการโดยถูกขุมตำแหน่ง ย่อมได้รับบรรจุตามความในมาตรานี้ก่อนผู้ที่ออกจากราชการโดยเหตุอื่น

มาตรา ๓๐ ข้าราชการพลเรือนผู้ใดถูกส่งให้ไปทำงานเทศบาลหรือองค์การสาธารณะใด ๆ ถ้ากระทรวงทบวงกรมเรียกกลับเข้ารับราชการ ให้ได้รับเงินเดือนไม่สูงกว่าที่ได้รับอยู่ในขณะเรียกกลับ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการในกฎ ก.พ.

หมวด ๒

การสอบแข่งขัน การสอบคัดเลือก และการคัดเลือก

มาตรา ๓๑ ผู้สมัครสอบแข่งขัน สอบคัดเลือก หรือคัดเลือกต้องเป็นบุคคลที่มีคุณสมบัติและมีพื้นความรู้ดังได้กล่าวไว้ในมาตรา ๓๒ และ ๓๓

มาตรา ๓๒ ผู้สมัครสอบแข่งขัน สอบคัดเลือก หรือคัดเลือกจะต้องมีคุณสมบัติดังนี้

- (๑) มีสัญชาติเป็นชาวสยาม
- (๒) อายุไม่ต่ำกว่า ๑๘ ปี
- (๓) เป็นผู้เลื่อมใสในการปกครองระบอบรัฐธรรมนุญด้วยความบริสุทธิ์ใจ

(๔) ไม่เป็นผู้มีกายทุพพลภาพ ไร้ความสามารถ หรือจิตต์ฟั่นเฟือน ไม่สมประกอบ หรือเป็นโรคที่จะได้ระบุไว้ในกฎ ก.พ.

- (๕) ไม่เป็นผู้ที่อยู่ในระหว่างพักหน้าที่ราชการ
- (๖) ไม่เป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดี
- (๗) ไม่เป็นคนมีหนี้สินต้นพันตัว
- (๘) ไม่เป็นผู้เคยถูกไล่ออกจากราชการ
- (๙) ไม่เป็นผู้ที่ต้องปลดออกจากราชการ
- (๑๐) ไม่เป็นผู้ที่ต้องจำคุกโดยคำพิพากษาให้จำคุก เว้นแต่ความผิดฐานลหุโทษ และสามารถผิดอันได้กระทำโดยฐานประมาท

แต่ผู้สมัครสอบแข่งขัน สอบคัดเลือกหรือคัดเลือก ที่ขาดคุณสมบัติตามอนุมาตรา (๖) (๗) (๘) (๙) และ (๑๐) ก.พ. อาจพิจารณาสอบสวนว่า ผู้นั้นได้กลับตนประพฤติ

เป็นคนดีแล้ว จะยกเว้นให้เป็นรายบุคคลก็ได้ แต่มติของ ก.พ. ในกรณียกเว้นเช่นนี้ต้องเป็นเอกฉันท์

ตำแหน่งราชการใดที่โดยลักษณะปริมาณหรือคุณภาพ ของงานไม่เหมาะสมแก่การแต่งตั้งสตรีเข้ารับราชการ ให้ เจ้ากระทรวงทำความตกลงกับ ก.พ. วางข้อบังคับไว้มิให้แต่งตั้งสตรีเข้ารับราชการในตำแหน่งนั้น

มาตรา ๓๓ ผู้สมัครสอบแข่งขันจะต้องมีพินความรู้ ดังนี้

(๑) วิชาข้าราชการพลเรือนชั้นจัตวา

(ก) ผู้ที่ได้ประกาศนียบัตรมัธยมบริบูรณ์ หรือเทียบ วิทยฐานะเท่ามัธยมบริบูรณ์ แต่ถ้าในเขตต์แห่งการแข่งขัน ใดการศึกษามัธยมบริบูรณ์ยังไม่แพร่หลาย ก็ให้ ก.พ. มี อำนาจกำหนดพินความรู้ต่ำกว่าประกาศนียบัตรมัธยมบริบูรณ์ได้

(ข) ผู้ที่มีพินความรู้ต่ำกว่าที่กำหนดแต่ได้เข้าฝึกหัดเป็น เสมียนหรือทำการเสมียน อยู่แล้วในวันที่ใช้พระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๗๖ ซึ่งหัวหน้าแผนก รับรองพินความรู้ว่าสมควรเข้าสอบแข่งขันได้

(๒) วิชาข้าราชการพลเรือนชั้นตรี

(ก) ผู้ที่ได้ปริญญาตรีหรือประกาศนียบัตรซึ่งเทียบได้ ไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีหรือ

(ข) ข้าราชการพลเรือนชั้นจัตวาอันดับ ๗ ขึ้นไป ซึ่ง
รับราชการมาแล้วไม่ต่ำกว่าสี่ปี

มาตรา ๓๔ ให้ อ.ก.พ. กระทรวง อ.ก.พ. กรมหรือ อ.ก.พ.
จังหวัด แล้วแต่กรณีจัดการสอบแข่งขันวิชาข้าราชการ
พลเรือนชั้นจัตวาตามหลักสูตรและวิธีการที่ ก.พ. จะได้
กำหนดโดยคำนึงถึงลักษณะและคุณภาพของราชการ

ให้ อ.ก.พ. กระทรวงจัดการสอบแข่งขันวิชาข้าราชการ
พลเรือนชั้นตรีตามหลักสูตรและวิธีการที่ ก.พ. จะได้กำหนด
โดยคำนึงถึงลักษณะและคุณภาพของราชการ

มาตรา ๓๕ ภายใต้บังคับมาตรา ๓๒ ผู้สอบที่ได้คะแนน
สูงมีสิทธิที่จะได้รับเลือกเข้ารับราชการก่อนผู้ได้คะแนนต่ำ
ลงมาตามลำดับ

มาตรา ๓๖ การสอบแข่งขันนั้น ตามปกติให้มีปีละ
๑ ครั้ง แต่เมื่อใดมีการสอบแข่งขันใหม่อีกแล้ว บัญชีสอบ
แข่งขันคราวก่อนเป็นอันลบล้าง

หมวด ๓

การออกจากราชการ

มาตรา ๓๗ ข้าราชการพลเรือนสามัญออกจากราชการ

09/10/2566

เมธ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) ให้ออก
- (๔) ปลด
- (๕) ไล่ออก

การ ออกจาก ราชการ ของ ข้าราชการ พลเรือน สามัญ
ตำแหน่งอธิบดีและปลัดกระทรวงให้นำความกราบบังคมทูล
ให้ทรงทราบ

มาตรา ๓๘ ภายใต้บังคับมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติ
บำเหน็จบำนาญข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๗๘ ข้าราชการ
พลเรือนสามัญผู้ใดประสงค์จะลาออกจากราชการก็ย่อมทำได้
เมื่อผู้บังคับบัญชาตามที่ระบุไว้ในวรรค ๒ แห่งมาตรานี้ได้
สอบสวนพิจารณาและอนุญาตแล้ว จึงให้ถือว่าออกจาก
ราชการ

ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจอนุญาตให้ข้าราชการลาออกได้
นั้น คือ

- (๑) รัฐมนตรีว่าการกระทรวง สำหรับข้าราชการตั้งแต่
ชั้นโทขึ้นไป

(๒) อธิบดี สำหรับข้าราชการชั้นจัตวาส่วนกลางและ
ชั้นตรี

(๓) ข้าราชการประจำจังหวัด สำหรับข้าราชการชั้นจัตวา
ส่วนภูมิภาค เมื่อข้าราชการประจำจังหวัดได้ส่งอนุญาต แล้ว
ให้แจ้งไปยังอธิบดีเจ้าสังกัด

มาตรา ๓๘ เมื่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเห็นสมควร
ให้ผู้ใดออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญ จะให้ผู้นั้น
ออกจากราชการตาม ลักษณะซึ่ง บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติ
บำเหน็จบำนาญก็ได้

แต่ในการให้ออกเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเพราะเหตุทด
แทนในกรณีที่รัฐบาลให้ออกโดยไม่มีคามผิดนั้น ให้ทำ
ได้เฉพาะเหตุดังนี้

(ก) เมื่อข้าราชการผู้ใดต้องหาว่าทำผิดวินัยและกระทรวง
เจ้าสังกัดได้สอบสวนและรายงานไปยัง ก.พ. ก.พ. พิจารณา
แล้วไม่ได้ความเป็นสัตย์ว่ากระทำผิดที่จะต้องถูกไล่ออกหรือ
ปลด แต่เห็นว่ามึมลทินหรือมัวหมอง ถ้ากระทรวง
เจ้าสังกัดเห็นว่ากรณีที่จะให้ข้าราชการอีกจะเป็นการเสียหาย
แก่ราชการ เจ้ากระทรวงจะสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการก็ได้

(ข) เมื่อข้าราชการผู้ใดหย่อนความสามารถหรือไม่แสดงให้เพียงพอว่าเป็นผู้สนับสนุนการปกครองระบอบรัฐธรรมนูญด้วยความบริสุทธิ์ใจ และ ก.พ. ได้สอบสวนเห็นสมควรให้ออกจากราชการแล้ว ให้เจ้ากระทรวงสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการ

(ค) ขาดคุณสมบัติตามมาตรา ๓๒ (๑) หรือ (๔)

มาตรา ๔๐ การปลดและการไล่ออกจากราชการให้เป็นไปตามที่บัญญัติไว้ในลักษณะ ๗

ลักษณะ ๓

ข้าราชการพลเรือนรัฐพาณิชย์

มาตรา ๔๑ การบรรจุ การเลื่อนชั้น การเลื่อนอันดับ การแต่งตั้ง และการออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนรัฐพาณิชย์นั้น ให้ทำได้ตามกฎหมาย ก.พ.

ลักษณะ ๔

ข้าราชการพลเรือนในพระองค์

มาตรา ๔๒ การบรรจุ การเลื่อนชั้น การเลื่อนอันดับ การแต่งตั้ง และการออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนในพระองค์ในสำนักพระราชวัง และสำนักงานราชเลขา

นุการในพระองค์นั้น ให้เป็นอำนาจหน้าที่ของนายกรัฐมนตรี
ที่จะทำได้ โดยพระบรมราชานุมัติ

ลักษณะ ๕

ข้าราชการพลเรือนฝ่ายสภาผู้แทนราษฎร

มาตรา ๔๓ การบรรจุ การเลื่อนอันดับ การเลื่อนชั้น
การแต่งตั้ง และการออกจากราชการของข้าราชการพลเรือน
ฝ่ายสภาผู้แทนราษฎรนั้น ให้ทำได้ตามกฎหมาย ก.พ.

ลักษณะ ๖

ข้าราชการพลเรือนวิสามัญ

มาตรา ๔๔ การรับคนเข้าเป็นข้าราชการพลเรือนวิสามัญ
นั้น เมื่อทางราชการประสงค์จะบรรจุผู้ใดที่เห็นว่าเหมาะสม
แก่ราชการ อาจบรรจุได้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการใน
กฎหมาย ก.พ. และการออกจากราชการของข้าราชการประเภทนี้
ก็ให้ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และวิธีการในกฎหมาย ก.พ. เช่นกัน

ลักษณะ ๗

วินัยข้าราชการพลเรือน

หมวด ๑

ข้อความทั่วไป

มาตรา ๔๕ ข้าราชการพลเรือนต้องสนับสนุนการปกครองระบอบรัฐธรรมนูญ ด้วยความบริสุทธิ์ใจ และต้องพยายามชี้แจงต่อบุคคลในบังคับบัญชา และในอำนาจของตนให้เข้าใจและนิยมต่อการปกครองระบอบรัฐธรรมนูญ

มาตรา ๔๖ ข้าราชการพลเรือนต้องเชื่อฟังผู้บังคับบัญชาผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาต้องปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งในหน้าที่ราชการโดยชอบ ด้วยกฎหมาย ห้ามมิให้ขัดขืนหลักเถียง ถ้าไม่เห็นพ้องด้วยคำสั่งนั้นจะเสนอความเห็นคัดค้านเป็นลายลักษณ์อักษรก็ได้ แต่ต้องเสนอทันที และเมื่อได้คัดค้านดังกล่าวมานั้นแล้ว ผู้บังคับบัญชามีได้สั่งถอน หรือแก้คำสั่งที่ส่งไป ผู้อยู่ใต้บังคับต้องปฏิบัติตาม แต่ให้ผู้บังคับบัญชารับรายงานขึ้นไปยังเจ้ากระทรวงที่ตนสังกัดตามลำดับ

ในการปฏิบัติราชการ ห้ามมิให้กระทำการข่มผู้บังคับบัญชาเหนือตน เว้นไว้แต่จะได้รับการอนุญาตเป็นพิเศษชั่วคราว

มาตรา ๔๗ ข้าราชการพลเรือนต้องตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความระมัดระวังมิให้เสียหายแก่ราชการ

มาตรา ๔๘ ข้าราชการพลเรือนต้องปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความซื่อสัตย์สุจริต

ห้ามมิให้รายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา

ห้ามมิให้อาศัยอำนาจหน้าที่ราชการ จะโดยทางตรงหรือทางอ้อมก็ตาม เพื่อหาผลประโยชน์ให้แก่ตนเอง หรือแก่ผู้อื่น

มาตรา ๔๙ ข้าราชการพลเรือนต้องอุทิศเวลาของตนให้แก่ราชการ

ห้ามมิให้เป็นตัวกระทำการในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทใดๆ และห้ามมิให้กระทำการหาผลประโยชน์อย่างใด ๆ อันอาจเป็นทางให้เสียความเที่ยงธรรมในหน้าที่ราชการของตน

มาตรา ๕๐ ข้าราชการพลเรือนต้องรักษาชื่อเสียงมิให้ขึ้นชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว

ห้ามมิให้ประพฤติตนเป็นคนเสเพล เสพเครื่องดองของเมาจนไม่สามารถครองสติได้ มีหนี้สินล้นพ้นตัว กระทำ ความผิดอาญาหรือการอื่นใด อันอาจเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการ

มาตรา ๕๑ ข้าราชการพลเรือนต้องสุภาพเรียบร้อยต่อผู้บังคับบัญชาและต่อประชาชน

ห้ามมิให้ดูหมิ่นหยามหยามบุคคลใด ๆ

มาตรา ๕๒ ข้าราชการพลเรือนต้องรักษาความสัมพันธ์ระหว่างข้าราชการและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

มาตรา ๕๓ ข้าราชการพลเรือน ต้องอดสูสาหะ และอำนวยความสะดวกในหน้าที่ราชการ

มาตรา ๕๔ ข้าราชการพลเรือนต้องรักษาความลับในราชการ

หมวด ๒

โทษผิดวินัย

มาตรา ๕๕ โทษผิดวินัยตามพระราชบัญญัตินี้มี ๕ สถาน
คือ

- (๑) ไล่ออก
- (๒) ปลด
- (๓) ตัดเงินเดือน
- (๔) คำหนัโทษ
- (๕) ภาคทัณฑ์

มาตรา ๕๖ การไล่ออกนั้น จะกระทำได้เมื่อข้าราชการพลเรือนผู้ใดทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ในกรณีเช่นนั้นให้กระทรวงเจ้าสังกัดรายงานไปยัง ก.พ. เพื่อสอบสวนพิจารณา เมื่อ ก.พ. สอบสวนและพิจารณาเห็นสมควรให้ไล่ออกจากราชการได้แล้ว ให้แจ้งมายังเจ้ากระทรวงเพื่อส่งไล่ออกต่อไป

มาตรา ๕๗ การปลดนั้นจะกระทำได้เมื่อข้าราชการพลเรือนผู้ใดกระทำผิดวินัยยังไม่ร้ายแรง ถึง กับ จะต้องถูกไล่ออกจากราชการ ในกรณีเช่นนั้นให้กระทรวงเจ้าสังกัดรายงานไปยัง ก.พ. เพื่อสอบสวนพิจารณา เมื่อ ก.พ. ได้สอบสวนและพิจารณาเห็นสมควรให้ปลดออกจากราชการได้แล้ว ให้แจ้งมายังเจ้ากระทรวงเพื่อส่งปลดต่อไป

มาตรา ๕๘ เมื่อข้าราชการพลเรือนผู้ใดถูกฟ้องคดีอาญา หรือมีกรณีที่ต้องสอบสวนเพื่อไล่ออกหรือปลด ถ้าผู้บังคับบัญชา ที่ข้าราชการผู้นั้นสังกัดเห็นว่า จะให้คงอยู่ในหน้าที่ราชการ ระหว่าง พิจารณา หรือ สอบสวน จะเป็นการ เสีย ภัย แก่ราชการ จะสั่งให้พักราชการก็ได้

ผู้บังคับบัญชา ที่มีอำนาจสั่งพักราชการตามความในวรรคก่อนนั้น ^{๑๙}คือ

(๑) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสั่งให้ข้าราชการตำแหน่งหัวหน้ากองขึ้นไปพักราชการได้

(๒) อธิบดีสั่งให้ข้าราชการ ตำแหน่งหัวหน้าแผนกขึ้นไป พักราชการได้

(๓) ข้าหลวงประจำจังหวัดสั่งให้ ข้าราชการ ตำแหน่งเสมียนพนักงานในส่วนภูมิภาคพักราชการได้ ส่วนข้าราชการตำแหน่งประจำแผนกในส่วนภูมิภาค ข้าหลวงประจำจังหวัดสั่งให้พักราชการได้ โดยอนุมัติอธิบดีเจ้าสังกัด

การให้พักราชการนั้น ให้พักตลอดเวลาที่พิจารณาหรือสอบสวน เมื่อพิจารณาหรือสอบสวนแล้ว ถ้าปรากฏว่าผู้ที่ถูกสั่งให้พักมิได้กระทำความผิดและไม่มีมลทินความผิดเลย ต้องให้ผู้นั้นกลับคืนตำแหน่งเดิม ถ้าปรากฏว่าถึงแม้การพิจารณาหรือสอบสวน จะไม่ได้ความ เป็น สัตย์ ว่า ผู้ที่ถูกสั่งให้พักได้กระทำความผิด แต่ก็มีมลทินอยู่ ให้เข้ากระทรวงใช้ความพินิจ ถ้าเห็นว่าจะให้กลับเข้ารับราชการอีกอาจเสียหายแก่ราชการ ก็ให้ดำเนินการตามความในมาตรา ๓๕ เพื่อให้ผู้นั้นออกจากราชการ หรือถ้าเห็นว่าผู้นั้นยังอาจเป็นประโยชน์แก่ราชการ จะให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการ ในตำแหน่ง ที่ไม่สูงกว่าตำแหน่งเดิมก็ได้

เงินเดือนของผู้ที่ถูกสั่งให้พักหน้าที่ดังกล่าวมานั้น ให้ปฏิบัติตามกฎและข้อบังคับกระทรวงการคลัง ว่าด้วยเงินเดือนระหว่างต้องคดีอาญาซึ่งให้อยู่ในเวลานั้น

มาตรา ๕๕ การตัดเงินเดือน จะกระทำได้เมื่อข้าราชการพลเรือนตั้งแต่ตำแหน่งอธิบดีลงมาทำผิดวินัย ซึ่งความผิดนั้นยังไม่ร้ายแรงถึงกับจะต้องถูกไล่ออกหรือปลด ในกรณีเช่นนี้ให้ผู้บังคับบัญชา ที่มีอำนาจลงโทษสั่งให้ลงโทษได้ แล้วจึงรายงานไปยังผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไปตามลำดับ ผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไปมีอำนาจที่จะสั่งให้เพิ่ม ลด หรือยกโทษได้ภายในกำหนดสามสิบวัน นับแต่วันรับรายงาน เว้นแต่ในกรณีพิเศษ ซึ่งจะพิจารณาให้ทันภายในกำหนดนั้นไม่ได้ ก็ได้ขยายเวลาได้อีกไม่เกินสองครั้งครั้งหนึ่ง ๆ เป็นเวลาไม่เกินสิบห้าวัน และผู้บังคับบัญชาต้องแสดงเหตุที่ต้องขยายเวลาไว้ด้วยทุกครั้ง เมื่อได้จัดการสถานใดให้รับรายงานต่อไปตามลำดับจนถึงเจ้ากระทรวง ในระหว่างที่รายงานตามลำดับนี้ ให้ปฏิบัติตามคำสั่งผู้บังคับบัญชาเดิม จนกว่าเจ้ากระทรวงจะสั่งเป็นอย่างอื่น เมื่อเจ้ากระทรวงสั่งอย่างใดแล้วให้รายงานไปยัง ก.พ.

ผู้บังคับบัญชาจะลงโทษตัดเงินเดือนแก่ผู้กระทำผิดวินัย
ใดครั้งหนึ่งไม่เกินกำหนดในตารางต่อไปนี้

ผู้บังคับบัญชา	ผู้กระทำผิดวินัย	กำหนด เวลาเดือน	ส่วนเงิน เดือนที่ตัด
รัฐมนตรีว่าการ กระทรวง	๑ อธิบดี	๑๒	๓๐ %
	๒ หัวหน้ากอง	๑๒	๒๕ %
	๓ หัวหน้าแผนก	๑๒	๒๐ %
	๔ ประจําแผนก	๑๒	๑๕ %
	๕ เสมียนพนักงาน	๑๒	๑๐ %
ปลัดกระทรวง อธิบดี	๑ หัวหน้ากอง	๒	๒๕ %
	๒ หัวหน้าแผนก	๔	๒๐ %
	๓ ประจําแผนก	๖	๑๕ %
	๔ เสมียนพนักงาน	๘	๑๐ %
หัวหน้ากอง	๑ หัวหน้าแผนก	๒	๒๐ %
	๒ ประจําแผนก	๔	๑๕ %
	๓ เสมียนพนักงาน	๖	๑๐ %
หัวหน้าแผนก	๑ ประจําแผนก	๒	๑๕ %
	๒ เสมียนพนักงาน	๔	๑๐ %
หัวหน้าส่วน ราชการที่ต่ำกว่า หัวหน้าแผนก	เสมียนพนักงาน	๒	๑๐ %

มาตรา ๖๐ การดำเนินโทษ จะกระทำได้ เมื่อข้าราชการพลเรือนผู้ใดทำผิดวินัย ซึ่งความผิดนั้นยังไม่ร้ายแรงถึงกับจะต้องถูกไล่ออกหรือปลด และมีเหตุที่ผู้บังคับบัญชาเห็นว่าควรปรานีโดยไม่ตัดเงินเดือน ในกรณีเช่นนี้ให้ผู้บังคับบัญชาแสดงความผิดของผู้นั้นให้ปรากฏเป็นลายลักษณ์อักษร และถ้าจะให้ทำทัณฑ์บนไว้ด้วยก็ได้ การดำเนินโทษ ให้มีกำหนดโทษไว้ไม่เกินสามปีนับตั้งแต่วันสั่งลงโทษ แต่เมื่อผู้บังคับบัญชาเห็นว่าข้าราชการผู้นั้นกลับปฏิบัติดีในทางราชการก็ให้ส่งกลับลงการดำเนินโทษนั้นก่อนครบกำหนดได้

การสั่งดำเนินโทษดังกล่าวมาแล้วข้างบนนี้ ให้ปฏิบัติตามวิธีการที่กล่าวไว้ในมาตรา ๕๕

มาตรา ๖๑ ในกรณีดังกล่าวมาในมาตราก่อน ถ้าผู้บังคับบัญชาเห็นว่ายังไม่ควรลงโทษถึงดำเนินโทษ และเห็นว่าควรลงโทษ แต่เพียง ภาคทัณฑ์ ก็ให้มีอำนาจลงโทษภาคทัณฑ์ได้ โดยแสดงความผิดของผู้นั้นให้ปรากฏ แต่การลงโทษภาคทัณฑ์นี้ ถ้าสั่งลงโทษผู้ใดแล้ว ภายในระยะเวลาหนึ่งปีนับตั้งแต่วันสั่งลงโทษภาคทัณฑ์นั้น ผู้นั้นประพฤติผิดวินัยอีกให้ส่งโทษสถานอื่นถัดขึ้นไป

การส่งลงโทษภาคทัณฑ์ดังกล่าวมาแล้วข้างบนนี้ ให้ปฏิบัติตามวิธีการที่กล่าวในมาตรา ๕๕

มาตรา ๖๒ การลงโทษข้าราชการกรมตำรวจ หรือ ข้าราชการกรมราชทัณฑ์ จะใช้ระเบียบการลงโทษตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ หรือจะลงทัณฑ์ตามกฎหมายว่าด้วยวินัยตำรวจหรือกฎหมายว่าด้วยวินัยข้าราชการกรมราชทัณฑ์แต่อย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้ตามควรแก่กรณีและพฤติการณ์

หมวด ๓

การรักษาวินัย

มาตรา ๖๓ ให้ผู้บังคับบัญชาหน้าที่ดูแลระมัดระวังข้าราชการในบังคับบัญชาของตนให้ปฏิบัติตามวินัยข้าราชการพลเรือน

ถ้าผู้บังคับบัญชารู้ว่าผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาทำผิดวินัย ผู้บังคับบัญชาต้องพิจารณาว่าความผิดของข้าราชการนั้นอยู่ในอำนาจของตนที่จะลงโทษได้หรือไม่ ถ้าอยู่ในอำนาจของตนที่จะลงโทษก็ให้ส่งลงโทษ แล้วรายงานไปยังผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไปตามวิธีการที่กล่าวในหมวด ๒ ถ้าเห็นว่าความผิดนั้นควรจะ ต้องลงโทษ มากไปกว่า ที่ตนจะมีอำนาจ ลงโทษได้ ก็ให้ จัดการ ลงโทษเท่ากับ อำนาจที่ตนมีอยู่ เสียชั้นหนึ่งก่อน

แล้วรายงานต่อผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไป ให้เพิ่มโทษและ
ลงโทษตามลำดับ

ผู้บังคับบัญชาใด ไม่จัดการ ลงโทษผู้อยู่ใต้อำนาจบัญชาที่
ทำผิดวินัย หรือจัดการลงโทษโดยไม่เป็นการสุจริตแก่ผู้อยู่
ใต้อำนาจบัญชา ให้ถือว่าผู้บังคับบัญชานั้นทำผิดวินัยฐาน
ขาดความระมัดระวังในหน้าที่ราชการ

มาตรา ๖๔ ข้าราชการพลเรือนผู้ใดถูกผู้บังคับบัญชาสั่ง
ลงโทษฐานผิดวินัย ข้าราชการพลเรือนผู้นั้นต้องปฏิบัติตาม
ทันที ถ้าเห็นว่าตนไม่ได้รับความเป็นธรรมในคำสั่ง ก็มีสิทธิ
ร้องทุกข์ได้ตามวิธีการที่บัญญัติไว้ในกฎ ก.พ. ว่าด้วยการ
ร้องทุกข์ แต่ถ้าปรากฏว่าเป็นการร้องทุกข์เท็จ ให้ถือว่าเป็น
การผิดวินัย

ลักษณะ ๘

คณะกรรมการข้าราชการพลเรือน

มาตรา ๖๕ ให้มีคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนคณะ
หนึ่ง เรียกโดยย่อว่า “ก.พ.” ประกอบด้วยนายกรัฐมนตรี
เป็นประธาน และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในหลักราชการ
พลเรือนเป็นจำนวนอย่างน้อยห้านายแต่ไม่เกินเจ็ดนาย ซึ่ง

ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตั้งขึ้นด้วยความเห็นชอบของสภาผู้แทนราษฎร แต่ดำเนินการพิจารณาเรื่องที่เกี่ยวกับกระทรวงใดให้ผู้แทนกระทรวงนั้นเข้าประชุมและมีสิทธิอย่างกรรมการด้วยอีกหนึ่งนาย

กรรมกรผู้ทรงคุณวุฒิให้อยู่ในตำแหน่งได้คราวละสองปี เมื่อสิ้นกำหนดแล้วจะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตั้งต่อไปอีกตามวิธีการในวรรคต้นก็ได้ และก่อนถึงกำหนดจะโปรดเกล้าฯ ให้ปลัดตามมติของสภาผู้แทนราษฎรก็ได้

ให้แม่เลขาธิการของ ก.พ. คนหนึ่ง และให้แม่เจ้าหน้าที่รองลงไปตามสมควร

มาตรา ๖๖ นอกจากหน้าที่ตั้งระบุไว้ในบทมาตราดังกล่าวแล้ว พระราชบัญญัตินี้ให้ ก.พ. มีหน้าที่กำหนดหลักสูตร วิธีการสอบสวนพิจารณา วิธีการอบรมข้าราชการพลเรือนและวิธีการจัดการศึกษาของนักเรียนฝ่ายพลเรือนที่ส่งไปเล่าเรียนในต่างประเทศอีกด้วย

มาตรา ๖๗ ให้มี

(๑) อนุกรรมการสามัญประจำกระทรวงหรือทบวงการเมืองซึ่งเทียบกระทรวง เรียกโดยย่อว่า อ.ก.พ. กระทรวง

09/10/2566

หรือเทศบาลเมืองซึ่งเทียบกระทรวง (ออกนามกระทรวง หรือเทศบาลเมืองนั้น ๆ)

(๒) อนุกรรมการสามัญประจำกรมหรือเทศบาลเมือง ที่มีฐานะเทียบกรม เรียกโดยย่อว่า อ.ก.พ. กรม หรือเทศบาลเมืองที่มีฐานะเทียบกรม (ออกนามกรมหรือเทศบาลเมืองนั้น ๆ)

(๓) อนุกรรมการสามัญประจำจังหวัด เรียกโดยย่อว่า อ.ก.พ. จังหวัด (ออกนามจังหวัดนั้น ๆ)

มาตรา ๖๔ อ.ก.พ. กระทรวง ประกอบด้วยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเป็นประธาน ปลัดกระทรวงเป็นรองประธาน และหัวหน้ากรมและส่วนราชการที่เทียบกรมเป็นอนุกรรมการ โดยตำแหน่ง ให้ อ.ก.พ. นี้เลือกตั้งเลขานุการหนึ่งนาย

อ.ก.พ. นี้มีหน้าที่ช่วย ก.พ. ปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ในกระทรวงนั้น

มาตรา ๖๕ อ.ก.พ. กรมหรือส่วนราชการที่เทียบกรม ประกอบด้วยหัวหน้ากรม หรือส่วนราชการที่เทียบกรม เป็นประธาน หัวหน้ากองหรือส่วนราชการที่เทียบกอง เป็นอนุกรรมการ โดยตำแหน่ง ให้ อ.ก.พ. นี้เลือกตั้งเลขานุการหนึ่งนาย

อ.ก.พ. มีหน้าที่ช่วย อ.ก.พ. กระทรวงปฏิบัติการให้
เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ในกรมนี้

มาตรา ๗๐ อ.ก.พ. จังหวัดประกอบด้วยข้าหลวงประจำ
จังหวัดเป็นประธาน และกรรมการจังหวัดเป็นอนุกรรมการ
โดยตำแหน่ง ให้ อ.ก.พ. นี้ ออกตั้งเลขานุการหนึ่งนาย

อ.ก.พ. นี้ มีหน้าที่ช่วย อ.ก.พ. กระทรวงและ อ.ก.พ.
กรมปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ในจังหวัดนั้น

มาตรา ๗๑ " ก.พ. " มีอำนาจตั้งอนุกรรมการสามัญหรือ
วิสามัญเพื่อทำการใด ๆ ได้

มาตรา ๗๒ การประชุมของ ก.พ. หรือ อ.ก.พ. ต่าง ๆ
นั้นต้องมีกรรมการหรืออนุกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่าครึ่ง
จำนวนจึงเป็นองค์ประชุมได้

ลักษณะ ๘

มาตรา ๗๓ ให้นายกรัฐมนตรี ประธาน ก.พ. มีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจ
กำหนดค่าธรรมเนียมและออกกฎ ก.พ. เพื่อปฏิบัติการให้
เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

กฎ ก.พ. นั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ให้
ใช้บังคับได้

กฤษฎีกา ๑๐

บทบัญญัติเฉพาะกาล

มาตรา ๗๔ ภายใต้บังคับมาตรา ๒๗ ข้าราชการพลเรือนประเภทวิสามัญผู้ใดได้รับราชการอยู่ก่อนวันใช้พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๗๖ และทำการหรือเคยทำการในตำแหน่งหน้าที่ราชการพลเรือนสามัญซึ่งหัวหน้าการรับรองว่ามีคุณวุฒิความสามารถที่จะรับบรรจุเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญได้ และมีอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญชั้นจัตวาว่างลง และเจ้ากระทรวงเห็นสมควรจะบรรจุในชั้นนั้นเข้าอันดับเงินเดือนเท่าที่ได้รับอยู่ที่ให้ส่งได้ เมื่อได้รับอนุมัติของ ก.พ. แล้ว

มาตรา ๗๕ ข้าราชการพลเรือนผู้ใด ครองตำแหน่งอยู่ในขณะใช้พระราชบัญญัตินี้ ให้ปรับเข้าในชั้นต่อไปนี้

๑. เสมียนพนักงาน ให้ปรับเข้าเป็นข้าราชการพลเรือนชั้นจัตวา

๒. ประจําแผนก ให้ปรับเข้าเป็นข้าราชการพลเรือนชั้นตรี

๓. หัวหน้าแผนก ให้ปรับเข้าเป็นข้าราชการพลเรือนชั้นโท

๔. หัวหน้ากอง ให้ปรับเข้าเป็นข้าราชการพลเรือน
ชั้นเอก

๕. อธิบดี ปลัดกระทรวง ให้ปรับเข้าเป็นข้าราชการ
พลเรือนชั้นพิเศษ ส่วนเงินเดือนนั้น ให้คงได้รับเท่าเดิม
โดยปรับเข้าอันดับในชั้นนี้เท่ากับเงินเดือนซึ่งข้าราชการ
พลเรือนผู้นั้นได้รับอยู่ แต่ถ้าเงินเดือนซึ่งได้รับอยู่นั้นไม่ตรงกับ
อันดับเงินเดือนในชั้นนี้ ส่วนที่เกินอันดับให้ถือเป็น
เงินเดือนเพิ่มพิเศษสำหรับอันดับนั้น โดยเฉพาะตัว

มาตรา ๗๖ พระราชบัญญัตินี้ไม่กระทบกระเทือนถึงการ
สอบแข่งขันเพื่อบรรจุหรือเลื่อนตำแหน่งตามความในพระราช
บัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๗๖ ที่ดำเนินอยู่

มาตรา ๗๗ ข้าราชการพลเรือนผู้ใดทำผิดวินัยข้าราชการ
พลเรือนก่อนวันใช้พระราชบัญญัตินี้ ให้ผู้บังคับบัญชาที่มี
อำนาจลงโทษผู้นั้น ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ
พลเรือนที่ใช้อยู่ในขณะนั้น แต่ถ้าเป็นโทษสถานไล่ออก
ต้องให้ ก.พ. พิจารณาสอบสวนแล้วจึงไล่ออกได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
(ตามมติคณะรัฐมนตรี)

พิบูลสงคราม
09/10/2566

รัฐมนตรี

บัญชีหมายเลข ๒

ข้าราชการพลเรือนสามัญ รัฐพาณิชย์ ในพระองค์
และฝ่ายสภาผู้แทนราษฎร

ชั้น	อันดับ	อัตราเงินเดือน
ข้าราชการพลเรือนชั้นจัตวา	๑	๒๐
		ก. ๒๒
	๒	ข. ๒๔
		๒๕
	๓	ก. ๒๖
		ข. ๒๘
	๔	๓๐
		ก. ๓๔
	๕	๓๕
		ก. ๓๘
	๖	๔๐
		ก. ๔๒
	๗	๔๕
		ก. ๔๖
๘	๕๐	
	ก. ๕๕	

ชั้น	อันดับ	อัตราเงินเดือน
ข้าราชการพลเรือนชั้นจัตวา	๘	๖๐
		ก. ๖๕
	๙	๗๐
		ก. ๗๕
	๑๐	๘๐
ข้าราชการพลเรือนชั้นตรี	๑๑	๑๐๐
	๑๒	๑๒๐
	๑	๘๐
		ก. ๙๐
	๒	๑๐๐
		ก. ๑๑๐
	๓	๑๒๐
		ก. ๑๓๐
	๔	๑๔๐
		ก. ๑๕๐
	๑๖๐	
	ก. ๑๗๐	
	ข. ๑๘๐	
	ก. ๑๙๐	

ชั้น	อันดับ	อัตราเงินเดือน
ข้าราชการพลเรือนชั้นโท	๑	๑๔๐
		ปี.๑๕๐
	๒	๑๖๐
		ปี.๑๗๐
		ปี.๑๘๐
		ปี.๑๙๐
	๓	๒๐๐
		ปี.๒๑๐
	๔	๒๔๐
		ปี.๒๖๐
	๕	๒๘๐
		ปี.๓๐๐
ข้าราชการพลเรือนชั้นเอก	๖	๓๒๐
	๗	๓๕๐
	๑	๓๒๐
	๒	๓๕๐
	๓	๔๐๐
	๔	๔๕๐
	๕	๕๐๐
	๖	๕๕๐
	๗	๖๐๐

09/10/2566

ชั้น	อันดับ	อัตราเงินเดือน
ข้าราชการพลเรือนชั้นพิเศษ	๑	๖๐๐
	๒	๖๕๐
	๓	๗๐๐
	๔	๗๕๐
	๕	๘๐๐
	๖	๑๐๐๐

บัญชีหมายเลข ๓เงินเพิ่มพิเศษและค่าจ้างข้าราชการพลเรือนวิสามัญ

(๑) ในระหว่างใช้บทเฉพาะกาลในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรสยาม รัฐมนตรีที่มีชื่อเป็นผู้ว่าการหรือมิใช่เป็นผู้ช่วยว่าการกระทรวงหรือทบวง และเป็นข้าราชการประจำการให้ได้เงินค่าเบี้ยประชุมเดือนละ ๒๐๐ บาท

(๒) เงินเพิ่มพิเศษสำหรับข้าราชการประจำสถานทูตและสถานกงสุลให้เป็นไปตามที่กระทรวงการคลัง และ ก.พ. จะได้อนุมัติ

(๓) ค่าจ้างข้าราชการพลเรือนวิสามัญนั้น ให้เป็นไปตามที่กระทรวงการคลัง และ ก.พ. จะได้อนุมัติ

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๗ ธันวาคม หน้า ๕๓๗)

พระราชกฤษฎีกา

กำหนดแนวทางและเขตที่ดินซึ่งจะต้องเวนคืน
เพื่อสร้างทางหลวง สายคอนเมือง - สระบุรี

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตยทิพพอาภา

เจ้าพระยาบรมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรวโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๒๓ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรสร้างทางหลวงจากคอนเมืองถึงสระบุรี
เพื่อประโยชน์แก่การคมนาคม ส่งเสริมความเจริญของ
ประเทศ

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ แห่ง

พระราชบัญญัติการสร้างทาง พุทธศักราช ๒๔๗๘ และ
 มาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหา
 ริมทรัพย์ พุทธศักราช ๒๔๗๗ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกา
 ขึ้นไว้ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราช
 กฤษฎีกากำหนดแนวทางและเขตที่ดินซึ่งจะต้องเวนคืนเพื่อ
 สร้างทางหลวงสายตอนเมือง สระบุรี พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันที่ประกาศ
 ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ พระราชกฤษฎีกานี้ในส่วนที่เกี่ยวกับกำหนด
 เขตที่ดินซึ่งจะต้องเวนคืน ให้ใช้ได้มีกำหนดสามปี นับ
 ตั้งแต่วันประกาศใช้เป็นต้นไป

มาตรา ๔ แนวทางหลวงสายตอนเมือง-สระบุรี ตั้ง
 ต้นจากหลักกิโลเมตรที่ ๒๐ ของทางหลวงสายกรุงเทพ-
 ตอนเมือง ผ่านคลองรังสิต อำเภอหนองแก ไปตำบล
 ปากเพรียว จังหวัดสระบุรี

มาตรา ๕ ให้กระทรวงมหาดไทยจัดสร้างทางตามที่ระบุ
 ไว้ในมาตรา ๔ โดยใช้เงิน “ทุนสำรองสำหรับก่อสร้างทาง”
 ตามพระราชบัญญัติการสร้างทาง พุทธศักราช ๒๔๗๘

มาตรา ๖ ให้กรมโยธาเทศบาลเป็นเจ้าหน้าที่เวนคืน
อสังหาริมทรัพย์ตามพระราชกฤษฎีกานี้

มาตรา ๗ ที่ดินซึ่งจะต้องเวนคืนเพื่อสร้างทางหลวงสาย
ดอนเมือง-สระบุรี ตามพระราชกฤษฎีกานี้ คือ ที่ดินภายใน
แนวเขตต์ตามแผนที่ท้ายพระราชกฤษฎีกานี้

มาตรา ๘ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
(ตามมติคณะรัฐมนตรี)

พิบูลสงคราม
รัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๓ ธันวาคม หน้า ๔๔๐)

กฎกระทรวงมหาดไทย

ออกตามความในพระราชบัญญัติการสำรวจสำมะโนครัว

พุทธศักราช ๒๔๗๕

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๔ แห่งพระราชบัญญัติการสำรวจสำมะโนครัว พุทธศักราช ๒๔๗๕ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ แบบสำรวจตามความในมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติการสำรวจสำมะโนครัว พุทธศักราช ๒๔๗๕ ให้ใช้ตามแบบ ส.๑ ส.๒ และ ส.๓ ที่ยกมานี้

แบบ ส.๑ เป็นแบบทั่วไป ใช้สำหรับการสำรวจบุคคลซึ่งตามปกติสำนักอยู่ในบ้าน

แบบ ส.๒ เป็นแบบพิเศษ ใช้เฉพาะการสำรวจบุคคล ซึ่งในวันสำรวจสำนักอยู่ในบ้านเดิม แต่ผู้อยู่ในบ้านทั้งหมดได้ย้ายไปอยู่บ้านอื่นภายหลังวันสำรวจ โดยยังมีได้กรอกแบบ ส.๑ ที่บ้านเดิม

แบบ ส.๓ ใช้สำหรับการสำรวจการเกษตร

ข้อ ๒ ในการกรอกแบบสำรวจนั้น ให้ถือเอาความจริงตามที่ผู้นอ้อยู่เป็นเวลา ๒๔ นาฬิกา แห่งวันสำรวจ

ข้อ ๓ ให้คณะกรรมการอำเภอแบ่งห้องที่อำเภอของตน
ออกเป็น เขตต์สำรวจโดยอนุมัติของคณะกรรมการจังหวัด
ตามหลักเกณฑ์ของกระทรวงมหาดไทย และให้ประกาศ
กำหนดเขตต์สำรวจตั้งแต่วันนี้ ไม่น้อยกว่าสิบห้าวันก่อนวัน
สำรวจ

ประกาศดังกล่าวแล้ว ให้ปิดไว้ ณ ที่ว่าการอำเภอ และ
ณ ที่ซึ่งเห็นได้ง่ายอีกไม่น้อยกว่าสี่แห่ง ภายในเขตต์สำรวจ
นั้น

ข้อ ๔ พนักงานสำรวจนั้นใหม่ดังต่อไปนี้

(๑) หัวหน้ากองทะเบียน กรมมหาดไทย เป็น
พนักงานสำรวจใหญ่ มีอำนาจหน้าที่ทำการสำรวจได้ทั่วราชอาณาจักร

(๒) กรรมการอำเภอแต่ละคนเป็นพนักงานสำรวจ
ประจำอำเภอ มีอำนาจหน้าที่ทำการสำรวจได้ในห้องที่
อำเภอนั้น

(๓) ผู้ที่ได้รับหนังสือแต่งตั้งตามแบบ ส.๔
ท้ายกฎนี้ เป็นพนักงานสำรวจประจำเขตต์ มีอำนาจหน้าที่
ทำการสำรวจได้ภายในเขตต์ที่กำหนดไว้ในหนังสือแต่งตั้ง
นั้น

ข้อ ๕ ให้พนักงานสำรวจทำการสำรวจให้เสร็จภายใน สิบห้าวัน นับแต่วันสำรวจ เว้นแต่เขตต์สำรวจใด คณะ กรรมการอำเภอเห็นว่า ไม่สามารถจะทำการสำรวจให้เสร็จ ได้ภายในกำหนดนั้น จะประกาศเวลาทำการให้เป็นหนึ่ง เดือนก็ได้

ข้อ ๖ ในกรณีที่พนักงานสำรวจนำแบบสำรวจไปส่งเพื่อ ให้เจ้าบ้านกรอกข้อความตามมาตรา ๘ (๒) ให้พนักงาน สำรวจจัดให้ผู้รับลงลายมือชื่อรับไว้เป็นหลักฐาน

ข้อ ๗ เมื่อพนักงานสำรวจได้ทำการสำรวจสำมะโนครัว บ้านใดแล้ว ให้มอบใบสำคัญให้แก่เจ้าบ้านไว้เป็นหลักฐาน ว่าได้สำรวจแล้ว

ข้อ ๘ เมื่อพนักงานสำรวจทำการสำรวจในเขตต์ของ ตนเสร็จแล้ว ให้รายงานส่งแบบสำรวจทั้งหมดพร้อมด้วย หนังสือแต่งตั้งต่อเจ้าพนักงานสำรวจประจำอำเภอโดยเร็ว

ข้อ ๙ ให้พนักงานสำรวจประจำอำเภอตรวจสอบแบบ สำรวจที่ได้รับนั้น ถ้ามีกรณีสงสัย บกพร่อง หรือคลาดเคลื่อน ให้จัดการสอบสวนและแก้ไขเพิ่มเติมให้ถูกต้อง แล้วลงลายมือชื่อกำกับไว้

ข้อ ๑๐ ให้พนักงานสำรวจประจำอำเภอจัดให้คัดข้อความจากแบบ ส. ๑ และ ส. ๒ ลงในแบบทะเบียนสำมะโนครัว เพื่อเก็บรักษาไว้เป็นหลักฐาน แล้วรายงานแสดงยอดจำนวนราษฎรตามแบบของกระทรวงมหาดไทยไปยังคณะกรรมการจังหวัดพร้อมด้วยแบบ ส. ๑ ส. ๒ และ ส. ๓

ข้อ ๑๑ ให้คณะกรรมการจังหวัดรวบรวมยอดจำนวนราษฎรของอำเภอต่าง ๆ ในจังหวัดนั้น และประกาศยอดจำนวนราษฎรเพื่อใช้ไปพลางก่อนได้ และให้ส่งสำเนาประกาศกับแบบสำรวจทั้งสิ้น ไปยังพนักงานสำรวจใหญ่

ข้อ ๑๒ ให้พนักงานสำรวจใหญ่ทำการตรวจสอบและรวบรวมสถิติจากแบบสำรวจที่ได้รับนั้น ถ้ามีกรณีสงสัยบกพร่อง หรือคลาดเคลื่อนให้จัดการสอบสวนและแก้ไขเพิ่มเติมให้ถูกต้องแล้วลงลายมือชื่อกำกับไว้

ข้อ ๑๓ ให้พนักงานสำรวจใหญ่เสนอผลแห่งการสำรวจสำมะโนครัวเพื่อพิมพ์โฆษณาและถือเป็นสถิติแน่นอนแห่งการสำรวจสำมะโนครัวครั้งนี้

กฎให้ไว้ ณ วันที่ ๒ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

ข้าราชการสวัสดิ์

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

๕๑๗

ประกาศกระทรวงมหาดไทย
เรื่องวันสำรวจสำมะโนครัว

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติ
การสำรวจสำมะโนครัว พุทธศักราช ๒๔๗๕ รัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงมหาดไทยกำหนดวันที่ ๒๓ พฤษภาคม
พุทธศักราช ๒๔๘๐ เป็น “วันสำรวจ”

กระทรวงมหาดไทย

ประกาศมาณวันที่ ๒๔ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

ข้าราชการอาวุสดี

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

แถลงการณ์

เรื่องการสำรวจสำมะโนครัว พุทธศักราช ๒๕๕๐

ตามที่ได้ประกาศกำหนดวันที่ ๒๓ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐ (ตรงกับวันอาทิตย์ขึ้น ๑๓ ค่ำ เดือน ๗ ปีฉลู) เป็น “วันสำรวจ” แล้วนั้น ข้าพเจ้าขอแถลงข้อความสำคัญบางประการ ดังต่อไปนี้

การที่ต้องกำหนดวันสำรวจให้เป็นที่แน่นอนตายตัวเช่นนี้ ก็เพราะสถิติสำมะโนครัวย่อมเปลี่ยนแปลงอยู่ทุกขณะ โดยเหตุต่างๆ เช่น การเกิด การตาย การสมรส หรือการย้ายบ้าน เป็นต้น แต่ข้อความที่ต้องการจะทราบนั้น จะต้องเป็นข้อความว่าด้วยฐานะการเป็นไปในขณะเดียวกันทั่วทั้งประเทศ ข้อเท็จจริงที่ได้มาจึงจะ เป็นเครื่อง แสดงภาวะความ เป็นอยู่ของประเทศโดยแท้จริง

ความมุ่งหมายในการสำรวจสำมะโนครัวนั้น มีอยู่หลายประการ เป็นต้นว่า เพื่อรวบรวมสถิติเกี่ยวกับราษฎรกับการเกษตร เพื่อจัดให้มีทะเบียนสำมะโนครัวที่ถูกต้องขึ้นไว้ และเพื่อประโยชน์ในการเลือกตั้งผู้แทนราษฎร คือ ในการ

ทำบัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้ง และการกำหนดจำนวนผู้แทนราษฎรในจังหวัดต่าง ๆ

ผลของการสำรวจสำมะโนครัวนั้น นอกจากจะเป็นประโยชน์ในราชการแล้ว บ่อมเป็นประโยชน์แก่ราษฎรเอง เช่น ในการที่จะทราบถึงสถิติเกี่ยวกับราษฎร และกำลังโรคภัยไข้เจ็บของประเทศอันเป็นแนวทางเพื่อประกอบการอาชีพ

ขอให้พึงเข้าใจว่า การสำรวจสำมะโนครัวนี้ ไม่เกี่ยวกับการเก็บภาษี บรรดาข้อความที่สำรวจได้ อันเกี่ยวกับการเกษตรนั้นกฎหมายบังคับให้สงวนไว้เป็นความลับ ผู้ใดเปิดเผยผู้นั้นมีความผิด ทั้งนี้ก็เพื่อเป็นประกันให้ทุกคนได้แจ้งความจริงซึ่งจะทำให้การสำรวจสำมะโนครัว ได้รับผลที่ถูกต้องครบถ้วน

ตามพระราชบัญญัติการสำรวจสำมะโนครัว พุทธศักราช ๒๔๗๕ ท่านมีหน้าที่ร่วมมือในการสำรวจ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มีหน้าที่ต้องตอบคำถามเพื่อพนักงานสำรวจกรอกลงในแบบสำรวจ หรือมีหน้าที่กรอกแบบสำรวจ ซึ่งพนักงานสำรวจได้มอบให้ไว้ตามความเป็นจริง

ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงขอร้องให้ราษฎรทั้งหลายได้ตอบคำถามของพนักงานสำรวจ หรือจัดการกรอกแบบสำรวจ

๕๒๐

ซึ่งพนักงานสำรวจได้มอบไว้ ให้เป็นการถูกต้องและครบถ้วน ตามความจริง ที่เป็นอยู่ในวันสำรวจโดยเร็วพลัน อันจะเป็นการช่วยเหลือทางราชการให้การสำรวจสำมะโนครัว ซึ่งเป็นกิจการอันสำคัญของประเทศชาติได้สำเร็จผลสมดังความมุ่งหมายทุกประการ

กระทรวงมหาดไทย

วันที่ ๒๔ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

ข้าราชการสวัสดิ์

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

พระราชกฤษฎีกา
ปิดประชุมวิสามัญแห่งสภาผู้แทนราษฎร
พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

ชาติไทยพิพากษา

เจ้าพระยามรราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเยนทรโยธิน

ตราไว้เมื่อวันที่ ๒๘ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่ทรงพระราชดำริเห็นว่า ตามที่ได้ตราพระราช
กฤษฎีกาเรียกประชุมวิสามัญแห่งสภาผู้แทนราษฎร ไว้ณ
วันที่ ๑๘ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕ นั้น บัดนี้สมควร
ที่จะปิดประชุมได้แล้ว

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาปิดประชุม
วิสามัญแห่งสภาผู้แทนราษฎรในวันที่ ๒๘ ธันวาคม พุทธ
ศักราช ๒๔๗๕

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
(ตามมติคณะรัฐมนตรี)
พิบูลสงคราม
รัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๘ ธันวาคม หน้า ๕๕๑)

พระราชบัญญัติ

ควบคุมแร่ดีบุก พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตยทิพอาภา

เจ้าพระยายมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรวชิริน

ตราไว้ ณ วันที่ ๓๐ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรออกพระราชบัญญัติเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามโครงการควบคุมแร่ดีบุกระหว่างประเทศซึ่งรัฐบาลสยามได้ตกลงเข้าร่วมเป็นภาคี

จึงมีพระบรมราชโองการให้พรพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติควบคุมแร่ดีบุก พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๗๕ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติจำกัดแร่ดิบบุก พุทธศักราช ๒๔๗๔ พระราชบัญญัติจำกัดแร่ดิบบุกแก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๕ พระราชบัญญัติจำกัดแร่ดิบบุกแก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๗ และพระราชบัญญัติจำกัดแร่ดิบบุก (ฉบับที่ ๔) พุทธศักราช ๒๔๗๕

มาตรา ๔ บรรดาบทกฎหมายหรือกฎข้อบังคับใดๆ ในเรื่องการทำเหมืองแร่หรือเงื่อนไขข้อความใด ซึ่งมีอยู่ในประธานบัตร หรือใบอนุญาตพิเศษอันขัดกับความในพระราชบัญญัตินี้ ให้เป็นอันงดเว้นใช้บังคับในระหว่างเวลาที่ใช้พระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ ในพระราชบัญญัตินี้ คำว่า

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้มีหน้าที่รักษาการให้เดินไปตามพระราชบัญญัตินี้

“แร่” หมายความว่า แร่ดิบบุกที่ถลุงแล้ว หรือยังมิได้ถลุงทั้งวง และหมายความตลอดถึงแร่อื่น ๆ ซึ่งมีเนื้อดิบบุกเจือปนอยู่เกินกว่าสี่ส่วนในร้อยส่วนของแร่ นั้น ๆ แต่

รัฐมนตรีมีอำนาจที่จะออกหนังสือยกเว้นว่า แร่ใด ๆ ที่มีเนื้อดิบๆ เจือปนอยู่เกินกว่าสัดส่วนในร้อยละ ๖๐ ไม่ให้ถือว่าเป็นแร่ดิบๆ ก็ได้

“ผู้ขุดหาแร่” หมายความว่า ผู้ถือประทานบัตรหรือใบอนุญาตพิเศษกระทำการขุดหาแร่ตามความในพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่ พุทธศักราช ๒๔๖๑ ผู้ถือใบอนุญาตขุดหาแร่ ไม่เป็นผู้ขุดหาแร่ตามความในพระราชบัญญัตินี้

“ผู้ขอแร่” หมายความว่า ผู้ที่ได้รับอนุญาตให้ขุดแร่ตามความในพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่ แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๔

“จำนวนแร่ขุดได้” หมายความว่า จำนวนแร่ซึ่งเหมืองแร่รายหนึ่ง ๆ พึ่งขุดหาได้ในปีหนึ่ง ๆ ตามที่กรรมการประเมินกำหนดโดยพิจารณาถึงหลักเกณฑ์ซึ่งรัฐมนตรีจะได้กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

“กรรมการประเมิน” หมายความว่า กรรมการคณะหนึ่งซึ่งรัฐมนตรีจะได้แต่งตั้งเป็นครั้งคราวมีจำนวนไม่น้อยกว่า ๕ คน และมีหน้าที่ประเมินกำหนดจำนวนแร่ขุดได้ของเหมืองแร่เหมืองหนึ่ง ๆ

“โควตา” หมายความว่า จำนวนส่วนควบคุมแร่ซึ่งจะ
ได้กำหนดให้ พืชชุดหาได้ในเหมืองหนึ่ง ๆ เป็นส่วนร้อยละของ
จำนวนแร่ชุดได้ภายในกำหนดระยะเวลา

“ระยะเวลาโควตา” หมายความว่า กำหนดระยะเวลา
ซึ่งจะพึงทำการชุดหาและจำหน่ายแร่ตามโควตา

“ใบสุทธิแร่” หมายความว่า เอกสารตามแบบพิมพ์
ที่กำหนดให้ ให้สิทธิการทำการชุดหาแร่ ขายแร่ และส่งแร่
ออกนอกราชอาณาจักรเขตต์ตามโควตาภายในกำหนดระยะเวลา
โควตา ตั้งระบุไว้ในใบสุทธินั้น

“ใบอนุญาตชุดหาแร่ชั่วคราว” หมายความว่า เอกสาร
ตามแบบพิมพ์ที่กำหนดให้ ให้สิทธิกระทำการชุดหาแร่ตาม
จำนวนและภายในกำหนดระยะเวลาซึ่งระบุไว้ในเอกสารนั้น

“ใบอนุญาตขายแร่ชั่วคราว” หมายความว่า เอกสาร
ตามแบบพิมพ์ที่กำหนดให้ ให้สิทธิขายแร่ และส่งแร่ออก
นอกราชอาณาจักรเขตต์ตามจำนวนและภายในกำหนดระยะเวลา
ซึ่งระบุไว้ในเอกสารนั้น

มาตรา ๖ ในระหว่างใช้พระราชบัญญัตินี้ การบังเกิด
แร่ก็ดี การมีแร่ไว้ในครอบครองก็ดี การซื้อแร่ก็ดี การขาย
แร่ก็ดี และการส่งแร่ออกนอกราชอาณาจักรเขตต์ก็ดี ต้องอยู่
ภายในการควบคุมซึ่งรัฐมนตรีจะได้กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

มาตรา ๗ พระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่ พุทธศักราช ๒๔๖๑ มาตรา ๓๒ ว่าด้วยค่าเช่าที่ทำเหมืองแร่ และมาตรา ๓๗ ว่าด้วยกำหนดเวลาและจำนวนคนงานทำการเหมืองแร่ ให้รัฐมนตรีมีอำนาจผ่อนผันหรือยกเว้นใช้บังคับได้ตามแต่จะเห็นสมควรเป็นราย ๆ ไป

มาตรา ๘ ผู้ใด

(๑) กระทำการขุดหาแร่โดยมิได้รับใบสุทธิแร่หรือใบอนุญาตขุดหาแร่ชั่วคราวก็ดี หรือกระทำการขุดหาแร่โดยฝ่าฝืนเงื่อนไขใด ๆ อันระบุไว้ในเอกสารเหล่านั้นก็ดี หรือกระทำการขุดหาแร่เมื่อเอกสารเหล่านั้นได้ถูกเพิกถอนหรือหมดสิ้นอายุแล้วก็ดี

(๒) กระทำการขายแร่หรือส่งแร่ออกนอกราชอาณาจักรโดยมิได้รับใบสุทธิแร่หรือใบอนุญาตขายแร่ชั่วคราวหรือกระทำการตั้งกล่าวแล้วนั้นโดยฝ่าฝืนเงื่อนไขที่ระบุไว้ในเอกสารเหล่านั้นก็ดี หรือส่งแร่ออกนอกราชอาณาจักรเมื่อเอกสารเหล่านั้นได้ถูกเพิกถอนหรือหมดสิ้นอายุแล้วก็ดี

ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสี่เท่าของราคาแร่ หรือจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ

แร่ที่มีอยู่โดยการกระทำผิดตามความในมาตรา^๕ จะ
 รับผิดชอบได้ และรัฐมนตรีจะเพิกถอนใบอนุญาตเสียด้วย
 ก็ได้

มาตรา ๕ ผู้ใด

(๑) มีแร่ไว้ในครอบครองของตนเอง^๕ หรือใน
 ครอบครองของผู้แทนหรือลูกจ้าง^๕ เกินกว่าจำนวนที่รับ
 ซื้อจากผู้ขุดหาแร่ซึ่งนำมาขายตามสิทธิที่มีอยู่ในใบสุทธิแร่
 หรือใบอนุญาตขายแร่ชั่วคราว และภายในบังคับเงื่อนไข
 ตั้งระบุไว้ในเอกสารนั้น ๆ หรือเกินกว่าจำนวนที่ผู้ซื้อแร่ด้วย
 กันนำมาขาย หรือเกินกว่าจำนวนที่ผู้ถือใบอนุญาตร่อนหา
 แร่นำมาขายอันมีจำนวนพอเชื่อได้ว่าได้ร่อนหามาได้ หรือ
 เกินกว่าจำนวนที่รับไว้จากผู้กระทำผิดกฎหมายซึ่งรัฐบาลจัด
 การขาย

(๒) กระทำการซื้อหรือขายแร่ในครอบครองซึ่งได้ขึ้น
 บัญชีไว้ตามความในมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติการทำ
 เหมืองแร่แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๔ โดยมีได้รับ
 หนังสือสำคัญสำหรับแร่^๕นั้นจากพนักงานเจ้าหน้าที่เสียก่อน
 หรือกระทำการส่งแร่ในครอบครองดังกล่าวแล้วออกนอกราชอาณาจักร

อาณาเขตต์ โดยมิได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรีหรือส่ง เกินกว่า
จำนวนที่ควบคุมในใบอนุญาตให้ส่งออกได้

(๓) ในกรณีซื้อแร่ในครอบครองตามที่กล่าวในข้อ (๒)
ไม่ออกรายการจำนวนแร่ที่ลงในหนังสือสำคัญ และลงชื่อ
ผู้ซื้อและผู้ขายพร้อมด้วยวันเดือนปีที่ขายไว้ให้ชัดเจน และ
เมื่อซื้อแร่คงเหลือทั้งหมดไม่ปฏิบัติตามดังกล่าวแล้วและไม่
ยึดหนังสือสำคัญไว้จากผู้ขาย

ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสี่เท่าของ
ราคาแร่

แร่ที่มีอยู่โดยการกระทำผิดตามความในมาตรานี้ จะริบ
เสียก็ได้ และรัฐมนตรีจะเพิกถอนใบอนุญาตเสียด้วยก็ได้

มาตรา ๑๐ ผู้ขุดหาแร่ผู้ใดมีแร่ไว้ในครอบครองของ
ตนเองหรือในครอบครองของผู้แทนหรือลูกจ้าง เมื่อครบ
กำหนดระยะเวลาโควตาครั้งหนึ่ง ๆ นอกจากมีเหตุสุด
วิสัย เป็นจำนวนเกินกว่าหนึ่งในสี่ของ โควตาในระยะเวลา
โควตานั้น ๆ หรือเกินกว่าจำนวนที่รัฐมนตรีจะได้ประกาศเป็น
ครั้งคราว ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสี่เท่า
ของราคาแร่ และจะริบแร่ที่มีอยู่เกินจำนวนนั้นเสียด้วย
ก็ได้

มาตรา ๑๑ ผู้ใด

(๑) ไม่ยื่นรายงานเกี่ยวกับกรรมกรหรือลูกจ้างในเหมืองแร่หรือที่ใช้ในการซื้อขายแร่ของตนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่

(๒) มิได้บันทึกรายการซื้อขายแร่พร้อมทั้งลงลายมือชื่อกำกับไว้ในใบสุกติแร่หรือใบอนุญาตซื้อขายแร่ชั่วคราว หรือมิได้บันทึกหมายเลขแห่งเอกสารนั้น ๆ ลงในบัญชีรับซื้อแร่

(๓) ไม่มีบัญชีสำหรับลงรายการรับซื้อแร่จากผู้ถือใบอนุญาตร่อนหาแร่ไว้อีกเล่มหนึ่งต่างหาก หรือมิได้บันทึกรายการรับซื้อแร่ลงในบัญชีนั้น

(๔) ซื้อขายแร่ร่อนฝ้ายฝนบตัญญูติดตั้งต่อไปนั้

(ก) ซื้อแร่ร่อนจากบุคคลอื่นซึ่งมิใช่ผู้ถือใบอนุญาตร่อนหาแร่ นำแร่มาจำหน่ายด้วยตนเองพร้อมด้วยใบอนุญาตร่อนหาแร่ ทั้งนี้เว้นไว้แต่จะได้รับอนุญาตจากข้าหลวงประจำจังหวัดเป็นลายลักษณ์อักษร

(ข) ไม่บันทึกรายการและจำนวนแร่ที่ซื้อขายลงไว้ในบัญชีต่อท้ายใบอนุญาตร่อนหาแร่ให้ชัดเจน

(ค) ซื้อแร่ร่อนจากผู้ถือใบอนุญาตร่อนหาแร่เกินจำนวนที่กำหนดไว้ในใบอนุญาตร่อนหาแร่ นั้น

(ง) ไม่คืนใบอนุญาตร่อนหาแร่ให้ผู้ถือใบอนุญาตนั้นไปทันที

(๕) ชื้อแร่ตามใบอนุญาตร่อนหาแร่ที่พนักงานเจ้าหน้าที่ประกาศเพิกถอนแล้ว

(๖) เมื่อได้เข้าเป็นกรรมกรเหมืองแร่หรือเกี่ยวข้องกับเหมืองแร่โดยได้รับสินจ้างหรือมีอาชีพอย่างอื่นเป็นส่วนใหญ่ภายในเวลาที่ใบอนุญาตร่อนหาแร่ยังมีอายุอยู่ ไม่นำใบอนุญาตร่อนหาแร่คืนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในเวลาสิบห้าวัน นับแต่วันเข้าเป็นกรรมกรหรือเกี่ยวข้องกับเหมืองแร่หรือเริ่มมีอาชีพอย่างอื่นนั้น

(๗) ไม่ส่งคืนใบอนุญาตขุดหาแร่ชั่วคราวต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ในเมื่อได้รับแจ้งความการประเมินจำนวนแร่ขุดได้แล้ว

ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งร้อยบาท

มาตรา ๑๒ ผู้ขุดหาแร่หรือผู้ถือใบอนุญาตร่อนหาแร่ผู้ใดกระทำความผิดเกี่ยวกับการ ขุด ร่อน และขายแร่ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจที่จะเพิกถอนหรือเรียกคืนใบอนุญาตหรือใบอนุญาตขุดหาแร่ชั่วคราวหรือใบอนุญาตร่อน

หาแล้วเสียได้' ผู้ใดไม่ส่งคืนเอกสารตั้งแต่วันนั้น ต้องระวางโทษปรับครั้งหนึ่งไม่เกินหนึ่งร้อยบาท

มาตรา ๑๓ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรราชการ มีหน้าที่รักษาการให้ เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้และให้มีอำนาจตั้งกรรมการประเมินจำนวนแร่ชุดได้ และพนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการ ออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียม ในการออกใบสุทธิแร่คิดตามจำนวนโควตาที่ระบุไว้ไม่เกิน หาบละยี่สิบห้าสตางค์ ค่าธรรมเนียมในการโอนโควตาไม่เกินหาบละหนึ่งบาท และค่าธรรมเนียมอื่น ๆ อย่างสูงไม่เกินหนึ่งร้อยบาท วางทางการเพื่อปฏิบัติตามโครงการ ความคุ้มครอง

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา แล้ว ให้ใช้บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

(ตามมติคณะรัฐมนตรี)

พิบูลสงคราม

รัฐมนตรี

พระราชกฤษฎีกา

จัดวางหัวข้อหลักสูตรในการสอบไล่เพื่อปริญญา
สำหรับแผนกวิชาต่างๆ ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พุทธศักราช ๒๔๗๘

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๘)

อาทิตย์ ทิพอารา

เจ้าพระยาบวรราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทร โยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๒๘ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๔๗๘

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรจัดวางหัวข้อหลักสูตรในการสอบไล่
เพื่อปริญญาสำหรับแผนกวิชาต่างๆ ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๘

แห่งพระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พุทธศักราช ๒๔๗๗
จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราช
กฤษฎีกาจัดวางหัวข้อหลักสูตร ในการ สอบไล่ เพื่อ ประเมิน
สำหรับแผนกวิชาต่าง ๆ ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พุทธ
ศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

แพทยศาสตร์

มาตรา ๓ สำหรับปริญญาแพทยศาสตร

- (๑) ผู้ที่จะได้รับปริญญาแพทยศาสตรบัณฑิต ต้อง
ก. ได้รับประกาศนียบัตรประโยคมัธยมบริบูรณ์ชาย
ของกระทรวงธรรมการ หรือประกาศนียบัตรอื่น
ซึ่งสภามหาวิทยาลัยนี้เทียบเท่ากัน
- ข. ได้เรียน และสอบไล่ได้ตามหลักสูตรปริญญา
วิทยาศาสตร์บัณฑิตภาค ๑ แห่งคณะอักษรศาสตร์
และวิทยาศาสตร์ ในวิชาฟิสิกส์เคมี และชีว
วิทยา พร้อมกับวิชาภาษาอังกฤษภาควิทยาศาสตร์

ค. ได้เข้าศึกษาและสอบไล่ได้ตามหลักสูตร ๔ ปี
ของคณะแพทยศาสตร์

(๒) ผู้ที่จะได้รับปริญญาแพทยศาสตรบัณฑิต ต้อง

ก. (๑) ได้รับปริญญาแพทยศาสตรบัณฑิตมาแล้ว
๓ ปีเต็ม หรือ

(๒) ได้รับปริญญาแพทยศาสตรบัณฑิตมาแล้ว
๒ ปีเต็ม และในระหว่าง ๒ ปีนั้นได้
ฝึกหัดงานแพทย์มาแล้ว ๑ ปีเต็ม ใน
โรงพยาบาล หรือสถานแพทย์ที่คณะ
แพทยศาสตร์รับรอง

ข. ได้เสนอ “ธีสิส” เกี่ยวกับวิชาแพทย์ซึ่งคณะ
แพทยศาสตร์ยอมรับแล้ว และ

ค. ได้สอบไล่ได้ในแผนกวิชาที่ตน ฝึกฝนเป็นพิเศษ
และสอบทบทวนวิชาแผนกอื่น ๆ ทุกแผนกแห่ง
คณะแพทยศาสตร์ได้ด้วย

มาตรา ๔ หลักสูตรปริญญาแพทยศาสตรบัณฑิต ให้มี
หัวข้อดังนี้

ปีที่ ๑

กายวิภาควิทยา ภาค ๑, ๒ และ ๓ (คู่มือหลักสูตรกายวิภาค
วิทยามาตรา ๕)

สรีรวิทยา ภาค ๑ และ ๒ (คู่มือหลักสูตรสรีรวิทยา
มาตรา ๖)

ปีที่ ๒

กายวิภาควิทยา ภาค ๔ และ ๕ (คู่มือหลักสูตรกายวิภาควิทยา
มาตรา ๕)

สรีรวิทยา ภาค ๓ (คู่มือหลักสูตรสรีรวิทยามาตรา ๖)

พยาธิวิทยา ภาค ๑, ๒, ๓ และ ๔ (คู่มือหลักสูตรพยาธิ
วิทยามาตรา ๗)

วิชาการ-

สาธารณสุข ๑. สุขวิทยา

๒. การช่างสาธารณสุข

อายุศาสตร์ ๑. แสดงการวินิจฉัยโรค

๒. วิเคราะห์ร่างกายและจดประวัติ

๖. อาการบวม

๘. แม่เตเรย์เมติกา และเกสัชกรรม

ศัลยศาสตร์

ศัลยศาสตร์เบื้องต้น

ปีที่ ๓

พยาธิวิทยา

ภาค ๕ (ดูหลักสูตรพยาธิวิทยามาตรา ๗)

วิชาการ-

สาธารณสุข

๑. การจัดการสาธารณสุข

๒. สถิติ

๓. อนามัยเด็ก

๔. การป้องกันโรคติดต่อ

เอกซเรย์

ปรากฏภาพทั่วไปของวิชาเอกซเรย์

๑. เครื่องเอกซเรย์และฟิล์มของเอกซเรย์

๒. โรคภัยไข้เจ็บต่าง ๆ ที่ใช้เอกซเรย์เพื่อตรวจและวินิจฉัยพร้อมทั้งลักษณะของโรคเหล่านี้ที่ปรากฏในแผ่นฟิล์ม

๓. การรักษาด้วยเอกซเรย์ โรคผิวหนังและลึกลงไปใต้ผิวหนัง

๔. เรายืดมในการรักษาโรค

๕. แสงอัลตราไวโอเลตในการรักษาโรค

อายุศาสตร์

๑. อายุศาสตร์ทั่วไป
๒. อายุศาสตร์เฉพาะอวัยวะ
๓. แสดงคนไข้
๔. บรรยายเรื่อง
๕. เขียนตำรับยา
๖. ปฏิบัติบัติการอายุศาสตร์

ศัลยศาสตร์

๑. ศัลยศาสตร์เฉพาะอวัยวะและแสดงโรค
๒. ปฏิบัติการศัลยศาสตร์

สุติศาสตร์และ

นารีเวชวิทยา

๑. สุติศาสตร์ธรรมดา
๒. สุติศาสตร์ผิดธรรมดา
๓. นารีเวชวิทยา
๔. วิธีปฏิบัติการคลอดบุตร
๕. วิธีปฏิบัติการตรวจหน้าท้อง
๖. วิธีปฏิบัติการตรวจภายใน (อวัยวะสืบพันธุ์)

ปีที่ ๔

วิชาการ -

- สาธารณสุข
๑. คุณสมบัติที่ทำงานเกี่ยวกับการสาธารณสุข
 ๒. ฝึกหัดปฏิบัติการเกี่ยวกับการสาธารณสุข

เอกซเรย์

ปฏิบัติการ

๑. วิธีตรวจคนไข้ด้วยเอกซเรย์
๒. วิธีวินิจฉัยโรค
๓. วิธีรักษาโรค

อายุรศาสตร์

๑. แสดงคนไข้
๒. บรรยายเรื่อง
๓. โรคเด็กและการสงเคราะห์เด็ก
๔. โรคประสาท
๕. โรคผิวหนัง
๖. โรคจิตต์
๗. ปฏิบัติการอายุรศาสตร์

ศัลยศาสตร์

๑. ศัลยศาสตร์จะเพาะอวัยวะและแสดงโรค
๒. การผ่าตัด
๓. โรคตา
๔. โรคหู จมูก และคอ
๕. ขาสลับ
๖. ปฏิบัติการศัลยศาสตร์

สูติศาสตร์และ

นารีเวชวิทยา

๑. สูติศาสตร์และนารีเวชวิทยา (โดยปริยาย)
๒. การปฏิบัติและรักษาการคลอดผิดปกติ
๓. ปฏิบัติการสูติศาสตร์และนารีเวชวิทยาทั่วไป
๔. ทำการคลอดบุตรคนไข้ในแผนกสูติกรรม

มาตรา ๕ หลักสูตร์กายวิภาควิทยา ให้มีหัวข้อตั้งขึ้น
กายวิภาควิทยา แบ่งออกเป็น ๕ ภาค

09/10/2566

ภาค ๑ ก้านเนติวิทยา

ภาค ๒ กายวิภาควิทยา

ภาค ๓ ยีสโตโลยี

ภาค ๔ ประสาทวิทยา

ภาค ๕ ไตโปกราฟีแคลอนาโตมี

ภาค ๑ กำเนิดวินยาจด์เป็น ๑๐ หมวด คือ

หมวด ๑. บทนำ เจริญเชลส์และการปฏิสนธิ

หมวด ๒. คลีเวจจ์และเริ่มต้นของเนื้อผิว ๓ ชั้น

หมวด ๓. การฝังตัว การก่อเกิดของมนุษย์ ความสัมพันธ์ระหว่างเด็กอ่อนเขื่ออ่อนและรกของเด็กกับมดลูก

หมวด ๔. ความเจริญของลำตัว ศีรษะ หน้า และคอ

หมวด ๕. การก่อเกิดและความเจริญของอวัยวะแห่งการบดและการย่อยอาหาร

หมวด ๖. การก่อเกิดและความเจริญของอวัยวะแห่งการหายใจ

หมวด ๗. การก่อเกิดและความเจริญของอวัยวะแห่งการกรองปัสสาวะ กับอวัยวะสืบ

หมวด ๘. การก่อเกิดและความเจริญของหลอด
โลหิตกับหัวใจ

หมวด ๙. การก่อเกิดและความเจริญของกระดูก
เนื้อกล้ามเนื้อและผิวหนัง

หมวด ๑๐. การก่อเกิดและความเจริญของประสาท
กับอินทรีย์ประสาท

ภาค ๒ กายวิภาควิทยา จัดเป็น ๖ หมวด คือ

หมวด ๑. การชำแหละเรือนฝิวเนื้อที่ประกอบอยู่
รอบตัว

หมวด ๒. การชำแหละเรือนจำพวกแขน

หมวด ๓. การชำแหละเรือนจำพวกขา

หมวด ๔. การชำแหละเรือนเบื้องต้นแห่งคอและ
หน้า

หมวด ๕. การชำแหละเรือนอวัยวะดำตัวตอนอก
ท้อง และอวัยวะเชิงกราน

หมวด ๖. การชำแหละเรือนส่วนลึกแห่งคอและ
หน้า เปลือกศีรษะ และกระโหลก
ศีรษะ ประสาท อวัยวะแห่งอินทรีย์
ประสาท เยื่อหุ้มสมองและไขสันหลัง

ภาค ๓ ฮิสโตโลยี จัดเป็น ๓ หมวด คือ

หมวด ๑. บทนำและเซลล์

หมวด ๒. เนื้อต่าง ๆ แห่งร่างกาย

หมวด ๓. กวียะต่าง ๆ ของร่างกาย

ภาค ๔ ประสาทวิทยา จัดเป็น ๕ หมวด คือ

หมวด ๑. หน้าที่ในตำแหน่งต่าง ๆ ของระบบ
ประสาทชนิดต่างๆของปลาชนิดปลา

หมวด ๒. ไขสันหลัง

หมวด ๓. สมอง

หมวด ๔. ประสาทพิเศษ

หมวด ๕. ประสาทซิมพาเทติก

ภาค ๕ โดปโทกราฟีแคลอมาโตมิ จัดเป็น ๕ หมวด คือ

หมวด ๑. ศีรษะ

หมวด ๒. กอ

หมวด ๓. ลำตัวตอนนอก ลำตัวตอนท้อง ลำตัว
ตอนท้องน้อย หรืออู่เชิงกราน

หมวด ๔. จำพวกแขน

หมวด ๕. จำพวกขา

มาตรา ๖ หลักสูตรสรีรวิทยา ให้มีหัวข้อดังนี้

สรีรวิทยา แบ่งเป็น ๓ ภาค

ภาค ๑ ไบโอะเคมี

ภาค ๒ สรีรวิทยา

ภาค ๓ เกสัชวิทยา

ภาค ๑ ไบโอะเคมี จัดเป็น ๕ หมวด คือ

หมวด ๑ บีสสวอะ

หมวด ๒ โลหิตและแก๊สในโลหิต

หมวด ๓ น้ำย่อยอาหาร

หมวด ๔ อาหารและนม

หมวด ๕ การทดลองตรวจตามหมวด ๑, ๒, ๓ และ ๔ ในโรคที่เกิดขึ้นในสัตว์และมนุษย์

ภาค ๒ สรีรวิทยา จัดเป็น ๑ หมวด คือ

หมวด ๑ ระบบเคลื่อนไหวเกี่ยวกับเนื้อกล้ามเนื้อและประสาท

หมวด ๒ ระบบการไหลเวียนแห่งโลหิต น้ำเหลือง และการหายใจ

หมวด ๓ ระบบการย่อย และการซึมของอาหาร
และสิ่งบริโภค

หมวด ๔ ความร้อนของร่างกาย และเมตาโบลิสม์

หมวด ๕ เอนโดครินวิทยา

หมวด ๖ ระบบการสืบพันธุ์

หมวด ๗ ระบบประสาท

ภาค ๓ เกสัชวิทยา จัดเป็น ๗ หมวด คือ

หมวด ๑ เคมัลเซนท์และเอมัลเลี่ยนท์

หมวด ๒ เกสัชวิทยาแห่งระบบการย่อยอาหาร

หมวด ๓ เกสัชวิทยาแห่งระบบการไหลเวียนของ
โลหิตและการหายใจ

หมวด ๔ เกสัชวิทยาแห่งระบบประสาท

หมวด ๕ ยาจำพวกแร่ธาตุ จำพวกแก้ไข้ แวก
ซิน เซร่า และอื่นๆ

หมวด ๖ เกสัชวิทยาแห่งเอนโดคริน

หมวด ๗ หลักว่าด้วยการตั้งตำรับยา

มาตรา ๙ หลักสูติพยาธินิยม ให้มีหัวข้อดังนี้

พยาธินิยม แบ่งเป็น ๕ ภาค

ภาค ๑ พยาธินิยม

ภาค ๒ แบคทีเรียวิทยา

ภาค ๓ พาราสิทโธโลยี

ภาค ๔ ค्लीนิกัล ปาโทโลยี

ภาค ๕ ปาโทโลยีพิเศษ

ภาค ๑ พยาธินิยม จัด เป็น ๔ หมวด คือ

หมวด ๑ พยาธินิยมทั่วไป

หมวด ๒ พยาธินิยมแห่งโรคต่างๆ

หมวด ๓ พยาธินิยมแห่งความพิการแต่กำเนิด

หมวด ๔ ปฏิบัติการพยาธินิยม

ภาค ๒ แบคทีเรียวิทยา จัดเป็น ๗ หมวด คือ

หมวด ๑ รูปร่างลักษณะและชีววิทยาทั่วไปแห่งแบคทีเรีย

หมวด ๒ การศึกษาแบคทีเรีย

หมวด ๓ แบคทีเรียชนิดต่างๆ

09/10/2566 หมวด ๔ ตั๊กแตน พืชและแบคทีเรียโอเฟจ

หมวด ๕ การต้านทานต่อเชื้อโรค

หมวด ๖ ทอกซิน แอนติทอกซินและแวกซีน

หมวด ๗ ปฏิบัติการแบคทีเรียวิทยา

ภาค ๓ พาราสิทโธโลจี จัดเป็น ๖ หมวด คือ

หมวด ๑ ชีววิทยาทั่วไปแห่งตัวพยาธิ

หมวด ๒ โปรโตซัว

หมวด ๓ พยาธิตัวกลม

หมวด ๔ พยาธิตัวแบน

หมวด ๕ กัญญาวิทยาเกี่ยวกับแพทยศาสตร์

หมวด ๖ ปฏิบัติการ

ภาค ๔ คลินิแกลด ปาโธโลจี จัดเป็น ๓ หมวด คือ

หมวด ๑ ปาฐกถาทั่วไป

หมวด ๒ วิธีตรวจสิ่งของต่างๆ โดยการทดลอง

หมวด ๓ ปฏิบัติการ

ภาค ๕ ปาโธโลจีพิเศษ จัดเป็น ๔ หมวด คือ

หมวด ๑ พยาธิวิทยาเกี่ยวกับสัลยศาสตร์

หมวด ๒ พยาธิวิทยาเกี่ยวกับนารีเวชวิทยา

หมวด ๓ พยาธิวิทยาพิเศษอื่นๆ

หมวด ๔ ปฏิบัติการ

วิศวกรรมศาสตร์

มาตรา ๘ สำหรับปริญญาวิศวกรรมศาสตร์

(๑) ผู้ที่จะได้รับปริญญาวิศวกรรมศาสตรบัณฑิต ต้อง

(ก) ๑. ได้รับประกาศนียบัตรมัธยมบริบูรณ์ชาย
ของกระทรวงธรรมการ หรือประกาศนียบัตรอื่นซึ่งสภามหา
วิทยาลัยนี้เทียบเท่ากัน และ

๒. ได้ศึกษาตามหลักสูตรของคณะนี้ไม่
ไม่น้อยกว่า ๔ ปี และสอบไล่ได้ตามระเบียบของการสอบไล่
นั้น ๆ หรือ

(ข) สอบไล่ได้ตามหลักสูตร ๔ ปี ในระหว่าง
พ.ศ. ๒๔๗๒ ถึง พ.ศ. ๒๔๗๕ และได้มาศึกษาวิชาสูงขึ้นหรือ
ทำการค้นคว้าเป็นเวลาไม่น้อยกว่า ๑ ปี และได้เข้าสอบไล่
พิเศษได้ กับยื่นหลักฐานแสดงผลการค้นคว้าเป็นที่พอใจของ
คณะกรรมการประจำคณะ หรือ

(ค) สอบไล่ได้ตามหลักสูตร ๓ ปี และได้รับ
ประกาศนียบัตรมัธยมบริบูรณ์ชายของกระทรวงธรรมการ หรือ
ประกาศนียบัตรอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยนี้เทียบเท่ากัน และ
ได้มาศึกษาวิชาชั้นปีที่ ๔ เพิ่ม เป็นเวลาไม่น้อยกว่า ๑ ปี

และได้เข้าสอบไล่ได้ กับยื่นหลักฐานแสดงผลการค้นคว้าเป็นที่พอใจของคณะกรรมการประจำคณะ

(๒) ผู้ซึ่งเคยศึกษาตามหลักสูตรปริญญาในมหาวิทยาลัยต่างประเทศบ้างแล้ว แต่ยังไม่สำเร็จ อาจเข้าเรียนในปีที่ ๑ หรือปีที่ ๒ หรือปีที่ ๓ ของหลักสูตรปริญญาวิศวกรรมศาสตรบัณฑิตได้ ถ้าคณะกรรมการประจำคณะเห็นสมควร และเมื่อได้รับอนุญาตให้เข้าเรียนแล้ว ก็มีสิทธิเช่นเดียวกับนิสิตอื่น ๆ

(๓) ผู้ที่ได้ปริญญาวิศวกรรมศาสตรบัณฑิตแล้ว จะได้รับปริญญาวิศวกรรมศาสตรมหาบัณฑิตต่อเมื่อ

(ก) ได้ศึกษาต่อไปในวิชาที่คณะกรรมการประจำคณะได้กำหนดให้เป็นเวลาไม่น้อยกว่า ๒ ปี นับตั้งแต่วันที่ได้รับปริญญาวิศวกรรมศาสตรบัณฑิต หรือ

(ข) ได้กระทำการค้นคว้าภายในความควบคุมและแนะนำของศาสตราจารย์ ศาสตราจารย์ผู้ช่วย หรืออาจารย์ของคณะนี้เป็นเวลาไม่น้อยกว่า ๒ ปี นับตั้งแต่วันที่ได้รับปริญญาวิศวกรรมศาสตรบัณฑิต และได้ยื่นหลักฐานแสดงผลของการค้นคว้าเป็นที่พอใจของคณะกรรมการประจำคณะ

(๔) ผู้ที่ได้ปริญญาวิศวกรรมศาสตรบัณฑิตแล้ว จะได้รับปริญญาวิศวกรรมศาสตรดุษฎีบัณฑิตต่อเมื่อได้กระทำการค้นคว้าเป็นเวลาไม่น้อยกว่า ๓ ปี นับตั้งแต่วันที่ได้รับปริญญาวิศวกรรมศาสตรบัณฑิต หรือเป็นเวลาไม่น้อยกว่า ๒ ปี นับตั้งแต่วันที่ได้รับปริญญาวิศวกรรมศาสตรมหาบัณฑิต และได้ผลที่นับว่าเป็นความรู้สำคัญเพิ่มขึ้นในทางวิศวกรรมศาสตร์ และได้ยื่นชดสแสดงผลของการค้นคว้าเป็นที่พอใจของคณะกรรมการประจำคณะ

(๕) ผู้ที่ได้รับปริญญาชั้นบัณฑิตจากมหาวิทยาลัยในต่างประเทศแล้ว ได้ศึกษาสูงขึ้น หรือทำการค้นคว้าที่คณะกรรมการประจำคณะกำหนดไว้เป็นเวลาไม่น้อยกว่า ๒ ปี ภายในคณะนี้ จะได้รับปริญญาวิศวกรรมศาสตรมหาบัณฑิต หรือปริญญาวิศวกรรมศาสตรดุษฎีบัณฑิตอย่างใดอย่างหนึ่งต่อเมื่อได้ยื่นชดสแสดงผลของการศึกษาหรือค้นคว้าของตนเป็นที่พอใจของคณะกรรมการประจำคณะ

(๖) ผู้ที่ยื่นชดส อาจจะต้องสอบไล่ปากเปล่าในวิชานั้นก็ได้

มาตรา ๕ หลักสูตรปริญญาวิศวกรรมศาสตรบัณฑิต ให้มีหัวข้อดังนี้

ปีที่ ๑

คณิตศาสตร์ ภาคที่ ๑ หมวดที่ ๑ ของหลักสูตรปริญญา
วิทยาศาสตร์บัณฑิต (มาตรา ๒๔)

ฟิสิกส์ ภาคที่ ๑ หมวดที่ ๑ ของหลักสูตรปริญญา
วิทยาศาสตร์บัณฑิต (มาตรา ๒๖)

เคมี ภาคที่ ๑ หมวดที่ ๑ ของหลักสูตรปริญญา
วิทยาศาสตร์บัณฑิต (มาตรา ๒๕)

ภาษาอังกฤษ กระบวน ว. ๑. แต่ง, ย่อความ, แปล
ความ, สนทนา, หนังสืออ่าน. ในชั้น
๑ เล่ม นอกชั้น ๓ เล่ม

สุขวิทยาและปัจจุบันพยาบาล ๑. การบำรุงอนามัยของ
ร่างกายและการปฐมพยาบาล

ยันตราเลข ๑. การเขียนรูปด้วยเครื่องเขียน (เมแค
นิกัล)

โรงงาน ฝึกหัดการช่างไม้และช่างเหล็ก

ปีที่ ๒

คณิตศาสตร์ ภาคที่ ๑ หมวดที่ ๒ ของหลักสูตร
ปริญญาวิทยาศาสตร์บัณฑิต (มาตรา ๒๔)

- ฟิสิกส์ ภาคที่ ๑ หมวดที่ ๒ ของหลักสูตร
 ปรินญาวิทยาศาสตร์บัณฑิต (มาตรา ๒๖)
- เคมี ภาคที่ ๑ หมวดที่ ๒ ของหลักสูตร
 ปรินญาวิทยาศาสตร์บัณฑิต (มาตรา ๒๕)
- เมคานิกส์ประยุกต์ ๒. การคำนวณแรงโดยวิธีต่างๆ
 เครื่องจักร และเครื่องกลไกชนิดง่าย
- สำรวจแผนที่ ๒. การทำแผนที่ด้วยโซ่และเครื่องเข็มทิศ
 ยंत्रบรรยาย ๒. บรรยายเครื่องจักรต่างๆ เครื่องหม้อน้ำ
 เครื่องโรงงาน และเครื่องบิน
- วัตถุสำหรับก่อสร้าง ๒. กล่าวถึงคุณสมบัติของวัตถุต่างๆ
 ที่ใช้ในการก่อสร้าง และวัตถุทำเครื่อง
 บิน
- การบัญชีและเข้าเรื่อง ๒. การทำบัญชีโดยวิธีต่างๆ และ
 การเก็บเข้าเรื่อง
- ยंत्रเรขาคณิต ๒. การเขียนแบบเครื่องจักรต่างๆ อย่างง่าย
- ภูมิภาพเรขาคณิต ๒. การเขียนแบบแสดงอาคารตัด
 ของรูปต่างๆ
- โรงงาน ฝึกหัดการช่างกลึงและตีเหล็ก

ปีที่ ๓

คณิตศาสตร์ ภาคที่ ๒ หมวดที่ ๑ ของหลักสูตร
ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต (มาตรา ๒๔)
(หัวหน้าแผนกจะเลือกให้เรียน มาก
น้อยแล้วแต่จะเห็นสมควร)

ความแข็งแรงของวัตถุ ๓. การคำนวณความแข็งแรง
ของวัตถุต่างๆ ที่ใช้ในการช่าง

ธาราศาสตร์ ๓. การคำนวณแรงและอาการไหลของน้ำ
โดยวิธีต่างๆ

สำรวจแผนที่ ๓. การใช้กล้องระดับ กล้องที่โอโตไลท์
และการทำแผนที่ด้วยโต๊ะ

วิศวกรรมเครื่องกล ๓. การคำนวณส่วนประกอบของ
เครื่องจักรต่างๆ เครื่องหม้อน้ำและ
คุณสมบัติของไอน้ำ

ทดลองเครื่องกล ๓. การทดลองเครื่องจักรต่างๆ และ
เครื่องธาราศาสตร์

หลักเบื้องต้นของวิศวกรรมไฟฟ้า ๓. กล่าวถึงกฎวิทยา
ศาสตร์ต่างๆ ที่ใช้ในวิศวกรรมไฟฟ้า

วิศวกรรมไฟฟ้า ๓. การช่างไฟฟ้ากระแสตรงและกระแส
สลับ เครื่องโมเตอร์ ใดนาโม และ
เครื่องวัดกระแสไฟฟ้าชนิดต่างๆ

ทดลองเครื่องไฟฟ้า ๔. การทดลองเครื่องไฟฟ้าต่างๆ

โครงสร้างและกราฟฟิกันซ์ ๓. การคำนวณแรงในรูป
โครงหลังคา สะพานและรูปโครงอื่นๆ
โดยวิธีคำนวณและวาดเขียน การออก
แบบเบื้องต้น

ธรณีวิทยา ๓. กล่าวถึงคุณสมบัติของหินและแร่ต่างๆ
ที่เป็นประโยชน์ในการช่างและก่อสร้าง

เขียนแบบเครื่องกล ๓. การเขียนแบบส่วนต่างๆ ของ
เครื่องกล

วิศวกรรมอากาศ กล่าวถึงเมคานิกส์และอาการ
ทรงตัวของเครื่องบิน

ออกแบบเครื่องบิน นกาศาสตร์ ๑. วิธีคำนวณแรงของ
ลมในการออกแบบเครื่องบิน
และการบังคับเครื่องบิน

รูปโครงการเครื่องปั้น	การคำนวณแรงในรูปโครงการ เครื่องปั้นโดยวิธีคำนวณและ วาดเขียน
โรงงาน	ฝึกหัดการช่างหล่อโลหะต่างๆ

ปีที่ ๔ แผนกวิศวกรรมโยธา (ว.ย.)

วิศวกรรมโยธาและออกแบบ ๔ ว.ย. การขุดดิน ถม
ดิน ทำถนน ตอกเข็ม และ
เขียนแบบกำแพงกันดิน เขื่อน
และคลองราก

โครงสร้างและเขียนแบบ ๔ ว.ย. การคำนวณและออก
แบบสะพานต่างๆเช่น สะพาน
คอนกรีต ไม้ และสะพาน
เหล็ก

แผนที่สำรวจ ๔ ว.ย. การสำรวจเส้น โค้งทางรถไฟ
และถนน การทำแผนที่ด้วย
กล้องถ่ายรูป

วาปะนะดาราศาสตร์ ๔ ว.ย. การวัดดาวด้วยกล้องที่โอ
โตไลท์เพื่อหาทิศและเวลา

- การก่อสร้าง ๔ ว.ย. การก่อสร้างเรือนโรงด้วยไม้
และวัตถุอื่น ๆ
- ออกแบบสถาปัตยกรรม ๔ ว.ย. การเขียนแบบบ้าน
เรือน โรงต่างๆ
- ทดลองกำลังวัตถุ ๔ ว.ย. การทดลองกำลังของวัตถุต่างๆ
ที่ใช้ในการก่อสร้าง
- โลหะวิทยา ๔ ว.ย. กล่าวถึงคุณสมบัติของโลหะ
กรรมตาที่ใช้ในการช่างและ
การก่อสร้าง การถลุงแร่ต่างๆ
ให้เป็นโลหะที่ใช้กันอยู่เสมอ

ปีที่ ๔ แผนกวิศวกรรมเครื่องกล (ว.ก.)

- วิศวกรรมเครื่องกล ๔ ว.ก. และ ว.ฟ. เซอร์ โมไตนา
มิกส์ของเครื่องจักร ใอน้ำ
เครื่องหม้อน้ำ เครื่องทำน้ำ
แข็ง และเชื้อเพลิง
- ทดลองเครื่องกล ๔ ว.ก. และ ว.ฟ. การทดลองเครื่อง
จักรต่างๆ เครื่องหม้อน้ำ
และการเชื่อมโรงงานต่างๆ

วิศวกรรมเครื่องกลชั้นสูง ๔ ว.ก. เครื่องจักรชนิดระเบิด
ในตัว และเครื่องกังหันไอน้ำ

ไดน์แมตริกซ์ ๔ ว.ก. กล่าวถึงลักษณะและอาการ
เคลื่อนไหวของพื้นเฟือง และ
สายพานต่างๆ

ออกแบบเครื่องกล ๔ ว.ก. การคำนวณและเขียนแบบ
ส่วนต่างๆ ของเครื่องกล

อำนวยการโรงงาน ๔ ว.ก. และ ว.ฟ. กล่าวถึงวิธีจัดการ
โรงงานหัตถกรรม และการ
ควบคุมคนงาน

โลหะวิทยา ๔ ว.ก. กล่าวถึงคุณสมบัติของโลหะ
ธรรมดาที่ใช้ในการช่างและ
การก่อสร้าง การถลุงแร่ต่างๆ
ให้เป็นโลหะที่ใช้กันอยู่เสมอ
โรงงาน การฝึกหัดใช้เครื่องจักรหัตถ
กรรมต่างๆ ที่ใช้ในโรงงาน
ตามปกติ

ปีที่ ๔ แผนกวิศวกรรมไฟฟ้า (ว.ฟ.)

หลักเบื้องต้นของวิศวกรรมไฟฟ้า ๔ ว.ฟ. และ ว.ก.

กล่าวถึงกฎวิทยาศาสตร์ต่างๆ
ที่ใช้ในวิศวกรรมไฟฟ้าต่อจาก
ปีที่ ๓

วิศวกรรมไฟฟ้า ๔ ว.ฟ. และ ว.ก. การใช้เครื่องมอเตอร์
ไดนาโมที่พันโดยวิธีต่างๆ
เครื่องอัดไฟ หม้อเปลี่ยนไฟ
และหม้อแบตเตอรี่

ทดลองเครื่องไฟฟ้า ๔ ว.ฟ. และ ว.ก. การทดลอง
เครื่องไฟฟ้าต่างๆต่อจากปีที่ ๓
คมนาคมด้วยไฟฟ้า ๔ ว.ฟ. วิธีใช้เครื่องโทรเลข โทรศัพท์
และการต่อสาย

คมนาคมด้วยวิทยุ ๔ ว.ฟ. วิธีใช้เครื่องวิทยุต่างๆ หลอด
วิทยุ และการขึงสายอากาศ

ทดลองเครื่องคมนาคม ๔ ว.ฟ. การทดลองเครื่อง
โทรเลข โทรศัพท์ และ
เครื่องวิทยุต่างๆ

- เขียนแบบเครื่องไฟฟ้า ๔ ว.พ. การคำนวณและออกแบบเครื่องมอเตอร์และไดนาโมต่างๆ และหม้อเปลี่ยนไฟแสงไฟฟ้า ๔ ว.พ. การติดตั้งไฟฟ้าในบ้าน ตามถนนหนทาง การติดตั้งไฟเฉลิม สนามบิน และแสงนีออนไลท์
- คำนวณไฟฟ้า ๔ ว.พ. วิธีคำนวณชั้นสูงสำหรับใช้ในการไฟฟ้า
- อิเล็กทรอนิกส์ ๔ ว.พ. กล่าวถึงการอันตราย ขยายเสียง หลอดแก้วต่างๆ และการส่งภาพด้วยเครื่องวิทยุ

ปีที่ ๔ แผนกวิศวกรรมอากาศยาน

- ออกแบบเครื่องบิน - ภาสาศตร์ ๒ การคำนวณและออกแบบส่วนต่างๆ ของเครื่องบิน
- การสร้างเครื่องบิน กล่าวถึงเครื่องมือและวัสดุสำหรับสร้างเครื่องบิน ราคาเครื่องบิน

เขียนแบบเครื่องบิน	แสดงวิธีคำนวณและออกแบบเครื่องบินอย่างง่าย
คำนวณเครื่องบิน	การคำนวณน้ำหนักและอาการแรงตัวของเครื่องบินชนิดต่างๆ
เครื่องยนตร์อากาศยาน	วิธีออกแบบและสร้างเครื่องยนต์สำหรับใช้กับเครื่องบิน
ใบพัดเครื่องบิน	วิธีคำนวณและออกแบบใบพัดสำหรับเครื่องบินชนิดต่างๆ
เครื่องวัด	กล่าวถึงเครื่องวัดกำหนดและอัตราต่าง ๆ สำหรับใช้ในเครื่องบิน
อาวุธเครื่องบิน	กล่าวถึงอาวุธต่างๆ ที่ใช้ในเครื่องบิน เช่น ปืนกล ลูกกระเบิด และกระสุนชนิดต่างๆ
หตุลของเครื่องบิน	การฝึกหัดสร้างและซ่อมแซมเครื่องบินชนิดต่างๆ

ทดลองเครื่องยนตร์อากาศ การฝึกหัดถอด ประกอบ
และซ่อมแซมเครื่องยนตร์
อากาศชนิดต่าง ๆ
อดุณิคมหาเศรษฐ์ กล่าวถึงอาการแปรปรวนของ
ลมและดินฟ้าอากาศโดยทั่วๆ
ไป

มาตรา ๑๐ ระเบียบการสอนแผนกโรงงาน ให้กำหนด
ดังนี้

โรงเครื่องและโรงประกอบ การฝึกหัดทำสิ่งของต่างๆ
โดยใช้เครื่องและปากกาจับ
เหล็ก

โรงทำแบบไม้ การฝึกหัดทำสิ่งของต่างๆ
โดยใช้เครื่องกลึงและม៉าย
ไม้

โรงตีเหล็ก การฝึกหัดตีเหล็ก งอเหล็ก
ตัดเหล็ก และเชื่อมเหล็ก

โรงหล่อ การฝึกหัดทำแบบทรายและ
การหล่อโลหะต่างๆ

โรงเชื่อมโลหะ

การฝึกหัดเชื่อมและตัดเหล็ก
ด้วยใช้แก๊สออกซิเจน และ
อะเซทิลีน

มาตรา ๑๑ การฝึกหัดการสำรวจแผนที่ต่างจังหวัด ให้
กำหนดดังนี้

การฝึกหัดทำแผนที่สามเหลี่ยม การสำรวจถนนหนทาง
การสร้างทางโค้ง การทำระดับจุดดินและถมดิน การรังวัด
และการทำแผนที่ภูมิประเทศโดยวิธีถ่ายภาพ

การฝึกหัดมีในระหว่าง มหาวิทยาลัยปิดภาคกลางปี
สำหรับนิสิตวิศวกรรมศาสตร์ปีที่ ๒ ปีที่ ๓ และปีที่ ๔
แผนกวิศวกรรมโยธา

มาตรา ๑๒ การฝึกหัดการโรงงาน สำหรับนิสิตวิศวกรรม
ศาสตร์แผนกวิศวกรรมอากาศยาน การทดลองเครื่อง
บินและการทดลองเครื่องยนต์อากาศยานนี้ จะต้องทำที่โรง
งานของกรมทหารอากาศ

ปลายปีที่ ๒ ฝึกหัดที่กรมทหารอากาศ แผนกโรงงาน

ปลายปีที่ ๓ ฝึกหัดที่กรมทหารอากาศ แผนกเทคนิค

ปลายปีที่ ๔ ฝึกหัดที่กรมทหารอากาศ แผนกซ่อมแซม

สำหรับนิสิตวิศวกรรมศาสตร์จะเพาะปีที่ ๒ และปีที่ ๓
แผนกอื่น ๆ ฝึกหัดตามกรมกองต่างๆ ตามที่จะได้กำหนดให้

มาตรา ๑๓ การเขียนเรื่อสสำหรับปริญญาวิศวกรรมศาสตร
บัณฑิตนั้น กำหนดให้ทำในระหว่างภาคสุดท้ายสองภาค
ของปีที่ ๔

อักษรศาสตร์

สำหรับนิสิตภายใน

มาตรา ๑๔ สำหรับปริญญาอักษรศาสตร์

(๑) ผู้ที่จะได้รับปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต ต้อง

๑. ได้รับประกาศนียบัตรมัธยมบริบูรณ์จากของกระทรวง
ธรรมการ หรือประกาศนียบัตรอื่นซึ่งสามารถเทียบ
เทียบเท่ากับ และ

๒. ได้ศึกษาตามหลักสูตรของคณะนี้ไม่น้อยกว่า ๔ ปี
และสอบไล่ได้ตามระเบียบของการสอบไล่ นั้น ๆ

(๒) ผู้ซึ่งเคยศึกษาตามหลักสูตรปริญญาในมหาวิทยาลัย
ต่างประเทศบ้างแล้ว แต่ยังเรียนไม่สำเร็จ อาจเข้าเรียนใน
ปีที่ ๑ หรือปีที่ ๒ ของภาค ๑ ของหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตร
บัณฑิตได้ ถ้าคณะกรรมการประจำคณะเห็นสมควร และ

เมื่อได้รับอนุญาตให้เข้าเรียนแล้ว ก็มีสิทธิเช่นเดียวกับ
นิสิตอื่น ๆ

ในกรณีที่เศษ คณะกรรมการประจำคณะมีอำนาจยอม
ให้ผู้หนึ่งผู้ใดที่มีคุณวุฒิสมควรเข้าเรียนต่อในภาค ๒ ของ
หลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิตได้ แต่นิสิตผู้นั้นจะ
ไม่ได้รับปริญญาจนกว่าจะได้ศึกษาในคณะนี้เป็นเวลาไม่น้อย
กว่า ๒ ปี และสอบไล่ได้ตามหลักสูตร

(๓) นิสิตอักษรศาสตร เมื่อสอบไล่ได้ภาค ๑
(๒ ปีแรก) ได้คะแนนถึงขีดที่คณะกำหนดไว้ มีสิทธิ
เรียนภาค ๒ แห่งหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต ถ้า
ประสงค์จะเรียนเพื่อรับปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต จะต้อง
ดำเนินการดังต่อไปนี้

ก. ต้องเรียนภาษาไทยในปีแรก และอีกสองวิชาที่
เรียนมาแล้วในภาค ๑

ข. ในปีที่ ๔ เลือกเรียนวิชาที่สอบไล่ได้ในปีที่ ๓ เพียง
๒ วิชา

ค. ต้องแต่งทีสิสตามคำแนะนำของศาสตราจารย์
ศาสตราจารย์ผู้ช่วย หรืออาจารย์ และยื่นทีสิสแสดงผลเป็น
ที่พอใจของคณะกรรมการประจำคณะ

(๔) ผู้ที่ได้ปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิตแล้ว จะได้รับปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิตต่อเมื่อ

ก. ได้ศึกษาต่อไปในวิชาที่คณะกรรมการประจำคณะได้กำหนดให้เป็นเวลาไม่น้อยกว่า ๒ ปี นับตั้งแต่วันที่ได้รับปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต หรือ

ข. ได้กระทำการค้นคว้าภายในความควบคุมและแนะนำของศาสตราจารย์ ศาสตราจารย์ผู้ช่วย หรืออาจารย์ของคณะเป็นเวลาไม่น้อยกว่า ๒ ปี นับตั้งแต่วันที่ได้รับปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต และได้ยื่นริตส์แสดงผลของการค้นคว้าเป็นที่พอใจของคณะกรรมการประจำคณะ

(๕) ผู้ที่ได้ปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิตแล้ว จะได้รับปริญญาอักษรศาสตรดุษฎีบัณฑิตต่อเมื่อได้กระทำการค้นคว้าเป็นเวลาไม่น้อยกว่า ๓ ปี นับตั้งแต่วันที่ได้รับปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต หรือในเวลาไม่น้อยกว่า ๒ ปี นับตั้งแต่วันที่ได้รับปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต และได้ผลที่นับว่าเป็นความรู้สำคัญเพิ่มขึ้นในทางอักษรศาสตร์ และได้ยื่นริตส์แสดงผลของการค้นคว้าเป็นที่พอใจของคณะกรรมการประจำคณะ

๔. วรรณคดี-หนังสือศาสนา หนังสือประวัติ
หนังสือบทละคร หนังสือความทรง (เอสเซ)
หนังสือนิยาย (นอเวล)
๕. ประวัติวรรณคดี ให้รู้เรื่องวรรณคดีของไทยขึ้น
สำคัญ ๆ แต่ต้นมา
๖. หนังสือนอกเวลาเรียนไม่น้อยกว่า ๒ เรื่อง

ภาษาไทย ภาค ๒

- ก. ๑. หลักภาษา-รูปคำ การเปลี่ยนแปลงรูปคำ ภาษา
ที่เกี่ยวข้องกับภาษาไทย รศคำ
๒. นิรุกติศาสตร์
๓. ประวัติสยามภาค พิศดารกว่าในภาค ๑
๔. ศัพท์แปลง-บาลี สันสกฤต ไทยโบราณ และ
เขมร
๕. อุปสรรค บาลี สันสกฤต เขมร และไทย
๖. เรียงความ เรื่องยาวกวตขันมากขึ้น
๗. วรรณคดี จะเิดหนังสือคำประพันธ์ไม่น้อยกว่า
๒ เรื่อง ษะนิตร้อยแก้ว ๑ เรื่อง
- ข. ๑. หลักภาษา-รูปคำ ที่มาของคำ รศคำละเอียด
กว่าข้อ ก.

๒. นิรุกติศาสตร์
๓. เรียงความ เรื่องยาวกวตขันยั้งขัน
๔. วรรณคดี ลักษณะต่าง ๆ แห่งวรรณคดีตามแบบ
นิยมทางตะวันออกและตะวันตก

มาตรา ๑๖ หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ ใหม่หัวข้อตั้ง
หลักสูตรของภาษาอังกฤษแบ่งออกเป็น ๒ ภาค ๆ หนึ่ง
เวลาเรียน ๒ ปี

ภาษาอังกฤษ ภาค ๑

๑. หลักภาษา เรียงความ ข้อความ ไวยากรณ์
สุนทรพจน์ เสียงของคำ ถอดคำประพันธ์ แปล
๒. วรรณคดี หนังสือร้อยแก้ว และกวีนิพนธ์
รวมบทละครของเชกสเปียร์ (คณะอาจเปลี่ยน
หนังสือได้ทุกปี)
๓. ประวัติวรรณคดี บทประพันธ์ของอังกฤษ จาก
สมัยอดีตถึงปัจจุบันโดยย่อ
๔. หนังสืออ่านนอกเวลาเรียน (โดยมากเลือกจาก
บทนอกเวลาของนักประพันธ์ ที่มีชื่อเสียงในอดีต
และในปัจจุบัน)

ภาษาอังกฤษ ภาค ๒

๑. หลักภาษา เรื่องความ ถอดคำประพันธ์ ย่อความ ทำนองแต่ง สุนทรพจน์ เสียงของคำ ไวยากรณ์ แปล
๒. วรรณคดี จากสมัยอยุธยาจนถึงต้นสมัยโรแมนติกรัฟเฟอิล รวมบทของเช็กสเปียร์ มิลตัน คาวาเลีย บันยัน เนโฝ แอดดิสัน ไซบ์ ขอนสัน โกลสมิธ และปาฐกถาเรื่องนอเวลาในสมัยนั้น และจากสมัยโรแมนติกรัฟเฟอิล ถึงสมัยปัจจุบัน รวมนักประพันธ์ต่าง ๆ และเทคนิสนิพนธ์เบราวน์และกวีสมัยปัจจุบัน ความเรียงที่ได้นอเวลาจากสมัยดึกเกนส์และบทละครจากสมัย ค.ศ. ๑๘๖๐ ถึงสมัยปัจจุบัน (จากโรเบิร์ตสัน ถึงชอร์)
๓. หนังสืออ่านนอเวลาเรียน (โดยมากเป็นหนังสือที่เลือกมาจากปาฐกถา เรื่องนอเวลาและบทละครในสมัยปัจจุบัน)

มาตรา ๑๗ หลักสูตรวิชาภาษาฝรั่งเศส ใหม่นี้หัวข้อตั้ง
หลักสูตรของภาษาฝรั่งเศสแบ่งออกเป็น ๒ ภาคๆ หนึ่ง
เวลาเรียน ๒ ปี

ภาษาฝรั่งเศส ภาค ๑

๑. ศัพท์ เรียนศัพท์เพิ่มเติม แปล เขียนตามคำบอก
และสนทนา
คำศัพท์ รวมเป็นหมู่เหล่าตามความหมาย โอโมนิม
(ศัพท์ที่อ่านเหมือนกัน แต่แปลต่างกัน) ซิโนนิม
(ศัพท์ที่ต่างกัน แต่มีความหมายคล้ายคลึงกัน) คำตรง
กันข้าม คำผสม กำเนิดของคำ ฯลฯ
๒. ไวยากรณ์ สัมพันธ์ประโยคและสัมพันธ์คำ แต่งทำนอง
เล่าเรื่อง ขยายความในสุภาษิตต่าง ๆ ชงท์กส์ของคำ
(วิธีใช้ วิธีผสม) การสร้างประโยค
๓. วรรณคดี ความรู้ทั่วไปในเรื่องการดำเนินของความเจริญ
ของประเทศอัสตูงคต ตั้งแต่เริ่มแรกจนถึงทุกวันนี้
การเปรียบเทียบศักราชต่าง ๆ เปรียบเทียบประวัติ
ศาสตร์กับ วรรณคดีของทวีปเอเซียกับของประเทศ
อัสตูงคต วรรณคดีฝรั่งเศส ตั้งแต่ต้นจนถึงมัตแลร์บส
กล่าจ้องไป ลักษณะสำคัญๆ ของความคิดฝรั่งเศส

ในศตวรรษที่ ๑๗ (ภาษา ปรัชญา ประวัติศาสตร์
วิทยาศาสตร์)

๔. ประวัติศาสตร์ ตั้งแต่ ค.ศ. ๑๕๘๘ ถึง ๑๗๑๕
การเปลี่ยนแปลงในทางประวัติศาสตร์ของยุโรปตั้งแต่
สิ้นสมัยกลาง เรอเนสซองส์ ลารีฟอร์ม (การเปลี่ยน
ทางศาสนา) การขยายอำนาจของยุโรปข้ามทะเลไป
ทวีปอื่น ราชธิปไตย สมบูรณาญาสิทธิราช การคิด
ต่อระหว่างพระนารายณ์กับหลุยส์ที่ ๑๔
ทวีปยุโรปในศตวรรษที่ ๑๗

ภาษาฝรั่งเศส ภาค ๒

๑. ศัพท์ ศัพท์ให้รัดกุมยิ่งขึ้น กัลลิกซ์สม์เดอซังท์กส์
(คำศัพท์เฉพาะของฝรั่งเศส) การเปลี่ยนความหมาย
ของคำ หัวข้อโดยย่อของฟีโลโลยีกับโฟเนติก การ
คัดออกเสียง
๒. ไวยากรณ์ หัวข้อทั่วไปของลวยิก ศักยภาพประโยค
ตำแหน่งหน้าที่ของคำในประโยค การใช้เวลา (ตองปส์)
การใช้บุขงศัพท์

๓. วรรณคดี ทบทวนลักษณะของวรรณคดีคลาสสิก ความคิดในทางปรัชญา ความเห็นราษฎร (ชาลอง กาเฟ คลับเดอล อองต์รีซล อองซีโคลเปดี) ความเสื่อมของคลาสสิกซิสม์ ผู้เริ่มโรมองติสม์ วรรณคดีในสมัยก่อนปฏิวัติ ผู้นำสมัยโรมองติสม์กับความคงอยู่ของแบบคลาสสิกโดยที่วิชาโบราณยังไม่เสื่อม โรมองติสม์กำเนิดหลัก

แขนงของโรมองติสม์ เลอปรานาส เลอเรอ์ลลิสม์ เลอนาตุร์ลลิสม์ ฯลฯ ปรัชญา ประวัติศาสตร์ การวิจารณ์ทางวรรณคดี การเผยแพร่ วิทยาศาสตร์ทางใหม่ที่ความคิดฝรั่งเศสกำลังหันไปสู่

๔. ประวัติศาสตร์ ฐานะของศตวรรษที่ ๑๘ ในการดำเนินทางประวัติศาสตร์ ของประเทศฝรั่งเศสกับยุโรป สมัยนี้ปัจจุบันตั้งแต่ ค.ศ. ๑๗๘๙ จนถึงทุกวันนี้ และสอนหน้าที่พลเมืองพร้อมกับการสอนประวัติศาสตร์ มาตรา ๑๘ หลักสูตรวิชาภาษาเยอรมัน ให้มีหัวข้อ

ดังนี้

หลักสูตรของภาษาเยอรมันแบ่งออกเป็น ๒ ภาคๆ หนึ่ง
เวลาเรียน ๒ ปี

ภาษาเยอรมัน ภาค ๑

๑. ไวยากรณ์ การเลือกสรรคำ เขียนตามคำบอก
๒. เรื่องความ ย่อความ ถอดคำประพันธ์ แปล สุนทรพจน์
๓. หนังสือเรียนกวีนิพนธ์ เทพนิยาย และเรื่องสั้น ๆ
หนังสืออ่านนอกเวลาเรียน กวีนิพนธ์ และเรื่องสั้น ๆ

ภาษาเยอรมัน ภาค ๒

๑. ไวยากรณ์ เรื่องความ สุนทรพจน์ เสียงของคำ
๒. วรรณคดี สมัยอดีตถึงสมัยลูเธอร์ และสมัยลูเธอร์
ถึงสมัยนัทเซ
๓. หนังสืออ่านนอกเวลาเรื่องสั้นของเกอเตอ, เคลเลอร์, ซี.
เอฟ. แมเออร์ บทละครของเกอเตอ ชิลเลอร์ ไกลสส์
และบทละครในสมัยที่ ๒ ของศตวรรษที่ ๑๙
๔. หนังสืออ่านนอกเวลาเรียน หนังสือและบทละคร
สมัยโรแมนติก เรื่องสั้นและกวีนิพนธ์ ในต้นสมัย
ศตวรรษที่ ๒๐

มาตรา ๑๕ หลักสูตรวิชาประวัติศาสตร์ ใหม่หัวข้อดังนี้
หลักสูตรของประวัติศาสตร์แบ่งออกเป็น ๒ ภาคๆ หนึ่ง
เวลาเรียน ๒ ปี

ประวัติศาสตร์ ภาค ๑

ประวัติศาสตร์สากล

๑. บ่อเกิดของตำราประวัติศาสตร์
๒. ยุโรป
๓. อเมริกา
๔. อินเดีย
๕. จีน
๖. อินโดจีน
๗. ญี่ปุ่น

ประวัติศาสตร์สยาม

๑. สยามก่อนไทยยกลงมาตั้งราชอาณาจักร
๒. สยามสมัยสุโขทัยเป็นราชธานี
๓. สยามสมัยกรุงศรีอยุธยาเป็นราชธานี
๔. ความเสื่อมของกรุงศรีอยุธยา
๕. สยามสมัยเจ้ากรุงธนบุรี
๖. สยามสมัยกรุงรัตนโกสินทร์
๗. สยามสมัยปัจจุบัน

ประวัติศาสตร์ ภาค ๒

๑. สมัยศตวรรษที่ ๑๘ โดยพิสดาร
 ๒. ยุโรป ภาค ก.ศ. ๑๘๑๔-๑๘๑๕ โดยพิสดาร เกี่ยวกับภาคอื่น ๆ ของโลกด้วย
 ๓. โลกตั้งแต่มหาสงครามโดยพิสดาร
 ๔. ญี่ปุ่นในสมัยเมอิจิ
- มาตรา ๒๐ หลักสูตรวิชาคณิตศาสตร์ ให้มีหัวข้อตั้งในหลักสูตรของคณิตศาสตร์แบ่งออกเป็น ๒ ภาค ๆ หนึ่งเวลาเรียน ๒ ปี

คณิตศาสตร์ ภาค ๑

๑. เลขคณิต
 ๒. พิกคณิตจนถึงทฤษฎีบทไบโนเมียล
 ๓. เรขาคณิตจนถึงปฏิกภาคและรูปคล้าย
 ๔. เรขาคณิตวิเคราะห์ว่าด้วยเส้นตรงและวงกลมและรูปกรวยตัดโดยสังเขป
 ๕. วาดเขียน เรขาคณิตทางปฏิบัติ กร้าฟ
 ๖. ตรีโกณมิติจนถึงทฤษฎีบทของเดอมัวร์
 ๗. เมแกนิกส์เบื้องต้น
- หรือ ดีพีเฟอร์เรนเซียลและอินดีกราลแคลคูลัสเบื้องต้น

คณิตศาสตร์ ภาค ๒

๑. เรขาคณิตวิเคราะห์จนถึงโพลาร์โคออร์ดิเนตส์
๒. ดีฟเฟอเรนเชียลแคลคูลัสจนถึงปาริเชิลเดริเวทีฟ
๓. อินทิกรัลแคลคูลัสจนถึงการหาจุดศูนย์ถ่วง และ
โมเมนต์แห่งอีเนอร์ซีต่าง ๆ
๔. พิกคณิตชั้นสูงจนถึงทฤษฎีบทของสมการอินทิกรัล
แรชันแนลและดีเทอร์มิแนนต์ส
๕. เรขาคณิตวิเคราะห์ของของแข็ง
๖. สมการดีฟเฟอเรนเชียลถึงสมการอันดับที่หนึ่ง
๗. แอลยิบร่าอินเวรีเยนตจนถึงคุณสมบัติของเฮสเซียน
๘. แคลคูลัสชั้นสูงจนถึงอินทิเกรชัน
๙. ทฤษฎีของจำนวนจนถึงไบนารีควาตราติกฟอร์ม

สำหรับนิสิตภายนอก

มาตรา ๒๑ สำหรับปริญญาอักษรศาสตร

- (๑) ผู้ที่จะได้รับปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต ต้อง
๑. ได้รับประกาศนียบัตรมัธยมบริบูรณ์ชายของ
กระทรวงธรรมการ และได้คะแนนถึงขีดสอบไล่ได้ในวิชา
(ก) ภาษาไทย (ข) คณิตศาสตร์ (ค) ภาษาปัจจุบันต่าง

ประเทศ ๑ ภาษา (ง) วิทยาศาสตร์ ๑ วิชา หรือ ประวัติศาสตร์

หรือ ได้รับประกาศนียบัตรอื่นซึ่งสภามหาวิทยาลัยนี้เทียบเท่ากัน

๒. สอบไล่ได้ตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิตสำหรับนิสิตภายนอกในเวลาไม่น้อยกว่า ๔ ปี ภายหลังจากที่ส่งชื่อลงทะเบียนไว้ในมหาวิทยาลัย

(๒) ผู้ซึ่ง เคย ศึกษา จบ หลักสูตร ปริญญา หรือ อนุปริญญาหรือส่วนหนึ่งของหลักสูตรปริญญาหรืออนุปริญญาในมหาวิทยาลัยอื่น หรือในความควบคุมของคณะกรรมการสอบไล่อื่น หรือผู้ซึ่งเป็นนิสิตในมหาวิทยาลัยนี้ อาจเข้าสอบไล่ปีที่ ๑ ปีที่ ๒ ปีที่ ๓ หรือปีที่ ๔ ของหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิตสำหรับนิสิตภายนอกได้ ถ้าสภามหาวิทยาลัยเห็นสมควร แต่สภามหาวิทยาลัยอาจจะให้เข้าสอบไล่เพื่อคุณสมบัติเสียก่อนก็ได้ เมื่อได้รับอนุญาตให้เข้าสอบไล่ได้แล้ว ก็มีสิทธิเช่นเดียวกับผู้สมัครสอบปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิตสำหรับนิสิตภายนอกอื่น ๆ ในปีเดียวกัน

มาตรา ๒๒ หลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิตสำหรับนิสิตภายนอกให้ มีหัวข้อดังนี้

ผู้สมัครสอบปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิตสำหรับนิสิต
ภายนอก ต้องเลือกสอบวิชาต่าง ๆ ดังที่แบ่งไว้เป็นหมวด ๆ
ดังต่อไปนี้

หมวด ก ภาษาไทย

หมวด ข ภาษาอังกฤษ

ภาษาฝรั่งเศส

ภาษาเยอรมัน

หมวด ค ภาษาบาลี

ภาษาสันสกฤต

ประวัติศาสตร์

คณิตศาสตร์

ปีที่ ๑ ผู้สมัครสอบต้องเลือกสอบวิชารวมทั้งสิ้น ๔ วิชา
ในจำนวนนี้ต้องเลือกวิชาในหมวด ก และอย่างน้อย
๑ วิชาในหมวด ข

ปีที่ ๒ ผู้สมัครสอบต้องเลือกวิชาทั้ง ๔ ที่ได้สอบไปแล้วใน
การสอบไล่ปีที่ ๑

ปีที่ ๓ ผู้สมัครสอบต้องเลือกวิชา ๓ วิชาในจำนวนที่ได้สอบ
ไปแล้วในการสอบไล่ปีที่ ๒

ปีที่ ๔ ผู้สมัครสอบต้องเลือกวิชา ๒ วิชาในจำนวนที่ได้สอบ
ไปแล้วในการสอบไล่ปีที่ ๓

วิทยาศาสตร์

มาตรา ๒๓ สำหรับปริญญาวิทยาศาสตร

(๑) ผู้ที่จะได้รับปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต ต้อง

(ก) ๑ ได้รับประกาศนียบัตรมัธยมศึกษาบริบูรณ์ชาย
ของกระทรวง กรรมการ หรือประกาศนียบัตรอนึ่งสงามหา
วิทยาลัย^๕เทียบเท่ากัน และ

๒ ได้ศึกษาตาม หลักสูตร ของ คณะ นี้ ไม่น้อยกว่า ๔ ปี และสอบไล่ได้^๕ตามระเบียบของการสอบไล่^๕นั้น ๆ หรือ

(ข) สอบไล่ได้^๕ตามหลักสูตร ๔ ปีก่อน พ.ศ. ๒๔๗๕ และต่อมาได้ศึกษาวิชาสูง^๕ขึ้น หรือทำกรค้นคว้าเป็นเวลาไม่น้อยกว่า ๑ ปี และได้เข้าสอบไล่พิเศษได้^๕ หรือแทนที่จะเข้าสอบเขียน ได้ยื่นรายงานการศึกษาวิชาชั้นสูง หรือยื่น ชีวประวัติ แสดง ผล การ ค้น คว้า เป็น ที่ พอ ใจ ของ คณะ กรรมการประจำคณะ

(๒) ผู้ซึ่ง เคย ศึกษา ตาม หลักสูตร ปริญญา ใน มหาวิทยาลัยต่างประเทศบ้างแล้ว แต่ยังไม่สำเร็จ อาจเข้าเรียนในปีที่ ๑ หรือปีที่ ๒ ของภาค ๑ ของหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิตได้ ถ้าคณะกรรมการประจำคณะ

เห็นสมควร และเมื่อได้รับอนุญาตให้เข้าเรียนแล้ว ก็มีสิทธิเช่นเดียวกับนิสิตอื่น ๆ

ในกรณีพิเศษ คณะกรรมการประจำคณะมีอำนาจยอมให้ผู้หนึ่งผู้ใดที่มีคุณวุฒิตมสมควรเข้าเรียนต่อในภาค ๒ ของหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิตได้ แต่นิสิตผู้นั้นจะไม่ได้รับปริญญา จนกว่าจะได้ศึกษาในคณะนี้เป็นเวลาไม่น้อยกว่า ๒ ปี และสอบไล่ได้ตามหลักสูตร

(๓) นิสิตเตรียมแพทยศาสตร์ หรือ เตรียมสัตวแพทยศาสตร์ เมื่อสอบไล่ได้ภาค ๑ ในวิชาฟิสิกส์ เคมี และชีววิทยา พร้อมกับวิชาภาษาอังกฤษภาควิทยาศาสตร์ มีสิทธิเรียนภาค ๒ แห่งหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต ถ้าประสงค์จะเรียนเพื่อรับปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต จะต้องดำเนินการดังต่อไปนี้

- ก. ถ้าเลือกชีววิทยา เป็นใหญ่ จะต้องสอบไล่คณิตศาสตร์ภาค ๑ หมวดที่ ๑ ได้ในปีที่ ๓ หรือปีที่ ๔
- ข. ถ้าเลือกเคมีเป็นใหญ่ จะต้องสอบไล่คณิตศาสตร์ภาค ๑ หมวดที่ ๑ และหมวดที่ ๒ ได้ในปีที่ ๓ หรือปีที่ ๔

ค. จะเลือกวิชาคณิตศาสตร์หรือฟิสิกส์เป็นใหญ่ไม่ได้
ยกเว้นแต่จะสอบไล่วิชาเหล่านั้นได้ในภาค ๑ ทั้ง
สองหมวดมาก่อน

นิสิตวิศวกรรมศาสตร์ เมื่อสอบไล่ได้ภาค ๑ มีสิทธิ์
เรียนภาค ๒ ได้ตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต ถ้า
ประสงค์จะเรียนเพื่อรับปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต จะต้อง
ดำเนินการดังต่อไปนี้

ก. ถ้าเลือกคณิตศาสตร์หรือฟิสิกส์ อนุญาตให้เรียน
ในภาค ๒ ของหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตร
บัณฑิตได้

ข. ถ้าเลือกเคมีเป็นใหญ่ จะต้องสอบไล่ภาค ๑
หมวดที่ ๒ ได้ในปีที่ ๓ หรือปีที่ ๔

ค. ถ้าเลือกชีววิทยาเป็นใหญ่ จะต้องสอบไล่ชีววิทยา
ภาค ๑ หมวดที่ ๑ และหมวดที่ ๒ ได้ในปีที่ ๓
หรือปีที่ ๔

ถ้านิสิตเตรียม แพทย์ ศาสตร์ หรือเตรียมสัตวแพทย์
ศาสตร์ ที่สอบได้ ในวิชาปีที่ ๑ ของหลักสูตรปริญญาประสงค์
จะเรียนต่อตามหลักสูตรปริญญาในวิชาคณิตศาสตร์ หรือ

วิทยาศาสตร์ จะต้องสอบได้วิชาคณิตศาสตร์ภาค ๑ หมวด
ที่ ๑ ได้ก่อนที่จะได้รับอนุญาตให้เรียนต่อในภาค ๒
วิชาเพิ่มที่กล่าวในข้อนี้ต้องถือว่าเป็นวิชาพิเศษเพิ่มจาก
หลักสูตรธรรมดา

(๔) ผู้ที่ได้ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิตแล้ว จะได้รับ
ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิตต่อเมื่อ

- ก. ได้ศึกษาต่อไม่ในวิชาที่คณะกรรมการประจำคณะ
ได้กำหนดให้เป็นเวลาไม่น้อยกว่า ๒ ปี นับตั้งแต่ว
วันที่ได้รับปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต หรือ
- ข. ได้กระทำการค้นคว้าหาขใน ความ ควบคุม และ
แนะนำของศาสตราจารย์ ศาสตราจารย์ผู้ช่วย
หรือ อาจารย์ของคณะเป็นเวลาไม่น้อยกว่า ๒ ปี
นับตั้งแต่วันที่ได้รับปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต
และได้ขึ้นชื่อสี่ แสดงผลของการค้นคว้าเป็นที่
พอใจของคณะกรรมการประจำคณะ

(๕) ผู้ที่ได้ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิตแล้ว จะได้รับ
ปริญญาวิทยาศาสตรดุษฎีบัณฑิตต่อเมื่อได้กระทำการค้นคว้า
เป็นเวลาไม่น้อยกว่า ๓ ปี นับตั้งแต่วันที่ได้รับปริญญา
วิทยาศาสตรบัณฑิต หรือในเวลาไม่น้อยกว่า ๒ ปี นับ

ตั้งแต่วันที่ได้รับปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต และได้ผล
ที่นับว่าเป็นความรู้อย่างสำคัญ เพิ่มขึ้นในทางวิทยาศาสตร์ และได้
ยื่นรหัส แสดงผลของการค้นคว้าเป็นที่พอใจของคณะ
กรรมการประจำคณะ

(๖) ผู้ที่ได้รับปริญญาชั้นบัณฑิตจากมหาวิทยาลัยใน
ต่างประเทศแล้ว ได้ศึกษาสูงยิ่งขึ้นไป หรือทำการค้นคว้า
ที่ คณะกรรมการ ประจำคณะกำหนดไว้ เป็นเวลาไม่น้อยกว่า
๒ ปี ภายในคณะนี้ จะได้รับปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต
หรือปริญญาวิทยาศาสตรดุษฎีบัณฑิต อย่างใดอย่างหนึ่ง
ต่อเมื่อได้ยื่นรหัส แสดงผลของการศึกษาหรือค้นคว้าของ
ตน เป็นที่พอใจของคณะกรรมการประจำคณะ

(๗) ผู้ที่ยื่นรหัส อาจจะต้องสอบไล่ปากเปล่าในวิชา
นั้นด้วย

มาตรา ๒๔ หลักสูตร วิชาคณิตศาสตร์ ให้มีหัวข้อดังนี้
หลักสูตรของคณิตศาสตร์แบ่งออกเป็น ๒ ภาค ๆ หนึ่ง
แบ่งออกเป็น ๒ หมวด ๆ หนึ่งเวลาเรียน ๑ ปี

คณิตศาสตร์ ภาค ๑

หมวดที่ ๑ ๑. เลขคณิต

๒. พีชคณิตจนถึงทฤษฎีบทไบโนเมียล

๓. ตรีโกณมิติพหุคูณจนถึงการหามุมและด้านของรูปสามเหลี่ยม
๔. เรขาคณิตวิเคราะห์พหุคูณเบื้องต้นของเส้นตรงและวงกลม

หมวดที่ ๒ ๑. เรขาคณิตวิเคราะห์พหุคูณเบื้องต้นของรูปกรวยหน้าตัดต่างๆและคุณสมบัติของรูปเหล่านี้

๒. ดีฟเฟอเรนเชียลอินทิกรัลแคลคูลัสเบื้องต้น
๓. เรขาคณิตบรรยาย และ เมทริกซ์สแตติคส์
คณิตศาสตร์ ภาค ๒

- หมวดที่ ๑ ๑. แคลคูลัสรวมป่าเซียลดีฟเฟอเรนเชียล
๒. สมการดีฟเฟอเรนเชียลตลอดถึงการนำมาใช้ ในโจทย์วิชาฟิสิกส์ และวิศวกรรมศาสตร์
 ๓. เรขาคณิตวิเคราะห์ตามโตแมนชัน
 ๔. พิกัดขั้นสูงรวมดิเตอริมิแนนต์ อันดับต่างๆ และจำนวนคอมเพลกซ์
 ๕. ทฤษฎีของสมการ

- หมวดที่ ๒
๑. การวิเคราะห์เวกเตอร์ และเวกเตอร์
ประยุกต์ในโจทย์วิชาฟิสิกส์
 ๒. อิเลโทรสแตติกส์
 ๓. เมคานิกส์อย่างสูง
 ๔. แคลคูลัสถึงจำนวนคอมเพลกซ์ที่ผันแปร
 ๕. การคำนวณของการคลาดเคลื่อนในวิธีวัด
 ๖. คณิตศาสตร์ประยุกต์ตลอดจนถึงวิธีของเกาส์
- มาตรา ๒๕ หลักสูตรวิชาเคมี ให้มีหัวข้อดังนี้

หลักสูตรของเคมีแบ่งออกเป็น ๒ ภาค ๆ หนึ่งแบ่งออกเป็น ๒ หมวด ๆ หนึ่งเวลาเรียน ๑ ปี

เคมี ภาค ๑

- หมวดที่ ๑ อนินทรีย์เคมีว่าด้วยโลหะทั่วไป
อนินทรีย์เคมี ปฏิบัติ และการวิเคราะห์ โดย
คุณภาพ
ปฏิบัติการตามหลักที่ได้ฟังปาฐกถามาแล้ว
- หมวดที่ ๒ อนินทรีย์เคมีทั่วไป
อนินทรีย์เคมีว่าด้วยโลหะ
อนินทรีย์เคมีวิเคราะห์ และอนินทรีย์เคมี
ปฏิบัติ

09/10/2566 ปฏิบัติการตามหลักที่ได้ฟังปาฐกถามาแล้ว

เคมี ภาค ๒

หมวดที่ ๑ อนินทรีย์เคมีและสัγκกายเคมีทางทฤษฎีโดย
เฉพาะบางหมวด

โลหะวิทยา (เหมือนกับ ว.ศ.ก. ปีที่ ๔)

ปฏิบัติการตามหลักวิชาต่อไปนี้

วิเคราะห์ วอลูเมตริกและแกรวิเมตริก

สัγκกายเคมีปฏิบัติ

อนินทรีย์เคมีสังเคราะห์

หมวดที่ ๒ อนินทรีย์เคมีทางทฤษฎีสูงขึ้นไป

สัγκกายเคมีทางทฤษฎีสูงขึ้นไป

เภสัชกรรมเคมี

ประวัติและนิพนธ์แห่งวิชาเคมี

ปฏิบัติการในวิชาสัγκกายเคมีปฏิบัติ อนินทรีย์

เคมีวิเคราะห์ โดยปริมาณและคุณภาพ เพื่อ

ให้เข้าใจ วิธีสังเคราะห์ การค้นคว้า ตามหลัก

วิทยาศาสตร์

นิสิตผู้ที่มีหัวหน้าแผนกเห็นว่าจะได้รับประโยชน์ในการ
ปฏิบัติการ ค้นคว้าก็จะได้รับโอกาส ดำเนินการ ค้นคว้าต่อไป
และอาจได้รับการยกเว้นทางปฏิบัติบางอย่างก็ได้

มาตรา ๒๖ หลักสูตรวิชาฟิสิกส์ ให้มีหัวข้อดังนี้
 หลักสูตรของฟิสิกส์ แบ่งออกเป็น ๒ ภาค ๆ หนึ่งแบ่ง
 ออกเป็น ๒ หมวด ๆ หนึ่งเวลาเรียน ๑ ปี

ฟิสิกส์ ภาค ๑

หมวดที่ ๑ ๑. มุลรากของหน่วยการวัด

๒. สเตตติคส์ไดนามิกส์และไฮโดรสเตตติคส์

๓. สมบัติของสสาร

๔. ความร้อนเบื้องต้น

การปฏิบัติตามหลักที่ได้ฟังปาฐกถามาแล้ว

หมวดที่ ๒ ๑. วิชาแม่เหล็กและไฟฟ้าเบื้องต้น

๒. วิชาแสงเบื้องต้น

๓. วิชาเสียงเบื้องต้น

การปฏิบัติตามหลักที่ได้ฟังปาฐกถามาแล้ว

ฟิสิกส์ ภาค ๒

หมวดที่ ๑ ๑. สมบัติของสสาร (อย่างสูงขึ้นไป)

๒. เซอร์ โมไดนามิกส์ กับ วิชา ความร้อน
 อย่างสูง

๓. การวัดและคำนวณการไฟฟ้า

๔. ยันตรเรขา ตามหลักสูตรวิศวกรรมศาสตร์
ปีที่ ๑
๕. หลักเบื้องต้นของวิศวกรรมไฟฟ้า ตามหลัก
สูตรวิศวกรรมศาสตร์ปีที่ ๓

การปฏิบัติตามหลักที่ได้ฟังปาฐกถามาแล้ว

หมวดที่ ๒ กระแสไฟฟ้าสลับอย่างสูง

๒. ฟิสิกส์แห่งปริมาณ

๓. สเปคโตรสโคปปี

๔. ทัศนศาสตร์ทางเรขาคณิตและทางสัทกกาย

๕. สมบัติของสสาร (ต่อ)

การปฏิบัติการณ์ในวิชาเหล่านี้ เพื่อให้เข้าใจวิธีสังเกตการณ์
ค้นคว้าตามหลักวิทยาศาสตร์

นิสิตผู้ทำหน้าที่หัวหน้าแผนกเห็นว่าจะได้รับประโยชน์ในทาง
ปฏิบัติการณ์ค้นคว้าก็จะได้รับโอกาส ดำเนินการค้นคว้าต่อไป
และอาจได้รับการยกเว้นทางปฏิบัติการณ์อย่างอื่นก็ได้

มาตรา ๒๗ หลักสูตรวิชาชีววิทยา ให้มีหัวข้อดังนี้
หลักสูตรของชีววิทยาแบ่งออกเป็น ๒ ภาค ๆ หนึ่งแบ่ง
ออกเป็น ๒ หมวด ๆ หนึ่งเวลาเรียน ๑ ปี

ชีววิทยา ภาค ๑

- หมวดที่ ๑ ๑. สัตววิทยาทั่วไป
- หมวดที่ ๒ ๑. วิทยาศาสตร์เปรียบเทียบ
๒. พฤกษศาสตร์ทั่วไป

ชีววิทยา ภาค ๒

- หมวดที่ ๑ ๑. สรีรวิทยา
๒. ชีวเคมี
๓. ปรีวัตรวิทยา (เอโวลูชัน)
- หมวดที่ ๒ ๑. นิเวศวิทยา
๒. จุลินทรีย์วิทยา
๓. พยาธิวิทยา

วิชาต่อไปนี้ เมื่อเห็นสมควร หัวหน้าแผนกอาจจะ
ขอมให้เลือกเรียนวิชาหนึ่งวิชาใดก็ได้ - มินะวิทยา (อิกรีโ
โลจี) กัญญาวิทยา (เอ็นโตโมโลจี) พฤกษศาสตร์จำแนก
พวก (ซิสเต็มะติก โบตะนี) และพฤกษสรีรวิทยา
(แพลนท์ฟิซิโอลอจี)

นิสิตผู้ทีหัวหน้าแผนกเห็นสมควรแล้วว่า จะได้รับ
ประโยชน์ในทางปฏิบัติการค้นคว้า ก็จะได้รับโอกาสดำเนิน

การค้นคว้าต่อไป และอาจได้รับการยกเว้นทางปฏิบัติอย่างอื่นก็ได้

มาตรา ๒๘ หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ ภาควิทยาศาสตร์ ให้มีหัวข้อดังนี้

ในเวลา ๑ ปี

๑. แต่งและย่อความ
๒. แปลความ
๓. หัดพูด
๔. ใช้หนังสืออ่านในชั้น ๑ เล่ม และนอกชั้น ๓ เล่ม

มาตรา ๒๙ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการมหาดไทยรักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

(ตามมติคณะรัฐมนตรี)

พิบูลสงคราม

รัฐมนตรี

๕๕๑

พระราชกฤษฎีกา
ให้ใช้พระราชบัญญัติการสาธารณสุข
พุทธศักราช ๒๔๗๗
(ฉบับที่ ๗)

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๘)

อาทิตย์ทิพอาภา

เจ้าพระยามหามราช

พล.อ. เจ้าพระยาพิชเชยทรว โยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๒๘ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรให้ใช้พระราชบัญญัติการสาธารณสุข
พุทธศักราช ๒๔๗๗ ในเขตเทศบาลบางแห่ง

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ในพระปรมาภิไธย สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๗๗ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกา^๑นี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกาให้ใช้พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๗๗ (ฉบับที่ ๗)”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกา^๑นี้^๒เมื่อพ้นกำหนดสามสิบวัน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ใช้พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๗๗ ทั่วทุกแห่งทุกมาตราในเขตเทศบาล เมืองลำปาง จังหวัดลำปาง เทศบาลนครเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ เทศบาลเมืองนครศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช เทศบาลเมืองปัตตานี จังหวัดปัตตานี เทศบาลเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เทศบาลเมือง

๕๕๓

ขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น เทศบาลเมืองบ้านโป่ง จังหวัด
ราชบุรี และเทศบาลเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

(ตามมติคณะรัฐมนตรี)

พิบูลสงคราม

รัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๓ มกราคม หน้า ๓๐๖๔)

กฎกระทรวงมหาดไทย

ออกตามความในมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติ
อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด
และดอกไม้เพลิง พุทธศักราช ๒๔๗๗
(ฉบับที่ ๔)

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติ
อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด และดอกไม้เพลิง
พุทธศักราช ๒๔๗๗ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยออก
กฎกระทรวงไว้ ดังต่อไปนี้

ให้ยกเลิกกฎกระทรวงมหาดไทยออกตามความในมาตรา ๗
แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด
และดอกไม้เพลิง พุทธศักราช ๒๔๗๗ (ฉบับที่ ๓) และ
ให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๑ ห้ามมิให้ออกใบอนุญาตให้ค้า นำเข้ามา หรือ
ส่งอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน ดังต่อไปนี้ เพื่อประโยชน์
แห่งการค้าหรือใช้ส่วนตัว คือ

๑. ปืนกลและปืนยิงเร็วที่ใช้กระสุน โดดทุกชนิดและ

ทุกขนาด

;

09/10/2566

๒. ปิ่นเล็กยาวและสั้น ชนิดที่ทางราชการทหาร และ
ตำรวจใช้ อยู่ในเวลานี้ คือ

ที่ทางราชการทหารใช้

- (ก) ปิ่นเล็กสั้นแบบ ๔๗ ใช้กะสุนหัวบ้านขนาด ๘ ม.ม.
- (ข) ปิ่นเล็กสั้นแบบ ๔๗/๖๖ ใช้กะสุนหัวแหลม
ขนาด ๘ ม.ม.
- (ค) ปิ่นเล็กยาวแบบ ๔๕ และ ๔๖ ใช้กะสุนหัวบ้าน
ขนาด ๘ ม.ม.
- (ฅ) ปิ่นเล็กยาวแบบ ๔๕/๖๖ ใช้กะสุนหัวแหลม
ขนาด ๘ ม.ม.
- (ง) ปิ่นเล็กยาวแบบ ๖๖ ใช้กะสุนหัวแหลมขนาด
๘ ม.ม.

ที่ทางราชการตำรวจใช้

- (จ) ปิ่นมัลติเคอร์สั้น ใช้กะสุนหัวบ้านขนาด ๘ ม.ม.
- (ฉ) ปิ่นมัลติเคอร์ยาว ใช้กะสุนหัวบ้านขนาด ๘ ม.ม.
- (ช) ปิ่นแบบพระราม ๖ ใช้กะสุนหัวแหลมขนาด
๘ ม.ม.

๓. ปืนชนิดใดๆที่ใช้ กะสุนอย่างเดียวกันได้กับปืนที่ใช้ในราชการทหารและตำรวจ
๔. ปืนกลพกทุกชนิดและทุกขนาด
๕. ปืนพกธรรมดาขนาดตั้งแต่ ๘ มม. .๓๘-๓๘๐ ขึ้นไป
๖. กะสุนปืนทุกชนิดที่ร้ายแรงเป็นพิษมี เช่น กะสุนบรรจุไอพิษมี เชื้อโรค หรือเชื้อเพลิง เป็นต้น
๗. ของกะสุนขนาดพิเศษที่บรรจุกะสุนได้มากกว่า ๑๐ นัดขึ้นไป

“ข้อ ๒ ห้ามมิให้ออกใบอนุญาตให้ทำ นำเข้ามา หรือส่งอาวุธปืนที่ใช้กะสุนโตดสำหรับยิงสัตว์ใหญ่ รวมทั้งที่มีเกลียวและไม่มีเกลียวในลำกล้อง ซึ่งมีศูนย์กลางกระบอกยิงได้เกินกว่า ๕๐๐ เมตร เพื่อประโยชน์แห่งการล่า”

กฎให้ไว้เมื่อวันที่ ๒๕ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

ตำรวจหลวง

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๓ มกราคม หน้า ๑๐๗๑)

พระราชกฤษฎีกา

กำหนดเขตต์หวงห้ามที่ดิน อำเภอบางละมุง
จังหวัดชลบุรี พุทธศักราช ๒๕๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕)

อาทิตยทิพอาภา

เจ้าพระยายมราช

ตราไว้ณวันที่ ๘ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรจะกำหนดเขตต์หวงห้ามที่ดิน อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี สำหรับไว้ใช้ในราชการทหาร

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการหวงห้ามที่ดินรกร้างเปล่า

อันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน พุทธศักราช ๒๔๗๘ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกากำหนดเขตต์หวงห้ามที่ดิน อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี พุทธศักราช ๒๔๗๙”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ผู้บังคับการสถานีทหารเรือสัตตหีบเป็นเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจในการหวงห้ามที่ดินตามพระราชกฤษฎีกานี้

มาตรา ๔ ที่ดินรกร้างว่างเปล่า อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี ซึ่งอยู่ภายในแนวเขตต์หวงห้ามตามแผนที่ท้ายพระราชกฤษฎีกานี้ ห้ามมิให้ผู้ใดเข้าจับจองหักร้างเข้าจัดทำหรือปลูกสร้างด้วยประการใดๆ ในที่ดินเหล่านั้น เว้นแต่จะได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากเจ้าหน้าที่

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมและ
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่รักษาการให้เป็น
ไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

(ตามมติคณะรัฐมนตรี)

พิบูลสงคราม

รัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๐ มกราคม หน้า ๑๓๗๕)

จ่านักหอสมุด

กฎกระทรวงเกษตรราชการ

ออกตามความในมาตรา ๖ และมาตรา ๑๓

แห่งพระราชบัญญัติควบคุมแร่ดีบุก

พุทธศักราช ๒๔๗๕

(ฉบับที่ ๑)

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖ และมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมแร่ดีบุก พุทธศักราช ๒๔๗๕ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรราชการออกกฎไว้ดังต่อไปนี้

หมวดการบังเกิดแร่

ข้อ ๑ ผู้ขุดหาแร่ผู้ใดมีความประสงค์จะทำการขุดหาแร่จะต้องได้รับใบสิทธิแร่ หรือใบอนุญาตขุดหาแร่ชั่วคราวจากพนักงานที่ดินและโลหกิจประจำท้องที่เสียก่อน และจะทำการขุดหาแร่ได้เฉพาะภายในเงื่อนไขที่ระบุไว้ในเอกสารที่ว่ามานั้น

ข้อ ๒ ผู้ถือประทานบัตรหรือใบอนุญาตพิเศษที่มีอยู่ก่อนวันใช้พระราชบัญญัติควบคุมแร่ดีบุก พุทธศักราช ๒๔๗๕ นอกจากผู้ถือเป็นผู้ได้รับการประเมินอยู่แล้วในระยะเวลาโควตากรณี ๑๒ จึงจะขมข้องการขอรับการประเมินได้

ข้อ ๓ ระยะเวลาโควตาและโควตานี้ จะได้ประกาศกำหนดเป็นคราว ๆ

ระยะเวลาโควตานี้เป็นอันต่อเนื่องกันมาตั้งแต่เริ่มมีการจำกัด ส่วนการกำหนดโควตาให้ผู้ขุดหาแร่นี้ ให้สงวนส่วนโควตาของประเทศเพื่อกันไว้สำหรับจำนวนแร่ในครอบครองซึ่งได้ขึ้นบัญชีไว้ตามความในมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๔ จำนวนแร่สำหรับผู้ถือใบอนุญาตร่อนหาแร่ และจำนวนแร่เพื่อรัฐ

จำนวนโควตาของประเทศที่สงวนไว้เพื่อรัฐนั้น รัฐอาจขุดหาแร่เองหรือโอนให้ผู้อื่นขุดหาแร่หรือร่อนหาแร่ก็ได้

ข้อ ๔ ผู้ขุดหาแร่ผู้ใดมีสิทธิจะได้รับการประเมิน มีความประสงค์จะทำการขุดหาแร่ในเขตที่ประทานบัตรหรือใบอนุญาตพิเศษของตนเองเป็นครั้งแรกในระยะเวลาโควตาที่เริ่มในวันที่ ๑ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๗๕ ให้ทำเรื่องราวขอใบอนุญาตขุดหาแร่ชั่วคราวยื่นต่อพนักงานที่ดิน และโลหกิจประจำท้องที่ภายในเดือนมกราคม พุทธศักราช ๒๔๗๕ และถ้าประสงค์จะทำการขุดหาแร่ในระยะเวลาโควตาอื่น ๆ ต่อไปเป็นครั้งคราว²⁵ ให้ทำเรื่องราวขออนุญาตภายในเวลาไม่น้อย

กว่า ๕๐ วันก่อนวันต้นของระยะเวลาโควตาที่มีความประสงค์ จะทำการขุดหาแร่ โดยต้องแสดงความจำนงจำนวนโควตา ที่จะขอรับ วันเริ่มทำงาน และจะประกอบการทำเหมือง โดยวิธีและโครงการอย่างใด รวมทั้งแสดงความสมบูรณ์ ของพื้นที่ จำนวนคนงานและเครื่องจักรในการทำเหมืองด้วย เมื่อได้รับเรื่องราวนั้นแล้ว ให้พนักงานที่ดินและโลหกิจ ประจำท้องที่รายงานต่อกรมที่ดินและโลหกิจ เพื่อพิจารณา อนุญาตให้ผู้ขุดหาแร่ผู้นั้น ทำการขุดหาแร่ชั่วคราวระยะเวลาใด ระยะเวลาหนึ่ง

เมื่อกรมที่ดิน และโลหกิจพิจารณาเห็นเป็นการสมควร อนุญาตให้ผู้ยื่นเรื่องราวทำการขุดหาแร่ได้แล้ว ก็ให้ส่ง พนักงานที่ดินและโลหกิจประจำท้องที่ออกใบอนุญาตขุดหา แร่ชั่วคราวให้ผู้ยื่นเรื่องราวรับไป โดยโอนจำนวนโควตาที่ สงวนไว้เพื่อรัฐให้ทำการขุดหา

เมื่อผู้ถือใบ อนุญาตขุดหาแร่ชั่วคราวจะจำหน่ายแร่ที่ อนุญาตให้ขุดได้ ต้องขอรับใบอนุญาตขายแร่ชั่วคราวจาก พนักงานที่ดินและโลหกิจประจำท้องที่ทุก ๆ คราวที่มีความ ประสงค์จะจำหน่าย

การอนุญาตให้ โอน โควตาที่สงวนไว้เพื่อรัฐไปทำการขุดหาแร่เช่นนี้ ให้กระทำเพื่อเป็นการทดลองในระยะเวลา ๓ เดือนแรกนับจากวันเริ่มต้นระยะเวลาโควตาไปก่อน ถ้ารัฐมนตรีพิจารณาเห็นสมควร จะได้ขยายเวลาต่อไปอีก

ข้อ ๕ ผู้ขุดหาแร่ซึ่งได้ทำการขุดหาแร่มาแล้วในระยะเวลาโควตาใด ถ้ายังมีความประสงค์จะทำการขุดหาแร่ในระยะเวลาโควตาต่อไป จะต้องทำเรื่องราวตามแบบพิมพ์ที่กำหนดให้ ยื่น ขอรับใบ สุกติแร่ต่อ พนักงานที่ดิน และโลหกิจประจำท้องที่ภายในระยะเวลาไม่ก่อน ๕๐ วัน และไม่น้อยกว่า ๕๐ วันก่อนวันต้นของระยะเวลาโควตาต่อไป มาทุกครั้ง เรื่องราวขอรับใบ สุกติแร่เช่นนี้ จะต้องส่งเข้ามายังกรมที่ดินและโลหกิจ ถ้ามีการประเมินจำนวนแร่ขุดได้ ก็ให้พนักงานที่ดิน และโลหกิจประจำท้องที่แจ้งผลของการประเมินให้ผู้ขอทราบเป็นลายลักษณ์อักษร แล้วให้กรอกข้อความจำนวนโควตาลงในใบ สุกติแร่ตามแบบพิมพ์ที่กำหนดให้ และลงลายมือชื่อออกใบ สุกติแร่ให้รับไปได้ ถ้าไม่มีการประเมิน ก็ให้ดำเนินการออกใบ สุกติแร่ให้รับไป

ถ้าเป็นเรื่องราวขอรับใบ สุกติแร่สำหรับการขุดหาแร่เพื่อรัฐ ให้พนักงานที่ดินและโลหกิจประจำท้องที่ออกใบ สุกติแร่ให้ โดยไม่ต้องมีการประเมิน

ข้อ ๖ โควตาของประเทศนั้น เมื่อได้หักไว้สำหรับแร่ร้อน แร่ในครอบครอง ตามมาตรา ๖ พระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๔ และแร่สำหรับขุดหาเพื่อรัฐแล้ว จะได้แบ่งส่วนที่เหลือให้สำหรับเหมืองที่ได้รับ การประเมินจำนวนแร่ขุดได้ขุดได้แล้วในระยะเวลาโควตาที่ ๑๒ ไม่น้อยกว่า ๗๒ ใน ๑๐๐ ส่วน อีกไม่เกิน ๒๘ ใน ๑๐๐ ส่วนให้แก่เหมืองที่ยังไม่เคยได้รับการประเมินในระยะเวลาโควตาที่ ๑๒ ดังกล่าวไว้ในข้อ ๒ และข้อ ๔ แห่งกฎนี้

ข้อ ๗ เหมืองรายใดกระทำการขุดหาแร่ได้เต็มตามจำนวนโควตาที่ได้รับ อาจได้รับการพิจารณาเพิ่มจำนวนแร่ขุดได้ขึ้น

เหมืองรายใดที่เจ้าพนักงานสอบสวนแล้วปรากฏว่าไม่สามารถทำการขุดหาแร่ได้เต็มตามจำนวนโควตาที่ได้รับไป อาจถูกลดจำนวนแร่ขุดได้ลง

ข้อ ๘ การประเมินจำนวนแร่ขุดได้ของเหมืองหนึ่ง ๆ ให้กรรมการประเมินพิจารณาตามหลักวิธีการทำเหมือง ที่เหมืองกำลังเครื่องจักร กำลังคน ความสมบูรณ์ของพื้นที่ดินและหลักฐานอื่น ๆ ซึ่งเจ้าหน้าที่จะพึงรวบรวมได้

ข้อ ๕ ถ้าผู้ขอใบสุทธิแร่ไม่พอใจในการประเมินของ
กรรมการประเมินตั้งที่พนักงานที่ดินและโลหกิจประจำท้องที่
ได้แจ้งให้ทราบ ผู้ขอใบสุทธิแร่มีสิทธิที่จะอุทธรณ์การ
ประเมินนั้นต่อรัฐมนตรีได้ แต่ต้องยื่นเรื่องราวอุทธรณ์ต่อ
พนักงานที่ดินและโลหกิจประจำท้องที่ภายใน ๑๕ วันนับแต่
วันได้รับแจ้งความการประเมินนั้นเป็นต้นไป พร้อมทั้งต้อง
เสียค่าธรรมเนียมตามกฎหมายในเวลานั้นอุทธรณ์ เรื่องราว
อุทธรณ์นั้นห้ามมิให้ทำเป็นอุทธรณ์ย่อโดยขอผิดยื่นอุทธรณ์
พิสดารภายหลัง ให้พนักงานที่ดินและโลหกิจประจำท้องที่
รวบรวมสำนวนอุทธรณ์ส่งผ่านคณะกรรมการจังหวัดเพื่อจะม
ความเห็นประการใด แล้วส่งสำนวนเรื่องนั้นพร้อมด้วย
ความเห็นมายังรัฐมนตรี เมื่อรัฐมนตรีได้พิจารณาส่งประการ
ใดแล้ว ให้เป็นอันยุติเด็ดขาดเพียงนั้น

ถ้ารัฐมนตรีสั่งเพิ่มจำนวนแร่ชุดได้ให้ ก็ให้ผู้ขอใบสุทธิ
แร่ นำใบสุทธิแร่มาให้พนักงานที่ดินและโลหกิจประจำท้องที่
เพิ่มโควตาให้

ข้อ ๑๐ ผู้ขุดหาแร่ผู้ใดไม่ทำการขุดหาแร่ หรือทำการ
ขุดหาแร่ไม่ได้เต็มตามจำนวนโควตาที่ตนได้รับอนุญาตใน
ระยะเวลาโควตาใด โควตาหรือส่วนโควตาซึ่งเหลืออยู่นั้น
ให้เป็นอันริบเสีย จะเอาไปบวกเข้ากับโควตาซึ่งได้รับใหม่

ในระยะเวลาโควตาต่อไปไม่ได้ กับรัฐมนตรีมีอำนาจที่จะลดหรือไม่อนุญาตโควตาในระยะเวลาโควตาต่อไปอีกก็ได้ เมื่อเห็นว่าผู้จัดหาแร่ผู้นั้นไม่สามารถที่จะทำการจัดหาแร่ได้เต็มตามจำนวนโควตาที่ได้รับไป หรือไม่สามารถที่จะทำการจัดหาแร่ได้เลยแล้วแต่กรณี

เมื่อปรากฏว่าในระยะเวลาโควตาใดโควตาหนึ่ง การบังเกิดตึกจะไม่ถึงจำนวนโควตาที่จะบังเกิดและส่งออกตามโครงการควบคุมตึก และเมื่อรัฐมนตรีเห็นเป็นการสมควรที่จะเอาจำนวนโควตาที่เหลือไปเพิ่มให้แก่เหมืองที่เห็นว่า จะบังเกิดตึกได้เกินกว่าจำนวนโควตาที่ได้รับไปในขั้นต้น เป็นการชั่วคราวเพื่อให้ส่งแร่ตึกออกได้เต็มตามจำนวนที่กำหนดไว้ในโครงการควบคุมตึก แต่ผู้ที่ได้รับจะต้องเสียค่าธรรมเนียมในการโอน

ข้อ ๑๑ การจัดหาแร่ในที่ประทานบัตรหรือใบอนุญาตพิเศษรายใด ถ้าจะเริ่มกระทำการภายหลังวันต้นของระยะเวลาโควตา ให้กำหนดโควตาให้เฉพาะเวลาคงเหลือเท่านั้น

ข้อ ๑๒ ผู้ใดประสงค์จะทำการร่อนหาแร่ ให้ที่เรื่องราวขอรับใบอนุญาตร่อนหาแร่ตามแบบพิมพ์ที่กำหนดให้ ยื่นต่อพนักงานที่ดินและโลหกิจประจำท้องที่ ใบอนุญาตร่อน

หาแร่^๕ ให้^๖อายุใช้^๗ร่อนหาแร่และจำหน่ายแร่^๘ร่อนได้^๙ตาม
เวลาและตามจำนวนแร่^{๑๐}ซึ่งกำหนดไว้^{๑๑}ในใบอนุญาตนั้น

หมวดการมีแร่ไว้ในครอบครอง

ข้อ ๑๓ การ^{๑๒}ขอขายแร่^{๑๓}ในครอบครอง^{๑๔}ส่วนใดส่วนหนึ่ง
ซึ่งได้^{๑๕}ขานับ^{๑๖}ไว้^{๑๗}ตามความในมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติ
การทำเหมืองแร่^{๑๘}แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๔ เจ้าของ
แร่^{๑๙}จะขายแร่^{๒๐}ได้แต่ละ^{๒๑}เพาะ^{๒๒}แก่^{๒๓}ผู้ขอ^{๒๔}แร่^{๒๕} ผู้ขอ^{๒๖}แร่^{๒๗}นั้นจะต้อง
กรอ^{๒๘}รายการจำนวนแร่^{๒๙}นั้นลง^{๓๐}ในหนังสือสำคัญ^{๓๑} และลงชื่อ
ผู้^{๓๒}ขอ^{๓๓}แร่^{๓๔} และผู้^{๓๕}ขาย^{๓๖}พร้อมด้วยวัน เดือนปีที่^{๓๗}ขาย^{๓๘}ไว้^{๓๙}ให้ชัดเจน
ถ้า^{๔๐}ผู้^{๔๑}ขอ^{๔๒}แร่^{๔๓}คง^{๔๔}เหลือทั้งหมด ให้^{๔๕}ผู้^{๔๖}ขอ^{๔๗}ปฏิบัติ^{๔๘}การ^{๔๙}ดังกล่าวแล้ว
และให้^{๕๐}ผู้^{๕๑}ขอ^{๕๒}ยื่น^{๕๓}หนังสือสำคัญ^{๕๔}ไว้^{๕๕}จาก^{๕๖}ผู้^{๕๗}ขาย

ข้อ ๑๔ ผู้^{๕๘}ใดมี^{๕๙}แร่^{๖๐}ในครอบครอง^{๖๑}ดังกล่าวไว้^{๖๒}ในข้อ ๑๓
และได้รับ^{๖๓}หนังสือสำคัญ^{๖๔}ไว้^{๖๕}เป็นหลักฐานแล้ว ผู้^{๖๖}นั้นมี^{๖๗}สิทธิ
ขาย^{๖๘}แร่^{๖๙}และเพาะ^{๗๐}ที่อยู่ใน^{๗๑}ครอบครอง^{๗๒}นั้นได้^{๗๓}เสมือนว่า^{๗๔}ผู้^{๗๕}นั้นเป็น
ผู้^{๗๖}ขอ^{๗๗}แร่^{๗๘} แต่จะ^{๗๙}ขอ^{๘๐}ขาย^{๘๑}แร่^{๘๒}นอกจากที่อยู่ใน^{๘๓}ครอบครอง^{๘๔}ของ
คน^{๘๕}ไม่ได้

ข้อ ๑๕ การ^{๘๖}ส่ง^{๘๗}แร่^{๘๘}ในครอบครอง^{๘๙}ดังกล่าวไว้^{๙๐}ในข้อ ๑๓
ออก^{๙๑}นอก^{๙๒}ราชอาณาจักร^{๙๓} ให้^{๙๔}อนุโลม^{๙๕}ปฏิบัติ^{๙๖}ตาม^{๙๗}ข้อความ

ในหมวดว่าด้วยการส่งแร่ออกนอกราชอาณาจักรแห่งกฏนี้ และจะส่งได้เพียงจำนวนซึ่งรัฐมนตรีจะได้อนุญาต

ข้อ ๑๖ ในระยะเวลาโควตาใดๆ ก็ดี ถ้าปรากฏว่ามีแร่ ในครอบครองของผู้ซื้อแร่มากเกินไปสมควร อาจเป็นเหตุให้ กระทบกระเทือนโควตาของประเทศ และรัฐมนตรีได้สั่งให้ ส่งแร่ทั้งหมดหรือส่วนใดส่วนหนึ่ง ออกนอกราชอาณาจักร แล้ว แต่ผู้ซื้อแร่ไม่ปฏิบัติตาม ผู้ซื้อแร่ผู้นั้นจะส่งแร่จำนวน นั้น ออกนอกราชอาณาจักรหรือจำหน่ายจ่ายโอนไปให้แก่ ผู้อื่นไม่ได้ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรี

ข้อ ๑๗ จำนวนแร่ซึ่งผู้ขุดหาแร่มีอยู่ในครอบครองของ ตนเอง หรือในครอบครองของผู้แทนหรือลูกจ้างเกินกว่า จำนวนโควตาตามความในมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติ ควบคุมแร่ดีบุก พุทธศักราช ๒๔๗๕ ถ้าไม่ถูกริบ ให้ยกไปรวม เป็นส่วนของโควตาสำหรับระยะเวลาโควตาต่อเนื่องกันนั้น

หมวดการซื้อขายแร่ภายในประเทศ

ข้อ ๑๘ การซื้อขายแร่จะต้องอยู่ภายในบังคับดังต่อไปนี้ คือ

ก. แร่ที่จะขายนั้น

(๑) เป็นแร่ที่ขายตามสิทธิที่มีอยู่ในใบสิทธิแร่หรือใบ อนุญาตขายแร่ชั่วคราว และภายในบังคับเงื่อนไขดังระบุไว้ ในเอกสารนั้น ๆ หรือ

(๒) เป็นแร่ที่ผู้ซื้อแร่นำมาขาย หรือ

(๓) เป็นแร่ที่ผู้ถือใบอนุญาตร่อนหาแร่นำมาขายมีจำนวนพอเชื่อได้ว่าได้อร่อนหามาได้ หรือ

(๔) เป็นแร่ที่รับไว้จากผู้กระทำผิดกฎหมาย ซึ่งรัฐบาลจัดการขาย

ข. แร่ที่จะขออนุญาตผู้ซื้อจะต้องขอเฉพาะ

(๑) แร่ของผู้ขุดหาแร่ซึ่งมีใบอนุญาตแร่ หรือใบอนุญาตขายแร่ชั่วคราว หรือ

(๒) แร่ของผู้ซื้อด้วยกัน หรือ

(๓) แร่ของผู้ถือใบอนุญาตร่อนหาแร่มีจำนวนพอเชื่อได้ว่าได้อร่อนหามาได้ หรือ

(๔) แร่ที่รับไว้จากผู้กระทำผิดกฎหมาย ซึ่งรัฐบาลจัดการขาย

ข้อ ๑๕ เมื่อผู้ขุดหาแร่ขายแร่ครั้งแรกผู้ซื้อจะต้องขอตรวจดูใบอนุญาตแร่หรือใบอนุญาตขายแร่ชั่วคราว และบันทึกรายการซื้อขายที่ได้กำกับลงในเอกสารนั้น ๆ ของผู้ขุดหาแร่พร้อมทั้งลงลายมือชื่อกำกับไว้ด้วย และนอกจากจะปฏิบัติตามพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่แก้ไขเพิ่มเติม

พุทธศักราช ๒๔๗๔ แล้ว ผู้ขอจะต้องยื่นทักทามายเลขเอกสาร
นั้นของผู้ขายลงในบัญชีของผู้ขอด้วย

ส่วนการขอแร่จากผู้ถือใบอนุญาตร่อนหาแร่ ผู้ขอจะ
ต้องบันทึกรายการขอแร่นั้น ลงในสมุดรายการขอแร่ต่าง
หากอกเล่มหนึ่ง

ข้อ ๒๐ การขอขายแร่ร่อน นอกจากผู้ขอผู้ขายจะต้อง
ปฏิบัติตามความในพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่แก้ไขเพิ่ม
เติม พุทธศักราช ๒๔๗๔ ด้วยแล้ว จะต้องอยู่ภายในบังคับ
ดังต่อไปนี้ คือ

ก. ผู้ถือใบอนุญาตร่อนหาแร่จะต้องนำแร่ที่ร่อนหามา
ได้ไปขายด้วยตนเองพร้อมด้วยใบอนุญาตร่อนหาแร่ เว้นไว้
แต่จะได้รับอนุญาตจากข้าหลวงประจำจังหวัดเป็นลายลักษณ์
อักษร จึงจะขายและซื้อได้จากผู้นำไปขายแทน

ข. ผู้ขอ จะต้อง บันทึก รายการและจำนวนแร่ที่ขอขาย
ลงไว้ในบัญชีต่อท้ายใบอนุญาตร่อนหาแร่ให้ชัดเจน

ค. ผู้ขอจะขอแร่ร่อนจากผู้ถือใบอนุญาตร่อนหาแร่ได้
ไม่เกินจำนวนที่กำหนดไว้ในใบอนุญาตร่อนหาแร่นั้น

ง. เมื่อเสร็จการขอขายแร่ร่อนคราวหนึ่งแล้ว ผู้ขอ
ต้องคืนใบอนุญาตร่อนหาแร่ให้ผู้ถือใบอนุญาตนั้นไปทันที
ห้ามไม่ให้ผู้ขอยึดถือไว้เป็นอันขาด

หมวดการส่งแร่ออกนอกราชอาณาจักร

ข้อ ๒๑ ผู้ขุดหาแร่ผู้ใดประสงค์จะขุดทะเลเบียนเป็น ผู้ส่งแร่ออกนอกราชอาณาจักร ให้ทำเรื่องราวตาม แบบพิมพ์ที่กำหนดให้ ยื่นต่อพนักงานที่ดินและโลหกิจ ประจำท้องที่ เมื่อปรากฏว่าผู้ขอขุดทะเลเบียนนั้นเป็นผู้ขุด หาแร่ มีใบสุทธิแร่หรือใบอนุญาตขุดหาแร่ชั่วคราว และ ด้านภาษีที่ผู้นั้นประสงค์จะส่งแร่ผ่านออกไป เป็นด้านภาษีที่ ระบุไว้ในกฎนี้ ให้พนักงานที่ดินและโลหกิจประจำท้องที่ รับจดทะเบียนไว้ในสมุดทะเบียน และออกใบสำคัญคู่มือ ตามแบบพิมพ์ที่กำหนดให้ ๆ รับไป

ข้อ ๒๒ การส่งแร่ออกนอกราชอาณาจักร จะต้องอยู่ในบังคับต่อไปนี้ คือ

ก. สำหรับผู้ขุดแร่เป็นผู้ส่ง

(๑) ก่อนส่งแร่ออกนอกราชอาณาจักร ผู้ส่งจะต้อง แจ้งความให้พนักงานที่ดินและโลหกิจประจำท้องที่ทราบเป็น ลายลักษณ์อักษรล่วงหน้าอย่างน้อยสามวัน เพื่อตรวจสอบ บัญชีซื้อขาย และใบสำคัญจำหน่ายแร่ และ

(๒) จะต้องมิใช่ผ่านด้านภาษีตามแบบพิมพ์ที่กำหนด ให้กำกับไปกับแร่ที่จะส่งนั้น ยื่นต่อพนักงานศุลกากรเพื่อ

ตรวจสอบ ใบผ่านด่านภาษีของผู้ส่ง ซึ่งเป็นผู้ซื้อจะต้องมี
ลายมือชื่อของพนักงานที่ดินและโลหกิจประจำท้องที่รับรอง
และ

(๓) ผู้ส่งจะส่งแร่ออกนอกราชอาณาจักรได้ เฉพาะ
ผ่านด่านภาษีซึ่งระบุไว้ในกฎนี้เท่านั้น

ข. สำหรับผู้จัดหาแร่เป็นผู้ส่ง

(๑) ก่อนที่จะส่งแร่ออกนอกราชอาณาจักร ผู้จัด
หาแร่จะต้องได้ขึ้นทะเบียนเป็นผู้ส่งแร่ ออกนอกราชอาณาจักร
และได้รับใบสำคัญคู่มือจากพนักงานที่ดินและโลหกิจ
ประจำท้องที่ไว้เป็นสำคัญ ตามความในข้อ ๒๑ แห่งกฎนี้ และ

(๒) ผู้ส่งจะต้องส่ง แร่ผ่าน ด่านภาษีใด ด่านภาษีหนึ่ง
ซึ่งระบุไว้ในกฎนี้ และพนักงานที่ดินและโลหกิจประจำ
ท้องที่รับรองอนุญาตให้ และ

(๓) จะต้องมีใบผ่านด่านภาษีตามแบบพิมพ์ที่กำหนด
ให้กำกับไปกับแร่ที่ส่งไปนั้น พร้อมด้วยใบสุทธิแร่ หรือใบ
อนุญาตขายแร่ชั่วคราว และใบสำคัญคู่มือเป็นผู้ส่งแร่ออก
นอกราชอาณาจักร ยื่นต่อพนักงานศุลกากรเพื่อตรวจสอบ

ข้อ ๒๓ หน้าพนักงานศุลกากรประจำด่านภาษีต่าง ๆ
ซึ่งระบุไว้ในกฎนี้ เมื่อได้รับใบผ่านด่านภาษีของผู้ส่งแล้ว

จะต้องตรวจดูตามใบผ่านด่านภาษีว่า แร่ที่จะส่งผ่านด่าน
ภาษีไปนั้น เป็นแร่ของผู้ส่งซึ่งเป็นผู้ซื้อหรือ เป็นแร่ของผู้ส่ง
ซึ่งเป็นผู้ขุดหาแร่โดยมีใบสำคัญคู่มือเป็นผู้ส่งแร่ออกนอก
ราชอาณาจักร

ก. ถ้าเป็นแร่ของผู้ส่งซึ่งเป็นผู้ซื้อ

(๑) ให้ตรวจใบผ่านด่านภาษีว่ามีลายมือชื่อพนักงาน
ที่ดินและโลหกิจประจำท้องที่รับรองไว้หรือไม่

(๒) ให้ตรวจซึ่งแร่ที่จะส่งไปนั้นว่า มีจำนวนน้ำหนัก
เท่ากับจำนวนหรือไม่เกินกว่าจำนวนที่ปรากฏในใบผ่านด่าน
ภาษี

(๓) เมื่อปรากฏว่ามีลายมือชื่อพนักงานที่ดินและ
โลหกิจประจำท้องที่รับรองในใบผ่านด่านภาษี และจำนวน
แร่ถูกต้องไม่เกินจำนวนที่ปรากฏในใบผ่านด่านภาษีแล้ว ให้
อนุญาตให้ส่งแร่ผ่านออกนอกราชอาณาจักรได้ ถ้าปรากฏ
ว่าไม่มีลายมือชื่อพนักงานที่ดินและโลหกิจประจำท้องที่
รับรองในใบผ่านด่านภาษี ห้ามมิให้ส่งแร่นั้นผ่านไป แต่ถ้า
มีลายมือชื่อพนักงานที่ดินและโลหกิจรับรองไว้ในใบผ่านด่าน
ภาษี แต่จำนวนแร่ที่จะส่งไปมีน้ำหนักมากกว่าจำนวนแร่ที่

ปรากฏในใบผ่านด่านภาษี ก็อนุญาตให้ส่งแร่ผ่านไปได้
เฉพาะเท่าจำนวนที่ปรากฏในใบผ่านด่านภาษีเท่านั้น

(๔) เมื่อได้อนุญาตให้ส่งแร่ผ่านออกนอกราชอาณาจักร
เขตต์ ให้กรอกข้อความลงในใบผ่านด่านภาษีตอน ๓ และ ๔
มอบตอน ๔ คืนให้กับผู้ส่งแร่หรือผู้แทนถักตอน ๒ เก็บ
รักษาไว้ ส่งตอน ๓ ไปยังพนักงานที่ดินและโลหกิจประจำ
ท้องที่โดยเร็ว

(๕) ถ้าขัดข้องไม่อนุญาตให้ส่งแร่ผ่านออกนอก
ราชอาณาจักรด้วยเหตุประการใดก็ดี ให้แจ้งให้พนักงานที่ดิน
และโลหกิจประจำท้องที่ซึ่งปรากฏในใบผ่านด่านภาษีนั้นทราบ

ข. ถ้าเป็นแร่ของผู้ส่งซึ่งเป็นผู้ขุดหาแร่

(๑) ให้ตรวจใบผ่านด่านภาษีว่า แร่ที่จะส่งไปนั้นมี
จำนวนน้อยกว่าหรือเท่ากับ จำนวน คง เหลือที่จะส่งได้ตาม
โควตา

(๒) ให้ตรวจครั้งแรกที่จะส่งไปนั้นว่า มีจำนวนเท่ากับ
จำนวนหรือไม่เกินจำนวนที่ปรากฏในใบผ่านด่านภาษี

(๓) ถ้าแร่ที่จะส่งไปมีจำนวนไม่เกินจำนวน คง เหลือ
จะส่งได้ตามโควตา ให้ผ่านออกนอกราชอาณาจักรเขตต์ไปได้
แต่ถ้าจำนวนแร่ที่จะส่งไปมีน้ำหนักมากกว่า จำนวน คง เหลือ

จะส่งได้ตามโควตา ก็อนุญาตให้ส่งแรมผ่านไปได้อะเพาะเท่า
จำนวนคงเหลือจะส่งได้ตามโควตาเท่านั้น

(๔) เมื่อได้อนุญาตให้ส่งแรมผ่านออกนอกราชอาณาจักร
เขตต์ให้กรอกข้อความลงในใบสุทธิแรม หรือใบอนุญาต
ขายแรมชั่วคราวและใบผ่านด่านภาษีตอน ๓ และ ๔ แล้วมอบ
ตอน ๔ คืนให้กับผู้ส่งแรมหรือผู้แทนพร้อมด้วยใบสุทธิแรมหรือ
ใบอนุญาตขายแรมชั่วคราว นึกตอน ๒ เก็บรักษาไว้ ส่ง
ตอน ๓ ไปยังพนักงานที่ดินและโลหกิจประจำท้องที่โดยเร็ว

(๕) ถ้าขัดข้องไม่อนุญาตให้ส่งแรมผ่านออกนอกราชอาณาจักร
เขตต์ด้วยประการใด ๆ ก็ดี ให้แจ้งให้พนักงานที่ดิน
และโลหกิจประจำท้องที่ซึ่งปรากฏในใบผ่านด่านภาษีนั้นทราบ

ในวันสุดท้ายของทุก ๆ เดือน ให้พนักงานศุลกากร
ประจำด่านภาษีทั้งระบุไว้ในกฎนี้ รวบรวมทำบเดือนจำนวน
แรมที่ส่งผ่านออกนอกราชอาณาจักรเขตต์ตามแบบพิมพ์ที่กำหนด
ให้ส่งไปยังพนักงานที่ดินและโลหกิจประจำท้องที่แห่งหนึ่ง ๆ
ตามท้องที่ซึ่งปรากฏในใบผ่านด่านภาษีนั้น ๆ

ข้อ ๒๔ ด่านภาษีซึ่งผู้หนึ่งผู้ใด จะส่งแรมออกนอก ราชอาณาจักร
เขตต์ได้ คือ

(๑) ด่านภาษีกรุงเทพ ฯ	จังหวัดพระนคร
(๒) ด่านภาษีภูเก็ต	จังหวัดภูเก็ต

(๓) ด้านภาษีระนอง	จังหวัดระนอง
(๔) ด้านภาษีกันตัง	จังหวัดตรัง
(๕) ด้านภาษีตะกั่วป่า	จังหวัดพังงา
(๖) ด้านภาษีพังงา	จังหวัดพังงา
(๗) ด้านภาษีสงขลา	จังหวัดสงขลา
(๘) ด้านภาษีป่าดงเบขาร์	จังหวัดสงขลา
(๙) ด้านภาษีสีชล	จังหวัดนครศรีธรรมราช
(๑๐) ด้านภาษีเบตง	จังหวัดยะลา
(๑๑) ด้านภาษีปัตตานี	จังหวัดปัตตานี

ข้อ ๒๕ ผู้ขอหาแร่งพนักงานที่ดินและโลหกิจประจำ
ท้องที่ที่ได้รับจดทะเบียนเป็นผู้ส่งแร่ ออกนอกราชอาณาจักร
ผ่านด่านภาษีใดๆ ถ้ามีความประสงค์จะส่งแร่ผ่านด่านภาษี
อื่นที่ระบุไว้ในข้อ ๒๔ ให้พนักงานที่ดินและโลหกิจประจำ
ท้องที่ที่มีอำนาจอนุญาตให้ทำได้ภายในจำนวนโควตาของผู้ส่ง

หมวดเบ็ดเตล็ด

ข้อ ๒๖ แร่ดิบทุกที่ขุดหามาได้ยังมีได้ขลุ่มีสิ่งอื่นเจือปน
อยู่ ตามปกติให้พึงถือเกณฑ์ว่ามีเนื้อดิบทุกอยู่ ๙๒ ส่วนใน
ร้อยส่วน 9/10/2566

ข้อ ๒๗ ในกรณีพิพาทว่าแร่ชนิดหนึ่งๆมีเนื้อต่อบุกเจือปนอยู่เป็นจำนวนเกินกว่าร้อยละ ๔ หรือไม่นั้น ให้ถือความเห็นของกรมวิทยาศาสตร์เป็นเกณฑ์

ข้อ ๒๘ การประชุมพิจารณาประเมินจำนวนแร่ชุดใดสำหรับเหมืองใดเหมืองหนึ่งนั้น ต้องมีกรรมการประเมินเป็นองค์ประชุมไม่น้อยกว่า ๕ นาย ถ้ากรรมการประเมินมีความเห็นแตกต่างกัน ให้ถือเอาความเห็นส่วนมาก

ข้อ ๒๙ ในระยะเวลาโควตาหนึ่งๆ ผู้ขุดหาแร่ผู้ใดมีความประสงค์จะรวมจำนวนแร่ชุดใดของตนเอง ซึ่งกรรมการประเมินได้ประเมินให้สำหรับประทานบัตรหรือใบอนุญาตพิเศษหลายแปลงให้เป็นจำนวนเดียว และทำการขุดหาแร่โดยมีใบอนุญาตแร่ฉบับเดียวในเขตต์ประทานบัตรหรือใบอนุญาตพิเศษแปลงเดียวหรือหลายแปลงก็ได้ แต่จะต้องได้รับอนุญาตจากกรมที่ดินและโลหกิจก่อน

ข้อ ๓๐ ในกรณีขอโอนโควตาต่างเจ้าของจากใบอนุญาตแร่ฉบับหนึ่งไปเพิ่มกับโควตาในใบอนุญาตแร่อีกฉบับหนึ่ง ให้ปฏิบัติตามระเบียบการซึ่งรัฐมนตรีจะได้กำหนดไว้เป็นครั้งคราว

ข้อ ๓๑ ในกรณีให้ผู้ถือใบสุทธิแร่ว่าย ถ้ามีผู้มาขอรับโอนทำการขุดหาแร่ในเขตที่ประทานบัตรหรือใบอนุญาตพิเศษของผู้ถือใบสุทธินั้น เมื่อได้ปฏิบัติครบถ้วนตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่ พ.ศ. ๒๔๖๑ แล้ว ให้ผู้นั้นนำใบสุทธิแร่ของผู้ตายพร้อมด้วยประทานบัตรหรือใบอนุญาตพิเศษไปให้พนักงานที่ดินและโลกิจประจำท้องที่ตรวจพิจารณาสดักหลังให้

ข้อ ๓๒ เรื่องราวขอประทานบัตร ที่ขอลอน และสงวนสิทธิไว้ตามมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติจำกัดแร่ดิบบุก พุทธศักราช ๒๔๗๕ นั้น ถ้ายื่นเรื่องราวขอรับประทานบัตรในทันทีใหม่ภายในกำหนดหนึ่ง เดือน นับตั้งแต่วันยกเลิกพระราชบัญญัติจำกัดแร่ดิบบุก พุทธศักราช ๒๔๗๕ และเมื่อได้รับประทานบัตรอาจได้รับพิจารณาในการประเมินจำนวนแร่ขุดได้

ข้อ ๓๓ ผู้ขุดหาแร่ซึ่งได้รับใบสุทธิแร่ทำการขุดหาแร่ อยู่แล้วในที่ประทานบัตรหรือใบอนุญาตพิเศษแปลงใด เมื่อทำการขุดหาแร่หมดที่ในประทานบัตรหรือใบอนุญาตพิเศษนั้นแล้ว ประสงค์ที่จะขอรับใบสุทธิแร่ทำการขุดหาแร่ในที่ประทานบัตรแปลงอื่นของตนซึ่งไม่ได้รับการประเมินจำนวน

แร่ชุดใต้ ให้ยื่นขอใบสุทธิแร่ใหม่ได้ แต่จำนวนแร่ชุดใต้ซึ่ง
กรรมการจะพึงประเมินให้ขึ้น ห้ามมิให้ประเมินเกินกว่า
จำนวนแร่ชุดใต้ที่ประเมินให้ในชั้นเดิม

ข้อ ๓๔ ผู้ใดเป็นผู้ถือใบสุทธิแร่ซึ่งอนุญาตให้ทำการขุด
หาแร่ในที่ประทานบัตรหรือใบอนุญาตพิเศษ จะขออนุญาต
จากกรมที่ดินและโลหกิจหยุดการทำเหมืองในที่นั้นเสียแล้ว
ขอทำการขุดหาแร่ในที่อีกแปลงหนึ่ง ของตนเองที่ไม่ได้รับ
การประเมินโดยอาศัยให้ ใบ สุทธิแร่ ของเหมืองที่หยุด เสีย
นั้นก็ได้อีก และในกรณีที่มีเหตุจำเป็นจริงๆ จะขอทำการขุด
หาแร่ในประทานบัตรเดิมที่อยู่ติดต่อกันไปก็ได้

ข้อ ๓๕ (ก) ผู้ขุดหาแร่ ผู้ซื้อแร่ และผู้ซื้อแร่ช่วงที่เริ่ม
ทำการใหม่ต้องทำบัญชีกรรมกรและลูกจ้างที่ใช้ ในเหมืองแร่
หรือที่ใช้ในการซื้อขาย แร่ของตนตามแบบพิมพ์ที่ กำหนด
ให้ยื่นต่อพนักงานที่ดินและโลหกิจ ประจำท้องที่ ภายในวัน
ที่ ๑ ของเดือนต่อมา จากเดือนที่เริ่มทำการนั้น

(ข) ผู้ขุดหาแร่ ผู้ซื้อแร่ และผู้ซื้อแร่ช่วงที่ได้รับ
กรรมกรและลูกจ้างเพิ่มเติมหรือจำหน่ายออกไป ต้องทำ
บัญชีตามแบบพิมพ์ที่ กำหนดให้ยื่น ต่อ พนักงาน ที่ดิน และ

โลหกิจประจำท้องที่ภายในวันที่ ๗ ของเดือนต่อมาจากเดือน
ที่ได้รับกรรมกรและลูกจ้างเพิ่มเติมหรือจำหน่ายออกไปนั้น

บัญชีเหล่านี้ ต้องทำอย่างละ ๒ ฉบับ มีรายการและ
ลายมือชื่อหรือลายพิมพ์นิ้วมือตรงกัน รักษาไว้ณแผนกที่ดิน
และโลหกิจประจำท้องที่ฉบับหนึ่ง อีกฉบับหนึ่ง เมื่อ
พนักงานเจ้าหน้าที่ได้ตรวจถูกต้องตรงกันเรียบร้อยแล้ว ให้
ลงนามกำกับไว้เป็นสำคัญ แล้วคนให้แก่ผู้ยื่นไปเก็บรักษา
ไว้ณที่เหมืองหรือที่ทำการซื้อแร่ของตน ถ้าบัญชีเหล่านี้
เป็นอันตรายหรือสูญหายต้องแจ้งให้ พนักงานที่ดินและ
โลหกิจประจำท้องที่ทราบทันที

ข้อ ๓๖ ผู้ถือใบอนุญาตร่อนหาแร่ผู้ใด เมื่อได้เข้าเป็น
กรรมกรเหมืองแร่ หรือเกี่ยวข้องกับเหมืองแร่โดยได้รับสิน
จ้าง หรือมีอาชีพอย่างอื่นเป็นส่วนใหญ่ ภายในเวลาที่ใบ
อนุญาตร่อนหาแร่ยังมีอายุอยู่ ให้ผู้ถือใบอนุญาตร่อนหาแร่
รับนำใบอนุญาตร่อนหาแร่ของตนขึ้นต่อ พนักงานเจ้าหน้าที่
ภายในเวลาสิบวัน นับแต่วันเข้าเป็นกรรมกรหรือเกี่ยว
ข้องกับเหมืองแร่หรือเริ่มมีอาชีพอย่างอื่นเป็นต้นไป

เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ประกาศให้ ผู้ขอทราบถึงการ
เพิกถอนใบอนุญาตร่อนหาแร่ฉบับใดแล้ว ผู้ขอแร่หรือ

ผู้ซื้อแร่ช่วงจะทำการซื้อแร่ตามใบ อนุญาตร่อน หาแร่ ณะบับ
นั้น ๆ ต่อไปไม่ได้

ข้อ ๓๗ แบบพิมพ์ที่กำหนดให้ นั้น คือ แบบพิมพ์ต่อ
ท้ายกฎกระทรวงนี้

ข้อ ๓๘ ให้เรียกเก็บ

ก. ค่าธรรมเนียมในการออกใบสุทธิแร่ คิดตามจำนวน
โควตาที่ระบุไว้หาบละ ๒๕ สตางค์

ข. ค่าธรรมเนียมในการโอนโควตาหาบละ ๑ บาท

ค. ค่าธรรมเนียมอุดหนุนการประเมินจำนวนแร่ชุดได้
คิดตามจำนวนแร่ชุดได้ที่ขอเพิ่ม ไม่เกิน ๒๕๐ หาบ ๒๕ บาท
ไม่เกิน ๕๐๐ หาบ ๕๐ บาท เกินกว่า ๕๐๐ หาบขึ้นไป
๑๐๐ บาท

เศษของหาบคิด ๑ หาบ

ง. ค่าแบบพิมพ์ฉบับละ ๕ สตางค์ ชะนิตเป็นเล่ม
เล่มละ ๑ บาท

กฎให้ไว้ ณ วันที่ ๘ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

พ.อ. อุทิศอัคนีย์

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรธิการ

เรื่องการควบคุมตู้กระหว่างประเทศ

ด้วยตาม ที่สภาผู้แทนราษฎร ได้ลงมติเห็นชอบ ด้วยใน
โครงการควบคุมตู้กระหว่างประเทศแล้วนั้น บัดนี้ อัครราช
ทูตสยาม ณ กรุงลอนดอน ได้ลงนามในโครงการและสัญญา
เพิ่มเติมแล้ว

คำแปล

โครงการควบคุมตู้กระหว่างประเทศ

๑. วัตถุประสงค์

โครงการ นี้มีความมุ่งหมายที่จะจัดระเบียบการบังเกิด
และการส่งตู้กระหว่างออกนอกประเทศที่บังเกิดตู้กระหว่าง โดยมิวัตถุประสงค์
ที่จะปรับจำนวนตู้กระหว่างที่บังเกิดให้เหมาะสมกับจำนวน
ตู้กระหว่างที่ใช่ และป้องกันมิให้ราคาตู้กระหว่างขึ้น ๆ ลง ๆ อย่างรวดเร็ว
และรุนแรงกับทั้งรักษาจำนวนตู้กระหว่างที่เก็บสำรองไว้ให้
มีอยู่ตามสมควร

๒. บทวิเคราะห์ศัพท์

“จำนวนต้นมาตรฐาน” หมายความว่า จำนวนเนื้อดิบทุกที่เป็นอัตราอันจะพึงส่งออกนอกประเทศได้ภายในปีหนึ่ง ๆ ในเมื่อจำนวนโควตาเท่ากับร้อยละร้อย

“โควตา” หมายความว่าจำนวนส่วนร้อยของจำนวนต้นมาตรฐานที่จะพึงส่งออกนอกประเทศได้

“ระยะเวลาโควตา” หมายความว่าระยะเวลา ๑/๕ ของปี (คือสามเดือนปฏิทิน) นับตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม, เมษายน, กรกฎาคม และตุลาคม ในปีหนึ่ง ๆ

๓. กำหนดอายุของโครงการ

(ก) โครงการนี้ให้เริ่มใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ค.ศ. ๑๙๓๗ เป็นต้นไปจนถึงวันที่ ๓๑ ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๔๑ ภายในระยะเวลาไม่เกินกว่า ๑๒ เดือนปฏิทิน และไม่น้อยกว่า ๙ เดือนปฏิทิน ก่อนถึงวันที่ ๓๑ ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๔๑ คณะกรรมการตีบทระหว่างประเทศจะได้เสนอคำแนะนำเกี่ยวกับการต่อหรือไม่ต่ออายุแห่งโครงการ คำแนะนำนี้ ถ้าเป็นไปไม่ว่าทางให้ต่ออายุแล้ว จะแนะข้อแก้ไขเพิ่มเติมโครงการก็ได้

(ข) คณะผู้แทนประเทศที่เป็นภาคีแต่ละประเทศจะต้อง
แจ้งให้คณะกรรมการดับุกระหว่างประเทศทราบว่าประเทศที่
ตนเป็นผู้แทน จะยอมตกลงต่ออายุโครงการที่กล่าวในวรรค
ก่อนหรือไม่ภายในระยะเวลา ๓ เดือน หลังจากวันที่ได้
เสนอคำแนะนำเช่นนั้น

(ค) ถ้าทุก ๆ ประเทศยอมตกลงต่ออายุโครงการแล้ว
ก็ให้ดำเนินการตามที่จำเป็น เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามคำ
แนะนำนั้น

(ง) ถ้าคำแนะนำนั้นมิได้ยอมตกลงกันทุก ๆ ประเทศ
แล้ว ก็ให้เรียกประชุมคณะกรรมการดับุกระหว่างประเทศ
เป็นพิเศษเพื่อพิจารณาเหตุการณ์

(จ) ถ้ามิได้ยอมตกลงกัน ตามคำแนะนำให้ต่ออายุ
โครงการตั้งที่กล่าวไว้ในวรรค (ข) ข้างต้น หรือมิได้
ตกลงทำสัญญาให้ต่ออายุโครงการในเมื่อได้มีการประชุม
พิเศษดังกล่าวในวรรค (ง) แล้ว โครงการนี้เป็นอัน
ยุติลงในวันที่ ๓๑ ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๕๑

๔. การอำนวยความสะดวกตามโครงการ

โครงการนี้จะต้องอยู่ในความอำนวยความสะดวกของคณะกรรมการ
การ ^{๑๑/๑๐/๒๕๖๖} เรียกว่า คณะกรรมการดับุกระหว่างประเทศ

ประเทศที่เป็นภาคีแต่ละประเทศพึงตั้งคณะผู้แทนประจำ
คณะกรรมการนี้ได้ คณะผู้แทนแต่ละประเทศจะต้อง
ประกอบด้วยสมาชิกไม่เกินกว่า ๓ นาย และจะเปลี่ยนตัว
สมาชิกก็ได้ โดยแจ้งความเป็นทางการต่อประธานคณะ
กรรมการและจะแต่งตั้งสมาชิกขึ้นไว้ เป็นสมาชิกสำรอง
เพื่อแทนตัวสมาชิกในคณะผู้แทนก็ได้

๕. ที่ปรึกษา

ประเทศที่เป็นภาคีแต่ละประเทศจะจัดใหม่ที่ปรึกษาตาม
ที่ตนเห็นสมควรประจำอยู่กับคณะผู้แทนของตนก็ได้ ไม่เกิน
กว่า ๒ นาย และจะเปลี่ยนตัวที่ปรึกษาเมื่อใดก็ได้

ประธานคณะกรรมการจะเชิญบุคคลผู้หนึ่งผู้ใดมาร่วมการ
ประชุมในฐานะที่ปรึกษาก็ได้ ในเมื่อคณะผู้แทนประเทศ
ใดประเทศหนึ่งร้องขอ

๖. ผู้แทนฝ่ายผู้ใช้ตบูก

ภายในระยะเวลาหนึ่งเดือนหลังจากการประชุมครั้งแรก
คณะกรรมการจะได้เชิญผู้แทนบรรดาผู้ใช้ตบูกในประเทศที่
มีการใช้ตบูกมากที่สุด ๒ ประเทศนั้น ประเทศละ ๑ คน
เพื่อให้มาร่วมการประชุมและเสนอคำปรึกษาแก่กรรมการ
ในเรื่องตบูกเก็บสำรอง และการใช้ตบูกแห่งโลก

๗. ประธานและรองประธานคณะกรรมการ

คณะกรรมการจะได้ตั้งประธานและรองประธานมีกำหนดเวลาตามที่คณะกรรมการเห็นสมควร

๘. การประชุม

(ก) ประธานคณะกรรมการจะเป็นผู้เรียกประชุม ระยะเวลาระหว่างการประชุมครั้งหนึ่ง กับการประชุมอีกครั้งหนึ่งที่ถัดไป จะต้องไม่เกินกว่า ๓ เดือนปฏิทิน

(ข) คณะผู้แทนประเทศหนึ่งประเทศใดร้องขอให้มีการประชุมวิสามัญเมื่อใด ก็ให้มีการประชุมเช่นนั้นภายใน ๗ วัน นับแต่วันที่ประธานคณะกรรมการได้รับคำร้องขอนั้น

(ค) ถ้าไม่มีคณะผู้แทนประเทศหนึ่งประเทศใดที่มีสิทธิออกเสียง คัดค้านแล้ว การวินิจฉัยของคณะกรรมการพึงกระทำได้ โดยการติดต่อทางหนังสือระหว่างประธานกรรมการกับบรรดาคณะผู้แทนประเทศที่มีสิทธิออกเสียงทั้งหมด โดยไม่ต้องมีการประชุมกัน คำวินิจฉัยนั้นจะต้องแจ้งให้คณะผู้แทนทุกๆ ประเทศทราบโดยเร็วที่สุดที่จะทำได้ คำวินิจฉัยเช่นว่านี้จะต้องบันทึกลงไว้ในรายงานการประชุมคราวต่อไป

๘. ภาษาที่ใช้

ในการดำเนินงานของคณะกรรมการจะได้ ใช้ภาษาอังกฤษ

๑๐. ค่าใช้จ่าย

คณะกรรมการจะว่าจ้างเลขานุการ, เสมียน หรือผู้ช่วย
อื่นๆ ได้ตามความต้องการ และจะใช้จ่ายเงินในสิ่งที่จำเป็น
อื่นๆ ก็ได้ ค่าใช้จ่ายของคณะกรรมการนี้ บรรดาประเทศที่
เป็นภาคีจะต้องแบ่งกันออกตามส่วนแห่งจำนวนต้นมาตรฐาน
ของตน คิดตามจำนวนพันตันที่ใกล้ที่สุด ประเทศที่เป็น
ภาคีแต่ละประเทศจะต้องรับผิดชอบ ในค่าใช้จ่ายแห่งคณะ
ผู้แทนของตนเอง

๑๑. จำนวนต้นมาตรฐาน

ประเทศที่เป็นภาคีแต่ละประเทศจะได้รับจำนวนต้นมาตรฐาน
ฐานคิดเป็นจำนวนเนื้อดีบุกบริสุทธิ์

จำนวนต้นมาตรฐานสำหรับประเทศที่เป็นภาคีมีดังนี้.--

เบลเยียมคองโก	๑๓,๒๐๐ ตัน
โบลีเวีย	๔๖,๔๕๐ ตัน
อินโดจีนของฝรั่งเศส	๓,๐๐๐ ตัน
มลายู	๗๑,๕๔๐ ตัน
เนเธอร์แลนด์อินเดี	๓๖,๓๓๐ ตัน

ในเจเรียม	๑๐,๘๕๐ ตัน
สยาม	<u>๑๘,๐๐๐ ตัน</u>
	<u>๒๘๘,๘๕๐ ตัน</u>

ควบกับจำนวนตันมาตรฐานดังกล่าวแล้ว สยามยังได้
รับจำนวน ประกัน ขึ้นต่ำสำหรับ สงคิบุค ออกนอกประเทศได้
เป็นจำนวน ๑๐,๕๐๐ ตัน จำนวนตามเกณฑ์เนื้อดีบุคอัน
แท้จริง

อาศัยข้อยัญญาเพิ่มเติมซึ่งแนบท้ายสัญญา สยามเป็น
อันได้รับจำนวนตัน มาตรฐานสำหรับ จำนวนจำนวน ที่จะส่ง
ดีบุคออกนอกประเทศเป็น ๑๘,๕๐๐ ตัน โดยมีประกัน
ขึ้นต่ำ ๑๑,๑๐๐ ตัน คิดอัตราเนื้อดีบุค ร้อยละ ๗๒ จำนวน
ที่แตกต่างกันระหว่าง ๑๘,๐๐๐ ตัน คิดตามเกณฑ์เนื้อดีบุค
ที่แท้จริงกับจำนวน ๑๘,๕๐๐ ตัน คิดตามเกณฑ์เนื้อดีบุค
ร้อยละ ๗๒ ดังกล่าวแล้วนั้น ประเทศ โบ ลี เวีย และ
เบลเยียมคงโกลยอมให้หักจากจำนวนตันมาตรฐานของตน
เพื่อใช้จำนวนที่แตกต่างกันนั้น เพราะฉะนั้นยอดจำนวนตัน
มาตรฐานของทุกประเทศที่เป็น มากี่ จึง ยังคง เป็นจำนวน
๒๘๘,๘๕๐ ตันอยู่

๑๒. โควตา

คณะกรรมการจะไว้กำหนดโควตาต่อบุคคลที่จะบังเกิดและส่งออกนอกประเทศทุก ๆ ระยะเวลาโควตา แต่จะบังคับสยามให้บังเกิดต่อบุคคลในอัตราน้อยกว่าจำนวนที่ระบุไว้ในสัญญาเพิ่มเติมข้างท้ายสัญญานี้ไม่ได้ ก่อจำนวนเนื้อต่อบุคคลปีละ ๑๑,๑๐๐ ตัน จำนวนตามอัตราเนื้อต่อบุคคลร้อยละ ๘๒ และจะบังคับให้อินโดจีนของฝรั่งเศสบังเกิดต่อบุคคลในอัตราน้อยกว่าปีละ ๑,๘๐๐ ตัน จำนวนตามเกณฑ์เนื้อต่อบุคคลอันแท้จริงนั้นไม่ได้

ถ้าไม่มีการวินิจฉัยชัดแจ้งให้เปลี่ยนแปลงโควตาแล้ว โควตาจะต้องคงเป็นไปตามเดิมไม่เปลี่ยนแปลง

๑๓. การลงคะแนนเสียง

ถ้าความเห็นไม่เป็นเอกฉันท์ในปัญหาข้อหนึ่งข้อใด ซึ่งคณะกรรมการพิจารณาอยู่ นอกจากที่ได้กล่าวไว้ในข้อ ๒๔ ข้างล่างนี้ ก็ห้ามการลงคะแนนเสียง ถ้าคณะผู้แทนประเทศที่เป็นภาคีประเทศหนึ่งประเทศใดร้องขอก็ให้เลื่อนการประชุมไปเป็นระยะเวลาไม่เกินกว่า ๔๘ ชั่วโมง ก่อนที่จะลงคะแนนเสียง คณะผู้แทนประเทศที่เป็นภาคีแต่ละประเทศจะต้อง

ลงคะแนนเสียงเป็นหน่วยเดียวกัน และให้นับคะแนนเสียงตามจำนวนดังต่อไปนี้

มลายู	๕ คะแนน
โบลีเวีย	๔ „
เนเดอร์แลนด์อินเดีย	๔ „
สยาม	๒ „
เบลเยียมคองโก	๒ „
ไนเจอร์	๒ „
อินโดจีนฝรั่งเศส	๑ „

ข้อเสนอข้อใดได้คะแนนเสียงรวมกันเป็น ๑๑ คะแนนจึงจะใช้บังคับได้ คณะผู้แทนประเทศที่จำนวนดีบุกส่งออกนอกประเทศจะได้รับความกระทบกระเทือนจากมติของที่ประชุมเท่านั้น จึงจะมีสิทธิออกเสียงในการกำหนดโควตา

๑๔. มูลฐานในการคำนวณจำนวนดีบุกที่ยังเกิด

และส่งออกนอกประเทศ

บรรดาจำนวนต่าง ๆ จะต้องแสดงเป็นจำนวนตันแห่งเนื้อดีบุก ๑ ตัน เท่ากับ ๒,๒๕๐ ปอนด์ อาวัวร์ดูบัสส์

09/10/2566

avoirdupois

มูลฐานที่จะใช้ ในการคำนวณจำนวนตู้บุงที่ส่งออกนอกประเทศเป็นแร้ตู้บุงไปนั้นจะต้องคิดเป็นเนื้อ ตู้บุงอันแท้จริงแห่งแร้ตู้บุงที่ส่งออกนอกประเทศนั้น คำว่าเนื้อตู้บุงอันแท้จริงนั้นหมายความว่า เนื้อตู้บุงก่อนที่ผู้ลงแร่จะได้คิดหักลบอย่างใดออกแล้ว การคำนวณเนื้อตู้บุงนั้น จะต้องทำให้ละเอียดถึง $\frac{1}{10}$ ของหน่วย ถ้าตัวเลขเศษนิยมจุดที่สองถัดไปเป็นห้าให้ถือแต่เพียงตัวเลขจุดตัวที่หนึ่งเท่านั้น จำนวนตันแห่งเนื้อตู้บุงที่ส่งออกนอกประเทศไปเป็นแร้ตู้บุงนั้น ให้คำนวณโดยวิธีคิดแร้ตู้บุงมาเป็น เนื้อตู้บุงตาม เกณฑ์ เนื้อ ตู้บุงอันแท้จริง

๑๕. การออกกฎหมาย

ประเทศที่เป็นภาคีทุกประเทศจะต้องออกกฎหมาย หรือ ข้อบังคับทางฝ่ายบริหาร เพื่อควบคุมการบังเกิด และการส่งตู้บุงออกนอกประเทศ และจะต้องส่งสำเนากฎหมายหรือ ข้อบังคับทางฝ่ายบริหารนั้น ให้คณะกรรมการด้วย

๑๖. การควบคุมการบังเกิดและการส่งตู้บุงออกนอกประเทศ

จำนวนตู้บุงที่บังเกิดและที่ส่งออกนอกประเทศของทุกประเทศจะต้องควบคุม เพื่อให้ มีจำนวนใกล้เคียงกับจำนวนโควตาอย่างใกล้ชิดที่สุดที่จะทำได้ตลอดทั้งปี ทั้งนี้โดยผ่อน

ไม่คิดจำนวนที่บังเกิดสืหรับเก็บสำรองไว้ตามที่แต่ละประเทศ
ได้รับอนุญาตให้เก็บสำรองไว้ได้

๑๗. การแก้ไขจำนวนตีบुकที่ส่งออกนอกประเทศ

เกินหรือขาด

(ก) ถ้าปีใดจำนวนตีบुकที่ประเทศใดส่งออกนอก
ประเทศเกินกว่าจำนวนตีบุกที่อนุญาตให้ส่งออกนอกประเทศ
จำนวนตีบุกที่ส่งออกนอกประเทศในปีถัดมา จะต้องจำกัดให้
ส่งได้ไม่เกินจำนวนตีบุกที่อนุญาตให้ส่งออกนอกประเทศ
สำหรับปีนั้น ในเมื่อหักจำนวนที่ส่งเกินในปีก่อนออกแล้ว

(ข) ถ้าปีใดจำนวนตีบุกที่ประเทศใดส่งออกนอกประเทศ
ต่ำกว่าจำนวนตีบุกที่อนุญาตให้ส่งออกนอกประเทศ จำนวน
ที่ส่งต่ำไปนั้นจะยกไปรวมใช้ในปีถัดไปได้ ก็ต้องไม่เกิน
กว่า ร้อยละ ๘๘ ของจำนวนตีบุกที่อนุญาตให้ส่งออกนอก
ประเทศในปีที่ถัดไปนั้น

๑๘. จำนวนตีบุกที่เก็บสำรอง

จำนวนตีบุกและแร่ตีบุกที่จะเก็บสำรองไว้ในประเทศ
หนึ่งประเทศใด ในเวลาหนึ่งเวลาใดจะต้องไม่เกินกว่าร้อย
ละ ๒๕๐๙.๑๗๒๕๖๖ จำนวนต้นมาตรฐานของประเทศนั้น

๑๕. สถิติ

(ก) ตัวเลขจำนวนตู้บุงที่บังเกิดและส่งออกนอกประเทศประจำเดือนของทุกประเทศกับอัตราเนื้อตู้บุงอันแท้จริงที่ใช้ในการคำนวณจะต้องแจ้งทางโทรเลขภายใน ๑๕ วันนับจากวันสิ้นเดือนทุกเดือนไป

(ข) ผลเฉลี่ยแห่งเนื้อตู้บุงอันแท้จริงของแร่ตู้บุงที่ได้ออกนอกประเทศไปจริงจากทุกประเทศ (หรือของแร่ตู้บุงที่ส่งออกนอกประเทศโดยทำเป็นเนื้อตู้บุงแล้ว) ภายในระยะเวลาครึ่งปีของทุกปี เริ่มต้นในวันที่ ๑ มกราคม และวันที่ ๑ กรกฎาคมนั้น จะต้องแจ้งให้ทราบภายในระยะเวลาไม่เกินกว่า ๓ เดือน นับจากวันที่ครบกำหนดครึ่งปี

(ค) เมื่อคณะกรรมการมีความประสงค์จะได้สถิติอื่นๆเพิ่มเติมจากที่กล่าวข้างต้น เพื่อประโยชน์ในการกะประมาณจำนวนตู้บุงที่บังเกิดและที่เก็บสำรองในโลก ทุกประเทศจะต้องจัดส่งให้

๒๐. จำนวนตู้บุงที่เกินหรือขาดเนื่องจากการ

เปลี่ยนแปลงอัตราเนื้อตู้บุง

เมื่อได้รับตัวเลขอย่างละเอียดดังกล่าวในข้อ ๑๕ (ข) แล้ว จำนวนตู้บุงส่งออกนอกประเทศที่ส่งเกินหรือขาดไป

เนื่องด้วยการเปลี่ยนแปลงอัตราเนอติบูกั้น จะได้คิด
กำหนดให้จำนวนที่ขาดหรือเกินไปเพราะเหตุนี้ จะได้รับ
การแก้ไขภายในระยะเวลาไม่เกินกว่า ๕ เดือน นับแต่เมื่อ
ระยะเวลาโควตาที่พิจารณาอยู่นั้นได้สิ้นสุดลงแล้ว

๒๑. การกำหนดปริมาณติบูกที่เหลือจากโครงการ

ฉบับ ค.ศ. ๑๕๓๔-๑๕๓๖

ภายในระยะเวลา ๓ เดือน นับแต่วันเริ่มใช้โครงการน
ยอดรวมของจำนวนติบูกที่ทุกประเทศ ส่งออกนอกประเทศ
ภายในอายุแห่งโครงการ ซึ่งสิ้นสุดลงในวันที่ ๓๑ ธันวาคม
ค.ศ. ๑๕๓๖ นั้น จะต้องคำนวณให้สิ้นเชิงโดยคิดเป็นเนอ
ติบูกตามเกณฑ์เนอติบูกอันแท้จริง

ยอดรวมของจำนวนติบูกที่ส่งออกนอกประเทศ ซึ่ง
คำนวณได้ดังกล่าวมาแล้วนี้ จะต้องนำมาเปรียบเทียบกับ
จำนวนติบูกที่อนุญาตให้ส่งออกนอกประเทศ จำนวนที่เกิน
หรือขาดจะต้องยกไปจัดการปรับปรุงในปีแรกแห่งอายุโครง
การนี้ แต่ถ้าเป็นจำนวนที่ขาดก็จะต้อง อยู่ภายใต้บังคับ
กำหนดร้อยละ^๕ ของจำนวนติบูกที่อนุญาตให้ส่งออกนอก
ประเทศสำหรับปี ค.ศ. ๑๕๓๖ ส่วนประเทศที่เป็นภาคแห่ง
โครงการซึ่งสิ้นสุดลงในวันที่ ๓๑ ธันวาคม ค.ศ. ๑๕๓๖ ที่

ไม่มีสิทธิที่จะยกจำนวนที่ยังขาดอยู่ตามโครงการนั้นไปใช้ ก็
เป็นอันยกจำนวนที่ขาดนั้นไปใช้ไม่ได้

๒๒. จำนวนตุ้มกที่บังเกิดภายนอกโครงการ

ถ้าคณะกรรมการตุ้มก ระหว่างประเทศ เห็นเป็นที่พอใจ
ว่า จำนวนตุ้มกที่ประมาณว่า บรรดาประเทศที่มีได้ระบุไว้
ในข้อ ๑๑ จะบังเกิดนั้น ในระยะเวลา ๖ เดือน ติดๆ กัน
เป็นจำนวนเกินกว่าร้อยละ ๑๕ แห่งจำนวนตุ้มกที่ประมาณ
ว่า จะบังเกิดทั่วโลกภายในระยะเวลานั้นก็ดี หรือเกินกว่า
จำนวนเนื้อตุ้มก ๑๒,๕๐๐ ตันก็ดี สุดแล้วแต่จำนวนไหน
จะน้อยกว่ากัน ดังนี้ บรรดาประเทศที่เป็นภาคี ประเทศ
หนึ่งประเทศใดจะแจ้งความล่วงหน้า ๖ เดือน ถึงความจำเป็น
ของตนที่จะถอนตัวออกจากโครงการก็ได้ ถ้าหากมีการ
ถอนตัวออกจากโครงการตั้งนั้นแล้ว ประเทศอื่น ๆ จะทิ้ง
โครงการนี้เสียทันทีก็ได้

๒๓. การรับประเทศอื่น ๆ เข้า เป็นภาคี

คณะกรรมการตุ้มก ระหว่างประเทศจะรับประเทศอื่นใด
เข้า เป็นภาคีแห่งโครงการนี้ โดยมีข้อกำหนดตามแต่คณะ
กรรมการจะเห็นสมควรก็ได้

๒๔. การถอนตัวออกจากโครงการ

ในกรณีที่เกิดศึก ประเทศที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับภารกิจนั้น จะยื่นคำขออนุญาตต่อคณะกรรมการเพื่อส่งตุ๊กตอกนอกประเทศเกินกว่าจำนวนที่กำหนดให้ ส่ง เป็นการชั่วคราวก็ได้ ถ้าการอนุญาตซึ่งจะอนุญาตได้ก็ด้วยการลงมติเป็นเอกฉันท์ได้ถูกปฏิเสธแล้ว ประเทศนั้นจะถอนตัวออกจากโครงการก็ได้ ในกรณีที่มีการถอนตัวออกเช่นนั้น ประเทศอื่นๆ จะทิ้งโครงการนี้เสียก็ได้

๒๕. การค้นคว้า

การที่จะร่วมมือกันระหว่างนานาประเทศ เพื่อทำการค้นคว้าในปัญหาซึ่งเกี่ยวกับการอุตสาหกรรมตุ๊กต และ การช่วยส่งเสริมการใช้ตุ๊กตต่อไปนั้น เป็นอันรับประกันอยู่ว่า เป็นอุปกรณ์ที่พึงปรารถนาอย่างยิ่งสำหรับโครงการนี้

ตงนามในนาม	กามิลกามุส, กุตส์	คณะผู้แทน
เบลเยียมคองโก		เบลเยียมคองโก
ตงนามในนาม	อาร์. มาร์ตินเนส วาร์ กาส	คณะผู้แทน
โบลิเวีย	09/10/2566	โบลิเวีย

ลงนามในนาม	จวงปี่การ์ต	คณะผู้แทน
อินโดจีนของฝรั่งเศส		อินโดจีนของฝรั่งเศส

ลงนามในนาม	เจ. แคมเบลล์.	คณะผู้แทน
มะลายู	วี. เอ. โทวิงเจอร์	เอ.จี. มะลายู
	เกลนิสเตอร์	

ลงนามในนาม	เอ.กรูธอฟฟ์. เจ.	คณะผู้แทน
เนเตรันต์อินเดีย	วันเดนบรุก.	เนเตรันต์อินเดีย
	พี. เจ. เกอร์ค	

ลงนามในนาม	เจ. แคมเบลล์, เจ. เอ.	คณะผู้แทน
ไนเจอร์เรีย	กาลเตอร์, โอ.	ไนเจอร์เรีย
	ลิตเติลตัน	

ลงนามในนาม	พระยาราชวังสัน	อัครราชทูตสยาม
สยาม		ณ กรุงลอนดอน
		ลงนามในนามคณะ
		ผู้แทนสยาม

สัญญาเพิ่มเติม

ข้อ ๑.

เป็นที่ตกลงกันว่าจำนวนตันมาตรฐานของสยามนั้นให้เป็นจำนวน ๑๘,๕๐๐ ตัน โดยมีประกันขั้นต่ำที่จะส่งออกนอกประเทศได้เป็นจำนวน ๑๑,๑๐๐ ตัน จำนวนทั้ง ๒ นี้คำนวณเนื้อดิบทุกในอัตราร้อยละ ๙๒ ของแร่ดิบทุก

ข้อ ๒.

(ก) จำนวนแตกต่างระหว่างจำนวนตันมาตรฐาน ๑๘,๐๐๐ ตัน คำนวณตามเกณฑ์เนื้อดิบทุกอันแท้จริงกับ ๑๘,๕๐๐ ตัน คำนวณตามอัตราเนื้อดิบทุกร้อยละ ๙๒ นั้นจะต้องได้รับการชดเชยโดยการลดจำนวนตันมาตรฐานของโบลิเวียและ เบลเยี่ยมคองโก ลงมาตามส่วนในอัตรา ๒.๘ สำหรับโบลิเวีย และ ๑ สำหรับเบลเยี่ยมคองโก

(ข) จำนวนแตกต่างระหว่างประกันขั้นต่ำ ๑๐,๕๐๐ ตัน คำนวณตาม เกณฑ์ เนื้อดิบทุก อัน แท้จริง กับ ๑๑,๑๐๐ ตัน คำนวณตามอัตราเนื้อดิบทุกร้อยละ ๙๒ นั้น จะต้องได้รับการชดเชยโดยการลดจำนวนดิบทุก ที่อนุญาตให้ โบลิเวียและ เบลเยี่ยม คองโก ส่ง ออก นอก ประเทศ ลงมา ตาม ส่วน ใน อัตรา ๒ สำหรับโบลิเวียและ ๑ สำหรับเบลเยี่ยมคองโก

(ค) การลดจำนวนต้นมาตรฐานของโบลิเวียและเบลเยียมคองโกเพื่อชดเชยจำนวนที่แตกต่างดังกล่าวในข้อ ๒ (ก) นั้น จะได้กำหนดเป็นการชั่วคราวก่อนวันที่ ๑ มกราคม ค.ศ. ๑๙๓๗ และจะได้ปรับปรุงให้สิ้นเชิงทุกกระยะเวลา ๖ เดือน คือในระยะ ๖ เดือนที่สิ้นสุดในวันที่ ๓๐ มิถุนายน และวันที่ ๓๑ ธันวาคม ของปีหนึ่งๆ ในเมื่อได้คำนวณเนื้อที่ปลูกอันแท้จริงจากแร่ดีบุกของสยามแล้ว และในกรณีที่เกี่ยวข้องกับจำนวนประกันขั้นต่ำ ก็ให้ใช้หลักการอันเดียวกัน

ข้อ ๓.

บรรดาข้อความในสัญญาใหญ่ว่าด้วยการคำนวณจำนวนดีบุกที่ส่งออกนอกประเทศตามเกณฑ์เนื้อดีบุกอันแท้จริงจะต้องไม่ใช้บังคับแก่สยาม

ข้อ ๔.

บทบัญญัติในข้อ ๑๗ (ข) แห่งสัญญาใหญ่ว่าด้วยข้อจำกัดในจำนวนที่ส่งทำไปซึ่งจะยกไปรวมไว้ในปีถัดไปนั้น ไม่เป็นอันบังคับใช้แก่เบลเยียมคองโก

ลงนามในนาม กามิลกามุส , กุคต์ คณะผู้แทน
เบลเยียมคองโก

ลงนามในนาม อาร์. มาร์ตินีส วาร์กัส คณะผู้แทน
โบลิเวีย

ลงนามในนาม จวง ปิการ์ด คณะผู้แทนอินโด
อินโดจีนของฝรั่งเศส

ลงนามในนาม เจ. แคมเบลล์ วี. เอ. คณะผู้แทน
มะลายู
โลวิงเจอร์, เอ.จี.
เกลนิสเตอร์

ลงนามในนาม เอ. กรธอฟฟ์, คณะผู้แทน
เนเตรลันด์อินเดีย เจ. วันเตนบรูก,
พี. เจ. เกอร์ค อินเดีย

ลงนามในนาม เจ. แคมเบลล์, เจ. เอ. คณะผู้แทน
ไนเจอร์เรีย กาลเตอร์, โอ.
ดิตเติลตัน

ลงนามในนาม พระยาราชวังสัน อัครราชทูตสยาม
สยาม ณกรุงลอนดอน
ลงนามในนาม
คณะผู้แทนสยาม

09/10/2566

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๑ มกราคม หน้า ๑๐๗๓)

๑๐๔๑

พระราชกฤษฎีกา

กำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่จะเวนคืน

ตำบลเกาะคา ตำบลศาลา และตำบลวังพร้าว อำเภอเกาะคา

จังหวัดลำปาง พุทธศักราช ๒๕๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕)

อาทิตย์ทิพอาภา

เจ้าพระยายมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรโยธิน

ตราไว้ณวันที่ ๑๕ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรกำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่จะเวนคืน เพื่อจัดสร้างไว้้อยตัวอย่างเป็นการสาธารณูปโภคในตำบลเกาะคา ตำบลศาลา และตำบลวังพร้าว อำเภอเกาะคา จังหวัดลำปาง

คณะผู้สำเร็จราชการแทน พระองค์ ในพระปรมาภิไธย สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ แห่ง

09/10/2566

พระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พุทธศักราช ๒๔๗๗ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่จะเวนคืน ตำบลเกาะคา ตำบลศาลา และตำบลวังพร้าว อำเภอเกาะคา จังหวัดลำปาง พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้ได้มีกำหนดสามปี นับตั้งแต่วันประกาศใช้เป็นต้นไป

มาตรา ๔ ให้กระทรวงเศรษฐการเป็นเจ้าหน้าที่เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ตามพระราชกฤษฎีกานี้

มาตรา ๕ ที่ดินในบริเวณที่จะเวนคืนอยู่ในท้องที่ตำบลเกาะคา ตำบลศาลา และตำบลวังพร้าว อำเภอเกาะคา จังหวัดลำปาง มีเขตที่ตั้ง

ทิศเหนือ เริ่มแต่วัดบ้านฝางขึ้นไปตามแนวลำน้ำแม่วัง ไปจดบ้านศาลาหลวง

ทิศตะวันออก เริ่มแต่บ้านศาลาหลวง ลงมาตามแนว
เส้นเขตต์อำเภอเกาะคา ไปจดวัดอุโบสถ

ทิศใต้ เริ่มแต่วัดอุโบสถ ไปตามแนวลำน้ำแม่จาง ไป
จดบ้านแม่ปung

ทิศตะวันตก เริ่มแต่บ้านแม่ปung ขึ้นไปตามลำน้ำแม่วัง
ไปจดวัดบ้านฝ่ง

ทั้งนี้ตามเส้นเขตต์ซึ่งปรากฏตามแผนที่ประเมินต่อท้าย
พระราชกฤษฎีกานี้

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐการมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

(ตามมติคณะรัฐมนตรี)

พิบูลสงคราม

รัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๗ มกราคม หน้า ๑๑๓๓)

กฎกระทรวงเกษตรราชการ

ออกตามความในมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติ

ควบคุมจำกัดยาง พุทธศักราช ๒๔๗๗

(ฉบับที่ ๗)

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติ
ควบคุมจำกัดยาง พุทธศักราช ๒๔๗๗ รัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงเกษตรราชการออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑. ให้ยกเลิกความในข้อ ๖ (๒๐) แห่งกฎกระทรวง
เกษตรราชการ ฉบับลงวันที่ ๖ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๗๘
นั้นเสีย และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“เรื่องราวแจ้งความขอสง่างออกตามความในมาตรา ๒๘
(ก) (๑) ให้ใช้แบบหมายเลข ย. ๔๑ ท้ายกฎนี้

ใบผ่านด่านภาษี (สำหรับผู้ซื้อยาง) ตามความในมาตรา
๒๘ (ก) (๒) ให้ใช้แบบหมายเลข ย. ๔๒ ท้ายกฎนี้

ใบผ่านด่านภาษี (สำหรับผู้ถือใบสุทธียง) ตามความ
ในมาตรา ๒๘ (ข) (๒) ให้ใช้แบบหมายเลข ย. ๔๓ ท้าย
กฎนี้” 09/10/2566

๑๐๔๕

ข้อ ๒. ราคาแบบพิมพ์ตามที่กล่าวไว้ในข้อ ๑ ให้จำหน่าย
ตามราคาต่อไปนี้

แบบหมายเลข ย. ๔๑ แผ่นละ ๕ สตางค์

แบบหมายเลข ย. ๔๓ เล่มละ ๕๐ สตางค์

กฎให้ไว้เมื่อวันที่ ๑๔ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

พ.อ. กุทริอัคเนย์

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรธิการ

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๑ มกราคม หน้า ๑๑๖๖)

๑๐๔๖

กฎกระทรวงเกษตรราธิการ

ออกตามความในมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติ

ควบคุมจำกัดยาง พุทธศักราช ๒๔๗๗

(ฉบับที่ ๘)

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติ
ควบคุมจำกัดยาง พุทธศักราช ๒๔๗๗ รัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงเกษตรราธิการออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑. ให้ยกเลิกแบบพิมพ์หมายเลข ย. ๑๐, ย. ๑๑
และ ย. ๑๒ ตามความในข้อ ๖ (๑๐) (๑๑) และ (๑๒)
แห่งกฎกระทรวงเกษตรราธิการ ฉบับลงวันที่ ๖ กรกฎาคม
พุทธศักราช ๒๔๗๘ เสีย และให้ใช้แบบพิมพ์หมายเลข
ย. ๕๑ แทนแบบพิมพ์หมายเลข ย. ๑๐ แบบพิมพ์หมายเลข
ย. ๕๒ แทนแบบพิมพ์หมายเลข ย. ๑๑ และแบบพิมพ์
หมายเลข ย. ๕๓. แทนแบบพิมพ์หมายเลข ย. ๑๒ ทำยกฉนั้น

ข้อ ๒. ราคาแบบพิมพ์ตามที่กล่าวไว้ในข้อ ๑. ให้
จำหน่ายตามราคาต่อไปนี้

๑๐๔๗

แบบหมายเลข ย. ๕๑ เล่มละ ๑.๕๐ บาท

แบบหมายเลข ย. ๕๒ เล่มละ ๑.๕๐ บาท

แบบหมายเลข ย. ๕๓ เล่มละ ๑.๕๐ บาท

กฏให้ไว้เมื่อวันที่ ๑๕ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

พ.อ. ฤทธิอัคนย์

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรราชการ

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๗ มกราคม หน้า ๑๑๔๒)

๑๐๔๘

พระราชกฤษฎีกา

ให้ใช้พระราชบัญญัติควบคุมการเหมืองฝายและพนัง
พุทธศักราช ๒๔๗๗ (ฉบับที่ ๔)

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๘)

อาทิตย์ทิพอาภา

เจ้าพระยามหา

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเยนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๘ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๗๘

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรให้ใช้พระราชบัญญัติควบคุมการเหมือง
ฝายและพนัง พุทธศักราช ๒๔๗๗ ในท้องที่บางแห่ง

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒ แห่ง
พระราชบัญญัติควบคุมการเหมืองฝายและพนัง พุทธศักราช
๒๔๗๗ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกาให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกาให้ใช้พระราชบัญญัติควบคุมการเหมืองฝายและพนังพุทศักราช ๒๔๗๗ (ฉบับที่ ๔)”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ใช้พระราชบัญญัติควบคุมการเหมืองฝายและพนัง พุทศักราช ๒๔๗๗ ในท้องที่อำเภอสุโขทัยธานี จังหวัดสวรรคโลก ทุกตำบล และในท้องที่ตำบลเขาถ่านท่าเคย คลองไทร กิ่งอำเภอท่าฉาง อำเภอเมืองไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรธิการมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
(ตามมติคณะรัฐมนตรี)

พิบูลสงคราม
รัฐมนตรี

๑๐๕๐

พระราชกฤษฎีกา
เรียกประชุมวิสามัญแห่งสภาผู้แทนราษฎร
พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตย์ทิพอาภา

เจ้าพระยาอมรราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชโยนทร โยธิน

ตราไว้ณวันที่ ๒๒ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่ทรงพระราชดำริเห็นว่า เป็นการจำเป็นเพื่อ
ประโยชน์แห่งรัฐ ในการที่จะให้มีการประชุมวิสามัญแห่ง
สภาผู้แทนราษฎร ตามมาตรา ๓๑ แห่งรัฐธรรมนูญ

๑๐๕๑

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ใน พระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นเรียกประชุม
วิสามัญแห่งสภาผู้แทนราษฎร ในวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ พุทธ
ศักราช ๒๔๗๕

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
(ตามมติคณะรัฐมนตรี)
พิบูลสงคราม
รัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๔ มกราคม หน้า ๘๕๘)

๑๐๕๒

กฎกระทรวงเกษตรราชการ

ออกตามความในพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่

พ.ศ. ๒๔๖๑ (ฉบับที่ ๑๕)

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๘ และ ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่ พ.ศ. ๒๔๖๑ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรราชการออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ผู้ใดประสงค์จะขอรับอาชญาบัตรหรือประทานบัตรเพื่อทำการตรวจแร่หรือทำเหมืองแร่ในท้องที่จังหวัดสตูล ให้ยื่นเรื่องราวต่อแผนกที่ดินและโลหกิจจังหวัดสงขลา

ข้อ ๒ ให้แผนกที่ดินและโลหกิจจังหวัดสงขลารับเรื่องราวขออาชญาบัตรหรือประทานบัตรซึ่งมีผู้ยื่นขอเข้ามาเพื่อทำการตรวจแร่หรือทำเหมืองแร่ในท้องที่จังหวัดสตูล แล้วปฏิบัติจัดการให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการเหมืองแร่ต่อไป

กฎให้ไว้ในวันที่ ๒๑ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

พ.อ. ฤทธิอัคนย์

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรราชการ

๑๐๕๓

พระราชกฤษฎีกา
จัดวางระเบียบราชการสำนักงานและกรม
ในกระทรวงเศรษฐกิจ
(ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตย์ทิพอาภา
เจ้าพระยาอมราช
พล.อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรโยธิน
ตราไว้ ณ วันที่ ๒๕ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๗๕
เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชกฤษฎีกาจัด
วางระเบียบราชการสำนักงานและกรมในกระทรวงเศรษฐกิจ
เพื่อให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๔
แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยระเบียบราชการบริหารแห่งราชอาณาจักรสยาม พุทธศักราช ๒๔๗๖ จึงให้ตราพระราช
กฤษฎีกาขึ้นไว้ ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราช
กฤษฎีกาจัดวางระเบียบราชการสำนักงานและกรมในกระทรวง
เศรษฐกิจ (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕ แห่งพระราช
กฤษฎีกาจัดวางระเบียบราชการสำนักงานและกรมในกระทรวง
เศรษฐกิจ พุทธศักราช ๒๔๗๕ นั้นเสีย และให้ใช้ความ
ต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕ สำนักงานปลัดกระทรวงแบ่งส่วนราชการ
ดังนี้

๑. กองกลาง แบ่งเป็น ๔ แผนก คือ

(๑) แผนกโต้ตอบ (๒) แผนกรับส่ง (๓) แผนกเก็บ
(๔) แผนกวิชาการเศรษฐกิจ

๒. กองคลัง (ข้าราชการสังกัดกระทรวงการคลัง) แบ่ง
เป็น ๓ แผนก คือ

(๑) แผนกบัญชี (๒) แผนกเงิน (๓) แผนกพัสดุ

๓. กองการบินพลเรือน ”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕ แห่งพระราช
กฤษฎีกาจัดวางระเบียบราชการสำนักงานและกรมในกระทรวง
เศรษฐกิจการ พุทธศักราช ๒๔๗๘ นั้นเสีย และให้ใช้ความ
ต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕ กรมพาณิชย์ แบ่งส่วนราชการ ดังนี้

๑. สำนักงานเลขาธิการกรม แบ่งเป็น ๓ แผนก คือ

(๑) แผนกสารบรรณ (๒) แผนกคลัง (ข้าราชการ
สังกัดกระทรวงการคลัง) (๓) แผนกสถิติ

๒. กองสนเทศ แบ่งเป็น ๔ แผนก คือ

- (๑) แผนกตลาด (๒) แผนกทะเบียนพาณิชย์
(๓) แผนกพาณิชย์โยบายต่างประเทศ (๔) แผนกบรรณา
ธิการ

๓. กองการค้า แบ่งเป็น ๔ แผนก คือ

- (๑) แผนกส่งเสริมพาณิชย์และการท่องเที่ยว
(๒) แผนกขนส่ง (๓) แผนกออกหนังสือสำคัญกำกับสินค้า
(๔) แผนกสินค้าตัวอย่าง

๔. กองอุตสาหกรรม

๕. กองกรรมกร แบ่งเป็น ๓ แผนก คือ

- (๑) แผนกทะเบียน (๒) แผนกหางาน (๓) แผนก
สงเคราะห์

๖. สำนักงานข้าหลวงพาณิชย์ในประเทศ

๗. สำนักงานข้าหลวงพาณิชย์ต่างประเทศ”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๑ แห่งพระราช
กฤษฎีกาจัดวางระเบียบราชการสำนักงานและกรมในกระทรวง
เศรษฐกิจ พุทธศักราช ๒๔๗๘ นั้นเสีย และให้ใช้ความ
ต่อไปนี้เป็นแทน/2566

“มาตรา ๑๑ กรมวิทยาศาสตร์แบ่งส่วนราชการ ดังนี้

๑. สำนักงานเลขานุการกรม แบ่งเป็น ๓ แผนก คือ

(๑) แผนกสารบรรณและห้องสมุด (๒) แผนกคลัง (๓) แผนกพัสดุ

๒. กองเคมี แบ่งเป็น ๖ แผนก คือ

(๑) แผนกอนินทรีย์เคมี (๒) แผนกอินทรีย์เคมี (๓) แผนกโลหวิทยา (๔) แผนกวิเคราะห์ฝิ่น (๕) แผนกวิเคราะห์น้ำ (๖) แผนกวิเคราะห์ทั่วไป

๓. กองอุตสาหกรรมเคมี แบ่งเป็น ๕ แผนก คือ

(๑) แผนกโอสถสาร (๒) แผนกค้นคว้าผลเกิดจากป่า (๓) แผนกค้นคว้าทั่วไป (๔) แผนกฟิสิกส์ (๕) แผนกเครื่องปั้นดินเผา

๔. กองเกษตรศาสตร์ แบ่งเป็น ๔ แผนก คือ

(๑) แผนกเคมีการเกษตร (๒) แผนกวิชาดิน (๓) แผนกจุลินทรีย์ในดิน (๔) แผนกปุ๋ยยาฆ่าแมลงและยาฆ่าเห็บตราต่างๆ

๑๐๕๘

๕. กองเก็ชกรรม แบ่งเป็น ๖ แผนก คือ

(๑) แผนกพฤกษ์เคมี (๒) แผนกเก็ชเคมี (๓) แผนก
สมุทไพร (๔) แผนกชิวะเคมี (๕) แผนกทำยา (๖) แผนก
โรงงาน”

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐการ มี
หน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๓๑ มกราคม หน้า ๑๐๕๕)

กฎกระทรวงมหาดไทย

ออกตามความในพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร
ในเขตเทศบาล พุทธศักราช ๒๔๗๕

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติ
การทะเบียนราษฎรในเขตเทศบาล พุทธศักราช ๒๔๗๕
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ออกกฎกระทรวงไว้ดัง
ต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้เทศบาลจัดตั้งสำนักทะเบียนท้องถิ่นขึ้นเทศบาล
ละ ๑ สำนัก เว้นแต่เทศบาลใดมีเขตต์หลายตำบล และ
การตั้งสำนักทะเบียนท้องถิ่นแต่เพียงสำนักเดียวจะไม่สะดวก
แก่ราษฎรแล้ว เทศบาลนั้นจะตั้งสำนักทะเบียนท้องถิ่นเพิ่ม
ขึ้นโดยกำหนดว่า สำนักทะเบียนท้องถิ่นใดสำหรับตำบล
ใดบ้าง ก็ให้ทำได้ แต่ทั้งนี้จะต้องได้รับอนุมัติจากกระทรวง
มหาดไทย

ข้อ ๒ สำนักทะเบียนท้องถิ่นหนึ่ง ให้มีนายทะเบียน
ท้องถิ่นหนึ่งคน และผู้ทำการแทนนายทะเบียนท้องถิ่น
หนึ่งคน

ข้อ ๓ การตั้งสำนักทะเบียนท้องถิ่นตามความในข้อ ๑ กติ หรือ การตั้ง นายทะเบียนท้องถิ่น และผู้ทำการแทน นายทะเบียนท้องถิ่นตามความในข้อ ๒ กติ ให้เทศบาล จัดการประกาศและแจ้งต่อคณะกรรมการจังหวัดเพื่อรายงาน กระทรวงมหาดไทย

ข้อ ๔ ทะเบียนที่นายทะเบียนท้องถิ่นจะต้องจัดให้มีตาม ความในมาตรา ๖ วรรค ๑ แห่งพระราชบัญญัติ คือ

- ก. ทะเบียนสำมะโนครัว
- ข. ทะเบียนคนเกิด
- ค. ทะเบียนคนตาย
- ง. ทะเบียนทารกตายคลอด
- จ. ทะเบียนบ้าน

ข้อ ๕ ทะเบียนต่างๆ ดังกล่าวในข้อ ๔ ให้จัดทำตาม แบบของกระทรวงมหาดไทย และเมื่อมีการแจ้งความคน เกิด คนตาย คนย้ายที่อยู่ ให้นายทะเบียนท้องถิ่นหมายเหตุ เพิ่มเติมจำหน่ายในทะเบียนสำมะโนครัวแห่งบ้านนั้น ด้วย

ข้อ ๖ เมื่อมีผู้มาแจ้งความต่อเจ้าพนักงานตำรวจตาม ความในมาตรา ๑๕ วรรค ๒ และมาตรา ๒๒ วรรค ๒ แห่ง พระราชบัญญัติ ให้เจ้าพนักงานตำรวจออกใบสำคัญ ให้แก่ ผู้แจ้งความไป แล้วให้เจ้าพนักงานตำรวจนั้นแจ้งไปยังนาย

ทะเบียนท้องถิ่นซึ่งมีคนตาย หรือได้พบศพ หรือพบ
 ทารกนั้นโดยเร็ว

ข้อ ๗ เมื่อนายทะเบียนท้องถิ่นได้รับแจ้งจากเจ้าพนักงาน
 ดำรวจตามความในข้อ ๖ แล้ว ให้นายทะเบียนท้องถิ่น
 จัดการจดทะเบียนต่อไป

ข้อ ๘ การรับแจ้งความคนตายนั้น หากปรากฏแก่นาย
 ทะเบียนท้องถิ่นว่า ผู้ตายเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในเขตจัดการจด
 ทะเบียนเขตอื่น ให้นายทะเบียนท้องถิ่นรับจดทะเบียน
 ไว้แล้วแจ้งไปให้สำนักทะเบียนท้องถิ่นซึ่งผู้ตายมีถิ่นที่อยู่
 นั้นทราบ แต่ถ้าท้องถิ่นที่ผู้ตายมีถิ่นอยู่นั้น ยังไม่ได้ใช้
 พระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎรในเขตประเทศบาล พุทธ
 ศักราช ๒๔๗๕ ก็ให้แจ้งไปยังคณะกรรมการอำเภอ

ข้อ ๙ การขอสำเนารายการทะเบียนซึ่งนายทะเบียน
 ท้องถิ่นรับรองว่าถูกต้องตั้งที่บัญชีไว้ ในมาตรา ๖ วรรคสุด
 ท้าย แห่งพระราชบัญญัติ ให้คิดค่าธรรมเนียมฉบับละ
 ๑ บาท แต่การออกสำเนาให้แก่บุคคลเพื่อเข้าโรงเรียน
 หรือเข้ารับราชการทหารไม่ให้คิดค่าธรรมเนียม

กฎให้ไว้ ณ วันที่ ๒๘ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

ดำรงนาวาสวัสดิ์

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

๑๐๖๒

พระราชกฤษฎีกา

กำหนดเขตต์หวงห้ามที่ดิน ตำบลลาดบัวขาว

อำเภอจันทิภ จังหวัดนครราชสีมา

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตย์ทิพอาภา

เจ้าพระยาอมราวาส

พล. อ. เจ้าพระยาพิชัยเขนทร โยธิน

ตราไว้แต่วันที่ ๖ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรจะกำหนดเขตต์หวงห้ามที่ดิน ตำบลลาดบัวขาว อำเภอจันทิภ จังหวัดนครราชสีมา เพื่อประโยชน์แก่ราชการราชทัณฑ์

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจความในมาตรา ๕ แห่ง

พระราชบัญญัติว่าด้วยการหวงห้ามที่ดินรกร้างว่างเปล่าอันเป็น
สาธารณสมบัติของแผ่นดิน พุทธศักราช ๒๔๗๘ จึงให้ตรา
พระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราช
กฤษฎีกากำหนดเขตต์หวงห้ามที่ดิน ตำบลลาดบัวขาว
อำเภอจันทัก จังหวัดนครราชสีมา พุทธศักราช ๒๔๗๘”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ผู้บัญชาการเรือนจำภาคคลองไผ่ จังหวัด
นครราชสีมา เป็นเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจในการหวงห้ามที่ดิน
ตามพระราชกฤษฎีกานี้

มาตรา ๔ ที่ดินรกร้างว่างเปล่าซึ่งอยู่ภายในแนวเขตต์
หวงห้าม คือระหว่างหมายเลข ๑ ถึง ๕ ตามแผนที่ท้าย
พระราชกฤษฎีกานี้ ห้ามมิให้ผู้ใดเข้าจับจองหักร้าง เข้า
จัดทำ หรือปลูกสร้างด้วยประการใดๆ ในที่ดินนั้น เว้น
แต่จะได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากเจ้าหน้าที่

๑๐๖๔

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๑๙๖๔)

กฎกระทรวงมหาดไทย

ออกตามความในพระราชบัญญัติการเลือกตั้ง
พ.ศ. ๒๔๗๕ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓)

พุทธศักราช ๒๔๗๕

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๒ แห่งพระราช
บัญญัติการเลือกตั้ง พ.ศ. ๒๔๗๕ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓)
พุทธศักราช ๒๔๗๕ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยออก
กฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ประกาศของคณะกรรมการจังหวัดให้รวมตำบล
เป็นหน่วยลงคะแนนหน่วยเดียวกันนั้น ให้ปิดนสาตกลาง
จังหวัด ที่ว่าการอำเภอซึ่งหน่วยลงคะแนนนั้นตั้งอยู่ และที่
ซึ่งเห็นได้ง่ายทุกตำบลในหน่วยลงคะแนนนั้น

ข้อ ๒ ประกาศของคณะกรรมการจังหวัดกำหนดวันเลือก
ตั้งนั้น ให้ปิดนสาตกลางจังหวัด ที่ว่าการอำเภอทุกแห่ง
และที่ซึ่งเห็นได้ง่าย ทุกตำบลในเขตต์เลือกตั้ง

ข้อ ๓ ประกาศของคณะกรรมการอำเภอระบุที่เลือกตั้ง
นั้น ให้ปิดนที่ว่าการอำเภอ ที่ซึ่งเห็นได้ง่ายทุกตำบล
ในหน่วยลงคะแนนและที่เลือกตั้ง

ข้อ ๔ เมื่อ คณะ กรรมการ อำเภอดำเนินการ ได้ตั้ง กรรมการ ตรวจสอบ คณะ กรรมการ ดำเนินการ และ เสร็จสิ้น คณะ กรรมการ ขึ้นแล้ว ให้ ประกาศ รายชื่อ ไว้ ณ ที่ว่าการ อำเภอ และ ที่เลือกตั้ง

ข้อ ๕ ในการ ทำบัญชี รายชื่อ ผู้มี สิทธิ เลือกตั้ง นั้น ถ้า หน่วย ลง คณะ กรรมการ ไต แบ่ง เขตต์ การ ปกครอง เป็น หมู่บ้าน ให้ ทำบัญชี รายชื่อ ผู้มี สิทธิ เลือกตั้ง เป็น หมู่บ้าน ถ้า หน่วย ลง คณะ กรรมการ ไต มิได้ แบ่ง เขตต์ การ ปกครอง เป็น หมู่บ้าน ให้ ทำบัญชี รายชื่อ เรียง ตาม เลข บ้าน

ข้อ ๖ บัญชี รายชื่อ ผู้มี สิทธิ เลือกตั้ง นั้น ให้ ปิด ประกาศ ไว้ ดังนี้

ถ้า หน่วย ลง คณะ กรรมการ ไต แบ่ง เขตต์ การ ปกครอง เป็น หมู่บ้าน บัญชี รายชื่อ ผู้มี สิทธิ เลือกตั้ง สำหรับ ผู้มี สิทธิ เลือกตั้ง หมู่บ้าน ไต ให้ ปิด ประกาศ ไว้ ณ ที่ซึ่ง เห็น ได้ ง่าย ใน หมู่ บ้าน นั้น

ถ้า หน่วย ลง คณะ กรรมการ ไต มิได้ แบ่ง เขตต์ การ ปกครอง เป็น หมู่บ้าน บัญชี รายชื่อ ผู้มี สิทธิ เลือกตั้ง สำหรับ หน่วย ลง คณะ กรรมการ ไต นั้น ให้ แบ่ง ออก เป็น ส่วน ไม่น้อย กว่า สี่ ส่วน แต่ ละ ส่วน ให้ ปิด ไว้ ณ ที่ซึ่ง เห็น ได้ ง่าย ใกล้ ที่ อยู่ ของ ผู้มี สิทธิ เลือกตั้ง เหล่านั้น เท่าที่จะ ทำ ได้ ภาย ใน หน่วย ลง คณะ กรรมการ ไต นั้น

ให้ปิดประกาศบัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้งสำหรับ
หน่วยลงคะแนนแต่ละหน่วยไว้ ณ ที่เลือกตั้งแห่งหน่วยนั้นด้วย
ข้อ ๗ ใบสมัครรับเลือกตั้งให้ใช้แบบท้ายกฎนี้

ข้อ ๘ บัตรเลือกตั้งให้ใช้กระดาษขาว ขนาดกว้าง
เก้าเซ็นต์เมตร ยาวสิบแปดเซ็นต์เมตร พับสามตอน
ตามแบบท้ายกฎนี้

ด้านนอกมีตราครุฑ และข้อความว่า "บัตรเลือก
ตั้งผู้แทนราษฎร"

ด้านในตอนกลางใช้สำหรับปิดเครื่องหมายประจำตัวผู้
สมัครรับเลือกตั้ง มีข้อความว่า "ที่ปิดเครื่องหมาย"

ข้อ ๙ เครื่องหมายประจำตัวผู้สมัครรับเลือกตั้ง ให้
ใช้เลขเรียงตามลำดับตั้งแต่เลข ๑ เป็นต้นไป

เครื่องหมายดังกล่าวนี้ ให้พิมพ์บนกระดาษขาว
ขนาดสี่เซ็นต์เมตรจัตุรัส และมีจุดเท่าจำนวนเลขกำกับไว้
ด้วยตามตัวอย่างท้ายกฎนี้

ข้อ ๑๐ ก่อนวันเลือกตั้ง ให้คณะกรรมการอำเภอปิด
บัตรเลือกตั้งตัวอย่าง และเครื่องหมายประจำตัวผู้สมัครรับ
เลือกตั้งตัวอย่างแสดงไว้ ณ ที่ทำการอำเภอ และที่ซึ่งปิด
บัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้งทุกแห่ง

บัตรเลือกตั้งตัวอย่าง และเครื่องหมายประจำตัวผู้สมัครรับเลือกตั้งตัวอย่าง ให้มีลักษณะและขนาดตั้งกำหนดไว้ในข้อ ๘ แต่ให้ใช้กระดาษสีอื่น

ข้อ ๑๑ เมื่อผู้สมัครรับเลือกตั้งได้นำรูปถ่ายและเงินสำหรับเจ้าหน้าที่ใช้จ่ายในการเลือกตั้ง กับเงินประกันการสมัคร มามอบแก่ข้าหลวงประจำจังหวัด ตามความในมาตรา ๒๒ วรรค ๑ แห่งพระราชบัญญัติแล้ว ให้ข้าหลวงประจำจังหวัดกำหนดเครื่องหมายประจำตัวผู้สมัครรับเลือกตั้ง และแจ้งให้ผู้นั้นทราบ แล้วจึงดำเนินการประกาศตามความในมาตรา ๒๓ วรรค ๑ แห่งพระราชบัญญัติต่อไป

การกำหนดเครื่องหมายประจำตัวผู้สมัครรับเลือกตั้ง ให้กำหนดเรียงตามลำดับที่ได้รับรูปถ่ายและเงินครบถ้วนแล้ว

ข้อ ๑๒ การลงเครื่องหมาย ให้ใช้วิธีปิดเครื่องหมายประจำตัวผู้สมัครรับเลือกตั้งลงในบัตรเลือกตั้ง ด้านในตอนกลาง

ข้อ ๑๓ หีบบัตรเลือกตั้งต้องทำด้วยไม้ มีฝา และกุญแจพร้อม ที่ฝามีช่องใส่บัตรเลือกตั้งได้ในเมื่อหีบนั้นใส่กุญแจ และถ้ามีไขกุญแจออกแล้วจะเอาบัตรเลือกตั้ง

ออกมิได้ ทั้งให้มีขนาดพอที่จะบรรจุบัตรเลือกตั้งของผู้มีสิทธิเลือกตั้งทั้งหมดคนแห่งหน่วยลงคะแนนนั้น

ข้อ ๑๔ ที่ดำเนินการเลือกตั้ง ให้มีขนาดพอสมควรที่จะทำการเลือกตั้งได้โดยสะดวก และให้มีคูหาสำหรับให้ผู้มีสิทธิเลือกตั้งเข้าไปทำการลงเครื่องหมายในบัตรเลือกตั้งได้โดยไม่เป็นการเปิดเผย คุกคามเป็นอันน้อย ส่วนลักษณะประการอื่น และเครื่องหมายประกอบให้อนุโลมตามแผนผังท้ายกฎนี้

ข้อ ๑๕ เมื่อพ้นกำหนดเวลารับสมัครผู้สมัครรับเลือกตั้งแล้ว หากปรากฏว่าเขตเลือกตั้งใดมีผู้สมัครรับเลือกตั้งเพียงคนเดียว ให้คณะกรรมการจังหวัดที่เขตเลือกตั้งนั้นตั้งอยู่ ประกาศแสดงว่าผู้สมัครรับเลือกตั้งที่ได้สมัครไว้ได้รับเลือกตั้งตามความในมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติ โดยไม่ต้องลงคะแนนเลือกตั้ง

ประกาศตั้งวันนี้ ให้ปิดณศาลากลางจังหวัด ที่ว่าการอำเภอทุกแห่ง และที่ซึ่งเห็นได้ง่ายทุกตำบลในเขตเลือกตั้ง ทั้งนี้ให้ปิดก่อนวันเลือกตั้ง

ข้อ ๑๖ ในวันเลือกตั้ง เมื่อถึงเวลา ๙ นาฬิกา ให้กรรมการตรวจคะแนนประกาศเปิดการลงคะแนน

ข้อ ๑๗ ให้กรรมการตรวจคะแนนมอบบัตรเลือกตั้ง
หนึ่งฉบับ กับเครื่องหมายประจำตัวผู้สมัครรับเลือกตั้งทุก
คน ๆ ละหนึ่งเครื่องหมาย ให้แก่ผู้มีสิทธิเลือกตั้งเพื่อการ
ลงคะแนนคนละหนึ่งชุด

ข้อ ๑๘ เมื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้งได้รับบัตรเลือกตั้งและ
เครื่องหมายประจำตัวผู้สมัครรับเลือกตั้งจากกรรมการตรวจ
คะแนนแล้ว ให้ตรงไปยังคูหาลงเครื่องหมายที่วางอยู่ครว
ละหนึ่งคน เพื่อทำการลงเครื่องหมายประจำตัวผู้สมัครรับ
เลือกตั้งที่ตนจำแนงเลือกลงในบัตรเลือกตั้งด้านในตอนกลาง
แล้วพับบัตรเลือกตั้งนั้นตามเดิม ส่วนเครื่องหมายประจำ
ตัวผู้สมัครรับเลือกตั้งที่มิได้ใช้ ให้ทิ้งในภาชนะซึ่งจัดไว้
ในคูหา ทั้งนี้ต้องกระทำให้เสร็จสิ้นภายในเวลาอันสมควร
แล้วนำบัตรเลือกตั้งนั้นไปมอบแก่กรรมการตรวจคะแนนใส่
หีบบัตรเลือกตั้งต่อหน้าตน แล้วให้ออกไปจากที่ทำการ
เลือกตั้ง

ข้อ ๑๙ ถ้าผู้มีสิทธิเลือกตั้งไม่สามารถลงเครื่องหมาย
ได้ เพราะบัตรเลือกตั้งหรือเครื่องหมายประจำตัวผู้สมัคร
รับเลือกตั้งบกพร่องหรือชำรุด ให้ส่งบัตรหรือเครื่องหมาย

คืนแก่กรรมการตรวจคะแนน แล้วให้กรรมการตรวจคะแนน
จ่ายบัตรหรือเครื่องหมายแก่ผู้นั้นใหม่

ข้อ ๒๐ ในระหว่างเวลาเปิดการลงคะแนน กรรมการ
ตรวจคะแนนจะออกไปจากที่ทำการเลือกตั้งได้แต่เพียงคราว
ละหนึ่งคน

ข้อ ๒๑ ในระหว่างเวลาเปิดการลงคะแนน ห้ามมิให้
ผู้ใดเข้าไปในที่ทำการเลือกตั้ง เว้นแต่ผู้สมัคร และผู้
เข้าไปเพื่อใช้สิทธิเลือกตั้งของตน

ข้อ ๒๒ ในระหว่างเวลาเปิดการลงคะแนน ห้ามมิให้
ผู้ใดเข้าไปในคูหาลงเครื่องหมาย เว้นแต่ผู้มีสิทธิเลือกตั้ง
ซึ่งเข้าไปเพื่อลงเครื่องหมายในบัตรเลือกตั้งของตน

ในกรณีจำเป็น กรรมการตรวจคะแนนจะเข้าไป
ในคูหาลงเครื่องหมายก็ได้

ข้อ ๒๓ เมื่อถึงเวลา ๑๗ นาฬิกา ให้กรรมการตรวจ
คะแนนประกาศปิดการลงคะแนน แล้วให้เปิดหีบบัตร
เลือกตั้งเพื่อดำเนินการนับคะแนนต่อไป

ข้อ ๒๔ ในกรณีนับคะแนน ให้คณะกรรมการตรวจ
คะแนนวินิจฉัยว่าบัตรเลือกตั้งใดเป็นบัตรเสีย แล้วให้แยก
บัตรเสียรวมไว้เป็นส่วนหนึ่ง

ข้อ ๒๕ ให้กรรมการตรวจคะแนนคนหนึ่งเป็นผู้ใส่คะแนนในแบบใส่คะแนน และให้เสมียนคะแนนใส่คะแนนบนกระดานดำ

ให้กรรมการตรวจคะแนนคนหนึ่งเป็นผู้อ่านเครื่องหมายประจำตัวผู้สมัครรับเลือกตั้งที่ปรากฏอยู่ในบัตรเลือกตั้งตั้ง ๆ โดยให้กรรมการตรวจคะแนนอีกคนหนึ่งได้เห็นเครื่องหมายที่อ่านนั้นด้วย

เมื่อกรรมการตรวจคะแนนอ่านเครื่องหมายประจำตัวผู้สมัครรับเลือกตั้งคนใดแล้ว ให้ผู้ใส่คะแนนหมายคะแนนไว้หนึ่งขีดตรงชื่อผู้สมัครรับเลือกตั้งที่เป็นเจ้าของเครื่องหมายประจำตัวนั้น

เมื่อเสร็จการใส่คะแนนแล้ว ให้กรรมการตรวจคะแนนและเสมียนคะแนนนับคะแนนสอบกัน

ในกรณีที่คะแนนไม่ตรงกัน ให้ทำการตรวจสอบจนกว่าจะตรงกัน

ข้อ ๒๖ แบบใส่คะแนนซึ่งได้ใช้ใส่คะแนนโดยถูกต้องแล้ว ให้กรรมการตรวจคะแนนและเสมียนคะแนนลงลายมือชื่อกำกับไว้ทุกแผ่น

ข้อ ๒๗ เมื่อการนับคะแนนสิ้นสุดลงแล้ว ให้กรรมการตรวจคะแนนเก็บบัตรเลือกตั้ง รายงานแสดงผลของการนับคะแนนหนึ่งฉบับ ประกาศผลของการนับคะแนนหนึ่งฉบับ และแบบใส่คะแนน บรรจุในหีบบัตรเลือกตั้ง ส่วนบัตรเสียนั้นให้จัดรวมไว้เป็นส่วนหนึ่งต่างหาก โดยมีให้ปะปนกับบัตรเลือกตั้งอื่นได้ และเก็บไว้ด้วยกันในหีบบัตรเลือกตั้ง แล้วปิดหีบบัตรเลือกตั้งใส่กุญแจ และประจำครั้งทับบรรณูญแจ ทั้งนี้ให้กระทำโดยเปิดเผยต่อหน้าผู้มีสิทธิเลือกตั้งซึ่งอยู่ ณ ที่นั้น

ประกาศและรายงานแสดงผลของการนับคะแนนให้ใช้แบบท้ายกฎนี้

ข้อ ๒๘ เมื่อได้ปฏิบัติการตามข้อ ๒๗ แล้ว ให้คณะกรรมการตรวจคะแนน ประกาศผล ของ การนับ คะแนน แก่ประชาชนผู้อยู่ ณ ที่เลือกตั้งนั้น แล้วปิดประกาศไว้ ณ ที่เลือกตั้งหนึ่งฉบับ

ข้อ ๒๙ เมื่อคณะกรรมการตรวจคะแนนได้ประกาศผลของการนับคะแนนแล้ว ให้คณะกรรมการตรวจคะแนนมอบสิ่งต่อไปนี้ให้แก่คณะกรรมการอำเภอโดยเร็ว คือ

(๑) ประกาศ และ รายงาน แสดง ผลของการนับ
คะแนนอย่างละสามฉบับ

(๒) หีบบัตรเลือกตั้งพร้อมทั้งลูกกุญแจ

(๓) บัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้งและบัญชีรายชื่อ
ผู้สมัครรับเลือกตั้ง

(๔) บัตรเลือกตั้งและเครื่องหมายประจำตัวผู้สมัคร
รับเลือกตั้ง

ข้อ ๓๐ ประกาศ และ รายงาน แสดงผลของการนับ
คะแนนให้ คณะ กรรมการ อำเภอรักษาไว้เป็นหลักฐานอย่าง
ละหนึ่งฉบับ นอกนั้นให้ส่งไปยังคณะกรรมการจังหวัดโดย
ด่วน เพื่อคณะกรรมการจังหวัดรักษาไว้เป็นหลักฐานอย่างละ
หนึ่งฉบับ และให้ ปิดประกาศผลของการนับคะแนนไว้
ที่ศาลากลางจังหวัดหนึ่งฉบับ ส่วนรายงานแสดงผลของ
การนับคะแนน ให้รวมส่งกระทรวงมหาดไทยพร้อมกับ
รายงานแสดงผลการเลือกตั้ง

ข้อ ๓๑ วิธีจับสลากในกรณีที่ผู้สมัครรับเลือกตั้งได้
คะแนนมากที่สุดเท่ากัน ให้มีจำนวนสลากเท่าจำนวนผู้ได้
รับคะแนนเท่ากันนั้น โดยให้มีสลากซึ่งมีข้อความว่า “ได้
รับเลือกตั้ง” หนึ่งฉบับ นอกจากนี้ให้ใช้สลากซึ่งมีข้อความ

๑๐๗๕

ว่า “ไม่ได้รับเลือกตั้ง” ผู้ใดจับได้ สลากซึ่งมีข้อความว่า
“ได้รับเลือกตั้ง” ผู้นั้น เป็นผู้ได้รับเลือกตั้ง เป็นผู้แทน
ราษฎร

การจับสลากให้กระทำณศาลากลางจังหวัด และ
ให้คณะกรรมการจังหวัด บันทึก แสดงผล ของการจับสลากไว้
เป็นหลักฐาน

ข้อ ๓๒ ประกาศผลการเลือกตั้งของเขตต์ใด ให้ปิด
ไว้ณศาลากลางจังหวัด และที่ว่าการอำเภอทุกแห่งในเขตต์
เลือกตั้งนั้น โดยใช้แบบท้ายกฎนี้ -

กฎให้ไว้ณวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๗๕
ธำรงนาวาสวัสดิ์

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๗ กุมภาพันธ์ หน้า ๑๑๖๗)

ที่.....

ใบสมัครรับเลือกตั้ง
เป็นผู้แทนราษฎร

ข้าพเจ้า

(๑) นาม

(๒) เกิดวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

(๓) อายุ.....ปี

(๔) ที่เกิด.....

(๕) ที่อยู่.....

(๖) นามบิดา.....สัญชาติของบิดา.....

(๗) นามมารดา.....สัญชาติของมารดา.....

(๘) ความรู้.....

(๙) อาชีพ.....

ขอรับสมัครรับเลือกตั้งผู้แทนราษฎรในเขตเลือกตั้งที่.....

แห่งจังหวัด.....ต่อข้าหลวงประจำจังหวัด.....

โดยข้าพเจ้ามีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งได้ตามมาตรา ๑๖ และไม่ต้องห้ามตามมาตรา ๑๘ และ ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติการเลือกตั้ง พ.ศ. ๒๔๗๕ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓)

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า ข้าพเจ้ามีความเต็มใจในการปกครองระบอบรัฐธรรมนูญ
ด้วยความบริสุทธิ์ใจ

ณ สถานที่...../2566.....เดือน.....พ.ศ.....

(ลงนาม).....ผู้รับสมัครเลือกตั้ง

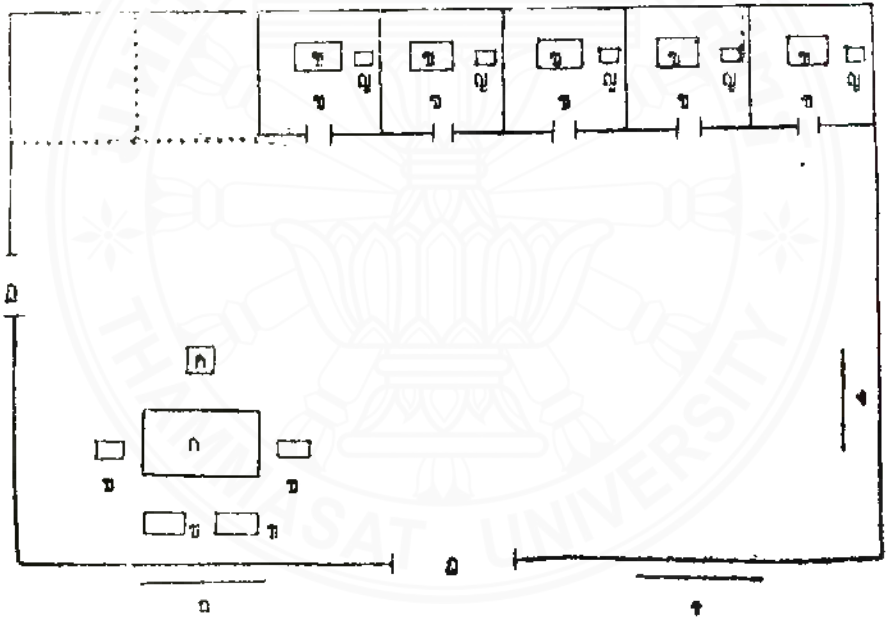
ตัวอย่างเครื่องหมายประจำตัวผู้สมัครรับเลือกตั้ง

๑	๒	๓	๔	๕
	••	•••	••••	•••••

๖	๗	๘	๙	๑๐
••••• •	••••• ••	••••• •••	••••• ••••	••••• •••••

๑๑	๑๒	๑๓	๑๔	๑๕
••••• •••	••••• ••••	••••• •••••	••••• •••••	••••• •••••

แผนผังที่ทำการเลือกตั้งผู้แทนราษฎร

- ก. โต๊ะกรรมการตรวจคะแนน
- ข. เก้าอี้กรรมการตรวจคะแนนและเสมียนคะแนน
- ค. ที่วางเก็บบัตรเลือกตั้ง
- ง. กระดานดำ หรือสิ่งอื่นที่เขียนแทนได้
- จ. บ้ายปิดประกาศ รูปถ่ายและเครื่องหมายประจำตัวผู้สมัครรับเลือกตั้ง
- ฉ. บ้ายบอกที่ทำการเลือกตั้ง
- ช. ลูกลงเครื่องหมาย
- ฌ. ที่สำหรับลงเครื่องหมาย
- ฎ. ฉากนะสำหรับบังเครื่องหมายประจำตัวที่เหลือ
- ฏ. ทรงเข้า
- ฐ. ทางออก ถ้าสามารถจัดให้มีได้

๑๐๗๖

พระราชบัญญัติ

เก็บเงินอากรค่านา ในตำบลทุ่งเสลี่ยม
ท้องที่อำเภอวังไม้ขอน จังหวัดสวรรคโลก

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตยทิพอาภา

เจ้าพระยายมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๖ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า เนื่องจากทางฝ่าย
ปกครองได้จัดตั้งตำบลทุ่งเสลี่ยมขึ้นใหม่ในอำเภอวังไม้ขอน
จังหวัดสวรรคโลก ในท้องที่เดิมของตำบลนี้เคยเก็บเงิน
อากรค่านามาแล้วแต่เดิมเป็นนาฟ้างลอยชั้นจัตวา สมควร
ให้จัดเก็บเงินอากรค่านาในท้องที่ตำบลทุ่งเสลี่ยม ซึ่งตั้งขึ้น
ใหม่ตามอัตราเดิม

๑๐๗๘

พระราชกฤษฎีกา

กำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่ที่จะเวนคืน

ตำบลหนองขอนกว้าง อำเภอหมากแข้ง จังหวัดอุดรธานี

พุทธศักราช ๒๕๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕)

อาทิตย์ทิพอาภา

เจ้าพระยาอมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชัยเขนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๖ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรขยายเขตที่ดินามบิณฑำบลหนองขอน
กว้าง อำเภอหมากแข้ง จังหวัดอุดรธานีให้กว้างขวางออกไป
เพื่อสะดวกแก่กิจการเดินอากาศอันเป็นสาธารณูปโภค

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ในพระปรมาภิไธย

สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖ แห่ง

พระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืน อสังหาริมทรัพย์ พุทธศักราช ๒๔๗๗ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่จะเวนคืน ตำบลหนองซอนกว้าง อำเภอหมากแข้ง จังหวัดอุดรธานี พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้โดยมีกำหนดสองปี นับตั้งแต่วันประกาศใช้เป็นต้นไป

มาตรา ๔ ให้กระทรวงเศรษฐการเป็นเจ้าหน้าที่เวนคืน อสังหาริมทรัพย์ตามพระราชกฤษฎีกานี้

มาตรา ๕ ที่ดินในบริเวณที่จะเวนคืนอยู่ในตำบลหนองซอนกว้าง อำเภอหมากแข้ง จังหวัดอุดรธานี มีเขตที่ดิน

ทิศเหนือจดบริเวณโรงเรียนกสิกรรม

ทิศตะวันออกจดทางหลวงสายขอนแก่น - อุดรและ

ทางรถไฟ

๑๐๘๐

ทิศใต้จัดบริเวณกรมทหารบกจังหวัดอุดรธานี
ทิศตะวันตกจดที่ดินของเอกชนและที่ป่า
ทั้งนี้ภายในเขตซึ่งปรากฏตามแผนที่ต่อท้ายพระราช
กฤษฎีกานี้

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐการมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๘ กุมภาพันธ์ หน้า ๑๑๕๐)

กฎกระทรวงมหาดไทย
ออกตามความในพระราชบัญญัติ
พุทธศักราช ๒๔๗๕

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติ
ธง พุทธศักราช ๒๔๗๕ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย
ออกกฎไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ โอกาสที่จะชักธงชาติต่างประเทศได้ตามความใน
มาตรา ๑๗ (๔) นั้นคือ วันที่ระลึกหรือวันสำคัญแห่งชาติ
นั้น ดังต่อไปนี้

- (๑) วันชาติ
- (๒) วันประกาศอิสรระภาพ
- (๓) วันประกาศหรือวันสถาปนาระบอบการปกครอง
ประเทศ
- (๔) วันชาติประมุขของประเทศ
- (๕) วันราชาภิเษก
- (๖) วันปีใหม่
- (๗) วันตรุษ

ทั้งนี้ต้องปฏิบัติตามมาตรา ๑๘

ข้อ ๒ ผู้ใดประสงค์จะชักชวนชาติต่างประเทศในโอกาสอื่นใด ให้ยื่นคำร้องขออนุญาตตามแบบท้ายกฎนี้ ต่อเจ้าหน้าที่ตามที่ระบุไว้ในข้อ ๓

ข้อ ๓ ให้เจ้าพนักงานต่อไปนี้เป็นเจ้าหน้าที่ตามความในมาตรา ๑๗ (๔)

(๑) ในจังหวัดพระนครและธนบุรี

(ก) หัวหน้าสถานีตำรวจนครบาล ซึ่งมียศตั้งแต่ นายร้อยตำรวจตรีขึ้นไป หรือผู้รักษาการแทนซึ่งมียศไม่ต่ำกว่านั้น

(ข) สารวัตรตำรวจนครบาลหรือผู้รักษาการแทน

(๒) ในจังหวัดอื่น นอกจากจังหวัดพระนครและธนบุรี นายอำเภอหรือผู้รักษาการแทน

กฎให้ไว้เมื่อวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๗๕
ธำรงนาวาสวัสดิ์

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๘ กุมภาพันธ์ หน้า ๑๑๕๓)

๑๐๘๓

พระราชกฤษฎีกา
จัดตั้งเทศบาลเมืองนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี
พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตยทิพอาภา
เจ้าพระยายมราช
พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทวโยธิน
ตราไว้ณวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๗๕
เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรจัดเขตตั้งชุมชนในบรรดาตำบลอัน
เป็นที่ตั้งศาลว่าการจังหวัดนนทบุรี ให้มีฐานะเป็นเทศบาล
เมือง

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๒

วรรค ๑ และวรรค ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล พุทธศักราช ๒๔๗๖ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งเทศบาลเมืองนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้จัดเขตตั้งชุมชนในบรรดาตำบลอันเป็นที่ตั้งศาลาว่าการจังหวัดนนทบุรี ตามเขตต์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔ ขึ้นเป็นเมืองมีฐานะเป็นเทศบาลเมือง มีนามว่า “เทศบาลเมืองนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี”

มาตรา ๔ ให้กำหนดเขตต์เทศบาลเมืองนนทบุรี จังหวัดนนทบุรีไว้ดังนี้ คือ

ด้านเหนือ ตั้งแต่หลักเขตต์ที่ ๑ ซึ่งตั้งอยู่ที่ปากคลองบางซื่อน้อยฝั่งใต้ และเลียบตามริมคลองนี้ไปทางทิศตะวันตก

ออกจดหลักเขตต์ที่ ๒ โดยวัดระยะห่างจากปากคลองเป็น
เส้นตรง ๔๐๐ เมตร

ด้านตะวันออก จากหลักเขตต์ที่ ๒ หักไปทางทิศใต้
ขนานกับแม่น้ำเจ้าพระยา ระยะห่างจากแม่น้ำ ๔๐๐ เมตร
และขนานกับริมคลองบางแพรกไปทางทิศตะวันออกห่าง
จากคลองบางแพรก ๔๐๐ เมตร จดหลักเขตต์ที่ ๓ ที่เส้น
ขนานซึ่งห่างจากริมคูข้างกำแพงคูบางขวาง ด้านตะวันออก
๔๐๐ เมตร

จากหลักเขตต์ที่ ๓ หักไปทางทิศใต้ขนานกับคูข้างกำแพง
คูบางขวาง ด้านตะวันออกห่างจากริมคู ๔๐๐ เมตร
จดหลักเขตต์ที่ ๔ ที่ใกล้กับคลองบางตะนาวศรีและเส้น
เขตต์นี้ตัดกับเส้นเขตต์ซึ่งขนานกับแม่น้ำที่นั้น

จากหลักเขตต์ที่ ๔ หักไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้
ขนานกับแม่น้ำเจ้าพระยา และห่างจากริมแม่น้ำ ๔๐๐ เมตร
จดหลักเขตต์ที่ ๕ ที่เส้นขนานนี้ตัดกับริมคลองบางเขนฝั่ง
เหนือที่นั้น

แบบบัตรเลือกตั้งผู้แทนราษฎร

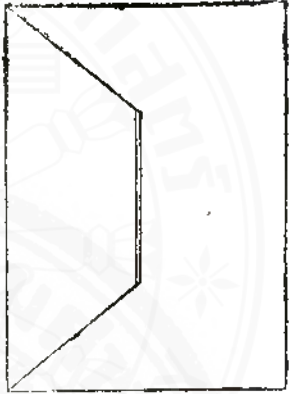
หน้า

บัตรเลือกตั้ง

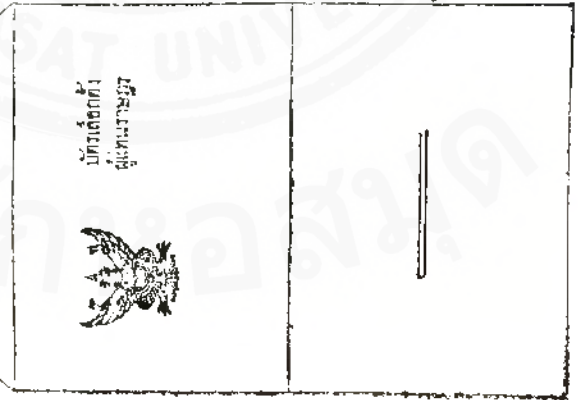
บัตรเลือกตั้ง

บัตรเลือกตั้ง

ด้านหลัง

09/10/2566

ด้านใต้ จากหลักเขตต์ที่ ๕ เลียบบริมคลองบางเขนฝั่งเหนือไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ จดหลักเขตต์ที่ ๖ ที่ปากคลองนี้

จากหลักเขตต์ที่ ๖ ตรงไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ จดหลักเขตต์ที่ ๗ ที่ในลำแม่น้ำเจ้าพระยา วัดระยะจากริมตลิ่งลงไป ๑๐๐ เมตร

ด้านตะวันตก จากหลักเขตต์ที่ ๗ ขนานกับแม่น้ำเจ้าพระยาไปทางทิศเหนือ และห่างจากริมตลิ่ง ๑๐๐ เมตร ไปจดหลักเขตต์ที่ ๘ ที่ตรงปากคลองบางซื่อน้อยฝั่งใต้เป็นมุมฉากออกไป

จากหลักเขตต์ที่ ๘ หักเป็นมุมฉากมาทางทิศตะวันออก บรรจบหลักเขตต์ที่ ๑

ตั้งปรากฏในแผนผังท้ายพระราชกฤษฎีกานี้

ตามเส้นแนวเขตต์ดังกล่าวกำหนดไว้ในวรรคก่อน ให้มีหลักย่อยปักไว้เป็นระยะเพื่อแสดงแนวเขตต์ด้วยตามควร

มาตรา ๕ ที่ดิน หรือโรงเรือน สิ่งปลูกสร้างของผู้ใด เหลื่อมล้ำเข้ามาในเส้นเขตต์ที่กำหนดไว้ใน มาตรา ๔ แม้แต่ส่วนหนึ่งส่วนใด ให้ถือว่าที่ดินซึ่งติดต่อกันเป็นผืนเดียวกัน

๑๐๘๓

นั้น หรือโรงเรือนสิ่งปลูกสร้างนั้น ๆ อยู่ในเขตเทศบาล
เต็มทุกส่วน

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ หน้า ๓๑๘๖)

๑๐๘๘

พระราชกฤษฎีกา

จัดตั้งเทศบาลเมืองน่าน จังหวัดน่าน

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตยทิพอาภา

เจ้าพระยามรราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทวโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรจัดเขตต์ชุมนุมชนในบรรดาตำบลอันเป็นที่ตั้งศาลว่าการจังหวัดน่าน ให้มีฐานะเป็นเทศบาลเมือง

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๒

วรรค ๑ และวรรค ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล
พุทธศักราช ๒๔๗๖ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ดัง
ต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกา
จัดตั้งเทศบาลเมืองน่าน จังหวัดน่าน พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้จัดเขตตั้งชุมชนชนในบรรดาตำบลอันเป็น
ที่ตั้งศาลาว่าการจังหวัดน่าน ตามเขตต์ที่กำหนดไว้ใน
มาตรา ๔ ขึ้นเป็นเมือง มีฐานะเป็นเทศบาลเมือง มีนามว่า
“เทศบาลเมืองน่าน จังหวัดน่าน”

มาตรา ๔ ให้กำหนดเขตต์เทศบาลเมืองน่าน จังหวัด
น่าน ไว้ดังนี้ คือ

ด้านเหนือ ตั้งแต่หลักเขตต์ที่ ๑ ซอยอู๋ริมฝั่งแม่น้ำ
น่านฝั่งตะวันตก และห่างจากมุมหัวเลี้ยวถนนวรรณครด้าน
เหนือ โดยวัดเป็นเส้นตรงไปจกริมแม่น้ำน่านเป็นระยะ
๔๐๐ เมตร แล้วหักเลี้ยวขนานไปกับถนนวรรณครไปทาง

ทิศตะวันตกเฉียงเหนือ จุดหลักเขตต์ที่ ๒ ซึ่งตั้งอยู่บนเส้น
นี้และห่างจากหลักเขตต์ที่ ๑ เป็นระยะตามเส้น ๕๑๐ เมตร

ด้านตะวันตก จากหลักเขตต์ที่ ๒ หักเลี้ยวไปทางทิศ
ตะวันตกเฉียงใต้ และขนานไปกับถนนไปบ้านน้ำล้อมและ
ถนนสีหิสาร ไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ โดยห่างจากริม
ถนนฝั่งตะวันตก ๓๐๐ เมตร จุดหลักเขตต์ที่ ๓ ซึ่งตั้งอยู่ริม
ถนนไปอำเภอและเกาะบัวฟากตะวันตก ซึ่งห่างจากสามแยก
ถนนสีหิสาร และถนนไปอำเภอและเกาะบัวที่มุมฝั่งตะวัน
ตก ๓๖๕ เมตร

จากหลักเขตต์ที่ ๓ หักเลี้ยวไปทางทิศใต้ จุดหลักเขตต์
ที่ ๔ ซึ่งตั้งอยู่บนเส้นนี้ และห่างจากสามแยกถนนสีหิสาร
และถนนไปอำเภอและเกาะบัวที่มุมตะวันตก ๑๓๔ เมตร

จากหลักเขตต์ที่ ๔ หักเลี้ยวไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้
ขนานไปกับถนนสีหิสาร โดยห่างจากกัน ๑๐๐ เมตร จุด
หลักเขตต์ที่ ๕ ซึ่งตั้งอยู่ที่มุมวัดเงี้ยวด้านตะวันตก และห่าง
จากมุมด้านตะวันตกของสี่แยกถนนมหาชัยเป็นระยะเส้นตรง
๒๐๐ เมตร

จากหลักเขตต์ที่ ๕ หักเลี้ยวไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้
จดหลักเขตต์ที่ ๖ ซึ่งตั้งอยู่ห่างจากหลักเขตต์ที่ ๕ เป็นระยะ
๖๕๐ เมตร และห่างจากกำแพงเมืองด้านใน ๑๒๐ เมตร

จากหลักเขตต์ที่ ๖ หักเลี้ยวไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้
ขนานไปกับกำแพงเมือง โดยห่างจากกำแพงด้านใน ๑๒๐
เมตร จดหลักเขตต์ที่ ๗ ซึ่งตั้งอยู่ริมฝั่งตะวันตกของห้วย
ร้อง และห่างจากกำแพงเมือง ๑๑๔ เมตร

จากหลักเขตต์ที่ ๗ หักเลี้ยวเป็นเส้นตรงไปทางทิศตะวัน
ออกเฉียงใต้ จดหลักเขตต์ที่ ๘ ริมฝั่งตะวันออกของห้วย
ร้องและริมถนนไปเมืองแพร่ที่เชิงสะพานอนุสรณ์ศรี

ด้านใต้ จากหลักเขตต์ที่ ๘ เลี้ยวไปตามริมฝั่งเหนือของ
ห้วยร้อง จดหลักเขตต์ที่ ๙ ซึ่งตั้งอยู่ปากห้วยร้อง ริม
แม่น้ำน่านฝั่งเหนือ

ด้านตะวันออก จากหลักเขตต์ที่ ๙ เลี้ยวไปตามริมฝั่ง
แม่น้ำน่านฝั่งเหนือจนบรรจบหลักเขตต์ที่ ๑

ดังปรากฏในแผนที่ท้ายพระราชกฤษฎีกานี้

ตามเส้นแนวเขตต์ตั้งกำหนดไว้ในวรรคก่อน ให้มีหลัก
ข้อยกไว้เป็นระยะเพื่อแสดงแนวเขตต์ด้วยตามควร

มาตรา ๕ ที่ดินหรือโรงเรือนสิ่งปลูกสร้างของผู้ใดเหลือถม
ถ้าเข้ามาในเส้นเขตต์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔ แม้แต่ส่วน
หนึ่งส่วนใด ให้ถือว่าที่ดินซึ่งติดต่อกันนั้นเป็นส่วนเดียวกันนั้น
หรือโรงเรือนสิ่งปลูกสร้างนั้น ๆ อยู่ในเขตต์เทศบาลเต็มทุก
ส่วน

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้สืบไปตามพระราชกฤษฎีกานี้.

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ หน้า ๑๒๑๑)

๑๐๕๓

พระราชกฤษฎีกา

จัดตั้งเทศบาลเมืองบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔)

อาทิตย์ทิพอาภา

เจ้าพระยายมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชัยเนตรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรจัดเขตที่ชุมนุมชนในบรรดาตำบลอันเป็นที่ตั้งศาลาว่าการ จังหวัดบุรีรัมย์ ให้มีฐานะเป็นเทศบาลเมือง

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๒ วรรค ๑ และวรรค ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล

พุทธศักราช ๒๔๗๖ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้
ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราช
กฤษฎีกาจัดตั้งเทศบาลเมืองบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์ พุทธ
ศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ ตั้งแต่วันประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้จัดเขตตั้งชุมชนในบรรดาคำบลดันเป็น
ที่ตั้งศาลว่าการจังหวัดบุรีรัมย์ ตามเขตที่กำหนดไว้ใน
มาตรา ๔ ขึ้นเป็นเมือง มีฐานะเป็นเทศบาลเมือง มีนามว่า
“เทศบาลเมืองบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์”

มาตรา ๔ ให้กำหนดเขตตั้งเทศบาลเมืองบุรีรัมย์ จังหวัด
บุรีรัมย์ ไว้ดังนี้ คือ

ด้านเหนือ ตั้งแต่หลักเขตที่ ๑ ซึ่งตั้งอยู่บนศูนย์กลาง
ทางรถไฟสายไปนครราชสีมา ห่างจากศูนย์กลางสถานีบุรีรัมย์
ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกเป็นระยะ ๒๑๕ เมตร แล้วเลียบ
ริมทางรถไฟไปโคกเขาไปทางทิศตะวันตกผ่านถนนไปอำเภอ
นางรอง จดหลักเขตที่ ๒ ซึ่งตั้งอยู่บนฝั่งเหนือของริมห้วย

และห่างจากริมถนนไปอำเภอนางรองฝั่งใต้เป็นระยะ ๖๐๐ เมตร

ด้านใต้ จากหลักเขตต์ที่ ๒ หักเป็นเส้นตรงไปทางทิศตะวันออก จุดหลักเขตต์ที่ ๓ ซึ่งตั้งอยู่ริมฝั่งตะวันออกของถนนไปอำเภอตลุง และห่างจากสามแยกถนนไปอำเภอตลุงและถนนไปอำเภอนางรองพบกันที่มุมฝั่งใต้ของถนนไปอำเภอนางรองและฝั่งตะวันออกของถนนไปอำเภอตลุง เป็นระยะ ๖๔๐ เมตร

จากหลักเขตต์ที่ ๓ หักเฉียงเป็นเส้นตรงไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ จุดหลักเขตต์ที่ ๔ ซึ่งตั้งอยู่ริมฝั่งตะวันตกของถนนผ่านวัดกลางตำบลวันตก และวัดจากศูนย์กลางของถนนไปอำเภอนางรอง เป็นระยะไปจุดหลัก ๒๓๐ เมตร

จากหลักเขตต์ที่ ๔ เลียบละมฝั่งเหนือไปทางทิศตะวันออก จุดหลักเขตต์ที่ ๕ ซึ่งตั้งอยู่บนริมถนนฝั่งเหนือของถนนด้านเหนือเรือนจำ และห่างจากมุมถนนเรือนจำด้านตะวันออก เป็นระยะ ๓๑๐ เมตร

ด้านตะวันออก จากหลักเขตต์ที่ ๕ เป็นเส้นตรงไปทางทิศเหนือ จดหลักเขตต์ที่ ๖ ซึ่งตั้งอยู่บนศูนย์กลางทางรถไฟไปอุบล และห่างจากริมฝั่งตะวันออกของทางไปอำเภอพุทธไธสง เป็นระยะ ๔๕๐ เมตร

จากหลักเขตต์ที่ ๖ เลี้ยวไปกับทางรถไฟไปทางทิศตะวันตก จดหลักเขตต์ที่ ๗ ซึ่งตั้งอยู่บนศูนย์กลางทางรถไฟ และริมฝั่งตะวันออกของทางไปอำเภอพุทธไธสงตัดกัน

จากหลักเขตต์ที่ ๗ เลี้ยวริมฝั่งตะวันออกของทางไปอำเภอพุทธไธสงไปทางทิศเหนือ จดหลักเขตต์ที่ ๘ ซึ่งห่างจากหลักเขตต์ที่ ๗ เป็นระยะไปตามถนน ๕๕๐ เมตร

จากหลักเขตต์ที่ ๘ หักเลี้ยวไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ จดหลักเขตต์ที่ ๙ ซึ่งตั้งอยู่บนเส้นนี้ และห่างจากหลักเขตต์ที่ ๘ เป็นระยะ ๕๖๕ เมตร และห่างจากเส้นตั้งฉากกับทางรถไฟ ๑๔๐ เมตร

จากหลักเขตต์ที่ ๙ หักเลี้ยวไปทางทิศใต้ จนบรรจบกับหลักเขตต์ที่ ๑

ตั้งปรากฏในแผนผังท้ายพระราชกฤษฎีกานี้

ตามเส้นแนวเขตต์ดังกล่าวกำหนดไว้ในวรรคก่อน ให้มีหลักย่อยปักไว้เป็นระยะเพื่อแสดงแนวเขตต์ด้วยตามควร

๑๐๕๗

มาตรา ๕ ที่ดินหรือโรงเรือนสิ่งปลูกสร้างของผู้ใดเหลือ
ล้ำเข้ามาในเส้นเขตต์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔ แม้แต่ส่วน
หนึ่งส่วนใด ให้ถือว่าที่ดินซึ่งติดต่อกันเป็นผืนเดียวกันนั้น
หรือโรงเรือนสิ่งปลูกสร้างนั้น ๆ อยู่ในเขตต์เทศบาลเต็มทุกส่วน

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ. อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ หน้า ๑๒๐๖)

๑๐๕๘

พระราชกฤษฎีกา
จัดตั้งเทศบาลเมืองพังงา จังหวัดพังงา
พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตยทิพอาภา

เจ้าพระยามรราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชัยเนตรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรจัดเขตที่ชุมนุมชนในบรรดาตำบลอัน
มีชื่อว่า การจังหวัดพังงา ให้มีฐานะเป็นเทศบาลเมือง
ผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๒
วรรค ๑ และวรรค ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล

พุทธศักราช ๒๔๗๖ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งเทศบาลเมืองพังงา จังหวัดพังงา พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้จัดเขตต์ชุมนุมชนในบรรดาตำบลอันเป็นที่ตั้งศาลาว่าการจังหวัดพังงา ตามเขตต์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔ ขึ้นเป็นเมืองมีฐานะเป็นเทศบาลเมือง มีนามว่า “เทศบาลเมืองพังงา จังหวัดพังงา”

มาตรา ๔ ให้กำหนดเขตต์เทศบาลเมืองพังงา จังหวัดพังงา ไว้ดังนี้ คือ

ด้านเหนือ ตั้งแต่หลักเขตต์ที่ ๑ ซึ่งตั้งอยู่ตรงตำรางเขตต์วัดประชุมโยธี ฝั่งตะวันตกที่เชิงเขา เลียบฝั่งตะวันออกของตำรางเขตต์วัดไปทิศเหนือและทิศตะวันออก จดหลักเขตต์ที่ ๒ ตรงริมถนนไปจังหวัด กระทบฝักตะวันออกที่เชิงสะพานข้ามลำราง

จากหลักเขตต์ที่ ๒ เป็นเส้นตรงไปทิศตะวันออกตัดกับ
โค่นต้นมะเดื่อชุมพร ที่ริมถนนเหนือตลาดเก่าปากตะวันออก
และเป็นเส้นตรงต่อไปจรดริมฝั่งคลองพังงาปากตะวันตก จด
หลักเขตต์ที่ ๓

ด้านตะวันออก จากหลักเขตต์ที่ ๓ เลียบฝั่งคลองพังงา
ปากตะวันตกไปทิศใต้ จดหลักเขตต์ที่ ๔ ตรงริมถนนตำบล
วังหม้อแกงปากใต้

ด้านใต้ จากหลักเขตต์ที่ ๔ เป็นเส้นตรงไปทิศตะวันตก
จดหลักเขตต์ที่ ๕ ที่ริมถนนไปจังหวัดภูเก็ตปากตะวันตก
ซึ่งวัดจากหลักกิโลเมตรที่ ๓๕.๘๗๗ ที่หน้าของกองทางไป
ทิศใต้ ๑๐๐ เมตร

ด้านตะวันตก จากหลักเขตต์ที่ ๕ เลียบริมถนนไปจังหวัด
ภูเก็ตปากตะวันตกไปทิศเหนือจดหลักเขตต์ที่ ๖ ตรงกับหลัก
กิโลเมตรที่ ๓๗.๐๐ ซึ่งตั้งอยู่คนละฟากถนน

จากหลักเขตต์ที่ ๖ ตัดเป็นมุมฉากกับถนนไปจังหวัด
ภูเก็ต ซึ่งถือเส้นฉากจากสามแยกถนนตำบลวังหม้อแกง
ไปทิศตะวันตก จดหลักเขตต์ที่ ๗ ที่เชิงเขา

จากหลักเขตต์ที่ ๗ เลียบเชิงเขาไปทิศเหนือจดหลัก
เขตต์ที่ ๘

ตั้งปรากฏในแผนผังท้ายพระราชกฤษฎีกานี้
ตามเส้นแนวเขตต์ที่ตั้งกำหนดไว้ในวรรคก่อน ใหม้หลัก
ข้อยกไว้เป็นระยะ เพื่อแสดงแนวเขตต์ด้วยตามควร

มาตรา ๕ ที่ดินหรือโรงเรือนสิ่งปลูกสร้างของผู้ใดเหลือ
ล้ำเข้ามาในเส้นเขตต์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔ แม้แต่ส่วน
หนึ่งส่วนใด ให้ถือว่าที่ดินซึ่งติดต่อกันเป็นผืนเดียวกันนั้น หรือ
โรงเรือนสิ่งปลูกสร้างนั้น ๆ อยู่ในเขตต์เทศบาลเต็มทุกส่วน

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ. อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ น้ที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ หน้า ๑๒๑๑)

๑๑๐๒

พระราชกฤษฎีกา

จัดตั้งเทศบาลเมืองมหาสารคาม จังหวัดมหาสารคาม

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตยทิพอาภา

เจ้าพระยายมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรโยธิน

ตราไว้ณวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรจัดเขตชุมนุมชนในบรรดาคำบลอัน
เป็นที่ตั้งศาลาว่าการจังหวัดมหาสารคาม ให้มีฐานะเป็น
เทศบาลเมือง

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ใน พระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๒

วรรค ๑ และ วรรค ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล
พุทธศักราช ๒๔๗๖ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดัง
ต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกาให้เรียกว่า “พระราช
กฤษฎีกาจัดตั้งเทศบาลเมืองมหาสารคาม จังหวัดมหาสารคาม
พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ตั้งแต่วันประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้จัดเขตต์ชุมนุมชนในบรรดาตำบลอันเป็น
ที่ตั้งศาลาว่าการจังหวัดมหาสารคาม ตามเขตต์ที่กำหนดไว้
ในมาตรา ๔ ขึ้นเป็นเมืองมีฐานะเป็นเทศบาลเมือง มีนามว่า
“เทศบาลเมืองมหาสารคาม จังหวัดมหาสารคาม”

มาตรา ๔ ให้กำหนดเขตต์เทศบาลเมืองมหาสารคาม
จังหวัดมหาสารคาม ไว้ดังนี้ คือ

ด้านตะวันตก ตั้งแต่หลักเขตต์ที่ ๑ ซึ่งตั้งอยู่ที่ริมฝั่ง
ตะวันตกของห้วยคะคาง วัดระยะจากปลายถนนนครสวรรค์
๔๕๐ เมตร จดริมฝั่งตะวันตกของห้วยที่นั้น และวัดระยะ

จากถนนหน้าโรงเรียนกสิกรรม ๕๒๐ เมตร แล้วเลี้ยวไป
ตามริมฝั่งตะวันตกของห้วยกะคางไปทางทิศเหนือ จุดหลัก
เขตต์ที่ ๒ ซึ่งตั้งอยู่ที่ริมห้วยกะคางฝั่งเหนือ วัดระยะจาก
มุมด้านเหนือของวัดท่าเสมา ๕๐๐ เมตร จุดริมฝั่งตะวันตก
ที่นั้น

จากหลักเขตต์ที่ ๒ หักข้ามห้วยกะคางไปทางทิศตะวันออก
เฉียงใต้ จุดหลักเขตต์ที่ ๓ ซึ่งตั้งอยู่บนเส้นที่ริมฝั่ง
ใต้ของห้วยกะคาง และห่างจากหลักเขตต์ที่ ๒ เป็นระยะ
๕๐ เมตร

ด้านตะวันออก จากหลักเขตต์ที่ ๓ หักไปทางทิศใต้จุด
หลักเขตต์ที่ ๔ ซึ่งตั้งอยู่บนริมทางสาธารณะฝั่งใต้ โดยวัด
จากมุมวัดท่าเสมาด้านใต้จุดริมทาง ๒๑๐ เมตรที่นั้น และ
ห่างจากหลักเขตต์ที่ ๓ เป็นระยะ ๗๒๐ เมตร

จากหลักเขตต์ที่ ๔ หักเป็นเส้นตรงไปทางทิศตะวันตก
เฉียงใต้ จุดหลักเขตต์ที่ ๕ ซึ่งตั้งอยู่บนริมทางฝั่งใต้ของทาง
ไปร้อยเอ็ด ห่างจากมุมด้านตะวันออกของวัดบูรพาเป็น
ระยะ ๓๐ เมตร

จากหลักเขตต์ที่ ๕ เป็นเส้นตรงไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ จดหลักเขตต์ที่ ๖ ซึ่งตั้งอยู่บนเส้นนี้ ห่างจากริมทางไปจังหวัดร้อยเอ็ด ๙๒๐ เมตร

ด้านใต้ จากหลักเขตต์ที่ ๖ หักไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือขนานไปกับถนนนครสวรรค์ ไปทางทิศตะวันตกเป็นระยะ ๓๒๐ เมตร จดหลักเขตต์ที่ ๗ ซึ่งตั้งอยู่บนเส้นนี้ ห่างจากปลายถนนนครสวรรค์ ๓๒๐ เมตร และห่างจากหลักเขตต์ที่ ๑ เป็นระยะ ๓๕๐ เมตร

จากหลักเขตต์ที่ ๗ หักไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ข้ามห้วยคคางไปจนบรรจบกับหลักเขตต์ที่ ๑

ตั้งปรากฏในแผนผังท้ายพระราชกฤษฎีกานี้

ตามเส้นแนวเขตต์ดังกล่าวไว้ในวรรคก่อน ให้มีหลักย้อยปักไว้เป็นระยะ เพื่อแสดงแนวเขตต์ด้วยตาบควร

มาตรา ๕ ที่ดินหรือโรงเรือนสิ่งปลูกสร้างของผู้ใดเหลือลมตีเข้ามาในเส้นเขตต์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔ แม้แต่ส่วนหนึ่งส่วนใด ให้ถือว่าที่ดินซึ่งติดต่อกันนั้น เดียวกันนั้น หรือโรงเรือนสิ่งปลูกสร้างนั้นๆ อยู่ในเขตต์เทศบาลเต็มทุกส่วน

๑๑๐๖

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ. อ.พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ หน้า ๑๒๑๕)

จ่านักหอสมุด

๑๑๐๗

พระราชกฤษฎีกา

จัดตั้งเทศบาลเมืองยะลา จังหวัดยะลา

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตยทิพอาภา

เจ้าพระยายมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเยนทรโยธิน

ตราไว้ในวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรจัดเขตต์ชุมนุมชนในบรรดาตำบลอันเป็นที่ตั้งศาลาว่าการจังหวัดยะลา ให้มีฐานะเป็นเทศบาลเมือง คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ในพระปรมาภิไธย สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๒ วรรค ๑ และวรรค ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล

พุทธศักราช ๒๔๗๖ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดัง
ต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกา
จัดตั้งเทศบาลเมืองยะลา จังหวัดยะลา พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ ตั้งแต่วันประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้จัดเขตตำบลชุมชนในบรรดาอันเป็นที่ตั้ง
ศาลาว่าการจังหวัดยะลา ตามเขตต์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔
ขึ้นเป็นเมือง มีฐานะเป็นเทศบาลเมือง มีนามว่า “เทศบาล
เมืองยะลา จังหวัดยะลา”

มาตรา ๔ ให้กำหนดเขตต์เทศบาลเมืองยะลา จังหวัด
ยะลา ไว้ดังนี้ คือ

ด้านเหนือ ตั้งแต่หลักเขตต์ที่ ๑ ซึ่งตั้งอยู่ริมฝั่งตะวันออก
ของแม่น้ำปัตตานี และห่างจากทางรถไฟเป็นระยะ
๒๐๐ เมตร หักเลี้ยวไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้จดหลัก
เขตต์ที่ ๒

จากหลักเขตต์ที่ ๒ ซึ่งตั้งอยู่บนทางรถไฟไปสู่หึ่งไกลค
และห่างจากศูนย์กลางสถานียะลา ๑,๐๐๐ เมตร แล้วหัก
เลี้ยวไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ จดหลักเขตต์ที่ ๓

ด้านตะวันออก จากหลักเขตต์ที่ ๓ ซึ่งตั้งอยู่ที่จุด ซึ่ง
เขตต์สงวนของโรงเรียนมาจตณควนเขา ห่างจากทางไป
สถานียะลา ด้านตะวันออก ๑๐๐ เมตร แล้วหักเลี้ยวขนาน
ไปกับเส้นถนนมาทางทิศใต้ จดหลักเขตต์ที่ ๔

ด้านใต้ จากหลักเขตต์ที่ ๔ ซึ่งตั้งอยู่ห่างจากถนนสาย
ที่ ๑๕ ฟากตะวันตก ๑๐๐ เมตร และห่างจากทางเก่าไป
บ้านวังสาฟักใต้ ๑๐๐ เมตร หักเลี้ยวขนานไปกับถนน
สายที่ ๑๕ ไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือโดยแนวห่างกัน
๑๐๐ เมตร จดหลักเขตต์ที่ ๕

ด้านตะวันตก จากหลักเขตต์ที่ ๕ ซึ่งตั้งอยู่ริมฝั่งตะวันออก
ของแม่น้ำปัตตานี และห่างจากสามแยกที่ถนนสายที่ ๑๕
ผ่านถนนที่มาจากสถานียะลาเป็นระยะ ๑๓๐ เมตร แล้ว
เลี้ยวไปตามริมฝั่งตะวันออกของแม่น้ำปัตตานี จนบรรจบ
หลักเขตต์ที่ ๖

ตั้งปรกฏในแผนผังท้ายพระราชกฤษฎีกานี้

ตามเส้นแนวเขตต์ตั้งกำหนดไว้ในวรรคก่อน ให้มีหลัก
ข้อยกเว้นไว้เป็นระยะเพื่อแสดงแนวเขตต์ด้วยตามควร

มาตรา ๕ ที่ดินหรือโรงเรือนสิ่งปลูกสร้างของผู้ใดเหลือม
ล้ำเข้ามาในเส้นเขตต์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔ แม้แต่ส่วน
หนึ่งส่วนใด ให้ถือว่าที่ดินซึ่งติดต่อกันเป็นผืนเดียวกันนั้น
หรือโรงเรือนสิ่งปลูกสร้างนั้น ๆ อยู่ในเขตต์เทศบาลเต็ม
ทุกส่วน

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ. อ. พลพลพยุหเสนา
นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ หน้า ๑๒๒๐)

๑๑๑๑

พระวาทะฎีกา
จัดตั้งเทศบาลเมืองร้อยเอ็ด จังหวัดร้อยเอ็ด
พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตยทิพอาภา
เจ้าพระยาอมราช
พล. อ. เจ้าพระยาพิชัยเขนทร โยธิน
ตราไว้ ณ วันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๗๕
เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรจัดเขตชุมนุมชนในบรรดาตำบลอัน
เป็นที่ตั้งศาลว่าการจังหวัดร้อยเอ็ด ให้มีฐานะเป็นเทศบาล
เมือง

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๒
วรรค ๑ และวรรค ๓ แห่งพระราชบัญญัติ จัดระเบียบเทศบาล

พุทธศักราช ๒๔๗๖ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้
ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราช
กฤษฎีกาจัดตั้งเทศบาลเมืองร้อยเอ็ด จังหวัดร้อยเอ็ด
พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ ตั้งแต่วันประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้จัดเขตต์ชุมนุมชนในบรรดาตำบลอันเป็น
ที่ตั้งศาลาว่าการจังหวัดร้อยเอ็ด ตามเขตต์ที่กำหนดไว้ใน
มาตรา ๔ ขึ้นเป็นเมือง มีฐานะเป็นเทศบาลเมือง มีนามว่า
“เทศบาลเมืองร้อยเอ็ด จังหวัดร้อยเอ็ด”

มาตรา ๔ ให้กำหนดเขตต์เทศบาลเมืองร้อยเอ็ด
จังหวัดร้อยเอ็ด ไว้ดังนี้ คือ

ด้านเหนือ ตั้งแต่หลักเขตต์ที่ ๑ ซึ่งตั้งอยู่ห่างจากมุม
ถนนหน้ากรมทหารฟากตะวันตก เป็นระยะ ๒๐๐ เมตร
แล้วหักไปทางทิศตะวันออกจดหลักเขตต์ที่ ๒ ซึ่งตั้งอยู่ห่าง
จากมุมสะพานทางเข้ากรมทหารด้านตะวันตก ๑๐๐ เมตร

จากหลักเขตต์ที่ ๒ หักเลี้ยวไปตามเส้นเขตต์สนามบิน
จดหลักเขตต์ที่ ๓ ซึ่งตั้งอยู่ที่มุมสนามบินด้านตะวันออก

จากหลักเขตต์ที่ ๓ หักเลี้ยวไปตามเส้นเขตต์สนามบิน
ไปทางทิศเหนือจดหลักเขตต์ที่ ๔ ซึ่งตั้งอยู่บนเส้นนี้และห่าง
จากหลักเขตต์ที่ ๓ เป็นระยะ ๑๐๐ เมตร

จากหลักเขตต์ที่ ๔ หักเลี้ยวไปทางทิศตะวันออกและ
ทางทิศใต้ โดยขนานกับริมฝั่งคูเมืองด้านเหนือและตะวันออก
๒๐๐ เมตร จดหลักเขตต์ที่ ๕ ซึ่งตั้งอยู่ที่เส้นขนานนี้ ห่าง
จากเขตต์ที่ดินของโรงเรียนกสิกรรมพบกับริมถนนรชชัยฝั่ง
เหนือและวัดระยะจากจุดนั้นไปทางทิศเหนือ ๒๕๐ เมตร

ด้านตะวันออก จากหลักเขตต์ที่ ๕ หักไปทางทิศตะวัน
ตกเฉียงใต้ จดหลักเขตต์ที่ ๖ ซึ่งตั้งอยู่ที่ริมฝั่งถนนรชชัยฟาก
ใต้โดยห่างจากศูนย์กลางถนนสุริยเดชบำรุง ตรงที่ถนน
รชชัยผ่านเป็นระยะ ๕๐๐ เมตร

ด้านใต้ จากหลักเขตต์ที่ ๖ หักขนานกับถนนรชชัยฟาก
ใต้ไปทางทิศตะวันตก จดหลักเขตต์ที่ ๗ ซึ่งตั้งอยู่ที่ริมถนน
รชชัยฟากใต้ และห่างจากสี่แยกถนนรชชัยและถนนไป

อำเภอหัวช้างตัดกันที่มุมด้านตะวันตกของถนนไปอำเภอหัวช้างเป็นระยะ ๗๐๔ เมตร

จากหลักเขตต์ที่ ๗ หักไปทางทิศเหนือ จดหลักเขตต์ที่ ๘ ซึ่งตั้งอยู่ที่เส้นนี้ ห่างจากหลักเขตต์ที่ ๗ เป็นระยะ ๔๑๒ เมตร และวัดระยะจากริมถนนหน้าโรงต้มกลั่นสุรารัฐบาลปากตะวันตก ๒๐๐ เมตร

ด้านตะวันตก จากหลักเขตต์ที่ ๘ หักเลี้ยวไปทางทิศตะวันตกจดหลักเขตต์ที่ ๙ ซึ่งตั้งอยู่ที่ริมถนนไปอำเภอวาปีปทุมปากเหนือและห่างจากหลักเขตต์ที่ ๘ เป็นระยะ ๑๒๐ เมตร

จากหลักเขตต์ที่ ๙ หักขนานกับถนนหน้ากรมทหารไปทางทิศเหนือเป็นระยะ ๒๐๐ เมตร จนบรรจบกับหลักเขตต์ที่ ๑

ตั้งปรากฏในแผนผังทำยพระราชกฤษฎีกานี้

ตามเส้นแนวเขตต์ดังกล่าวกำหนดไว้ในวรรคก่อน ให้มีหลักย่อยปักไว้เป็นระยะ เพื่อแสดงแนวเขตต์ด้วยตามควร

มาตรา ๕ ที่ดินหรือโรงเรือนสิ่งปลูกสร้างของผู้ใดเหลื่อมล้ำเข้ามาในเส้นเขตต์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔ แม้แต่ส่วน

๑๑๑๕

หนึ่งส่วนใด ให้ถือว่าที่ดินซึ่งติดต่อกันเป็นผืนเดียวกันนั้น หรือ
โรงเรียนสิ่งปลูกสร้างนั้น ๆ อยู่ในเขตต์เทศบาลเต็มทุกส่วน

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ. อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๑๒๒๕)

๑๑๑๖

พระราชกฤษฎีกา
จัดตั้งเทศบาลเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน
พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตยทิพอาภา

เจ้าพระยาบรมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรจัดเขตชุมนุมชนในบรรดาคำบลอัน
เป็นที่ตั้งศาลาว่าการจังหวัดลำพูน ให้มีฐานะเป็นเทศบาล
เมือง

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๒
วรรค ๑ และวรรค ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล

09/10/2566

พุทธศักราช ๒๕๗๖ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งเทศบาลเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน พุทธศักราช ๒๕๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้จัดเขตตั้งชุมชนในบรรดาคำบลอันเป็นที่ตั้งศาลาว่าการจังหวัดลำพูน ตามเขตที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔ ขึ้นเป็นเมือง มีฐานะเป็นเทศบาลเมือง มีนามว่า “เทศบาลเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน”

มาตรา ๔ ให้กำหนดเขตตั้งเทศบาลเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน ไว้ดังนี้ คือ

ด้านเหนือ ตั้งแต่หลักเขตต์ที่ ๑ ซึ่งตั้งอยู่ที่ฝั่งตะวันออกของลำเหมืองจำแค้นตรงที่ทางเลียบวัดสันป่าข่าง หนองด้านเหนือจดลำเหมือง หักไปทางทิศตะวันออก จดหลักเขตต์ที่ ๒

ด้านตะวันออก จากหลักเขตต์ที่ ๒ ซึ่งตั้งอยู่ห่างจาก
ทางรถไฟ ๑๕๐ เมตร วัดเป็นมุมฉากออกไป และห่างจาก
หลักเขตต์ที่ ๑ ระยะ ๗๑๔ เมตร หักไปทางทิศใต้ ขนานกับ
ทางรถไฟ และห่างจากทางรถไฟ ๑๕๐ เมตร จนจดหลัก
เขตต์ที่ ๓

จากหลักเขตต์ที่ ๓ ซึ่งตั้งอยู่ที่ฝั่งใต้ของแม่น้ำกวัง และ
ห่างจากทางรถไฟ ๑๕๐ เมตร วัดเป็นมุมฉากออกไป เลียบ
ฝั่งใต้ของแม่น้ำกวัง ไปจนจดหลักเขตต์ที่ ๔

ด้านใต้ จากหลักเขตต์ที่ ๔ ซึ่งตั้งอยู่ที่ฝั่งใต้ของแม่น้ำ
กวัง และห่างจากสามแยกถนนไปวัดสังฆารามกับคันทันกัน
น้ำ ทางด้านเหนือของบริเวณโรงอุตสาหกรรม วัดเป็นเส้น
ตรง ระยะ ๓๕๐ เมตร หักไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ
จนจดหลักเขตต์ที่ ๕

จากหลักเขตต์ที่ ๕ ซึ่งตั้งอยู่ที่ถนนไปปากบ่อฝากตะวันออก
และถือเป็นหลักเดียวกับหลักเขตต์ในเวียง ห่างจากทาง
เดินเหนือป่าไผ่ วัดตามถนนเป็นระยะ ๓๐๕ เมตร หักไป
ทางทิศเหนือ จดหลักเขตต์ที่ ๖

ด้านตะวันตก จากหลักเขตต์ที่ ๖ ซึ่งตั้งอยู่ที่มุมตะวันตก
ด้านใต้ของวัดจามเทวี หักเลียบเขตต์วัดไปทางเหนือข้าม
ถนนไปริมฝั่ง จนจดหลักเขตต์ที่ ๗

จากหลักเขตต์ที่ ๗ ซึ่งตั้งอยู่บนเส้นเลียบเขตต์วัด
จามเทวีด้านตะวันตกก็ออกไป และห่างจากศูนย์กลางถนน
ไปริมฝั่ง เป็นระยะ ๑๕๐ เมตร หักขนานถนนไปริมฝั่ง ไป
ทางทิศตะวันออก และห่างจากศูนย์กลางถนนนี้ ระยะ
๑๕๐ เมตร จรดหลักเขตต์ที่ ๘

จากหลักเขตต์ที่ ๘ ซึ่งตั้งอยู่บนเส้นขนานถนนไปริมฝั่ง
และห่างจากศูนย์กลางถนนเป็นระยะ ๑๕๐ เมตร ตัดกับ
เส้นขนานทางเดิน ที่ขนานกับถนนนอกเมือง และห่าง
จากศูนย์กลางทางเดินนี้ ระยะ ๑๒๐ เมตร หักไปทางทิศ
เหนือจรดหลักเขตต์ที่ ๙

จากหลักเขตต์ที่ ๙ ซึ่งตั้งอยู่ห่างจากหลักเขตต์ที่ ๘ ระยะ
๕๐๐ เมตร ขนานกับทางเดินไปทางเหนือ หักเป็นมุมฉาก
กับเส้นเขตต์จากหลักเขตต์ที่ ๘ ถึงหลักเขตต์ที่ ๙ เป็นระยะ
๑๒๐ เมตร จรดหลักเขตต์ที่ ๑๐

จากหลักเขตต์ที่ ๑๐ ซึ่งตั้งอยู่ที่ศูนย์กลางลำเหมืองจำแค้น
ห่างจากหลักเขตต์ที่ ๙ เป็นระยะ ๑๒๐ เมตร หักเลียบ
ลำเหมืองจำแค้นไปทางทิศเหนือ จนบรรจบหลักเขตต์ที่ ๑
ดังปรากฏในแผนผังท้ายพระราชกฤษฎีกานี้

ตามเส้นแนวเขตต์ที่ตั้งกำหนดไว้ในวรรคก่อน ใหม่ม
หลักย่อยปักไว้เป็นระยะเพื่อแสดงแนวเขตต์ด้วยตามควร

มาตรา ๕ ที่ดินหรือโรงเรือนสิ่งปลูกสร้างของสูโตะเหลื่อม
ล้ำเข้ามาในเส้นเขตต์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔ แม้แต่ส่วน
หนึ่งส่วนใด ให้ถือว่าที่ดินซึ่งติดต่อกันเป็นผืนเดียวกันนั้น
หรือโรงเรือนสิ่งปลูกสร้างนั้น ๆ อยู่ในเขตต์เทศบาลเต็มทุก
ส่วน

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๑๒๒๕)

๑๑๒๑

พระราชกฤษฎีกา
จัดตั้งเทศบาลเมืองสตูล จังหวัดสตูล
พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตยทิพอาภา
เจ้าพระยาบรมราช
พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรวโยธิน
ตราไว้ ณ วันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๗๕
เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรจัดเขตตั้งชุมชนในบรรดาตำบลอัน
เป็นที่ตั้งศาลาว่าการจังหวัดสตูล ให้มีฐานะเป็นเทศบาล
เมือง

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๒

วรรค ๑ และวรรค ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล
พุทธศักราช ๒๔๗๖ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดัง
ต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกาให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกา
จัดตั้งเทศบาลเมืองสตูล จังหวัดสตูล พุทธศักราช
๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ ตั้งแต่วันประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้จัดเขตตำบลชุมชนในบรรดาตำบลอันเป็นที่
ตั้งศาลาว่าการ จังหวัด สตูล ตามเขตที่ที่กำหนดไว้ใน
มาตรา ๔ ขึ้นเป็นเมือง มีฐานะเป็นเทศบาลเมือง มีนามว่า
“เทศบาลเมืองสตูล จังหวัดสตูล”

มาตรา ๔ ให้กำหนดเขตเทศบาลเมืองสตูล จังหวัด
สตูล ไว้ดังนี้ คือ

ด้านเหนือ ตั้งแต่หลักเขตที่ ๑ ซึ่งตั้งอยู่ทางฝั่งตะวันตก
ของถนนไปสถานีควนเนียง และห่างจากมุมเหนือของ
ถนนนี้กับถนนซอยแยกไปทางทิศตะวันตก วัดตามฝั่งเหนือ
ของถนนนี้ไป ๓๐๐ เมตร ไปจดหลักเขตที่ ๒

จากหลักเขตต์ที่ ๒ ซึ่งตั้งอยู่ทางฝั่งตะวันออกของถนนไป
สถานีควนเนียงห่างจากฝั่งถนนนี้เป็นเส้นฉากกับถนน ระยะ
ห่าง ๒๐๐ เมตร ไปจดหลักเขตต์ที่ ๓

ด้านตะวันออก จากหลักเขตต์ที่ ๓ ซึ่งตั้งอยู่ที่จุด ซึ่ง
ห่างจากฝั่งตะวันออกของถนนไปสถานีควนเนียง และห่าง
จากฝั่งเหนือของถนนผ่านหน้าเรือนจำ ๒๐๐ เมตร ไปจด
หลักเขตต์ที่ ๔

จากหลักเขตต์ที่ ๔ ซึ่งตั้งอยู่ที่จุด ซึ่งเส้นขนานฝั่ง
ตะวันออกของถนนไปเรือนจำ และห่างจากฝั่งถนน
นี้ ๒๐๐ เมตร ตัดกับเส้นขนานฝั่งเหนือของถนนผ่านหน้า
เรือนจำ และห่างจากฝั่งถนนนี้ ๒๐๐ เมตร ไปจดหลัก
เขตต์ที่ ๕

จากหลักเขตต์ที่ ๕ ซึ่งตั้งอยู่ที่จุด ซึ่งเส้นขนานฝั่งตะวันออก
ของถนนไปเรือนจำ และห่างจากฝั่งถนนนี้ ๒๐๐ เมตร
ตัดกับเส้นขนานฝั่งใต้ของถนนหน้าท่าทำการไปรษณีย์ และ
ห่างจากฝั่งถนนนี้ ๒๐๐ เมตร ไปจดหลักเขตต์ที่ ๖

จากหลักเขตต์ที่ ๖ ซึ่งตั้งอยู่ที่จุด ซึ่งเส้นขนานฝั่งใต้ของ
ถนนหน้าท่าทำการไปรษณีย์ และห่างจากฝั่งถนนนี้ ๒๐๐ เมตร

ตัดกับเส้นขนานฝั่งตะวันออกของถนนไปเกาะนก และห่างจากฝั่งถนนนี้ ๒๐๐ เมตร ไปจดหลักเขตที่ ๗

ด้านใต้ จากหลักเขตที่ ๗ ซึ่งตั้งอยู่ที่จุด ซึ่งเส้นขนานฝั่งตะวันออกของถนนไปเกาะนก และห่างจากฝั่งถนนนี้ ๒๐๐ เมตร ตัดกับเส้นที่ไต่ฉากกับถนนวิเศษกุล และห่างจากมุมใต้ของถนนวิเศษกุล ๒๐๐ เมตร ไปจดหลักเขตที่ ๘ จากหลักเขตที่ ๘ ซึ่งตั้งอยู่ที่จุด ซึ่งเส้นที่ไต่ฉากกับถนนวิเศษกุล และห่างจากมุมใต้ของถนนนี้ ๒๐๐ เมตร ตัดกับเส้นที่ขนานกับฝั่งตะวันตกของถนนไปเกาะนก และห่างจากฝั่งถนนนี้ ๓๐๐ เมตร ไปจดหลักเขตที่ ๕

ด้านตะวันตก จากหลักเขตที่ ๕ ซึ่งตั้งอยู่ที่จุด ซึ่งเส้นขนานฝั่งตะวันตกของถนนไปเกาะนก และห่างจากฝั่งถนนนี้ ๓๐๐ เมตร ตัดกับฟากตะวันออกของคลองน้ำบึงแล้ว เลียบคลองฟากนี้ไปทางทิศเหนือและ เลียบ เขิงเขา หยงกัฟากตะวันออกไปทางทิศเหนือ จนจดหลักเขตที่ ๑๐

จากหลักเขตที่ ๑๐ ซึ่งตั้งอยู่ที่ฝั่งตะวันตกของถนนไปสถานีควนเนียง และห่างจากฝั่งถนนนี้เป็นเส้นฉากไประยะ ๓๐๐ เมตร แล้วตรงไปทางทิศเหนือขนานกับฝั่งตะวันตกของถนนไปสถานีควนเนียง และห่างจากฝั่งถนนนี้ ๓๐๐ เมตร จนบรรจบหลักเขตที่ ๑

ตั้งปรากฏในแผนผังท้ายพระราชกฤษฎีกานี้
ตามเส้นแนวเขตที่ตั้งกำหนดไว้ในวรรคก่อน ให้มีหลัก
ย่อยปักไว้เป็นระยะเพื่อแสดงแนวเขตต์ด้วยตามควร

มาตรา ๕ ที่ดินหรือโรงเรือนสิ่งปลูกสร้างของผู้ใด
เหลื่อมล้ำเข้ามาในเส้นเขตต์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔ แม้แต่
ส่วนหนึ่งส่วนใด ให้ถือว่าที่ดินซึ่งติดต่อกันเป็นผืนเดียวกันนั้น
หรือโรงเรือนสิ่งปลูกสร้างนั้นๆ อยู่ในเขตต์เทศบาลเต็ม
ทุกส่วน

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ หน้า ๑๒๓๔)

๑๑๒๖

พระราชกฤษฎีกา

จัดตั้งเทศบาลเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔)

อาทิตย์ทิพอาภา

เจ้าพระยายมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชิตโยธิน

ตราไว้เมื่อวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรจัดเขตชุมนุมชนในบรรดาตำบลอัน
เป็นที่ตั้งศาลาว่าการจังหวัดสุรินทร์ ให้มีฐานะเป็น
เทศบาลเมือง

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๒วรรค ๑
และวรรค ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล พุทธ
ศักราช ๒๔๗๖ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ตั้งต่อไปนี้

09/10/2566

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งเทศบาลเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์ พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้จัดเขตตำบลมุนุมชนในบรรดาดำบลอันเป็นที่ตั้งศาลาว่าการจังหวัดสุรินทร์ ตามเขตต์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔ ขึ้นเป็นเมือง มีฐานะเป็นเทศบาลเมือง มีนามว่า “เทศบาลเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์”

มาตรา ๔ ให้กำหนดเขตต์เทศบาลเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์ ไว้ดังนี้ คือ

ด้านเหนือ ตั้งแต่หลักเขตต์ที่ ๑ ซึ่งตั้งอยู่ที่ข้างทางรถไฟด้านทิศเหนือ วัดระยะห่างจากศูนย์กลางทางรถไฟที่ตรงหลัก ๔๑๕.๕๐๐ ก.ม. ๑๐๐ เมตร เป็นเส้นตรงไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ จดหลักเขตต์ที่ ๒ ที่ข้างทางสายท่าคูมุด้านตะวันออก วัดระยะห่างจากศูนย์กลางทางรถไฟ ๓๐๐ เมตร และห่างจากมุมทางแยกไปอำเภอรัตนบุรี ๒๔๐ เมตร

ด้านตะวันออก จากหลักเขตต์ที่ ๒ หักเป็นเส้นตรงไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ จดหลักเขตต์ที่ ๓ ที่ศูนย์กลางทางรถไฟ วัดระยะห่างจากสถานีสุรินทร์ ๕๑๐ เมตร

จากหลักเขตต์ที่ ๓ หักเป็นเส้นตรงไปทางทิศใต้จดหลักเขตต์ที่ ๔ ที่มีมุก้าแพงดินโค้งต้นนอกริมฝั่งหนองยาว วัดระยะห่างจากถนนสายอุบลทางทิศใต้ ๕๑๐ เมตร

ด้านใต้ จากหลักเขตต์ที่ ๔ เลียบตามริมฝั่งหนองยาว ด้านตะวันตกไปทางทิศใต้ ผ่านถนนสายอุบล ออกทุ่งนา แล้วเลียบไปตามริมกำแพงดินด้านนอก จดหลักเขตต์ที่ ๕ ที่มีมุก้าแพงดินด้านนอก วัดระยะห่างจากมุมถนนสายอุบลทางทิศเหนือ ๖๕๐ เมตร

จากหลักเขตต์ที่ ๕ หักเป็นมุมฉากไปทางทิศตะวันตก ผ่านข้ามกำแพงดิน ผ่านนาริมหมู่บ้านแล้วเลียบตามริมถนนชอยด้านเหนือเขตต์ป่าช้าวัดจุมพล ไปจดหลักเขตต์ที่ ๖ ที่ตรงมุมถนนชอยจรวัดเขตต์วัดจุมพล วัดระยะห่างจากริมถนนไปทางตำบลเฉียงทางทิศตะวันออก ๑๕๐ เมตร และห่างจากขอบหนองคูเมืองทางทิศเหนือ ๔๕ เมตร

จากหลักเขตต์ที่ ๖ หักไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ผ่านเขตต์วัดจุมพลมุมทิศตะวันออกเฉียงเหนือและผ่านข้ามหนองคูเมืองตอนหน้าวัดจุมพลจดหลักเขตต์ที่ ๗ ที่มีมุก้าแพงดินตัดด้านใน วัดระยะห่างจากหลัก ๐ ก.ม. ทางสายสุรินทร์ ๑๕ เมตร

ด้านตะวันตก จากหลักเขตต์ที่ ๗ เลียบตามริมกำแพงดิน
ด้านในไปทางทิศตะวันตก จดหลักเขตต์ที่ ๘ ที่มุมกำแพงดิน
ด้านในหักเลี้ยว วัดระยะห่างจากริมถนนขนสารทางทิศ
เหนือตรงมุมกำแพงดินขาด ๒๐๐ เมตร

จากหลักเขตต์ที่ ๘ เลียบตามริมกำแพงดินด้านในไปทาง
ทิศเหนือผ่านถนนขนสาร จดหลักเขตต์ที่ ๙ ที่มุมกำแพงดิน
ด้านในหักเลี้ยว วัดระยะห่างจากริมถนนขนสารทางทิศใต้
ตรงมุมกำแพงขาด ๓๐๐ เมตร

จากหลักเขตต์ที่ ๙ เลียบตามริมกำแพงดินด้านในไป
ทางทิศตะวันออก จดหลักเขตต์ที่ ๑๐ ที่มุมรั้วโรงฆ่าสัตว์
ของรัฐบาลด้านตะวันตก วัดระยะห่างจากริมถนนขนสาร
ทางทิศตะวันออก ๓๐๐ เมตร

จากหลักเขตต์ที่ ๑๐ เลียบริมรั้วโรงฆ่าสัตว์ไปทางทิศ
เหนือผ่านทุ่งนากำแพงดินชั้นนอก และข้ามทางรถไฟไป
บรรจบหลักเขตต์ที่ ๑

ตั้งปรากฏในแผนผังท้ายพระราชกฤษฎีกานี้

ตามเส้นแนวเขตต์ดังกล่าวกำหนดไว้ในวรรคก่อน ให้มีหลัก
ข้อยบักไว้เป็นระยะ เพื่อแสดงแนวเขตต์ด้วยตามควร

มาตรา ๕ ที่ดินหรือโรงเรือนสิ่งปลูกสร้างของผู้ใดที่ล้อม
ล้อมเข้ามาในเส้นเขตต์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔ แม้แต่ส่วน
หนึ่งส่วนใด ให้ถือว่าที่ดินซึ่งติดต่อกันเป็นผืนเดียวกันนั้น
หรือโรงเรือนสิ่งปลูกสร้างนั้น ๆ อยู่ในเขตต์เทศบาลเต็ม
ทุกส่วน

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ. อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ หน้า ๑๒๓๕)

พระราชกฤษฎีกา

กำหนดเขตต์หวงห้ามที่ดิน อำเภอเมืองลพบุรี อำเภอ
บ้านเช่า อำเภอโคกสำโรง จังหวัดลพบุรี และอำเภอ
ปากเพรียว อำเภอหนองโดน อำเภอชัยบาดาล
จังหวัดสระบุรี พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตย์ทิพอาภา

เจ้าพระยายมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชัยเนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรกำหนดเขตต์หวงห้ามที่ดินอำเภอเมือง
ลพบุรี อำเภอบ้านเช่า อำเภอโคกสำโรง จังหวัดลพบุรี และ
อำเภอปากเพรียว อำเภอหนองโดน อำเภอชัยบาดาล
จังหวัดสระบุรี ไว้สำหรับประโยชน์ในราชการทหาร

คณะผู้สำเร็จราชการ แทน พระองค์ใน พระปรมาภิไธย สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการหวงห้ามที่ดินรกร้างว่างเปล่า อันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน พุทธศักราช ๒๔๗๘ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกากำหนดเขตต์หวงห้ามที่ดิน อำเภอเมืองลพบุรี อำเภอบ้านเช่า อำเภอโคกสำโรง จังหวัดลพบุรี และอำเภอปากเพรียว อำเภอหนองโดน อำเภอชัยบาดาล จังหวัดสระบุรี พุทธศักราช ๒๔๗๙”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ผู้บังคับการจังหวัดทหารบกลพบุรี เป็นเจ้าหน้าที่ผู้สำเร็จอำนาจในการหวงห้ามที่ดินตามพระราชกฤษฎีกานี้

มาตรา ๔ ที่ดินรกร้างว่างเปล่า ซึ่งอยู่ภายในเขตต์หวงห้ามเส้นสี่ตำหาหมายเลข ๓ ตามแผนที่ท้ายพระราชกฤษฎีกานี้ ห้ามมิให้ผู้ใดเข้าจับจองหักร้าง เข้าจัดทำหรือปลูกสร้างด้วยประการใด ๆ ในที่ดินเหล่านั้น เว้นแต่จะได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากเจ้าหน้าที่

๑๑๓๓

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ หน้า ๑๒๔๔)

จ่านักหอสมุด

๑๑๓๔

พระราชกฤษฎีกา

กำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่ที่จะเวนคืนอำเภอเมืองลพบุรี

อำเภอบ้านเช่า อำเภอโคกสำโรง จังหวัดลพบุรี

และอำเภอปากเพรียว อำเภอหนองโดน

อำเภอชัยบาดาล จังหวัดสระบุรี

พุทธศักราช ๒๕๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕)

อาทิตย์ทิพอาภา

เจ้าพระยายมราช

พล.อ. เจ้าพระยาพิชโยนทวโยธิน

ตราไว้วันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรกำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่ที่จะเวนคืนอำเภอเมืองลพบุรี อำเภอบ้านเช่า อำเภอโคกสำโรง จังหวัดลพบุรี และอำเภอปากเพรียว อำเภอหนองโดน

09/1042566

อำเภอชัยบาดาล จังหวัดสระบุรี ไว้สำหรับประโยชน์ใน
ราชการทหาร

คณะผู้สำเร็จราชการ แทน พระองค์ใน พระปวงภาวิชัย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความใน มาตรา ๖
แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พุทธ
ศักราช ๒๔๗๗ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎ
ีกากำหนดเขตต์ที่ดินในบริเวณที่จะเวนคืน อำเภอเมือง
ลพบุรี อำเภอบ้านเช่า อำเภอโคกสำโรง จังหวัดลพบุรี
และอำเภอปากเพรียว อำเภอหนองโดน อำเภอชัยบาดาล
จังหวัดสระบุรี พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้ได้มีกำหนดห้าปี
นับตั้งแต่วันประกาศใช้เป็นต้นไป

มาตรา ๔ ให้ผู้บังคับการจังหวัดทหารบกลพบุรี เป็น
เจ้าหน้าที่เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ตามพระราชกฤษฎีกานี้

มาตรา ๕ ที่ดินบริเวณอำเภอเมืองลพบุรี อำเภอบ้าน
เช่า อำเภอโคกสำโรง จังหวัดลพบุรี และอำเภอปากเพรียว
อำเภอหนองโดน อำเภอชัยบาดาล จังหวัดสระบุรี ซึ่งจะ
ต้องเวนคืนนั้น คือ ที่ดินภายในเขตต์เส้นสีดำหมายเลข ๓
ปรากฏตามแผนที่ท้ายพระราชกฤษฎีกานี้

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ หน้า ๑๒๔๗)

กฎสำนักนายกรัฐมนตรี

ออกตามความในมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติ
เครื่องแบบข้าราชการฝ่ายพลเรือน
พุทธศักราช ๒๔๗๘ (ฉบับที่ ๔)

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติ
เครื่องแบบข้าราชการฝ่ายพลเรือน พุทธศักราช ๒๔๗๘
นายกรัฐมนตรีออกกฎไว้ดังต่อไปนี้

ให้ยกเลิกความในข้อ ๒๗ แห่งกฎสำนักนายกรัฐมนตรี
ฉบับลงวันที่ ๒๖ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๔๗๘ และให้
ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๒๗ เครื่องแบบพนักงานช่างโทรศัพท์โทรเลข
และวิทยุ มี

(๑) หมวกทรงหม้อตาลสีน้ำเงินแก่ ลักษณะอย่าง
เดียวกับหมวกของบุรุษไปรษณีย์ มีตราครุฑฟ้าห่อเนื้อแตร
องตรงที่ด้านหน้าของหมวก

(๒) เสื้อเชิ้ตสีน้ำเงินแก่แขนยาว ข้อมือรวบแบบ
ลูกเสือ ประกอบด้วยคุมสี่หม่น ติดที่ปกกะเป๋ายังละ
๑ คุม คุมที่سابเสื้อนั้น ใช้คุมสี่หม่นซ่อนรัง

นายตรวจสายชั้น ๑ ไขเสื่อแบบราชการสีน้ำเงินแก่
มีตุ้มเกลี้ยงทำด้วยโลหะสีเงิน ๕ ตุ่ม

(๓) ทางเกงขายาวแบบราชการสีน้ำเงินแก่

(๔) อินทรธนูสีน้ำเงินแก่ ปลอกอินทรธนูทำด้วยผ้า
สีน้ำเงินแก่ขนาดเดียวกับอินทรธนูของบุรุษไปรษณีย์โทรเลข
แต่มีแถบด้ายถักสีขาวกว้าง ๑ เซ็นติเมตร ทับขวางบน
กลางปลอกและมีตุ้มสี่หม่นติดทับที่ปลายอินทรธนู

นายตรวจสายมีแถบด้ายถักสีน้ำเงินแก่ขนาด ๐.๒ เซ็น
ติเมตร ทับตามยาวบนแถบด้ายถักสีขาวอีก ๑ เส้น

นายตรวจสายชั้น ๑ ไขแถบไหมเงินขนาด ๑ เซ็นติ
เมตร ทับขวางบนปลอกอินทรธนู ๒ แถบ ระยะห่างกัน
๐.๕ เซ็นติเมตร และไขตุ้มเกลี้ยงขนาดเล็กทำด้วยโลหะ
สีเงินติดทับที่ปลายอินทรธนู

(๕) เข็มขัดหนังสีน้ำตาลแบบลูกเสือ ขนาดกว้าง
๔ เซ็นติเมตร หัวเข็มขัดไขโลหะรมดำ คาดทับขอบ
กางเกง

นายตรวจสายชั้น ๑ ไม่ต้องคาดเข็มขัด

(๖) รองเท้าหุ้มส้นสีดำหรือสีน้ำตาล ไขสำหรับ

นายตรวจสายชั้น ๑

๑๑๓๕

(๗) เครื่องหมายติดอกเสื้อ ใช้อักษรทำด้วยโลหะสีเงิน
ขนาด ๑.๓ เซนติเมตร ติดเหนือกระเป๋าเสื้อบนด้านซ้าย คือ
พนักงานช่างโทรศัพท์ ใช้อักษร “ท.ศ.”
พนักงานช่างวิทยุ ใช้อักษร “ว.ท.”
พนักงานช่างโทรเลข ใช้อักษร “ท.”

กฎให้ไว้ ณ วันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๗๕

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา
นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๗ มีนาคม หน้า ๑๒๕๐)

๑๑๔๐

กฎ ก.พ.

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ
พลเรือน พุทธศักราช ๒๔๗๕ (ฉบับที่ ๑)

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๒ (๔) แห่งพระราช
บัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พุทธศักราช ๒๔๗๕ ก.พ.
ออกกฎไว้ดังต่อไปนี้

ชื่อโรคต่างๆ ตามมาตรา ๓๒ (๔) แห่งพระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการพลเรือน พุทธศักราช ๒๔๗๕ นั้นคือ

๑. โรคเรื้อน (Leprosy)
๒. วัณโรคในระยยะอันตราย (Tuberculosis in advanced stage)
๓. โรคติดยาเสพติดให้โทษ (Harmful habit forming drug Addiction) อย่างร้ายแรง
๔. โรคพิษสุราเรื้อรัง (Chronic Alcoholism)

กฎให้ไว้เมื่อวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๗๕

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา
ประธานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๗ มีนาคม หน้า ๑๒๕๓)
09/10/2566

กฎ ก.พ.

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ
พลเรือน พุทธศักราช ๒๔๗๕ (ฉบับที่ ๒)

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ (๓) แห่งพระราช
บัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พุทธศักราช ๒๔๗๕ ก.พ.
ออกกฎไว้ ดังต่อไปนี้

ตำแหน่งข้าราชการพลเรือนรัฐพาณิชย์ในกรมรถไฟ คือ

๑. อธิบดี
๒. นายช่างใหญ่ฝ่ายช่างกล
๓. นายช่างเอก
๔. ผู้อำนวยการเดินรถพาณิชย์การ
๕. ผู้อำนวยการบัญชี
๖. หัวหน้ากองกลาง
๗. นายช่างกำกับการบำรุงทางและสถานที่
๘. ผู้จัดการฝ่ายพาณิชย์
๙. ผู้จัดการฝ่ายลากเลื่อน
๑๐. นายช่างกำกับการโรงงาน
๑๑. นายช่างกำกับภาค

๑๒. ผู้จัดการเดินรถพาณิชย์การภาค
๑๓. ผู้จัดการโดยสาร
๑๔. ผู้จัดการสินค้า
๑๕. นายช่างแบบแผน
๑๖. ผู้จัดการพัสดุ
๑๗. สมุห์บัญชีประมวล
๑๘. สมุห์บัญชีตรวจ
๑๙. หัวหน้าคลังเงิน
๒๐. ผู้ช่วยผู้จัดการเดินรถพาณิชย์การภาค
๒๑. หัวหน้าอาณานิคม
๒๒. เลขานุการสถิติ
๒๓. หัวหน้านายแพทย์
๒๔. นายช่าง
๒๕. นายช่างสื่อสาร
๒๖. สถาปนิก
๒๗. สถาปนิกผู้ช่วย
๒๘. นายช่างกล
๒๙. เจ้าพนักงานพาณิชย์
๓๐. เจ้าพนักงานบัญชี

๓๑. หัวหน้าแผนก
๓๒. ผู้จัดการโรงแรม
๓๓. ผู้จัดการศิลาและขนสัตว์
๓๔. นายช่างผู้ช่วย
๓๕. นายช่างกลผู้ช่วย
๓๖. อาณานิคม
๓๗. นายแพทย์ประจำภาค
๓๘. เลขานุการกอง
๓๙. สารวัตรเดินรถ
๔๐. สารวัตรรถจักร
๔๑. สารวัตรบำรุงทาง
๔๒. สารวัตรสื่อสาร
๔๓. สารวัตรโรงงาน
๔๔. สารวัตรก่อสร้าง
๔๕. สารวัตรตรวจรถ
๔๖. สารวัตรตรวจหม้อน้ำ
๔๗. สารวัตรไฟฟ้า
๔๘. สารวัตรโรงแรมและรถเสบียง
๔๙. สารวัตรรับส่งสินค้า

๕๐. สารวัตรบัญชี
๕๑. เจ้าพนักงานแผนที่
๕๒. เจ้าพนักงานรักษากรรณสิทธิ์ที่ดิน
๕๓. หัวหน้าโรงพิมพ์
๕๔. หัวหน้าช่างเขียน
๕๕. เจ้าพนักงานตรวจบัญชี
๕๖. เจ้าพนักงานจ่ายเงินกระบวนรถ
๕๗. ผู้ช่วยสารวัตรบำรุงทาง
๕๘. ผู้ช่วยสารวัตรโรงงาน
๕๙. ผู้ช่วยสารวัตรสื่อสาร
๖๐. ผู้ช่วยสารวัตรก่อสร้าง
๖๑. พนักงานพัสดุ
๖๒. ประจำแผนก
๖๓. นายช่างสถาน
๖๔. นายสถานี
๖๕. หัวหน้าพนักงานสับเปลี่ยน
๖๖. หัวหน้าพนักงานสัญญาณ
๖๗. หัวหน้านายตรวจสาย
๖๘. พนักงานตรวจไม้

๖๘. ช่างเขียน
๖๙. ช่างถ่ายภาพ
๗๐. ผู้กำกับการขังรถ
๗๑. พนักงานสืบเปลี่ยน
๗๒. พนักงานพ่วงรถ
๗๓. พนักงานรักษารถ
๗๔. พนักงานขับรถ
๗๕. พนักงานตรวจรถ
๗๖. พนักงานจ่ายรถ
๗๗. พนักงานขังรถ
๗๘. พนักงานกำกับการบรรทุก
๗๙. พนักงานสัญญาบัตร
๘๐. พนักงานกระบวนรถ
๘๑. พนักงานประจำรถนอน
๘๒. นายตรวจทาง
๘๓. นายตรวจสาย
๘๔. พนักงานสูบน้ำ
๘๕. พนักงานล้างหม้อ

๑๑๔๖

- ๘๗. พนักงานตีคไฟ
- ๘๘. ช่างไฟ
- ๘๙. ช่างเครื่อง
- ๙๐. บุษพยาบาล
- ๙๑. เสมียน

กฎให้ไว้ณวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๗๕

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

ประธานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๗ มีนาคม หน้า ๑๒๕๔)

ชำนาญหอสมุด

๑๑๔๗

กฎ ก.พ.

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ
พลเรือน พุทธศักราช ๒๔๗๕ (ฉบับที่ ๓)

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ (๓) แห่งพระราช
บัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พุทธศักราช ๒๔๗๕ ก.พ.
ออกกฎไว้ ดังต่อไปนี้

ตำแหน่งข้าราชการพลเรือนรัฐพาณิชย์ในกรมไปรษณีย์
โทรเลขคือ

๑. อธิบดี
๒. ผู้ช่วยอธิบดี
๓. หัวหน้ากอง
๔. เลขานุการกรม
๕. ข้าราชการไปรษณีย์
๖. หัวหน้าแผนก
๗. ประจําแผนก
๘. เสมียน
๙. สมุหบัญชีใหญ่
๑๐. ผู้อำนวยการสื่อสาร

๑๑. ผู้ช่วยผู้อำนวยการสื่อสาร
๑๒. ผู้จัดการไปรษณีย์ภาคพระนคร
๑๓. นายไปรษณีย์
๑๔. พนักงานไปรษณีย์
๑๕. พนักงานฝึกหัด
๑๖. ไปรษณีย์บุรุษ
๑๗. นายช่างกำกับการ
๑๘. นายช่าง
๑๙. นายช่างผู้ช่วย
๒๐. สารวัตร
๒๑. นายเวร
๒๒. นายสถานีวิทยุ
๒๓. ผู้กระจายเสียง
๒๔. เจ้าพนักงานดนตรี
๒๕. ช่างเขียน
๒๖. พนักงานวิทยุ
๒๗. พนักงานพัสดุ
๒๘. ช่าง
๒๙. นายตรวจ

- ๓๐. คนตวจสาย
- ๓๑. พนักงานต่อสาย
- ๓๒. ช่างฝึกหัด
- ๓๓. พนักงานวิทยุฝึกหัด

กฎให้ไว้แต่วันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๗๕

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

ประธานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๗ มีนาคม หน้า ๑๒๖๐)

๑๑๕๐

กฎ ก.พ.

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ
พลเรือน พุทธศักราช ๒๔๗๕ (ฉบับที่ ๔)

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ (๓) แห่งพระราช
บัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พุทธศักราช ๒๔๗๕ ก.พ.
ออกกฎไว้ ดังต่อไปนี้

ตำแหน่งข้าราชการพลเรือนรัฐพาณิชย์ ในการประจำ
กรุงเทพ ฯ กรมโยธาเทศบาล คือ

๑. นายช่างกำกับการ
๒. นายช่าง
๓. นายช่างผู้ช่วย
๔. ช่างเอก
๕. ช่างเขียน
๖. ช่าง
๗. นายตรวจ
๘. หัวหน้าแผนก
๙. พนักงานรายได้

๑๐. พนักงานรักษาเงิน
๑๑. ประจำแผนก
๑๒. พนักงานเก็บเงิน
๑๓. เสมียน

กฎให้ไว้เมื่อวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๗๕

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

ประธานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๗ มีนาคม หน้า ๑๒๖๓)

๑๑๕๒

พระราชบัญญัติโรคติดต่อ (ฉบับที่ ๒)

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔)

อาทิตย์ทิพอาภา

เจ้าพระยายมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิไชยเสนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๖ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขเพิ่มเติม
บทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พุทธศักราช ๒๔๗๓
บางมาตรา

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
โรคติดต่อ (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๐ (๑๕) แห่งพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พุทธศักราช ๒๔๗๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ให้บุคคลใดในเขตที่ติดโรคหรือ ปริมาณรอบเขตที่นั้นไปรับการปลูกฝีหรือฉีดวัคซีน ตามเวลาและสถานที่ซึ่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขจะได้กำหนด”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในหมวด ๖ แห่งพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พุทธศักราช ๒๔๗๗ ว่าด้วยบทกำหนดโทษทั้งหมด และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“หมวด ๖

บทกำหนดโทษ

มาตรา ๑๘ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือละเลยไม่แจ้งความตามความในมาตรา ๖ หรือไม่จัดการตามคำสั่งของเจ้าพนักงานสาธารณสุขตามความในมาตรา ๗ หรือมาตรา ๑๐ หรือฝ่าฝืนข้อห้ามตามความในมาตรา ๘ หรือฝ่าฝืนหรือละเลยไม่ปฏิบัติ

ตามคำสั่งของเจ้าพนักงาน ผู้ปฏิบัติการตามความในมาตรา ๑๒ หรือมาตรา ๑๓ ผู้นั้นมีความผิดต่อระวางโทษฐานลหุโทษ ชั้น ๔ และถ้าเจ้าพนักงานสาธารณสุขร้องขอ ศาลมีอำนาจ ออกคำสั่งให้เป็นไปตามบทบัญญัติในมาตราที่กล่าวแล้วด้วย

มาตรา ๑๕ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือละเลยไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งมาตรา ๑๔ ผู้นั้นมีความผิดต่อระวางโทษจำคุก ไม่เกินเจ็ดปี และปรับไม่เกินห้าพันบาท "

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่ รักษาการให้เป็นที่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

พระราชบัญญัติโรคติดต่อ พุทธศักราช ๒๔๗๗ มาตรา ๓๐ (๓๕) และหมวด ๖ ซึ่งพระราชบัญญัตินี้ให้ยกเลิกมีคําค่าดังนี้

" มาตรา ๑๐ (๓๕) ให้บุคคลใดในเขตติดต่อโรคหรือบริเวณทางรอบเขตนี้ไม่รับการปลูกฝีตามเวลาและสถานที่ซึ่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขจะได้อำนาจ "

๑๑๕๕

“หมวด ๖

บทกำหนดโทษ

มาตรา ๓๘ ผู้ใดกระทำความไม่เจ้ความ ตามความในมาตรา ๖
ท่านว่าผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือปรับ
ไม่เกินร้อยบาท

มาตรา ๓๙ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือกระทำความไม่จัดการตามคำสั่งของเจ้า
พนักงานข้าราชการดังตามความในมาตรา ๗ หรือมาตรา ๓๐ ท่าน
ว่าผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือนหรือปรับ
ไม่เกินสองร้อยบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๔๐ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือกระทำความไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่ง
มาตรา ๓๒ หรือมาตรา ๓๓ (๕) ท่านว่าผู้นั้นมีความผิดต้องระวาง
โทษปรับไม่เกินห้าสิบบาท และให้ศาลมีอำนาจบังคับตามบทบัญญัติ
ทุกถาดาน

มาตรา ๔๑ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือกระทำความไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติ
แห่งมาตรา ๓๔ ท่านว่าผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน
เจ็ดปีและปรับไปไม่เกินห้าพันบาท”

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๔ มีนาคม หน้า ๑๒๖๕)

๑๑๕๖

พระราชบัญญัติ
อากรแสตมป์ (ฉบับที่ ๕)

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตยที่พอาภา

เจ้าพระยามรราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรว โยภิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๖ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรเพิ่มเติมพระราช
บัญญัติอากรแสตมป์ พุทธศักราช ๒๔๗๕

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
อากรแสตมป์ (ฉบับที่ ๔) พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ตราสารฉบับใด ซึ่งมีได้ปิดแสตมป์
บริบูรณ์ตามพระราชบัญญัติอากรแสตมป์ พุทธศักราช ๒๔๗๕
ผู้จำหน่ายที่ต้องเสียอากรแสตมป์ หรือผู้ทรงตราสารหรือผู้ถือ
เอาประโยชน์แห่งตราสาร อาจยื่นตราสารนั้นต่อพนักงาน
เจ้าหน้าที่เพื่อขอเสียอากรได้ เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้รับ
ตราสารเช่นนั้น ให้อนุมัติให้เสียอากรได้ภายในบังคับแห่ง
บทบัญญัติต่อไปนี้

๑. ถ้าตราสารที่มีได้ปิดแสตมป์บริบูรณ์นั้นเป็นตราสารที่
กระทำขึ้นในราชอาณาจักร และมีใช้ตราสารที่เสียอากรเพียง
๕ สตางค์ หรือมิใช่ตัวแลกเงินตัวสัญญาใช้เงิน เช็ก ทั้ง
บุคคลดังกล่าวมาในวรรคก่อนนี้ได้ยื่นตราสารนั้นต่อพนักงาน
เจ้าหน้าที่เพื่อเสียอากรภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันต้องปิด
แสตมป์บริบูรณ์ ก็ให้เสียอากรเพียงเท่าราคาแสตมป์อากร
ที่จำเป็นต้องปิด

๒. ถ้ากรณีเป็น อย่างอื่น นอกจากที่กล่าวมาข้างต้นนั้น นอกจากจำนวนเงินอากรที่ต้องเสียเท่าราคาแสตมป์อันจำเป็น ต้องปิดแล้ว ให้เสียเงินเพิ่มอากรตั้งต่อไปน้อีกด้วย

(ก) ถ้าปรากฏต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ว่าตราสารนั้นยังมี ได้ปิดแสตมป์บริบูรณ์นับแต่วันต้องปิดแสตมป์บริบูรณ์มา ยัง ไม่พ้นเวลา ๓ เดือน ให้เสียเงินเพิ่มอากรอีก ๒ เท่าของ จำนวนเงินอากรที่จำเป็นต้องปิด หรือเป็นเงิน ๑๐ บาท แล้ว แต่อย่างใดจะมากกว่า

(ข) ถ้าปรากฏต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ว่าตราสารนั้นยังมี ได้ปิดแสตมป์บริบูรณ์นับแต่วันที่ต้องปิดแสตมป์บริบูรณ์มา พ้นกำหนดเวลา ๓ เดือนแล้ว ให้เสียเงินเพิ่มอากรเป็น เงิน ๕ เท่าของจำนวนเงินอากรที่จำเป็นต้องปิด หรือเป็น เงิน ๒๕ บาท แล้วแต่อย่างใดจะมากกว่า

เงินเพิ่มอากรตั้งว่านี้ ให้ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งแห่งเงิน อากร

มาตรา ๔ วิธีเสียเงินอากรและเงินเพิ่มอากรตั้งบัญญัติ ไว้ในมาตรา ๓ นั้น ให้เสียโดยวิธีชำระเป็นตัวเงินต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ และให้พนักงานเจ้าหน้าที่สลักหลังตราสาร นั้น ๐๙/๑๐/๒๕๖๖ แสดงจำนวนเงินอากรที่ต้องเสียและเงินเพิ่มอากร

ถ้ามี กับทั้งนามและตำบลที่อยู่ของบุคคลผู้เสียเงินอากร และเงินเพิ่มอากร แล้วลงนามพนักงานเจ้าหน้าที่และวัน เดือนปีไว้เป็นสำคัญ

มาตรา ๕ เพื่อให้การเป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจตรวจสอบตราสารที่ต้องเสียอากรว่าปิดแสดมปีบริบูรณ์แล้วหรือไม่ณสถานที่ใด ๆ ใดในระหว่างเวลาพระอาทิตย์ขึ้นและพระอาทิตย์ตก และมีอำนาจออกหมายเรียกตัวผู้ต้องปิดแสดมปีอากร ผู้ทรงตราสารหรือผู้ถือเอาประโยชน์แห่งตราสาร และหมายเรียกพยานมาไต่สวนได้

ถ้าการตรวจสอบไต่สวนได้ความจริงว่า ตราสารใดมิได้ปิดแสดมปีบริบูรณ์ พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจจัดการโดยวิธีเช่นเดียวกับที่ระบุไว้ในมาตรา ๓ อนุมาตรา ๒ โดยอนุโลม

มาตรา ๖ บุคคลผู้มีส่วนได้เสียคนใดได้เสียอากรหรือเงินเพิ่มอากร โดยคนมิได้เป็นผู้มีหน้าที่เสียอากรแสดมปีตามพระราชบัญญัติ มีสิทธิไล่เบี้ยเอาจากบุคคลผู้มีหน้าที่เสียอากรได้

มาตรา ๗ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจ

๑๑๖๐

ออกกฎกระทรวงตั้งแต่งเจ้าพนักงานและกำหนดกิจการอื่นๆ
เพื่อปฏิบัติการให้เป็นที่ไปตามบทแห่งพระราชบัญญัติ
กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา
แล้ว ให้ใช้บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา
นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๕ มีนาคม หน้า ๑๒๖๕)

๑๑๖๑

พระราชบัญญัติ
ควบคุมการจอดเรือในแม่น้ำลำคลอง
พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตย์ทิพอาภา

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรว โยธิน

ตราไว้เมื่อวันที่ ๕ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า เป็นการสมควรที่จะ
ควบคุมการจอดเรือในแม่น้ำลำคลอง

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎรตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติ
ควบคุมการจอดเรือในแม่น้ำลำคลอง พุทธศักราช ๒๔๗๕"

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ในจังหวัดพระนคร
ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

เมื่อใช้พระราชบัญญัตินี้ในท้องถิ่นหรือภูมิภาคอื่น ให้
ประกาศใช้โดยพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๓ ภายใต้บังคับบทกฎหมายว่าด้วยการเดินเรือ
ในน่านน้ำสยาม เมื่อได้ใช้พระราชบัญญัตินี้ในเขตต์ ท้องถิ่น
หรือภูมิภาคใด ให้ยกเลิกบรรดาบทกฎหมาย กฎ และ
ข้อบังคับอื่น ๆ ในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้
หรือซึ่งขัดแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ในที่นั้น

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“เรือ” ให้หมายความรวมถึงตลอดถึงแพคนอยู่ แพไม้
โป๊ะ และสิ่งอื่นใดซึ่งมีสภาพเช่นเดียวกัน

“เจ้าของเรือ” หมายความว่า ผู้รับผิดชอบในการ
ควบคุมเรือในฐานะเป็นเจ้าของ ผู้เช่า หรือในฐานะอื่นใด

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้หน้าที่รักษาการ
ตามพระราชบัญญัตินี้

“เขตต์ห้ามจอดเรือ” หมายความว่า เขตต์ที่มีเทศ
บัญญัติหรือข้อบังคับห้ามจอดเรือตามความในพระราชบัญญัติ

“พนักงานท้องถิ่น” ในท้องถิ่นซึ่งได้ยกฐานะเป็นเทศบาลแล้วหมายความว่า คณะมนตรีเทศบาล ส่วนในท้องถิ่นซึ่งยังมีได้ยกฐานะเป็นเทศบาล หมายความว่า คณะกรรมการอำเภอ

มาตรา ๕ ห้ามมิให้เจ้าของเรือปล่อยให้เรือซึ่งรั่วหรือชำรุด จนไม่อาจเคลื่อนที่ได้คงอยู่ต่อไปในแม่น้ำลำคลอง ให้เจ้าของเรือดังกล่าวแล้วจัดการซ่อมแซมให้เรือนั้นมีลักษณะอาจเคลื่อนที่ได้ตามสภาพของเรือ หรือรื้อถอนหรือจัดการอย่างหนึ่งอย่างใดให้เรือนั้นไปเสียให้พ้นจากแม่น้ำลำคลองภายในกำหนดสิบห้าวันนับแต่วันที่เรือนั้นไม่อาจเคลื่อนที่ได้

ถ้าพ้นกำหนดเวลาดังกล่าวแล้ว เจ้าของเรือไม่จัดการตามความในวรรคก่อนให้พนักงานท้องถิ่น มีอำนาจจัดการรื้อถอนหรือจัดการอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อมิให้เรือนั้นคงที่อยู่ต่อไป และให้มีอำนาจเรียกค่าใช้จ่ายตามสมควรในการนั้นจากเจ้าของเรือได้ด้วย

มาตรา ๖ ผู้ใดเป็นเจ้าของเรือซึ่งไม่อาจเคลื่อนที่ได้ในวันให้พระราชบัญญัตินี้ ให้จัดการซ่อมแซมให้เรือนั้นมีลักษณะอาจเคลื่อนที่ได้ตามสภาพของเรือ หรือรื้อถอนหรือ

จัดการอย่างหนึ่งอย่างใดไว้ให้นั้นไปเสียให้พ้นจากแม่น้ำ
ลำคลองภายในกำหนดสามเดือนนับแต่วันใช้พระราชบัญญัติ
นั้น

ถ้าพ้นกำหนดเวลาดังกล่าวแล้ว เจ้าของเรือไม่จัดการ
ตามความในวรรคก่อนให้พนักงานท้องถิ่นมีอำนาจจัดการหรือ
ถอนหรือจัดการอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อมิให้เรื่อนั้นคงที่อยู่ต่อ
ไป

มาตรา ๗ เมื่อได้มีเทศบัญญัติหรือข้อบังคับตามความใน
มาตรา ๘ กำหนดว่าแม่น้ำลำคลองใด หรือส่วนของแม่น้ำ
ลำคลองใดเป็นเขตห้ามจอดเรือแล้ว ให้พนักงานเจ้าเขต
ห้ามจอดเรื่อนั้น ๆ ไว้เป็นสำคัญภายในเขตห้ามมิให้ผู้หนึ่ง
ผู้ใดจอดเรือเกินกว่าสามวัน เว้นแต่จะได้รับอนุญาตเป็น
หนังสือจากพนักงานท้องถิ่น

เมื่อได้มีการขออนุญาตแล้ว ให้ถือว่าผู้นั้นชอบที่จะ
จอดเรืออยู่ต่อไปได้จนกว่าจะได้ทราบผลของการขออนุญาต
ให้นำความในสองวรรคก่อนมาใช้บังคับแก่การจอดเรือ
หน้าที่ดินซึ่งอยู่ในกรรมสิทธิ์หรือครอบครองของเอกชนด้วย
แต่ถ้าบุคคลอื่นจอดเรือหน้าที่ดินเช่นว่านี้ต้องไม่เป็นที่เสื่อม
สิทธิแก่เจ้าของที่ดินหรือผู้ครอบครองที่ดินนั้น

มาตรา ๘ ให้เทศบาลหรือคณะกรรมการอำเภอโดยอนุ
มติของรัฐมนตรี มีอำนาจออกเทศบัญญัติหรือข้อบังคับแล้ว
แต่กรณี เพื่อ

(๑) กำหนดว่าแม่น้ำลำคลองใด หรือ ส่วน ของ แม่น้ำ
ลำคลองใดเป็นเขตห้ามจอดเรือ

(๒) กำหนดวิธีการและลักษณะของการจอดเรือ เพื่อ
ให้เป็นความสะดวกแก่การจราจรและการเอนตามบทพระราช
บัญญัตินี้

เทศบัญญัตินั้น ให้ใช้บังคับได้ต่อเมื่อได้ปฏิบัติตามวิ
ธิการที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการจัดระเบียบเทศบาล

ข้อบังคับนั้นให้ใช้บังคับได้ต่อเมื่อได้ประกาศไว้โดย
เปิดเผยเกี่ยวกับการอำเภอแห่งท้องถิ่นนั้นแล้วสิบห้าวัน

มาตรา ๙ เจ้าของเรือคนใดกระทำผิดต่อมาตรา ๘ หรือ
เทศบัญญัติหรือข้อบังคับซึ่งออกตามความในมาตรา ๘ มีความ
ผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าสิบบาท

มาตรา ๑๐ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย มี
หน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มี
อำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามบทแห่ง
พระราชบัญญัตินี้

๑๑๖๖

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา
แล้ว ให้ใช้บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๕ มีนาคม หน้า ๑๒๗๕)

จ่านักหอสมุด

๑๑๖๗

พระราชกฤษฎีกา

กำหนดเขตต์หวงห้ามที่ดินบริเวณพระพุทธบาท
ตำบลขุนโขลน อำเภอนองโตน จังหวัดสระบุรี
พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตยทิพอาภา

เจ้าพระยามรราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชัยเนนทร โยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๖ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรกำหนดเขตต์หวงห้ามที่ดินบริเวณ
พระพุทธบาท ตำบลขุนโขลน อำเภอนองโตน จังหวัด
สระบุรี ไว้เพื่อประโยชน์แก่การพระพุทธศาสนา

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ในพระปรมาภิไธย สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการหวงห้ามที่ดินรกร้างว่างเปล่า อันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน พุทธศักราช ๒๔๗๘ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกากำหนดเขตต์หวงห้ามที่ดินบริเวณพระพุทธรบาท ตำบลขุนโขลน อำเภอหนองโสน จังหวัดสระบุรี พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ข้าหลวงประจำจังหวัดสระบุรีเป็นเจ้าหน้าที่ผู้อำนาจในการหวงห้ามที่ดินตามพระราชกฤษฎีกานี้

มาตรา ๔ ที่ดินรกร้างว่างเปล่าซึ่งอยู่ภายในเขตต์หวงห้ามตามแผนที่ท้ายพระราชกฤษฎีกานี้ ห้ามมิให้ผู้ใดเข้าจับจอง หักร้าง เข้าจัดทำ หรือปลูกสร้างด้วยประการใดๆ ในที่ดินเหล่านั้น เว้นแต่จะได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากเจ้าหน้าที่

๑๑๖๕

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงธรรมการ และ
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่รักษาการให้เป็น
ไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ. อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๕ มีนาคม หน้า ๑๒๘๐)

เจ้านักหอสมุด

๑๑๗๐

พระราชกฤษฎีกา
กำหนดเขตต์หวงห้ามที่ดินอำเภอพยุหะคีรี
จังหวัดนครสวรรค์ พุทธศักราช ๒๕๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๔)

อาทิตยที่พารา

พ.อ. เจ้าพระยาพิชัยเนตรโยธิน
ตราไว้เมื่อวันที่ ๕ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕
เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรกำหนดเขตต์หวงห้ามที่ดิน อำเภอ
พยุหะคีรี จังหวัดนครสวรรค์ ไว้เพื่อประโยชน์ที่กระทรวง
เศรษฐการจะได้จัดตั้งกสิกรรมขึ้น

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕
แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการหวงห้ามที่ดินรกร้างว่างเปล่า

อันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน พุทธศักราช ๒๔๗๘ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกากำหนดเขตต์หวงห้ามที่ดิน อำเภอยุหะคีร์ จังหวัดนครสวรรค์ พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้หัวหน้ากองกรรมกร กรมพาณิชย์ กระทรวงเศรษฐกิจเป็นเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจในการหวงห้ามที่ดินตามพระราชกฤษฎีกานี้

มาตรา ๔ ที่ดินรกร้างว่างเปล่าซึ่งหวงห้ามตามพระราชกฤษฎีกานี้ อยู่ในอำเภอยุหะคีร์ จังหวัดนครสวรรค์ มีเขตต์ดังนี้

ก. จากยอดเขาใบไม้ ไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ ๓ กิโลเมตร ไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ๒ กิโลเมตร

ข. ต่อเส้นตรงจากยอดเขาสรนางสรงไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ ๑ กิโลเมตรครึ่ง จากปลายเส้นนี้ไปทางทิศ

ตะวันตกเฉียงใต้ ๓ กิโลเมตรไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ๒ กิโลเมตร

ทั้งนี้ภายในเขตต์ตามแผนที่ท้ายพระราชกฤษฎีกานี้ เป็นเนื้อที่ประมาณ ๕๗๖ ตารางกิโลเมตร ห้ามมิให้ผู้ใดเข้าจับจอง หักร้าง เข้าจัดทำ หรือปลูกสร้างด้วยประการใดๆ ในที่ดินเหล่านั้น เว้นแต่จะได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากเจ้าหน้าที่

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจ และ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ. อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๔ มีนาคม หน้า ๑๒๘๓)

๑๑๗๓

พระราชกฤษฎีกา

จัดตั้งเทศบาลเมืองกำแพงเพชร จังหวัดกำแพงเพชร

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔)

อาทิตย์ทิพอาภา

พล. อ. เจ้าพระยาพิชัยเนตรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๑ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรจัดเขตต์ชุมนุมชนในบรรดาตำบลอัน
เป็นที่ตั้งศาลาว่าการจังหวัดกำแพงเพชร ให้มีฐานะเป็น
เทศบาลเมือง

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๒

วรรค ๑ และ วรรค ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล
พุทธศักราช ๒๔๗๖ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ตั้งต่อ
ไปใน

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งเทศบาลเมืองกำแพงเพชร” จังหวัดกำแพงเพชร
พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้จัดเขตตำบลชุมชนในบรรดาดำบลอันเป็น
ที่ตั้งศาลว่าการจังหวัดกำแพงเพชร ตามเขตที่กำหนด
ไว้ในมาตรา ๔ ขึ้นเป็นเมืองมีฐานะเป็นเทศบาลเมือง มีนาม
ว่า “เทศบาลเมืองกำแพงเพชร” จังหวัดกำแพงเพชร”

มาตรา ๔ ให้กำหนดเขตเทศบาลเมืองกำแพงเพชร
จังหวัดกำแพงเพชร ไว้ดังนี้ คือ

ด้านเหนือ ตั้งแต่หลักเขตที่ ๑ ซึ่งตั้งอยู่ริมฝั่งแม่น้ำ
ปิงปากตะวันตกตรงมุมตะวันออกเฉียงเหนือของเขตวัด
พระบรมธาตุ เป็นเส้นตรงไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ

จุดหลักเขตต์ที่ ๒ ที่เชิงสะพานโคม ข้ามคูเมืองปากตะวัน
ตก และทางไปอำเภอพรานกระต่ายปากเหนือ

ด้านตะวันออก จากหลักเขตต์ที่ ๒ เป็นเส้นตรงไปทาง
ทิศตะวันออกเฉียงใต้ จุดหลักเขตต์ที่ ๓ ซึ่งวัดจากมุมโบสถ์
วัดคูดามมุดตะวัน ออกเฉียงเหนือ เป็นเส้นตรงไปตามแนว
ผนังโบสถ์ด้านเหนือไปทางทิศตะวันออก ๓๐๐ เมตร

จากหลักเขตต์ที่ ๓ เป็นเส้นตรงไปทางทิศใต้ ตัดกับ
คันมะขามในบริเวณวัดทุ่งสวน (ร้าง) และเป็นเส้นตรง
ต่อไปซึ่งวัดจากคันมะขาม ๔๐๐ เมตร จุดหลักเขตต์ที่ ๔

ด้านใต้ จากหลักเขตต์ที่ ๔ เป็นเส้นตรงไปทางทิศตะวัน
ตกจุดหลักเขตต์ที่ ๕ ตรงฝั่งแม่น้ำปิงปากตะวันออก ซึ่งวัด
จากคันสะท้อนในบริเวณหน้าวัดเจ็ก (ร้าง) ริมฝั่งแม่น้ำปิง
ปากตะวันออกไปทางทิศใต้ ๓๐๐ เมตร

จากหลักเขตต์ที่ ๕ เป็นเส้นตรงต่อจากหลักเขตต์ที่ ๔
และที่ ๕ ไปถึงฝั่งแม่น้ำปิงปากตะวันตก จุดหลักเขตต์ที่ ๖

ด้านตะวันตก จากหลักเขตต์ที่ ๖ เลียบฝั่งแม่น้ำปิงปาก
ตะวันตกไปทางทิศเหนือ จุดหลักเขตต์ที่ ๑

ดังปรากฏในแผนผังท้ายพระราชกฤษฎีกานี้

ตามเส้นแนวเขตต์ที่ตั้งกำหนดไว้ในวรรคก่อน ให้มี
หลักย่อยปักไว้เป็นระยะ เพื่อแสดงแนวเขตต์ด้วยตามควร

มาตรา ๕ ที่ดินหรือโรงเรือนสิ่งปลูกสร้างของผู้ใดแหล่ล้อม
ถ้าเข้ามาในเส้นเขตต์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔ แม้แต่ส่วน
หนึ่งส่วนใด ให้ถือว่าที่ดินซึ่งติดต่อกันเป็นพื้นเดียวกันนั้น
หรือโรงเรือนสิ่งปลูกสร้างนั้น ๆ อยู่ในเขตต์เทศบาลเต็มทุก
ส่วน

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย มีหน้า
ที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ. อ. พหลพลพยุหเสนา
นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๔ มีนาคม หน้า ๑๒๔๖)

๑๑๗๗

พระวรวงศ์เธอ

จัดตั้งเทศบาลเมืองตาก จังหวัดตาก

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔)

อาทิตย์ทิพอาภา

พล. อ. เจ้าพระยาพิชัยเนนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๑ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรจัดเขตตั้งชุมชนในบรรดาตำบลอัน
เป็นที่ตั้งศาลว่าการจังหวัดตาก ให้มีฐานะเป็นเทศบาล
เมือง

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๒

09/10/2566

๑๔๕

วรรค ๑ และวรรค ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล
พุทธศักราช ๒๔๗๖ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ตั้ง
ต่อไปน

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกาให้เรียกว่า “พระราช
กฤษฎีกาจัดตั้งเทศบาลเมืองตาก จังหวัดตาก พุทธศักราช
๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกา ตั้งแต่วันประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้จัดเขตที่ชุมนุมชนในบรรดาตำบลอันเป็น
ที่ตั้งศาลาว่าการ จังหวัดตาก ตามเขตต์ที่กำหนดไว้ใน
มาตรา ๔ ขึ้นเป็นเมือง มีฐานะเป็นเทศบาลเมืองมีนามว่า
“เทศบาลเมืองตาก จังหวัดตาก”

มาตรา ๔ ให้กำหนดเขตต์เทศบาลเมืองตาก จังหวัด
ตาก ไว้ดังนี้คือ

ด้านเหนือ ตั้งแต่หลักเขตต์ที่ ๑ ซึ่งตั้งอยู่ตรงปากคลอง
ยายป๋มฝั่งตะวันออกของแม่น้ำปิง ตำบลหัวเดียข เป็นเส้น
ตรงไปทิศเหนือ จดหลักเขตต์ที่ ๒ ตรงโคนต้นงัวใกล้
หนองหลวง

ด้านตะวันออก จากหลักเขตต์ที่ ๒ เป็นเส้นตรงไปทิศตะวันออกเฉียงใต้จดหลักเขตต์ ๑๖ ตรงริมถนนสายไปจังหวัดสวรรคโลกฟ้ากเหนือ ซึ่งวัดจากหลักกิโลเมตรที่ ๑๑๘ ไปทิศตะวันออกเป็นระยะ ๑๐๐ เมตร

จากหลักเขตต์ที่ ๓ เป็นเส้นตรงไปทิศตะวันออกเฉียงใต้จดหลักเขตต์ที่ ๔ ตรงมุมกำแพงวัดมณีบรรพตมุมตะวันออกเฉียงเหนือ

จากหลักเขตต์ที่ ๔ เป็นเส้นตรงไปทิศใต้ จดหลักเขตต์ที่ ๕ โคนต้นพุทธรักษา ในทุ่งนาหลังวัดโพธิ์ (ร้าง) ตำบลเชียงเงิน

ด้านใต้ จากหลักเขตต์ที่ ๕ เป็นเส้นตรงไปทิศตะวันตกเฉียงใต้ ตัดกับหลักกิโลเมตรที่ ๓ ทางไปตำบลวังหิน และต่อกันเป็นเส้นตรงไปจดริมฝั่งแม่น้ำปิง ฝั่งตะวันออกจดหลักเขตต์ที่ ๖

ด้านตะวันตก จากหลักเขตต์ที่ ๖ เลียบไปตามฝั่งแม่น้ำปิงฝั่งตะวันออกไปทิศเหนือ จดหลักเขตต์ที่ ๑

ตั้งปรากฏในแผนผังท้ายพระราชกฤษฎีกานี้

ตามเส้นแนวเขตต์ดังกล่าวกำหนดไว้ในวรรคก่อน ให้มีหลักย่อยปักไว้เป็นระยะ เพื่อแสดงแนวเขตต์ด้วยตามควร

มาตรา ๕ ที่ดิน หรือโรงเรือน สิ่งปลูกสร้าง ของผู้ใด
เหลือมลาเข้ามาในเส้นเขตต์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔ แม้
แต่ส่วนหนึ่งส่วนใด ให้ถือว่าที่ดินซึ่งติดต่อกันเป็นผืนเดียว
กันนั้น หรือโรงเรือนสิ่งปลูกสร้างนั้นๆ อยู่ในเขตต์เทศบาล
เต็มทุกส่วน

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๔ มีนาคม หน้า ๑๒๕๐)

๑๑๘๑

พระราชกฤษฎีกา

จัดตั้งเทศบาลเมืองพัทลุง จังหวัดพัทลุง

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตย์ทิพอาภา

พล.อ. เจ้าพระยาพิชัยเนตรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๑ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรจัดเขตต์ชุมนุมชนในบรรดาตำบลอันเป็นที่ตั้งศาลว่าการจังหวัดพัทลุง ให้มีฐานะเป็นเทศบาลเมือง

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๒ วรรค ๑ และวรรค ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล

พุทธศักราช ๒๔๗๖ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งเทศบาลเมืองพัทลุง จังหวัดพัทลุง พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้จัดเขตต์ชุมนุมชนในบรรดาตำบลอันเป็นที่ตั้งศาลาว่าการจังหวัดพัทลุง ตามเขตต์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔ ขึ้นเป็นเมือง มีฐานะเป็นเทศบาลเมือง มีนามว่า “เทศบาลเมืองพัทลุง จังหวัดพัทลุง”

มาตรา ๔ ให้กำหนดเขตต์เทศบาลเมืองพัทลุง จังหวัดพัทลุง ไว้ดังต่อไปนี้

ด้านเหนือ ตั้งแต่หลักเขตต์ที่ ๑ ซึ่งตั้งอยู่บนศูนย์กลางทางรถไฟสายใต้ และห่างจากศูนย์กลางสถานีพัทลุงไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ๒๐๐ เมตร แล้วหักเป็นมุมฉากกับทางรถไฟนั้นไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ จดหลักเขตต์ที่ ๒ ซึ่งตั้งอยู่บนเส้นนี้ห่างจากทางรถไฟ ๒๐๐ เมตร

จากหลักเขตต์ที่ ๒ หักเป็นมุมฉากขนานกับทางรถไฟ
มาทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ จุดหลักเขตต์ที่ ๓ ซึ่งตั้งอยู่
ที่เส้นนี้ จดกับเส้นซึ่งห่างจากถนนไปเมืองเก่า (ลำปำ)
๑๐๐ เมตร

จากหลักเขตต์ที่ ๓ หักเลี้ยวขนานกับถนนไปเมืองเก่า
(ลำปำ) มาทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งระยะห่างจาก
ริมถนนฝั่งเหนือ ๑๐๐ เมตร จุดหลักเขตต์ที่ ๔ ซึ่งตั้งอยู่
บนเส้นนี้ และห่างจากหลักเขตต์ที่ ๓ ระยะ ๕๔๐ เมตร

ด้านตะวันออก จากหลักเขตต์ที่ ๔ หักเป็นมุมฉากมา
ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ และห่างจากริมถนนไปเมืองเก่า
(ลำปำ) ฝั่งใต้ ๔๐๐ เมตร จุดหลักเขตต์ที่ ๕ ซึ่งตั้งอยู่บน
เส้นนี้ ห่างจากริมถนนไปเมืองเก่า (ลำปำ) ฝั่งใต้ ๔๐๐ เมตร

ด้านใต้ จากหลักเขตต์ที่ ๕ หักเป็นมุมฉากไปทางทิศ
ตะวันตกเฉียงใต้ เป็นเส้นตรง และขนานกันกับถนนไป
เมืองเก่าและถนนไปเมืองตรัง จนจุดหลักเขตต์ที่ ๖ ซึ่งตั้ง
อยู่ที่เส้นนี้ ห่างจากริมถนนหน้าวัดโลกเนี้ยรฝั่งตะวันตก
๒๐๐ เมตร

จากหลักเขตต์ที่ ๖ หักเลี้ยวขนานกับถนนหน้าวัดโลก
เนี้ยรไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ จุดหลักเขตต์ที่ ๗ ซึ่ง

ตั้งอยู่บนเส้น^๕และห่างจากริมถนนไปเมืองตรงฝั่งใต้ ๒๐๐ เมตร

จากหลักเขตต์ที่ ๗ หักเลี้ยวขวานักับถนนไปเมืองตรงไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ และห่างจากริมถนนไปเมืองตรงฝั่งใต้ ๒๐๐ เมตร จดหลักเขตต์ที่ ๘ ซึ่งตั้งอยู่ที่เส้น^๕ และห่างจากคลองวัดท่ามิหรำฝั่งตะวันตก ๓๐๐ เมตร

ด้านตะวันตก จากหลักเขตต์ที่ ๘ หักเป็นมุมฉากไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือจดหลักเขตต์ที่ ๙ ซึ่งตั้งอยู่ที่เส้น^๕ ติดกับเส้นซึ่งห่างจากริมถนนไปเมืองตรงฝั่งเหนือ ๒๐๐ เมตร

จากหลักเขตต์ที่ ๙ หักเป็นมุมฉากขวานไปกับถนนไปเมืองตรง ไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ โดยมีระยะห่างจากถนนไปเมืองตรงฝั่งเหนือ ๒๐๐ เมตร จดหลักเขตต์ที่ ๑๐ ซึ่งตั้งอยู่บนเส้น^๕ โดยมีระยะห่างจากถนนหน้าวัดโลกเนียร ๓๐๐ เมตร

จากหลักเขตต์ที่ ๑๐ หักเลี้ยวขวานักับถนนหน้าวัดโลกเนียรไปทางทิศเหนือในระยะ ๓๐๐ เมตร จากริมถนน

หน้าวัดโคกเนียรฝั่งตะวันตก จุดหลักเขตต์ที่ ๑๑ ซึ่งตั้งอยู่ที่เส้นนี้ ตรงริมคลองข้างวัดโคกเนียรฝั่งใต้

จากหลักเขตต์ที่ ๑๑ เป็นเส้นตรงไปหาหลักเขตต์ที่ ๑๒ ซึ่งตั้งอยู่ริมถนนข้างศาลากลางฝั่งเหนือ โดยห่างจากมุมเหนือของสี่แยกถนนหน้าวัดโคกเนียรและถนนข้างศาลากลาง ๑๐๐ เมตร

จากหลักเขตต์ที่ ๑๒ หักเลี้ยวไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือจุดหลักเขตต์ที่ ๑๓ ซึ่งห่างจากหลักเขตต์ที่ ๑๒ ระยะ ๑๐๐ เมตร จุดเชิงเขาภูเขาสวรรค์

จากหลักเขตต์ที่ ๑๓ หักเลี้ยวเลียบเชิงเขาภูเขาสวรรค์ไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ จุดหลักเขตต์ที่ ๑๔ ซึ่งตั้งอยู่ที่เชิงเขาภูเขาสวรรค์ โดยวัดระยะจากหลักเขตต์ที่ ๑ เป็นเส้นตรงไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ ๕๒๐ เมตร

จากหลักเขตต์ที่ ๑๔ หักเลี้ยวเป็นเส้นตรงไปและได้ฉากกับทางรถไฟสายใต้ จนบรรจบกับหลักเขตต์ที่ ๑

ตั้งปรากฏในแผนผังท้ายพระราชกฤษฎีกานี้

ตามเส้นแนวเขตต์ดังกล่าวกำหนดไว้ในวรรคก่อน ให้มีหลักย่อยปักไว้เป็นระยะเพื่อแสดงแนวเขตต์ด้วยตามควร

มาตรา ๕ ที่ดินหรือโรงเรือนสิ่งปลูกสร้างของผู้ใดล้อม
ล้อมเข้ามาในเส้นเขตต์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔ แม้แต่ส่วน
หนึ่งส่วนใด ให้ถือว่าที่ดินซึ่งติดต่อกันเป็นพื้นเดียวกันนั้น
หรือโรงเรือนสิ่งปลูกสร้างนั้น ๆ อยู่ในเขตต์เทศบาลเต็ม
ทุกส่วน

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๕ มีนาคม หน้า ๒๑๑๘)

๑๑๘๗

พระราชกฤษฎีกา

จัดตั้งเทศบาลเมืองเพชรบูรณ์ จังหวัดเพชรบูรณ์

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตยทิพอาภา

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๑ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรจัดเขตชุมนุมชนในบรรดาตำบลอันเป็นที่ตั้งศาลาว่าการจังหวัดเพชรบูรณ์ ให้มีฐานะเป็นเทศบาลเมือง

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๒ วรรค ๑ และวรรค ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล

09/10/2566

พุทธศักราช ๒๕๗๖ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ตั้ง
ต่อไป

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราช
กฤษฎีกาจัดตั้งเทศบาลเมืองเพชรบูรณ์ จังหวัดเพชรบูรณ์
พุทธศักราช ๒๕๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ ตั้งแต่วันประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้จัดเขตชุมนุมชนในบรรดาดำบลอันเป็น
ที่ตั้งศาลว่าการจังหวัดเพชรบูรณ์ ตามเขตที่กำหนดไว้ใน
มาตรา ๔ ขึ้นเป็นเมือง มีฐานะเป็นเทศบาลเมือง มีนามว่า
“เทศบาลเมืองเพชรบูรณ์ จังหวัดเพชรบูรณ์”

มาตรา ๔ ให้กำหนดเขตเทศบาลเมืองเพชรบูรณ์
จังหวัดเพชรบูรณ์ไว้ดังนี้ คือ

ด้านเหนือ ตั้งแต่หลักเขตที่ ๑ ซึ่งตั้งอยู่ที่เชิงสะพาน
ด้านเหนือบนฟากตะวันตกของถนนไปหล่มสักตัด หักไปทาง
ทิศตะวันออก ๔๕๒ เมตร จดหลักเขตที่ ๒ ซึ่งตั้งอยู่บน
ฟากเหนือของถนนไปวัดโพธิ์เย็น

จากหลักเขตต์ที่ ๒ เลียบฟากเหนือของถนนไปวัดโพธิ์
 ขึ้นไปทางทิศตะวันออก ๒๕๐ เมตร จุดหลักเขตต์ที่ ๓ ซึ่ง
 ตั้งอยู่ที่มุมเหนือของถนนไปวัดโพธิ์เป็น

จากหลักเขตต์ที่ ๓ ข้ามลำน้ำ แควบ้ำศักดิ์ไป ทางทิศ
 ตะวันออกเฉียงเหนือ ๑๘๕ เมตร จุดหลักเขตต์ที่ ๔ ซึ่งตั้ง
 อยู่ที่สามแยกถนนไปตำบลตงมูลเหล็ก

ด้านตะวันออก จากหลักเขตต์ที่ ๔ หักไปทางทิศตะวัน
 ออกเฉียงใต้ ๕๖๐ เมตร จุดหลักเขตต์ที่ ๕ ซึ่งตั้งอยู่บนฟาก
 ใต้ของถนนไปวัดไตรภูมิ และห่างจากเชิงสะพานด้านใต้
 ของสะพานข้ามลำน้ำแควบ้ำศักดิ์ ๓๕๒ เมตร วัดเป็นเส้น
 ตรง

จากหลักเขตต์ที่ ๕ หักไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ จุด
 หลักเขตต์ที่ ๖ ซึ่งตั้งอยู่ที่เชิงสะพานด้านตะวันออกของสะพาน
 ข้ามคลองศาลา และบนฟากใต้ของถนนหน้าศาลากลาง
 จังหวัด

ด้านใต้ จากหลักเขตต์ที่ ๖ หักไปทางทิศตะวันตกเฉิ
 ใต้จุดหลักเขตต์ที่ ๗ ซึ่งตั้งอยู่บนฟากตะวันออกของถนนไป
 สะพานหิน และห่างจากสามแยกถนนสายเพ็ชรบูรณ์สะพาน
 หิน และทางไปโรงเรียนประจำจังหวัด ๔๒๐ เมตร

ด้านตะวันตก จากหลักเขตต์ที่ ๗ หักไปทางทิศเหนือ จนจดหลักเขตต์ที่ ๘ ซึ่งตั้งอยู่บนปากเหนือของทางไปตำบล สะเคียง ที่เชิงสะพานด้านตะวันตกของสะพานข้ามคลอง ตะลุก

จากหลักเขตต์ที่ ๘ หักไปทางทิศเหนือ จนบรรจบหลัก เขตต์ที่ ๑

ตั้งปรากฏในแผนผังทำยพระราชกฤษฎีกานี้

ตามเส้นแนวเขตต์ที่กำหนดไว้ในวรรคก่อน ให้มีหลัก ย่อยปักไว้เป็นระยะเพื่อแสดงแนวเขตต์ด้วยตามควร

มาตรา ๕ ที่ดิน หรือ โรง เรือน สิ่ง ปลูกสร้าง ของ ผู้ใด เหลื่อมล้ำเข้ามาในเส้นเขตต์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔ แม้แต่ ส่วนหนึ่งส่วนใด ให้ถือว่าที่ดินซึ่งติดต่อกันเป็นผืนเดียวกันนั้น หรือโรงเรือนนางนั้น ๆ อยู่ในเขตต์เทศบาลเต็มทุก ส่วน

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่ รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

09/10/25๕6

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๓๔ มีนาคม หน้า ๑๓๐๐)

๑๑๕๑

พระราชกฤษฎีกา

จัดตั้งเทศบาลเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน
พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตยทิพอาภา

พล. อ. เจ้าพระยาพิชโยธิน

ตราไว้เมื่อวันที่ ๑๑ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรจัดเขตต์ชุมชนในบรรดาตำบลอัน
เป็นที่ตั้งศาลาว่าการ จังหวัดแม่ฮ่องสอน ให้มีฐานะเป็น
เทศบาลเมือง

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๒
วรรค ๑ และวรรค ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล

พุทธศักราช ๒๔๗๖ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งเทศบาลเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้จัดเขตต์ชุมนุมชนในบรรดาตำบลอันเป็นที่ตั้งศาลาว่าการจังหวัดแม่ฮ่องสอนตามเขตต์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔ ขึ้นเป็นเมือง มีฐานะเป็นเทศบาลเมืองนี้นามว่า “เทศบาลเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน”

มาตรา ๔ ให้กำหนดเขตต์เทศบาลเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอนไว้ดังนี้ คือ

ด้านเหนือ ตั้งแต่หลักเขตต์ที่ ๑ ซึ่งตั้งอยู่ริมคลองฝั่งเหนือห่างจากเชิงสะพานข้ามคลองด้านเหนือ ๒๐๐ เมตรจดหลักเขตต์ที่ ๒ ซึ่งอยู่บนเส้นเป็นมุมฉากกับสะพาน และห่างจากหลักเขตต์ที่ ๑ ระยะ ๖๐๐ เมตร

ด้านตะวันออก จากหลักเขตต์ที่ ๒ หักไปทางทิศใต้จน
จดหลักเขตต์ที่ ๓ ซึ่งตั้งอยู่ริมถนนสิงหนาทบำรุงฝั่งใต้และ
ห่างจากสี่แยกถนนสิงหนาทบำรุง และถนนขุนลุมประเทศ
๓๗๖ เมตร

จากหลักเขตต์ที่ ๓ หักไปทางทิศใต้จนจดหลักเขตต์
ที่ ๔ ซึ่งตั้งอยู่ริมฝั่งเหนือของแม่น้ำแม่ฮ่องสอน ห่างจาก
หลักเขตต์ที่ ๓ ระยะ ๖๕๐ เมตร

ด้านใต้ จากหลักเขตต์ที่ ๔ เลียบริมแม่น้ำแม่ฮ่องสอน
ฝั่งเหนือไปทางทิศตะวันตก จนจดหลักเขตต์ที่ ๕ ซึ่งตั้งอยู่
ตรงจุดที่ฟากตะวันตกของถนนผดุงม่วยต่อจุดกับ ฝั่งเหนือ
ของแม่น้ำแม่ฮ่องสอน

ด้านตะวันตก จากหลักเขตต์ที่ ๕ เลียบริมถนนผดุงม่วย
ต่อฟากตะวันตกไปทางทิศเหนือ จดหลักเขตต์ที่ ๖ ซึ่งตั้ง
อยู่ที่มุมถนนผดุงม่วยต่อด้านตะวันตกซึ่งหักเลี้ยววัดกำก้อ

จากหลักเขตต์ที่ ๖ หักไปทางทิศเหนือขนานกับฟาก
ตะวันตกของถนนขุนลุมประเทศ และห่างจากฟากถนนนี้
๒๐๐ เมตร จนจดหลักเขตต์ที่ ๑

ดังปรากฏในแผนผังท้ายพระราชกฤษฎีกานี้

ตามเส้นแนวเขตต์ตั้งกำหนดไว้ ในวรรคก่อน ให้มี
หลักย่อยปักไว้เป็นระยะเพื่อแสดงแนวเขตต์ด้วยตามคว

มาตรา ๕ ที่ดินหรือโรงเรือนสิ่งปลูกสร้างของผู้ใด
เหลื่อมล้ำเข้ามาในเส้นเขตต์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔ แม้แต่
ส่วนหนึ่งส่วนใด ให้ถือว่าที่ดินซึ่งติดต่อกันเป็นผืนเดียวกันนั้น
หรือโรงเรือนสิ่งปลูกสร้างนั้น ๆ อยู่ในเขตต์เทศบาลเดิม
ทุกส่วน

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย มีหน้าที่
รักษาการให้ขึ้นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ. อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๔ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๙)

๑๑๕๕

พระราชกฤษฎีกา

จัดตั้งเทศบาลเมืองระนอง จังหวัดระนอง

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตยทิพอาภา

พล. อ. เจ้าพระยาพิชัยเนนทร โยธิน

ตราไว้ณวันที่ ๑๑ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรจัดเขตต์ชุมนุมชนในบรรดาตำบลอันเป็นที่ตั้งศาลาว่าการจังหวัดระนอง ให้มีฐานะเป็นเทศบาลเมือง

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๒

วรรค ๑ และวรรค ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล
พุทธศักราช ๒๔๗๖ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ตั้งต่อ
ไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งเทศบาลเมืองระนอง จังหวัดระนอง พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ ตั้งแต่วันประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้จัดเขตต์ชุมนุมชนในบรรดาตำบลอันเป็นที่ตั้งศาลาว่าการจังหวัดระนอง ตามเขตต์ที่กำหนดไว้ใน
มาตรา ๔ ขึ้นเป็นเมือง มีฐานะเป็นเทศบาลเมือง มีนามว่า
“เทศบาลเมืองระนอง จังหวัดระนอง”

มาตรา ๔ ให้กำหนดเขตต์เทศบาลเมืองระนอง จังหวัด
ระนอง ไว้ดังนี้ คือ

ด้านเหนือ ตั้งแต่หลักเขตต์ที่ ๑ ซึ่งตั้งอยู่ที่หัวแหลม
ฝั่งเหนือของปากคลองสะพานยาง กับคลองหลงจู้ และ
เลยริมคลองหลงจู้ไปทิศตะวันออกจดหลักเขตต์ที่ ๒ ที่
เส้นริมคลองห่างจากริมถนนท่าเมืองฟากเหนือ ๒๐๐ เมตร

จากหลักเขตต์ที่ ๒ ขนานกับถนนท่าเมืองไปทิศตะวันออก ห่างจากถนนท่าเมือง ๒๐๐ เมตร จุดหลักเขตต์ที่ ๓ ที่เส้น ขนานนี้ตัดกับเส้นขนานถนนเรื่องราษฎร์ ห่างจาก ถนนเรื่องราษฎร์ ๒๐๐ เมตร

ด้านตะวันออก จากหลักเขตต์ที่ ๓ หักไปทิศเหนือ และขนานกับถนนเรื่องราษฎร์ ถนนทวิสินคำ ๒๐๐ เมตร จุดหลักเขตต์ที่ ๔ ที่เส้นขนานนี้ตัดกับริมคลองสะพานยง

จากหลักเขตต์ที่ ๔ เลียบริมคลองสะพานยงฝั่งใต้ ไป ทิศตะวันออก จุดหลักเขตต์ที่ ๕ ที่ริมถนนปากตะวันตก ช่างถนนทวิสินคำยันคลอง

ด้านเหนือ จากหลักเขตต์ที่ ๕ เป็นเส้นตรงข้ามคลอง สะพานยงไปทิศตะวันออกเฉียงเหนือ จุดหลักเขตต์ที่ ๖ ที่ มุมถนนชาติเฉลิม กับถนนด้านเหนือข้างวัดสุวรรณคีรีวิหาร

จากหลักเขตต์ที่ ๖ เลียบถนนข้างวัดสุวรรณคีรีวิหารปาก เหนือไปทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ระยะ ๓๐๐ เมตร จุด หลักเขตต์ที่ ๗

ด้านตะวันออก จากหลักเขตต์ที่ ๗ หักเป็นเส้นตรงไป ทิศใต้จุดหลักเขตต์ที่ ๘ ที่สามแยกถนนชลระอุกับถนนดับ คัดต่อกันและห่างจากสามแยกนั้น เป็นเส้นฉากไปทิศตะวันออก ^{๑๙/10/25๕๗} ๒๐๐ เมตร

จากหลักเขตต์ที่ ๘ ขนานกับถนนชลระอุไปทิศตะวันออกเฉียงใต้ห่างจากถนนชลระอุ ๒๐๐ เมตร จุดหลักเขตต์ที่ ๘ ซึ่งตั้งอยู่ห่างจากถนนชลระอุ ๒๐๐ เมตร และห่างจากเชิงสะพานข้ามคลองระหัดไปทิศตะวันออกเฉียงใต้ ๘๘๐ เมตร วัดตามถนนชลระอุ

จากหลักเขตต์ที่ ๘ หักไปทางทิศใต้ ๑๕๐ เมตร เป็นเส้นฉากกับถนนชลระอุ จุดหลักเขตต์ที่ ๑๐ ซึ่งตั้งอยู่บนเส้นฉากนี้ ห่างจากถนนชลระอุ ๕๐ เมตร

จากหลักเขตต์ที่ ๑๐ หักไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ ขนานและห่างจากถนนชลระอุ ๕๐ เมตร ไปจนถึงหลักเขตต์ที่ ๑๑ ซึ่งอยู่ห่างจากหลักเขตต์ที่ ๑๐ ระยะ ๕๐๐ เมตร

จากหลักเขตต์ที่ ๑๑ หักไปทางทิศใต้ ข้ามถนนชลระอุ จุดหลักเขตต์ที่ ๑๒ ที่ริมคลองหาดส้มแป้นฝั่งเหนือ

จากหลักเขตต์ที่ ๑๒ เลียบตามริมคลองหาดส้มแป้นฝั่งเหนือไปจุดหลักเขตต์ที่ ๑๓ ซึ่งตั้งอยู่ริมคลองนี้และห่างจากถนนท่าเมืองฟ้ากใต้ ๒๐๐ เมตร วัดเป็นเส้นฉากกับถนน

ด้านใต้ - จากหลักเขตต์ที่ ๑๓ ขนานกับถนนท่าเมือง และห่างจากถนนท่าเมือง ๒๐๐ เมตร จุดหลักเขตต์ที่ ๑๔ ที่เส้นขนานนี้ตัดกับเส้นขนาน ๒๐๐ เมตร ของถนนเก่าที่จะตัดไปปากน้ำ

จากหลักเขตต์ที่ ๑๔ ขนานและห่างจากถนนเก่าที่จะไป
ปากน้ำ ๒๐๐ เมตร จดหลักเขตต์ที่ ๑๕ ที่เส้นขนานนี้ตัด
กับริมคลองหาดส้มแป้นฝั่งใต้

ด้านตะวันตก จากหลักเขตต์ที่ ๑๕ เดี่ยวริมคลองหาด
ส้มแป้นฝั่งใต้ไปทิศตะวันตก จดหลักเขตต์ที่ ๑๖ ที่ปาก
คลองหาดส้มแป้น ซึ่งห่างจากปลายถนนท่าเมือง ๒๐๐ เมตร
ไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ ตัดกับปากคลองหาดส้มแป้นฝั่งใต้

จากหลักเขตต์ที่ ๑๖ ตัดข้ามปากไปบรรจบกับหลักเขตต์
ที่ ๑

ตั้งปรากฏในแผนผังท้ายพระราชกฤษฎีกานี้

ตามเส้นแนวเขตต์ดังกล่าวกำหนดไว้ในวรรคก่อน ^{ใหม่}
หลักย่อยดังกล่าวเป็นระยะเพื่อแสดงแนวเขตต์ด้วยตามควร

มาตรา ๕ ที่ดินหรือโรงเรือนสิ่งปลูกสร้างของผู้ใด
เหลื่อมล้ำเข้ามาในเส้นเขตต์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔ แม้
แต่ส่วนหนึ่งส่วนใด ให้ถือว่าที่ดินซึ่งติดต่อกันนั้น
กันนั้น หรือโรงเรือนสิ่งปลูกสร้างนั้น ๆ อยู่ในเขตต์เทศ
บาลเต็มทุกส่วน

๑๒๐๐

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๕ มีนาคม พ.ศ. ๑๓๐๕)

๑๒๐๑

พระราชกฤษฎีกา
จัดตั้งเทศบาลเมืองเลย จังหวัดเลย
พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตยทิพอาภา

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรว โยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๑ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรจัดเขตตั้งชุมชนในบรรดาตำบลอัน
เป็นที่ตั้งศาลาว่าการจังหวัดเลย ให้มีฐานะเป็นเทศบาล
เมือง

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๒

วรรค ๑ และวรรค ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล พุทธศักราช ๒๔๗๖ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกาให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งเทศบาลเมืองเลข จังหวัดเลย พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้จัดเขตตั้งชุมชนในบรรดาตำบลอันเป็นที่ตั้งศาลาว่าการ จังหวัดเลย ตามเขตต์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔ ขึ้นเป็นเมือง มีฐานะเป็นเทศบาลเมืองมีนามว่า “เทศบาลเมืองเลข จังหวัดเลย”

มาตรา ๔ ให้กำหนดเขตต์เทศบาลเมืองเลข จังหวัดเลย ไว้ดังนี้ คือ

ด้านเหนือ ตั้งแต่หลักเขตต์ที่ ๑ ซึ่งตั้งอยู่ห่างจากฟากเหนือของถนนสลลเชียงคาน ๒๐ เมตร และห่างจากเชิงสะพานต้นเหนือของสะพานข้ามลำน้ำหมาน ๔๒๘ เมตร

หักเป็นมุมฉาก กับ เส้นทิศเหนือไปทางทิศตะวันออก ๕๔๔
เมตร จุดหลักเขตต์ที่ ๒

ด้านตะวันออก จากหลักเขตต์ที่ ๒ หักเป็นมุมฉากกับ
เส้นเขตต์ด้านเหนือไปทางทิศใต้ ๒,๒๐๘ เมตร จุดหลัก
เขตต์ที่ ๓

ด้านใต้ จากหลักเขตต์ที่ ๓ หักเป็นมุมฉากกับเส้น
เขตต์ด้านตะวันออกไปทางทิศตะวันตก ๕๔๔ เมตร จุด
หลักเขตต์ที่ ๔

ด้านตะวันตก จากหลักเขตต์ที่ ๔ หักเป็นมุมฉากกับ
เส้นเขตต์ด้านใต้ไปทางทิศเหนือ ๒,๒๑๒ เมตร จุดหลัก
เขตต์ที่ ๑

ตั้งปรากฏในแผนผังท้ายพระราชกฤษฎีกานี้

ตามเส้นแนวเขตต์ดังกล่าวกำหนดไว้ในวรรคก่อน ให้มี
หลักย่อยปักไว้เป็นระยะ เพื่อแสดงแนวเขตต์ด้วยตามควร

มาตรา ๕ ที่ดิน หรือโรงเรือน สิ่งปลูกสร้าง ของผู้ใด
เหลื่อมล้ำเข้ามาในเส้นเขตต์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔ แม้
แต่ส่วนหนึ่งส่วนใด ให้ถือว่าที่ดินซึ่งติดต่อกันเป็นผืนเดียวกัน

๑๒๐๔

นั้น หรือโรงเรียนสิ่งปลูกสร้างนั้น ๆ อยู่ในเขตเทศบาล
เต็มทุกส่วน

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๔ มีนาคม พุทธศักราช ๑๓๑๕)

๑๒๐๕

พระวชิรภักษฎีกา

จัดตั้งเทศบาลเมืองสกลนคร จังหวัดสกลนคร

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาพิติยทิพอาภา

พล.อ. เจ้าพระยาพิชัยเนตรโยธิน

ตราไว้ณวันที่ ๑๑ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรจัดเขตตั้งชุมชนในบรรดาคำบลอันเป็นที่ตั้งศาลาว่าการจังหวัดสกลนคร ให้มีฐานะเป็นเทศบาลเมือง

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๒ วรรค ๑ และวรรค ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล

พุทธศักราช ๒๔๗๖ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งเทศบาลเมืองสกลนคร จังหวัดสกลนคร พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้จัดเขตตั้งชุมชนชนในบรรดาตำบลอันเป็นที่ตั้งศาลาว่าการจังหวัดสกลนคร ตามเขตที่ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔ ซึ่งเป็นเมือง มีฐานะเป็นเทศบาลเมือง มีนามว่า “เทศบาลเมืองสกลนคร จังหวัดสกลนคร”

มาตรา ๔ ให้กำหนดเขตเทศบาลเมือง สกลนคร จังหวัดสกลนครไว้ดังนี้ คือ

ด้านตะวันตก ตั้งแต่หลักเขตที่ ๑ ซึ่งตั้งอยู่ที่มุมเขตตะวันออกของสนามบินพลเรือนมุมตะวันตก และเป็นเส้นตรงไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ เลียบเขตสนามบินพลเรือน ไปถึงมุมสนามบินด้านเหนือ หักเป็นเส้นตรงไปทางทิศเหนือ ถึงริมขอบหนองสนมด้านตะวันตก จดหลักเขตที่ ๒

จากหลักเขตต์ที่ ๒ เป็นเส้นตรงไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือผ่านทางไปจังหวัดอุดรธานี ตรงกิโลเมตรที่ ๔.๘๔๐ และห่างจากทางไปจังหวัดอุดรธานีฝั่งเหนือ ๒๖๗ เมตร จดหลักเขตต์ที่ ๓

ด้านเหนือ จากหลักเขตต์ที่ ๓ หักเป็นเส้นตรงไปทางทิศตะวันออก ห่างและขนานกับถนนไสสว่างฝั่งเหนือ ๔๐๐ เมตร ถึงตรงมุมถนนไสสว่างกับถนนใจผาสุขร่วมกัน จดหลักเขตต์ที่ ๔

จากหลักเขตต์ที่ ๔ หักเป็นเส้นตรงไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือข้ามหนองสะพานถ้ำริมเกาะดอนสวรรค์ด้านเหนือ จดหลักเขตต์ที่ ๕

ด้านตะวันออก จากหลักเขตต์ที่ ๕ ไปทางทิศตะวันออกเฉียงไปตามเขตต์เกาะดอนสวรรค์ จนถึงด้านใต้ของเกาะดอนสวรรค์ จดหลักเขตต์ที่ ๖

จากหลักเขตต์ที่ ๖ เป็นเส้นตรงไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ข้ามหนองสะพาน ผ่านด้านตะวันออกของป่าช้าดอนกะโจ ถึงริมมุมทิศใต้ของป่าช้าดอนกะโจ จดหลักเขตต์ที่ ๗

ด้านใต้ จากหลักเขตต์ที่ ๗ หักเป็นเส้นตรงไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ถึงทางไปบ้านวังค้อฝั่งตะวันตก จุดหลักเขตต์ที่ ๘

จากหลักเขตต์ที่ ๘ เป็นเส้นตรงไปทางทิศตะวันตกห่างและขนานกับถนนรอบบึงฝั่งใต้ ถนนไปสนามบินฝั่งตะวันออกเฉียงใต้ และถนนไปอำเภอณาแกฝั่งตะวันออก ถนนละ ๒๐๐ เมตร จุดหลักเขตต์ที่ ๙ ซึ่งตั้งอยู่ห่างจากสามแยกถนนไปอำเภอณาแกกับถนนไปสนามบิน ๓๕๐ เมตร วัดเป็นเส้นตรง

จากหลักเขตต์ที่ ๙ หักเป็นเส้นตรงไปทางทิศตะวันตกผ่านถนนไปอำเภอณาแกถึงมุมสนามบินพลเรือนมุมใต้ แล้วเลียบเขตต์สนามบินพลเรือนด้านตะวันตกเฉียงเหนือไปจุดหลักเขตต์ที่ ๑

ตั้งปรกฏในแผนผังทำยพระราชกฤษฎีกานี้

ตามเส้นแนวเขตต์ที่ตั้งกำหนดไว้ในวรรคก่อน ให้มีหลักข้อยกไว้เป็นระยะเพื่อแสดงแนวเขตต์ด้วยตามควร

มาตรา ๕ ที่ดินหรือโรงเรือนสิ่งปลูกสร้างของผู้ใดเหลืออยู่
๐๙/๑๐/๒๕๖๖
ถ้าเข้ามาในเส้นเขตต์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔ แม้แต่ส่วนหนึ่ง

๑๒๐๕

ส่วนใด ให้ถือว่าที่ดินซึ่งติดต่อกันเป็นผืนเดียวกันนั้น หรือ
โรงเรียนสิ่งปลูกสร้างนั้น ๆ อยู่ในเขตเทศบาลเต็มทุกส่วน

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้.

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๔ มีนาคม หน้า ๑๓๑๕)

๑๒๑๐

พระราชกฤษฎีกา

จัดตั้งเทศบาลเมืองสวรรคโลก จังหวัดสวรรคโลก

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิพย์ทิพธำภา

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทวโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๑๑ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรจัดเขตต์ชุมนุมชนในบรรดาตำบลอันเป็นที่ตั้งศาลาว่าการจังหวัดสวรรคโลก ให้มีฐานะเป็นเทศบาลเมือง

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๒ วรรค ๑ และวรรค ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล

09/10/2566

พุทธศักราช ๒๔๗๖ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งเทศบาลเมืองสวรรคโลก จังหวัดสวรรคโลก พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้จัดเขตตำบลชุมชนในบรรดาตำบลอันเป็นที่ตั้งศาลาว่าการจังหวัดสวรรคโลก ตามเขตต์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔ ขึ้นเป็นเมืองมีฐานะเป็นเทศบาลเมือง มีนามว่า “เทศบาลเมืองสวรรคโลก จังหวัดสวรรคโลก”

มาตรา ๔ ให้กำหนดเขตต์เทศบาลเมืองสวรรคโลก จังหวัดสวรรคโลก ไว้ดังนี้ คือ

ด้านเหนือ ตั้งแต่หลักเขตต์ที่ ๑ ซึ่งตั้งอยู่ที่ริมฝั่งตะวันออกของแม่น้ำยมและห่างจากหลักเขตต์ที่ ๒ ระยะ ๓๐๐ เมตร แล้วหักไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้จดหลักเขตต์ที่ ๒ ซึ่งตั้งอยู่ที่ริมฟากตะวันตกของถนนไปอำเภอหาดเสี้ยว

และวัดระชะจากศูนย์กลางของสถานีรถไฟสวรรคโลก มาทางทิศเหนือ ๓๐๐ เมตร

จากหลัก เขตต์ที่ ๒ หักเป็นมุมฉากกับ ถนนไป อำเภอหาดเสี้ยว ไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ จุดหลักเขตต์ที่ ๓ ซึ่งตั้งอยู่บนเส้นนี้ และห่างจากทางรถไฟไปบ้านดารา ๑๐๐ เมตร

จากหลักเขตต์ที่ ๓ หักเฉียงไปทางทิศใต้ จุดหลักเขตต์ที่ ๔ ซึ่งตั้งอยู่ที่ริมฟากเหนือของถนนไปเมืองพิชัย และห่างจากทางรถไฟ ๒๔๘ เมตร

ด้านตะวันออก จากหลักเขตต์ที่ ๔ หักเฉียงไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ จุดหลักเขตต์ที่ ๕ ซึ่งตั้งอยู่ที่ริมฟากเหนือของทางหางคลอง และห่างจากสี่แยกถนนหลังสถานี และทางหางคลองตัดกัน ๕๒๐ เมตร

จากหลักเขตต์ที่ ๕ หักเฉียงไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ จุดหลักเขตต์ที่ ๖ ซึ่งตั้งอยู่ที่ริมฟากตะวันออกของทางหลวงสายที่ ๘ และห่างจากสี่แยกถนนหน้าโรงเรียน สวรรค์ ๖๖๐ เมตร

ด้านใต้ จากหลักเขตต์ที่ ๖ หักเลี้ยวไปทางทิศตะวันตก
จดหลักเขตต์ที่ ๗ ซึ่งตั้งอยู่ที่ริมแม่น้ำยมฝั่งตะวันออก และ
ห่างจากหลักเขตต์ที่ ๖ ระยะ ๒๐๐ เมตร

จากหลักเขตต์ที่ ๗ หักเลี้ยวข้ามแม่น้ำยมไปทางทิศ
ตะวันตกเฉียงเหนือ จดหลักเขตต์ที่ ๘ ซึ่งตั้งอยู่ที่ด้าน
ตะวันตกของวัดสวรรค์ ห่างจากริมฝั่งตะวันตกของแม่น้ำยม
๒๐๐ เมตร และห่างจากริมทางด้านเหนือของวัดสวรรค์
เป็นเส้นขนานกับฝั่งแม่น้ำ ๑๔๖ เมตร

จากหลักเขตต์ที่ ๘ หักขนานกับริมฝั่งแม่น้ำยมไปทาง
ทิศตะวันออกเฉียงเหนือในระยะ ๒๐๐ เมตร จดหลักเขตต์
ที่ ๙ ซึ่งตั้งอยู่ที่เส้นขนานนี้ ห่างจากริมฝั่งตะวันตกของ
แม่น้ำยม ๒๐๐ เมตร และบนริมทางด้านเหนือของวัด
สวรรค์

ด้านตะวันตก จากหลักเขตต์ที่ ๙ หักข้ามแม่น้ำยม
ไปทางทิศตะวันออกจนบรรจบกับหลักเขตต์ที่ ๑

ตั้งปรากฏในแผนผังท้ายพระราชกฤษฎีกานี้
ตามเส้นแนวเขตต์ดังกล่าวไว้ในวันแรกก่อน ให้มี
หลักข้อยี่สิบสี่เป็นระยะเพื่อแสดงแนวเขตต์ด้วยตามควร

๑๒๑๔

มาตรา ๕ ที่ดินหรือโรงเรือนสิ่งปลูกสร้างของผู้ใดเหลือ
ล้ำเข้ามาใน เส้นเขตต์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔ แม้แต่ส่วน
หนึ่งส่วนใด ให้ถือว่าที่ดินซึ่งติดต่อกันเป็นพื้นเดียวกันนั้น
หรือโรงเรือนสิ่งปลูกสร้างนั้น ๆ อยู่ในเขตต์เทศบาลเต็ม
ทุกส่วน

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๔ มีนาคม หน้า ๑๓๒๔)

๑๒๑๕

พระราชกฤษฎีกา
จัดตั้งเทศบาลเมืองอุดรธานี จังหวัดอุดรธานี
พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตยทิพอาภา

พล.อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรโยธิน
ตราไว้ ณ วันที่ ๑๑ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕
เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรจัดเขตต์ชุมนุมชนในบรรดาตำบลอัน
เป็นที่ตั้งศาลว่าการจังหวัดอุดรธานี ให้มีฐานะเป็นเทศบาล
เมือง

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ในพระปรมาภิไธยสม
เด็จพระเจ้าอยู่หัว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๒

วรรค ๑ และวรรค ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล
พุทธศักราช ๒๔๗๖ จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกา^๕นี้ให้เรียกว่า "พระราช
กฤษฎีกาจัดตั้งเทศบาลเมืองอุดรธานี จังหวัดอุดรธานี พุทธ
ศักราช ๒๔๗๕"

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกา^๕นี้ตั้งแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้จัดเขตตำบลชุมชนในบรรดาดำบลอันเป็น
ที่ตั้งศาลาว่าการจังหวัดอุดรธานี ตามเขตที่ที่กำหนดไว้ใน
ในมาตรา ๔ ขึ้นเป็นเมือง มีฐานะเป็นเทศบาลเมือง มีนาม
ว่า "เทศบาลเมืองอุดรธานี จังหวัดอุดรธานี"

มาตรา ๔ ให้กำหนดเขตตำบลเทศบาลเมืองอุดรธานี
จังหวัดอุดรธานีไว้ดังนี้ คือ

ด้านเหนือ ตั้งแต่หลักเขตที่ ๑ ซึ่งตั้งอยู่ที่มุมตะวันตกเฉียงเหนือของเขตวัดโนนพระนิเวศ เลียบตามเขตวัดด้านเหนือไปทิศตะวันออกข้ามถนนหนองคายเป็นเส้นตรงต่อไปทิศตะวันออกเฉียงใต้ถึงหลักเขตที่ ๒ ที่มุมตะวันออกเฉียงเหนือของเขตวัดศรีคุณเมือง

จากหลักเขตต์ที่ ๒ หักไปทิศตะวันออก เป็นระยะ ๕๕๐ เมตร จุดหลักเขตต์ที่ ๓ ที่ตรงเขตต์ทางรถไฟด้านตะวันออก ด้านตะวันออก จากหลักเขตต์ที่ ๓ หักเป็นมุมฉากไปทิศใต้เลียบตามเขตต์ทางรถไฟไปจนจตุรรมถนนไปสกลนคร ฟากใต้แล้วหักไปทิศตะวันตกเฉียงเหนือเลียบตามริมถนนไปสกลนครฟากใต้จนจุดเขตต์ทางรถไฟที่ตัดริมถนนนี้ และห่างจากศูนย์กลางทางรถไฟด้านตะวันออก ๕๐ เมตร แล้วหักไปทิศใต้และเลียบตามเขตต์ทางรถไฟไปจุดหลักเขตต์ที่ ๔ ซึ่งวัดระยะห่างจากริมถนนไปสกลนครฟากใต้ไปทิศใต้ ๒๑๐ เมตร

ด้านใต้ จากหลักเขตต์ที่ ๔ หักเป็นมุมฉากไปทิศตะวันตกจุดหลักเขตต์ที่ ๕ ที่เส้นเขตต์นี้ตัดกับริมถนนไปขอนแก่นฟากตะวันออก

จากหลักเขตต์ที่ ๕ หักเป็นมุมฉากจากริมถนนไปขอนแก่น และเป็นเส้นตรงไปทิศตะวันตกเฉียงใต้ ๔๐๐ เมตร จุดหลักเขตต์ที่ ๖

จากหลักเขตต์ที่ ๖ หักไปทิศตะวันตกเฉียงเหนือและขนานกับถนนไปขอนแก่น ถนนโพธิศรี ห่างจากริมถนน

ทั้งสองนี้ ๕๐๐ เมตร จุดหลักเขตต์ที่ ๗ ซึ่งตั้งอยู่ที่เส้น
 ขนานนี้ตัดกับเส้นขอบถนนข้างจาน และห่างจากถนน
 ข้างจวนทางทิศตะวันออก

ด้านตะวันตก จากหลักเขตต์ที่ ๗ หักเป็นมุมฉากไปทิศ
 ตะวันออกเฉียงเหนือจุดหลักเขตต์ที่ ๘ ที่เส้นเขตต์นี้ตัดกับ
 ริมถนนหลวงฟากตะวันออก (มุมเขตต์วัดโพธิ์สมภรณ์ใต้
 ตะวันตกเฉียงเหนือ)

จากหลักเขตต์ที่ ๘ เป็นเส้นตรงต่อไปทิศตะวันออก
 เฉียงเหนือ บรรจบกับหลักเขตต์ที่ ๑

ตั้งปรากฏในแผนผังท้ายพระราชกฤษฎีกานี้

ตามเส้นแนวเขตต์ที่กำหนดไว้ในวรรคก่อน ให้มีหลัก
 ย่อยปักไว้เป็นระยะเพื่อแสดงแนวเขตต์ด้วยตามควร

มาตรา ๕ ที่ดินหรือโรงเรือนสิ่งปลูกสร้างของผู้ใดเหลือ
 ดันเข้ามาในเส้นเขตต์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔ แม้แต่ส่วน
 หนึ่งส่วนใด ให้ถือว่าที่ดินซึ่งติดต่อกันเป็นผืนเดียวกันนั้น หรือ
 โรงเรือนสิ่งปลูกสร้างนั้น ๆ อยู่ในเขตต์เทศบาลเต็มทุกส่วน

๑๒๑๕

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
รักษาการให้สืบไปตามพระราชกฤษฎีกานี้.

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ. อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๕ มีนาคม พ.ศ. ๑๓๕๕)

๑๒๒๐

กฎกระทรวงมหาดไทย

ออกตามความในพระราชบัญญัติรถยนต์
พุทธศักราช ๒๔๗๓ (ฉบับที่ ๕)

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๘ และ ๔๒ แห่ง
พระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ รัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงมหาดไทยออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้
ให้ยกเลิก

(๑) กฎกระทรวงมหาดไทยออกตามความในมาตรา ๔๒
แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ ฉบับ
ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๔๗๓ ฉบับ
ลงวันที่ ๓๐ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๓ ฉบับ
ลงวันที่ ๑๗ กันยายน พุทธศักราช ๒๔๗๕ และฉบับ
ลงวันที่ ๒๑ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๗๗

(๒) กฎกระทรวงพาณิชย์และคมนาคมออกตามความใน
มาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๗๓
ฉบับลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๔๗๓

(๓) กฎกระทรวงเกษตรพาณิชย์การแก้ไขเพิ่มเติมออก
ตามความในมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธ

ศักราช ๒๔๗๓ และนับลงวันที่ ๑๗ กันยายน พุทธศักราช ๒๔๗๕

และให้ใช้กฎกระทรวงต่อไปนี้

กำหนดการบรรเทา

ข้อ ๑ นายทะเบียนบรรเทาและจำนวนคนโดยสาร ให้กำหนดดังนี้

- (ก) รถยนต์สาธารณะ หรือรถยนต์ส่วนบุคคลที่จดทะเบียนเป็นรถบรรเทาของ ให้กำหนดน้ำหนักบรรทุกตามที่นายทะเบียนจะกำหนดให้ โดยถือหนังสือรับรองของผู้สร้างรถยนต์นั้น เป็นพะยานหลักฐานในเบื้องต้น
- (ข) รถยนต์รับจ้างบรรเทาคนโดยสาร ให้กำหนดจำนวนคนที่บรรทุกได้ทั้งหมดไม่เกิน ๔๐ คน
- (ค) รถพ่วง นอกจากรถพ่วงจักรยานยนต์ ให้กำหนดน้ำหนักบรรทุกของตามที่นายทะเบียนจะกำหนดให้ โดยถือหนังสือรับรองของผู้สร้างรถนั้นเป็นพะยานหลักฐานในเบื้องต้น
- (ง) ที่นั่งในรถยนต์คันหนึ่ง ไม่ให้นั่งเกินกว่า

ความในวรรคก่อนนี้ไม่ใช่บังคับแก่รถยนต์
ส่วนบุคคลชนิดที่น้ำหนักไม่เกิน ๑ คน รวมทั้ง
ผู้ขับ

- (จ) ในการคำนวณจำนวนคนตามข้อนี้ ให้ถือเกณฑ์
ระยะที่นั่ง ๔๐ เซนติเมตรต่อ ๑ คน เด็กอายุ
ไม่เกิน ๑๐ ปี ๒ คนเท่ากับผู้ใหญ่ ๑ คน

ขนากรรถและเครื่องประกอบที่ห้ามใช้

ข้อ ๒ รถที่จะเดินบนทางหลวงต้องมีขนาดและน้ำหนัก
ดังนี้

- (ก) ส่วนกว้างของรถไม่เกิน ๒.๓๐ เมตร
(ข) ส่วนยาวสำหรับรถยนต์วัดจากหน้าหม้อหรือ
กันชนมาถึงรถไม่เกิน ๘ เมตร
(ค) ส่วนยาวสำหรับรถพ่วงรถยนต์ไม่เกิน ๖ เมตร
(ง) ส่วนยาวของตัวถัง วัดจากศูนย์กลางของเพลว
หลังถึงหลังรถไม่เกิน ๑.๕๐ เมตร แต่ถ้าเป็นรถ
ชนิดบรรทุกคนโดยสารซึ่งมีน้ำหนักต่ำกว่า ๑๒๕๐
กิโลกรัมไม่เกิน ๑ เมตร
(จ) น้ำหนักตัวรถรวมทั้งน้ำหนักบรรทุกต้องไม่เกิน
กว่า ๘๐๐๐ กิโลกรัม

จังหวัดใดทางไม้บังคับแข็งแรงพอ ให้นำทะเบียน
มีอำนาจที่จะไม่รับจดทะเบียน รถมีน้ำหนักตัวรวมทั้ง
น้ำหนักบรรทุกเกินกว่า ๕๐๐๐ กิโลกรัม

ข้อ ๓ รถยนต์ที่มีขนาดน้ำหนักไม่ถึง ๓๐๐๐ กิโลกรัม
ห้ามมิให้ใช้ล้อยางตัน

ข้อ ๔ ส่วนกว้างของยางตัน จะต้องพอทานน้ำหนัก
ตัวรถ และน้ำหนักบรรทุกรวมกันคิดเฉลี่ยล้อหนึ่งไม่เกินกว่า
๑๒๐ กิโลกรัมต่อ ๑ เซนติเมตรของส่วนกว้าง

ข้อ ๕ ห้ามมิให้ใช้รถยนต์ที่มีล้อหรือวัตถุหุ้มล้ออย่าง
อื่น นอกจากยาง เดินบนทางหลวง เว้นแต่ได้รับหนังสือ
อนุญาตชั่วคราวจากนายทะเบียน

ข้อ ๖ ห้ามมิให้ใช้รถยนต์ที่ไม่มีเครื่องหมายเสียงหรือ
รถยนต์ที่มีท่อไอเสียพ่นลงกับพื้นถนน

ข้อ ๗ ห้ามมิให้ใช้รถยนต์ที่มีขนาดส่วนยาวเกินกว่า
๖ เมตรลากจูงรถพ่วง

ลักษณะเครื่องหมายและเครื่องอุปกรณ์

ข้อ ๘ เครื่องหมายทะเบียน อัตราบรรทุก และกำหนด
จำนวนคนโดยสาร ให้ใช้ตามแบบตัวอย่างซึ่งมีอยู่ในสำนัก
งานทะเบียนรถประจำจังหวัด

ข้อ ๕ รถยนต์และรถพ่วงจดทะเบียนแล้วให้แสดง
เครื่องหมายที่รถนั้นตั้งต่อไปน

(ก) บ้ายเลขทะเบียนรถยนต์ มีเลขหมายตรงกับ
กับหนังสือสำคัญเกนยทะเบียนออกให้ บ้าย
พิเศษสำหรับผู้ซ่อมหรือขายรถยนต์ และบ้าย
รถยนต์รับจ้างบรรทุกคนโดยสาร ต้องติดตั้ง
แน่นไว้ในที่ที่เห็นได้ง่ายแต่ไกล ที่หน้ารถ
๑ แผ่น และหลังรถ ๑ แผ่น แต่บ้ายเลขทะเบียน
รถจักรยานยนต์สำหรับติดหน้ารถต้องมี ๒ แผ่น
ติดประกบแน่น เพื่อให้เห็นตัวอักษรและตัวเลข
ได้ทั้งจากด้านซ้ายและด้านขวา

(ข) บ้ายเลขทะเบียนรถพ่วง ต้องติดตั้งแน่นไว้หลัง
รถ ๑ แผ่น ในที่ที่เห็นได้ง่ายแต่ไกล

(ค) เครื่องหมายของเจ้าพนักงานแสดงการเสียภาษี
ประจำปี หรือประจำงวด ต้องติดที่เสาหรือ
กระจากหน้ารถให้เห็นได้ง่ายแต่ไกลจากด้านหน้า
หรือด้านซ้ายของรถ

รถจักรยานยนต์ให้ติดที่คานขบหรือตะเกียบ
หน้ารถ ถ้ามีรถพ่วงข้างจะติดที่ข้างซ้ายตัวถังรถ
พวงก็ได้

(ง) รถยนต์สาธารณะ หรือส่วนบุคคลที่จดทะเบียนเป็นรถบรรทุกของ รถยนต์รับจ้างพิเศษ และรถยนต์ประจำทาง ต้องติดป้ายบอกน้ำหนักบรรทุก และจำนวนคนในวันออกตัวถึงรถข้างขวา ๑ แผ่น และข้างซ้าย ๑ แผ่น ตอนหนึ่งของผู้ขับในรถเห็นได้ง่ายทุกเมื่อ

ข้อ ๑๐ รถยนต์ที่ใช้ยู่ต้องมีเครื่องหมายหลังติดไว้ในที่ผู้ขับสามารถจะเห็นสิ่งที่อยู่ด้านหลังของรถยนต์ที่ขับได้ง่าย

ข้อ ๑๑ รถยนต์สาธารณะที่ได้รับอนุญาตให้ใช้บรรทุกคนโดยสารนั้น ต้องมีประทุนกันแดด มีที่นั่งห้อยเท้า ตรึงแน่นกับพื้นตัวถัง มีพนักที่แข็งแรงสำหรับพิงและมีม้านั่งข้างตัวรถ ม้านั้นต้องมีเครื่องบ่วงกันไม่ให้ปลิวออกไปพ้นตัวรถ

ถ้าเป็นรถที่ได้รับอนุญาตให้บรรทุกคนโดยสารได้แต่ ๑๒ คนขึ้นไปรวมทั้งผู้ขับ และมีน้ำหนักแต่ ๑๕๐๐ กิโลกรัมขึ้นไป ต้องมีช่องทางสำหรับผู้โดยสารเดินอยู่ตรงกลาง มีราวสำหรับผู้โดยสารยึดเหนี่ยวอยู่ที่หลังคาตอนกลาง มีทางขึ้นลงจากทางหน้ารถด้านซ้าย ๑ แห่ง และทางท้ายรถ

ด้านซ้ายอีก ๑ แห่ง และบนหลังคารถต้องมีราวลูกกรงสูง ๓๐ เซนติเมตรล้อมรอบ สำหรับบรรทุกสิ่งของอีกด้วย แต่ความในวรรณคดีนี้ไม่ใช่บังคับแก่รถยนต์ที่สร้างหรือเปลี่ยนแปลงและจดทะเบียนไว้ก่อนวันที่ ๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๘๐

กำหนดเครื่องแต่งกายผู้ขับ

ข้อ ๑๒ ผู้ขับรถยนต์รับจ้างบรรทุกคนโดยสาร ต้องแต่งกายให้สะอาดเรียบร้อย และให้หมวกขณะตั้งต่อไปนั้

- (ก) เสื้อชั้นนอกปิดอก
- (ข) กางเกงยาวถึงเข่าหรือกว่านั้น

รูปถ่ายสำหรับผู้ขออนุญาตขับรถ

ข้อ ๑๓ ผู้ขออนุญาตขับรถทุกชนิดต้องส่งรูปถ่ายของตน ๒ รูปขนาด ๖×๘ เซนติเมตร ถ่ายครั้งตัวให้เห็นเต็มหน้าไม่สวมหมวกให้ไว้แก่นายทะเบียนและต้องเป็นรูปถ่ายภายในระยะไม่เกิน ๖ เดือน ก่อนวันที่ขอรับใบอนุญาต

การฝึกหัดขับรถ

ข้อ ๑๔ ในการฝึกหัดขับรถให้ผู้ปฏิบัติตามเงื่อนไขดังต่อไปนี้

- (ก) ให้ ฝักหัดจับในระหว่างเวลากลางวัน
 (ข) ให้ ฝักหัด จับใน ถนน และ ระยะ ทาง ที่ นาย
 ทะเบียนจะกำหนดให้
 (ค) ต้องมีหนังสืออนุญาตจากนายทะเบียน

การแจ้งว่าไม่ใช้รถ

ข้อ ๑๕ รถยนต์ที่จดทะเบียนแล้วนั้น ถ้าจะไม่ใช้
 ในงวดใด เจ้าของ หรือ ผู้ครอบครอง ต้องแจ้ง และนำป้าย
 เลขทะเบียนสำหรับรถคันนั้น มอบให้นายทะเบียนไว้ภายใน
 กำหนด ๑๕ วัน นับแต่วันสิ้นงวดที่เสียภาษีไว้

ค่าธรรมเนียม

ข้อ ๑๖ ให้เรียกค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ดังต่อไปนี้
 (๑) การจดทะเบียนรถประจำปีคันละ ๑ บาท
 (๒) ใบอนุญาตขับรถยนต์ ๕ บาท
 (๓) ใบอนุญาตให้ ใจเครื่องหมายพิเศษปีละ ๑๐๐ บาท
 (๔) ค่าธรรมเนียมเพิ่ม ตามความในมาตรา ๒๕ ให้
 เรียกดังนี้

(ก) รถยนต์สาธารณะ	งวดละ ๑ บาท
(ข) รถจักรยานยนต์	งวดละ ๑ บาท
(ค) รถแทรกเตอร์	งวดละ ๑ บาท
(ง) รถพ่วงรถยนต์	งวดละ ๑ บาท

- (จ) รถพ่วงจักรยายนตร ๑ บาท
- (ฉ) รถยนต์ส่วนบุคคล ๑ บาท
- (ง) ใบแทนใบอนุญาตที่สูญหาย หรือชำรุด ๑ บาท

(๖) ใบแทนเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีที่สูญหาย หรือชำรุด แผ่นละ ๑ บาท

(๗) การแก้ไขทะเบียนหรือคั่นทะเบียนครั้งละ ๑ บาท

ข้อ ๑๗ ค่าธรรมเนียม ใบอนุญาตประจำทางที่จะต้อง เสียปีละครั้งปี ตามความในมาตรา ๒๕ แห่งพระราช บัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ นั้น ให้เรียกเรียกคั่น รถยนต์ตามระยะทางที่รถเดินประจำคิดเป็นกิโลเมตร โดย อัตราดังนี้

(ก) สำหรับจังหวัดพระนครและธนบุรี กิโลเมตร ละ ๕ บาท

(ข) สำหรับจังหวัดอื่น ๆ กิโลเมตรละ ๒ บาท

เศษกิโลเมตรตั้งแต่ครั้งหนึ่งขึ้นไปคิดเป็นหนึ่งกิโลเมตร

ถ้าระยะทางที่ได้รับ อนุญาตให้เดิน รถประจำทางในจังหวัดหนึ่ง ๆ ยาวเกินกว่า ๑๐ กิโลเมตร แต่ไม่เกิน ๕๐ กิโลเมตร ให้ลดค่าธรรมเนียมให้ร้อยละ ๒๕ และเฉพาะส่วน ของระยะทางที่เกินกว่า ๑๐ กิโลเมตรขึ้นไป

ถ้าระยะทางที่ได้รับอนุญาตในจังหวัดหนึ่ง ๆ ยาวเกินกว่า ๕๐ กิโลเมตรขึ้นไป ให้ลดค่าธรรมเนียมให้ร้อยละ ๕๐ เฉพาะส่วนของระยะทางที่เกินกว่า ๕๐ กิโลเมตรขึ้นไป

ระยะงวดครึ่งปีที่จะต้องเสียค่าธรรมเนียมใบอนุญาตประจำทางตามความในมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ นั้น ในครึ่งปีแรกให้นับแต่วันที่ ๑ เมษายน ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน และครึ่งปีหลังให้นับแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ถึงวันที่ ๓๑ มีนาคม เศษของครึ่งปีให้นับเป็นครึ่งปี

ข้อ ๑๘ ค่าเครื่องหมายต่างๆและแบบพิมพ์ให้เก็บดังนี้

- (๑) แผ่นเครื่องหมายพิเศษ แผ่นละ ๒ บาท
- (๒) แผ่นป้ายเลขทะเบียน แผ่นละ ๑ บาท
- (๓) เครื่องหมายผู้ขับรถยนตร์สาธารณะ อันละ ๒ บาท
- (๔) แผ่นเครื่องหมายกำหนดน้ำหนักบรรทุกของ และคน แผ่นละ ๕๐ สตางค์
- (๕) แผ่น เครื่องหมายรถยนต์รับจ้างบรรทุกคนโดยสาร แผ่นละ ๕๐ สตางค์
- (๖) แบบพิมพ์ต่างๆ ละใบละ ๕ สตางค์

กฎให้ไว้ในวันที่ ๐๓ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

ข้าราชการ

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

กฎกระทรวงมหาดไทย
ออกตามความในพระราชบัญญัติจราจรทางบก
พุทธศักราช ๒๕๑๗ (ฉบับที่ ๒)

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗๐ แห่งพระราชบัญญัติ
จราจรทางบก พุทธศักราช ๒๕๑๗ รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
มหาดไทยออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ให้ยกเลิกกฎกระทรวงมหาดไทยออกตามความในมาตรา
๗๐ แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พุทธศักราช ๒๕๑๗
ลงวันที่ ๒๐ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๑๗ และให้ใช้กฎ
กระทรวงต่อไปนี้

การใช้ โคมไฟ

ข้อ ๑ รถทุกชนิดที่ขับขี่ในทางเวลากลางคืน ต้องมี
โคมไฟดังต่อไปนี้

(๑) รถยนต์

(ก) รถจักรยานยนต์ให้ มีโคมไฟแสงขาวข้าง
หน้าอย่างน้อยหนึ่งดวง มีแสงส่องไป
ข้างหน้าเห็นพ้นทางได้ชัดในระยะไม่น้อยกว่า

๒๐ เมตร

(ข) รถยนต์ตั้งแต่สามล้อขึ้นไป ให้มีโคมไฟ
แสงขาวข้างหน้าอย่างน้อยข้างละหนึ่งดวง
ติดไว้ ให้เห็นส่วนกว้างของรถในระดับต่ำกัน
และให้เปิดไฟไว้ในระดับเท่ากัน มีแรงเท่า
กันอย่างน้อยข้างละหนึ่งดวง มีแสงส่องไป
ข้างหน้าเห็นพื้นทางได้ชัดในระยะไม่น้อยกว่า
๒๐ เมตร

(ค) รถยนต์และรถจักรยานยนต์ทุกชนิด ให้มี
โคมไฟแสงแดงอยู่ท้ายรถ ส่องตรงไปข้างหลัง
และมีแสงขาวส่องตรงไปที่ป้ายเลขทะเบียน
รถให้เห็นตัวอักษรและตัวทะเบียนได้ชัดใน
ระยะ ๒๐ เมตร โคมไฟที่กล่าวนี้ต้องติดไว้
ตรงแนวกลางหลังรถหรือชิดข้างขวาหลังรถ

(๒) รถพ่วง

(ก) รถพ่วงจักรยานยนต์ ให้มีโคมไฟแสงขาว
ข้างหน้ารถพ่วงตรงมุมข้าง นอกตัวถังรถพ่วง
ดวงหนึ่ง เพื่อให้เห็นส่วนกว้างของรถนั้น

(ข) รถพ่วงรถยนต์ ให้มีโคมไฟแสงแดงที่ท้ายรถส่องตรงไปข้างหลังและแสงขาวส่องไปท้ายซ้ายและขวาให้เห็นตัวอักษรและตัวเลขทะเบียนได้ชัดในระยะ ๒๐ เมตร โคมไฟที่กล่าวนี้ต้องติดไว้ตรงแนวกลางหลังรถ หรือชิดข้างขวาหลังรถ

(๓) รถจักรยาน

(ก) รถจักรยานไม่เกินสองล้อ ให้มีโคมไฟอย่างน้อยหนึ่งดวงให้เห็นแสงไฟขาวด้านหน้าและแสงไฟแดงด้านหลัง แต่สำหรับแสงไฟแดงด้านหลังนั้นจะใช้แกว่สะท้อนแสง (รีเฟล็กเวอร์) แดงวัดเส้นผ่าศูนย์กลางไม่น้อยกว่า ๓ เซนติเมตร ติดที่ท้ายรถ ให้รับแสงส่องไปข้างหลังก็ได้

(ข) รถจักรยานตั้งแต่สามล้อขึ้นไป ให้มีโคมไฟอย่างน้อยข้างละหนึ่งดวงติดในระดับเท่ากันให้เห็นแสงไฟขาวด้านหน้าและแสงไฟแดงด้านหลังติดไว้ให้เห็นส่วนกว้างของรถ และให้เห็นแสงไฟทั้งจากข้างหน้าและข้างหลัง

ถ้าเป็นรถจักรยานชนิดพ่วงข้าง ให้มีโคมไฟตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๑ (๓) (ก) และให้มีโคมไฟแสงขาวเพิ่มขึ้นข้างหน้ารถพ่วงข้างนอกตัวถังดวงหนึ่งเพื่อให้เห็นส่วนกว้างของรถนั้น

- (ค) รถจักรยานทุกชนิดที่ใช้โคมไฟฟ้าด้านหน้ารถ ต้องบังคับให้แสงไฟอยู่ต่ำกว่าระดับสายตาของผู้ขับพาหนะที่สวนทางมาโดยให้แสงไฟที่ส่องตรงไปข้างหน้าเห็นพื้นทางได้ในระยะไม่เกินกว่า ๕ เมตร

(๔) รถอย่างอื่น

- (ก) รถที่ลากขึ้นด้วยกำลังสัตว์ นอกจากเวียนให้มีโคมไฟอย่างน้อยข้างละหนึ่งดวงติดในระดับเท่ากันให้เห็นแสงไฟขาวด้านหน้าและแสงไฟแดงด้านหลัง ติดไว้ให้เห็นส่วนกว้างของรถ และให้เห็นแสงไฟทั้งจากข้างหน้าและข้างหลัง

- (ข) รถลาก ให้มีโคมไฟอย่างน้อยข้างละหนึ่งดวงติดในระดับเท่ากัน ให้เห็นแสงไฟขาวด้านหน้าและแสงไฟแดงด้านหลังติดไว้ให้เห็นส่วนกว้างของรถ และให้เห็นแสงไฟทั้งจากข้างหน้าและข้างหลัง
- (ค) เกวียนและล้อเลื่อนที่ลากขึ้นด้วยกำลังคน ให้มีโคมไฟอย่างน้อยหนึ่งดวงให้เห็นแสงไฟขาวด้านหน้าและแสงไฟแดงด้านหลังติดไว้ข้างขวา ให้เห็นแสงไฟทั้งจากข้างหน้าและข้างหลัง หรือจะใช้ โคมไฟแสงขาวแขวนไว้ที่รถนั้น ให้เห็นตัวรถก็ได้ หรือจะใช้ โคมไฟตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๑ (๔) (ก) ก็ได้

ข้อ ๒ ในกรณีที่รถนั้นบรรทุกของยื่นล้ำข้างท้ายของรถตามความในข้อ ๘ ให้จุดโคมไฟแสงแดงไว้ที่ตอนปลายสุดของของที่ยื่นล้ำออกไปนั้น

ข้อ ๓ ห้ามมิให้รถทุกชนิดใช้โคมไฟแสงแดงข้างหน้ารถ และโคมไฟแสงขาวข้างหลังรถ เว้นแต่แสงไฟขาวที่ส่องไปที่ป้ายทะเบียนรถยนต์หรือรถพ่วง หรือเกวียน

และล้อเลื่อนลากเช็ญด้วยกำลังคนที่ใช้โคมไฟแสงขาวแขวนไว้ที่รถนั้น

ข้อ ๔ ห้ามมิให้รถทุกชนิดใช้โคมไฟฉายในขณะที่มีคนหรือรถสวนมาข้างหน้า เว้นแต่โคมฉายที่มีแสงต่ำกว่าระดับสายตาของคนหรือของผู้ขับขี่รถที่สวนทางกัน

ข้อ ๕ โคมไฟข้างหน้ารถที่มีความสว่างดวงหนึ่งแต่ ๑๕ แรงเทียนขึ้นไป ต้องมีเครื่องบังคับแสงหรือใช้กระจกชนิดบังคับแสงได้ ถ้าเป็นกระจกใส ต้องทำให้เป็นฝ้าไม่ให้เห็นหลอดไฟ

ข้อ ๖ ในกรณีพิเศษเมื่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเห็นเป็นการจำเป็นแก่ราชการที่จะต้องยกเว้นชั่วคราวซึ่งบทบังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการใช้โคมไฟ ก็ให้มีอำนาจทำได้ แต่ต้องประกาศให้ประชาชนทราบล่วงหน้าว่า รถชนิดใดจะได้รับความยกเว้นในเวลาใดและณเขตใดสถานที่ใด

การบรรทุก

ข้อ ๗ ห้ามมิให้รถทุกชนิดบรรทุกคนหรือบรรทุกของเกินกว่าอัตราที่กำหนดไว้ท้ายกฎนี้

ข้อ ๘ ห้ามมิให้รถทุกชนิดบรรทุกของเกินส่วนต่อไปนี้

09/10/2566

(ก) ส่วนกว้างของรถ

- (ข) ส่วนยาวสำหรับรถยนต์ข้างหน้าไม่เกิน
หน้าหม้อหรือกันชน ข้างท้ายยื่นเกินตัว
ถังหรือรถพ่วงรถยนต์ได้ไม่เกิน ๒.๕๐ เมตร
สำหรับรถม้า สล้อบรรทุกของ ข้างหน้า
ไม่เกินหน้ารถ ข้างท้ายยื่นเกินตัวรถได้
ไม่เกิน ๒.๕๐ เมตร สำหรับเกวียน
ข้างหน้าไม่เกิน ๑ เมตรวัดจากแอก ข้าง
ท้ายยื่นเกินตัวรถได้ไม่เกิน ๒.๕๐ เมตร
สำหรับรถอื่นใดที่ไม่ได้ระบุไว้ในข้อนี้ ข้าง
หน้าไม่เกินตัวถัง ข้างท้ายยื่นได้ไม่เกิน
๕๐ เซนติเมตร
- (ค) ส่วนสูงวัดจากพื้นดิน สำหรับรถยนต์
บรรทุกของหรือรถม้า สล้อบรรทุกของหรือ
เกวียนไม่เกิน ๓ เมตร สำหรับรถอื่นใด
ที่ไม่ได้ระบุไว้ในข้อนี้ไม่เกิน ๑.๕๐ เมตร
ถ้าเป็นรถที่ผู้ขับขี้อยู่ข้างหลังตัวถังรถ ห้าม
มิให้บรรทุกของสูงกว่าระดับที่ผู้ขับขี้อาจมองเห็น
เห็นพื้นทางข้างหน้าได้ในระยะ ๓ เมตร

- (ง) รถจักรยานชนิดสองล้อ ส่วนกว้างจากตัวรถไม่เกินข้างละ ๒๕ เซนติเมตร ส่วนยาวไม่เกินตัวรถ ส่วนสูงวัดจากพื้นดินไม่เกิน ๒ เมตร

ถ้าของที่ จะบรรทุกมีขนาดเกินกว่าที่กำหนดไว้ข้างต้นนี้ ต้องได้รับหนังสืออนุญาตจากเจ้าพนักงานจราจร สารวัตร ตำรวจนครบาล สารวัตรตำรวจเทศบาล ผู้บังคับกองหรือหัวหน้าสถานีตำรวจภูธรก่อน จึงจะบรรทุกได้ เว้นแต่รถยนต์สงครามไม่ว่าอยู่ในเขตใด ๆ หรือเกวียนขณะที่ใช้อยู่นอกเขตเทศบาล ให้ได้รับความยกเว้นไม่ต้องขออนุญาต

ข้อ ๘ การบรรทุกของนั้น จะต้องไม่ให้ส่วนใดลากลงไปก้นถนน หรือตกเรี่ยราดตามถนนและถ้าสิ่งของที่บรรทุกนั้นเป็นของที่อาจปลิวพังได้ หรือสิ่งโสโครก ให้ปกปิดหรือมีเครื่องป้องกันอย่าให้สิ่งของที่บรรทุกนั้นปลิวพัง หรือส่งกลิ่นเป็นเหตุรำคาญแก่สาธารณชน

อัตราความเร็วในการเดินรถ

ข้อ ๑๐ ภายใต้บังคับแห่งข้อ ๑๑ ห้ามมิให้ขับรถเกินอัตราความเร็วดังต่อไปนี้

๑๒๓๘

- (ก) รถยนต์บรรทุกของที่มีน้ำหนักเกินกว่า ๑,๒๐๐ กิโลกรัม รถยนต์ประจำทาง รถยนต์รับจ้างพิเศษ หรือรถยนต์ส่วนบุคคล ชนิดที่บรรทุกคนได้เกินกว่า ๗ คน ในเขตเทศบาล ๓๕ กิโลเมตรต่อชั่วโมง นอกเขตเทศบาล ๔๕ กิโลเมตรต่อชั่วโมง
- (ข) รถยนต์ทุกชนิดขณะที่ลากจูงรถพ่วง หรือรถยนต์ที่บรรทุกของเกินกำหนดในข้อ ๘ ได้โดยชอบ ในเขตเทศบาล ๒๕ กิโลเมตรต่อชั่วโมง นอกเขตเทศบาล ๓๕ กิโลเมตรต่อชั่วโมง
- (ค) รถยนต์อื่นๆ นอกจากที่กำหนดไว้ใน (ก) และ (ข) ในเขตเทศบาล ๔๕ กิโลเมตรต่อชั่วโมง นอกเขตเทศบาล ๖๕ กิโลเมตรต่อชั่วโมง

ข้อ ๑๑ ในเขตที่ทางที่มีเครื่องหมายของเจ้าพนักงานจราจรแสดงอัตราความเร็วต่ำกว่าที่กำหนดไว้ในข้อ ๑๐ ห้ามมิให้ขับรถเกินอัตรานั้น

09/10/2566

ใน เขตต์ทาง กมี เครื่อง หมาย ของ เจ้าพนักงาน จราจร แสดงว่า เป็นเขตต์อันตรายหรือเขตต์ ให้ขับรถช้า ๆ หรือเมื่อ ผ่านทางแยก ห้ามมิให้ขับรถเกินกว่า ๒๐ กิโลเมตรต่อ ชั่วโมง

ข้อ ๑๒ ความในข้อ ๑๐ และ ๑๑ มิให้ใช้บังคับแก่รถ ขณะที่ใช้แตรเสียงครางครวญ (ไซเรน) ซึ่งได้รับอนุญาต จากเจ้าพนักงานจราจรแล้ว

เครื่องห้ามล้อ

ข้อ ๑๓ รถทุกชนิดที่นำมาใช้ ในทาง ต้องมีเครื่อง ห้ามล้อดังนี้

(๑) รถยนต์

(ก) รถจักรยานยนต์ต้องมีเครื่องห้ามล้ออย่างน้อย ๑ เครื่อง

(ข) รถยนต์ตั้งแต่สามล้อขึ้นไปต้องมีเครื่องห้ามล้อ ด้วยมือ ๑ เครื่อง และห้ามล้อด้วยเท้า ๑ เครื่อง

(๒) รถจักรยาน

(ก) รถจักรยานสองล้อ ต้องมีเครื่องห้ามล้อได้ อย่างน้อย ๑ ล้อ

(ข) รถจักรยานตั้งแต่สามล้อขึ้นไป ต้องมีเครื่อง ห้ามล้อได้อย่างน้อย ๒ ล้อ

๑๒๔๐

เครื่องห้ามล้อทุกชนิดดังกล่าวมานี้ ต้องใช้การได้ดี
และเมื่อใช้ห้ามแล้วล้อรถนั้นจะต้องหยุดหมุนได้ทันที

กฎให้ไว้เมื่อวันที่ ๑๓ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

ข้าราชการสวัสดิ์

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๕ มีนาคม หน้า ๑๓๕๓)

กฎกระทรวงมหาดไทย
ออกตามความในพระราชบัญญัติล้อเลื่อน
พุทธศักราช ๒๔๗๘ (ฉบับที่ ๒)

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติ
ล้อเลื่อน พุทธศักราช ๒๔๗๘ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย
ออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ให้ยกเลิกกฎกระทรวงมหาดไทยออกตามความในมาตรา ๕
แห่งพระราชบัญญัติล้อเลื่อน พุทธศักราช ๒๔๗๘ ลงวันที่ ๑
พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕ และให้ใช้กฎกระทรวงต่อไปนี้
ลักษณะขนาดน้ำหนัก

เครื่องอุปกรณ์และเครื่องหมายของล้อเลื่อน

ข้อ ๑ ล้อเลื่อนต้องมีลักษณะขนาดและน้ำหนัก ดัง
ต่อไปนี้

- (๑) รถจักรยานตั้งแต่ ๓ ล้อขึ้นไป สำหรับบรรทุก
คนโดยสาร
- (ก) ต้องเป็นรถชนิดพ่วงหลัง หรือพ่วงข้าง
- (ข) ตัวรถสำหรับผู้โดยสารนั่ง ต้องเป็นตัวยึด
หรือมีเก้าอี้ยึดแน่นติดกับรถ

- (ค) รถชนิดพ่วงหลัง ต้องมีประทุนกันฝนและ
แดดสำหรับผู้โดยสาร
 - (ง) รถชนิดพ่วงข้าง ต้องมีที่นั่งสำหรับคน
โดยสารนั่งไว้ทางด้านซ้ายของตัวรถ
 - (จ) ขนาดกว้างของรถวัดจากล้อซ้ายสุดถึงล้อขวา
สุด ต้องไม่น้อยกว่า ๘๐ เซ็นติเมตร และ
ไม่เกินกว่า ๑๐๐ เซ็นติเมตร
- (๒) รถจักรยานตั้งแต่ ๓ ล้อขึ้นไป สำหรับบรรทุกของ
- (ก) ต้องเป็นรถชนิดพ่วงหลังหรือพ่วงข้างหรือมี
ตัวถังอยู่ข้างหน้า
 - (ข) ถ้าเป็นรถชนิดพ่วงข้างต้องมีที่สำหรับบรรทุก
ของไว้ทางด้านซ้ายของตัวรถ
 - (ค) ขนาดกว้างของรถวัดจากล้อซ้ายสุดถึงล้อ
ขวาสุด ต้องไม่น้อยกว่า ๘๐ เซ็นติเมตร
และไม่เกินกว่า ๑๐๐ เซ็นติเมตร
- (๓) ล้อเลื่อนลากเข็นด้วยกำลังคน ๑ คน
- (ก) ต้องมีขนาดกว้างไม่เกิน ๘๐ เซ็นติเมตร
 - (ข) น้ำหนักต้องไม่เกินกว่า ๑๐๐ กิโลกรัม

(๔) ล้อเลื่อนลากเข็นด้วยกำลังคนเกินกว่า ๑ คน

(ก) ต้องมีขนาดกว้างไม่เกิน ๑.๓๐ เมตร

(ข) น้ำหนักต้องไม่เกินกว่า ๒๒๐ กิโลกรัม

ข้อ ๒ เครื่องหมายเลขทะเบียนรถจักรยานทุกชนิดให้
กีดที่ท้ายรถ ล้อเลื่อนชนิดอื่น ๆ ให้ติดที่ท้ายรถหรือด้าน
ซ้ายของตัวถังในที่ซึ่งเห็นได้ง่าย

ข้อ ๓ เครื่องหมายสำหรับผู้ขับขี่ล้อเลื่อนรับจ้าง ให้ติด
ไว้ที่นอกเสื่อของผู้ขับขี่เหนือราวนมด้านซ้าย

ข้อ ๔ เครื่องหมายแสดงการเสียค่าธรรมเนียมประจำปี
ให้ติดไว้กับเครื่องหมายเลขทะเบียนประจำรถโดยไม่บังตัว
อักษร หรือตัวเลขของเครื่องหมายเลขทะเบียนนั้น

เครื่องแต่งกายผู้ขับขี่

ล้อเลื่อนรับจ้างบรรทุกคนโดยสาร

ข้อ ๕ ผู้ขับขี่ล้อเลื่อนรับจ้างบรรทุกคนโดยสาร ต้อง
แต่งกายให้สะอาดเรียบร้อยรัดกุมเหมาะกับการขับขี่ และ
ให้มีลักษณะดังต่อไปนี้

(ก) เสื้อสีน้ำเงิน สีเทา หรือสีขาว ปัดอกและ
มีแขนยาวถึงข้อศอกหรือกว่านั้น

๑๒๔๔

(ข) กางเกงสีน้ำเงิน สีกากี หรือสีขาวยาวถึง
เข่าหรือกว่านั้น

ล้อเลื่อนที่ยกเว้นไม่ต้องจดทะเบียน

และที่ยกเว้นค่าธรรมเนียม

ข้อ ๖ ล้อเลื่อนที่ทำขึ้นเฉพาะบรรทุกไม้จากป่าชั่วคราว
เดียว ให้ยกเว้นไม่ต้องจดทะเบียน

ข้อ ๗ ล้อเลื่อนต่อไปนี้ต้องจดทะเบียน แต่ไม่ต้องเสีย
ค่าธรรมเนียม คือ

- (๑) ล้อเลื่อนที่ทำขึ้นไว้เพื่อใช้ในพิธีกรรมทางศาสนา
โดยเฉพาะ
- (๒) ล้อเลื่อนสำหรับบรรทุกศพหรือคนเจ็บป่วยของ
โรงพยาบาล หรือกรมตำรวจ
- (๓) ล้อเลื่อนสำหรับบรรทุกศพคนอนาถาของกุศล
สถานที่ไม่ได้รับจ้าง

๑๒๔๕

ค่าธรรมเนียม

ข้อ ๔ อัตราค่าธรรมเนียมตลอดเดือนมีดังต่อไปนี้

เลข ที่	ชนิดต่อเดือน	จังหวัด พระนคร และธนบุรี ปละ	จังหวัด อื่น ๆ ปละ
๑	รถจักรยานไม่เกิน ๒ ล้อ	๓ บาท	๑ บาท
๒	รถจักรยานส่วนบุคคลตั้งแต่ ๓ ล้อขึ้นไป	๔ บาท	๒ บาท
๓	รถจักรยานรับจ้างตั้งแต่ ๓ ล้อ ขึ้นไป	๑๒ บาท	๓ บาท
๔	ล้อเลื่อนซึ่งตากเงินด้วยกำลัง สัตว์นอกจากเกวียน	๑๐ บาท	๕ บาท
๕	ล้อเลื่อนซึ่งตากเงินด้วยกำลัง คนเกินกว่า ๑ คน	๑๐ บาท	๕ บาท
๖	ล้อเลื่อนซึ่งตากเงินด้วยกำลัง คน ๑ คน	๕ บาท	๒ บาท
๗	เกวียนเทียมด้วยสัตว์พาหนะ เสียค่าธรรมเนียมครั้งเดียว สำหรับทุกจังหวัด ๑ บาท		

ข้อ ๕ อัตราค่าธรรมเนียมใบอนุญาตขับขี่ ค่าแบบพิมพ์
และค่าเครื่องหมาย มีดังนี้

- (๑) ค่าธรรมเนียมในการออกใบอนุญาต หรือต่ออายุใบอนุญาตสำหรับขับขี่รถจักรยานหรือล้อเลื่อนอื่น ๆ นอกจากเกวียนครั้งละ ๑ บาท
- (๒) ค่าใบแทนใบอนุญาตทุกชนิดที่สูญหายหรือชำรุด ละบับละ ๑ บาท
- (๓) ค่าแผ่นป้ายเครื่องหมายรถจักรยานส่วนบุคคล แผ่นละ ๒๕ สตางค์
- (๔) ค่าแผ่นป้ายเครื่องหมายรถจักรยานตั้งแต่ ๓ ล้อขึ้นไปสำหรับรับจ้างแผ่นละ ๕๐ สตางค์
- (๕) ค่าแผ่นป้ายเครื่องหมายล้อเลื่อนอื่น ๆ นอกจากรถจักรยาน แผ่นละ ๕๐ สตางค์
- (๖) ค่าแผ่นป้ายเครื่องหมายเกวียนไม่คิด แต่ถ้าชำรุดหรือสูญหายคิดแผ่นละ ๑ บาท
- (๗) ค่าเครื่องหมายสำหรับผู้ขับขี่ล้อเลื่อนรับจ้างอันละ ๕๐ สตางค์

- (๘) ค่าเครื่องหมายแสดงการเสียค่าธรรมเนียมประจำปีไม่คิด แต่ถ้าชำรุดหรือสูญหาย คิดแผ่นละ ๑๐ สตางค์
- (๙) ค่าแบบพิมพ์สำหรับคำขอและแบบพิมพ์อื่น ๆ ฉบับละ ๕ สตางค์

พนักงานเจ้าหน้าที่

ข้อ ๑๐ ในจังหวัดพระนครและธนบุรี ให้ผู้กำกับการกองตำรวจเทศบาล เป็นนายทะเบียนและให้หัวหน้าแผนกยานพาหนะพระนครและธนบุรีเป็นผู้ช่วย ในจังหวัดอื่น ๆ ให้ผู้กำกับการตำรวจภูธรในสายหนึ่ง ๆ เป็นนายทะเบียน มีอำนาจภายในจังหวัดที่ขึ้นกับกองกำกับการนั้น ๆ และให้ผู้บังคับกองตำรวจภูธรในสายกองกำกับการนั้น เป็นผู้ช่วยนายทะเบียน มีอำนาจภายในจังหวัดที่ตนปกครอง

บทเฉพาะกาล

ข้อ ๑๑ ความในข้อ ๕ แห่งกฎกระทรวงนี้เฉพาะที่ว่าด้วยสีของเครื่องหมาย ให้ใช้บังคับได้ต่อเมื่อพ้นพุทธศักราช ๒๔๗๕ ไปแล้ว

กฎให้ไว้เมื่อวันที่ ๑๓ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

ธีรingtonาวาสวัสดิ์

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๔ มีนาคม หน้า ๑๓๕๖)

๑๒๔๘

พระราชบัญญัติ

โอนที่ดินซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินบริเวณ
คลังแสง ตำบลท่าพระจันทร์ อำเภอพระนคร
จังหวัดพระนคร พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตย์ทิพอาภา

พล. อ. เจ้าพระยาพิชัยเนตรโยธิน

ตราไว้ณวันที่ ๑๕ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรโอนที่ดินซึ่ง
เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินบริเวณคลังแสง ตำบลท่า
พระจันทร์ อำเภอพระนคร จังหวัดพระนคร ให้แก่มหา
วิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และการเมือง เพื่อขยายสถานการ
ศึกษาแห่งมหาวิทยาลัยนั้นให้กว้างขวางยิ่งขึ้น

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
โอนที่ดินซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินบริเวณคลังแสง
ตำบลท่าพระจันทร์ อำเภอพระนคร จังหวัดพระนคร พุทธ
ศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้กระทรวงการคลังมีอำนาจโอนที่ดินซึ่งเป็น
สาธารณสมบัติของแผ่นดินบริเวณคลังแสง ตำบลท่าพระ
จันทร์ อำเภอพระนคร จังหวัดพระนคร มีเนื้อที่ประมาณ
๑๑๕๒๕ ตารางเมตร ทิศเหนือจดพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ
และบริเวณมหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และการเมือง ทิศ
ใต้จดถนนพระจันทร์ ทิศตะวันออกจดพิพิธภัณฑสถานแห่ง
ชาติ ถนนหน้าพระธาตุ ทิศตะวันตกจดมหาวิทยาลัยวิชา
ธรรมศาสตร์และการเมือง พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ ปรางค์

๑๒๕๐

แนวเขตต์ตามแผนที่ท้ายพระราชบัญญัตินี้ ให้แก่มหาวิทยาลัย
ลัยวิชาธรรมศาสตร์และการเมือง

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง มีหน้าที่
จัดการโอนที่ดินตั้งระบุไว้ในมาตราก่อน

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ. อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๓ มีนาคม พ.ศ. ๑๙๑๓)

๑๒๕๑

พระราชบัญญัติ

เวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้างไร้อ้อยตัวอย่าง
ตำบลเกาะคา ตำบลศาลา ตำบลวังพร้าว
อำเภอเกาะคา จังหวัดลำปาง พุทธศักราช ๒๕๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕)

อาทิตยทิพอาภา

พล.อ. เจ้าพระยาพิชัยนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๒๐ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรเวนคืนอสังหา
ริทรัพย์เพื่อสร้างไร้อ้อยตัวอย่างตามที่กำหนดเขตต์ไว้ใน
พระราชกฤษฎีกากำหนดเขตต์ที่ดินในบริเวณที่ที่จะเวนคืน
ตำบลเกาะคา ตำบลศาลา และตำบลวังพร้าว อำเภอ
เกาะคา จังหวัดลำปาง พุทธศักราช ๒๕๗๕

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
เวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้างไร้อ้อยตัวอย่าง ตำบล
เกาะคา ตำบลศาลา ตำบลวังพร้าว อำเภอเกาะคา จังหวัด
ลำปาง พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ตามที่ได้กำหนด
เขตไว้ ในแผนที่ท้ายพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งปรากฏชื่อนาม
ผู้เป็นเจ้าของ หรือผู้ครอบครองโดยชอบด้วยกฎหมายตาม
บัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้ให้แก่กระทรวงเศรษฐการ

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐการ มี
หน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ. อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(๑๒๕๒ ก.)

บัญชีรายนามเจ้าของที่ดิน ซึ่งจะต้องเวนคืน

เลขที่	เลขในแผนที่	นามผู้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดิน	ตั้งบ้านเรือนอยู่			จำนวนเนื้อที่ดิน		
			ตำบล	อำเภอ	จังหวัด	ไร่	งาน	วา
๑	๑	นายศร บุญแก้ว นางเป็ง บุญแก้ว	ลำปาง	เกาะคา	ลำปาง	๖	-	๘๑
๒	๒	นายวงศ์ ผ่านภพ นางปรีก ผ่านภพ	เกาะคา	"	"	๑	-	๕๔
๓	๓	นายแก้ว อินตะมอ นางทอง อินตะมอ	ลำปาง	"	"	๒	๑	๒๔
๔	๔	นายเป็ง นันตา นางน้อย นันตา	"	"	"	๓	๒	๑๐
๕	๕	นางเต็ม ตะวาท	เกาะคา	"	"	๔	๑	๖
๖	๖	นางเรือนคำ สุทธิโท	"	"	"	๒	๒	๕๕
๗	๗	นายสุก ศรีบุญ	"	"	"	๑	๒	๕
๘	๘	นางเรือนคำ สุทธิโท	"	"	"	๑	๑	๕๕
๙	๙	นายสุก ศรีบุญ	"	"	"	๑	๑	๕๐
๑๐	๑๐	นายวงษ์ ผ่านภพ	ลำปาง	"	"	-	๒	๖๗
๑๑	๑๑	นายสุก ศรีบุญ	เกาะคา	"	"	๑	๑	๕๐
๑๒	๑๒	นายวงษ์ ผ่านภพ นางปรีก ผ่านภพ	"	"	"	-	๒	๒๑
๑๓	๑๓	นางถึง จันทรแจ้ง	"	"	"	๖	๑	๘๗
๑๔	๑๔	นายวงษ์ ผ่านภพ นางปรีก ผ่านภพ	"	"	"	๘	๑	๖๓
๑๕	๑๕	นางตาปละวงษ์	"	"	"	๑๐	๒	๕๐
๑๖	๑๖	นายมา อินทอง	ลำปาง	"	"	๕	๒	๕๐
๑๗	๑๗	นายริน อิทนา	"	"	"	๒	๑	๕๐
๑๘	๑๘	นางอ่อนแก้ว แซ่เงี้ยว	"	"	"	๑๕	-	-
๑๙	๑๙	นางนิ้ว	"	"	"	๑๒	-	๕๐
๒๐	๒๐	นายตา บุญประสพ นางน้อย บุญประสพ	เกาะคา	"	"	๕	๑	๒๕
๒๑	๒๑	นายแจ้ เรือนตุ่น	ศาลา	"	"	๔	๒	๘๘
๒๒	๒๒	นางจันทร์	ลำปาง	"	"	๔	๑	๖๕
๒๓	๒๓	นายดำ แปลงสาย นางปิว แปลงสาย	เกาะคา	"	"	๕	๒	๒๐
๒๔	๒๔	นายเทา สุนแสน	"	"	"	๖	๑	๕

(๑๑๕๒ ข.)

เลขที่	เลขที่ แผนก	นายผู้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดิน	ตั้งบ้านเรือนอยู่		จำนวนเนื้อที่ดิน		
			ตำบล	อำเภอ จังหวัด	ไร่	งาน	วา
๒๕	๒๕	นายโต๊ะ มหามิตร นางดา	ลำปาง	เกาะคา ลำปาง	๗	๒	๔๐
๒๖	๒๖	นายแก้ว ดาวคำ นางนวล ดาวคำ	เกาะคา	" "	๒	๒	๕๐
๒๗	๒๗	นายซุม ข้อนสุด นางน้อย	ลำปาง	" "	-	๓	๗๗
๒๘	๒๘	นางดา วันตา	"	" "	๒	๒	๒๕
๒๙	๒๙	นางดา ปละวงษ์	เกาะคา	" "	๙	๒	๑๐
๓๐	๓๐	นางดา ปละวงษ์	"	" "	๑๖	๒	๙๐
๓๑	๓๑	นายเทา สุนแสน	"	" "	๑๑	๑	๖๕
๓๒	๓๒	นายมูล ยศใจ นางมูล ยศใจ	"	" "	๙	๓	๙๖
๓๓	๓๓	นายเทา สุนแสน	เกาะคา	" "	๖	๒	๕๒
๓๔	๓๔	นายบัน เมฆเมือง นางหลาน เมฆเมือง	ลำปาง	" "	๑๑	๓	๗๕
๓๕	๓๕	นางบัน ประแจกัน	เกาะคา	" "	๑๒	๑	๗๐
๓๖	๓๖ก	นางฟองคำ (หม้าย)	"	" "	๕	๒	๗๕
	๓๖ข	นางฟองคำ (หม้าย)	"	" "	๒	๓	๗๖
๓๗	๓๗	นายเทา สุนแสน	"	" "	-	-	๑๓
๓๘	๓๘	นายแสน ถ่อหาญ นางเทยวิ	ลำปาง	" "	๙	๑	๖๕
๓๙	๓๙	นายดา บุญแก้ว นางเป็ง บุญแก้ว	"	" "	๙	๒	๓
๔๐	๔๐	นางเกียง ตัมมะ	"	" "	๙	๒	๙๕
๔๑	๔๑	นางปิ่น อินทรวง	"	" "	๙	๒	๑๕
๔๒	๔๒	นายน้อย ราชกาวิ	เกาะคา	" "	๙	๒	๙๗
๔๓	๔๓	นายเทียบ ผ่านภพ	"	" "	๑	๒	๑๐
๔๔	๔๔	นายโต ปละวงษ์ นายเลย ปละวงษ์	"	" "	๑๐	๒	๗๐
๔๕	๔๕	นางน้อย (หม้าย)	"	" "	๑	๒	๓๐
๔๖	๔๖	นายดา บุญแก้ว	ลำปาง	" "	๙	๓	๖๐
๔๗	๔๗	นางปุกา ศรีกระจำง	เกาะคา	" "	๑	๓	-
๔๘	๔๘	นายเทา สุนแสน	"	" "	๑	๑	๓๒

09/10/2566

(๑๒๕๒ ก.)

เลขที่	เลขใน แผ่นที่	นามผู้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดิน	ตั้งบ้านเรือนอยู่			จำนวนเนื้อที่ดิน		
			ตำบล	อำเภอ	จังหวัด	ไร่	งาน	วา
๕๙	๕๙	นายฟอง ปละวงษ์ นางล้อมคำ ปละวงษ์	เกาะคา	เกาะคา	ลำปาง	๕	๓	๒๗
๕๐	๕๐	นายอ้าย จันธิราช	ลำปาง	"	"	๖	๓	๖๕
๕๑	๕๑	นางจันฟอง จันธิราช	"	"	"	๙	๒	๙๖
๕๒	๕๒	นางสาวเทา	"	"	"	๑	๓	๕
๕๓	๕๓	นางฟัว จันธิราช	"	"	"	๙	-	๒๕
๕๔	๕๔	นายน้อย สืบบุญธรรม	ศาลา	"	"	๖	-	๕๖
๕๕	๕๕	นายกล่อม ศักดิ์สิทธิ์	เกาะคา	"	"	๑	๒	๑๐
๕๖	๕๖	นายคำ ทิพปะปง นางผึ้ง ทิพปะปง	"	"	"	๓	๑	๙
๕๗	๕๗	นายบัน ยะตะนัง นางเรือน	"	"	"	๖	๑	๖๕
๕๘	๕๘	ขุนบำรุงราชการ	สบตุ๋ย	เมือง	"	๑๐	๑	๙๒
๕๙	๕๙	นายทิพย์ นางมุล	เกาะคา	เกาะคา	"	๑	๓	๙๐
๖๐	๖๐	นายหมื่น เบียงตา นางแก้ว	"	"	"	1	๓	1
๖๑	๖๑	นายคำ ทิพปะปง นางแก้ว ทิพปะปง	"	"	"	๑	๒	๖๙
๖๒	๖๒	นายบี เกิดแก้ว นางไผ่ เกิดแก้ว	"	"	"	๙	๑	๙๕
๖๓	๖๓	นายบัน ยะตะนัง	"	"	"	1	๑	๖๒
๖๔	๖๔	นายทง ทิพย์ปัญญา	"	"	"	๙	๓	๖๖
๖๕	๖๕	นายเหมย อุดม นางแก้ว อุดม	"	"	"	๓	๑	๑๒
๖๖	๖๖	นายบี เกิดแก้ว นางไผ่ เกิดแก้ว	"	"	"	๓	-	๙๒
๖๗	๖๗	นายสม บำรุงจิตร นางไหว บำรุงจิตร	"	"	"	๓	1	๙๖
๖๘	๖๘	นางคา เชื้อเก่าชอน	"	"	"	๑๙	๒	๖๖
๖๙	๖๙	นายคา ศักดิ์สิทธิ์ นางเขี้ยว ศักดิ์สิทธิ์	"	"	"	๓	๓	๖๖
๗๐	๗๐	นางบัว อุดวัน	"	"	"	๓	๑	๙๐

เลขที่	เลขใน แผ่นที่	นามผู้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดิน	ตั้งบ้านเรือนอยู่			จำนวนเนื้อที่ดิน		
			ตำบล	อำเภอ	จังหวัด	ไร่	งาน	วา
๗๑	๗๑	นายอินตา ฉิมพลี นางกฤษ ฉิมพลี	เกาะคา	เกาะคา	ลำปาง	๓	๑	๗๖
๗๒	๗๒	นางป๋วย ไชยจินา	"	"	"	๓	๒	๑๐
๗๓	๗๓	นายแก้ว โยชิน นางเกยว	"	"	"	๑๒	๒	๕๑
๗๔	๗๔	นายฝน จุ่มแก้ว	"	"	"	๑	-	๓๐
๗๕	๗๕	นางป๋วย ชชาติเงียว	"	"	"	๑๒	๓	๕๐
๗๖	๗๖ ก.	นายแก้ว โยชิน	"	"	"	-	๑	๒๐
	๗๖ ข.	" "	"	"	"	-	-	๕๑
๗๗	๗๗	นายดี ภูระเก นางแก้ว ภูระเก	"	"	"	๕	๑	-
๗๘	๗๘	นายดี ภูระเก นางแก้ว ภูระเก	"	"	"	๑	๓	๒๐
๗๙	๗๙	นายมา ชชาติเงียว	"	"	"	๒	๑	-
๘๐	๘๐	นายมา อระริยะ นางจันจิ	"	"	"	๓	๑	๕๐
๘๑	๘๑	นางมา ชชาติเงียว นางต้อม ชชาติเงียว	"	"	"	๓	๑	๑๖
๘๒	๘๒	นายทราย ชุ่มใจ นางสา ชุ่มใจ	"	"	"	๒	๑	๕๖
๘๓	๘๓	นางฟ้า จำ (หม้าย)	"	"	"	๒	๑	๒๕
๘๔	๘๔	นางหลาน อินพรม	"	"	"	๒	๑	๖๐
๘๕	๘๕	นายอ่อน กองแก้วโยธา นางไหล กองแก้วโยธา	"	"	"	๕	๑	๕๑
๘๖	๘๖	นายหมา โค้ววานิช	"	"	"	๖	๒	๕๖
๘๗	๘๗	นายฝน จุ่มแก้ว	"	"	"	๑	๖	๕๕
๘๘	๘๘	นางคอน ต้นกิมหลัด	"	"	"	๕	-	๕๒
๘๙	๘๙	นางคำ จุ่มเย็น	"	"	"	๑	-	๕๕
๙๐	๙๐	นายบัน ทัพทอง	"	"	"	๖	๒	๖๕
๙๑	๙๑	นางคำ จุ่มเย็น	"	"	"	-	๖	๒๕
๙๒	๙๒	นางคำ จุ่มเย็น	"	"	"	๖	-	๕
๙๓	๙๓	นายบัน ทัพทอง	"	"	"	-	๑	๕๒
๙๔	๙๔	นายบัน ทัพทอง	"	"	"	๑	๖	๒๐
๙๕	๙๕	นางคำ จุ่มเย็น	"	"	"	-	๑	๖

(๑๒๕๒ง.)

เลขที่	เลขใบ แผ่นที่	นามผู้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดิน	ตั้งบ้านเรือนอยู่			จำนวนเนื้อที่ดิน		
			ตำบล	อำเภอ	จังหวัด	ไร่	งาน	วา
๕๖	๕๖	นายฉันท มณีสงกา นางเป็ง มณีสงกา	เกาะคา	เกาะคา	ลำปาง	๔	-	๒๓
๕๗	๕๗	นายจัน จักสีะ นางกำ จักสีะ	"	"	"	๑๑	-	๕๐
๕๘	๕๘	นายแก้ว ยะเลิศ	"	"	"	๖	๑	๕
๕๙	๕๙	นายช้น กอปีนะ นางกั กอปีนะ	"	"	"	๖	๒	๕๐
๑๐๐	๑๐๐	นายสืบ ไชยีน นางเื่อง ไชยีน	"	"	"	๓	๑	๒๐
๑๐๑	๑๐๑	นายหลาน สักตีสัทธ นางเชย สักตีสัทธ	"	"	"	๕	-	๕๑
๑๐๒	๑๐๒	นายช้น กอปีนะ นางจ่า กอปีนะ	"	"	"	๕	๒	๖๐
๑๐๓	๑๐๓	นายช้น กอปีนะ นางกำ กอปีนะ	"	"	"	๖	๓	๑๐
๑๐๔	๑๐๔	นายกณะ จุ่มใจ	"	"	"	๑๓	๑	๑๐
๑๐๕	๑๐๕	นางคำ จุ่มเย็น	"	"	"	๒	-	-
๑๐๖	๑๐๖	นางปู้ย ซาติงเียว	"	"	"	๑	-	๓๕
๑๐๗	๑๐๗	นายหลาน สักตีสัทธ นายคำมัน สักตีสัทธ	"	"	"	-	๒	๕๐
๑๐๘	๑๐๘	นายสม จันผา นางมอญ จันผา	"	"	"	๑	-	๖
๑๐๙	๑๐๙	นายสน จันผา นางผอ จันผา	"	"	"	๕	๑	๕๕
๑๑๐	๑๑๐	นายจัน สิงห์แก้ว นางจันแก้ว สิงห์แก้ว	"	"	"	๑๐	๒	๖๖
๑๑๑	๑๑๑	นายบัน ใจนัน	"	"	"	๒	๓	๖๕
๑๑๒	๑๑๒	นายแก้ว ยะมะเรฐู	"	"	"	๒	-	๖๕
๑๑๓	๑๑๓	นางสมิ สุนแสน	"	"	"	๖	๓	๕๐
๑๑๔	๑๑๔	นายแค้น จินดาตัย	"	"	"	-	๓	๕๒
๑๑๕	๑๑๕	นายหลาน นางคำมัน	"	"	"	๖	๒	๕๑
๑๑๖	๑๑๖	นางน้อย คำมิโน	"	"	"	๓	๑	๖๐

(๑๒๕๒ จ.)

เลขที่	เลขใน แผนก	นามผู้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดิน	ที่ดินโฉนด			จำนวนเนื้อที่ดิน		
			ตำบล	อำเภอ	จังหวัด	ไร่	งาน	วา
๑๑๗	๑๑๗	นายเฮือน ชัยนันตา นางนัว ชัยนันตา	เกาะกา	เกาะกา	ลำปาง	-	๑	-
๑๑๘	๑๑๘	นายหมา ไกล้วานิซ	"	"	"	-	-	๕ ๕
๑๑๙	๑๑๙	นางน้อย คำมิโน	"	"	"	-	-	๖ ๙
๑๒๐	๑๒๐	นางสม สุนแสน	"	"	"	-	-	๙ ๕
๑๒๑	๑๒๑	นางปุย ชาติเงียว	"	"	"	๑๓	๒	๖ ๖
๑๒๒	๑๒๒	นายปลีก ใจชนะ	"	"	"	๒	๓	๙ ๕
๑๒๓	๑๒๓	นางสม สุนแสน	"	"	"	๕	-	๑๒
๑๒๔	๑๒๔	นางปุย ชาติเงียว	"	"	"	๓	๒	๕ ๕
๑๒๕	๑๒๕	นายหมา ไกล้วานิซ	"	"	"	๖	๓	๕ ๖
๑๒๖	๑๒๖	นายเฮือน ชัยนันตา นางนัว ชัยนันตา	"	"	"	-	๓	๕ ๕
๑๒๗	๑๒๗	นายตา ผิวพรรณ นางเอ๋ย ผิวพรรณ	"	"	"	-	๒	๑ ๕
๑๒๘	๑๒๘	นายเฮือน ชัยนันตา นางนัว ชัยนันตา	"	"	"	-	๑	๑๒
๑๒๙	๑๒๙	นายตา ผิวพรรณ นางเอ๋ย ผิวพรรณ	"	"	"	-	๑	-
๑๓๐	๑๓๐	นายตา ผิวพรรณ นางเอ๋ย ผิวพรรณ	"	"	"	-	๑	๙ ๕
๑๓๑	๑๓๑	นายเฮือน ชัยนันตา นางนัว ชัยนันตา	"	"	"	๓	-	๑๖
๑๓๒	๑๓๒	นายตา ผิวพรรณ นางเอ๋ย ผิวพรรณ	"	"	"	๒	-	๑๐
๑๓๓	๑๓๓	นายเฮือน ชัยนันตา นางนัว ชัยนันตา	"	"	"	-	๓	๒ ๙
๑๓๔	๑๓๔	นายตา ผิวพรรณ นางเอ๋ย ผิวพรรณ	"	"	"	-	๒	๒๐
๑๓๕	๑๓๕	นายเฮือน ชัยนันตา นางนัว ชัยนันตา	"	"	"	๑	๑	๙๐
๑๓๖	๑๓๖	นายมีระ วงเวียน	"	"	"	๑๑	๑	๒ ๙
๑๓๗	๑๓๗	นางนัว วงเวียน นายเกียง ศักดิ์สิทธิ์	"	"	"	๙	๑	-

เลขที่	เลขใน แผ่นที่	นามผู้ มอบกรรมสิทธิ์ที่ดิน	ตั้งบ้านเรือนอยู่			จำนวนเนื้อที่ดิน		
			ตำบล	อำเภอ	จังหวัด	ไร่	งาน	วา
๑๓๘	๑๓๘	นายตา ศักดิ์สิทธิ์ นางเขี้ยว ศักดิ์สิทธิ์	เกาะคา	เกาะคา	ลำปาง	๒	๑	-
๑๓๙	๑๓๙	นายดี ภูระเก	"	"	"	๑๐	-	๗๘
๑๔๐	๑๔๐	นายตา ศักดิ์สิทธิ์ นางเขี้ยว ศักดิ์สิทธิ์	"	"	"	-	-	๓๒
๑๔๑	๑๔๑	นายดี ภูระเก	"	"	"	๓	-	-
๑๔๒	๑๔๒	นายเกษง ศักดิ์สิทธิ์	"	"	"	๑	-	๕๑
๑๔๓	๑๔๓	นายดีะ นางต๋ย	เชียงราย	เมือง	"	๑๑	-	๗๑
๑๔๔	๑๔๔	นายดีะ นางต๋ย	"	"	"	-	-	๕๐
๑๔๕	๑๔๕	นายวงษ์ กั้นตะนา	เกาะคา	เกาะคา	"	๑๐	๑	๓๘
๑๔๖	๑๔๖	นายแก้ว ชัยยานนดี นางต๋ย ชัยยานนดี	"	"	"	๓	๓	๖๐
๑๔๗	๑๔๗	นางเออนแก้ว ศรีบุญเรือง	"	"	"	๑๐	๒	๘๘
๑๔๘	๑๔๘	นายหลาน จุ่มแก้ว นางนัว จุ่มแก้ว	"	"	"	๗	๓	๒๕
๑๔๙	๑๔๙	นายหลาน จุ่มแก้ว นางนัว จุ่มแก้ว	"	"	"	-	-	๗๔
๑๕๐	๑๕๐	นายต๋ย	เชียงราย	เมือง	"	๖	๓	๗๒
๑๕๑	๑๕๑	นายทา อุดม นางสุก อุดม	เกาะคา	เกาะคา	"	๖	-	๕๗
๑๕๒	๑๕๒	นายทา อุดม นางสุก อุดม	"	"	"	-	-	๖๘
๑๕๓	๑๕๓	นางปุก้า จันแจ้	ลำปางหลวง	"	"	๗	๒	๕๐
๑๕๔	๑๕๔	นายหมวก แก้ววันตา	ลำปาง	"	"	๘	๒	๕๔
๑๕๕	๑๕๕	นายยศ แปลงเสน	"	"	"	๑๔	๑	๖๐
๑๕๖	๑๕๖	นางปุก้า จันแจ้	ลำปางหลวง	"	"	๕	๒	๖๑
๑๕๗	๑๕๗	นายเขี้ยวเรือนแก้ว	"	"	"	๕	-	๖๐
๑๕๘	๑๕๘	นายทองอยู่	เชียงราย	เมือง	"	๒	๒	๕๔
๑๕๙	๑๕๙	นายเขี้ยว เรือนแก้ว	ลำปาง	เกาะคา	"	๓	๑	๕๒
๑๖๐	๑๖๐	นายแก้ว ชัยยานนดี	เกาะคา	เกาะคา	"	๒	๒	๕๕
๑๖๑	๑๖๑	นางนา	นาแก้ว	เมือง	"	๑๐	-	๑๖
๑๖๒	๑๖๒	นายหมอก มงหิตี	เกาะคา	เกาะคา	"	๕	๒	๕

เลขที่	เลขใน แผ่นที่	นามผู้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดิน	ตั้งบ้านเรือนอยู่			จำนวนเนื้อที่ดิน		
			ตำบล	อำเภอ	จังหวัด	ไร่	งาน	วา
๑๖๓	๑๖๓	นายเป็ง อินทนา	เกาะคา	เกาะคา	ลำปาง	๑๕	๓	๒๕
๑๖๔	๑๖๔	นายเป็ง อินทนา	"	"	"	๒	๓	๒๕
๑๖๕	๑๖๕	นายตา บุญแก้ว	ลำปาง	"	"	๖	๑	๕
๑๖๖	๑๖๖	นางแยง	"	"	"	๒	๒	๕๐
๑๖๗	๑๖๗	นางสาวเกา	ลำปางหลวง	"	"	๑	๑	๓๕
๑๖๘	๑๖๘	นางมัน นันตา	เกาะคา	"	"	๑	-	๕๒
๑๖๙	๑๖๙	นายสาม ศรีใส	ลำปาง	"	"	๔	๒	๕๓
๑๗๐	๑๗๐	นายห็อก มหามิตร	"	"	"	๑	๒	๑๕
๑๗๑	๑๗๑	นายวงษ์ กันตะมา	"	"	"	๓	-	๕
๑๗๒	๑๗๒	นายวงษ์ กันตะมา	"	"	"	๑	๒	๕๐
๑๗๓	๑๗๓	นายวงษ์ กันตะมา	"	"	"	๑	๒	๖๐
๑๗๔	๑๗๔	นายสาม ศรีใส	"	"	"	๓	๒	๔๕
๑๗๕	๑๗๕	นายแก้ว อินตะมอ	เกาะคา	"	"	-	๒	๖๐
๑๗๖	๑๗๖	นายแก้ว อินตะมอ	"	"	"	๒	๑	๖๐
๑๗๗	๑๗๗	นายแก้ว อินตะมอ	"	"	"	๑	๓	๓๗
๑๗๘	๑๗๘	นายแก้ว อินตะมอ	"	"	"	๓	๒	๒๐
๑๗๙	๑๗๙	นายสง แปงสาย	"	"	"	-	๑	๓๕
๑๘๐	๑๘๐	นายสง แปงสาย	"	"	"	๒	๑	๑๕
๑๘๑	๑๘๑	นายแก้วมา แปงสาย	"	"	"	๗	๑	๕๕
๑๘๒	๑๘๒	นายสง แปงสาย	"	"	"	๑	๑	๕๖
๑๘๓	๑๘๓	นายตา ศรีกระ้าง	"	"	"	๓	-	๕๐
๑๘๔	๑๘๔	นายตา ศรีกระ้าง	"	"	"	๓	๓	๕๗
๑๘๕	๑๘๕	นายตา ศรีกระ้าง	"	"	"	๔	-	๕๐
๑๘๖	๑๘๖	นายหลวง เล็กบางวัน	ศาลา	"	"	๕	๑	๕๐
๑๘๗	๑๘๗	นายชุ่ม มุณีแก้ว	"	"	"	๔	๒	๔๕
๑๘๘	๑๘๘	นายตา เสมอการ	"	"	"	๔	-	๕๕
๑๘๙	๑๘๙	นายทองแก้ว วันทา	"	"	"	๕	-	๕
๑๙๐	๑๙๐	นายหลวง เล็กบางวัน	"	"	"	๗	๒	๑๕
๑๙๑	๑๙๑	นายแจ้ เรียนตัน	"	"	"	๔	๒	๒๕
๑๙๒	๑๙๒	นายแก้วมา แปงสาย	เกาะคา	"	"	๑	๒	๕๕
๑๙๓	๑๙๓	นายจันทร์ พร้อมญาติ	ศาลา	"	"	๔	๓	๕๐
๑๙๔	๑๙๔	นายคำ สุทธิโท	เกาะคา	"	"	๑	๑	๕
๑๙๕	๑๙๕	นางสม สุนแสน	"	"	"	๓	๓	๕๐
๑๙๖	๑๙๖	นายฟอง ปะวงษ์	"	"	"	๒	-	๕๕

เลขที่	เลขใน แผ่นที่	นามผู้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดิน	ตั้งบ้านเรือนอยู่			จำนวนเนื้อที่ดิน		
			ตำบล	อำเภอ	จังหวัด	ไร่	งาน	วา
๑๙๗	๑๙๗	นายรอด แซ่ตัน	เกาะคา	เกาะคา	ลำปาง	๓๐	๒	๕๕
๑๙๘	๑๙๗	นายกาวิ	ลำปาง	"	"	๑๕	-	๓๐
๑๙๙	๑๙๙	นางฟอง จันทร์ลาด	เกาะคา	"	"	๕	๓	๑๓
๒๐๐	๒๐๐	นายอ้าย จันทิราช	ลำปาง	"	"	๕	๒	๘๕
๒๐๑	๒๐๑	นายตัน ตานัง	เกาะคา	"	"	๕	๑	๑๓
๒๐๒	๒๐๒	นายหน อับมา	ศาลา	"	"	๘	๒	๓๕
๒๐๓	๒๐๓	นายเฮือน อับประมา	"	"	"	๑	๑	๕๘
๒๐๔	๒๐๔	นายยัย ศรีพิลาศ	เกาะคา	"	"	๒๐	๒	๕
		นางเขี้ยว ศรีพิลาศ						
๒๐๕	๒๐๕	นายวงษ์ ดวงระหงษ์	เกาะคา	"	"	๕	๒	๕๗
		นางแก้ว ดวงระหงษ์						
๒๐๖	๒๐๖	นายจันทร์ มณีแก้ว	ศาลา	"	"	๕	๑	๒๗
		นางทา มณีแก้ว						
๒๐๗	๒๐๗	นางแดง คະณីวรรณ	"	"	"	๕	๑	๒๐
๒๐๘	๒๐๘	นายมั่น พวงจิตร	"	"	"	๓	๓	๑๕
		นางคำปัน พวงจิตร						
๒๐๙	๒๐๙	นายยัย ศรีพิลาศ	เกาะคา	"	"	-	-	๗๕
		นางเขี้ยว ศรีพิลาศ						
๒๑๐	๒๑๐	นางจันทร์คำ เสนาใน	ศาลา	"	"	๖	-	๕๕
๒๑๑	๒๑๑	นางแดง คະณီวรรณ	"	"	"	๒	๒	๕๐
๒๑๒	๒๑๒	นายปิ่น แดงกะปวง	"	"	"	๕	๓	๕๐
		นางใจ แดงกะปวง						
๒๑๓	๒๑๓	นายสามบัน สุจิตร	"	"	"	๓	๒	๗๖
		นางค้อย สุจิตร						
๒๑๔	๒๑๔	นางคำ เรือนตัน(เป็นหม้าย)	"	"	"	๒๒	-	๘๑
๒๑๕	๒๑๕	นายโพมา ดาวเรศ	"	"	"	๑๐	-	๕๐
		นางหลวง ดาวเรศ						
๒๑๖	๒๑๖	นายอ้าย	"	"	"	๕	๓	๑๕
		นางแผ่นดิน						
๒๑๗	๒๑๗	นายทิพย์ ธรรมจัก	"	"	"	๑๓	๑	๘๕
๒๑๘	๒๑๘	นายคำ ผูกใจ	"	"	"	๕	๑	๑๕
๒๑๙	๒๑๙	นายหมู ทินอยู่	"	"	"	๓	๒	๒๕
๒๒๐	๒๒๐	นายด้วง ปิงแก้ว	"	"	"	๕	๒	๕๕

เลขที่	เลขใน แผ่นที่	นามผู้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดิน	ตั้งบ้านเรือนอยู่			จำนวนเนื้อที่ดิน		
			ตำบล	อำเภอ	จังหวัด	ไร่	งาน	วา
๒๒๑	๒๒๑	นางมา ช ทรัพย์ นางชุ่ม ปี่ แก้ว นายทน เรืองมณี	สวลา	เกาะคา	ลำปาง	๕	-	๒๖
๒๒๒	๒๒๒	นายคัง ปิ่งแก้ว	"	"	"	๒	๑	๖๕
๒๒๓	๒๒๓	นางจันแก้ว ชันวาศา	"	"	"	๒	๑	๕๖
๒๒๔	๒๒๔	นางดา เกืองคำ	"	"	"	๑	๑	๖๕
๒๒๕	๒๒๕	นายคำ เกียนสัน	"	"	"	๑๐	๑	๕๑
๒๒๖	๒๒๖	นางเหมย บั้นเป็ง	"	"	"	๓	๓	๖๐
๒๒๗	๒๒๗	นายผ่อง เตือนัน	"	"	"	๓	๓	๑๒
๒๒๘	๒๒๘	นายนิ้ว อินธิมา นางเอื้อย อินธิมา	"	"	"	๕	๒	๕๐
๒๒๙	๒๒๙	นายสุก โพจะนา นางเปง โพจะนา	"	"	"	๑	-	๕๐
๒๓๐	๒๓๐	นายสุก โพจะนา	"	"	"	๑	-	๕๕
๒๓๑	๒๓๑	นายมอย วาจจิตร์	"	"	"	๒	-	๕๕
๒๓๒	๒๓๒	นางแก้ว สิบคำ	"	"	"	๑	๒	๕๐
๒๓๓	๒๓๓	นางนุ่น ปิ่งแก้ว	"	"	"	๓	-	๕๑
๒๓๔	๒๓๔	นายสิงห์ อินธิมา นางมี อินธิมา	"	"	"	๕	๓	๕๖
๒๓๕	๒๓๕	นายดา ชันวาศา (ก้านัน)	"	"	"	๑๐	๓	๖๓
๒๓๖	๒๓๖	นายทน เรืองมณี	"	"	"	๑๐	-	๕๖
๒๓๗	๒๓๗	นายไล่ ทนนะศรี	"	"	"	๑	๑	๕๕
๒๓๘	๒๓๘	นายสม สี่ระจ่าง	"	"	"	๑	๑	๕๕
๒๓๙	๒๓๙	นายโตน เขื่อนชะกา	"	"	"	๑	-	๒๕
๒๔๐	๒๔๐	นายสิงห์ อินธิมา	"	"	"	๑	๓	๕๖
๒๔๑	๒๔๑	นางนุ่น ปิ่งแก้ว	"	"	"	๕	๑	๕๐
๒๔๒	๒๔๒	นายพุด พิศปิงคำ	"	"	"	๕	๑	๖๕
๒๔๓	๒๔๓	นางชุ่ม คำจาย	"	"	"	๖	-	๓๑
๒๔๔	๒๔๔	นางหอม คำจาย	"	"	"	๒	๒	๖๕
๒๔๕	๒๔๕	นายพง สุธธิ	"	"	"	๓	๒	๕๕
๒๔๖	๒๔๖	นายทา แปรงแก้ว นางเอื้อย แปรงแก้ว	"	"	"	๑	๒	๖๕
๒๔๗	๒๔๗/๒๕	นางขวง (หม้าย)	"	"	"	๕	๓	๕๒
๒๔๘	๒๔๘	นายอ้าย คันเต	"	"	"	๑	๓	๑

(๑๒๕๒๒๒.)

เลขที่	เลขใน แผนก	นามสกุลกรรมการสิทธิที่ดิน	ตั้งบ้านเรือนอยู่			จำนวนเนื้อที่ดิน		
			ตำบล	อำเภอ	จังหวัด	ไร่.	งาน	วา
๒๕๙	๒๕๙	นายบ่อ ธรรมญาติ นางแก้ว ธรรมญาติ	ศาลา	เกาะคา	ลำปาง	๑๐	๒	๒๓
๒๕๐	๒๕๐	นายจัน นางอ่อน	"	"	"	-	-	๕๕
๒๕๑	๒๕๑	นายอินแก้ว นางเออน	"	"	"	-	-	๙๐
๒๕๒	๒๕๒	นายสูก ธีระวิน นางแก้ว	"	"	"	-	๑	๒๒
๒๕๓	๒๕๓	นายจันทร นางอ่อน	"	"	"	-	-	๒๖
๒๕๔	๒๕๔	นายห้อย คำเมืองชัย นางนัว คำเมืองชัย	"	"	"	๕	๕๓	๗๗
๒๕๕	๒๕๕	นายเป็ง ภาดร นางป่า ภาดร	"	"	"	๓	๒	-
๒๕๖	๒๕๖	นายสอง จงใจ นางหอม จงใจ	"	"	"	๑๐	๓	๓๐
๒๕๗	๒๕๗	นายหลาน สุขบ้อม นางเอ๋ย สุขบ้อม	"	"	"	๖	๒	๗๐
๒๕๘	๒๕๘	นายแจ้ พิศปิงคำ (นางเป็ง)	"	"	"	๙	๒	๒๖
๒๕๙	๒๕๙	นายแจ้ เรือนตุ่น นางสาว เรือนตุ่น	"	"	"	๕	-	๑๑
๒๖๐	๒๖๐	นายชุ่ม ทำทอง	"	"	"	๙	๑	๕๐
๒๖๑	๒๖๑	นายผัด ขันวาทา	"	"	"	๑๐	๕	๗๗
๒๖๒	๒๖๒	นายตัน วงษ์วอน	"	"	"	-	๕	๕๖
๒๖๓	๒๖๓	นายอิน ฟุ่หน้า	"	"	"	๕	๑	๓๒
๒๖๔	๒๖๔	นายชุ่ม	"	"	"	-	๑	๖๕
๒๖๕	๒๖๕	นายแจ้ พิศปิงคำ	"	"	"	-	-	๕๕
๒๖๖	๒๖๖	นายวงษ์ ตินนะสี	"	"	"	๙	-	๓๗
๒๖๗	๒๖๗	นายแจ้ พิศปิงคำ	"	"	"	-	๕	๙๕
๒๖๘	๒๖๘	นายโต๊ะ ตินนะสี	"	"	"	๑	๓	๗๕
๒๖๙	๒๖๙	นายพุด พิศปิงคำ	"	"	"	๖	-	๓๒
๒๗๐	๒๗๐	นายเขี้ยว ดวงประธา	"	"	"	๓	๑	๗๕

(๑๒๕๒ ก.)

เลขที่	เลขใน แผ่น	นามผู้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดิน	ตั้งบ้านเรือนอยู่			จำนวนเนื้อที่ดิน		
			ตำบล	อำเภอ	จังหวัด	ไร่	งาน	วา
๒๗๑	๒๗๑	นายทอง คำสุข นางแว่น คำสุข	ศาลา	เกาะคา	ลำปาง	-	-	๕๒
๒๗๒	๒๗๒	นางยอด ดวงประภา	"	"	"	๑	๓	๑๐
๒๗๓	๒๗๓	นายแจ้ พิศปิ่งคำ นางเป็ง พิศปิ่งคำ	"	"	"	๒	๒	๕๒
๒๗๔	๒๗๔	นายจันทร์ แปรงศรี นางใจ แปรงศรี	"	"	"	๒	-	๕๑
๒๗๕	๒๗๕	นายเชียว ดวงประภา	"	"	"	-	-	๕๐
๒๗๖	๒๗๖	นายถา เรือนคุ่น	"	"	"	๒	๓	๕๓
๒๗๗	๒๗๗	นายทา ศรีกระจำ นางถ่า ศรีกระจำ	"	"	"	๒	๑	๓๐
๒๗๘	๒๗๘	นายแจ้ พิศปิ่งคำ นางเป็ง พิศปิ่งคำ	"	"	"	-	๑	๕๕
๒๗๙	๒๗๙	นายเฮื่อน ทาวีใจ นางคอม ทาวีใจ	"	"	"	๔	๓	๔๖
๒๘๐	๒๘๐	นายทา ศรีกระจำ นางถ่า ศรีกระจำ	"	"	"	๒	๓	๖
๒๘๑	๒๘๑	นายคั้น ถาใจ นางเชียว ถาใจ	"	"	"	๔	๒	๖๕
๒๘๒	๒๘๒	นายเชียว เรืองจิตร นางสี เรืองจิตร	"	"	"	๔	๑	๓
๒๘๓	๒๘๓	นายเข้ม ขันธินา	"	"	"	๒	๓	๑๒
๒๘๔	๒๘๔	นายคำ การะบิล นางทา การะบิล	"	"	"	๑๑	-	๑๕
๒๘๕	๒๘๕	นายบ้อ สุขบ้อม นางบัวคำ สุขบ้อม	"	"	"	๓	๒	๕๓
๒๘๖	๒๘๖	นางยอด ดวงประภา	"	"	"	-	-	๖๐
๒๘๗	๒๘๗	นายมา สุขกตา นางทา สุขกตา	"	"	"	๑๐	-	๒๐
๒๘๘	๒๘๘	นายตา จันทร์สุภาแสน นางมุล จันทร์สุภาแสน	"	"	"	๓	-	๕๐
๒๘๙	๒๘๙	นายสุข วัชรธรรม	"	"	"	-	-	๕๕
๒๙๐	๒๙๐	นางแก้ว สอนิวัฒ	"	"	"	๑๐	-	๓๓

เลขที่	เลขใน แผ่นที่	นามผู้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดิน	ตั้งบ้านเรือนอยู่			จำนวนเนื้อที่ดิน		
			ตำบล	อำเภอ	จังหวัด	ไร่	งาน	วา
๒๕๑	๒๕๑	นายกองคำ สุขบ้อม นางแว่น สุขบ้อม	ศาลา	เกาะคา	ลำปาง	๕	๓	๑๔
๒๕๒	๒๕๒	นายตา จันทร์สุภาเสน นางมุด จันทร์สุภาเสน	-	๓	-
๒๕๓	๒๕๓	นายกา เครื่องคำ นางแก้วเครื่องคำ	๒	๑	๔๒
๒๕๔	๒๕๔	นายยอด ยอดศาลา นางมือ ยอดศาลา	๒	๑	๑
๒๕๕	๒๕๕	นายบัน เครื่องคำ นางปุก เครื่องคำ	๒	๑	๑๕
๒๕๖	๒๕๖	นายตา เสมอกลาง นางนัว เสมอกลาง	๒	-	๑๖
๒๕๗	๒๕๗	นายแจ้ สุขขิตา	๒	-	๕๐
๒๕๘	๒๕๘	นายเหมือย จินะตา	๒	-	๕๖
๒๕๙	๒๕๙	นางจอม แดงกะปวง	๑	๒	๒๕
๓๐๐	๓๐๐	นางสา ปิงมา	๒	-	๔
๓๐๑	๓๐๑	นางจอม แดงกะปวง	-	๒	๑๐
๓๐๒	๓๐๒	นายเต นาวใจ	๖	๓	๕๕
๓๐๓	๓๐๓	นางเหมือย จินะตา	๑	-	๒๕
๓๐๔	๓๐๔	นายกองคำ	-	๑	๗๖
๓๐๕	๓๐๕	นายมือ สุขบ้อม นางบัวคำ สุขบ้อม	-	๑	๗๕
๓๐๖	๓๐๖	นางนัสย ยะสะโน	-	๑	๕๕
๓๐๗	๓๐๗	นายชุ่ม ดาวเรศ นางใจ ดาวเรศ	-	๒	๕๕
๓๐๘	๓๐๘	นายตา จันอตา (กำนัน)	-	๑	๒๕
๓๐๙	๓๐๙	นายมือ สุขบ้อม นางบัวคำ สุขบ้อม	-	๒	๕๐
๓๑๐	๓๑๐	นางสุณา สุประการ	๗	๑	๗๒
๓๑๑	๓๑๑	นางจุ่ม ชัดทะเสมา	-	-	๕๕
๓๑๒	๓๑๒	นางจุ่ม ชัดทะเสมา	-	-	๗๖
๓๑๓	๓๑๓	นายตา แปรงแก้ว นางปุย แปรงแก้ว	-	๑	๕๕

เลขที่	เลขใน แผ่นที่	นามผู้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดิน	ตั้งบ้านเรือนอยู่			จำนวนเนื้อที่ดิน		
			ตำบล	อำเภอ	จังหวัด	ไร่	งาน	วา
๓๑๔	๓๑๔	นายเชียว เรืองจิตร	ศาลา	เกาะคา	อำปอ		๒	๑๖
		นางพัต เรืองจิตร						
๓๑๕	๓๑๕	นางชัง สุชะกาล	"	"	"	๑	๒	๒๐
๓๑๖	๓๑๖	นายเชียว เรืองจิตร	"	"	"	๑	๑	๘๗
		นางพัต เรืองจิตร						
๓๑๗	๓๑๗	นางจุ่ม ขัดหะเสมา	"	"	"	๑	๒	๕๑
๓๑๘	๓๑๘	นายตา แปรงแก้ว	"	"	"			๕๐
		นางปุย แปรงแก้ว						
๓๑๙	๓๑๙	นายตา แปรงแก้ว	"	"	"	๑	๑	๗๑
		นางปุย แปรงแก้ว						
๓๒๐	๓๒๐	นายมา ปุพชาติ	"	"	"	๘	๑	๘๑
		นางชน ปุพชาติ						
๓๒๑	๓๒๑	นางเกียง เทียมสัน	"	"	"	๖		๑๐
๓๒๒	๓๒๒	นายหมา เครื่องคำ	"	"	"			๖๕
๓๒๓	๓๒๓	นางจุ่ม คำจาย	"	"	"			๖๖
๓๒๔	๓๒๔	นายอิน ระยะเวลาคร	เขียงราย	เมือง	"	๘	๑	๘๘
๓๒๕	๓๒๕	นายตา จิตรมัน	"	"	"	๖		๑๑
๓๒๖	๓๒๖	นายปรัก ใจชนะ	เกาะคา	"	"	๘		๖๕
๓๒๗	๓๒๗	นายถ่าน เกาะป๊ะ	ศาลา	"	"	๘	๖	๘๘
๓๒๘	๓๒๘	นายถ่าน เกาะป๊ะ	เกาะคา	"	"		๒	๕๖
๓๒๙	๓๒๙	นายน้อย สร้อยกั	"	"	"	๘		๑๐
๓๓๐	๓๓๐	นายน้อย สร้อยกั	"	"	"	๖		๑๖
๓๓๑	๓๓๑	นายกำ เกาะป๊ะ	"	เกาะคา	"	๘	๘	๕๐
๓๓๒	๓๓๒	นายแก้ว ขาวคำ	"	"	"	๑		๑๖
๓๓๓	๓๓๓	นายแก้ว ขาวคำ	"	"	"	๘	๒	๑๖
๓๓๔	๓๓๔	นายแก้ว ขาวคำ	"	"	"		๒	๘๓
๓๓๕	๓๓๕	นายแก้ว ขาวคำ	"	"	"		๑	๗๖
๓๓๖	๓๓๖	นายพัต ขันวาทา	ศาลา	"	"	๑	๑	๖๐
๓๓๗	๓๓๗	นายพัต ขันวาทา	"	"	"	๖	๑	๒๕
๓๓๘	๓๓๘	นายพัต ขันวาทา	"	"	"			๒๖
๓๓๙	๓๓๙	นายอ้าย บิบใจ	"	"	"	๑		๑๕
		นางชน บิบใจ						
๓๔๐	๓๔๐	นางใจ เแดงกะปวง	"	"	"	๑	๑	๕๕
๓๔๑	๓๔๑	นายสาม ปันสุจิตร	"	"	"	๖	๑	๖๖

เลขที่	เลขในแผนที่	ชื่อผู้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดิน	ตั้งบ้านเรือนอยู่			จำนวนเนื้อที่ดิน		
			ตำบล	อำเภอ	จังหวัด	ไร่	งาน	วา
๓๔๒	๓๔๒	นายทา ทิพย์	ศาลา	เกาะกา	ลำปาง	๒	๒	๒๕
๓๔๓	๓๔๓	นายแจ้ เรือนต้น นางสา เรือนต้น	"	"	"	๒	๑	๓๒
๓๔๔	๓๔๔	นางดา (หม้าย)	"	"	"	๑	-	๕๐
๓๔๕	๓๔๕	นายเสา สัจจิต	"	"	"	๑	-	-
๓๔๖	๓๔๖	นางจันทา	"	"	"	๑	-	๒๖
๓๔๗	๓๔๗	นายเขียว สิบประการ	เกาะกา	"	"	๑	๑	๒
๓๔๘	๓๔๘	นายเทา สุนแสน นางสม สุนแสน	"	"	"	๑	๑	๕
๓๔๙	๓๔๙	นายเทา สุนแสน นางสม สุนแสน	"	"	"	-	๑	๑๕
๓๕๐	๓๕๐	นางจันทา	ศาลา	"	"	๑	๑	๕๕
๓๕๑	๓๕๑	นายผา แก้ววันทา	"	"	"	๑	-	๕๐
๓๕๒	๓๕๒	นายผิง แก้ววันทา	"	"	"	-	๑	๕๐
๓๕๓	๓๕๓	นายน้อย กำเมืองไทร	"	"	"	-	๑	๕๐
๓๕๔	๓๕๔	นายเขียว สิบประการ	เกาะกา	"	"	๑	๑	๕๐
๓๕๕	๓๕๕	นายน้อย กำเมืองไทร	ศาลา	"	"	-	๑	๕๖
๓๕๖	๓๕๖	นายตา จิตรมื่น	"	"	"	๑	๑	๖๐
๓๕๗	๓๕๗	นายตา จิตรมื่น	"	"	"	๑	-	๓๕
๓๕๘	๓๕๘	นายตัน แดงกะปวง	"	"	"	-	๑	๑
๓๕๙	๓๕๙	นายยอด ยอดศาลา	"	"	"	๑	๑	๕๖
๓๖๐	๓๖๐	นางนัว กิณาริน	"	"	"	๑	๑	๓๕
๓๖๑	๓๖๑	นายบัน จิตรมื่น	"	"	"	๑	๑	๗๒
๓๖๒	๓๖๒	นายตัน จันโท	"	"	"	๑	๑	๕๕
๓๖๓	๓๖๓	นายชน ตีผน	"	"	"	๑	๑	๖๐
๓๖๔	๓๖๔	นายชน ขันวเดา	"	"	"	๑	๑	๖๕
๓๖๕	๓๖๕	นายตัน แดงกะปวง	"	"	"	๑	๑	๑๕
๓๖๖	๓๖๖	นายชน ตีผน	"	"	"	-	๑	๒๐
๓๖๗	๓๖๗	นายชน จันวาทา	"	"	"	๑	๑	๕๓
๓๖๘	๓๖๘	นายชน ตีผน	"	"	"	๑	๑	๕๕
๓๖๙	๓๖๙	นายชุ่ม สัจจิตต์	"	"	"	๑	๑	๗๒
๓๗๐	๓๗๐	นายวงศ์ จันเกษง	ลำปางหลวง	"	"	๑	๑	๕๕
๓๗๑	๓๗๑	นายพวง จันทรลาด	เกาะกา	"	"	-	๑	๒๖
๓๗๒	๓๗๒	นายหม่อม แก้วจาง	ศาลา	"	"	-	-	๕๐

เลขที่	เลขใน แผ่นที่	นามผู้ออกกรรมสิทธิ์ที่ดิน	ตั้งบ้านเรือนอยู่			จำนวนเนื้อที่ดิน		
			ตำบล	อำเภอ	จังหวัด	ไร่	งาน	วา
๓๗๓	๓๗๓	นายข้ม แก้วจาง	ศาลา	เกาะคา	กำแพง	๓	๓	๗๐
๓๗๔	๓๗๔	นายหม่น แก้วจาง	"	"	"	๒	๓	๒๐
๓๗๕	๓๗๕	นายหม่น แก้วจาง	"	"	"	๑	-	๕๕
๓๗๖	๓๗๖	นางนวล แก้วจาง	"	"	"	๓	-	๒๒
๓๗๗	๓๗๗	นายชน แก้วจาง	"	"	"	๓	๒	๖๒
๓๗๘	๓๗๘	นายเปง วาภิจ	"	"	"	๑๓	๒	๕๑
๓๗๙	๓๗๙	นายสุข หินะริม	"	"	"	๕	๑	๕๕
๓๘๐	๓๘๐	นายสอง จุงใจ	"	"	"	๕	-	๕๕
๓๘๑	๓๘๑	นายอ้าย	"	"	"	๓	-	๕๐
๓๘๒	๓๘๒	นายข้ม ชันตีมา	"	"	"	๑๓	๑	-
๓๘๓	๓๘๓	นายชน ตัณ	"	"	"	๒	๒	๕๒
๓๘๔	๓๘๔	นายต้น แดงกะปวง	"	"	"	๖	๑	๒๐
๓๘๕	๓๘๕	นายต้น แดงกะปวง	"	"	"	๕	๓	-
๓๘๖	๔๔๖	นายข้ม สัจจิตรี	"	"	"	-	๑	๕๐
๓๘๗	๓๘๗	นายข้ม สัจจิตรี	"	"	"	๑๐	๓	๕๕
๓๘๘	๓๘๘	นายข้ม สัจจิตรี	"	"	"	๑	๑	๓
๓๘๙	๓๘๙	นายข้ม สัจจิตรี	"	"	"	๑	๓	๑๕
๓๙๐	๓๙๐	นายปิ่น จิตรมีน	"	"	"	๕	๓	๕
๓๙๑	๓๙๑	นายแ่ง ตากอน	"	"	"	๕	-	๕๕
๓๙๒	๓๙๒	นายทา เปงแก้ว	"	"	"	๑๐	๒	๖๖
๓๙๓	๓๙๓	นายทา เปงแก้ว	"	"	"	๑๐	๒	๕๕
๓๙๔	๓๙๔	นายเก่า ทิพอย	"	"	"	๓	๓	๑๖
๓๙๕	๓๙๕	นายสัว บันสุจิตรี	"	"	"	๓	-	๕๕
๓๙๖	๓๙๖	นายบุญบัน แดงกะปวง	"	"	"	๑	๑	๕๐
๓๙๗	๓๙๗	นายเสาว์ สุจิตรี	"	"	"	๒	๓	๕๑
๓๙๘	๓๙๘	นายคำ ผกใจ	"	"	"	๑	๓	๕
๓๙๙	๓๙๙	นายทา ธินอย	"	"	"	๒	๓	๕๐
๔๐๐	๔๐๐	นายทา ธินอย	"	"	"	-	๓	๕๐
๔๐๑	๔๐๑	นายทา ธินอย	"	"	"	๒	๑	๕๕
๔๐๒	๔๐๒	นายเฮือน ตาวชัย	"	"	"	๑	๓	๖๒
๔๐๓	๔๐๓	นายมูล	"	"	"	๑	-	๖๕
		นางแว่น						
๔๐๔	๔๐๔	นายมุง	"	"	"	-	๒	๖๒
		นางแว่น						

เลขที่	เลขใน แผนก	นามผู้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดิน	ตั้งบ้านเรือนอยู่			จำนวนเนื้อที่ดิน		
			ตำบล	อำเภอ	จังหวัด	ไร่	งาน	วา
๔๐๕	๔๐๕	นายมูล นางแว่น	ศาลา	เกาะคา	ลำปาง	-	๑	๔๗
๔๐๖	๔๐๖	นายอินทร์ นางวันดี	"	"	"	๒	๓	๕๕
๔๐๗	๔๐๗	นายอินทร์ นางวันดี	"	"	"	๔	๑	๑๔
๔๐๘	๔๐๘	นายอินทร์ นางวันดี	"	"	"	๑	๒	๓๕
๔๐๙	๔๐๙	นายสอง จงใจ นางหอม จงใจ	"	"	"	๑๔	-	๕๔
๔๑๐	๔๑๐	นายอินทร์ นางวันดี	"	"	"	๒	๓	๕๓
๔๑๑	๔๑๑	นายอินทร์ นางวันดี	"	"	"	๕	๑	๑๐
๔๑๒	๔๑๒	นายเค่า ถิ่นอยู่ นางจุ่ม ถิ่นอยู่	"	"	"	๔	๒	๕๖
๔๑๓	๔๑๓	นายแจ้ พิศปังคำ นางเป็ง พิศปังคำ	"	"	"	๔	๒	๑๗
๔๑๔	๔๑๔	นางปรีก อินธิมา	"	"	"	๓	-	๖๕
๔๑๕	๔๑๕	นายลา ชันวาทา (ก้านัน)	"	"	"	๑	๑	๒๕
๔๑๖	๔๑๖	นายน้อย เสียบเย็น	"	"	"	๒	๑	๕๕
๔๑๗	๔๑๗	นายลา ชันวาทา (ก้านัน)	"	"	"	-	๑	-
๔๑๘	๔๑๘	นางปรีก อินธิมา	"	"	"	-	๒	๖๐
๔๑๙	๔๑๙	นายพุมมา สุขตา นางหา สุขตา	"	"	"	๒	-	๕๖
๔๒๐	๔๕๐	นายบัน กันทัย นางนัว กันทัย	"	"	"	๔	๓	๕๐
๔๒๑	๔๕๑	นายแจ้ เรือนตัน นางสา เรือนตัน	"	"	"	๓	๑	๕๕
๔๒๒	๔๕๒	นายจันทร์ แพงศรี นางใจ แพงศรี	"	"	"	๓	๓	๖๐
๔๒๓	๔๕๓	นายตัน ชันโท	"	"	"	๕	๑	๕๐
๔๒๔	๔๕๔	นายทา แก้วจาง	"	"	"	-	๓	๖๐
๔๒๕	๔๕๕	นางใส (หม้าย)	"	"	"	-	๓	๕๕

เลขที่	เลขใน แผ่นที่	นามสกุล กรรมสิทธิ์ที่ดิน	ตั้งบ้านเรือนอยู่			จำนวนเนื้อที่ดิน		
			ตำบล	อำเภอ	จังหวัด	ไร่	งาน	วา
๔๔๕	๔๔๕	นางสา ปิงมา	ศาลา	เกาะคา	ลำปาง	๒	๒	-
๔๔๐	๔๔๐	นางสา ปิงมา	"	"	"	๔	-	๖๒
๔๔๑	๔๔๑	นางสา ปิงมา	"	"	"	๑	๓	๒๐
๔๔๒	๔๔๒	นางสา ปิงมา	"	"	"	๑	๒	๒๕
๔๔๓	๔๔๓	นายทองแก้ว สุริยา	"	"	"	๑	๓	๑๕
๔๔๔	๔๔๔	นายทองแก้ว สุริยา	"	"	"	๓	-	๒๑
๔๔๕	๔๔๕	นายชุม อโนธรรม นางดี อโนธรรม	"	"	"	๕	๑	๕๑
๔๔๖	๔๔๖	นายทองแก้ว สุริยา นางใส สุริยา	"	"	"	๑๐	๑	๕๕
๔๔๗	๔๔๗	นายทา ชื่นอยู่ นางแม่้อย ชื่นอยู่	"	"	"	๔	-	๑๖
๔๔๘	๔๔๘	นายอินแก้ว อินธิมา นางเชื่อน อินธิมา	"	"	"	๔	๑	๖๔
๔๔๙	๔๔๙	นายจันทร์ ดวงประภา นางคัน ดวงประภา	"	"	"	๓	๒	๖๓
๔๕๐	๔๕๐	นายอินแก้ว อินธิมา นางเชื่อน อินธิมา	"	"	"	๑	๒	๕๖
๔๕๑	๔๕๑	นายอินแก้ว อินธิมา นางเชื่อน อินธิมา	"	"	"	๔	๑	๓๐
๔๕๒	๔๕๒	นายน้อย เสียบเย็น	"	"	"	๓	๑	-
๔๕๓	๔๕๓	นายตั้ง กอนแก้ว	"	"	"	๕	-	๑๐
๔๕๔	๔๕๔	นายอินแก้ว อินธิมา นางเชื่อน อินธิมา	"	"	"	๑	-	๓๖
๔๕๕	๔๕๕	นายคำ อินธิมา	"	"	"	๑๑	๒	๕๕
๔๕๖	๔๕๖	นายทองแก้ว สุริยา นางใส สุริยา	"	"	"	๑	๑	๕๕
๔๕๗	๔๕๗	นายคัน ฟุ่ลิ่ง นางบ้อ ฟุ่ลิ่ง	"	"	"	๒	๓	๕
๔๕๘	๔๕๘	นายตา ฟุ่ลิ่ง นางคำ ฟุ่ลิ่ง	"	"	"	๑	๒	๑๖
๔๕๙	๔๕๙	นายบ้อ จิตะตา นางบ้น จิตะตา	"	"	"	๑	๑	๕๕

เลขที่	เลขใน แผ่น	นามผู้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดิน	ตั้งบ้านเรือนอยู่			จำนวนเนื้อที่ดิน		
			ตำบล	อำเภอ	จังหวัด	ไร่	งาน	วา
๔๗๐	๕๐๐	นายบันแก้ว พูลสิง	ศาลา	เกาะคา	ลำปาง	๑	๓	๖
๔๗๑	๕๐๑	นายเสาว์ ก้อนแก้ว	"	"	"	๑	๒	๕๕
		นางปุก ก้อนแก้ว	"	"	"	"	"	"
๔๗๒	๕๐๒	นางแจ้ ก้อนแก้ว	"	"	"	๓	๓	๖
๔๗๓	๕๐๓	นายเสาว์ ก้อนแก้ว	"	"	"	๑	-	๕๓
		นางปุก ก้อนแก้ว	"	"	"	"	"	"
๔๗๔	๕๐๔	นายตัน ชันโท	"	"	"	๑	๓	๖๖
		นางแจ้ ชันโท	"	"	"	"	"	"
๔๗๕	๕๐๕	นายคำ อินธิมา	"	"	"	๒	-	๕๑
๔๗๖	๕๐๖	นายมา ชันโท	"	"	"	๖	-	๕๐
		นางเอี้ย ชันโท	"	"	"	"	"	"
๔๗๗	๕๐๗	นายชุ่ม วงจิตร	"	"	"	๑	-	๖๐
๔๗๘	๕๐๘	นายชุ่ม วงจิตร	"	"	"	๒	๑	๕๕
๔๗๙	๕๐๙	นายขัน สุปกาล	"	"	"	๓	๓	๗๖
๔๘๐	๕๑๐	นายมา ชันโท	"	"	"	๕	๒	๖๐
		นางเอี้ย ชันโท	"	"	"	"	"	"
๔๘๑	๕๑๑	นายมา ชันโท	"	"	"	๑	๓	๓๕
		นางเอี้ย ชันโท	"	"	"	"	"	"
๔๘๒	๕๑๒	นายตา เสมอกาล	"	"	"	-	๓	๒๐
		นางนิ้ว เสมอกาล	"	"	"	"	"	"
๔๘๓	๕๑๓	นายทองแก้ว สุริยา	"	"	"	"	๓	๗๕
		นางใส สุริยา	"	"	"	"	"	"
๔๘๔	๕๑๔	นายหลวง เล็กบางวัน	"	"	"	๒	๓	๒๒
		นางแก้ว เล็กบางวัน	"	"	"	"	"	"
๔๘๕	๕๑๕	นายชุ่ม มุณีแก้ว	"	"	"	๒	๒	๗๐
๔๘๖	๕๑๖	นายตา ชันวาทา (ก้านัน)	"	"	"	๕	๒	-
๔๘๗	๕๑๗	นายสุก จัยจิตร	"	"	"	๓	-	๖๐
๔๘๘	๕๑๘	นายเสา พูนแก้ว	"	"	"	๑	๓	๔๖
๔๘๙	๕๑๙	นายโสม ชวงจิตร	"	"	"	๑	๒	๒๕
		นางจิ่ง ชวงจิตร	"	"	"	"	"	"
๔๙๐	๕๒๐	นายอ้าย วงษ์จิตร	"	"	"	๑	๑	๖๒
๔๙๑	๕๒๑	นายบ่อ สุขบ่อม	"	"	"	๑	๑	๓๓
๔๙๒	๕๒๒	นายบัว แก้วแก่นสาร	"	"	"	๑	-	๕๐
๔๙๓	๕๒๓	นายสา ทูลแก้ว	"	"	"	-	๒	๕๖
๔๙๔	๕๒๔	นายชน วังกิจ	"	"	"	๕	๒	๖

(๑๒๕๒ ท.)

เลขที่	เลขใน แผ่นที่	นามผู้ มอบกรรมสิทธิ์ที่ดิน	ตั้งบ้านเรือนอยู่			จำนวนเนื้อที่ดิน		
			ตำบล	อำเภอ	จังหวัด	ไร่	งาน	วา
๔๙๕	๕๒๕	นายหลวง เรืองจิตต์	ศาลา	เกาะคา	ลำปาง	๑๕	๑	๗๐
๔๙๖	๕๒๖	นายหลวง เรืองจิตต์	"	"	"	๕	๓	๑๖
๔๙๗	๕๒๗	นายชุ่ม ขัณฑะเสมา	"	"	"	๑	๕	๖๐
๔๙๘	๕๒๘	นายคั่น ฟู่สิง	"	"	"	๑	๕	๗๕
๔๙๙	๕๒๙	นายตา คำจาย	"	"	"	๑	๑	๕๐
๕๐๐	๕๓๐	นายแก้ว สุริยา	"	"	"	๑	๑	๑๕
		นางใส สุริยา						
๕๐๑	๕๓๑	นายแก้ว สุริยา	"	"	"	๗	๑	๑๕
		นางใส สุริยา						
๕๐๒	๕๓๒	นายชุ่ม หุตแก้ว	"	"	"	๑	๑	๕
		นางตม หุตแก้ว						
๕๐๓	๕๓๓	นายชุ่ม หุตแก้ว	"	"	"	๑	๑	๑๕
		นางตม หุตแก้ว						
๕๐๔	๕๓๔	นายจันทร์ อัยกา	"	"	"	๑	๑	๑๕
		นางตม อัยกา						
๕๐๕	๕๓๕	นายจันทร์ อัยกา	"	"	"	๓	๕	๑๕
		นางตม อัยกา						
๕๐๖	๕๓๖	นายทา เกวเรศ	"	"	"	๑	๑	๕๕
		นางป้อก เกวเรศ						
๕๐๗	๕๓๗	นายมูล ธรรมญาติ	"	"	"	๕	๑	๑๕
๕๐๘	๕๓๘	นายสุก ใจยะจิตร	"	"	"	๖	๑	๑๑
		นางใจ ใจยะจิตร						
๕๐๙	๕๓๙	นางใส คำจาย	"	"	"	๑	๑	๑๕
๕๑๐	๕๔๐	นางใส คำจาย	"	"	"	๑	๑	๑๕
๕๑๑	๕๔๑	นายมูล ธรรมญาติ	"	"	"	๑	๕	๑๑
		นางป้า ธรรมญาติ						
๕๑๒	๕๔๒	นายมูล ธรรมญาติ	"	"	"	๑	๑	๑๐
		นางป้า ธรรมญาติ						
๕๑๓	๕๔๓	นายหลวง เล็กบางวัน	"	"	"	๑	๑	๑๕
		นางแก้ว เล็กบางวัน						
๕๑๔	๕๔๔	นายชุ่ม ขันธิมา	"	"	"	๑	๑	๑๕
		นางทา ขันธิมา						
๕๑๕	๕๔๕	นายตา แปรงแก้ว	"	"	"	๑	๑	๑๕
		นางไย แปรงแก้ว						

(๑๒๕๒ ต.)

เลขที่	เลขใน แผ่นที่	นามผู้ ผู้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดิน	ตั้งบ้านเรือนอยู่			จำนวนเนื้อที่ดิน		
			ตำบล	อำเภอ	จังหวัด	ไร่	งาน	วา
๕๑๖	๕๔๖	นายเชียว ดวงประภา	ศาลา	เกาะคา	ลำปาง	-	-	๗๕
๕๑๗	๕๔๗	นายหมา เคื่องคำ	"	"	"	-	๒	๘๑
๕๑๘	๕๔๘	นายทา ศรีกระจำง นางลำ ศรีกระจำง	"	"	"	-	-	๓๓
๕๑๙	๕๔๙	นายตา จันทรสุพาเสน นางมูถ จันทรสุพาเสน	"	"	"	-	-	๕๙
๕๒๐	๕๕๐	นายพุด พิสพิงคำ นางหตุต พิสพิงคำ	"	"	"	-	๑	๕๐
๕๒๑	๕๕๑	นายจ่ม จันธิมา	"	"	"	-	๑	๗๕
๕๒๒	๕๕๒	นายตา จันสุกเสน	"	"	"	๑	๓	๓๕
๕๒๓	๕๕๓	นายกำ แก้ววรรณทา นางดี แก้ววรรณทา	"	"	"	๑	๑	๗๐
๕๒๔	๕๕๔	นายอ้ายสุก นางสุก	"	"	"	๑	๓	๑๒
๕๒๕	๕๕๕	นายพืด นางแป้น	"	"	"	๑	๒	๑๕
๕๒๖	๕๕๖	นายก้อนแก้ว นางคุ้ม	"	"	"	๑	๑	๕๗
๕๒๗	๕๕๗	นายอ้ายสุก นางสุก	"	"	"	๒	๒	๕๕
๕๒๘	๕๕๘	นายกำ แก้ววรรณทา นางดี แก้ววรรณทา	"	"	"	๓	๓	๒
๕๒๙	๕๕๙	นายสุก จัยจิตร นางใจ จัยจิตร	"	"	"	๑๕	๑	๗๕
๕๓๐	๕๖๐	นายเสาร์ ทนแก้ว นางตุด ทนแก้ว	"	"	"	๓	๓	๒
๕๓๑	๕๖๑	นายสิงห์ นางป็น	"	"	"	๒	๓	๕๐
๕๓๒	๕๖๒	นายอ้าย นางแผ่น	"	"	"	๖	๓	๕
๕๓๓	๕๖๓	นายป็น นางหตุต	"	"	"	๓	๓	๕๗
๕๓๔	๕๖๔	นายห้วน นางทา	"	"	"	๓	๓	๕๐

09/10/2566

(๑๒๕๒ น.)

เลขที่	เลขใน แผ่นที่	นามสกุล นามผู้ปกครอง นามผู้จดทะเบียน	ตั้งบ้านเรือนอยู่			จำนวนเนื้อที่ดิน		
			ตำบล	อำเภอ	จังหวัด	ไร่	งาน	วา
๕๓๕	๕๖๕	นายมูล สุกบ่อม	ศาลา	เกาะคา	ลำปาง	๕	๑	๓๕
๕๓๖	๕๖๖	นายหม่น สุกบ่อม	"	"	"	๕	๑	๕๕
		นางคำ สุกบ่อม						
๕๓๗	๕๖๗	นายอ้าย ห่วงจิตร	"	"	"	๑	๑	๕๐
		นางกิม ห่วงจิตร						
๕๓๘	๕๖๘	นายชม เดาวเรศ	"	"	"	๕	๒	๕๕
		นางใจ เดาวเรศ						
๕๓๙	๕๖๙	นายพิต (บุตรนายมอย)	"	"	"	๑	๒	๕๐
๕๔๐	๕๗๐	นายคำ (บุตรนายวงษ์กาล)	"	"	"	๑	๑	๓๕
๕๔๑	๕๗๑	นายบัว แก้วแก่นสาร	"	"	"	๕	๑	๑๕
		นางดวง แก้วแก่นสาร						
๕๔๒	๕๗๒	นายบัว แก้วแก่นสาร	"	"	"	๓	๒	๕๓
		นายดวง แก้วแก่นสาร						
๕๔๓	๕๗๓	นายมา ปุพชาติ	"	"	"	๓	๑	๓๐
		นางชน ปุพชาติ						
๕๔๔	๕๗๔	นายมา ปุพชาติ	"	"	"	๒๒	๑	๕๓
		นางชน ปุพชาติ						
๕๔๕	๕๗๕	นายยอด จันทร์เกลี้ยง	"	"	"	๑	๓	๕๕
		นางเขียว จันทร์เกลี้ยง						
๕๔๖	๕๗๖	นายพู พุทธอน	"	"	"	๕	๓	๕๕
		นางนอย พุทธอน						
๕๔๗	๕๗๗	นายพู พุทธอน	"	"	"	๓	๒	๕๐
		นางนอย พุทธอน						
๕๔๘	๕๗๘	นายเปียง จันทร์เกลี้ยง	"	"	"	๑	๓	๕
๕๔๙	๕๗๙	นายวงษ์ ทักทอน	"	"	"	๕	๑	๕๕
๕๕๐	๕๘๐	นายวงษ์ ทักทอน	"	"	"	๑๕	๒	๕๕
๕๕๑	๕๘๑	นายวงษ์ ตินะศรี	"	"	"	๑	๑	๕๕
๕๕๒	๕๘๒	นายสิงห์ สุกบ่อม	"	"	"	๑	๒	๕๑
๕๕๓	๕๘๓	นายต้น ยะสะโน	"	"	"	๕	๑	๕๕
๕๕๔	๕๘๔	นายชม	"	"	"	๑	๒	๕๒
๕๕๕	๕๘๕	นายอนตา ดวงโย	"	"	"	๕	๓	๑
๕๕๖	๕๘๖	นายอนตา ทะนันชัย	"	"	"	๕	๒	๑๕
๕๕๗	๕๘๗	นายจิ มังคะนัง	"	"	"	๑	๑	๑๑
๕๕๘	๕๘๘	นายโย สามคำ	"	"	"	๑	๑	๑๕

เลขที่	เลขใน แผ่นที่	นามผู้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดิน	ตั้งบ้านเรือนอยู่			จำนวนเนื้อที่ดิน		
			ตำบล	อำเภอ	จังหวัด	ไร่	งาน	วา
๕๕๘	๕๕๘	นายหมื่น วงศ์ละกา	ศาลา	เกาะคา	ลำปาง	—	—	๖๓
๕๖๐	๕๕๐	นายโท่น พิศปิงคำ นางบาง พิศปิงคำ	"	"	"	๑๓	๑	๔๖
๕๖๑	๕๕๑	นายหมื่น วงศ์ละกา	"	"	"	—	—	๖๕
๕๖๒	๕๕๒	นายกาบ กิติวิศ	"	"	"	—	๓	๒๔
๕๖๓	๕๕๓	นายหมื่น วงศ์ละกา	"	"	"	—	—	๗๖
๕๖๔	๕๕๔	นายชุ่ม ส่างหนุ่ม	"	"	"	—	—	๑๗
๕๖๕	๕๕๕	นางจันทร์คำ วงศ์สาย	"	"	"	—	—	๓๒
๕๖๖	๕๕๖	นายน้อย กาละบิน	"	"	"	—	—	๓๔
๕๖๗	๕๕๗	นายชมภู ศรีสุธรรม	"	"	"	—	—	๖๗
๕๖๘	๕๕๘	นายอินตา จันทรศุกเสณ	"	"	"	—	—	๖๔
๕๖๙	๕๕๙	นายอินตา จันทรศุกเสณ	"	"	"	—	—	๓๒
๕๗๐	๖๐๐	นายอินตา ดวงประภา	"	"	"	—	๒	๒๔
๕๗๑	๖๐๑	นางจันทร์คำ จันทรศุกเสณ	วังพร้าว	"	"	—	—	๒
๕๗๒	๖๐๒	นางจันทร์คำ จันทรศุกเสณ	"	"	"	—	—	๕๒
๕๗๓	๖๐๓	นายปัว สวมคำ	ศาลา	"	"	—	—	๓๖
๕๗๔	๖๐๔	นายเสา ทลแก้ว	"	"	"	—	๒	๕๒
๕๗๕	๖๐๕	นางจันทร์คำ วงศ์สาย	"	"	"	—	๒	๗๐
๕๗๖	๖๐๖	นายหลวง เรืองจิตร	"	"	"	—	—	๘๕
๕๗๗	๖๐๗	นางแว่น ชัดเรือนมด	"	"	"	—	—	๖๙
๕๗๘	๖๐๘	นายหลวง เรืองจิตร	"	"	"	—	—	๘๓

เลขที่	เลขใน แผ่นที่	นามผู้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดิน	ตั้งบ้านเรือนอยู่			จำนวนเนื้อที่ดิน		
			ตำบล	อำเภอ	จังหวัด	ไร่	งาน	วา
๔๒๖	๔๕๖	นายอ้าย* นางต๋วง	ศาลา	เกาะคา	ลำปาง	-	๒	๖๐
๔๒๗	๔๕๗	นายทา เก้วจาง นางล่า	"	"	"	๑	-	๕๖
๔๒๘	๔๕๘	นายจันทร์ เสมอกล นางใจ เสมอกล	"	"	"	๒	๑	๕๐
๔๒๙	๔๕๙	นายพุด เสมอกล นางนัว เสมอกล	"	"	"	๑	๒	๕๘
๔๓๐	๔๖๐	นายสูก ชินาริน นางนัว ชินาริน	"	"	"	๔	๒	๘๘
๔๓๑	๔๖๑	นายชน ศรีกระจำง นางชน ศรีกระจำง	"	"	"	๑	๒	๖๘
๔๓๒	๔๖๒	นายจันทร์ สุตัน	"	"	"	๔	๒	๒๐
๔๓๓	๔๖๓	นายจันทร์	"	"	"	-	๑	๘๐
๔๓๔	๔๖๔	นายสุกรี	"	"	"	๑	๑	๖๐
๔๓๕	๔๖๕	นายจันทร์	"	"	"	๓	-	-
๔๓๖	๔๖๖	นายจันทร์ มณเฑาะ นางทา มณเฑาะ	"	"	"	๒	๑	๘๘
๔๓๗	๔๖๗	นายชุ่ม มณเฑาะ นางสม มณเฑาะ	"	"	"	๖	๒	๘
๔๓๘	๔๖๘	นางแจ้ (หม้าย)	"	"	"	๑	๒	๔๐
๔๓๙	๔๖๙	นางแจ้ (หม้าย)	"	"	"	๒	๒	-
๔๔๐	๔๗๐	นายเป็ง	"	"	"	๒	-	๑๐
๔๔๑	๔๗๑	นายบัน อินตะปะ นางผัน อินตะปะ	"	"	"	-	๑	๘๐
๔๔๒	๔๗๒	นายจันทร์ ดวงประภา	"	"	"	๒	๒	๑๕
๔๔๓	๔๗๓	นายอินแก้ว	"	"	"	๑	-	๔๕
๔๔๔	๔๗๔	นายชุ่ม แดงกะปวง	"	"	"	๑	-	๓๐
๔๔๕	๔๗๕	นายเป็ง นางป้า	"	"	"	-	๑	๖๔
๔๔๖	๔๗๖	นายจันทร์ มณเฑาะ	"	"	"	-	๒	๑๐
๔๔๗	๔๗๗	นายอินแก้ว นางทา	"	"	"	-	๑	๒๕
๔๔๘	๔๗๘	นายเต้ ทาวัวใจ	"	"	"	๓	-	๖๔

๓๒๕๓

กฎกระทรวงเกษตรราชการ

ออกตามความในมาตรา ๖๓ แห่ง

พระราชบัญญัติควบคุมจำกัดยาง พุทธศักราช ๒๔๗๗

(ฉบับที่ ๕)

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติ
ควบคุมจำกัดยาง พุทธศักราช ๒๔๗๗ รัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงเกษตรราชการออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ให้ยกเลิกความในกฎกระทรวงเกษตรราชการ ฉบับลง
วันที่ ๖ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๗๘ ข้อ ๓ ข้อ ๔ และข้อ ๕
และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๓ ค่าธรรมเนียมอุทธรณ์การประเมินตามที่บัญญัติ
ไว้ในมาตรา ๑๐ มีกำหนดดังต่อไปนี้

(๑) อุทธรณ์เจ้าของเจ้าของสวนยางที่มีสวนยางตั้งแต่ห้า
สิบไร่ และมีต้นยางเกินสองพันต้น ค่าธรรมเนียม ๒๕ บาท

(๒) อุทธรณ์ของเจ้าของสวนยางนอกจากที่กล่าวไว้ใน
ใน (๑) ค่าธรรมเนียม ๑๐ บาท”

“ข้อ ๔ ค่าธรรมเนียมอนุญาตให้เป็นผู้ซื้อ^{ผู้}อย่างตามที่
บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๔ นั้น ๑๐ บาท”

๑๒๕๔

“ข้อ ๕ ค่าธรรมเนียมอนุญาตให้ตั้งสถานที่เก็บรักษา
ยางตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๕ มีกำหนดดังต่อไปนี้

(๑) สถานที่เก็บรักษายางเกิน ๑๒,๐๐๐ กิโลกรัมขึ้นไป
ค่าธรรมเนียม ๑๐๐ บาท

(๒) สถานที่เก็บรักษายางเกิน ๑,๒๐๐ กิโลกรัมขึ้นไป
จนถึง ๑๒,๐๐๐ กิโลกรัม ค่าธรรมเนียม ๕๐ บาท”

กฎให้ไว้ในวันที่ ๑๘ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

พ.อ. ฤทธิอัคนย์

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรธิการ

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๑ มีนาคม หน้า ๑๓๕๓)

กฎกระทรวงมหาดไทย

ออกตามความในมาตรา ๑๗ แห่ง

พระราชบัญญัติการพนัน พุทธศักราช ๒๔๗๘

(ฉบับที่ ๓)

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัติการพนัน พุทธศักราช ๒๔๗๘ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ผู้ใดประสงค์จะจัดให้มีการเล่นอันระบุไว้ในบัญชี ข. ท้ายพระราชบัญญัติ หรือจัดให้มีการแถมพหุหรือรางวัลด้วยการเสี่ยงโชค ตามมาตรา ๘ ให้ทำคำร้องตามแบบ พ.น. ๑ ท้ายกฎนี้ ยื่นต่อกรมการอำเภอประจำท้องที่เว้นแต่การเล่นอันระบุไว้ตามข้อ ๖ ข้อ ๗ แห่งกฎกระทรวงมหาดไทยออกตามความในมาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัติการพนัน พุทธศักราช ๒๔๗๘ ถึงวันที่ ๓๑ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๗๘ ไม่ต้องทำคำร้องดังกล่าวมาในข้อนี้

ข้อ ๒ คำร้องและใบอนุญาตนั้น ให้ใช้ตามแบบท้ายกฎนี้

๑๒๕๖

ข้อ ๓ คำธรรมเนียมคำร้องแบบ พ.น. ๑ ฉบับละ
๑๐ สตางค์

กฎให้ ไว้ในวันที่ ๑๘ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๙๕

ธำรงนาวาสวัสดิ์

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๑ มีนาคม หน้า ๑๓๕๕)

๑๒๕๗

กฎกระทรวงขุดกสิกรรม

ออกตามความในพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวล

กฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง

พุทธศักราช ๒๔๗๗ (ฉบับที่ ๒)

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง พุทธศักราช ๒๔๗๗ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ผู้เชี่ยวชาญ

ข้อ ๑ ให้มีทะเบียนผู้เชี่ยวชาญของศาลเก็บรักษาไว้ที่กระทรวงยุติธรรม

ข้อ ๒ ผู้ใดประสงค์จะขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้เชี่ยวชาญในศิลป วิทยาศาสตร์ การฝีมือ การค้าหรือการงานที่ทำหรือในกฎหมายต่างประเทศ เมื่อได้แสดงหลักฐานให้เป็นที่พอใจรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมแล้ว ให้รับผู้นั้นขึ้นทะเบียนเป็นผู้เชี่ยวชาญของศาล โดยเสียค่าจดทะเบียนอีกสิบบาท

ข้อ ๓ ผู้เชี่ยวชาญของศาลแต่งตั้งตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งย่อมมีสิทธิที่จะได้รับชดใช้ค่าใช้จ่ายที่

09/10/2566

ต้องเสียไปตามสมควรในการทำรายงาน และจะได้รับค่า
 ปรึกษาตามที่ศาลจะเห็นสมควร โดยคำนึงถึงสภาพแห่ง
 คดี ความยากง่ายของงานที่ต้องทำ และระยะเวลาที่ต้อง
 เสียไปในการทำรายงาน ตลอดจนถึงฐานะทั่วไปของผู้
 เชี่ยวชาญ

ค่าธรรมเนียมในการส่งคำคู่ความหรือเอกสารอื่นใด

ข้อ ๔ ผู้ขอให้ส่งคำคู่ความหรือเอกสารอื่นใด ต้อง
 เสียค่าปรึกษาและค่าพาหนะให้แก่เจ้าพนักงานในการนี้ ใน
 อัตราดังต่อไปนี้

(๑) ค่าปรึกษาในอัตราอย่างต่ำห้าสิบบatangค์ อย่างสูง
 ไม่เกินหนึ่งบาท ต่อวันตามรายคดี เว้นแต่ในที่กั้นการ
 หรือมีพฤติการณ์พิเศษ ต้องเสียในอัตราอย่างสูงไม่เกิน
 หนึ่งบาทห้าสิบบatangค์ ถ้าเป็นที่เปลี่ยวจำเป็นต้องไปด้วย
 กันตั้งแต่สองคนขึ้นไป ก็ต้องเสียให้ไว้ในรายคนไป

(๒) ค่าพาหนะเงินตราตามที่เจ้าพนักงานต้องจ่ายจริง

ค่าธรรมเนียมในการยึดหรือขายทรัพย์

ข้อ ๕ ผู้นายึดหรือนำขายทรัพย์ต้องเสียค่าปรึกษาและ
 ค่าพาหนะให้แก่เจ้าพนักงานบังคับคดีในการยึดหรือขายทรัพย์
 ในอัตราดังต่อไปนี้

(๑) ค่าป่วยการในอัตราอย่างต่ำสองบาท อย่างสูงไม่เกินสี่บาท ต่อวันที่ทำการหรือเดินทาง แต่ถ้าเป็นที่เปลี่ยว จำเป็นต้องไปด้วยกันตั้งแต่สองคนขึ้นไป ก็ต้องเสียให้เป็นรายคนไป

(๒) ค่าพาหนะเดินทางตามที่เจ้าพนักงานต้องจ่ายจริง
ค่าป่วยการและค่าใช้จ่ายในกรณีพิเศษ

ข้อ ๖ เมื่อศาลสั่งให้เจ้าพนักงานบังคับคดีไปกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดเป็นพิเศษ เช่น ไปตรวจสอบหรือตีราคาทรัพย์สิน เป็นต้น ให้เจ้าพนักงานบังคับคดีมีอำนาจเรียกค่าป่วยการจากบุคคลที่ขอให้กระทำการนั้น ๆ ได้ไม่เกินวันละห้าบาท ต่างหากจากค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ที่จำเป็น

กำหนดวันใช้กฎ

ข้อ ๗ ให้ใช้กฎนี้ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๘๐ เป็นต้นไป

กฎให้ไว้ ณ วันที่ ๑๕ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๘

มหิธร

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม

กฎกระทรวงขุดติชธรรม

ออกตามความในพระราชบัญญัติให้ใช้
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง
พุทธศักราช ๒๔๗๗ (ฉบับที่ ๓)

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติ
ให้ใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง พุทธศักราช
๒๔๗๗ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม ออกกฎกระทรวง
ไว้ดังต่อไปนี้

ให้ยกเลิกความในข้อ ๑ แห่งกฎกระทรวงขุดติชธรรมออก
ตามความในพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา
ความแพ่ง พุทธศักราช ๒๔๗๗ ลงวันที่ ๑ ตุลาคม พุทธ
ศักราช ๒๔๗๘ ที่ว่าด้วยอัตราราคากระดาดแบบพิมพ์ และ
ให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๑ ราคากระดาดแบบพิมพ์ที่ใช้ในศาล กอ
รักษาททรัพย์ หรือกองหมายนั้น ให้เรียกแผ่นละ ๕ สตางค์
ส่วนกระดาดเปล่าให้เรียกแผ่นละ ๑ สตางค์”

ทั้งนี้ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๘๐ เป็น
ต้นไป

กฎให้ไว้เมื่อวันที่ ๑๕ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๘
มหิธร

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม

๑๒๖๑

กฎ ก.พ.

ออกตามความในพระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการพลเรือน พุทธศักราช ๒๔๗๕ -
(ฉบับที่ ๕)

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ (๓) แห่งพระราช
บัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พุทธศักราช ๒๔๗๕ ก.พ.
ออกกฎไว้ดังต่อไปนี้

ตำแหน่ง ข้าราชการ พลเรือน รัฐพาณิชย์ใน การ ไฟฟ้า
หลวงกรุงเทพ ฯ กรมโยธาเทศบาล คือ

๑. นายช่างอำนวยการ
๒. นายช่าง
๓. นายช่างผู้ช่วย
๔. ช่างเอก
๕. ช่าง
๖. ช่างเขียนเอก
๗. ช่างเขียน
๘. หัวหน้าแผนก
๙. หัวหน้าบัญชี

๑๒๖๒

๑๐. หัวหน้าพัสดุ
๑๑. ประจําแผนก
๑๒. พนักงานเก็บเงิน
๑๓. เสมียน

กฎให้ไว้เมื่อวันที่ ๑๗ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

ประธานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน

ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๑ มีนาคม หน้า ๑๔๖๗)

๑๒๖๓

กฎ ก.พ.

ออกตามความในพระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการพลเรือน พุทธศักราช ๒๔๗๕
(ฉบับที่ ๖)

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการพลเรือน พุทธศักราช ๒๔๗๕ ก.พ. ออก
กฎไว้ดังต่อไปนี้

หลักเกณฑ์และวิธีการที่กระทรวงมหาดไทยเดิมจะเรียก
ข้าราชการพลเรือน ที่ได้ถูกส่งให้ไปทำงาน เทศบาล หรือ
องค์การสาธารณและกลับเข้ารับราชการนั้นดังนี้

(๑) ถ้าเรียกข้าราชการพลเรือนผู้นั้นกลับเข้ารับราชการ
ในชั้นและอันดับอัตราเงินเดือนสูงกว่าเดิม แต่ไม่เกินกว่า
ที่ได้รับอยู่ขณะถูกเรียกกลับ ให้ผู้มีอำนาจและหน้าที่ตาม
มาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน
พุทธศักราช ๒๔๗๕ เป็นผู้ พิจารณา และสอบสวน ถึงคุณ
สมบัติตามมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ
พลเรือน พุทธศักราช ๒๔๗๕ กับประวัติการงานระหว่างที่
ทำงานอยู่ที่อื่นนั้น ๆ และให้ลองปฏิบัติการงานในหน้าที่ใหม่

ต้อักชั้นหนึ่ง เว้นแต่ทำงานในหน้าที่ใหม่มีลักษณะอย่างเดียวกับ
กับงานในหน้าที่เดิม แต่ถ้าปรากฏว่ามีผู้ใด^๔ในกระทรวง
ทบวงเดียวกันที่อยู่ในชั้นและอันดับรองลงมาซึ่งอาจเข้ารับ
อัตราเงินเดือนที่ว่างได้ ก็ให้^๕มีการคัดเลือกตามสมควร

(๒) ถ้าเรียกกลับเข้ารับราชการในชั้นและอันดับอัตรา
เงินเดือนไม่สูงกว่าที่ได้รับอยู่ ขณะถูกส่งไปทำงาน เกสบาล
หรือองค์การสาธารณะใด ๆ เมื่อเจ้ากระทรวงหรือผู้ที่ได้รับ
มอบหมายจากเจ้ากระทรวงได้พิจารณาเห็นเป็นการเหมาะสม
กับราชการแล้ว ก็ให้จัดการบรรจุได้

(๓) การบรรจุบุคคลเข้ารับราชการตามกฎหมาย ให้^๕อนุโลม
ตามบทบัญญัติเรื่องการโอนเข้ารับราชการ

กฎให้ไว้เมื่อวันที่ ๑๗ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

ประธานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน

ฯ.เห็น.

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๑ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

๑๒๖๕

ประกาศแผนการศึกษาชาติ

รัฐบาลเห็นเป็นการสมควรที่จะปรับปรุงแผนการศึกษาชาติให้เหมาะสมแก่กาลสมัยยิ่งขึ้นดังต่อไปนี้

ความมุ่งหมายทั่วไป

๑. รัฐบาลมีความมุ่งหมายที่จะให้พลเมืองทุกคนได้รับการศึกษา เพื่อจะได้ทำหน้าที่พลเมือง ตามระบอบรัฐธรรมนูญ ได้โดยเต็มที่ และเพื่อทุกคนจะได้เป็นประโยชน์แก่ประเทศชาติและตนเองตามหน้าที่

๒. เพื่อให้ได้ประโยชน์ตามหน้าที่ กุลบุตรกุลธิดาพึงได้รับการศึกษาทั้งสองสถาน คือสามัญศึกษา กับอาชีพศึกษา

๓. เพื่ลดความบริบูรณ์แห่งการศึกษาทั้งสองสถานนั้นให้จัดการศึกษาทั้งสามส่วน คือ

(ก) พุทธิศึกษา ให้มีบัญญัติความรู้

๑๖๐

(ข) จริยศึกษา ใหม่ศตวรรษอันดี

(ค) พลศึกษา ใหม่ร่างกายสมบูรณ์

ระเบียบการศึกษา

๔. การศึกษาแยกออกเป็นสองสถาน คือ

(ก) สามัญศึกษา ได้แก่การศึกษาวิชาซึ่งเป็นพื้นฐานความรู้ทั่วไป แบ่งการสอนออกเป็นชั้นประถมปีที่ ๑ - ๔ ชั้นมัธยมต้นปีที่ ๑ - ๓ และชั้นมัธยมปลายปีที่ ๔ - ๖

(ข) อาชีวศึกษา ได้แก่การศึกษาวิชาซึ่งเป็นความรู้สำหรับประกอบการอาชีพ ซึ่งจะได้จัดรับช่วงจากสามัญศึกษาที่กระยะที่สุดประโยค

๕. ผู้มีความประสงค์ที่จะเข้าเรียนในอุดมศึกษา ต้องเรียนสำเร็จชั้นเตรียมอุดมศึกษาก่อน

๖. แผนผังการศึกษาชาติและอายุมาตรฐานหลักสูตร กุศลิตาที่พึงศึกษาในชั้นต่างๆ นั้นได้กำหนดไว้ข้างทำนองแล้ว

การศึกษามบังคับ

๗. ชั้นประถมศึกษานั้น เป็นการศึกษารัฐบังคับเด็กทุกคนให้เข้าเรียน ตามกฎหมายว่าด้วยการประถมศึกษา

แนวจัดการศึกษา

๘. ในการจัดให้มีสถานศึกษานั้น รัฐใช้วิธีแบ่งแรง
ก่อรัฐจัดตั้งขึ้นเองบ้าง ยอมให้เทศบาล (ประชาบาล) จัด
ตั้งขึ้นบ้าง และยอมให้คณะหรือเอกชนจัดตั้งตามความ
ปรารถนาของตนบ้าง

๙. รัฐอาจรับอุปถัมภ์โรงเรียนราษฎรตามระเบียบที่จะ
ได้กำหนดไว้ก็ได้

๑๐. รัฐให้ทุนเล่าเรียนแก่นักเรียนตามระเบียบที่จะได้
กำหนดไว้ เพื่อส่งเสริมให้ได้เรียนตามสมควรแก่อดีตภาพ

๑๑. ให้สถานศึกษาทั้งปวงพึงใช้ผู้สอนที่มีประกาศนียบัตร
หรือปริญญา หรือใช้ผู้เชี่ยวชาญให้เหมาะแก่ประเภทและ
ชั้นของการศึกษาตามสมควร

๑๒. รัฐมีอำนาจหน้าที่ควบคุมการศึกษาในสถานอบรม
ผู้สอนกุลบุตรกุลธิดาในสถานศึกษาทั้งปวง และจัดสอบ
ให้ประกาศนียบัตรลุ่มต่างๆ กับสอบวิชาสามัญชั้นที่เป็นหัวต่อ
สำหรับเข้าไปศึกษาแผนกอื่นๆ เช่น ชั้นประโยคประถม ชั้น
ประโยคมัธยมต้น และชั้นประโยคมัธยมปลาย

ชั้นเตรียมอุดมศึกษานั้น รัฐอาจจัดสอบก็ได้

๑๒๖๘

เมื่อผลการศึกษาแห่งสถานศึกษาใด เป็นที่เชื่อถือ
เทียบเคียงได้ รัฐจะงดเว้นการสอบเสียโดยถือเอาการสอบ
ของสถานศึกษานั้นว่าเสมอกันกับการสอบของรัฐก็ได้

ประกาศมาณวันที่ ๑๗ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

สินธุสงครามชัย

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงธรรมการ

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๑ มีนาคม หน้า ๑๔๗๑)

๑๒๖ ๕

พระราชบัญญัติพิทักษ์ตราศุลกากร (ฉบับที่ ๒)

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตยทิพอาภา

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรโยธิน

ตราไว้วันที่ ๒๖ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขเพิ่มเติม
พระราชบัญญัติพิทักษ์ตราศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๗๕

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
พิทักษ์ตราศุลกากร (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๗๕”

09/10/2566

มาตรา ๒ ให้ให้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป)

มาตรา ๓ ตั้งแต่วันที่ให้พระราชบัญญัตินี้ให้แก้ไขเพิ่มเติมพิกัตอัตราศุลกากรต่อท้ายพระราชบัญญัติพิกัตอัตราศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๗๘ ให้เป็นไปทั้งหมดบัญญัติไว้ในพิกัตอัตราต่อท้ายพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรค ๒ ของมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติพิกัตอัตราศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๗๘

“ความรับผิดชอบในอันจะต้องเสียอากรขาเข้า เกิดขึ้นแต่ ณเวลาที่นำของเข้า”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติพิกัตอัตราศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๗๘ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕ ให้เรียกเก็บอากรแก่สิ่งที่นำเข้ามา ตามสภาพของสิ่งนั้น ณเวลาที่นำเข้า แต่สิ่งที่สมบูรณ์แล้ว หากนำเข้ามาเป็นส่วน ๆ นั้น แม้ว่าส่วนประกอบนั้น ๆ จะบรรจุหีบห่อต่างหากจนกัน และมีอัตราอากรกำหนดไว้โดยฉะเพาะสำหรับส่วนนั้น ๆ ในพิกัตอัตราแล้วก็ดี จะเรียกเก็บอากรตามอัตราที่กำหนดไว้สำหรับสิ่งนั้น เสมือนหนึ่งว่า

ให้นำเข้ามาโดยได้ประกอบส่วนต่าง ๆ นั้นเข้าด้วยกันโดยสมบูรณ์แล้วก็ได้

มาตรา ๖ ถ้าอธิบดีกรมศุลกากรเห็นว่ามีการหลีกเลี่ยงอากร ที่พึงเรียกเก็บแก่สิ่งที่สมบูรณ์แล้ว โดยวิธีนำสิ่งนั้นเข้ามาเป็นส่วน ๆ ต่างหากจากกัน จะเป็นในวาระเดียวกันหรือต่างวาระกันก็ได้ ก็ให้เรียกเก็บอากรแก่ส่วนนั้น ๆ แต่ละส่วนตามอัตราที่พึงเก็บแก่สิ่งที่สมบูรณ์แล้วนั้น หรือตามอัตราทั่วไปแก่หัวอากรตามราคาสุดแล้วแต่อย่างใดจะเป็นเงิรอากรสูงกว่ากัน เว้นไว้แต่ที่มีบทบัญญัติไว้โดยเฉพาะในพิกัตอัตราว่าให้เป็นอย่างอื่น

มาตรา ๗ สิ่งใดจัดเข้าได้ในประเภทหรือประเภทย่อยแห่งพิกัตอัตราเป็นจำนวนถึงสองประเภทหรือสองประเภทย่อยหรือมากกว่านั้น และการที่จัดได้เช่นนั้นนี้มีผลต่างกันในการเสียอากร ก็ให้เก็บอากรแก่สิ่งนั้นโดยถือเกณฑ์ว่าถ้าต่างกันในข้อที่ว่าจะต้องเสียอากรหรือไม่ ก็ให้ต้องเสียอากร และถ้าต่างกันในเรื่องที่ว่าจะต้องเสียอากรตามอัตราใด ก็ให้ต้องเสียอากรตามอัตราที่สูงกว่าหรือสูงสุดแล้วแต่กรณี

มาตรา ๘ สิ่งใดไม่พึงจัดเข้าได้ในประเภทใดประเภทหนึ่งซึ่งระบุไว้โดยเฉพาะในพิถัตถ์ตรา และสิ่งนั้นประสมหรือประกอบขึ้นด้วยวัตถุหรือสิ่งอื่น ๆ เป็นจำนวนสองอย่างหรือมากกว่านั้น และวัตถุหรือสิ่งอื่น ๆ นั้นต้องเสียบอากรตามอัตราต่าง ๆ กัน ก็มิให้เก็บอากรแก่สิ่งนั้นตามอัตราที่พึงเก็บแก่วัตถุหรือสิ่งอื่น ๆ อันเป็นเครื่องประสมหรือประกอบอย่างที่ต้องเสียบอากรในอัตราที่สูงกว่าหรือสูงสุดแล้วแต่กรณี เว้นไว้แต่ที่มิชอบบัญญัติไว้โดยเฉพาะในพิถัตถ์ตราว่าให้เป็นอย่างอื่น แต่ถ้าวชิบตีกรรมสุลกถกรเห็นว่าวัตถุใดหรือสิ่งใดที่เป็นเครื่องประสมหรือประกอบนั้นเป็นเพียงอุปกรณ์ โดยแท้ก็พึงถือว่าไม่มีวัตถุนั้น หรือสิ่งนั้นเป็นเครื่องประสมหรือประกอบอยู่ด้วย

อนึ่ง ถ้าวชิบตีกรรมสุลกถกรเห็นว่า วัตถุหรือสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นเครื่องประสมหรือประกอบนั้นพึงแยกออกจากกันได้โดยสะดวก ก็มิให้เก็บอากรตามบทบัญญัติทั่วไปที่กล่าวข้างต้น และในกรณีเช่นนี้อชิบตีกรรมสุลกถกรอาจสั่งให้เก็บอากรแก่วัตถุหรือสิ่งต่าง ๆ อันเป็นเครื่องประสมหรือประกอบนั้นแต่ละอย่าง ตามอัตราที่วัตถุหรือสิ่งนั้น ๆ พึงต้องเสียบ

๑๒๗๓

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีหน้าที่
รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ. อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๑ มีนาคม หน้า ๑๔๑๖)

(๑๒๗๓ ก)

พิกัดอัตราอากรขาเข้า แก้เพิ่มเติม

ประเภทหรือประเภทย่อย ในพิกัดอัตราอากรขาเข้า ต่อท้ายพระราชบัญญัติพิกัด อัตราศุลกากร พ.ศ. ๒๕๗๘	รายการ	อัตราอากร	
		ตาม ราคา	ตามสภาพ
			หน่วย
๑๒ (ง)	<u>ให้ยกเลิกและใช้ความต่อไปนี้</u>	ร้อยละ	บาท
๕๔ (ง)	<u>๑๒ (ง) ตั้งไว้</u> <u>ให้ขจัดค่าความต่อไปนี้</u> <u>“แต่ทั้งหมดนี้มีใช้เป็นยาซึ่งบุคคลสงวน</u> <u>สิทธิทำจำหน่าย”</u>	-	กิโลกรัม ๐.๐๔
๕๔ (ญ) และ หมายเหตุต่อท้าย	<u>ให้ยกเลิกและใช้ความต่อไปนี้</u> <u>๕๔ (ญ) ของปรุจขึ้นเป็นยาบำบัดโรค</u> <u>หรือตามตำราเภสัชกรรม สำหรับใช้ทาง</u> <u>ปาก ซึ่งมีได้ระบุไว้ในที่อื่น ๆ ละบรรจุ</u> <u>ภาชนะเพื่อขายปลีก</u>	-	ถ้ามีใช้เป็น ยาน้ำ กิโลกรัม ๐.๒๐ ถ้าเป็นยาน้ำ ลิตร ๐.๒๐
	หมายเหตุ ๑. การสำแดงรายการบรรดาของ ปรุจเหล่านี้ในใบขนสินค้านั้น ถ้าสำแดง ว่าต้องเสียอากรในประเภทย่อยนี้ ต้อง มีคำรับรองตัวว่าของปรุจนั้นไม่มีแอลกอฮอล์ หรือมีแอลกอฮอล์บริสุทธิ์ไม่เกิน กว่าร้อยละ ๕. หมายเหตุ ๒. ของการปรุจขึ้นเป็น ยาบัต โรคหรือตามตำราเภสัชกรรม ซึ่งมี แอลกอฮอล์ บริสุทธิ์เกินกว่าร้อยละ ๕ นั้น ถือว่าเป็น สุราและต้องเสียอากรในประเภท ๑๖ (จ)		

(๑๒๗๓ ปี.)

ประเภทหรือประเภทย่อย ในพิกัตอัตราอากรขาเข้า ต่อท้ายพระราชบัญญัติพิกัต อัตราศุลกากร พ.ศ. ๒๕๗๘	รายการ	อัตราอากร		
		ตาม ราคา	ตามสภาพ	
			หน่วย	อัตราหน่วยละ
๕๘ (ข) ๕๘	<p><u>ให้ยกเลิก</u> <u>ให้ยกเลิก</u> และ <u>ขั้ความต่อไปนี้แทน</u></p> <p>๕๘. หัวน้ำมัน และ น้ำมันหอมที่เป็นของ ธรรมชาติหรือของทำเทียม</p> <p>ก. ใช้ประโยชน์ทางยาบำบัดโรคตาม แต่อธิบดี ศุลกากรจะได้ประกาศ ระบุเป็นร ๆ ประกาศนั้นให้มีผล ตั้งแต่วันที่ ๑ ในราชกิจจานุเบกษา</p> <p>ข. ชนิดอื่น ทั้งสิ้น</p> <p><u>ข้อยกเว้น</u></p> <p>หัวน้ำมัน และ น้ำมันหอมที่ทำเทียม ของธรรมชาตินั้น ถ้าไม่มีของธรรม ชาติชนิดใด ๆ เจือปนอยู่ด้วย ก็มี ต้องเสียอากรในประเภทนี้ แต่ ต้องสำแดงใบขนสินค้าด้วยว่า</p>	ร้อยละ	บาท	
			ลิตร	๑.๐๐
			"	๓.๕๐

ประเภทหรือประเภทย่อย ในพิกัดอัตราอากรขาเข้า ต่อท้ายพระราชบัญญัติพิกัด อัตราศุลกากรพ.ศ. ๒๕๓๘	รายการ	อัตราอากร	
		ตาม ราคา	ตามสภาพ
			หน่วย
๑๒๕	<p>(๑) ของทำเทียมนั้นไม่มีขอรรมชาติ เจือปนอยู่ด้วย และ(๒) ของทำเทียมนั้นเรียกข้อย่างใด ในทางเคมี</p> <p><u>ให้ยกเลิก และใช้ความต่อไปนี้แทน</u></p> <p>๑๒๕. ขางนอกและขางในสำหรับรถ เว็นไว้แต่ที่เป็นส่วนแห่ง เครื่อง ประอบชุด แรกของรถ และนำเข้ามาพร้อมกันรถนั้น</p> <p>ก. ชนิดอัดลมสำหรับจักรยาน</p> <p>ข. ชนิดอัดลมสำหรับรถเดินยกกำลัง เครื่อง</p> <p>(๑) ขางในน้ำหนักไม่เกิน ๑ กิโลกรัม (๒) ขางในน้ำหนักเกิน ๑ กิโลกรัม (๓) ขางนอกน้ำหนักไม่เกิน ๔ กิโลกรัม (๔) ขางนอกน้ำหนักเกิน ๔ กิโลกรัม แต่ไม่เกิน ๖ กิโลกรัม</p>	ร้อยละ	บาท
-	-	ขางนอก หนึ่งเส้น	๐.๒๐
-	-	ขางใน หนึ่งเส้น	๐.๐๘
-	-	หนึ่งเส้น	๑.๑๐
-	-	"	๒.๐๐
-	-	"	๓.๐๐
-	-	"	๕.๐๐

ประเภทหรือประเภทย่อย ในพิกัดอัตราอากรขาเข้า ต่อท้ายพระราชบัญญัติพิกัด อัตราศุลกากร พ.ศ. ๒๕๓๘	รายการ	อัตราอากร	
		ตามราคา	ตามสภาพ
			หน่วย
		ร้อยละ	บาท
	(๕) ยางนํ้าหนักเกิน ๖ กิโลกรัมแต่ไม่ เกิน ๑๐ กิโลกรัม	—	หนึ่งเส้น ๘.๐๐
	(๖) ยางนํ้าหนักเกิน ๑๐ กิโลกรัม	—	" ๑๑.๐๐
๑๔๒	ค. ชนิดอัดลมไว้แต่สำหรับจักรยานหรือ รถเดินด้วยเครื่องยนต์และชนิดที่ไม่อัดลม ต่อจากประเภทย (ก) ให้เติมประเภทย่อย ชั้นอีกประเภทดังต่อไปนี้	—	กิโลกรัม ๐.๑๘
	๑๔๒ (กก) ลมเปล่าสำหรับถ่ายภาพยนต์ ไม่มีภาพและยี่ได้ถ่าย	—	ความยาวทุก ๆ ๓๐.๔๘ เมตร (๑๐๐ ฟุต) ของฟิล์มกว้าง ตามขนาดนิยม ๓๕ มิลลิเมตร ๐.๘๐
หมายเหตุทั่วไปในภาค ๒๘ บท (๑) (ข) (๑)	ให้แก้ข้อคำที่ " ถ้ามีไหมอยู่ด้วยและไหมมี น้ำหนักน้อยกว่าร้อยละ ๕ " ให้เป็นว่า " ถ้าไม่ มีไหมหรือมีไหมอยู่ด้วยแต่ไหมมีน้ำหนักน้อย กว่าร้อยละ ๕ "		
๑๖๒	ให้เติมประเภท อีกหนึ่งประเภท		
	๑๖๒ (ข) ให้นำเข้ามาเพื่อซ่อม ตามเงื่อนไข ในข้ออธิบัตกรมศุลกากรจะได้ กำหนดขึ้น		

๑๒๗๔

พระราชบัญญัติ

เก็บภาษีไม้ขีดไฟซึ่งทำในพระราชอาณาเขตต์

(ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตยที่พอรภา

พล.อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๒๖ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขพระราชบัญญัติเก็บภาษีไม้ขีดไฟซึ่งทำในพระราชอาณาเขตต์เสียใหม่

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติเก็บภาษีไม้ขีดไฟซึ่งทำในพระราชอาณาเขตต์" (ฉบับที่ ๓)

พุทธศักราช ๒๔๗๕

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติเก็บภาษีไม้ ชี้ดไฟซึ่งทำในพระราชอาณาเขตต์ พุทธศักราช ๒๔๗๔ ตามที่ได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติเก็บภาษีไม้ ชี้ดไฟซึ่งทำในพระราชอาณาเขตต์แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๕ นั้นเสีย และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๖ ภาษีภายในซึ่งเก็บแก่ไม้ ชี้ดไฟทุกชนิด ให้คิดเก็บและเสีย ดังต่อไปนี้

(๑) ถ้าบรรจุกัดกิดตัวกัดกัหนึ่ง

มีจำนวนไม่เกิน ๖๐ อัน ร้อยกััก ๐.๓๓ บาท

(๒) ถ้าบรรจุกัดกิดตัวกัดกัหนึ่ง

มีจำนวนเกินกว่า ๖๐ อัน ร้อยกััก ๐.๓๓ บาท

กัักคิดภาษีเพิ่มขึ้นตั้งนี้ คือ

จำนวนไม้ ชี้ดไฟที่เกินกว่า

๖๐ อันในกัักหนึ่ง เพิ่มค่า

ภาษีขึ้นทุก ๆ ๓๐ อัน หรือ

09/10/2566

เศษของ ๓๐ อัน

ร้อยกััก ๐.๑๖๕ บาท

(๓) “ไม่ขีดไฟที่ไม่ได้บรรจุถัก
 และเมื่อทำถูกต้องตามอนุมัติ
 และเงื่อนไขของรัฐมนตรีว่าการ
 กระทรวงเจ้าหน้าที่แล้ว กิโลกรัมละ ๑.๕๐ บาท”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติเก็บ
 ภาษีไม่ขีดไฟซึ่งทำในพระราชอาณาเขตต์ พุทธศักราช ๒๔๗๔
 นั้นเสีย และให้ใช้ความต่อไปนี้เป็นแทน

“มาตรา ๑๑ ผู้ใดประกอบอุตสาหกรรมไม่ขีดไฟเพื่อ
 จำหน่ายโดยมิได้รับใบอนุญาต หรือประกอบเมื่อใบอนุญาต
 นั้นสิ้นอายุแล้ว หรือหลีกเลี่ยงการเสียภาษีตามบทบัญญัติ
 มาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ผู้นั้นมีความผิดต้องระวาง
 โทษปรับไม่เกิน หนึ่งหมื่นบาท กับให้ริบไม่ขีดไฟซึ่งไม่ได้
 เสียภาษีนั้นด้วย

ในกรณีที่ต้องระวางโทษฐานหลีกเลี่ยงการเสียภาษีตาม
 มาตรา ๖ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีอำนาจที่จะยก
 เลิกหรือถอน หรือจะงดไว้เป็นเวลา แล้วแต่จะเห็นเป็น
 การสมควร ซึ่งใบอนุญาตสำหรับประกอบการทำไม่ขีดไฟ
 ที่ออกให้ตามบทบัญญัติมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ”

๑๒๗๗

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีหน้าที่
รักษาการให้สิ้นไปตามพระราชบัญญัตินี้.

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ. อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๗ มีนาคม หน้า ๑๑๗๕)

๑๒๗๘

พระราชบัญญัติ
ควบคุมแร่ดีบุก (ฉบับที่ ๒)
พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)
อาทิศย ติพธานา

พล.อ. เจ้าพระยาพิชัยเนนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๒๒ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕
เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติควบคุมแร่ดีบุก พุทธศักราช ๒๔๗๕

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้
โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
ควบคุมแร่ดีบุก (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๗๕”

๑๒๗๕

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๓ วรรคสองแห่งพระราชบัญญัติควบคุมแร่ดีบุก พุทธศักราช ๒๔๗๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง มีหน้าที่รักษาการ และมีอำนาจออกกฎกระทรวงตามพระราชบัญญัตินี้ เพียงเท่าที่เกี่ยวกับระเบียบการศุลกากร ควบคุมการส่งแร่ออกนอกราชอาณาจักร

กฎกระทรวงตามที่กล่าวในสองวรรคต้นนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้”

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ. อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

๑๒๘๐

พระราชบัญญัติควบคุมแร่ตมก พุทธศักราช ๒๔๗๘ มาตรา ๓๓
วรรคสอง ซึ่งพระราชบัญญัตินี้ให้ยกเลิกความคั้ง

“กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว
ให้ใช้บังคับได้”

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๘ มีนาคม หน้า ๑๕๗๓)

๑๒๘๑

พระราชกฤษฎีกา

ปิดประชุมสมัยวิสามัญแห่งสภาผู้แทนราษฎร

พุทธศักราช ๒๕๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕)

อาทิตยทิพอาภา

พล. อ. เจ้าพระยาพิไชยเสนทว โยธิน

ตราไว้ณวันที่ ๒๕ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่ทรงพระราชดำริเห็นว่า ตามที่ได้ตราพระราชกฤษฎีกาเรียกประชุมวิสามัญแห่งสภาผู้แทนราษฎรไว้ณวันที่ ๒๒ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๗๕ นั้น บัดนี้สมควรที่จะปิดประชุมได้แล้ว

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ในพระปรมาภิไธย
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จึงให้ตราพระราชกฤษฎีกาปิดประชุม

09/10/2566

๑๒๘๒

สมัยวิสามัญแห่งสภาผู้แทนราษฎร ในวันที่ ๓๑ มีนาคม
พุทธศักราช ๒๔๗๕.

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๘ มีนาคม หน้า ๑๔๕๒)

๑๒๘๓

กฎกระทรวงยุติธรรม

ออกตามความในพระราชบัญญัติ

ให้ใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง
พุทธศักราช ๒๔๗๗ และพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวล
กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา พุทธศักราช ๒๔๗๗

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติ
ให้ใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง พุทธศักราช
๒๔๗๗ และมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา พุทธศักราช ๒๔๗๗ รัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงยุติธรรมออกกฎกระทรวงไว้ ดังต่อไปนี้

การรวบรวมถ้อยคำสำนวนความ

ข้อ ๑ บรรดาคำคู่ความ และเอกสารหรือแผ่นกระดาษ
ไม่ว่าอย่างใด ๆ ซึ่งประกอบเป็นสำนวนของคดี ให้เก็บรวบรวมไว้
ในสำนวนคดีนั้นเรียงตามลำดับวันและเวลาที่รับไว้

พยานเอกสารหรือวัตถุซึ่งไม่เป็นการสะดวกแก่การที่จะ
เก็บรวบรวมไว้ในสำนวนก็ให้ แยกเก็บไว้ต่างหากรวมเป็นเรื่องๆ
และให้มีหมายเหตุติดต่อก้าวถึงกันไว้กับสำนวนให้ แจ่มชัด

การเก็บสำนวนความที่ตัดสินแล้ว

ข้อ ๒ บรรดาสำนวนความที่ศาลตัดสินแล้ว ให้เก็บ
ตามลำดับเลขแดง ซึ่งเป็นเลขของศาลชั้นต้น

การรักษาสำนวนความ สารบบ และสมุดของศาล

ข้อ ๓ บรรดาสำนวนความ สารบบ และสมุดของศาล ให้เก็บรักษาไว้ในที่ปลอดภัย และให้ เป็นหน้าที่ของผู้พิพากษาหัวหน้าหรือเจ้าศาลตรวจตราดูแลการนี้อย่าให้สับสน

การทำลายสำนวนความเก่า

ข้อ ๔ บรรดาสำนวนความที่เสร็จเด็ดขาดเรื่องใดที่มีอายุเกินกว่าสิบปี (นอกจากสำนวนของศาลต่างประเทศ) ให้จัดการปลดเผาและกงไว้ดังนี้

(ก) สำนวนความเรื่องที่คืนทั้งหลาย (คือรวมทั้งคดีมฤตกและขอข่าอันเกี่ยวกับที่ดินด้วยเป็นต้น) ให้เก็บไว้แต่คำฟ้อง คำให้การ คำพยานหลักฐาน แผนที่ คำพิพากษา และคำสั่งคำบังคับอันเป็นประโยชน์สำคัญในความเรื่องนี้

ถ้าความอาญาเรื่องที่ศาลได้พิพากษาให้จำคุกจำเลยเกินกว่าเจ็ดปีขึ้นไปอย่างหนึ่ง หรือที่ยังไม่ได้ตัวจำเลยมาพิจารณา แต่เป็นเรื่องที่ยังอยู่ในระหว่างอายุความอย่างหนึ่งในสองอย่างนั้นนอกจากที่กล่าวไว้ในวรรคแรก ให้เก็บคำร้องขอหมายจับและหมายจับจำเลยไว้ด้วย

(ข) สำนวนความแพ่งในเรื่องอื่นๆ นอกจากเรื่องดินที่หรือความอาญาที่ศาลได้พิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกินกว่าเจ็ดปีให้คงไว้ แต่ปกสารบาญ คำฟ้อง คำพิพากษา ใบ

ยอมความหรือใบถอนฟ้อง แต่ความอาญาที่จำเลยต้องรับโทษ เมื่อคำพิพากษาไม่ปรากฏว่าให้จำคุกจำเลยตั้งแต่วันใด ให้เก็บหมายแจ้งโทษไว้ อีกฉบับหนึ่ง

(ค) ส่วนวนศาลจังหวัดซึ่งอุทธรณ์มายังศาลมณฑลเมื่อครั้งยังเป็นศาลอุทธรณ์อยู่ และที่มีแต่ร่างคำพิพากษากับหนังสือรับส่งนั้น เมื่อมีอายุเกินกว่าสิบปี ให้เผาเสีย เพราะมีต้นคำพิพากษาและสำนวนอยู่ที่ศาลเดิมแล้ว

(ง) ส่วนวนที่เหลือจากเผา หรือสำนวนที่เห็นว่าควรส่งได้นั้น เมื่อทางศาลชั้นต้นไม่รับที่เก็บพอก็ให้ส่งมายังกระทรวงยุติธรรม

(จ) แสตมภ์ตุลาการที่มีติดอยู่ในสำนวนที่ให้เผาขึ้น ห้ามไม่ให้เก็บไว้ ให้เผาเสียด้วย

กำหนดวันใช้ กฎ

ข้อ ๕ ให้ใช้ กฎนี้ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๘๐ เป็นต้นไป

กฎให้ไว้ ณ วันที่ ๒๐ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

มหิธร

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม

๑๒๘๖

พระราชบัญญัติ

เรื่องกำหนด พุทธศักราช ๒๕๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕)

ชาติชาย ติพธามา

เจ้าพระยาบรมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๒๕ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรจัดการเรื่องจำ
ฝ่ายทหารเสียใหม่เพื่อให้เหมาะสมแก่กาลสมัย

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
เรือนจำทหาร พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันที่ ๒๕ มีนาคม
พุทธศักราช ๒๔๗๕ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ตั้งแต่วันใช้พระราชบัญญัตินี้เป็นต้นไป ให้
ยกเลิกบรรดากฎหมาย กฎ และข้อบังคับอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับ
เรือนจำทหารเสียทั้งสิ้น

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

(๑) “เรือนจำ” หมายความว่า ที่ซึ่งรัฐมนตรีหรือผู้ที่
ได้รับมอบหมายจากรัฐมนตรีกำหนดให้เป็นเรือนจำของทหาร

(๒) “ผู้ต้องขัง” หมายความว่า รวมตลอดถึง นักโทษ
คนต้องขัง และคนฝาก

(ก) “นักโทษ” หมายความว่า บุคคลซึ่งถูกจำคุก
ภายหลังคำพิพากษาถึงที่สุด

(ข) “คนต้องขัง” หมายความว่า บุคคลที่ถูกขัง
ไว้ตามหมายขัง

(ค) “คนฝาก” หมายความว่า บุคคลที่ถูกฝาก
ไว้ควบคุมไว้ในเรือนจำของทหาร

(๓) "รัฐมนตรี" หมายความว่า รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีมีอำนาจกำหนดอำนาจและหน้าที่ของผู้บังคับบัญชาเรือนจำ และเจ้าพนักงานเรือนจำตลอดจนเงื่อนไขที่จะปฏิบัติตามอำนาจและหน้าที่นั้น

มาตรา ๖ เจ้าพนักงานเรือนจำจะรับบุคคลใดไว้เป็นผู้ต้องขังในเรือนจำได้ต่อเมื่อได้รับหมายของศาลทหาร หรือหมายขังของหม้ออำนาจสั่งลงโทษ หรือเอกสารอันเป็นคำสั่งของเจ้าหน้าที่ผู้คุมอำนาจ

มาตรา ๗ การย้ายผู้ต้องขังจากเรือนจำของทหารไปเรือนจำของฝ่ายพลเรือน หรือย้ายผู้ต้องขังจากเรือนจำของฝ่ายพลเรือนมาเรือนจำของฝ่ายทหารนั้น ให้เป็นไปตามความตกลงระหว่างรัฐมนตรีในพระราชบัญญัตินี้ กับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

ผู้ต้องขังที่ถูกย้ายดังกล่าวแล้ว ให้มีฐานะอย่างเดียวกับผู้ต้องขังในเรือนจำที่เขาไปอยู่ใหม่

มาตรา ๘ ผู้ต้องขังต้องอยู่ในบังคับกฎหมายเช่นเดียวกับทหารประจำการ

มาตรา ๙ เมื่อผู้ต้องขังคนใดกระทำความผิด ซึ่งมีลักษณะอย่างกับผู้บังคับบัญชาทหาร จะลงโทษทัณฑ์ทางวินัยแก่ทหารผู้กระทำความผิดได้โดยไม่ต้องนำคดีขึ้นสู่ศาลแล้ว ก็ให้อำนาจผู้บังคับบัญชาเรือนจำ หรือเจ้าพนักงานเรือนจำสั่งลงทัณฑ์ทางวินัยได้ตามมาตรา ๑๐ ได้ภายในเงื่อนเวลาที่รัฐมนตรีกำหนด

นอกจากนั้น ความผิดฐานประทุษร้ายแก่ทรัพย์สินของเรือนจำอันเป็นเรื่องเล็กน้อยก็ดี รัฐพยายามจะหลบหนีคดี ให้เป็นไปตามบทบัญญัติในวรรคก่อน

มาตรา ๑๐ ทัณฑ์ทางวินัยที่จะลงแก่ผู้ต้องขังนั้น มีดังนี้

- (๑) ภาคทัณฑ์
- (๒) งดหรือลดสิทธิต่าง ๆ โดยมีกำหนดเวลา
- (๓) ขังเดี่ยวไม่เกินสามเดือน
- (๔) ขังห้องมืดไม่มีเครื่องหลับนอนไม่เกินสี่สิบ

แปดชั่วโมงในสัปดาห์หนึ่งโดยความเห็นชอบของแพทย์ฝ่ายทหาร

(๕) เขียนคราวหนึ่งไม่เกินสี่สิบที ในความควบคุมของแพทย์ฝ่ายทหารแต่ห้ามเขียนคราวต่อไป เว้นแต่จะ

ล่วงพ้นเวลาสามสัปดาห์จากวันเขียนคราวที่แล้ว ถ้าผู้ต้องขัง
เป็นหญิงห้ามเขียน

(๖) ใช้อุปกรณ์เครื่องพันธนาการ

มาตรา ๑๑ ห้ามใช้เครื่องพันธนาการแก่ผู้ต้องขัง เว้นแต่

(๑) เป็นบุคคลที่น่าจะก่ออันตรายต่อชีวิตหรือร่างกาย
ของตนเองหรือผู้อื่น

(๒) เป็นบุคคลวิกลจริต หรือจิตตผกเพี้ยนไม่
สามารถขังตัวเองเป็นกัยันตรายต่อตนเองหรือผู้อื่น

(๓) เป็นบุคคลที่น่าจะพยายามหลบหนีการควบคุม

(๔) เมื่อถูกคุมตัวไปนอกเรือนจำ เจ้าพนักงาน
ผู้รับหน้าที่ควบคุมเห็นเป็นการสมควรที่จะต้องใช้เครื่องพันธนาการ

(๕) เมื่อเป็นการสมควรจะต้องใช้เครื่องพันธนาการ
เนื่องแต่สภาพของเรือนจำ สภาพของเหตุการณ์ หรือ
สภาพการณ์ของท้องถิ่น

มาตรา ๑๒ ผู้บังคับบัญชาเรือนจำ หรือเจ้าพนักงาน
เรือนจำอาจใช้หรือสั่งให้ใช้อาวุธแก่ผู้ต้องขังได้ภายในบังคับ
ดังนี้

(ก) ใช้อาวุธอื่นนอกจากอาวุธปืน ในกรณี

(๑) เมื่อปรากฏว่าผู้ต้องขังกำลังหลบหนี หรือพยายามจะหลบหนี และไม่มีทางจะป้องกันอย่างอื่นนอกจากใช้อาวุธ

(๒) เมื่อผู้ต้องขังก่อการรุนแรง หรือพยายามใช้กำลังเปิด หรือทำลายส่วนหนึ่งส่วนใดของเรือนจำ

(๓) เมื่อปรากฏว่าผู้ต้องขังจะทำร้าย เจ้าพนักงาน หรือผู้อื่น

(ข) ใช้อาวุธปืน ในกรณี

(๑) ผู้ต้องขังไม่ยอมวางอาวุธ เมื่อเจ้าพนักงานสั่งให้วาง

(๒) ผู้ต้องขังที่กำลังหลบหนีไม่ยอมหยุด ในเมื่อเจ้าพนักงานสั่งให้หยุดและไม่มีทางอื่นที่จะจับกุมได้

(๓) ผู้ต้องขังตั้งแต่สามคนขึ้นไป ก่อการรุนแรง หรือพยายามใช้กำลังเปิด หรือทำลายส่วนหนึ่งส่วนใดของเรือนจำ หรือทำร้ายเจ้าพนักงาน หรือผู้อื่น และไม่ยอมหยุดในเมื่อเจ้าพนักงานสั่งให้หยุด

อนึ่ง ในการจับกุมผู้หลบหนีภายในที่สืบเสาะทั่วเมือง นับตั้งแต่เวลา ๑๖.๐๐ น. เป็นต้นไป เจ้าพนักงานเรือนจำอาจใช้กำลังตามมาตรฐานที่ตำรวจไทยอนุมัติ

มาตรา ๑๓ ถ้าผู้ต้องขังได้รับบาดเจ็บสาหัส หรือถึงตายในขณะที่ช่วยเหลือเจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่ที่ดี ในขณะที่ทำการตามหน้าที่ของตนอันอาจเป็นอันตรายต่อความปลอดภัยหรือชีวิตของผู้ต้องขังที่ดี ถ้าเป็นนักโทษ ก็ให้ได้รับสิทธิหรือประโยชน์ตามมาตรา ๑๔ โดยควรแก่พฤติการณ์ หรือถ้าเป็นผู้ต้องขังอื่น รัฐมนตรีจะกำหนดเงื่อนไขให้รางวัลเป็นจำนวนตามสมควรก็ได้

ถ้าประโยชน์นั้นเป็นรางวัล เมื่อผู้ต้องขังตาย ให้ช่วยแก่ผู้รับมรดก

มาตรา ๑๔ นักโทษคนใดมีความประพฤติดี มีความอดสาหัส ความก้าวหน้าในการศึกษาและการทำงานเกิดผลดี หรือทำความชอบแก่ราชการเป็นพิเศษ อาจได้รับประโยชน์อย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง ดังต่อไปนี้

(๑) ให้ได้รับความสะดวกเป็นพิเศษในเรื่องจำคุกตามเงื่อนไขที่รัฐมนตรีกำหนดไว้

(๒) เลื่อนชั้น

(๓) ตั้งให้มีตำแหน่งหน้าที่ช่วยเหลือเจ้าพนักงานเรือนจำ

๒๑/๑๐/๒๕๖๕ ไม่เกิน ๔ วันในคราวหนึ่ง โดยไม่รวมเวลาที่ต้องใช้ในการเดินทางเข้าตัว เมื่อมีความจำเป็นอย่าง

ประจักษ์เกี่ยวข้องกับกิจกรรมสำคัญ หรือกิจการในครอบครัว แต่ห้ามมิให้ออกไปนอกราชอาณาจักรสยาม และต้องปฏิบัติ ตามเงื่อนไขที่รัฐมนตรีกำหนดระยะเวลาที่อนุญาตให้ลา มี ให้หักออกจากการคำนวณกำหนดโทษ

(๕) พักการลงโทษภายในเงื่อนไขที่รัฐมนตรีกำหนด แต่การพักลงโทษนี้ จะพึงกระทำได้ต่อเมื่อนักโทษได้ รับโทษมาแล้วไม่น้อยกว่าหนึ่งในสาม ของกำหนดโทษที่ต้อง รับ ถ้าเป็นกรณีที่ต้องโทษจำคุกตลอดชีวิต ต้องได้รับโทษ มาแล้วไม่น้อยกว่าสิบปี

ทั้งนี้ให้วางเงื่อนไขที่นักโทษผู้ได้รับการพักลงโทษจะต้อง ปฏิบัติ ให้ มีระยะเวลาไม่น้อยกว่าหนึ่งปี เว้นแต่กำหนดโทษ ที่ต้องรับต่อไปเหลือไม่น้อยกว่าหนึ่งปี ก็ให้กำหนดเงื่อนไขเท่า ระยะเวลาที่เหลือนั้น

นักโทษที่ได้รับอนุญาตให้ลา หรือพักการลงโทษนั้น ไม่พ้นจากฐานะเป็นผู้ต้องขังใน เรือนจำตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๕ นักโทษที่ได้รับอนุญาตให้ลาที่ดี หรือได้ รับการพักลงโทษที่ดี ถ้าไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขข้อใดข้อหนึ่ง ซึ่งรัฐมนตรีกำหนด นักโทษผู้นั้นอาจถูกจับโดยไม้ต้องมี หมายนำแต่จะส่งผู้ถูกต่อไปตาม กำหนดโทษที่ยังเหลืออยู่ กับ อาจถูกลงทัณฑ์ทางวินัยอีกได้โดยหนึ่งด้วย

ถ้าระหว่างการพักลงโทษ นักโทษผู้นั้นต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษเพราะกระทำความผิดอื่นอีก ซึ่งมีใช้ความผิดฐานลหุโทษหรือประมาท ให้เพิกถอนการพักลงโทษเสีย และให้จับตัวนักโทษผู้นั้นโดยไม่ต้องมีหมายนำเข้าจำคุกต่อไป ตามกำหนดโทษที่ยังเหลืออยู่ กับอาจลงโทษที่ทางวินัยอีก โสດหนึ่งด้วยก็ได้

มาตรา ๑๖ ในกรณีที่เหตุถูกเงินอันอาจเป็นอันตรายต่อชีวิตหรือความปลอดภัยของผู้ต้องขัง ถ้าเจ้าพนักงานเรือนจำไม่สามารถจะย้ายผู้ต้องขังไปควบคุมไว้ที่เรือนจำที่ตนสังกัดได้ หรือผู้ต้องขังถูกละเลยไปขึ้นต่อภักดีเรือนจำหรือไปรายงานตนยังตติงการ้วยทหาร หรือที่ว่าการอำเภอ ภายในกำหนดยี่สิบสี่ ชั่วโมง นับตั้งแต่วเวลาที่ปล่อยไป และต้องปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่นั้น ๆ ถ้าผู้ต้องขังถูกละเลยไปละเลยไม่ปฏิบัติตามดังกล่าวนี้ ให้ถือว่ามีความผิดฐานหลบหนีการควบคุม

มาตรา ๑๗ เมื่อแพทย์ฝ่ายทหารได้ยื่นรายงานแสดงความเห็นว่าผู้ต้องขังคนใดป่วยเจ็บ และถ้าการรักษาพยาบาลอยู่ในเรือนจำจะไม่เกิดผลขึ้น รัฐมนตรีจะอนุญาตให้ผู้ต้องขัง

09/10/2566

คนนั้นไปรักษาตัวในสถานกักเณรนอกเรือนจำโดยมีเงื่อนไข
อย่างใดแล้วแต่จะเห็นสมควรก็ได้

ในกรณีดังกล่าวมาในวรรคก่อน มิให้ถือว่าผู้ต้องขังนั้น
พ้นจากฐานะคุมขังในเรือนจำ และถ้าผู้ต้องขังไม่เสียจาก
สถานซึ่งได้รับอนุญาตให้ไปรักษาตัว ให้ถือว่ามีความผิด
ฐานหลบหนีการควบคุม

มาตรา ๑๘ ภายในบังคับแห่งบทบัญญัติว่าด้วยการร้อง
ทุกข์ความพระราชบัญญัติวินัยทหาร และการอภัยโทษ เปลี่ยน
โทษหนักเป็นเบา หรือลดโทษตามพระราชบัญญัติผู้ต้อง
ขังยังมีสิทธิที่จะยื่นเรื่องราวใด ๆ ต่อเจ้าพนักงานเรือนจำ ผู้
บังคับบัญชาเรือนจำรัฐมนตรี หรือศาลเจ้าพนักงานผู้
ต่อพระมหากษัตริย์ได้ตามหลักเกณฑ์หรือวิธีการที่รัฐมนตรี
กำหนด

มาตรา ๑๙ ทรัพย์สินของผู้ต้องขังนำเข้ามาหรือเก็บรักษา
ไว้ในเรือนจำโดยมิได้รับอนุญาตเพื่อการนั้นโดยชอบจาก
เจ้าพนักงานเรือนจำ ถ้าเป็นสิ่งที่ต้องห้ามตามเงื่อนไขที่
รัฐมนตรีกำหนดให้ผู้บังคับบัญชาเรือนจำริบเป็นของแผ่นดิน
ถ้าเป็นสิ่งมีสภาพเป็นของสดเสียได้ หรือเป็นของอันตราย
หรือโสโครก ให้ผู้บังคับบัญชาเรือนจำสั่งทำลายได้

สิ่งของอันจะเก็บรักษาไว้ในเรือนจำไม่ได้เนื่องจากขนาด
 นานัก หรือสภาพ และผู้ต้องขังไม่สามารถจะฝากไว้แก่
 ผู้อื่นได้ ผู้บังคับบัญชาเรือนจำอาจสั่งให้ทำลายหรือขายทอด
 ตลาดเสียได้

เงินจำนวน สุทธิที่ขายทอดตลาดได้ให้เก็บไว้ให้แก่ผู้
 ต้องขัง

มาตรา ๒๐ ทรัพย์สินของผู้ต้องขังที่ตกค้างอยู่ในเรือนจำ
 ให้ผู้บังคับบัญชาเรือนจำสั่งริบเป็นของแผ่นดินได้ ในกรณี
 ต่อไปนี้

(๑) ผู้ต้องขังหลบหนีพ้นกำหนดสามเดือน นับจาก
 วันหลบหนี

(๒) ผู้ต้องขังถูกปล่อยตัวแล้วไม่รับทรัพย์สินหรือรางวัล
 ของตนไปภายในกำหนดหนึ่งปี นับจากวันปล่อยตัว

มาตรา ๒๑ นักโทษที่ถูกปล่อยให้พ้นโทษไปนั้น มีสิทธิ
 ได้รับใบสำคัญในการปล่อย

มาตรา ๒๒ บทบัญญัติในภาค ๗ แห่งประมวลกฎหมาย
 วิธีพิจารณาความอาญาว่าด้วยอภัยโทษ เปลี่ยนโทษหนักเป็น
 เบา และลดโทษนั้น ให้ถือเป็นส่วนหนึ่งแห่งพระราชบัญญัติ

นี้ เว้นแต่การที่จะลงอาญาประหารชีวิตแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ตาม คำพิพากษา ของศาลในยามปกตินั้น ถ้าผู้ต้องคำพิพากษา จะทูลเกล้า ฯ ถวายฎีกาขอพระราชทานอภัยโทษต่อพระมหากษัตริย์ ให้ยื่นฎีกาภายในเวลาเจ็ดสิบสองชั่วโมง นับตั้งแต่เวลาที่ได้อ่านคำพิพากษาให้ประหารชีวิต

ฎีกาที่กล่าวแล้วนี้ ต้องนำขึ้นทูลเกล้า ฯ ถวายพระมหากษัตริย์เพื่อทรงพระราชวินิจฉัยโดยพลัน ถ้าพระมหากษัตริย์ไม่พระราชทานพระบรมราชวินิจฉัยภายในกำหนดเวลาเจ็ดสิบสองชั่วโมงนับตั้งแต่เวลาที่ได้ทรงรับฎีกานั้น ให้ถือว่าไม่พระราชทานอภัยโทษ ถ้าผู้ต้องคำพิพากษาไม่ยื่นฎีกาภายในกำหนดเวลา หรือได้ยื่นแล้ว แต่ไม่ได้รับพระราชทานอภัยโทษภายในกำหนดเวลานั้น ให้เอาตัวผู้ต้องคำพิพากษานั้น ไปประหารชีวิต

อนึ่ง สัทธิ และหน้าที่ใดที่กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ผู้บัญชาการเรือนจำ และพัสด์นั้น ในพระราชบัญญัตินี้ ให้เป็นสิทธิและหน้าที่ของรัฐมนตรี ผู้บังคับบัญชาเรือนจำและเจ้าพนักงานเรือนจำของทหารแล้วแต่กรณี

มาตรา ๒๓ ผู้ใดเข้าไปในเรือนจำโดยมิได้รับอนุญาต กัก หรือบังอาจรับจากหรือส่งมอบแก่ผู้ต้องขัง นำเข้ามา

หรือเอาออกไปจากเรือนจำซึ่งเงิน หรือสิ่งของต้องห้ามโดย
ทางใด ๆ อันฝ่าฝืนข้อบังคับของเรือนจำก็ดี ผู้นั้นมีความ
ผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปีหรือปรับไม่เกินห้าร้อย
บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าผู้กระทำความผิดเป็นผู้บังคับบัญชาเรือนจำ หรือเจ้าพนักงาน
เรือนจำ ให้เพิ่มโทษเป็นทวีคูณ

เงินและสิ่งของต้องห้ามที่นำเข้ามาในเรือนจำโดยฝ่าฝืน
มาตรานี้ ให้ริบเป็นของแผ่นดิน

มาตรา ๒๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม มีหน้าที่
รักษากฎให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้และมีอำนาจออกข้อ
บังคับ เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๒๕ มีนาคม หน้า ๑๔๕๑)

๑๒๕๕

พระราชบัญญัติ
ว่าด้วยระเบียบการส่งผู้ร้ายข้ามแดน
ระหว่างสยามและเบลเยียม

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔)

อาทิตย์ ทิพอาภา

เจ้าพระยายมราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชัยเนตรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๓๑ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรกำหนดระเบียบ
การส่งผู้ร้ายข้ามแดนตามอนุสัญญาว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้าม
แดนระหว่างสยามและเบลเยียมซึ่งลงนามกัน ณ กรุงเทพรุท
เมื่อวันที่ ๑๔ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เมื่อวันที่ ๑๔ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติว่า
ด้วยระเบียบการส่งผู้ร้ายข้ามแดนระหว่างสยามและเบลเยียม
พุทธศักราช ๒๔๗๕"

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ ตั้งแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาแล้วสืบไป เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ระเบียบการส่งผู้ร้ายข้ามแดนระหว่างสยาม
และเบลเยียมนี้ ให้เป็นไปตามอนุสัญญาว่าด้วยการส่งผู้ร้าย
ข้ามแดนระหว่างสยามและเบลเยียมต่อท้ายพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย และรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงยุติธรรม มีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราช
บัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พหลพลพยุหเสนา

09/10/2566

นายกรัฐมนตรี

(คำแปล)

อนุสัญญาว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดนระหว่าง
สยาม และเบลเยียม

สมเด็จพระมหากษัตริย์แห่งสยาม และสมเด็จพระมหา
กษัตริย์แห่งชาวเบลเยียม มีพระราชประสงค์ร่วมพระราช
หฤทัยกันในอันจะตกลงทำอนุสัญญาเพื่อกำหนดระเบียบการ
ส่งผู้ร้ายข้ามแดนในบรรดาผู้ต้องหา จำเลยหรือผู้ต้องคำ
พิพากษาความผิดอาญาซึ่งได้ทรงแต่งตั้งผู้มีอำนาจเต็ม คือ
ฝ่ายสมเด็จพระมหากษัตริย์แห่งสยามนั้น

หลวงประดิษฐมนูธรรม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่าง
ประเทศ

ฝ่ายสมเด็จพระมหากษัตริย์แห่งชาวเบลเยียมนี้
มองซีเออร์ มาร์เซล โปแลง อุปทูตเบลเยียม ณกรุงเทพฯ ฯ
ผู้ซึ่ง เมื่อได้ส่งหนังสือมอบอำนาจให้ตรวจดูซึ่งกันและ
กัน และเห็นว่าเป็นอันถูกต้องตามแบบอย่างดีแล้ว ได้
ตกลงกันทำอนุสัญญาเป็นข้อ ๆ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑

รัฐบาลสยามและรัฐบาลเบลเยียมรับสัญญาว่าต่างฝ่าย
ต่างจะส่งตัวบรรดาผู้ต้องหา จำเลย หรือผู้ต้องคำพิพากษา

ความผิดอาญา ซึ่งได้กระทำในอาณาเขตต์ของอีกฝ่ายหนึ่ง
เว้นแต่คนชาติของตน ให้แก่กันและกัน ตามพฤติการณ์
และเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในอนุสัญญา

ส่วนความผิดอาญา ซึ่งได้กระทำภายนอกอาณาเขตต์
แห่งรัฐที่คำขอ ก็อาจเป็นกรณีที่จะขอให้ส่งตัวข้ามแดน
ได้ด้วย ถ้าหากว่ากฎหมายแห่งรัฐที่ได้รับคำขอยอมให้ฟ้อง
คดีอาญาได้สำหรับความผิดอย่างเดียวกัน ซึ่งได้กระทำภาย
นอกอาณาเขตต์ของตน

ข้อ ๒

ความผิดอาญา (หนักกว่าลหุโทษ) ซึ่งจะส่งตัวผู้ร้าย
ข้ามแดนให้แก่กันได้นั้น คือ

(๑) ความผิดฐานฆ่าคนตายด้วยความพยายาม
หมาย ฐานวางยาพิษ ฐานจู่โจมตามารดาตาย ฐานฆ่าทารก
ตาย ฐานฆ่าคนตายโดยเจตนา

(๒) ความผิดฐานประทุษร้ายแก่ร่างกายซึ่งได้กระทำ
โดยจงใจด้วยความพยายามหมาย หรือทำให้เกิดป่วยเจ็บ
ซึ่งอาจเห็นได้ว่าจะรักษาให้หายขาดไม่ได้ หรือทำให้ไม่
สามารถประกอบภาระงานเฉพาะตัวได้อีกต่อไป หรือทำให้
ไขว่คว้าส่วนหนึ่งส่วนใดแห่งร่างกายไม่ได้อย่างเด็ดขาด

หรือทำให้เสียอวัยวะอย่างสาหัส หรือทำให้ถึงแก่ความตาย โดยไม่มีเจตนาจะให้ตาย

(๓) ความผิดฐานวางยาต้ง ๆ ซึ่งอาจทำให้ถึงแก่ความตาย หรือทำให้อวัยวะเสียไปอย่างร้ายแรงได้ ทั้งนี้โดยจงใจและมีความผิด แต่ไม่มีเจตนาจะให้ตาย

(๔) ความผิดฐานรัดลูก

(๕) ความผิดฐานข่มขืนทำชำเรา ความผิดฐานกระทำอนาจารโดยใช้อำนาจด้วยกำลังกาย ความผิดฐานกระทำอนาจารโดยมิได้ใช้อำนาจด้วยกำลังกายหรือขู่เข็ญ ซึ่งกระทำต่อร่างกาย หรือโดยอาศัยร่างกายของผู้เยาว์เพศหนึ่งเพศใด ซึ่งยังไม่ถึงขีดอายุที่จะให้ความยินยอมตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายของประเทศแต่ละฝ่ายได้ ความผิดฐานกระทำอนาจารโดยมิได้ใช้อำนาจด้วยกำลังกาย หรือขู่เข็ญ ซึ่งผู้บุพพการีกระทำต่อร่างกาย หรือโดยอาศัยร่างกายของผู้เยาว์ซึ่งถึงขีดอายุที่จะให้ความยินยอมตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายของประเทศแต่ละฝ่ายได้แล้ว แต่ยังมีได้พ้นจากภาวะผู้เยาว์โดยการสมรส ความผิดฐานค้าหรือจัดหาหญิงหรือเด็กเพื่อให้สำเร็จความใคร่ของผู้อื่น ความผิดฐานกักขังโดยขืนใจบุคคลใด ๆ ไว้ในเรือนโรงอนาจาร หรือบังคับบุคคลบรรลุนิติภาวะแล้ว เพื่อการอนาจาร

(๖) ความผิดฐานพาผู้เยาว์ไปโดยทุจริต

(๗) ความผิดฐานพาเด็กไปโดยทุจริต รับผิดชอบต่อ
ทุจริต กำจัดมิให้เด็กปรากฏ สับเปลี่ยนตัวเด็ก หรือนำ
ให้เด็กปรากฏเป็นว่าเกิดแต่บุคคล ซึ่งมีใช้บิดามารดา

(๘) ความผิดฐานทอดทิ้ง หรือละทิ้งเด็ก

(๙) ความผิดฐานเป็นสื่อโจรผู้ร้าย

(๑๐) ความผิดฐานลักทรัพย์ ก้นโชก น้อโงง กระทำ
ทุจริตต่อความไว้วางใจ หลอกลวง

(๑๑) ความผิดฐานขู่เชิญว่าจะประทุษร้ายแก่ร่างกาย
หรือทรัพย์ในเมื่อความผิดนั้นต้องระวางโทษประหารชีวิต
หรือจำคุกในชั้นแรก หรือคุมขังเด็ดเดี่ยว

(๑๒) ความผิดฐานรับอาสาหรือเสนอจะกระทำความ
ผิดอาญาหนัดโทษ หรือจะเข้าร่วมมือในการกระทำผิดนั้น
หรือฐานสนองคำรับอาสาหรือคำเสนอเช่นนั้น

(๑๓) ความผิดฐานกระทำให้เสื่อมเสียอิสริยาภ
และฐานบุกรุกเข้าไปในเคหสถาน ซึ่งบุคคลเอกชนเป็น
ผู้กระทำ

(๑๔) ความผิดฐานปลอมแปลงเงินตรา รวมทั้งการ
ปลอมเงินตรา และแปลงเงินตรา การออกและจำหน่าย

เงินตราปลอมหรือแปลง ตลอดจนการฉ้อโกง ในการแลก
ตัวอย่างสำหรับสอบอ้าง นอับริสุทฺธิ์ และหน้าหนึ่งของ
เงินตรา

(๑๕) ความผิดฐานปลอมหรือแปลงพันช์บัตร ธนบัตร
แห่งพระบวรการเมือง หรือธนบัตรแห่งธนาคาร หรือหลัก
ทรัพย์แห่งกระทรวงการเมืองหรือเอกชน ฐานออกหรือจำหน่าย
พันช์บัตร ธนบัตรหรือหลักทรัพย์ที่ได้ปลอมหรือแปลงตั้ง
กล่าวแล้ว ฐานปลอมหนังสือหรือโทรเลข และใช้หนังสือ
โทรเลข พันช์บัตร ธนบัตร หรือหลักทรัพย์ที่ได้ปลอม
ประตียบฐึ้น หรือแปลงตั้งกล่าวแล้ว

(๑๖) ความผิดฐานปลอมหรือแปลงตราประทับ ตราตี
ตราตุ้ม เครื่องหมายตัวสำหรับถารขนส่งบุคคลหรือสิ่งของ
บัตรตราไปรษณีย์หรือบัตรตราอย่างอื่น ซึ่งผิดกิตติ ฐานใช้
วัตถุที่ปลอมหรือแปลงตั้งกล่าวแล้ว ฐานใช้ตราประทับ
ตราตี ตราตุ้ม และเครื่องหมายที่แท้จริงในทางที่เสียหาย
ฐานเอาชื่อของสุประพันธ์ หรือเครื่องหมายลักษณะเฉพาะ
ใดๆ ซึ่งผู้ประพันธ์ใช้เป็นเครื่องแสดงสิ่งประพันธ์ของตนไป
ดัดศิลปวัตถุ วรรณกรรม หรือตุริยางคกรรมใดๆ โดยจงใจ
ร้าย หรือเจตนาฉ้อโกง ฐานขาย แสดงเพื่อขาย มีไว้ใน

ร่น หรือนำเข้ามาในอาณาเขตศุเพื่อขาย ช่งวัดนุต่าง ๆ ด่งกล่าวแล้ว

(๑๗) ความผิดฐานพะยาน และผู้เชี่ยวชาญหรือล่าม เบิกความเท็จ ฐานจัดหาพะยาน ผู้เชี่ยวชาญ หรือล่าม มาเบิกความเท็จ

(๑๘) ความผิดฐานให้คำสาบานเท็จ

(๑๙) ความผิดฐานเจ้าพนักงาน ทะบวง การเมือง ใช้ อำนาจและตำแหน่งหน้าที่ในทางทุจริตเกี่ยวกับทรัพย์สิน หรือ ยักยอกทรัพย์สิน และฐานให้สิน บลแก่เจ้าพนักงาน ทะบวง การเมือง

(๒๐) ความผิดฐานล้มละลายโดยเจตนาฉ้อโกง และ ฐานกระทำการฉ้อโกงในการล้มละลาย

(๒๑) ความผิดฐานจงใจกีดขวางการจราจรแห่งชะบวน รถตามทางรถไฟโดยเอาสิ่งของใด ๆ ไปวางไว้ โดยทำการ ใดๆ ให้ร้าง หรือสิ่งกั้จุนะรางคลาดเคลื่อน โดยเอาเหล็ก สลักยึดรางหรือหมุดออกเสีย หรือโดยใช้วิธีอื่นใดที่จะให้ ชะบวนรถหยุดหรือตกราง

(๒๒) ความผิดฐานวางเพลิงโดยจงใจ

(๒๓) ความผิดฐานทำลายสิ่งปลูกสร้าง เครื่องกล 09/10/2566 ोन้า หรือเครื่องโทรเลข ฐานทำลายหรือกระทำให้เสื่อม

เสียหายที่ฝั่งศพ อนุสาวรีย์ ศิลปวัตถุ หลักทรัพย์แห่ง
 ทะบวงการเมืองหรือเอกชน ฐานทำลายหรือกระทำความ
 เสียหายแก่อสังหาริมทรัพย์ โดยใช้อำนาจด้วยกำลังกาย
 หรือขู่เข็ญ ฐานทำลาย หรือทำความเสียหายแก่สินค้าหรือ
 วัตถุสำหรับใช้ในการประดิษฐ์กรรม โดยจงใจร้ายหรือ
 เจตนาอื้อโกง

(๒๔) ความผิดฐานทำลายและกระทำความพินาศแก่
 ผลเก็บเกี่ยว พืชพรรณต้นไม้ หรือไม้ต้นต่อ

(๒๕) ความผิดฐานทำลายเครื่องอุปกรณ์ในการเกษตร
 กรรม ทำลายหรือวางยาพิษแก่ปศุสัตว์หรือสัตว์อื่น ๆ

(๒๖) ความผิดฐานขัดขวางต่อการดำเนินงานโยธา
 สาธารณะ

(๒๗) ความผิดฐานนายเรือละทิ้งเรือค้าขาย หรือเรือ
 จับสัตว์น้ำ เว้นแต่กรณีการละทิ้งที่มีบัญญัติไว้ในกฎหมาย
 ของประเทศทั้งสอง

(๒๘) ความผิดฐานนายเรือ หรือพนักงานและลูกเรือ
 นำเรือเถลิดงตน ทำเรือพินาศหรือทำลายเรือ หรือนายเรือ
 พาเรือค้าขายหรือเรือจับสัตว์น้ำไปโดยทุจริต ฐานเอาของ
 ๐๙/๑๐/๒๕๖๖
 บรรทุก ของบริโกล หรือเข้าของประจำเรือโยนทิ้งน้ำหรือ

ทำลายเสียทั้งหมด หรือแต่บางส่วนโดยไม่จำเป็น ฐาน
 เดินเรือนอกทาง ฐานกั้มเงินโดยเอาตัวเรือหรือสะเมียง
 ประจำเรือหรือของประจำเรือเป็นประกันโดยไม่จำเป็นหรือ
 จำนำ หรือขายสินค้า หรือสะเมียงอาหาร หรือลงบัญชี
 ค่าชำรุดเสียหาย หรือค่าใช้จ่ายเท็จ ฐานขายเรือโดยมิได้
 รับอำนาจพิเศษ เว้นแต่กรณีที่เป็นเรือใช้เดินไม่ได้แล้ว
 ฐานลักทรัพย์ในเรือ ฐานปลอมแปลงของบริโภค หรือ
 สินค้าในเรือ โดยการถือปณัตตุ์ให้โทษ ฐานพนักงาน
 และลูกเรือมีจำนวนเกินกว่าหนึ่งในสามของพนักงานและลูก
 เรือทั้งหมด ทำร้ายหรือต้อนายเรือโดยใช้อำนาจด้วย
 กำลังกาย และด้วยการประทุษร้าย ฐานขัดคำสั่งด้วยการ
 ประทุษร้าย ในเมื่อนายเรือหรือพนักงานเรือได้สั่งเพื่อ
 ความสวัสดิภาพแห่งเรือหรือของบรรทุก ฐานสมคบกันทำ
 ลายความปลอมตักย เสรีภาพ หรืออำนาจบังคับบัญชาของ
 นายเรือ ฐานคนเรือหรือผู้โดยสารยัดเรือ โดยวิธีล่อโกง
 หรือโดยใช้อำนาจด้วยกำลังกายต้อนายเรือ

(๒๕) ความผิดฐานร้ายของโจร ที่ได้มาโดยอาศัย
 การกระทำผิดอาญาอย่างหนึ่งอย่างใด ตั้งที่มีบัญญัติไว้ใน
 อนุสัญญา

ความผิดต่าง ๆ ที่กล่าวไว้ข้างต้นนี้ ให้รวมถึงความผิดฐานสมรู้ร่วมคิดและความผิดฐานพยายามกระทำความผิด เช่นว่านั้นด้วย ในเมื่อความผิดนั้น ๆ เป็นอันต้องโทษตามกฎหมายของประเทศทั้งสอง

ในกรณีการกระทำผิดอาญาทั้งหลายดังกล่าวแล้วนั้น จะส่งตัวผู้ร้ายข้ามแดนให้แก่กันได้ก็แต่เมื่อกระทำผิดเช่นเดียวกันเป็นอันต้องโทษตามกฎหมายของประเทศที่ได้รับคำขอให้ส่งตัวข้ามแดน

ข้อ ๓

การส่งผู้ร้ายข้ามแดนนั้น จะไม่ส่งให้แก่กัน

๑. ถ้าหากว่า นับแต่เวลากระทำผิดดังกล่าวหา หรือเวลากระทำถึงที่สุดใน การฟ้อง หรือ การพิพากษาลงโทษเป็นต้นมา ตามกฎหมายแห่งประเทศที่ผู้ต้องคดีได้หลบหนีเข้ามาอาศัยอยู่ เป็นอันหมดอายุความที่จะฟ้องหรือลงโทษได้แล้วในขณะที่จะส่งตัวให้ ไปได้

๒. เมื่อคำขอให้ส่งตัว เป็นคำขอสำหรับ การกระทำอันเดียวกันกับผู้ที่ถูกขอตัวได้ถูกฟ้อง และศาลได้ยกฟ้องแล้ว หรือยังกำลังถูกฟ้องอยู่ หรือศาลได้พิจารณาพิพากษาเสร็จแล้วใน 09/10/2566 ประเทศที่ได้รับคำขอให้ส่งตัวข้ามแดน

ข้อ ๔

ถ้าผู้ถูกขอลูกจ้าง หรือต้องคำพิพากษาลงโทษใน
ประเทศที่ได้รับคำขอสำหรับความผิดอย่างอื่น นอกจากความ
ผิดที่ถูกขอให้ส่งตัวข้ามแดนแล้ว การส่งตัวข้ามแดนนั้น
จะรอไว้จนกว่าจะเสร็จการพิจารณา หรือในกรณีที่ต้องคำ
พิพากษาลงโทษจนกว่าจะได้รับโทษครบกำหนดแล้วก็ได้

ถึงหากว่าผู้ที่ถูกขอลูกจ้างได้ถูกฟ้องหรือกักขังอยู่ในประเทศ
เช่นว่านี้ เนื่องจากความผูกพันตามสัญญาที่มีต่อเอกชน
ก็ตาม แม้กระนั้น ก็จะต้องส่งตัวข้ามแดนให้แก่กัน

ข้อ ๕

การส่งตัวผู้ร้ายข้ามแดนนั้น จะไม่ส่งให้แก่กัน ถ้า
หากว่าประเทศที่ได้รับคำขอเห็นว่า ความผิดที่ขอให้ส่งตัว
ข้ามแดนนั้น เป็นความผิดทางการเมืองหรือเป็นการกระทำ
อันเกี่ยวเนื่องกับความผิดเช่นว่านั้น

คนต่างด้าวที่ได้ตกลงส่งตัวข้ามแดนให้แก่กัน แล้วนั้น
จะต้องไม่ถูกฟ้องโดยการพิจารณาคดีหน้าจำเลย หรือถูก
ลงโทษสำหรับความผิดทางการเมืองใดๆ ซึ่งได้กระทำการ
ที่ถูกส่งตัวข้ามแดน หรือสำหรับการกระทำใดๆ ที่เกี่ยวเนื่อง

กับความคิดเช่นว่านั้น หรือสำหรับความคิดอาชญาใด ๆ ซึ่ง มิได้มีบัญญัติไว้ในอนุสัญญา

การกระทำประหลูฎร้ายแ่ก่ร้ายกาจของประมุขแห่งรัฐต่าง ประเทศ หรือผู้หนึ่งผู้ใดในตระกูลของผู้นั้น หากว่าการ กระทำประหลูฎร้ายนั้นเป็นการฆ่าคนตายโดยเจตนา หรือฆ่า คนตายด้วยความพยายามมาตมหาย หรือการวางยาพิษ ก็ มิใช่ ถือว่าเป็นความคิดทางการเมือง หรือเป็นการกระทำ อันเกี่ยวเนื่องกับความคิดเช่นว่านั้น

อย่างไรก็ดี ผู้ที่ถูกส่งตัวข้ามแดนอาจถูกฟ้องหรือลงโทษ สำหรับความคิดอย่างอื่น นอกจากความคิดที่ขอให้ส่งตัว ข้ามแดนได้ในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) ถ้าผู้นั้นร้องขอให้ชำระหรือขอรับโทษของเขา ใน กรณีเช่นนี้จะต้องแจ้งคำขอนั้นไปให้รัฐบาลที่ส่งตัวข้ามแดน ทราบ

(๒) ถ้าผู้นั้นมิได้ออกไปจากประเทศที่ตนถูกส่งตัวให้ ไป ภายในเดือนที่ต่อจากรวันที่ได้ถูกปล่อยตัวเด็ดขาดแล้ว เว้น แต่จะได้ถูกขัดขวางไว้ด้วยเหตุสุดวิสัย

(๓) ถ้าความคิดนั้นรวมอยู่ในอนุสัญญา และถ้ารัฐบาล ที่ตนถูกส่งตัวให้ ไป ได้รับความยินยอมก่อนแล้วจากรัฐบาล

ที่ได้ตกลงส่งตัวข้ามแดนไป รัฐบาลที่กล่าวหลังนี้ ถ้าเห็นเป็นการสมควร จะเรียกร้องให้มันแสดงเอกสารอย่างหนึ่งอย่างใดตั้งได้ระบุมไว้ ในข้อ ๘ แห่งอนุสัญญานี้ก็ได้อีก การส่งผู้ร้ายข้ามแดนต่อไปยังประเทศที่สามนั้น ต้องก็โนไปตามข้อบังคับอันเดียวกันนี้

ข้อ ๖

การขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนนั้น จะต้องขอทางทูตเสมอไป หรือถ้าไม่มีเจ้าพนักงานทูตอยู่ในประเทศที่ได้รับคำขอ ก็ให้ขอโดยทางหัวหน้าเจ้าพนักงานกงสุลที่ประจำอยู่ในประเทศนั้น

ข้อ ๗

การขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนนั้น จะต้องมียุทธศาสตร์ตั้งต่อไปนี้ ประกอบด้วยคำขอและในกรณีที่มี ก็ให้มีคำแปลเป็นภาษาฝรั่งเศส หรืออังกฤษ กำกับไปด้วย

(ก) ถ้าหากว่าผู้ที่ถูกขอตัวเป็นผู้ต้องคำพิพากษาแล้ว จะต้องมีส่วนคำพิพากษาอันได้รับรองว่าถูกต้องแล้ว

(ข) ถ้าหากว่าผู้ที่ถูกขอตัวนั้นเป็นผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญา จะต้อง มีหมายจับ ของ เจ้าพนักงาน ผู้มีหน้าที่แห่งประเทศที่ขอให้ส่งตัว หรือสำเนาหมายจับอันได้รับรองว่า

ถูกต้องแล้ว กับบรรดาพะยานหลักฐานอื่น ๆ ซึ่งกฎหมาย
ของประเทศที่ได้รับคำขอ บัญญัติให้ มีในเรื่องการส่งผู้ร้าย
ข้ามแดนให้แก่กัน

เอกสารเหล่านี้ ต้องให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการ
ต่างประเทศที่ร้องขอลงนามรับรองว่าถูกต้องแล้ว และใน
กรณีที่จะพิจารณา ก็ให้เจ้าพนักงานทางทูตหรือทางกงสุลของ
ประเทศนั้น ลงนามรับรองด้วย พร้อมด้วยเอกสารเหล่านี้
จะต้องมี (๑) สำเนาตัวบทกฎหมายที่ใช้บังคับสำหรับ
เรื่องนั้น และในกรณีที่ต้องการให้มีคำแปลบทกฎหมาย
นั้นเป็นภาษาฝรั่งเศส หรืออังกฤษกำกับไปด้วย (๒) คำนิ
รูปพรรณของผู้ที่ถูกขอตัว หรือขอความอื่นใดที่อาจพิสูจน์
ตัวผู้นั้นได้ เห็น เค้าที่จะพึงกระทำได้

คำใช้จ่ายในการแปลเอกสารต่างๆ ที่กล่าวในวรรคข้างต้น
เป็นภาษาของฝ่ายเจ้าหน้าที่ที่ได้รับคำขอนั้น ประเทศที่ร้อง
ขอจะต้องเป็นผู้ออก

การจับผู้ที่ถูกขอตัวและวิธีดำเนินการส่งผู้ร้ายข้ามแดน
นั้น จะต้องเป็นไปตามบทกฎหมายของประเทศที่ได้รับคำขอ
เว้นแต่จะได้ มีวิธีดำเนินการพิเศษกำหนดไว้ โดยชัดแจ้งใน
อนุสัญญา
๐๙/๑๐/๒๕๖๖

ข้อ ๘

ในกรณีที่เป็นการด่วน ก็ให้จับตัวไว้พลางก่อน ในเมื่อได้รับแจ้งความ ส่งทางไปรษณีย์หรือทางโทรเลขว่าได้มีเอกสารอย่างหนึ่งอย่างใด ดังที่ระบุไว้ในข้อ ๗ นั้นอยู่แล้ว แต่มีเงื่อนไขว่า การแจ้งความเช่นนี้จะต้องแจ้งไปยังกระทรวงการต่างประเทศของประเทศที่ได้รับคำขอนั้นตามระเบียบ

การจับไว้พลางก่อนนั้น จะต้องเป็นไปตามแบบและข้อบังคับแห่งกฎหมายของประเทศที่ได้รับคำขอ

การจับไว้พลางก่อนนั้น จะคงไว้ อีกต่อไปไม่ได้ ถ้าหากว่าภายในกำหนดสิบสองสัปดาห์ นับแต่เวลาที่ได้จับตัวไว้แล้ว ประเทศที่ได้รับคำขอไม่ได้รับเอกสาร ดังที่บัญญัติไว้ใน ข้อ ๗ แห่งอนุสัญญา

ข้อ ๙

ในกรณีที่จะมีการส่งผู้ร้ายข้ามแดน สิ่งทุกอย่างที่เนื่องมาจากการกระทำผิดอาญาหรืออาชญากรรมเป็นพยานหลักฐานได้ซึ่งพบอยู่ในความครอบครองของผู้ที่ถูกขอตัวในขณะที่ทำการจับ หรือซึ่งค้นพบในภายหลังนั้น จะต้องยึดไว้และส่งมอบให้แก่ประเทศที่นำคำขอ ถ้าหากว่า เจ้าหน้าที่แห่งประเทศที่ได้รับคำขอมิคำสั่งให้กระทำเช่นนั้น

สิ่งเหล่านี้ อาจส่งมอบให้แก่นักใต้ แม้ถึงว่าการส่ง
ตัวผู้ร้ายข้ามแดนจะเป็นอันทำไม่ได้ เนื่องด้วยผู้ที่ถูกขอตัว
ได้หลบหนีไป หรือได้ตายไปแล้ว

อย่างไรก็ดี บรรดาสิทธิซึ่งบุคคลภายนอกได้มาแล้ว
เนื่องในสิ่งต่าง ๆ ที่กล่าวมานั้น จะต้องเป็นอันสงวนไว้ และ
สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้จะต้องคืนให้ ในกรณีที่เกิดกระทำโดยไม่คิด
ค่าใช้จ่าอย่างใด ในเมื่อคดีถึงที่สุดแล้ว

ข้อ ๑๐

ค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ในการจับ เลี้ยงดูและขนส่ง ผู้ที่
ตกลงให้ส่งตัวข้ามแดนไป กับค่าฝากและค่าขนส่งสิ่งต่าง ๆ
ที่จะต้องคืน หรือ ส่งมอบให้ แก่กันตาม ความใน ข้อก่อนนั้น
ประเทศทั้งสองจะต้องเป็นผู้ถือใน ส่วนที่ได้ ใช้จ่ายไปภายใน
อาณาเขตต์ของตน

ค่าขนส่งหรือค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ซึ่งได้ ใช้จ่ายไป ในอาณา
เขตต์ของประเทศที่อยู่ระหว่างทางนั้น ประเทศที่ทำคำขอ
จะต้องเป็นผู้ถือ

ในกรณีที่เห็นว่าส่งตัวโดยทางทะเลดีกว่านั้น จะต้อง
คุมตัวผู้ที่ส่งข้ามแดนไปยังเมืองท่าของประเทศที่ได้รับคำ
ขอตามทริบูนาลที่ทำคำขอจะไ้ระบุม่า แล้วให้ลงเรือไป

โดยที่รัฐบาลนั้นเป็นผู้ออกค่าใช้จ่าย ถ้าหากว่าภายในสองเดือนนับแต่วันที่ได้ออกส่งตัวให้แก่ประเทศที่ทำการนั้น ยังไม่ได้ส่งตัวไปสู่ประเทศที่ทำการแล้วจะต้องปล่อยตัวนักโทษให้เป็นอิสระไป

ข้อ ๑๑

การส่งผู้ร้ายข้ามแดนโดยเป็นการผ่านอาณาเขตต์ของประเทศที่เป็นภาคแห่งอนุสัญญาแต่ละฝ่ายนั้น ถ้าผู้ร้ายไม่ใช่คนชาติของประเทศที่ผ่านไป ก็ให้ตกลงส่งตัวข้ามแดนโดยเพียงแต่แสดงเอกสารอย่างหนึ่งอย่างใด ตามที่กล่าวไว้ในข้อ ๑ จะเป็นต้นฉบับหรือสำเนาอันได้รับรองว่าถูกต้องแล้วก็ได้ แต่มีเงื่อนไขว่าการกระทำผิดที่ขอตัวข้ามแดนนั้นต้องรวมอยู่ในอนุสัญญานี้ และมีได้เข้าอยู่ในบทบังคับแห่งข้อ ๓ และข้อ ๕

ค่าใช้จ่ายในการผ่านอาณาเขตต์นั้น ประเทศที่ทำการจะต้องเป็นผู้ออก

ข้อ ๑๒

ในการฟ้องคดีอาญาที่มีโทษคดีการเมือง ถ้าเห็นว่าจำเป็นจะต้องสืบพยานบุคคล ซึ่งอยู่ต่างประเทศใดประเทศหนึ่งในประเทศทั้งสองนี้ หรือจำเป็นจะต้องให้ทำการใดส่วนอย่างอื่นใดแล้ว ^{09/10/2566} ก็ให้ทำการขอมอบกระบวนการพิจารณาไป

ซึ่งในกรณีที่พื้มีที่ให้มีคำแปลภาษาฝรั่งเศสหรือ อังกฤษกำกับไปด้วย ส่งไปโดยทางทูต หรือทางหัวหน้าเจ้าหน้าที่กงสุล และเว้นไว้แต่รัฐบาลที่ได้รับคำขอจะประจักษ์แจ้งว่าเป็นอันพ้นวิสัยที่จะปฏิบัติตามคำขอได้แก่แล้ว ก็ให้ผู้นัดนั้นตามคำขอ โดยถือตาม กระทำตามบทกฎหมายของประเทศที่จะต้องสืบพะยาน หรือทำการได้สมวันตั้งวันนั้น

อย่างไรก็ดี คำขอมอบกระบวนพิจารณา เพื่อจะให้ค้นบ้านหรือยึดสิ่งซึ่งเป็นวัตถุแห่งการกระทำผิด หรือพะยานหลักฐานนั้น จะปฏิบัติตามได้ก็เฉพาะสำหรับการกระทำผิดอย่างหนึ่งอย่างใดที่ได้แจ้งไว้ในข้อ ๒ และโดยมีข้อสงวนตั้งที่ได้ระบุไว้ในวรรคสุดท้ายของข้อ ๕ ข้างต้น

คำใช้จ่าย เนื่องในการ ปฏิบัติ ตาม คำขอ มอบ กระบวนพิจารณาในคดีอาญานั้น ประเทศที่ทำคำขอเป็นผู้ออก

ข้อ ๑๓

ในคดีอาญาที่มีใช้คดีการเมืองนั้น ถ้ารัฐบาลของประเทศใดประเทศหนึ่งในประเทศ ทั้งสองนี้ เห็นว่า จำเป็นจะต้องแจ้งกระบวนพิจารณาหรือ คำพิพากษาอย่างหนึ่งอย่างใดไปยังบุคคลใด ๆ ซึ่งอาศัยอยู่ในอาณาเขตต์ของประเทศอีกฝ่ายหนึ่งแล้ว เอกสารนั้น ๆ จะต้องส่งทางทูตหรือทางหัว

หน้าเจ้าพนักงานกงสุลและในกรณีที่พมามี ก็ให้มีคำแปล
ภาษาฝรั่งเศสหรืออังกฤษกำกับไปด้วย และเจ้าพนักงานผู้
มีหน้าที่จะต้องส่งให้ถึงควมพิทเทวของ ตามคำร้องขอของ
พนักงานอัยการแห่งห้องที่ๆ ผู้นั้นอาศัยอยู่ ส่วนต้นฉบับ
เอกสารซึ่งรับรองว่าได้แจ้งความแล้วนั้น จะต้องส่งคืนโดย
ทางเดียวกันไปยังรัฐบาลที่ทำคำขอ ทั้งนี้โดยจะต้องได้รับค่า
ใช้จ่ายคืน

ข้อ ๑๔

ในคดีอาญาใด ที่มีไซค์ติการเมือง ซึ่งได้ ได้ส่วนมูลฟ้อง
ดประเทศใดประเทศหนึ่งในประเทศทั้งสองนี้ ถ้าเห็นจำเป็น
หรือสมควรที่จะได้รับพะยานหลักฐานหรือเอกสารใด ๆ ซึ่ง
อยู่ในมือเจ้าหน้าที่ของประเทศอีกฝ่ายหนึ่งมาแล้ว ก็ให้
ทำคำขอส่งไปทางทูตหรือทางหัวหน้าเจ้าพนักงานกงสุล และ
อีกฝ่ายหนึ่งจะต้องปฏิบัติตามคำขอนั้น เว้นแต่จะมีเหตุ
พิเศษเป็นข้อขัดข้อง ก็มีข้อผูกพันไว้ว่าจะต้องส่งพะยาน
หลักฐานและเอกสารเหล่านั้นกลับคืนไปด้วย

รัฐบาลที่ทำคำขอจะต้องคืนค่าใช้จ่ายต่าง ๆ เนื่องในการ
ส่งพะยานหลักฐานและเอกสารเช่นว่านั้น ให้แก่รัฐบาลที่
ได้รับคำขอ

๑๓๑๕

ข้อ ๑๕

อนุสัญญาฉบับนี้เป็นอันให้ใช้ตั้งแต่วันที่สิบวันนับแต่เมื่อได้ประกาศตามแบบที่กำหนดไว้ในกฎหมายของประเทศทั้งสองเป็นต้นไป

ประเทศที่เป็นภาคีแต่ละฝ่ายอาจขอลงเลิกอนุสัญญานี้ได้ทุกเมื่อ โดยแจ้งความเจตนาให้อีกฝ่ายหนึ่งทราบล่วงหน้ามีกำหนด ๖ เดือน

อนุสัญญานี้จะต้องได้รับสัตยาบัน และสัตยาบันนั้นจะต้องแลกเปลี่ยนกันโดยเร็วที่สุดที่จะพึงทำได้

เพื่อเป็นหลักฐานในการนี้ ผู้แทนข้างท้ายนี้ได้ทำอนุสัญญาฉบับนี้ขึ้น และได้ประทับตราลงไว้เป็นสำคัญ

ทำกันเป็นสองฉบับ เป็นภาษาฝรั่งเศสสเปนและอังกฤษ เมื่อวันที่ ๑๔ แห่งเดือนที่ ๑๐ พุทธศักราช สองพันสองร้อยเจ็ดสิบเก้า ตรงกับวันที่ ๑๔ เดือนมกราคม คริสตศักราช พันเก้าร้อยสามสิบเจ็ด.

(ลงนามและประทับตรา) หลวงประดิษฐมนูธรรม

(ลงนามและประทับตรา) น. ไปแสง.

09/10/2566

ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๑๑ มีนาคม หน้า ๑๕๑๐

๑๓๒๐

พระราชบัญญัติ

ว่าด้วยการเปลี่ยนสัญชาติเนื่องจากการเปลี่ยนเส้นเขตต์
แดนระหว่างสยาม และพะม่า ตอนแม่น้ำปากจั่น

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวยามนั้นมหิตล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตยทิพอาภา

เจ้าพระยาอมราช

พล.อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๓๑ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรวางบทบัญญัติ
ว่าด้วยการเปลี่ยนสัญชาติ เนื่องจากการเปลี่ยนเส้นเขตต์
แดนระหว่างสยาม และพะม่า ตอนแม่น้ำปากจั่น ตามความ

09/10/2566

๑๖๗

ตกลงระหว่างสยามและอังกฤษ ซึ่งได้ทำหนังสือแลกเปลี่ยนกัน ณ กรุงเทพ ฯ เมื่อวันที่ ๑ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๔๗๗

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติว่าด้วยการเปลี่ยนสัญชาติ เนื่องจากการเปลี่ยนเส้นเขตต์แดนระหว่างสยาม และพะม่า ตอนแม่น้ำปากจั่น” พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันที่ ๑๑ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ การเปลี่ยนสัญชาติ เนื่องจากการเปลี่ยนเส้นเขตต์แดนระหว่างสยาม และพะม่า ตอนแม่น้ำปากจั่น ตามความตกลงระหว่างสยามและอังกฤษ ซึ่งได้ทำหนังสือแลกเปลี่ยนกัน ณ กรุงเทพ ฯ เมื่อวันที่ ๑ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๔๗๗ นั้น ให้เป็นไปตามหนังสือแลกเปลี่ยนต่อกับพระราชบัญญัตินี้

๑๓๒๒

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ
และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่รักษาการให้
เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลเอกพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๓๑ มีนาคม หน้า ๕๕๓๓)

๑๓๒๓

(คำแปล)

หนังสือของอัครราชทูตอังกฤษ

สถานทูตอังกฤษ กรุงเทพ ฯ

๑๑ มีนาคม ค.ศ. ๑๘๓๗

ท่านรัฐมนตรี

อนุสนธิหนังสือขอ ม. โคลนเค็ส ลงวันที่ ๑ มิถุนายน
ค.ศ. ๑๘๓๔ ข้าพเจ้าขอเรียนท่านตามคำสั่งซึ่งข้าพเจ้าได้
รับจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศของสมเด็จพระ
พระราชอาธิบดี ว่ารัฐบาลราชอาณาจักรรวมแห่งบริเตนใหญ่
และไอร์แลนด์นี้ฝ่ายเหนือ และรัฐบาลอินเดีย มีความปรารถนา
ที่จะทำความตกลงกับรัฐบาลสยาม ว่าด้วยฐานะทางสัญชาติ
แห่งบุคคลซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่ในอาณาเขตต์ซึ่งได้โอนไป
แล้ว หรือจะได้โอนต่อไปในภายหน้า จากอซิไพลองอังกฤษ
ไปยังอซิไพลองสยาม หรือจากอซิไพลองสยาม ไปยัง
อซิไพลองอังกฤษ เนื่องจาก การปรับปรุงมีกบ้านเขตต์แดน
ระหว่างพม่า (ตะนาวสี) กับสยาม ตามความตกลงซึ่งมีอยู่
ในหนังสือที่ได้แนบเปลี่ยนกัน ณกรุงเทพ ฯ เมื่อ
วันที่ ๑ มิถุนายน ค.ศ. ๑๘๓๔

๒. รัฐบาลราชอาณาจักรรวมและรัฐบาลอินเดีย ขอเสนอ ข้อตกลงดังต่อไปนี้

(๑) คนในบังคับอังกฤษซึ่งมีสถานเป็นอาจีนอยู่ในอาณาเขตซึ่งได้โอนจากอริปไตยอังกฤษ ไปยังอริปไตยสยามนั้น ให้พ้นจากการเป็นคนในบังคับอังกฤษ และให้ถือสัญชาติสยาม เว้นแต่จะได้ทำคำขอที่จะคงถือสัญชาติอังกฤษ บนต่อเจ้าหน้าที่ฝ่ายอังกฤษ ภายใน ๖ เดือนนับแต่วันนี้เป็นต้นไป

(๒) บทบังคับข้อนี้ ให้นำมาใช้โดยอนุโลมในกรณีที่เกี่ยวข้องแก่อาณาเขตซึ่งได้โอนจากอริปไตยสยาม ไปยังอริปไตยอังกฤษ

(๓) ผู้แทนของสมเด็จพระราชาธิบดี ณ กรุงทพ ฯ จะได้แจ้งให้รัฐบาลสยามทราบโดยเร็วที่สุดที่จะทำได้ ถึงบรรดาคำขอซึ่งทำตามความในอนุวรรค (๑) ข้างต้น และรัฐบาลสยามจะได้แจ้งให้ผู้แทนของสมเด็จพระราชาธิบดี ณ กรุงทพ ฯ ทราบถึงบรรดาคำขอซึ่งทำตามความในอนุวรรค (๒) เช่นเดียวกัน

(๔) บรรดาคำขอความข้างบนนี้ ไม่กระทบต่อฐานะทางสัญชาติของบุคคลซึ่งมิใช่เป็นคนในบังคับอังกฤษในเวลา

ได้อิโณอาณาเขตต์จากอชิปไตยอังกฤษ ไปยังอชิปไตย
สยาม หรือบุคคลซึ่งมิได้เป็นคนในบังคับสยามในเวลา
ที่ได้อิโณอาณาเขตต์จากอชิปไตยสยาม ไปยังอชิปไตยอังกฤษ

(๕) โดยที่ตามความตกลงซึ่งกล่าวในวรรคต้นแห่ง
หนังสือฉบับนี้ มีบัญญัติให้ถอร่องน้ำลึก (จะอยู่ณที่ใดก็ตาม)
แห่งแม่น้ำปากจั่นในตอนที่อยู่ในขอบข่ายแห่งความตกลงที่
ว่านั้น เป็นเขตต์แดนส่วนหนึ่งระหว่างพะม่า (ตะนาวสี) กับ
สยาม บทบังคับซึ่งระบุไว้ข้างบนนี้ จึงให้นำมาใช้ในกรณี
ซึ่งหากจะกระทำการ อิโณอาณาเขตต์กันต่อไป จากอชิปไตย
อังกฤษ ไปยังอชิปไตยสยาม หรือจากอชิปไตยสยามไปยัง
อชิปไตยอังกฤษ เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงในกระแสน้ำ
เดินแห่งแม่น้ำที่ว่านั้น ตั้งที่บัญญัติไว้ในความตกลงเมื่อวันที่
๑ มิถุนายน ค.ศ. ๑๙๓๔ ด้วย ทั้งนี้ เป็นที่เข้าใจกันว่า
กำหนดเวลา ๖ เดือนสำหรับทำคำขอที่จะคงถือสัญชาติเดิม
นั้นให้นับตั้งแต่วันทำความตกลงว่าด้วยการอิโณอาณาเขตต์
แก่กัน ส่วนการโอนการปกครองนั้น ย่อมกระทำเมื่อพ้น
กำหนดเวลาเช่นว่านั้นแล้ว

๓. ถ้รัฐบาลสยามตกลงตามข้อเสนอนี้ ข้าพเจ้าขอ
แนะนำให้ถอร่องน้ำลึก หนังสือฉบับนี้ พร้อมทั้งคำตอบของท่าน

รัฐมนตรี ซึ่งมีข้อความเช่นเดียวกัน เป็นความตกลง
ระหว่างรัฐบาลราชอาณาจักรรวมและรัฐบาลอินเดียฝ่ายหนึ่ง
กับรัฐบาลสยามอีกฝ่ายหนึ่ง และให้ถือว่าความตกลงที่
ว่านี้ เป็นส่วนเพิ่มเติมความตกลงซึ่งมีอยู่ในหนังสือที่ได้
แลกเปลี่ยนกัน ณ กรุงเพท ฯ เมื่อวันที่ ๑ มิถุนายน
ค.ศ. ๑๙๓๔

ข้าพเจ้าขอถือโอกาสนี้แสดงความนับถืออย่างยิ่ง
มายังท่านรัฐมนตรี

(ลงนาม) จ. ครอสบี

อัครราชทูตของสมเด็จพระราชาธิบดี

๑๓๒๗

(คำแปล)

หนังสือของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

กระทรวงการต่างประเทศ

๓๑ มีนาคม ค.ศ. ๑๙๓๗

ท่านอัครราชทูต

ข้าพเจ้าขอตอบรับหนังสือของท่านลงวันที่ มีข้อความ
ดังต่อไปนี้

“อนุสนธิหนังสือของ ม. โคลเต็ส ลงวันที่ ๑ มิถุนายน
ค.ศ. ๑๙๓๔ ข้าพเจ้าขอเรียนท่านตามคำสั่งซึ่งข้าพเจ้าได้
รับจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศของสมเด็จพระ
พระราชินีว่า รัฐบาลราชอาณาจักรรวมแห่งบริเตน
ใหญ่ และไอร์แลนด์ฝ่ายเหนือ และรัฐบาลอินเดีย มี
ความปรารถนาที่จะทำความตกลงกับรัฐบาลสยาม ว่าด้วย
ฐานะทางสัญชาติแห่งบุคคลซึ่งมีเคหสถานอยู่ในอาณาเขตต์
ซึ่งได้โอนไปแล้ว หรือจะได้โอนต่อไปในภายหน้า จาก
อริปไตยอังกฤษ ไปยังอริปไตยสยาม หรือจากอริปไตย
สยาม ไปยังอริปไตยอังกฤษ เนื่องจากการปรับปรุงบังคับ
เขตต์แดนระหว่างพม่า (ตะนาวสี) กับสยาม ตามความ
ตกลงซึ่งมีอยู่ในหนังสือที่ได้แลกเปลี่ยนกันณกรุงเทพฯ เมื่อ
วันที่ ๑ มิถุนายน ค.ศ. ๑๙๓๔

๒. รัฐบาลราชอาณาจักรรวมและรัฐบาลอินเดีย ขอเสนอ ข้อตกลงดังต่อไปนี้

(๑) คนในบังคับอังกฤษซึ่งมีเคหสถาน เป็น อาศัยอยู่ในอาณาเขตซึ่งได้ โอนจากอริปไตยอังกฤษ ไปยังอริปไตยสยามนั้น ให้พ้นจากการเป็นคนในบังคับอังกฤษ และให้ถือสัญชาติสยาม เว้นแต่จะได้ทำคำขอที่จะคงถือสัญชาติอังกฤษ ยื่นต่อเจ้าหน้าที่ฝ่ายอังกฤษ ภายใน ๖๐ เดือน นับแต่วันนี้เป็นต้นไป

(๒) บทบังคับข้อนี้ให้นำมาใช้โดยอนุโลมในกรณีที่เกี่ยวข้องแก่อาณาเขตซึ่งได้ โอนจากอริปไตยสยาม ไปยังอริปไตยอังกฤษ

(๓) ผู้แทนของสมเด็จพระราชาธิบดี ณ กรุงเพท ฯ จะได้แจ้งให้รัฐบาลสยาม ทราบโดยเร็วที่สุดที่จะทำได้ ถึงบรรดาคำขอซึ่งทำตามความในอนุวรรค (๑) ข้างต้น และรัฐบาลสยามจะแจ้งให้ผู้แทนของสมเด็จพระราชาธิบดี ณ กรุงเพท ฯ ทราบถึงบรรดาคำขอซึ่งทำตามความในอนุวรรค

(๒) เช่นเดียวกัน

(๔) บรรดาข้อความข้างบนนี้ ไม่กระทบต่อฐานะทางสัญชาติ ของบุคคลซึ่งมิได้เป็นคนในบังคับอังกฤษในเวลา

ใต้โอนอาณาเขตต์จากอริปไตยอังกฤษ ไปยังอริปไตยสยาม
หรือบุคคลซึ่งมิได้ เป็นคนในบังคับสยามในเวลาที่ใต้โอน
อาณาเขตต์จากอริปไตยสยาม ไปยังอริปไตยอังกฤษ

(๕) โดยที่ตามความตกลงซึ่งกล่าวในวรรคต้นแห่งหนังสือ
ฉบับนี้ บัญญัติให้ถือร่องน้ำลึก (จะอยู่ ณ ที่ใดก็ตาม)
แห่งแม่น้ำปากจั่นในตอนที่อยู่ในขอบข่ายแห่งความตกลงที่
ว่านั้น เป็นเขตต์แดนส่วนหนึ่งระหว่างพะม่า (ตะนาวสี)
กับสยาม บทบังคับซึ่งระบุไว้ข้างบนนี้ จึงให้นำมาใช้ใน
กรณีซึ่งหากจะกระทำการโอนอาณาเขตต์กันต่อไปจากอริปไตย
อังกฤษ ไปยังอริปไตยสยาม หรือจากอริปไตยสยาม ไป
ยังอริปไตยอังกฤษ เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงในกระแสน้ำ
ทางเดินแห่งแม่น้ำที่ว่านั้น ตั้งที่บัญญัติไว้ในความตกลง
เมื่อวันที่ ๑ มิถุนายน ค.ศ. ๑๘๓๔ ด้วย ทั้งนี้เป็นที่เข้าใจ
กันว่า กำหนดเวลา ๖ เดือน สำหรับทำคำขอที่จะคงถือ
สัญชาติเดิมนั้น ให้นับตั้งแต่วันทำความตกลงว่าด้วยการ
โอนอาณาเขตต์แก่กัน ส่วนการโอนการปกครองนั้น ย่อม
กระทำเมื่อพ้นกำหนดเวลาเช่นว่านั้นแล้ว

๓. ถ้าวรัฐบาลสยามตกลงตามข้อเสนอนี้ ข้าพเจ้าขอแนะ
ให้ถือว่าหนังสือฉบับนี้ พร้อมทั้งคำตอบของท่านรัฐมนตรี
ซึ่งมีข้อความเช่นเดียวกัน เป็นความตกลงระหว่างรัฐบาล

ราชอาณาจักรร่วมและรัฐบาลอินเดีย ฝ่ายหนึ่ง กับรัฐบาลสยาม อีกฝ่ายหนึ่ง และให้ถือว่าความตกลงที่วานี้ เป็นส่วนเพิ่มเติมความตกลงซึ่งมีอยู่ในหนังสือที่ได้แลกเปลี่ยนกัน ณ กรุงเพท ฯ เมื่อวันที่ ๑ มิถุนายน ค.ศ. ๑๙๓๔ ”

ข้าพเจ้าขอตอบว่า รัฐบาลของสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวก็มีความปรารถนาที่จะทำความตกลงเพื่อ การนี้เช่นเดียวกัน และมีความเห็นชอบตามคำเสนอซึ่งมีอยู่ในวรรค ๒ แห่งจดหมายของท่านที่กล่าวมานั้นด้วย

รัฐบาลของสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวตกลงตามที่ท่านแนะนำด้วยว่า ให้ถือหนังสือของท่านลงวันนี้ กับหนังสือของข้าพเจ้าฉบับนี้ เป็นความตกลงระหว่างรัฐบาลราชอาณาจักรร่วมและรัฐบาลอินเดีย ฝ่ายหนึ่ง กับรัฐบาลสยาม อีกฝ่ายหนึ่ง และให้ถือว่าความตกลงที่วานี้ เป็นส่วนเพิ่มเติมความตกลงซึ่งมีอยู่ในหนังสือที่ได้แลกเปลี่ยนกัน ณ กรุงเพท ฯ เมื่อวันที่ ๑ มิถุนายน ค.ศ. ๑๙๓๔

ข้าพเจ้าขอถือโอกาสนี้ แสดงความนับถืออย่างยิ่งมายังท่านอีกครั้งทอด

(ลงนาม) หลวงประดิษฐมนูธรรม

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

พระราชบัญญัติ

โอนเงินในงบประมาณประจำปี

พุทธศักราช ๒๔๗๕ (ฉบับที่ ๒)

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔)

อาทิตย์ทิพอาภา

เจ้าพระยายมราช

พล. ต. เจ้าพระยาพิชัยเนตรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๓๑ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรโอนเงินในงบ
ประมาณประจำปี พุทธศักราช ๒๔๗๕ บางประเภทมาตั้งให้
ถูกต้องตรงกับความเป็นและลักษณะการจ่าย

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
โอนเงินในงบประมาณประจำปี พุทธศักราช ๒๔๗๕ (ฉบับ
ที่ ๒)”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้โอนงบประมาณดังกล่าวต่อไปนี้

๑. เงินงบประมาณมหาดมัตริย์

โอนงบประมาณเงินปีพระบรมวงศานุวงศ์ไปเพิ่มสำนักงาน
ราชเลขาการในพระองค์ประเภทเงินเดือนเป็นเงิน ๕๑๗ บาท

๒. กระทรวงการคลัง

ก. โอนงบประมาณกรมศุลกากรประเภทเงินเดือนไป
เพิ่มประเภทค่าใช้สอยเป็นเงิน ๑๘,๘๐๐ บาท

ข. โอนงบประมาณกรมสรรพสามิตประเภทเงินเดือน
ไปเพิ่มประเภทค่าใช้สอยเป็นเงิน ๑๐,๘๗๕ บาท

ค. โอนงบประมาณกรมสรรพากรประเภทเงินเดือน
ไปเพิ่มประเภทค่าใช้สอยเป็นเงิน ๓๓,๖๔๐ บาท

๓. กระทรวงการต่างประเทศ

โอนงบประมาณสำนักงานปลัดกระทรวงประเภทเงิน
เดือนเป็นเงิน ๔,๓๕๕ บาท กรมการเมืองประเภทการจร

เป็นเงิน ๑๐.๐๐๐ บาท สถานทูตต่าง ๆ ประเภทเงินเดือน
เป็นเงิน ๘,๘๕๕ บาท ไปเพิ่มสำนักงานปลัดกระทรวง
ประเภทการจรรเป็นเงิน ๕,๓๘๗ บาท สถานทูตต่างๆประเภท
ค่าใช้สอยเป็นเงิน ๘.๕๐๘ บาท ประเภทการจรรเป็นเงิน
๑๐.๓๕๕ บาท

๔. กระทรวงเกษตรราธิการ

โอนงบประมาณกรมที่ดินและโลหกิจประเภทเงินเดือน
เป็นเงิน ๖,๕๐๕ บาท ไปเพิ่มประเภทค่าใช้สอยเป็นเงิน
๓,๘๓๐ บาท ประเภทการจรรเป็นเงิน ๒,๖๗๕ บาท

๕. กระทรวงธรรมการ

ก. โอนงบประมาณกรมมหาวิทยาลัยประเภทเงินเดือน
ไปเพิ่มประเภทการจรร เป็นเงิน ๓๔,๐๐๐ บาท

ข. โอนงบประมาณกรมศึกษาธิการประเภทเงินเดือน
ไปเพิ่มประเภทการจรร เป็นเงิน ๓๒,๐๓๐ บาท

๖. กระทรวงมหาดไทย

ก. โอนงบประมาณกรมสาธารณสุขประเภทเงินเดือน
ไปเพิ่มประเภทการจรรเป็นเงิน ๓,๐๐๐

ข. โอนงบประมาณกรมตำรวจประเภทเงินเดือนไป
เพิ่มประเภทค่าใช้สอย เป็นเงิน ๖๓,๓๐๐ บาท

๗. กระทรวงเศรษฐกิจ

ก. โอนงบประมาณกรมเจ้าท่าประเภทเงินเดือนเป็นเงิน ๕,๒๐๐ บาท ประเภทการจรรเงินเงิน ๖,๑๐๐ บาท ไปเพิ่มประเภทค่าใช้สอย เป็นเงิน ๑๑,๒๐๐ บาท

ข. โอนงบประมาณกรมพาณิชย์ประเภทเงินเดือนไปเพิ่มประเภทค่าใช้สอย เป็นเงิน ๑๕,๕๓๘ บาท

ค. โอนงบประมาณกรมวิทยาศาสตร์ประเภทเงินเดือนเป็นเงิน ๘,๕๐๐ บาท ไปเพิ่มประเภทการจรร เป็นเงิน ๖,๒๐๐ บาท ประเภทค่าใช้สอย เป็นเงิน ๒,๒๐๐ บาท

๘. สภาผู้แทนราษฎร

โอนงบประมาณประเภทเงินเดือนไปเพิ่มประเภทค่าใช้สอย เป็นเงิน ๔,๓๗๕ บาท

๙. รายจ่ายพิเศษ

โอนงบประมาณการรถไฟไปเพิ่มการชลประทานเป็นเงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท

๑๓๓๕

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังเป็นเจ้า
หน้การศึกษารให้ไปนไปตามพระราชบัญญัติ

ผู้รเสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๓๑ มีนาคม พ.ศ. ๑๙๑๓)

๑๓๓๖

พระราชบัญญัติ

ลดหยัดอัตราเงินอากรค่านา

ในตำบลบ้านขอม ที่อำเภอเมืองสมุทรสาคร

จังหวัดสมุทรสาคร พุทธศักราช ๒๔๗๕

— —

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

อาทิตยทัพอากาศ

เจ้าพระยามรราช

พล.อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๓๑ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรลดหยัดอัตราเงินอากรค่านาในตำบลบ้านขอม ที่อำเภอเมืองสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

09/10/2566

๑๖๕

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติลดพิกัดอัตราเงินอากรค่านา ในตำบลบ้านขอม ท้องที่อำเภอเมืองสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร พุทธศักราช ๒๔๗๕"

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ อัตราเงินอากรค่านาในท้องที่ตำบลบ้านขอม ซึ่งเคยเก็บอยู่ไร่ละ ๑ บาท ให้ลดลงมาเก็บเป็นนาฟางลอยชั้นเบญจไร่ละ ๔๐ สตางค์ ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๗๕ เป็นต้นไป

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ. อ. พหลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๓๕ มีนาคม หน้า ๑๕๕๓)

๑๓๓๘

พระราชบัญญัติ

เก็บเงินอากรค่านา ในตำบลทุ่งลูกนก
ท้องที่อำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม
พุทธศักราช ๒๕๗๕

ในพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ พระเจ้าอยู่หัววชิราลงกรณมหิตล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕)

อาทิตย์ทิพอาภา

เจ้าพระยามรราช

พล. อ. เจ้าพระยาพิชัยเนตรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๓๑ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า เนื่องจากทางรัฐบาลได้
จัดตั้งตำบลทุ่งลูกนกขึ้นใหม่ ในท้องที่อำเภอกำแพงแสน
จังหวัดนครปฐม ซึ่งในท้องที่เดิมของตำบลนี้เคยเก็บเงิน
อากรค่านาในอัตรานาฟองลอยชั้นเบ็ญจมาแล้ว สมควรให้
จัดเก็บเงินอากรค่านาในท้องที่ตำบลทุ่งลูกนก ซึ่งตั้งขึ้นใหม่
ตามอัตราเดิม

09/10/2566

ซึ่งมี พระบรม ราชโอง การให้ตรา พระราช บัญญัติขึ้น ไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ เก็บเงินอากรค่านา ในตำบลทุ่งลูกนก ท้องที่อำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ตั้งแต่พุทธศักราช ๒๔๗๕ เป็นต้นไป ให้เก็บเงินอากรค่านาตำบลทุ่งลูกนก ท้องที่อำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม เป็นนาฟางลอยชั้นเดียว

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พ.อ. พลพลพยุหเสนา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ วันที่ ๓๑ มีนาคม หน้า ๑๕๖๕)

พิมพ์ที่โรงพิมพ์บำรุงนุกุลกิจ ถนนบำรุงเมือง พระนคร

สรีบัญญัติ ผู้พิมพ์โฆษณา ๒๑/๓/๒๕๗๐